ÇÖL GEZEGENİ

DUNE

FRANK HERBERT

ÇEVİRİ:
Arzu Taşçıoğlu-Deniz Vural

FRANK HERBERT

Bilimkurgunun en yaratıcı yazarlarından biri olan Frank Herbert 1920'de doğdu. Televizyon kameramanı, yorumcu radyo spikeri, istiridye avcısı, vahşi ormanda hayatta kalma eğitmeni, şiir çözümleyicisi, yaratıcı yazarlık öğretmeni, muhabir ve editör olarak çalıştı.

İlk bilimkurgu romanı "The Dragon in the Sea" (1956), nükleer denizaltıların, önseziyle yazılmış bir öyküsüydü. Küçük ve gizli bir düşmanın tüyler ürperten öyküsü "The Green Brain" (1966), sinemaya aktarıldı.

Bilimle kurgunun, çevrecilikle politikanın çarpıcı bir karışımı olan *Çöl Gezegeni Dune,* verilen ilk Nebula ödülünü kazandı, Hugo ödülünü Roger Zelazny'nin *And Call Me Conrad* adlı eseri ile paylaştı. Ve şüphesiz bilimkurgunun en büyük destanı olan Dune serisinin temelini oluşturdu. Serinin diğer kitapları: *Dune Messiah, Children of Dune, God Emperor of Dune, Heretics of Dune* ve *Chapterhouse Dune'dur. Dune,* David Lynch tarafından, 1984'te sinemaya aktarıldı.

Bilimkurgunun modern ustalarından biri olan Frank Herbert 1986'da öldü.

I

Başlangıç, dengelerin doğru olduğuna dair en hassas ihtimamın gösterileceği zamandır. Her Bene Gesserit rahibesi bunu bilir. O halde, Muad'Dib'in yaşamını incelemeye başlarken, evvela onu kendi zamanına yerleştirmeye ihtimam gösterin. O, imparator Padişah IV. Şaddam 57 yaşındayken doğmuştur. En özel ihtimamı ise Muad'Dib'i kendi mekanına yerleştirirken gösterin, Arrakis gezegenine. Onun Caladan'da doğmuş ve ilk on beş yılını orada geçirmiş olması gerçeği sizi yanıltmasın. Dune adıyla bilinen Arrakis gezegeni, onun ebedi mekanıdır.

- Prenses Irulan'ın yazdığı "Muad'Dib'i Anlamak"tan

Arrakis'e taşınmalarından önceki hafta, bütün o son telaş neredeyse dayanılmaz bir cinnet boyutuna eriştiğinde; ihtiyar bir kocakarı, Paul'ün annesini ziyarete geldi.

Caladan Kalesi'nde ılık bir akşamdı; ve yirmi altı kuşaktır Atreides ailesinin yuvası olmuş bu antik taş yığını, havada bir değişiklik olacağı zaman edindiği o soğumuş ter hissini taşıyordu.

Yaşlı kadın, yan kapıdan içeriye, Paul'ün odasının önündeki kemerli geçide alındı ve yatağında yatan Paul'e bir an için bakmasına izin verildi.

Uyanan çocuk, yere yakın bir şekilde asılı duran kısık, süspansörlü lambanın yarı aydınlığında, odasının kapısında, annesinin bir adım önünde duran iri bir kadın silueti görebildi. Yaşlı kadın adeta bir cadının gölgesiydi; birbirine dolanmış örümcek ağı gibi saçlar, yüzünün karanlığını çevreleyen kukuleta, parıldayan mücevherleri andıran gözler.

"Yaşına göre küçük değil mi Jessica?" diye sordu yaşlı kadın. Sesi akortsuz bir baliset gibi hırıldadı ve tınladı.

Paul'ün annesi yumuşak kontralto sesiyle yanıtladı:

"Atreideslerin büyümeye geç başladıkları bilinir, Saygıdeğer Efendim."

"Duymuştum, duymuştum," diye hırıldadı yaşlı kadın. "Ama artık on beş yaşında."

"Evet, Saygıdeğer Efendim."

"Uyanık, bizi dinliyor," dedi yaşlı kadın. "Kurnaz küçük kerata." Kıkırdadı. "Ama soyluluk kurnazlık gerektirir. Ve eğer gerçekten Kuisatz Haderah'sa... yani..."

Paul yatağının gölgeleri içinde gözlerini kısarak belli belirsiz araladı. Kuş gözü gibi parlayan iki oval, yaşlı kadının gözleri, gözlerinin içine dikiliyken genişleyip ışıldamış gibi göründü.

"İyi uykular, seni kurnaz küçük kerata," dedi yaşlı kadın. "Yarın gom cabbarımla tanıştığında tüm yeteneklerine ihtiyacın olacak."

Ve annesini dışarı itip, kapıyı güm diye kapayarak gitti. Paul uyanık, merak içinde yattı: *Gom cabbar da neyin nesi?*

Bu değişim zamanının tüm karmaşası içinde görmüş olduğu en acayip şey bu yaşlı kadındı. *Saygıdeğer Efendim.*

Ve annesi Jessica'ya, bir Bene Gesserit Leydisi, bir dükün kadını ve dukalık varisinin annesi gibi değil de alelade bir hizmetçiymiş gibi hitap etmesi.

Acaba gom cabbar Arrakis'e ait olan ve oraya gitmeden önce bilmem gereken bir şey mi? diye düşündü.

Kadının garip sözlerini kendi kendine tekrarladı: *Gom cabbar... Kuisatz Haderah.*

Ne kadar çok şey öğrenmişti. Arrakis, Caladan'dan öyle farklı bir yerdi ki, bu yeni bilgiler Paul'ün başını döndürüyordu.

Babasının Baş Suikastçisi Thufir Hawat bunu açıklamıştı: Can düşmanları Harkonnenler seksen yıldır Arrakis'teydiler, ömrü uzatan bahar, yani melanj çıkarmak için yapılmış bir CHOAM Şirketi sözleşmesi altındaki yarı toprak idaresiyle gezegeni ellerinde tutuyorlardı. Şimdi Harkonnenler, gezegeni, toprak idaresini bütünüyle alan Atreides evine bırakmak üzere terk ediyorlardı: Dük Leto için görünüşte bir zafer. Ancak Hawat'ın söylediğine göre, Dük Leto, Landsraad'ın Büyük Evleri arasında popüler olduğu için bu görünüm en ölümcül tehlikeyi barındırıyordu.

"Popüler bir adam güçlülerin kıskançlığını uyandırır," demişti Hawat.

Paul uyuyakaldı ve rüyasında kendisini Arrakis'te büyük bir mağarada gördü; dört bir yanında ışıkürelerin kısık ışığında sessiz insanlar hareket ediyordu. Mağaranın dinsel bir havası vardı, bir katedral gibiydi... o belli belirsiz sesi dinlerken, suyun tıp tıp tıp diye damlayışını. Paul rüyayı görürken bile, uyandığında bunu hatırlayacağını biliyordu. Kehanet olan rüyaları her zaman hatırlardı.

Rüya silikleşti.

Paul, yarı uyanık kendini yatağının sıcaklığında hissetti, düşündü... düşündü. Ne oyunun ne de akranlarının olmadığı Caladan Kalesi'ndeki bu dünya, belki de veda hüznünü hak etmiyordu. Öğretmeni Dr. Yueh, Arrakis'te faufreluches sınıf sisteminin katı bir şekilde korunmadığını ima etmişti. Gezegen, çölün kıyısında, kendilerine komuta edecek bir kaid ya da başar olmadan yaşayan insanları barındırıyordu: İmparatorluk'un hiçbir nüfus sayımında kayda geçmeyen, Fremen denen kumun-azmi insanlar.

Paul sinirlerinin gerildiğini hissetti, annesinin öğrettiği zihin-beden derslerinden birini uygulamaya karar verdi. Üç hızlı nefes, tepkileri harekete geçirdi; yüzen bir bilincin içine düştü... bilinci odaklama... aort genişlemesi... bilincin odaklanmamış mekanizmasından kaçınma... isteyerek bilinçli olmak... kanın zenginleştirilmesi ve aşırı yüklenen bölgelere hızla akması... *besin-güvence-özgürlük yalnızca içgüdüyle elde edilmez...* hayvani bilinç ne verilen anın ötesine geçebilir ne de kurbanlarının soyunun tükenebileceği fikrine erişebilir... hayvan yok eder, üretmez... hayvani zevkler duyu seviyelerine yakın kalır ve algısal olandan kaçınır... insan, üzerinde evrenini görebileceği temel bir koordinat sistemine

gereksinim duyar... isteyerek odaklanmış bilinç: bu senin koordinat sistemini oluşturur... bedensel bütünlük hücre ihtiyaçlarını en derinden bilerek sinir-kan akışını izler... tüm maddeler/hücreler/varlıklar geçicidir... içlerinde sürekli akış için çaba harcarlar...

Ders, Paul'ün yüzen bilincinin içinde defalarca, defalarca ve defalarca döndü.

Şafak, penceresinin pervazına sarı ışığıyla değdiğinde, bunu kapalı gözkapaklarının ardından hisseden Paul gözlerini açtı; kalede o sırada yeniden başlayan koşuşturma ve telaşı duyup yatak odasının tavanındaki o tanıdık süslü kirişleri gördü.

Hol kapısı açıldı ve annesi içeri baktı, gölgeli bronz rengi saçları siyah bir kurdeleyle yukarıdan toplanmıştı, oval yüzü duygusuzdu ve yeşil gözlerinde ciddi bir bakış vardı.

"Uyanmışsın," dedi Jessica. "İyi uyudun mu?"

"Evet."

Gömme dolaptan onun için kıyafet seçen annesinin boyunun uzunluğuna baktı, omuzlarında gerilimin belirtilerini gördü. Başka birisi olsa bu gerilimi gözden kaçırabilirdi ama annesi onu Bene Gesserit Yöntemi'yle, gözlemin nüanslarıyla eğitmişti. Jessica, elinde yarı resmi bir ceketle döndü. Ceketin göğüs cebinde Atreideslerin kırmızı atmaca sorgucu vardı. "Acele et ve giyin," dedi. "Başrahibe bekliyor."

"Onu bir kere rüyamda gördüm," dedi Paul. "Kim o?"

"Bene Gesserit okulunda öğretmenimdi. Şimdi İmparator'un Doğru Söyleten'i. Ve Paul..." Bir an duraksadı. "Ona rüyalarından bahsetmelisin."

"Bahsederim. Arrakis'i ele geçirmemizin nedeni o mu?"

"Biz Arrakis'i *ele geçirmedik."* Jessica, tozunu silkelediği bir pantolonu ceketle birlikte yatağın yanında duran elbise askılığına astı. "Başrahibe'yi bekletme."

Paul doğrulup oturdu, karnına çektiği dizlerine sarıldı. "Gom cabbar nedir?"

Yine annesinin verdiği eğitim, kadının neredeyse görünmez duraksamasını, ona korku gibi gelen bir sinir belirtisini açığa çıkardı.

Jessica pencereye gitti, perdeleri sonuna kadar açtı, Syubi dağına doğru uzanan nehrin kenarındaki meyve ağaçlarına baktı. "Çok yakında öğreneceksin... gom cabbarın ne olduğunu," dedi.

Annesinin sesindeki korkuyu duydu ve buna hayret etti.

Jessica arkasını dönmeden konuştu. "Başrahibe benim sabah odamda bekliyor. Lütfen acele et."

Goblenle kaplı bir sandalyede oturan Başrahibe Gaius Helen Mohiam, anneyle oğulun yaklaşmasını izledi, iki yanındaki pencereler, nehrin güney kıvrımına ve Atreides aile mülkünün yeşil çiftlik arazilerine bakıyordu ama Başrahibe manzaraya aldırmıyordu. Bu sabah yaşını hissediyordu, epeyce huysuzdu. Suçu, uzay yolculuğuna, o iğrenç Uzay Loncası'yla ve onun gizli kapaklı yöntemleriyle ilişki kurmuş olmasına attı. Ama burada, Görü'sü olan bir Bene Gesserit'in kişisel dikkatini gerektiren bir görev vardı. Görev çağırdığında, İmparator Padişah'ın Doğru Söyleten'i bile bu sorumluluktan kaçamazdı.

Lanet olsun şu Jessica'ya! diye düşündü Başrahibe. *Kendisine emredildiği gibi, bize bir kız doğursaydı ne olurdu sanki!*

Jessica sandalyeye üç adım kala durdu, eteğini sol eliyle kibarca savurarak küçük bir reverans yaptı. Paul dans hocasının öğrettiği ve "birisinin sosyal konumu hakkında kararsız kalındığında" kullanılan kısa reveransı yaptı.

Başrahibe, Paul'ün selamındaki nüansları kaçırmadı, "ihtiyatlı çocuk," dedi Jessica'ya.

Jessica elini uzatıp Paul'ün omzunu sıktı. Bir kalp atımı, kalbi yerine avucunda korku attı. Sonra kendini kontrol altına aldı. "Ona böyle öğretildi,

Saygıdeğer Efendim."

Neden korkuyor acaba? diye düşündü Paul. Yaşlı kadın Paul'ü bir bütün olarak inceledi: Jessica'nınki gibi oval bir yüz, ama güçlü kemikler... Dük'ün simsiyah saçları ama adı anılamayacak olan, anne tarafından dedesinin kaslarıyla birlikte; ve o ince, kibirli burun, ölmüş olan, baba tarafından dedesi yaşlı Dük gibi dolaysız bakan yeşil gözler.

İşte, şovun gücünü kavramış bir adam, ölümünde bile, diye düşündü Başrahibe.

"Öğretim başka bir şeydir," dedi Başrahibe, "temel bileşen başka bir şey. Göreceğiz." Yaşlı gözleri Jessica'ya sert bir bakış attı. "Bizi yalnız bırak. Git, huzur meditasyonu yap." Jessica elini Paul'ün omzundan çekti. "Saygıdeğer Efendim, ben..."

"Yapılması gerektiğini biliyorsun, Jessica."

Paul kafası karışmış bir halde annesine baktı.

Jessica doğruldu. "Evet... tabii."

Paul tekrar Başrahibe'ye baktı. Bu kibarlık ve annesinin yaşlı kadına gösterdiği korkuyla karışık saygı dikkatini çekti. Ama annesinden yayıldığını algıladığı korkuda kızgın bir endişe hissetti.

"Paul..." Jessica derin bir nefes aldı, "...birazdan gireceğin bu sınav... benim için önemli."

"Sınav mı?" Kafasını kaldırıp annesine baktı. "Bir dükün oğlu olduğunu unutma," dedi Jessica. Hızla dönüp eteğinde kuru bir hışırtıyla odadan çıktı. Kapı arkasından sıkıca kapandı.

Paul kızgınlığını kontrol altında tutarak yaşlı kadına döndü. "Leydi Jessica bir hizmetçiymiş gibi kovulur mu hiç?"

Bir gülümseme kırışık yaşlı ağzın köşelerini hafifçe oynattı. "Leydi Jessica okulda benim *hizmetçimdi,* delikanlı, on dört yıl boyunca." Başıyla onayladı. "Hem de iyi bir hizmetçiydi. Şimdi *sen,* gel buraya!"

Bu emir Paul'ü harekete geçirdi. Düşünmesine fırsat kalmadan kendini itaat ederken buldu. *Üzerimde Ses'i kullanıyor,* diye düşündü. Kadının işaretiyle, onun dizinin dibinde durdu.

"Bunu görüyor musun?" diye sordu Başrahibe. Cüppesinin kıvrımları arasından, bir kenarı onbeş santimetre olan, yeşil, metal bir küp çıkardı. Kübü çevirdi ve Paul bir tarafının açık olduğunu gördü: karanlık ve tuhaf bir biçimde korkutucu. Bu açık karanlığa hiç ışık girmiyordu.

"Sağ elini kutunun içine sok," dedi.

Korku, Paul'ün içini sardı. Gerilemeye başladı. "Annene böyle mi itaat ediyorsun?" dedi yaşlı kadın.

Paul kafasını kaldırıp kuş gözü gibi parlayan gözlerin içine baktı.

Baskıyı hisseden ve bunu engelleyemeyen Paul, elini yavaşça kutunun içine soktu. Karanlık elini çevrelediğinde önce soğuğu, sonra parmaklarına değen kaygan metali hissetti; ve sanki eli uyuşmuş gibi bir karıncalanma.

Yaşlı kadının yüzüne yırtıcı bir bakış yerleşti. Sağ elini kutudan kaldırıp Paul'ün boynunun yan tarafına yaklaştırdı. Paul burada bir metal pırıltısı gördü ve ona doğru dönmeye yeltendi.

"Dur!" dedi kadın sertçe.

Yine Ses'i kullanıyor! Dikkatini tekrar kadının yüzüne yöneltti.

"Boynunda gom cabbarı tutuyorum," dedi Başrahibe. "Gom cabbar, zorba düşman. Ucunda bir damla zehir olan bir iğne. Sakın ha! Elini çekme yoksa o zehiri tadarsın."

Boğazı kuruyan Paul yutkunmaya çalıştı. Dikkatini, damarlı yaşlı surattan, parıldayan gözlerden, konuşurken ışıldayan gümüş rengi metal dişlerin etrafındaki soluk diş etlerinden alamıyordu.

"Bir dükün oğlu zehirler hakkında bilgi sahibi *olmalıdır,"* dedi. "Çağımızın yöntemleri, öyle değil mi? Maski, içeceğindeki zehir. Omas, yiyeceğindeki zehir. Hızla öldürenler, yavaşça öldürenler ve ikisinin

arasındakiler, işte senin için yeni bir tane: gom cabbar. Yalnızca hayvanları öldürür."

Gurur, Paul'ün korkusuna baskın çıktı. "Bu ne cüret! Bir dükün oğlunun hayvan olduğunu mu ima ediyorsun?" diye sordu.

"Diyelim ki insan olabileceğini ima ediyorum," dedi. "Kımıldama! Seni uyarmıştım, elini çekmeye kalkışma. Yaşlıyım ama sen benden kaçamadan elim bu iğneyi boynuna sokabilir."

"Kimsin sen?" diye fısıldadı. "Annemi nasıl kandırdın da beni seninle yalnız bıraktı. Harkonnenlerden misin?"

"Harkonnenler mi? Daha neler, hayır! Şimdi sessiz ol." Kuru bir parmak boynuna dokundu ve Paul, gayri ihtiyari sıçrama dürtüsünü bastırdı.

"Güzel," dedi kadın. "İlk sınavı geçtin. İşte geri kalanı: eğer elini kutudan çekersen ölürsün. Tek kural bu. Elini kutunun içinde tut ve yaşa; ya da çek ve öl."

Paul titremesini yatıştırmak için derin bir nefes aldı. "Eğer seslenirsem birkaç saniye içinde dışarıdaki hizmetkarlar tepene biner ve asıl *sen* ölürsün."

"Hizmetkarlar kapının dışında nöbet tutan anneni geçmezler. Emin olabilirsin. Annen bu sınavı geçip sağ kaldı. Şimdi sıra sende. Gurur duymalısın. Bunu erkek çocuklara nadiren uygularız."

Merak, Paul'ün korkusunu idare edebileceği bir düzeye indirdi. Yaşlı kadının sesinde doğruyu duydu, hiç kuşkusu yoktu. Eğer annesi dışarıda nöbet tutuyorsa... eğer bu gerçekten bir sınavsa...Ya da her neyse, yakalandığını, boynundaki şu el tarafından tuzağa düşürüldüğünü biliyordu; gom cabbar. Annesinin Bene Gesserit ritinden öğrettiği, Korkuya karşı Dua'nın yanıt bölümünü hatırladı.

"Korkmamalıyım. Korku akıl katilidir. Korku toptan yok oluşu getiren küçük ölümdür. Korkumla yüzleşeceğim. Üzerimden ve içimden geçmesine izin vereceğim. Ve geçip gittiği zaman, geçtiği yolu görmek için iç gözümü

ona çevireceğim. Korkunun gittiği yerde hiçbir şey olmayacak. Yalnızca ben kalacağım."

Sükunetin döndüğünü hissetti, "Devam et ihtiyar," dedi.

"İhtiyar mı?" dedi kadın sertçe. "Cesursun ve bu inkar edilemez. Pekala, göreceğiz bakalım Paul efendi." Eğilerek yaklaştı, hemen hemen fısıltıyla konuştu. "Kutunun içindeki elinde acı hissedeceksin. Acı. Ama! Elini çekersen, gom cabbarımla boynuna dokunacağım; son derece ani bir ölüm, celladın baltasının inişi gibi. Elini çekersen, gom cabbar seni alır. Anladın mı?"

"Kutuda ne var?"

"Acı."

Elinde gittikçe artan bir sızı hissetti, dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. *Bu nasıl bir sınav olabilir?* diye düşündü. Sızı bir kaşıntı haline geldi.

"Bir kapandan kurtulmak için bacağını dişleriyle çiğneyerek koparan hayvanları duymuş muydun?" dedi yaşlı kadın. "Bu hayvanlara özgü bir numara. Bir insan ise kapanda kalır, acıya dayanır ve avcıyı öldürüp kendi türüne yönelen tehditi ortadan kaldırma umuduyla ölü taklidi yapar."

Kaşıntı belli belirsiz bir yanma haline geldi. "Neden yapıyorsun bunu?" diye sordu.

"İnsan olup olmadığını belirlemek için. Sessiz ol."

Sağ elindeki yanma hissi gittikçe artarken Paul diğer elini yumruk yaparak sıktı. Yanma yavaşça tırmandı; sıcak üstüne sıcak üstüne sıcak... üstüne sıcak. Dışarıdaki elinin tırnaklarının avucuna battığını hissetti. Yanan elinin parmaklarını oynatmaya çalıştı ama hareket ettiremedi.

"Yanıyor," diye fısıldadı.

"Sus!"

Acıdan kolu zonkluyor, alnından ter fışkınyordu. Her bir lif, elini o yanan oyuktan çekmesi için haykırıyordu... ama... gom cabbar. Boynunun yanındaki korkunç zehirli iğneyi görmek için kafasını çevirmeden gözlerini hareket ettirmeye çalıştı. Nefes nefese kaldığını hissetti, nefesini yavaşlatmaya uğraştı ama yapamadı.

Acı!

Istırap içindeki eli ve bir karış öteden kendisine bakmakta olan antik surat dışında dünyası bomboştu.

Dudakları o kadar kurumuştu ki ayırmakta güçlük çekti. *Bu yanma!*

Düşüncelerinde, ıstırap içindeki elinin derisinin kıvrılıp karardığını, etinin gevrekleşip yalnızca kavrulmuş kemikler kalıncaya dek döküldüğünü hissedebiliyordu. Durdu!

Acı, bıçakla kesilmiş gibi durdu.

Paul sağ kolunun titrediğini ve vücudunun terden sırılsıklam olduğunu hissetti.

"Kafi," diye mırıldandı yaşlı kadın. "Kul vahad! Hiçbir kız çocuğu bu kadarına dayanamamıştı. Senin başaramamanı istemiş olmalıyım." Gom cabbarı Paul'ün boynundan çekerek arkasına yaslandı. "Elini kutudan çek, genç insan ve bak ona." Ağrılı bir ürpertiyi yenmeye çalıştı, elinin kendi iradesiyle içinde kalıyormuş gibi durduğu ışıksız boşluğa gözlerini dikti. Acının hatırası her hareketini engelliyordu. Aklı ona, kutudan kararmış bir yumru çekeceğini söylüyordu. "Çek şunu!" dedi Başrahibe sertçe.

Paul elini kutudan çekip afallamış bir halde baktı. Hiçbir iz yoktu. Etin üzerinde hiçbir ıstırap işareti yoktu. Elini kaldırdı, çevirdi ve parmaklarını oynattı.

"Sinir uyarımlı acı," dedi yaşlı kadın. "Potansiyel insanları sakatlayarak bu işi yapamayız. Aslında bu kutunun sırrı için çok şey verecek olanlar var." Kadın kutuyu cüppesinin kıvrımları arasına kaydırdı. "Ama acı..."

"Acı," diyerek burun kıvırdı kadın. "Bir insan, vücudundaki herhangi bir siniri umursamayabilir."

Paul sol elinin ağrıdığını hissetti, kenetlenmiş parmaklarını açtı, tırnaklarının avucunun içinde bıraktığı dört kanlı ize baktı. Elini indirdi, bakışlarını yaşlı kadına çevirdi. "Bir zamanlar bunu anneme de yaptın, öyle mi?"

"Hiç elekte kum eledin mi?" Kadının sorusunun dolaylı çarpıcılığı onu çok şaşırtıp zihnini yüksek bir bilince taşıdı: *Elekten geçen kum.* Başıyla onayladı.

"Biz Bene Gesseritler insanları bulmak için kişileri eleriz."

Acının hatırasına alışan Paul sağ elini kaldırdı. "Ve hepsi bu mu... acı?"

"Seni acı içindeyken gözledim delikanlı. Acı sadece bu sınavın eksenidir. Annen sana gözlem yöntemlerimizden bahsetmiş. Sende, onun öğrettiklerinin izlerini görüyorum. Sınavımız kriz ve gözlemdir."

Kadının sesinde onaylamayı duydu ve "Doğru!" dedi.

Başrahibe gözlerini Paul'e dikti. *Doğruyu algılıyor! O olabilir mi? Gerçekten o olabilir mi?* Kendi kendine "*Umut gözlemi gölgeler,"* diye hatırlatarak heyecanını bastırdı.

"İnsanlar kendi söylediklerine inandıkları zaman bunu anlıyorsun," dedi.

"Anlıyorum."

Sesinde defalarca sınanarak onaylanmış yeteneğinin armonisi vardı. Bunları duyan kadın, "Belki de sen Kuisatz Haderah’sın. Otur küçük kardeşim, otur dizimin dibine," dedi.

"Ayakta durmayı tercih ederim."

"Annen bir zamanlar dizimin dibinde otururdu."

"Ben annem değilim."

"Bizden birazcık nefret ediyorsun, değil mi?" Kapıya doğru baktı ve seslendi: "Jessica!"

Kapı hızla açıldı ve gözlerinde sert bir ifadeyle odaya bakan Jessica eşikte durdu. Paul'ü görünce bu sert ifade eriyip gitti. Hafifçe gülümsemeyi başardı.

"Jessica, benden nefret etmekten hiç vazgeçtin mi?" diye sordu yaşlı kadın.

"Hem sizi seviyor hem de sizden nefret ediyorum," dedi Jessica. "Nefret... asla unutmamam gereken acılardan dolayı. Sevgi ise..."

"Sadece temel gerçek," dedi yaşlı kadın, ancak sesi yumuşaktı. "Şimdi içeri gelebilirsin ama sessiz ol. Kapıyı kapat ve bizi kimsenin rahatsız etmemesini sağla."

Jessica odaya girip kapıyı kapattı ve sırtını kapıya yasladı.

Oğlum yaşıyor, diye düşündü. *Oğlum yaşıyor ve o... insan. Olduğunu biliyordum... ama... o yaşıyor. Şimdi yaşamaya devam edebilirim.* Sırtını dayadığı kapı sert ve gerçekti. Odanın içindeki her şey çok yakındı ve duyularına baskı yapıyordu. *Oğlum yaşıyor.*

Paul annesine baktı. *O doğruyu söyledi.* Yalnız kalmak ve bu tecrübeyi baştan sona düşünmek istedi ama gitmesine izin verilmeden oradan ayrılamayacağını biliyordu. Yaşlı kadın onun üzerinde bir güç elde etmişti. *Doğruyu söylüyorlar.* Annesi bu sınavdan geçmişti. Bunda korkunç bir amaç olmalıydı... acı ve korku korkunçtu. Korkunç amaçları anlıyordu. Her şeye rağmen bunu yapıyorlardı. İhtiyaç duydukları kendileriydi. Paul korkunç amacın kendisine bulaştırılmış olduğunu hissetti. Henüz bu korkunç amacın ne olduğunu bilmiyordu.

"Delikanlı," dedi yaşlı kadın, "bir gün sen de böyle bir kapının dışında durmak zorunda kalabilirsin. Bunu ancak yapan değerlendirir."

Paul acıyı öğrenmiş olan eline, sonra kafasını kaldırıp Başrahibe'ye baktı. Onun sesinde daha önce duyduğu diğer seslerden farklı bir şey vardı. Sözler parlak bir zekayla çevrelenmişti. Bunların altında yatan bir şey vardı. Kadına soracağı her sorunun, onu kendi tensel dünyasının dışındaki daha yüce bir şeylere götüreceğini hissesiyordu.

"Neden insanları belirlemek için sınav yapıyorsunuz?" diye sordu Paul.

"Özgür kılmak için."

"Özgür mü?"

"Bir zamanlar insanlar kendilerini özgür kılacağı umuduyla düşüncelerini makineler üzerine çevirmişlerdi. Ama bu yalnızca makineleri olan başka insanların onları köleleştirmesine fırsat verdi."

" 'Bir adamın aklıyla benzerlik gösteren makine yapmayacaksın,' " diye alıntı yaptı Paul.

"Butleryan Cihat ve Orange Katolik İncili'nden," dedi kadın. "Ama O.K. İncili'nin söylemesi gereken şuydu: '*İnsan* aklını taklit etmek için makine yapmayacaksın'. Hizmetinizdeki Mentat'ı inceledin mi?"

"Thufir Hawat *ile* çalıştım."

"Büyük isyan bir koltuk değneğini alıp götürdü. *İnsan* akıllarını gelişmeye zorladı. Okullar *insan* yeteneklerini eğitmeye başladılar."

"Bene Gesserit okulları mı?"

Kadın başıyla onayladı. "Bu antik okullardan başlıca iki tanesi varlığını sürdürüyor: Bene Gesserit ve Uzay Loncası. Öyle sanıyoruz ki Lonca neredeyse sadece kuramsal matematik üzerinde duruyor. Bene Gesserit ise başka bir fonksiyonu yerine getiriyor."

"Politika," dedi Paul.

"Kul vahad!" dedi yaşlı kadın. Jessica'ya sert bir bakış attı.

"Ben söylemedim Saygıdeğer Efendim," dedi Jessica.

Başrahibe dikkatini yeniden Paul'e çevirdi. "Bunu çok az ipucuyla bildin," dedi. "Gerçekten politika. İlk Bene Gesserit okulu insan ilişkilerinde sürekli bir akışın gerekliliğini görenler tarafından yönetildi. Onlar, üreme amaçları için, insan soyunu hayvan soyundan ayırmadan böyle bir sürekliliğin olamayacağını gördüler."

Yaşlı kadının sözleri Paul için özel keskinliklerini aniden kaybetti. Annesinin deyişiyle, *doğruluk içgüdüsüne* karşı bir saldırı hissetti. Bu, Başrahibe yalan söylüyor demek değildi. Kadın söylediklerine kesinlikle inanıyordu. Bu daha derin bir şeydi, Paul'ün korkunç amacına bağlı bir şey.

"Ama annem, bana okullardaki birçok Bene Gesserit'in atalarını bilmediğini söylüyordu," dedi.

"Genetik soylar daima kayıtlarımızda vardır," dedi Başrahibe. "Annen ya Bene Gesserit soyundan ya da kabul edilebilir bir soydan olduğunu biliyor."

"O zaman neden annesiyle babasının kim olduğunu bilemiyor?"

"Bazıları bilir... Çoğu bilmez. Mesela anneni bazı genetik özellikleri baskın hale getirmek için yakın bir akrabasıyla birleştirmek isteyebilirdik. Birçok nedenimiz var."

Paul yine doğruluğa karşı bir saldırı hissetti. "Çok fazla şey üstleniyorsunuz."

Başrahibe gözlerini dikip, *acaba sesinde bir eleştiri mi duydum?* diye düşündü. "Ağır bir yük taşıyoruz," dedi.

Paul sınavın şokunu giderek daha çok üzerinden attığını hissetti. Kadına yargılayıcı bir bakış yönelterek konuştu: "Benim... Kuisatz Haderah olabileceğimi söyledin. Nedir bu, bir insan gom cabbar mı?"

"Paul," dedi Jessica. "Bu tonla konuşmamalısın Başra..."

"Ben hallederim Jessica," dedi yaşlı kadın. "Şimdi söyle bakalım, delikanlı, Doğru Söyleten uyuşturucusunu biliyor musun?"

"Yalanı saptama yeteneğini artırmak için alıyorsunuz." dedi. "Annem söylemişti."

"Hiç doğru transı gördün mü?"

Paul başını iki yana salladı. "Hayır."

"Bu uyuşturucu tehlikelidir," dedi yaşlı kadın. "Ama içgörü verir. Bir Doğru Söyleten, bu uyuşturucunun verdiği yetenekle kendi hafızasında, kendi vücudunun içindeki hafızada birçok yere bakabilir. Geçmişe ait öyle çok yola bakabiliriz ki... ama sadece dişil yollar." Sesinde üzüntülü bir tını vardı. "Yine de hiçbir Doğru Söyleten'in göremediği bir yer var. Bizi püskürtüyor, dehşete düşürüyor. Bir gün bir erkeğin geleceği ve bu uyuşturucunun verdiği yetenekle içe dönük gözünü bulacağı söylenir. O, bizim bakamadığımız yere; hem dişil hem de eril geçmişlere bakacak."

"Kuisatz Haderah'ınız değil mi?"

"Evet, aynı anda birçok yerde olabilen: Kuisatz Haderah. Birçok erkek bu uyuşturucuyu denedi... o kadar çok ki, ama hiçbiri başaramadı."

"Denediler ve beceremediler mi, hepsi mi?"

"Yo, hayır." Başını iki yana salladı. "Denediler ve öldüler."

Can düşmanı Harkonnenleri anlamadan Muad'Dib'i anlamaya kalkışmak, Yalan'ı bilmeden Doğru'yu görmeye kalkışmaktır. Karanlık'ı bilmeden Işık'ı görmeye kalkışmaktır. Bu imkansızdır.

- Prenses Irulan'ın yazdığı "Muad'Dib'i Anlamak"tan

Parlak yüzükler takılmış tombul bir elin döndürdüğü, kısmen gölgeler içinde, kabartmalı bir dünya küresiydi. Küre, üç duvarı çeşitli renklerde rulolar, telkitaplar, bantlar ve bobinlerle kaplı penceresiz bir odanın diğer duvarındaki serbest şekilli bir rafta duruyordu. Hareketli süspansör alanlarında asılı altın kürelerden odaya ışık yayılıyordu.

Odanın ortasında, üstü yeşim pembesi taşlaşmış elakka odunundan, elipsoit bir masa duruyordu. Masanın çevresindeki süspansörlü silindirik sandalyelerden ikisi doluydu. Birinde onaltı yaşlarında, yuvarlak yüzlü, melankolik gözlü ve siyah saçlı bir genç oturuyordu. Diğerinde ince, kısa boylu, kadınsı yüzlü bir adam vardı.

Her ikisi de küreye bakıyorlardı ve gölgelerin yarı yarıya gizlediği adam küreyi döndürüyordu.

Kürenin arkasından bir kıkırdama duyuldu. Kıkırdamanın arasından bas bir ses gürledi: "İşte bu, Piter; tarihin en büyük insan kapanı. Ve Dük kapanın ağzına doğru yöneldi. Benim, Baron Vladimir Harkonnen'in yaptığı muhteşem bir şey değil mi?"

"Kesinlikle Baron," dedi adam. Tenor sesi tatlı bir müzikaliteyle çıktı.

Tombul el kürenin üstüne indi, dönüşünü durdurdu. Şimdi, odadaki bütün gözler hareketsiz yüzeye odaklanabilir; ve bunun, İmparatorluk'un varlıklı koleksiyoncuları ya da gezegen valileri için yapılan türden bir küre olduğunu görebilirdi. Küre, İmparatorluk'un el işçiliğinin havasını taşıyordu. Enlem ve boylam çizgileri olarak saç inceliğinde platin teller

yerleştirilmişti. Kutup bölgelerine en kaliteli bulut beyazı elmaslar kakılmıştı.

Tombul el, yüzeydeki detayları izleyerek hareket etti. "Sizi gözleme davet ediyorum," diye gürledi bas ses. "Yakından gözle Piter; ve sen de Feyd-Rautha, hayatım: Altmış derece kuzeyden yetmiş derece güneye kadar bu enfes dalgacıkları. Renkleri size tatlı karamelleri hatırlatmıyor mu? Ve hiçbir yerde göllerin ya da nehirlerin ya da denizlerin mavisi görülmüyor. Ve şu sevimli kutup bölgeleri, öyle küçükler ki. Herhangi birinin burayı tanıyamaması mümkün mü? Arrakis! Gerçekten eşsiz. Eşsiz bir zafer için şahane bir dekor."

Piter'ın dudaklarına bir gülümseme değdi geçti. "Ve düşünün Baron: İmparator Padişah sizin bahar gezegeninizi Dük'e verdiğine inanıyor. Ne dokunaklı."

"Anlamsız bir laf," diye gürledi Baron. "Bunu genç Feyd-Rautha'yı kandırmak için söylüyorsun ama yeğenimi kandırmaya gerek yok."

Melankolik yüzlü genç, sandalyesinde kıpırdandı, bedenini saran esnek siyah giysideki bir kırışıklığı düzeltti. Arkasındaki duvarda bulunan kapıdan ihtiyatlı bir tıklama sesi gelince doğruldu

Piter sandalyesinden kalktı, kapıya gitti ve kapıyı bir mesaj rulosunu almaya yetecek kadar açtı. Kapıyı kapattı, ruloyu açtı ve mesaja göz attı. Kıkırdadı. Ardından bir daha.

"Eee?" dedi Baron.

"Aptal herif bizi yanıtladı Baron!"

"Bir Atreides ne zaman jest yapma fırsatını tepti ki?" diye sordu Baron. "Eee, ne diyor?"

"Son derece kaba, Baron. Size 'Harkonnen' diye hitap ediyor; ne ‘Efendimiz ve Aziz Kuzen' ne ünvan, hiçbir şey."

"İyi bir hitap," diye homurdandı Baron, sesi sabırsızlığını ele verdi. "Ne diyor sevgili Leto?"

"Diyor ki: Toplantı isteğiniz reddedilmiştir. Sık sık ihanetinizle karşılaştım ve bu herkesçe biliniyor.'"

"Ve?..."

"Diyor ki: 'İmparatorlukta hala kanlı sanatının hayranları var.' 'Arrakis Dükü Leto' diye de imzalamış." Piter gülmeye başladı. "Arrakis Dükü! Vay vay vay! Aman ne komik!"

Baron "Kes sesini, Piter," dedi ve gülüş bıçakla kesikmişçesine durdu. "Kanlı, öyle mi?" diye soru Baron. "Kan davası, ha? Ve neyi kastettiğini bildiğimden emin olmak için böylesine geleneksel olan bu eski nazik sözcüğü kullanıyor.”

"Siz barış jestini yaptınız," dedi Piter. "Formalitelere uyulmuş oldu."

"Bir Mentat için fazla gevezesin Piter," dedi Baron. Ve düşündü: *Bundan bir an önce kurtulmalıyım. Neredeyse yararlılık süresini doldurdu.* Baron odanın öbür ucunda duran suikastçi Mentat'ına baktı, birçok kişinin ilk bakışta fark ettiği özelliğini gördü; gözler, mavi içinde mavi tonlarının yer aldığı yarıklar, hiç mi hiç akı olmayan gözler.

Piter'ın yüzünde bir sırıtma peydah oldu. Bu, delik gibi gözlerinin altında bir maskenin sırıtışına benzedi. "Fakat Baron! İntikam asla bundan daha güzel olmamıştı. En enfes ihanet planını tasarlamak: Leto'nun, Caladan'la Dune'u değiş tokuş etmesini *sağlamak;* hem de İmparator emrettiği için hiçbir alternatifi olmadan. Ne kadar da muzipsiniz!"

Baron soğuk bir sesle: "Çene ishali oldun, Piter," dedi.

"Ama mutluyum, Baronum. Bu arada siz... siz de için için kıskanıyorsunuz."

"Piter!"

"Ah, Baron! Bu nefis entrikayı kendi başınıza tasarlayamamış olmanız ne kadar da kötü değil mi?"

"Bir gün seni gırtlaklatacağım Piter."

"Eminim Baron Ve son! Ancak iyi bir oyunculuk asla unutulmaz, öyle değil mi?

"Piter, sen hakika, semuta falan mı çiğnedin?"

"Gerçek, korkuyla birlikte olmadığında Baron'u şaşırtıyor," dedi Piter. Yüzü sırıtan bir maskenin çizgilerini aldı. "Yaa! Ama anlarsınız ya Baron, bir Mentat olarak, celladı ne zaman yollayacağınızı bilirim. Yararlı olduğum sürece kendinizi dizginleyeceksiniz. Erken harekete geçmek müsriflik olur, daha uzun süre işe yararım. Sevgili Dune gezegeninden ne öğrenmiş olduğunuzu biliyorum; israf etme! Doğru değil mi, Baron?"

Baron Piter'a bakmayı sürdürdü.

Feyd-Rautha sandalyesinde kıpırdandı. *Şu dalaşıp duran aptallar!* diye düşündü. *Amcam Mentat'ıyla tartışmadan konuşamıyor. Tartışmalarını dinlemekten başka yapacak işim olmadığını mı sanıyorlar?*

"Feyd," dedi Baron. "Seni buraya çağırdığım zaman dinlemeni ve öğrenmeni söylemiştim. Öğreniyor musun?"

"Evet, Amca." Yaranmaya çalıştığı sesinden belli oluyordu.

"Bazen Piter'a hayret ediyorum," dedi Baron. "Ben gerektiği için acıya neden oluyorum ama o... kalıbımı basarım o bundan zevk alıyor. Kendi adıma ben zavallı Dük Leto'ya acıyabilirim. Dr. Yueh yakında ona karşı harekete geçecek ve bu tüm Atreideslerin sonu olacak. Ancak tabii ki Leto uysal doktoru hangi elin yönlendirdiğini bilecek... ve bunu bilmek korkunç bir şey olacak."

"O zaman, neden doktoru Dük'ün kaburgalarının arasına etkili ve sessiz bir şekilde bir kincal sokması için yönlendirmiyorsunuz?" diye sordu Piter. "Acımaktan bahsediyorsunuz ama..."

"Ben Dük'ü eceline yollarken o bunu *bilmeli,"* dedi Baron. "Ve diğer Büyük Evler de bunu öğrenmeli. Bu bilgi onları duraklatacak. Manevra yapmak için biraz daha yer kazanacağım. Ne gerektiği açık ama ben bundan hoşlanmak zorunda değilim."

"Manevra yapmak için yer," diye alay etti Piter. "Zaten İmparator'un gözleri üzerinizde Baron. Çok gözü pek davranıyorsunuz. Bir gün imparator buraya, Giedi Prime'a, Sardokarlarından bir iki lejyon gönderecek; ve bu, Baron Vladimir Harkonnen'in sonu olacak."

"Bunu görmek hoşuna gider, değil mi Piter?" diye sordu Baron. "Sardokar Birliklerinin şehirlerimi yağmaladığını ve bu kaleyi yıktığını görmekten zevk alırsın. Bundan gerçekten zevk alırsın."

"Baron bunu sormaya gerek mi duyuyor?" diye fısıldadı Piter.

"Sen bir Birlik Başarı olmalıydın," dedi Baron. "Kan ve acıyla çok fazla ilgileniyorsun. Belki de Arrakis ganimetleriyle ilgili olarak söz vermekte acele ettim."

Piter garip bir biçimde kırıtarak odanın ortasına doğru beş adım attı, Feyd-Rautha'nın tam arkasında durdu. Odada son derece gergin bir hava vardı. Genç çocuk kafasını kaldırıp kaşlarını çatarak endişeyle Piter'a baktı.

"Piter'la oyun oynamayın Baron," dedi Piter. "Bana Leydi Jessica'yı vadettiniz. Onu bana vadettiniz."

"Ne için Piter?" diye sordu Baron. "Acı için mi?"

Piter gözlerini Baron'a dikip sessizliği gereksizce uzattı.

Feyd-Rautha süspansörlü sandalyesini yana çekerek konuştu: "Amca, kalmak zorunda mıyım? Demiştin ki..."

"Sevgili Feyd-Rautha sabırsızlanıyor," dedi Baron. Kürenin arkasındaki gölgelerin içine doğru yürüdü. "Sabırlı ol, Feyd." Ve dikkatini yeniden Mentat'a yöneltti. "Küçük Dük Paul'den ne haber sevgili Piter?"

"Tuzak onu size getirecek Baron," diye mırıldandı Piter.

"Onu sormadım," dedi Baron. "Hatırlarsan, Bene Gesserit cadısının Dük'e bir kız çocuk doğuracağını öngörmüştün. Yanıldın, değil mi Mentat?"

"Pek sık yanılmam Baron," dedi Piter ve sesinde ilk kez korku vardı. "Hakkımı verin: Pek sık yanılmam. Ve siz de biliyorsunuz ki bu Bene Gesseritler çoğunlukla kız doğururlar. İmparator'un karısı bile yalnızca kız çocuk doğurmuştu."

"Amca," dedi Feyd-Rautha, "burada benim için önemli bir şeyler olacağını söylemiş..."

"Yeğenime bak," dedi Baron. "Baronluğumu idare etmeye kalkışıyor ama daha kendisini bile idare edemiyor." Baron kürenin yanında kıpırdandı, gölgelerin arasında bir gölge. "Pekala Feyd-Rautha Harkonnen, seni buraya bir parça bilgi edinmen umuduyla çağırdım. Değerli Mentat'ımızı gözledin mi? Bu fikir alışverişinden bir şeyler öğrenmiş olmalısın."

"Ama Amca..."

"Çok işe yarar bir Mentat bu Piter, sence de öyle değil mi Feyd?

"Evet, ama..."

"Hah, hakikaten *ama!* Ama çok fazla bahar tüketiyor, şeker gibi yiyor. Şunun gözlerine bak! Arrakis işçi ekibinden çıkıp buraya gelmiş gibi. Piter işe yarar *ama* yine de duygusal; ve ihtiraslı taşkınlıklara eğilimli. Piter işe yarar *ama* yine de hata yapabiliyor."

Piter, düşük ve melankolik bir tonla konuştu: "Beni buraya eleştirerek yararlılığımı azaltmak için mi çağırdınız, Baron?"

"Yararlılığını azaltmak mı? Beni tanırsın Piter. Yalnızca, yeğenimin bir Mentat'ın sınırlarını anlamasını istiyorum."

"Şimdiden benim yerime geçecek birini mi eğitiyorsunuz?" diye sordu Piter.

"Senin yerine mi? Neden, Piter, senin maharet ve zehrine sahip başka bir Mentat'ı nereden bulabilirim?"

"Beni bulduğunuz yerden, Baron."

"Belki de bu konuyla ilgilenmeliyim," dedi Baron düşünceli bir şekilde. "Son zamanlarda biraz dengesiz görünüyorsun. Ve yediğin bahar!"

"Zevklerim çok mu masraflı, Baron? Bunlara itirazınız mı var?"

"Sevgili Piter, seni bana bağlayan şey zevklerin. Buna nasıl itiraz edebilirim? Sadece yeğenimin bu konuda seni gözlemesini istiyorum."

"Demek gösteriye çıktım," dedi Piter. "Dans edeyim mi? Çeşitli işlevlerimi sergileyeyim mi yüce Feyd-Rau..."

"Kesinlikle," dedi Baron. "Gösteridesin. Şimdi kes sesini." Feyd-Rautha'ya şöyle bir baktı, yeğeninin hazla hafifçe kıvrılan dudaklarının dolgun ve sarkık görünüşünü, genetik Harkonnen *izini* fark etti. "Bu bir Mentat, Feyd. Belirli görevleri yerine getirmek için eğitildi ve şartlandırıldı. Yine de insan bedeniyle kaplandığı gerçeği göz ardı edilmemeli. Bu ciddi bir dezavantaj. Bazen atalarımızın düşünen makineleri hakkında yanılmadıklarını düşünüyorum."

"Onlar benimle kıyaslandığında oyuncak gibi kalır," diye terslendi Piter. "Siz kendiniz de Baron, o *makinelerden* daha iyisini başarırsınız."

"Belki de," dedi Baron. "Pekala..." Derin bir nefes aldı ve geğirdi. "Şimdi Piter, Atreides Evi'ne karşı kampanyamızın önemli özelliklerini yeğenime anlat. Bir Mentat olarak görevini yap, eğer lütfedersen."

"Baron, bu bilgiyle ilgili böyle genç birine güvenmemeniz konusunda sizi uyarmıştım. Gözlemlerim bu..."

"Buna ben karar veririm," dedi Baron. "Sana bir emir verdim Mentat. Çeşitli işlevlerinden birini sergile."

"Öyle olsun," dedi Piter. Garip bir ağırbaşlılıkla doğruldu; sanki başka bir maske takmış gibiydi, maske bu sefer bütün bedenini sarıyordu. "Birkaç Standart gün içinde, Dük Leto'nun tüm ev halkı Arrakis'e gitmek üzere bir Uzay Loncası gemisine binecek. Lonca onları bizim Carthag şehri yerine

Arrakeen şehrine bırakacak. Dük'ün Mentat'ı Thufir Hawat, haklı olarak Arrakeen'in daha kolay savunulacağı sonucuna varmış olmalı."

"Dikkatle dinle, Feyd," dedi Baron. "Planların içindeki planların içindeki planları gözle."

Feyd-Rautha başıyla onaylarken düşündü; *işte sadede geldi.*

Yaşlı canavar sonunda sırlarını öğrenmeme izin veriyor. Gerçekten varisi olduğumu söylemeye çalışıyor olmalı.

"Birçok dolaylı olasılık var," dedi Piter. "Atreides Evi'nin Arrakis'e gideceğini belirtmiştim. Yine de Dük'ün, kendisini Sistem'in dışında güvenli bir yere götürmesi için Lonca'yla anlaşması olasılığını göz ardı etmemeliyiz. Başkaları, benzer şartlar altında, ailenin atom silahlarını ve kalkanlarını alıp İmparatorluk'un ötesine firar ederek kaçak Evler haline gelmişlerdi."

"Dük bunun için fazla gururlu bir adam," dedi Baron. "Bu bir olasılık," dedi Piter. "Yine de sonuç bizim için aynı olacaktır."

"Hayır olmayacak!" diye homurdandı Baron. "Onu öldürtmeli ve soyunu sona erdirmeliyim."

"Bu yüksek bir olasılık," dedi Piter. "Bir Ev'in kaçacağını gösteren belirli hazırlıklar vardır. Dük bunlardan hiçbirini yapıyor gibi görünmüyor."

"Öyleyse," diye göğüs geçirdi Baron. "Devam et, Piter."

"Arrakeen'de," dedi Piter "Dük ve ailesi son olarak Kont ve Leydi Fenring'in evi olan Konut'a yerleşecekler."

"Kaçakçılar Büyükelçisi," diye kıkırdadı Baron.

"Ne Büyükelçisi?" diye sordu Feyd-Rautha.

"Amcanız espri yapıyor," dedi Piter. "İmparator'un Arrakis'teki kaçakçılık işleriyle ilgisini belirtmek için Kont Fenring'e Kaçakçılar Büyükelçisi diyor."

Feyd-Rautha şaşkın bakışlarını amcasına çevirdi. "Niçin?"

"Ahmaklık etme, Feyd," dedi Baron sertçe. "Lonca etkin bir şekilde imparatorluk'un kontrolü dışında kaldığı sürece, başka türlüsü nasıl olabilir? Yoksa casuslar ve suikastçiler nasıl ortalıkta dolaşabilir?"

Feyd-Rautha sessizce, "Haa," dedi.

"Konutta şaşırtmacalar düzenledik," dedi Piter. "Atreides varisine bir suikast girişiminde bulunulacak; başarılı olabilecek bir girişim."

"Piter," diye gürledi Baron "diyorsun ki..."

"Kazalar olabilir diyorum," dedi Piter. "Ve suikast girişimi gerçekçi görünmeli."

"Yaaa, ama delikanlının öyle tatlı ve genç bir vücudu var ki," dedi Baron. "Tabii ki potansiyel olarak babasından daha tehlikeli... onu eğiten cadı annesiyle birlikte. Uğursuz kadın! Neyse, lütfen devam et Piter."

"Hawat, onun peşine bir ajan taktığımızı sezecek," dedi Piter. "Belirgin şüpheli gerçekten de ajanımız olan Dr. Yueh. Ama Hawat soruşturdu ve doktorumuzun, İmparator'a bile hizmet etmeye yetecek kadar güvenilir olduğu düşünülen İmparatorluk Şartlandırmalı Suk Okulu mezunlarından biri olduğunu buldu. İmparatorluk Şartlandırması'na çok değer verilir. Nihai şartlandırmanın özne öldürülmeksizin yok edilemeyeceği varsayılır. Bununla birlikte, bir zamanlar birisinin gözlemlediği gibi, doğru kaldıraç verilirse bir gezegeni bile yerinden oynatabilirsin. Biz de doktoru oynatacak kaldıracı bulduk."

"Nasıl?" diye sordu Feyd-Rautha. Bu konuyu çekici bulmuştu, İmparatorluk Şartlandırmasının yıkılamayacağını *herkes* bilirdi!

"Başka zaman," dedi Baron. "Devam et Piter."

"Hawat'ın yoluna," dedi Piter. "Yueh'nin yerine en ilginç şüpheliyi çıkaracağız. Bu şüphelinin aşırı derecede gözü pek olması Hawat'ın dikkatini kadına yöneltecek."

"Kadına mı?" diye sordu Feyd-Rautha.

"Leydi Jessica'nın ta kendisi," dedi Baron.

"Şaşırtıcı, değil mi?" diye sordu Piter. Hawat'ın zihni bu olasılıkla öyle dolacak ki, bir Mentat olarak işlevini zayıflatacak. Onu öldürmeye bile kalkışabilir." Piter kaşlarını çatarak konuştu: "Ama öldürebileceğini zannetmiyorum."

"Öldürmesini istemiyorsun değil mi?" diye sordu Baron.

"Dikkatimi dağıtmayın," dedi Piter. "Hawat, Leydi Jessica'yla meşgulken, birkaç garnizon kentinde ayaklanma falan çıkarıp ilgisini başka yönlere çekeceğiz. Bunlar bastırılacak Dük güvenliği kontrol altına almış olduğuna inanmalı. Sonra, zamanı geldiğinde Yueh'ye işaret vereceğiz ve bütün gücümüzle saldıracağız... yaa..."

"Devam et, her şeyi anlat ona," dedi Baron. "Harkonnen üniforması giymiş iki lejyon Sardokar'la güçlenerek saldıracağız."

"Sardokar!" diye fısıldadı Feyd-Rautha. Zihni, korkunç İmparatorluk birliklerine, merhametsiz katillere, İmparator Padişah'ın fanatik askerlerine odaklandı.

"Görüyorsun sana nasıl güveniyorum Feyd," dedi Baron. "Bununla ilgili hiçbir ipucu, asla başka bir Büyük Ev'e ulaşmamalı; yoksa Landsraad, İmparatorluk Evine karşı birleşebilir ve kaos oluşur."

"Asıl konu şu," dedi Piter "Harkonnen Evi, İmparatorluk'un pis işlerini yapmakta kullanılıyor olduğundan gerçek bir avantaj kazanıyoruz. Emin olun tehlikeli bir avantaj ama dikkatli kullanılırsa Harkonnen Evi'ne, İmparatorluk'un diğer bütün Evlerinin sahip olduğundan daha büyük bir servet getirecek."

"Ne kadar çok servetin söz konusu olduğunu tahayyül edemezsin Feyd," dedi Baron, "en çılgın hayallerinde bile. Başlangıç olarak, CHOAM şirketinde sabit yöneticilik alacağız."

Feyd-Rautha başıyla onayladı. Konu servetti. CHOAM servetin anahtarıydı; her soylu Ev, şirket kasasından yöneticilik gücü oranında pay alıyordu. CHOAM yöneticilikleri İmparatorluk'taki siyasal gücün gerçek kanıtıydı; bu siyasal güç, kendisini İmparator ve *onun* destekçilerine karşı dengelerken, Landsraad'ın içindeki oyların kaymasıyla el değiştirirdi.

"Dük Leto," dedi Piter, "çölün kıyısındaki Fremen süprüntülerinin arasına kaçmaya yeltenebilir. Veya ailesini bu hayali güvenliğin içine yollamaya çalışabilir. Ancak bu yol Majesteleri'nin ajanlarından biri tarafından kesiliyor: gezegen ekolojisti. Onu hatırlayacaksınız: Kynes."

"Feyd onu hatırlar," dedi Baron. "Devam et."

"Memnuniyetinizi pek hoş bir şekilde belirtmiyorsunuz Baron," dedi Piter.

"Devam et, sana emrediyorum!" diye kükredi Baron.

Piter omuz silkti. "Eğer her şey planlandığı gibi giderse," dedi, "bir Standart yıl içinde Harkonnen Evi, Arrakis üzerinde bir alt toprak idaresi elde edecek. Amcanız bu toprak idaresinin dağıtımına sahip olacak. Kendi *kişisel* temsilcisi Arrakis'i yönetecek."

"Daha fazla kâr," dedi Feyd-Rautha.

"Gerçekten öyle," dedi Baron. Ve şöyle düşündü: *Ancak kurtarır. Bizler Arrakis'i evcilleştirecek olanlarız... çölün eteklerinde saklanan birkaç melez Fremen... ve gezegene neredeyse yerli işçi ekipleri kadar sıkı bir biçimde bağlı olan bazı evcil kaçakçılar dışında.*

"Ve Büyük Evler, Baron'un Atreidesleri yok ettiğini bilecekler," dedi Piter.

"Bilecekler."

"Bilecekler," diye fısıldadı Baron.

"En güzeli ise," dedi Piter, "Dük'ün de bunu bilecek olması. Şu anda biliyor. Tuzağı şimdiden hissedebiliyor."

"Dük'ün bildiği doğru," dedi Baron, sesinin üzüntülü bir tınısı vardı. "Bilmek dışında hiçbir şey yapamaz... ne yazık ki."

Baron, Arrakis küresinden uzaklaştı. Gölgelerden çıktığında şekli boyut kazandı; iğrenç bir şekilde ve fazlasıyla şişmandı. Koyu renk giysisinin katları altındaki gizli şişkinlikler, bütün bu şişmanlığın kısmen, vücuduna bağlanmış portatif süspansörlerle taşındığını gösteriyordu. Aslında iki yüz Standart kilo ağırlığında olabilirdi ama ayakları bu ağırlığın elli kilodan fazlasını taşımıyordu.

"Acıktım," diye gürledi Baron ve yüzüklü eliyle şişkin dudaklarını ovuşturdu, yağla çevrili gözlerinin arasından Feyd-Rautha'ya baktı. "Yiyecek gönder bize hayatım. Yatmadan önce yemek yiyeceğiz."

Şöyle konuştu Hançerin Azizesi Alia: "Başrahibe bir fahişenin baştan çıkarıcı dolaplarıyla bakire bir tanrıçanın dokunulmaz gözalıcılığını birleştirmek zorundadır, gençliğinin güçleri sürdüğü müddetçe bu nitelikleri dengede tutmak suretiyle. Çünkü gençlik ve güzellik gittiği zaman fark edecek ki; ikisi arasında bir zamanlar dengeyle dolu olan o ara yer, *maharet ve becerinin tükenmez bir kaynağı haline gelir.*

- Prenses Irulan'ın yazdığı "Muad'Dib, Aile Tefsirleri"nden

"Peki, Jessica, kendinle ilgili ne söyleyeceksin?" diye sordu Başrahibe.

Paul'ün zorlu sınav gününün akşamı Caladan Kalesi'nde gün batmak üzereydi. Paul bitişikteki ses geçirmez Meditasyon Hücresi'nde beklerken, iki kadın Jessica'nın sabah odasında yalnızdı.

Jessica, güneye bakan pencerelerin karşısında ayakta duruyordu. Akşamın, çimenlik ve nehir boyunca kümelenmiş renklerini görüyor ama görmüyordu. Başrahibe'nin sorusunu duyuyor ama duymuyordu.

Başka bir zorlu sınav olmuştu uzun yıllar önce. Vücudunun biçimi ergenlik rüzgarlarıyla bozulmuş, saçları bronz rengi, zayıf bir kız, Wallach IX'daki Bene Gesserit okulunun Baş Gözetmeni olan Başrahibe Gaius Helen Mohiam'ın çalışma odasına girmişti. Jessica sağ eline baktı, acıyı, dehşeti ve kızgınlığı hatırlayarak parmaklarını oynattı. "Zavallı Paul," diye fısıldadı.

"Sana bir soru sordum Jessica!" Yaşlı kadının sesi sert ve ısrarcıydı.

"Ne? Haa..." Jessica dikkatini geçmişten zorla uzaklaştırdı, iki batı penceresinin arasındaki taş duvara arkasını dönerek oturmuş olan Başrahibe'ye döndü. "Ne söylememi istiyorsunuz?"

"Ne söylemeni mi istiyorum? Ne söylemeni mi istiyorum?" Yaşlı seste zalimce bir taklit tonu vardı.

"Evet bir oğul doğurdum!" diye parladı Jessica. Ve bu kızgınlığa kasıtlı olarak itilmiş olduğunu biliyordu.

"Atreideslere yalnızca kız çocuklar doğurman söylenmişti sana"

"Bu onun için çok şey ifade ediyordu," diye savundu kendini Jessica.

"Ve sen kendinle övünmek için Kuisatz Haderah'ı yaratabileceğini düşündün!"

Jessica çenesini kaldırdı. "Olasılığı sezdim."

"Sen yalnızca Dük'ünün erkek çocuk arzusunu düşündün," dedi yaşlı kadın sertçe. "Onun arzularının bu planda yeri yok. Bir Atreides kızı bir Harkonnen varisiyle evlenebilir ve boşluğu kapatabilirdi. Meseleleri karmaşıklaştırıp umutsuz bir hale getirdin. Şimdi her iki soyu da kaybedebiliriz."

"Sen de hatasız değilsin," dedi Jessica. Yaşlı gözlerin sabit bakışlarını karşıladı.

Hemen ardından yaşlı kadın mırıldandı: "İş işten geçti."

"Kararımdan dolayı asla pişman olmayacağıma yemin ettim," dedi Jessica.

"Ne soylu," diye alay etti Başrahibe. "Pişmanlık yok. Başına ödül konmuş bir kaçak haline gel, seni ve oğlunu öldürmek için herkes sana düşman olsun o zaman görürüşüz."

Jessica sarardı. "Hiç alternatif yok mu?"

"Alternatif mi? Bir Bene Gesserit bunu sorar mı?"

"Yalnızca üstün yeteneklerinizle gelecekte ne gördüğünüzü soruyorum."

"Geçmişte ne gördüysem gelecekte de onu görüyorum. İlişkilerimizin nasıl olduğunu, iyi bilirsin Jessica. Irk kendi faniliğini bilir ve kalıtımındaki gelişimin durmasından korkar. Genetik kuşakları plansızca karışmaya

zorlamak kan akımının içinde vardır. İmparatorluk, CHOAM Şirketi ve bütün Büyük Evler; bunlar sadece selin yolundaki enkaz parçalarıdır."

"CHOAM," diye mınldandı Jessica. "Onların, Arrakis'in ganimetlerini nasıl bölüşeceklerine çoktan karar verildiğini sanıyorum."

"CHOAM çağımızın rüzgar fırıldağından başka bir şey değildir," dedi yaşlı kadın. "İmparator ve arkadaşları şimdi CHOAM yöneticilik oylarının yüzde elli dokuz nokta altmış beşini idare ediyor. Kesinlikle kâr kokusu alıyorlar ve diğerleri de aynı kârın kokusunu aldığı sürece onun oy gücü muhtemelen artacak. Tarihin seyri budur, kızım."

"Tam da şu anda ihtiyacım olan şey buydu," dedi Jessica. "Tarihe kısa bir bakış."

"Alaycı olma, kızım! Hangi güçlerin bizi çevrelediğini sen de benim kadar iyi biliyorsun. Üç köşeli bir uygarlığımız var: Landsraad'ın Federe Büyük Evlerine karşı dengeyi koruyan İmpatorluk Ailesi ve bunların arasında yıldızlararası ulaşım üzerindeki lanet olası tekeliyle Lonca. Siyasette sacayağı bütün yapıların en kararsızıdır. Çoğu bilim dalına arkasını dönen feodal bir ticaret kültürünün karmaşıklığı olmasaydı da bu yeterince kötü olurdu."

Jessica iğneleyici bir şekilde konuştu: "Akımın yolundaki kırıntılar; ve buradaki bu kırıntı, bu Dük Leto'dur ve bu onun oğludur ve bu..."

"Aaa, kapa çeneni, kızım. Yürüdüğün hassas sınırla ilgili her şeyi bilerek buna giriştin."

" 'Ben Bene Gesserit'im: yalnızca hizmet etmek için varım,'" diye alıntı yaptı Jessica.

"Doğru," dedi yaşlı kadın. "Şu an için tüm ümit edebileceğimiz, bunun büyük bir yangın haline gelmesini engellemek ve anahtar soylardan ne kurtarabiliyorsak kurtarmaktır."

Jessica gözkapaklarının altında gözyaşlarının baskısını hissederek gözlerini kapadı, içinin titremesiyle, dışının titremesiyle, düzensiz

solumasıyla, gürültülü nabız atışıyla ve avuçlarının terlemesiyle mücadele etti. Hemen ardından "Kendi hatamın cezasını çekeceğim," dedi.

"Oğlun da seninle birlikte çekecek."

"Yapabildiğim kadarıyla onu koruyacağım."

"Korumak!" dedi yaşlı kadın sertçe. "Bunun yol açacağı zayıflığı iyi bilirsin. Oğlunu çok fazla korursan Jessica, *herhangi bir* yazgıyı gerçekleştirmeye yetecek kadar güçlenemez."

Jessica döndü, pencereden dışarı, kararan havaya baktı. "Bu Arrakis gezegeni gerçekten bu kadar berbat mı?"

"Oldukça kötü ama tamamen kötü değil. Koruyucu Misyon oradaydı ve gezegeni bir dereceye kadar yumuşattı." Başrahibe ayağa kalktı, cüppesindeki bir kırışıklığı düzeltti. "Çocuğu buraya çağır. Biraz sonra gitmek zorundayım."

"Mecbur musunuz?"

Yaşlı kadının sesi yumuşadı. "Jessica, kızım, keşke senin yerinde ben olsaydım da bu acıları ben çekseydim. Ama her birimiz kendi yolumuzu kendimiz çizmeliyiz."

"Biliyorum."

"Sen, benim için kendi kızlarımdan biri kadar değerlisin ama bunun görevi engellemesine izin veremem."

"Anlıyorum... gereklilikler."

"Ne yaptığını ve neden yaptığını ikimiz de biliyoruz Jessica. Ama iyi yürekliliğim beni, çocuğunun Bene Gesserit Bütünü olması şansının az olduğunu söylemeye zorluyor. Çok fazla umuda kapılmamalısın."

Jessica gözlerinin ucundaki yaşları sildi. Bu hareket kızgınlığını gösteriyordu. "İlk dersimi tekrarlayarak yeniden küçük bir kız gibi hissetmeme neden oldun." Sözcükler ağzından zorla çıktı: " 'İnsanlar asla

hayvanlara teslim olmamalı.' " Kuru bir hıçkırıkla sarsıldı. Alçak bir sesle konuştu. "Öyle yalnızdım ki."

"Bu, sınavlardan biri olmalı," dedi yaşlı kadın. "İnsanlar neredeyse her zaman yalnızdır. Şimdi çocuğu çağır. Uzun ve korkutucu bir gün geçirdi. Ama düşünmek ve hatırlamak için zamanı oldu. Şu rüyaları hakkında başka sorular sormalıyım."

Jessica başıyla onayladı ve Meditasyon Hücresi'ne giderek kapıyı açtı. "Paul, hemen içeri gel lütfen."

Paul inadına yavaş yavaş çıktı. Annesine bir yabancıya bakarmış gibi baktı. Bakışlarını Başrahibeye çevirdiğinde ihtiyatlılık gözlerini örtüyordu; ancak bu sefer eşit birine verilen selamı verdi. Annesinin, onun arkasından kapıyı kapattığını duydu.

"Genç adam," dedi yaşlı kadın, "hadi şu rüya meselelerine dönelim"

"Ne istiyorsun?"

"Her gece rüya görüyor musun?"

"Hatırlamaya değecek rüyalar değil. Her rüyayı hatırlayabilirim ama bazıları hatırlamaya değer bazıları değmez."

"Farkı nasıl biliyorsun?"

"Biliyorum işte."

Yaşlı kadın Jessica'ya göz atıp, Paul'e döndü. "Dün gece rüyanda ne gördün? Hatırlamaya değer bir şey miydi?"

"Evet." Paul gözlerini kapattı. "Rüyamda bir mağara gördüm... ve su... ve bir kız; büyük gözleri olan çok zayıf bir kız. Gözleri tamamen mavi, hiç akı yok. Onunla konuşuyorum ve ona senden bahsediyorum, Caladan'da Başrahibe'yi gördüğümü anlatıyorum." Paul gözlerini açtı.

"Ve beni görmenle ilgili bu tuhaf kıza söylediğin şey... bugün gerçekleşti mi?"

Paul bunun üzerine düşündü ve sonra: "Evet. Kıza senin geldiğini ve bana bir acayiplik damgası vurduğunu söylüyorum," dedi.

"Acayiplik damgası," diye fısıldadı yaşlı kadın ve yine Jessica'ya bir bakış savurdu, dikkatini tekrar Paul'e çevirdi. "Şimdi açık açık söyle Paul, rüyanda sık sık sonradan aynen gerçekleşen şeyler görüyor musun?"

"Evet. Ve bu kızı daha önce de rüyamda görmüştüm."

"Öyle mi? Onu tanıyor musun?"

"Tanışacağım."

"Bana ondan bahset."

Paul yine gözlerini kapattı. "Kayaların arasında korunaklı küçük bir yerdeyiz. Neredeyse gece ama sıcak; ve kayalardaki bir açıklıktan kumluk yerleri görebiliyorum. Biz... bir şeyi bekliyoruz... gidip bazı insanlarla buluşmamı. Ve o korkmuş ama bunu benden gizlemeye çalışıyor ve ben heyecanlıyım. Ve şöyle diyor: 'Usul gezegeninin sularından bahsetsene bana.'" Paul gözlerini açtı, "ilginç değil mi? Benim gezegenim Caladan. Usul diye bir gezegenin adını bile hiç duymadım."

"Bu rüyanın devamı var mı?" diyerek teşvik etti Jessica.

"Evet. Ama belki de Usul diye *bana* hitap ediyordu," dedi Paul. "Bu şimdi aklıma geldi." Yine gözlerini kapattı. "Ona sulardan söz etmemi istiyor. Ve elini tutuyorum. Ve ona bir şiir okuyacağımı söylüyorum. Ve şiiri okuyorum ama bazı sözcükleri açıklamak zorunda kalıyorum; kumsal ve dalga ve su yosunu ve martılar gibi."

"Ne şiiri?" diye sordu Başrahibe.

Paul gözlerini açtı. "Gurney Halleck'in hüzünlü durumlarda okuduğu senfonik şiirlerden biri sadece."

Paul'ün arkasında duran Jessica şiiri okumaya başladı:

"Tuzlu dumanı hatırlıyorum

Bir kumsal ateşinden yükselen

Ve çamların altındaki gölgeleri:

Yoğun, temiz... kımıltısız;

Martılar kondu tepeye

Beyaz, yeşilin üstünde...

Ve bir rüzgar esiyor çamların arasından

Eğmek için gölgeleri;

Martılar kanatlarını açtılar,

Havalandılar

Ve gökyüzünü çığlıklarla doldurdular.

Ve rüzgarı duyuyorum

Kumsalımız boyunca esen,

Ve dalgaları,

Ve görüyorum ki ateşimiz

Yosunları yaktı."

"Evet bu," dedi Paul.

Yaşlı kadın gözlerini Paul'e dikti: "Genç adam, ben bir Bene Gesserit Gözetmeni olarak, Kuisatz Haderah'ı arıyorum; yani gerçekten bizden biri

olabilecek erkeği. Annen sende bu olasılığı görüyor ama o bir annenin gözleriyle görüyor. Ben de bir olasılık görüyorum ama hepsi bu."

Sustu ve Paul anladı ki kadın onun konuşmasını istiyor. Açıklamasını bekledi.

Az sonra kadın konuştu: "Nasıl istersen o zaman. İçinde derinlikler var, bunu kabul ediyorum."

"Şimdi gidebilir miyim?" diye sordu Paul.

"Başrahibe'nin Kuisatz Haderah hakkında sana anlatacaklarını duymak istemiyor musun?" diye sordu Jessica.

"Buna kalkışanların öldüğünü söyledi."

"Ama neden başarısız oldukları hakkında birkaç ipucu vererek sana yardımcı olabilirim," dedi Başrahibe.

İpuçlarından söz ediyor, diye düşündü Paul. *Aslında hiçbir şey bilmiyor.* Ve şöyle dedi: "Ver bakalım."

"Ve bana lanet olsun ha?" Yüzünü ekşiterek gülümsedi; yaşlı yüzde çapraz kırışıklıklar. "Öyle olsun: 'Boyun eğen hükmeder.'"

Paul hayret etti: anlamın içindeki gerilim gibi öyle temel şeylerden bahsediyordu ki. Annesinin ona hiçbir şey öğretmemiş olduğunu mu düşünüyordu? "Bu bir ipucu mu?" diye sordu.

"Burada olmamızın nedeni ağız dalaşına girmek veya sözcüklerin anlamları üzerine tartışmak değil," dedi yaşlı kadın. "Söğüt rüzgara boyun eğer ve gelişir, ta ki bir gün rüzgarın karşısında bir duvar gibi duran birçok söğüt haline gelene kadar. Söğüdün amacı budur."

Paul gözlerini Başrahibe'ye dikti. *Amaç* demişti ve bu sözcüğün kendisini sarstığını, korkunç amacı ona tekrar bulaştırdığını hissetti. Kadına karşı ani bir kızgınlık duydu; ağzı basmakalıp laflarla dolu bu salak yaşlı cadıya.

"Benim şu Kuisatz Haderah olabileceğimi düşünüyorsun," dedi. "Benden söz ediyorsun ama babama yardım etmek için ne yapabileceğimizle ilgili tek bir şey bile söylemedin. Annemle konuşurken seni duydum. Sanki babam ölmüş gibi konuşuyorsun. Ama o ölmedi!"

"Onun için yapılabilecek bir şey olsaydı, yapardık," diye homurdandı yaşlı kadın. "Seni kurtarabiliriz. Şüpheli ama mümkün. Ama baban için hiçbir şey yapamayız. Bunu bir gerçek olarak kabul etmeyi öğrendiğin zaman, *gerçek* bir Bene Gesserit dersini öğrenmiş olacaksın."

Paul bu sözlerin annesini nasıl sarstığını gördü. Yaşlı kadına ters ters baktı. Babası hakkında nasıl böyle bir şey söyleyebilirdi? Bu kadar emin olmasının nedeni neydi? Hiddetten köpürdü.

Başrahibe Jessica'ya baktı. "Onu Yöntem'le eğitiyorsun, bunun işaretlerini gördüm. Senin yerinde olsam aynı şeyi yapardım ben de, Kurallar'ın canı cehenneme."

Jessica başıyla onayladı.

"Bak, seni uyarıyorum," dedi yaşlı kadın, "eğitimin her zamanki sırasını dikkate alma. Onun kendi güvenliği için Ses gerekiyor. Zaten iyi bir başlangıç yapmış ama ikimiz de ne kadar fazlasına ihtiyacı olduğunu... ve bunun ne kadar ciddi olduğunu biliyoruz." Birkaç adım atıp Paul'e yaklaştı ve başını eğerek gözlerini ona dikti. "Hoşçakal genç insan. Umarım başarırsın. Ama sen beceremezsen; eh ne yapalım, günün birinde biz başaracağız."

Bir kez daha Jessica'ya baktı. Aralarında bir anlaşma kıvılcımı geçti. Ardından, yaşlı kadın, bir kez daha arkasına bakmaksızın, giysisi tıslayarak rüzgar gibi çıktı odadan. Oda ve odanın içindekiler çoktan kadının düşüncelerinden çıkmıştı.

Ama Başrahibe dönüp gittiği sırada Jessica onun yüzünde bir ifade yakalamıştı. Damarlı yanaklarında gözyaşları vardı. Gözyaşları, o gün aralarında geçmiş olan diğer bütün sözler veya işaretlerden daha cesaret kırıcıydı.

Muad'Dib'in, Caladan'da kendi yaşında hiç oyun arkadaşı olmadığını okumuştunuz. Tehlikeler çok büyüktü. Lâkin Muad'Dib'e harikulade öğretmenleri eşlik ediyordu. Ozan-savaşçı Gurney Halleck vardı. Bu kitabı okurken Gurney'in şarkılarından bazılarını terennüm edeceksiniz. İmparator Padişah'ın dahi yüreğine korku salan Baş Suikastçı yaşlı Mentat Thufir Hawat vardı. Ginaz'ın Kılıç Ustası Duncan Idaho, ihanetiyle karanlık ama bilgisiyle aydınlık bir isim Dr. Wellington Yueh; oğluna Bene Gesserit Yöntemi'yle yol gösteren Leydi Jessica; ve tabii ki, bir baba olarak nitelikleri uzun zaman görmezlikten gelinen Dük Leto vardı.

- Prenses Irulan'ın yazdığı "Muad'Dib'in Çocukluk Tarihçesi"nden

Thufir Hawat, Caladan Kalesi'nin eğitim odasına süzüldü, kapıyı hafifçe kapattı. Bir an durdu; kendisini yaşlı, yorgun ve dayak yemiş gibi hissediyordu. Sol bacağı, bir zamanlar Yaşlı Dük'ün hizmetindeyken yaralandığı yerden ağrıyordu. *Üç kuşak oldu,* diye düşündü.

Çatı penceresinden yayılan öğlen ışığıyla aydınlanmış büyük odaya bir uçtan bir uca baktı, sırtı kapıya dönük oturan ve dikkati L şeklindeki masaya yayılmış kağıtlarla haritalarda olan çocuğu gördü.

Bu çocuğa asla sırtı kapıya dönük durmamasını kaç kez söylemem gerekiyor? Hawat hafifçe öksürdü.

Paul, kafasını kaldırmadan çalışmasını sürdürdü.

Çatı penceresinin üzerinden bir bulut geçti. Hawat tekrar hafifçe öksürdü.

Paul doğruldu, arkasına dönmeden konuştu: "Biliyorum. Sırtım kapıya dönük oturuyorum."

Hawat gülümsemesini bastırdı, odanın bir ucundan öbür ucuna uzun adımlarla yürüdü.

Paul, masanın bir köşesinde duran kır saçlı yaşlı adama baktı. Hawat'ın gözleri, karanlık ve oldukça damarlı yüzünde iki uyanıklık havuzuydu.

"Holden gelişini duydum," dedi Paul. "Kapıyı açışını da duydum."

"Çıkardığım sesler taklit edilebilir."

"Fark ederdim."

Bunu yapabilir, diye düşündü Hawat. *Cadı annesi ona derin eğitim veriyor mutlaka. Değerli okulunun bu konuda ne düşündüğünü merak ediyorum. Yaşlı gözetmeni buraya gönderme nedenleri bu olabilir; sevgili Leydi Jessica'mızı hizaya getirmek.*

Hawat, Paul'ün karşısına bir sandalye çekip yüzü kapıya dönük oturdu. Bunu manalı bir şekilde yaptı, arkasına yaslandı ve odayı inceledi. Oda, mobilyasının çoğu Arrakis'e gitmiş olduğundan, üzerinde aniden garip, yabancı bir yer etkisi bıraktı. Bir eğitim masası kalmıştı ve hareketsiz kristal prizmalarıyla bir eskrim aynası, onun yanında da savaşlarda sakatlanmış ve hırpalanmış antik bir piyadeye benzeyen, yamalı ve orası burası doldurulmuş hedef kuklası.

Orada duran benim, diye düşündü Hawat.

"Thufir, ne düşünüyorsun?" diye sordu Paul.

Hawat çocuğa baktı. "Yakında hepimizin buradan gideceğini ve belki de burayı bir daha asla görmeyeceğini düşünüyordum."

"Bu seni üzüyor mu?"

"Üzmek mi? Saçma! İnsanı dostlardan ayrılmak üzer. Bir yer yalnızca bir yerdir." Masanın üzerindeki haritalara bir göz attı. "Arrakis ise sadece başka bir yer."

"Babam beni sınaman için mi gönderdi seni?"

Hawat suratını astı, çocuğun bu tür kendine özgü gözlem yöntemleri vardı. Başıyla onayladı. "Onun gelmesinin daha hoş olacağını

düşünüyorsun ama ne kadar meşgul olduğunu bilmen gerekir. Kendisi daha sonra burada olacak."

"Arrakis'teki fırtınaları inceliyordum."

"Fırtınalar. Anlıyorum."

"Oldukça kötü gibi görünüyorlar."

"Bu sözcük yetersiz kalır; *kötü*. Bu fırtınalar düz arazilerde altı veya yedi bin kilometre boyunca, kendilerine bir itme sağlayabilen her şeyle; coriolis kuvvetiyle, diğer fırtınalarla ve içinde bir gram enerji olan her şeyle beslenerek gelişirler. Yollarında serbest olarak bulunan her şeyle; kum, toz, her şeyle dolarak saatte yedi yüz kilometreye kadar çıkan bir hızla esebilirler. Etleri kemiklerinden sıyırabilirler ve kemikleri kıymık haline getirebilirler."

"Neden hava durumu kontrolleri yok?"

"Arrakis'in özel problemleri var: maliyetler yüksek, bakım yapmak falan gerekiyor. Lonca, uydu kontrolü için korkunç yüksek bir ücret istiyor ve babanın Ev'i en zengin Evlerden biri değil delikanlı. Bunu biliyorsun."

"Fremenleri hiç gördün mü?"

Çocuğun aklı bugün bir oraya bir buraya savruluyor, diye düşündü Hawat.

"Pek görmüş sayılmam," dedi. "Graben ve çanaklarda yaşayan kavimlerin onlarla ilgili söyleyecek çok az şeyleri var. Hepsi o bol, dökümlü giysileri giyer. Ve kapalı bir yerde leş gibi kokarlar. Bunun nedeni, 'damıtıcı giysi' dedikleri ve vücudun kendi suyunu yeniden kullanılır hale getiren giysileri."

Paul birden bir susuzluk rüyasını hatırlayıp ağzındaki nemi fark ederek yutkundu. Bu insanların vücut nemlerini döngüye sokmak zorunda kalacak kadar sudan yoksun olmaları onu bir sefalet hissiyle sarstı. "Su orada çok değerli," dedi.

Hawat başıyla onaylarken şöyle düşündü: *Belki de bunu ben yapıyorum, bu gezegenin bir düşman olarak önemini ona açıklayarak. Zihinlerimizde bu uyarı olmadan oraya gitmek çılgınlık.*

Paul yağmur yağmaya başladığını fark ederek kafasını kaldırıp çatı penceresine baktı. Gri metacamın üzerine yayılan ıslaklığı gördü. "Su," dedi.

"Suya gösterilen büyük özeni öğreneceksin," dedi Hawat. "Dük'ün oğlu olarak asla ondan yoksun kalmayacaksın ama her yanında susuzluğun baskısını göreceksin."

Paul, bir hafta önceki günü ve Başrahibe'yle olan zorlu sınavı düşünerek diliyle dudaklarını ıslattı. O da susuzluktan ölmekle ilgili bir şeyler söylemişti.

"Cenaze ovalarını öğreneceksin," demişti, "boş sahrayı, bahar ve kum solucanları dışında hiçbir şeyin yaşamadığı çorak diyarı. Güneşin göz kamaştıran ışığını azaltmak için göz çukurlarını boyayacaksın. Barınak, rüzgardan uzak ve gözlerden gizli bir çukur anlamına gelecek. Topter, arazi arabası veya binek hayvanı olmaksızın tabana kuvvet yürüyeceksin."

Ve Paul kadının sözlerinden çok, alçalıp yükselen ve titreyen ses tonundan etkilenmişti.

"Arrakis üzerinde yaşadığında," demişti, "khala, toprak boştur. Aylar dostun olacak, güneş düşmanın."

Paul, annesinin kapıdaki nöbet yerini bırakıp kendisinin yanına geldiğini hissetmişti. Annesi Başrahibe'ye bakmış ve sormuştu: "Hiç umut görmüyor musunuz, Saygıdeğer Efendim?"

"Baba için değil." Ve yaşlı kadın eliyle Jessica'ya susmasını işaret edip Paul'e baktı. "Şunu hafızana kazı delikanlı: Bir dünya dört şeyle ayakta durur..." Büyük eklemli parmaklarından dördünü kaldırdı, "...bilgenin ilmi, soylunun adaleti, haklının duaları ve cesurun yiğitliği. Ama tüm bunlar hiçbir şey değildir..." Parmaklarını kapatıp elini yumruk yaptı, "...yönetme

sanatını bilen bir yönetici olmadıkça. *Bunu,* geleneğinin bilimi haline getir!"

Başrahibe'nin orada olduğu günün üzerinden bir hafta geçmişti. Kadının sözlerini ancak şimdi tam olarak anlıyordu. Paul, şimdi Thufir Hawat'la eğitim odasmda otururken korkunun yol açtığı keskin bir spazm hissetti. Mentat'ın şaşkınlıkla çatılmış kaşlarına baktı.

"Deminden beri nerelere daldın?" diye sordu Hawat.

"Başrahibe'yle karşılaştın mı?"

"Şu İmparatorluk'tan gelen Doğru Söyleten cadı mı?" Hawat'ın gözleri ilgiyle parladı. "Karşılaştım."

"O..." Paul duraksadı, Hawat'a zorlu sınavdan bahsedemeyeceğini fark etti. Engeller derinlere iniyordu.

"Evet? O, ne?"

Paul iki derin nefes aldı. "Bir şey söyledi." Gözlerini kapattı, sözleri hatırladı ve konuşurken sesi bilinçsizce yaşlı kadının ses tonunu andırdı: " 'Sen, Paul Atreides, kralların torunu, bir Dük'ün oğlu, yönetmeyi öğrenmelisin. Bu, atalarından hiçbirinin öğrenmediği bir şey.' " Paul gözlerini açtı ve şunları söyledi: "Bu beni kızdırdı ve babamın bütün bir gezegeni yönettiğini söyledim. Ve o, 'Onu kaybediyor' dedi. Ve ben, babamın daha zengin bir gezegeni ele geçirdiğini söyledim. Ve o, 'Onu da kaybedecek' dedi. Ve ben, koşup babamı uyarmak istedim ama o, senin, annemin ve birçok insanın babamı çoktan uyarmış olduğunu söyledi."

"Oldukça doğru," diye mırıldandı Hawat.

"Neden gidiyoruz o zaman?" diye sordu Paul.

"Çünkü İmparator emretti. Ve çünkü o casus cadının söylediklerine rağmen umut var. Bu antik bilgelik çeşmesinden başka neler aktı?"

Paul, masanın altında yumruk yapıp sıktığı sağ eline baktı. Yavaş yavaş kasların gevşemesini istedi. *Kadın üstümde bir tür egemenlik kurdu,* diye

düşündü. *Nasıl?*

"Benden, yönetmenin ne olduğunu söylememi istedi," dedi Paul. "Birisinin emretmesi, dedim. Ve o öğrendiğim şeylerden bazılarını unutmam gerektiğini söyledi."

Oldukça doğru bir noktaya temas etmiş, diye düşündü Hawat. Başıyla Paul'e devam etmesini işaret etti.

"Bir yöneticinin zorlamayı değil ikna etmeyi öğrenmesi gerektiğini söyledi. En iyi adamları etrafına toplamak için ortaya en iyi kahve ocağını getirmesi gerektiğini söyledi."

"Babanın, Duncan ve Gurney gibi adamları etrafına nasıl topladığını sanıyormuş?" diye sordu Hawat.

Paul omuz silkti. "Ardından, iyi bir yöneticinin, dünyasının dilini öğrenmesi gerektiğini ve her dünyanın farklı bir dili olduğunu söyledi. Ve ben, onun Arrakis'te Galakça konuşulmadığını kastettiğini düşündüm ama o bunun konuyla hiç ilgisi olmadığını söyledi. Kayaların ve büyüyen şeylerin dilini, sadece kulaklarınla duymadığın dili kastettiğini söyledi. Ve ben bunun, Dr. Yueh'nin Yaşamın Gizemi dediği şey olduğunu söyledim."

Hawat kıkır kıkır güldü. "Nasıl, bu onun hoşuna gitti mi?"

"Sanırım çıldırdı. Yaşamın sırrının çözülecek bir problem değil tecrübe edilecek bir gerçeklik olduğunu söyledi. Bunun üzerine, ona Mentat'ın Birinci Kanunu'nu aktardım: 'Bir süreç durdurularak anlaşılamaz. Anlama, sürecin akışıyla birlikte hareket etmeli, ona karışmalı ve onunla birlikte akmalıdır.' Bu onu tatmin etmiş göründü."

Üstesinden gelmiş görünüyor, diye düşündü Hawat, *ama yaşlı cadı onu korkutmuş. Neden yaptı bunu?*

"Thufir," dedi Paul, "Arrakis onun dediği kadar kötü mü olacak?"

"Hiçbir şey o kadar kötü olamaz," dedi Hawat ve zorla gülümsedi. "Mesela şu Fremenleri alalım, çölün kaçak insanları. İlk tahmin analiziyle,

çok fazla sayıda olduklarını söyleyebilirim, İmparatorluk'un sandığından çok daha fazla sayıda. Orada insanlar yaşıyor, delikanlı; bir sürü insan; ve..." Hawat güçlü parmaklarından birini şakağına koydu. "...Harkonnenlerden kana susamış bir hiddetle nefret ediyorlar. Bununla ilgili ağzından tek bir söz bile kaçırmamalısın, delikanlı. Bunu sana yalnızca babanın yardımcısı olarak söylüyorum"

"Babam bana Salusa Secundus'tan bahsetmişti," dedi Paul. "Biliyor musun Thufir, Arrakis'e çok benziyor gibi... belki onun kadar kötü değil ama çok benziyor."

"Bugün Salusa Secundus hakkında çok fazla şey bilmiyoruz," dedi Hawat. "Yalnızca, uzun zaman önce neye benzediği biliniyor... daha çok. Ama bilindiği kadarıyla, bu konuda haklısın."

"Fremenler bize yardım edecekler mi?"

"Bu bir olasılık." Hawat ayağa kalktı. "Bugün Arrakis'e gitmek üzere ayrılıyorum. Bu arada, seni seven yaşlı bir adamın hatırı için kendine iyi bak, tamam mı? Şimdi iyi bir çocuk gibi buraya gel ve yüzün kapıya dönük otur. Kalede herhangi bir tehlike olduğunu düşündüğümden değil, bu sadece edinmeni istediğim bir alışkanlık."

Paul ayağa kalktı, masanın çevresinden dolaştı. "Bugün mü gidiyorsun?"

"Evet ve sen de yarın yola çıkacaksın. Bundan sonraki karşılaşmamız senin yeni dünyanın topraklarında olacak." Paul'ün sağ kolunun pazısını sıktı. "Hançer tuttuğun kolunu serbest, kalkanının şarjını dolu tut, tamam mı?" Paul'ün kolunu bıraktı, omzunu sıvazladı, döndü ve hızla kapıya ilerledi.

"Thufir!" diye seslendi Paul.

Hawat, açık kapı aralığında durarak döndü.

"Sakın sırtın kapıya dönük oturma!" dedi Paul.

Damarlı yaşlı yüze bir sırıtış yayıldı. "Oturmam, delikanlı. Emin olabilirsin." Ve kapıyı arkasından hafifçe kapayarak çıktı.

Paul, Hawat'ın oturmuş olduğu yere oturdu, kağıtları düzeltti. *Bir gün daha buradayız* diye düşündü. Odaya bakındı. *Gidiyoruz.* Aniden ayrılma fikri hiç olmadığı kadar gerçek göründü. Yaşlı kadının söylediği başka bir şeyi hatırladı; bir dünyanın, insanlar, toprak, gelişen şeyler, aylar, gelgitler ve güneşler gibi birçok şeyin toplamı oluşu hakkında söylediği bir şeyi, *doğa* adı verilen bilinmeyen toplamı, hiçbir *şimdi* duygusu olmayan o belirsiz toplamı hatırladı. Ve *acaba şimdi nedir?* diye düşündü.

Paul'ün karşısındaki kapı sertçe açıldı ve kucak dolusu silahın ardından çirkin, kaba saba bir adam sallanarak içeri girdi. "Ee, Gurney Halleck," diye seslendi Paul, "yeni silah hocası sen misin?"

Halleck topuğuyla vurarak kapıyı kapattı. "Oyun oynamak için gelmemi tercih ederdin, biliyorum," dedi. Odaya bir göz attı ve Hawat'ın adamlarının odayı çoktan kontrol edip dükün varisi için güvenli hale getirmiş olduklarını fark etti. Her tarafta kolayca fark edilmeyen şifreli işaretler vardı.

Paul, yalpalayan çirkin adamın tekrar harekete geçip elinde silahlarla eğitim masasına yönelmesini izledi; dokuz telli balisetin, sapının ucuna yakın bir yerde tellerin arasına sokulmuş çoklu mızrapla birlikte, Gurney'in omzuna asılı olduğunu gördü.

Halleck silahları egzersiz masasının üzerine bıraktı ve dizmeye başladı; meçler, şişler, kincallar, düşük hızlı bayıltıcılar, kalkan kemerleri. Döndüğü zaman, alt ve üst çenesinin birleştiği çizgi boyunca uzanan mürekkep sarmaşığı yarası kıvrıldı ve odanın karşı tarafından gülümsedi.

"Seni küçük şeytan, bana bir günaydın bile yok mu?" dedi Halleck. "Söyle bakalım yaşlı Hawat'a ne çengel attın? Holde yanımdan düşmanının cenazesine koşan biri gibi geçti."

Paul sırıttı. Babasının bütün adamları arasında en çok Gurney Halleck'i severdi; adamın huysuzluğunu, şeytanlığını ve *komikliğini* bilir; onu kiralık bir kılıçtan çok bir dost olarak görürdü.

Halleck baliseti omzundan indirdi ve akort etmeye başladı. "Konuşmak istemiyosan konuşmassın," dedi.

Paul ayağa kalktı, "Ee Gurney, dövüş zamanında müzik için mi hazırlanıyoruz?" diyerek odanın öbür ucuna ilerledi.

"Demek bugün büyüklerimize karşı küstahlık etme günümüz," dedi Halleck. Başını sallayarak çalgının bir telinin akorduna baktı.

"Duncan Idaho nerede?" diye sordu Paul. "Bana silah dersi vermeyecek miydi?"

"Duncan, Arrakis'e ikinci postayı götürmeye gitti," dedi Halleck. Sana kalan ise, dövüşme isteği tükenmiş ama müzik için can atan zavallı Gurney." Başka bir tele vurdu, dinledi, gülümsedi. "Ve kurulda, en hayırlı şeyin senin gibi zavallı bir dövüşçüye müzik sanatı öğretmek olduğuna, bu sayede bütün ömrünü boşa harcamayacağına karar verildi."

"O zaman belki de en iyisi bana bir şarkı söylemen," dedi Paul. "Bu işin nasıl *yapılmayacağından* emin olmak istiyorum"

"Hah ha!" diye güldü Gurney ve canlı bir şekilde "Galaklı Kızlar"ı çalmaya başladı, şarkıyı söylerken çoklu mızrabı teller üzerinde fluydu:

"Ooo, Galaklı kızlar

İnci verirsen yaparlar,

Arrakislilerse su verdiğin zaman!

Ama eğer kadın istersen

Kül eden alevlere benzeyen,

Bir Caladanlının kızını dene o zaman!"

"Mızrabı bu kadar kötü kullanan bir el için fena değil," dedi Paul, "ama annem kalede böyle müstehcen bir şarkı söylediğini duyarsa, kulaklarını dış duvarı süslemek için kullanır."

Gurney sol kulağını çekti. "Ama kötü bir süs olur; ne de olsa bu kulaklar, genç bir delikanlının balisetinde çaldığı bazı garip şarkıcıkları anahtar deliğinden dinlemekten morardılar."

"Demek yatağında kum bulmak nasıl bir şeymiş unuttun," dedi Paul. Masadan bir kalkan kemeri çekti, beline taktı. "Hadi dövüşelim o zaman."

Halleck'in gözleri sahte bir şaşkınlıkla açıldı. "Öyle mi! Demek bu işi yapan senin melun elindi! Şimdi koru kendini genç efendi, koru kendini." Bir meç kapıp onunla havayı dövdü. "Ben intikam için gelmiş bir cehennem zebanisiyim!"

Paul diğer meçi kaldırdı, iki eliyle eğdi, bir ayağı önde *aguile* pozisyonunda durdu. Vakur bir tavır takınarak Dr. Yueh'yi gülünç bir biçimde taklit etti.

"Babamın bana silah dersi için gönderdiği şu ahmağa bak" dedi Paul. "Şu ahmak Gurney Halleck silahlı ve kalkanlı bir dövüşçünün ilk dersini unutmuş." Paul belindeki güç düğmesine bastı; savunma alanının, alnında ve sırtından aşağıya doğru derisini karıncalandıran kırışık yüzeyini hissetti, dış seslerin kalkandan süzülerek karakteristik bir cansızlığa büründüğünü duydu. "Kalkan dövüşünde savunmada hızlı, hücumda yavaş hareket edilir," dedi Paul. "Hücumun tek amacı rakibi yanlış bir adım atması için kandırmak, kötü bir hücum yapmasına neden olmaktır. Kalkan hızlı darbeyi geri çevirir, yavaş kincalı içeri alır." Paul meçi savurdu, hızla aldatıcı bir hamle yaptı ve kalkanın mantıksız savunmasına girebilecek şekilde zamanlanmış yavaş bir saplama için geri çekti.

Halleck hareketi izledi, ucu körletilmiş kılıcın göğsünü sıyırıp geçmesini sağlamak için son anda döndü. "Hız, mükemmel," dedi. "Ama bir ince-uçla yapılacak sinsi bir karşı hamleye alabildiğine açıktın."

Paul canı sıkılmış bir halde bir adım geriledi.

"Böyle bir dikkatsizlik nedeniyle kıçını tokatlamalıyım," dedi Halleck. Masadan çıplak bir kincal alıp yukarı kaldırdı. "Bu, bir düşmanın elinde canını alabilir. Zeki bir öğrencisin, senden iyisi yok ama oyunda bile olsa,

bir adamın elinde ölümle, gardına girmesine izin vermemen konusunda seni uyarmıştım."

"Sanırım bugün bunun için havamda değilim," dedi Paul.

"Hava mı?" Halleck'in sesindeki hiddet, kalkanın filtresine rağmen kendini ele verdi. "Bunun *havayla* ne ilgisi var? Gerekince dövüşürsün, havanda ol ya da olma! Hava, sığırlar içindir veya sevişmek ya da baliset çalmak için. Dövüşmek için değil."

"Üzgünüm Gurney."

"Yeterince üzgün değilsin!"

Halleck kendi kalkanını çalıştırdı ve geride tuttuğu sol elinde kincal, yukarıdaki sağ elinde ise harekete hazır tuttuğu meç ile eğildi. "Şimdi gerçekten kendini korumanı söylüyorum!" Önce yana, sonra güçlü bir atak için öne doğru sıçradı.

Paul hamleyi çelerek geri çekildi. Kalkan sınırları birbirine değip birbirini ittiğinde alanın çıtırdadığını hissetti, temasın elektrik titreşimini teninde algıladı. *Gurney'in nesi* var? diye sordu kendine. *Bunu numaradan yapmıyor!* Paul sol elini hareket ettirerek, bileğindeki şişi kılıfından avucunun içine düşürdü.

"Fazladan bir bıçağa ihtiyaç duydun, öyle mi?" diye homurdandı Halleck.

Bu ihanet mi acaba? diye düşündü Paul. *Gurney olamaz!*

Odanın dört bir yanında dövüştüler; hamle ve hamleyi çelme, hile ve karşı hile. Engelleyici sınırlar boyunca gerçekleşen yavaş alışveriş ihtiyacı karşılayamadığından, kalkan kabarcıkları içindeki hava pisleniyordu. Her yeni kalkan temasıyla ozon kokusu güçleniyordu.

Paul gerilemeye devam etti ama artık geri çekilişini egzersiz masasına doğru yönlendirmişti. *Eğer onu masanın yanında döndürebilirsem, ona bir numara göstereceğim,* diye düşündü Paul. *Bir adım daha Gurney.*

Halleck adımı attı.

Paul aşağıdan bir savunmaya yöneldi, döndü ve Halleck'in meçinin masanın kenarına sıkıştığını gördü. Kendisini yana savurdu, meçiyle yüksek bir hamle yaptı ve şişle Halleck'in yakasına yaklaştı. Şişin kenarını boynundan bir parmak ötede tuttu.

"İstediğin bu mu?" diye fısıldadı Paul.

"Aşağıya bak delikanlı," dedi Gurney nefes nefese.

Paul onun dediğini yaptı ve masanın altından Halleck'in kincal hamlesini gördü, sivri uç neredeyse Paul'ün kasığına değiyordu.

"Birbirimize ölümde kavuşacaktık," dedi Halleck. "Ama zorlandığın zaman biraz daha iyi dövüştüğünü kabul ediyorum. *Havaya* girmiş görünüyorsun." Bir kurt gibi sırıtınca mürekkep sarmaşığı yarası çenesi boyunca dalgalandı.

"Bana saldırışın," dedi Paul. "Gerçekten kanımı akıtacak mıydın?"

Halleck kincalı çekti ve doğruldu. "Eğer yeteneklerinin bir nebze altında dövüşseydin, hatıra olarak güzel bir yara izi bırakacaktım. En gözde öğrencimin, karşılaşacağı ilk Harkonnen serserisine yenilmesini istemem."

Paul kalkanını kapattı ve nefesini toplamak için masaya dayandı. "Bunu hakettim Gurney. Ama beni yaralasaydın bu babamı kızdırırdı. Benim hatam yüzünden cezalandırılmanı istemem."

"Ona bakarsan," dedi Halleck, "bu benim de hatamdı. Ve senin bir iki eğitim yarası için endişelenmen gerekmez. Sende bu kadar az yara olduğu için şanslısın. Babana gelince, Dük beni yalnızca, senden birinci sınıf bir dövüşçü çıkarmakta başarısız olursam cezalandırır. Ve aniden geliştirmiş olduğun şu *hava* mevzusundaki yanılgını açıklamamış olsaydım bu konuda başarısız olabilirdim."

Paul doğruldu, şişini bileğindeki kınına geri koydu.

"Burada oyun oynamıyoruz," dedi Halleck.

Paul başıyla onayladı. Halleck'in tavrındaki ona özgü olmayan ciddilikte, bir endişe, ölçülü bir gerginlik hissetti. Adamın çenesindeki pancar renkli mürekkep sarmaşığı yarasına baktı ve yaranın Giedi Prime'daki bir Harkonnen köle çukurunda Hayvan Rabban tarafından nasıl açılmış olduğunun hikayesini hatırladı. Ve Paul ani bir utanç hissetti, bir an için bile olsa Halleck'ten şüphelenmişti. Sonra aklına Halleck'in yarasının acıyla, belki de bir Başrahibe'nin yol açtığı kadar şiddetli bir acıyla açılmış olduğu geldi. Paul bu düşünceyi bir kenara bıraktı, bu, o insanların yaşamını söndürmüştü.

"Sanırım bugün biraz oyun oynamayı umut etmiştim," dedi Paul. "Son günlerde buralarda her şey öyle ciddi ki."

Halleck duygularını saklamak için arkasını döndü. Gözlerinin içinde bir şeyler yanıyordu. İçinde acı vardı, bir kabarcık gibi; Zaman'ın ondan kesip aldığı kayıp bir dünden arta kalan tek şey.

Bu çocuk erkekliğini ne kadar da erken yüklenmek zorunda kaldı, diye düşündü Halleck. *Zihninin içindeki şu belgeyi ne kadar da erken okumak zorunda kaldı, şu yabanıl ihtiyat anlaşmasını, gerekli satıra gerekli gerçeği kaydetmek için, "Lütfen en yakın akrabalarınızı sayınız. "*

Halleck arkasını dönmeden konuştu: "içindeki oyun isteğini algılıyorum delikanlı ve sana katılmaktan daha çok istediğim hiçbir şey yok. Ama bu artık bir oyun değil. Yarın Arrakis'e gidiyoruz. Arrakis gerçek. Harkonnenler gerçek."

Paul dik olarak tuttuğu meçin ağzıyla kendi alnına dokundu.

Halleck döndü, selamı gördü ve başını eğerek karşılık verdi. Antrenman kuklasını işaret etti. "Şimdi zamanlaman üzerine çalışacağız. Şu berbat şeyi ele geçirmeni göreyim. Kuklayı buradan kumanda edeceğim, buradan her şeyi tam olarak görebiliyorum. Ve seni uyarıyorum bugün yeni karşı hamleler deneyeceğim. Bu gerçek bir düşmanın sana yapmayacağı bir uyarı."

Paul kaslarını gevşetmek için ayak uçlarında esnedi. Yaşamının hızlı değişimlerle dolduğunun aniden farkına vararak ciddileşti. Karşısına geçtiği

kuklanın göğsündeki düğmeye meçinin ucuyla dokundu ve bıçağını iten savunma alanını hissetti.

"Angard!" diye seslendi Halleck ve kukla hücuma geçti. Paul kalkanını çalıştırdı, hamleyi çeldi ve karşılık verdi. Halleck kumandaları idare ederken bir yandan da izliyordu. Aklı iki parçaya ayrılmış gibiydi; bir parçası eğitim dövüşünün gereklerini karşılamak için tetikteydi, diğeri ise vızıldayan bir sinek gibi geziniyordu.

İyi eğitilmiş bir meyve ağacıyım, diye düşündü, *iyi eğitilmiş duygular ve yeteneklerle dolu, bunların tümü bana aşılandı; bütün meyveler başka birinin toplaması için.*

Nedense kız kardeşini hatırladı, ince yüzü aklında öylesine netti ki. Ama o ölmüştü: Harkonnen birliklerine hizmet veren bir zevk evinde. Menekşeleri severdi... yoksa papatya mıydı? Hatırlayamadı. Hatırlayamaması canını sıktı.

Paul kuklanın yavaş bir savurma hareketini karşıladı, sol elini *entretisser'e* getirdi.

Zeki küçük şeytan! diye düşündü Halleck, dikkatini Paul'ün mekik dokuyan el hareketlerine vermişti. *Kendi kendine antrenman yapıyor ve çalışıyor. Bu Duncan'ın stili değil ve kesinlikle benim öğrettiğim bir şey de değil.*

Bu düşünce yalnızca Halleck'in üzüntüsünü artırdı. *Bu hava bana bulaşıyor,* diye düşündü. Ve Paul için endişelenmeye başladı, acaba çocuk, gece korku içinde kalbi atarak yastığını dinledi mi hiç?

"Dilekler balık olsa hepimiz ağ atardık," diye mırıldandı.

Bu annesinin sözüydü ve üzerinde yarının karanlığını her hissedişinde kullanırdı. Sonra bunun, denizlerin veya balıkların hiç bilinmediği bir gezegene götürmek için ne garip bir ifade olduğunu düşündü.

YUEH (yü'e), Wellington (vel'ing-tın), Stdt 10,082-10,191: Suk Okulu'ndan tıp doktoru (mzn Stdt 10,112); eşi: Wanna Marcus, B.G. (Stdt 10,092-10,186?); özellikle Dük Leto Atreides'e ihanetiyle tanınır (Kaynakça, Ek VII [İmparatorluk Şartlandırması] ve İhanet ile karşılaştırın.)

- Prenses Irulan'ın yazdığı "Muad'Dib'in Sözlüğü"nden

Paul, Dr. Yueh'nin adımlarındaki değişmeyen telaşsızlığı tanıyıp adamın eğitim odasına girdiğini duymasına karşın, masözün onu bıraktığı egzersiz masasında gevşemiş bir halde yüzükoyun yatmayı sürdürdü. Gurney Halleck'le yaptığı idmandan sonra kendini acayip rahatlamış hissediyordu.

"Rahat görünüyorsun," dedi Yueh durgun ve çok tiz sesiyle. Paul kafasını kaldırdı, birkaç adım ötede duran adamın çöpten adama benzeyen vücudunu gördü; kırışık siyah giysisini, mor dudakları ve sarkık bıyıklarıyla kare şeklindeki kafasını, alnındaki elmas İmparatorluk Şartlandırması dövmesini ve sol omzundaki gümüş Suk Okulu halkasıyla toplanmış uzun siyah saçlarını bir bakışta fark etti.

"Bugün her zamanki dersler için zamanımız olmadığını duymaktan hoşlanacaksın," dedi Yueh. "Baban birazdan burada olacak."

Paul doğrulup oturdu.

"Yine de Arrakis'e yolculuğun için bir telkitap göstericisi ve birkaç ders ayarladım."

Paul giyinmeye başladı. Babasının gelebiliyor olması onu heyecanlandırmıştı. İmparator'un Arrakis toprak idaresini alma emrinden bu yana birlikte o kadar az zaman geçirmişlerdi ki.

Yueh L şeklindeki masaya geçerken düşündü: *Çocuk son birkaç ayı nasıl da geçirdi. Ne israf. Ne üzücü bir israf.* Ve kendi kendine hatırlattı:

Tereddüt etmemeliyim. Bunu, Wanna'mın, Harkonnen hayvanları tarafından daha fazla incitilemeyeceğinden emin olmak için yapıyorum.

Paul ceketini ilikleyerek masaya onun yanına geldi. "Yolda ne çalışacağım?"

"Imm, Arrakis'in toprağa bağlı yaşam şekilleri. Gezegen, toprağa bağlı belirli yaşam şekillerine kucak açmış görünüyor. Nasıl olduğu belli değil. Vardığımız zaman gezegen ekolojistini bulmalıyım, Dr. Kynes'ı; ve araştırmada yardımımı teklif etmeliyim."

Ve Yueh şöyle düşündü: *Ne söylüyorum ben? Kendi kendime karşı bile ikiyüzlülük yapıyorum.*

"Fremenlerle ilgili bir şeyler de olacak mı?" diye sordu Paul.

"Fremenler mi?" Yueh masanın üstüne parmaklarıyla ritmik bir şekilde vuruyordu, Paul'un bu sinirli harekete bakışını yakalayınca elini çekti.

"Belki Arrakiste yaşayanlarla ilgili genel bir bilginiz vardır," dedi Paul.

"Evet, tabii," dedi Yueh. "insanlar genel anlamda ikiye ayrılıyor: Fremenler, onlar bir grup; ve diğerleri, graben, çanak ve tavalarda yaşayan insanlar. Aralarında bazı evlilikler olduğu söylendi bana. Tava ve çanak köylerinin kadınları Fremen erkeklerini tercih ediyor, onların erkekleri de Fremen kadınlarını. Bir deyişleri var: 'Cila gelir şehirden, akıl gelir çölden.'"

"Resimleri var mı sizde?"

"Senin için ne bulabileceğime bir bakarım. En ilginç özellikleri, tabii ki gözleri; tamamen mavi, hiç akı yok."

"Mutasyon mu?"

"Hayır; bu, kanın melanja doymuşluğuna bağlıdır."

"Fremenler çölün kıyısında yaşadıklarına göre cesur olmalılar."

"Her açıdan," dedi Yueh. "Hançerleri için şiirler yazarlar. Kadınları da erkekleri kadar vahşidir. Fremen çocukları bile saldırgan ve tehlikelidir. Onların arasına karışmana izin verilmeyecek kuşkusuz."

Paul gözlerini Yueh'ye dikti; Fremenlerle ilgili bu birkaç ifadede, tüm dikkatini sözcüklerin gücünün çektiğini fark etti. *Müttefik olarak kazanmak için ne halk!*

"Ya solucanlar?" diye sordu Paul.

"Ne?"

"Kum solucanlarını daha fazla incelemek isterim."

"Imm, tabii. Yalnızca yüz on metre uzunluğunda ve yirmi iki metre çapındaki küçük bir örnekle ilgili bir telkitabım var. Kuzey enlemlerinde kaydedilmiş. Dört yüz metreden daha uzun solucanlar güvenilir tanıklar tarafından bildirilmiştir ve daha büyüklerinin bile mevcut olduğuna inanmak için sebep var."

Paul, Anakis'in kuzey enlemlerinin masada yayılı olan konik projeksiyon haritasına göz attı. "Çöl kuşağı ve güney kutup bölgeleri yaşanamaz olarak işaretlenmiş. Nedeni solucanlar mı?"

"Ve fırtınalar."

"Ama her yer yaşanabilir hale getirilebilir."

"Eğer ekonomik olarak mümkünse," dedi Yueh. "Arrakis'te büyük kayıplara yol açan birçok tehlike var." Sarkık bıyığını düzeltti. "Baban birazdan burada olacak. Gitmeden önce, senin için bir hediyem var, toplanırken rastladığım bir şey." İkisinin arasına, masanın üstüne, Paul'un başparmağının ucundan büyük olmayan, siyah, dikdörtgen bir cisim koydu.

Paul cisme baktı. Yueh çocuğun almak için uzanmadığına dikkat etti ve *ne kadar ihtiyatlı,* diye düşündü.

"Bu, uzay yolcuları için hazırlanmış çok eski bir Orange Katolik İncili. Bir telkitap değil ama gariptir filaman kağıda basılmış. Kendi büyüteci ve

elektrostatik şarj sistemi var." Tutup kaldırdı ve gösterdi, "Kitap, yayla kilitlenen kapaklara güç uygulayan şarj tarafından kapalı tutulur. Kenarına bastırırsın, işte şöyle, seçmiş olduğun sayfalar birbirini iter ve kitap açılır."

"Ne kadar da küçük."

"Ama bin sekiz yüz sayfası var. Kenarına bastırırsın, işte şöyle, ve böylece şarj sen okudukça bir sayfa daha açar. Hiçbir zaman gerçek sayfalara parmaklarınla dokunma. Telin dokusu çok naziktir." Kitabı kapattı ve Paul'e uzattı. "Denesene."

Yueh, sayfaları ayarlamaya çalışan Paul'u izlerken şöyle düşündü. *Kendi vicdanımı rahatlatıyorum. Ona ihanet etmeden önce dinin son noktasını veriyorum. Böylece benim gidemediğim bir yere onun gittiğini kendime söyleyebilirim.*

"Bu, telkitaplardan önce yapılmış olmalı." dedi Paul.

"Oldukça eskidir. Bu bizim sırrımız olsun, tamam mı? Annenle baban, bunun, bu kadar genç birisi için fazla değerli olduğunu düşünebilir."

Ve Yueh şöyle düşündü. *Annesi kesinlikle nedenlerimi merak ederdi.*

"Şey " Paul kitabı kapattı, elinde tuttu. "Eğer bu kadar değerliyse."

"Yaşlı bir adamın isteğini yerine getir," dedi Yueh. "Bu, ben çok gençken bana verildi." Ve şöyle düşündü. *Hırsı gibi aklını da ele geçirmeliyim.*" 'Suda başlar tüm yaşam' diyen Kalima dört yüz altmış yediyi aç. Kapağın kenarında yerini işaretleyen küçük bir çentik var."

Paul kapağa dokundu, biri diğerinden daha derin iki çentik saptadı. Daha az derin olanına bastırdı ve kitap avucunun içinde açıldı, büyüteci yerine kaydı.

"Yüksek sesle oku," dedi Yueh.

Paul dudaklarını diliyle ıslattı ve okumaya başladı. "Sağır bir insanın işitemeyeceği gerçeğini düşün. O halde, hangi sağırlığa tümüyle sahip

olamayız? Hangi duyularımızın esikliği, dört bir yanımızdaki diğer dünyayı görmemize ve işitmemize engel oluyor? Etrafınızda ne var ki, biz..."

"Kes şunu!" diye bağırdı Yueh. Paul okumayı kesti, gözlerini adama dikti. Yueh gözlerini kapadı, sükunetini tekrar kazanmaya çalıştı. *Wanna'mın en sevdiği pasajın açılmasına hangi aksilik neden oldu?* Gözlerini açtı, Paul'un ona baktığını gördü.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Paul.

"Özür dilerim," dedi Yueh. "Bu benim ölen karımın en sevdiği pasajdı. Okumanı istediğim pasaj bu değildi Bu acı veren hatıraları su yüzüne çıkardı."

"İki çentik vardı," dedi Paul.

Tabii ki, diye düşündü Yueh. *Wanna kendi pasajını işaretledi.*

Çocuğun parmakları benimkinden daha hassas olduğu için onun işaretini buldu. Bu yalnızca bir kazaydı.

"Kitabı ilginç bulabilirsin," dedi Yueh. "İçinde, ahlak felsefesinin iyi örnekleri olduğu kadar birçok tarihi gerçek de var."

Paul avucunun içindeki küçücük kitaba baktı, öyle küçüktü ki. Yine de bir gizem barındıyordu okurken bir şey olmuştu. Bir şeyin korkunç amacını kıpırdattığını hissetmişti.

"Baban her an burada olabilir," dedi Yueh. "Kitabı kaldır ve boş zamanlarında oku."

Paul, kitabın kenarına Yueh'nın gösterdiği gibi dokundu Kitap kendini kapattı Paul kitabı ceketinin içine kaydırdı Yueh ona bağırdığında, bir an için adamın kitabı geri isteyeceğinden korkmuştu.

Paul resmi bir şekilde "Hediyeniz için teşekkür ederim Dr Yueh," dedi. "Bu bizim sırrımız olacak. Yapmamı istediğiniz bir şey ya da istediğiniz bir hediye varsa lütfen çekinmeden söyleyin."

"Benim... istediğim bir şey yok," dedi Yueh.

Ve düşündü: *Neden burada durmuş kendime işkence ediyorum? Ve bu zavallı delikanlıya... gerçi henüz bunu bilmiyor ama. Off! Lanet olsun şu Harkonnen hayvanlarına! Bu iğrenç işleri için neden beni seçtiler?*

Muad’Dib’in babasını hangi açıdan incelemeliyiz? Fevkalade samimi ve şaşırtıcı biçimde mesafeli bir adamdı Dük Leto Atreides. Bununla birlikte, birçok olgu Dük’e giden yolu açıyor. Bene Gesserit eşine olan ebedi aşkı, oğlu için kurduğu düşler ve ona hizmet eden adamların adanmışlığı. Onu şöyle görüyorsunuz: Kader’in tuzağına düşmüş bir adam, oğlunun zaferinin gölgesinde kalmış yalnız bir şahsiyet. Yine de şunu sormak gerekiyor: Oğul babanın bir uzantısından başka nedir ki?

- Prenses Irulan'ın yazdığı "Muad'Dib, Aile Tefsirleri'nden

Paul babasının eğitim odasına girişini izledi ve muhafızların dışarda yerlerini aldıklarını gördü. İçlerinden biri kapıyı kapattı. Paul, her zamanki gibi, babasının *mevcudiyetini* hissetti, tamamen *burada* olan birisi.

Dük uzun boylu ve zeytuni tenliydi. İnce yüzünün sert hatlarını yalnızca koyu gri gözleri yumuşatıyordu. Göğsünde kırmızı atmaca sorgucu arması olan siyah bir üniforma giymişti. İnce beline, gümüş kaplı, çok kullanıldığı için parlayan bir kalkan kemeri bağlamıştı.

Dük: "Harıl harıl çalışıyorsun, ha oğlum?" dedi.

L şeklindeki masaya geçti, üzerindeki kağıtlara bir göz attı, bakışlarıyla odayı taradı ve tekrar Paul'e baktı. Kendini yorgun hissetti ama bitkinliğini belli etmek istemiyordu. *Arrakis yolculuğu boyunca dinlenmek için her fırsatı kullanmalıyım*, diye düşündü. *Arrakis'te hiç dinlenemeyeceğim.*

"Harıl harıl değil," dedi Paul. "Her şey öylesine..." Omuz silkti.

"Evet. Imm, yarın gidiyoruz. Bütün bu karışıklığı geride bırakıp yeni evimize yerleşmek iyi olacak."

Paul başıyla onayladı, aniden Başrahibe'nin sözlerini hatırlayarak sarsıldı:... *baba için hiçbir şey.*

"Baba," dedi Paul, "Arrakis herkesin dediği kadar tehlikeli mi olacak?"

Dük kendini kayıtsız bir tavır takınmaya zorladı ve masanın bir köşesine oturarak gülümsedi. Konuşmanın kurgusu tam olarak kafasında canlandı; bu, bir savaş öncesinde, adamlarının kuruntularını gidermekte kullanabileceği türden bir şeydi. Bu kurgu, tek bir düşünceyle karşı karşıya kalarak dile getirilemeden dondu:

Bu benim oğlum.

"Tehlikeli olacak," diyerek kabul etti.

"Hawat, Fremenler için bir planımız olduğunu söylüyor," dedi Paul. *O yaşlı kadının söylediklerini niçin ona anlatmıyorum? Acaba dilimi nasıl mühürledi?* diye düşündü.

Dük oğlunun sıkıntısını fark ederek, "Her zaman olduğu gibi," dedi, "Hawat yine temel olasılığı görüyor. Ama çok daha fazlası var. Ben, 'Combine Honnete Ober Advancer Mercantiles'ı, yani CHOAM Şirketi'ni de görüyorum. Majesteleri bana Arrakis'i vererek, bize bir CHOAM yöneticiliği vermeye mecbur kaldı... gizli bir kazanç."

"CHOAM baharı kontrol ediyor," dedi Paul.

"Ve baharıyla Arrakis, bizi CHOAM'a götürecek yol," dedi Dük. "CHOAM'da, melanjdan daha fazlası var."

"Başrahibe seni uyardı mı?" dedi Paul pat diye. Yumruklarını sıktığında avuçlarının terden kayganlaştığını hissetti. Bu soruyu sormak büyük bir *çaba* gerektirmişti.

"Hawat, Başrahibe'nin Arrakis'le ilgili uyarılarla seni korkuttuğunu söylüyor," dedi Dük. "Bir kadının korkularının zihnini bulandırmasına izin verme. Hiçbir kadın sevdiklerinin tehlikeye atılmasını istemez. Bu uyarıların arkasında annenin parmağı var. Bunu annenin bize duyduğu sevginin bir işareti olarak kabul et."

"Annemin Fremenler hakkında bilgisi var mı?"

"Evet; ve hatta daha fazlası hakkında."

"Ne gibi?"

Ve Dük şöyle düşündü: *Gerçek, onun hayal ettiğinden de kötü olabilir; ama başa çıkacak şekilde eğitilmişsen, tehlikeli gerçekler bile değerlidir. Ve oğluma açıklamaktan hiç çekinmediğim bir şey var... o da tehlikeli gerçeklerle başa çıkmak. Yine de bu bekletilmeli, o henüz genç.*

"CHOAM'ın elinden kurtulan çok az ürün var," dedi Dük. "Kütükler, eşekler, atlar, inekler, kereste, gübre, köpekbalıkları, balina kürkü; en sıradan ve en egzotik olanlar... bizim zavallı Caladan pundi pirincimiz bile. Lonca'nın taşıyacağı her şey; Ecaz'ın sanat ürünleri, Richesse ve Ix'in makineleri. Ama hepsi melanjın yanında sönük kalıyor. Bir avuç baharla Tupil'de bir ev alınır. Bahar imal edilemez. Arrakis'ten çıkarılmak zorunda. Eşsizdir ve gerçekten ömrü uzatıcı özellikleri vardır."

"Ve şimdi onu biz mi kontrol ediyoruz?"

"Belli bir dereceye kadar. Ama önemli olan CHOAM kârlarına bel bağlayan bütün Evleri hesaba katmak. Ve bu kârların çok büyük kısmının tek bir ürüne, bahara dayandığını unutma. Eğer bir şey bahar üretimini azaltırsa ne olacağını hayal et."

"Melanj stoklamış olan voliyi vurur," dedi Paul. "Diğerleri açıkta kalır."

Oğluna bakıp bu gözlemin ne kadar zekice ve doğru bir *eğitim* sonucu olduğunu düşünen Dük, sıkıntısına rağmen anlık bir tatmini kendisine çok görmedi. Başıyla onayladı. "Harkonnenler yirmi yıldan uzun zamandır stok yapıyorlar."

"Amaçları bahar üretimini başarısızlığa uğratmak ve senin suçlanmanı sağlamak"

"Atreides isminin gözden düşmesini istiyorlar," dedi Dük. "Belirli bir oranda liderleri, yani gayrıresmi sözcüleri olmam konusunda bana güvenen Landsraad Evleri'ni göz önünde bulundur. Gelirlerinde ciddi bir azalmadan sorumlu olursam nasıl tepki vereceklerini düşün. Eninde sonunda, insanın

kendi kârı önce gelir. Lanet olası Büyük Konvansiyon! Birisinin seni yoksullaştırmasına izin veremezsin!" Dük'ün ağzı sert bir gülümsemeyle kıvnldı. "Bana *ne* yapılmış olursa olsun, onlar kafalarını çevirirler."

"Bize atom silahlarıyla saldırılsa bile mi?"

"Bu kadar aleni bir şey değil. Konvansiyon'a karşı *açık* bir itaatsizlik olmaz. Ama bunun dışında hemen hemen her şey... hatta belki tozlama ve bir ölçüde toprağı zehirleme."

"O halde neden bu tuzağa düşüyoruz?"

"Paul!" Dük kaşlarını çatarak oğluna baktı. "Tuzağın nerede olduğunu bilmek, ondan kurtulmanın ilk adımıdır. Bu teke tek dövüş gibidir, oğlum, yalnızca daha büyük ölçekli olanı; hilenin içindeki hilenin içinde hile... sonu yokmuş gibi görünüyor. Yapılması gereken bunu çözmek. Harkonnenlerin melanj stokladığını bildiğimize göre başka bir soru soruyoruz: Başka kim stok yapıyor? İşte düşmanlarımızın listesi."

"Kim?"

"Dost olmadığını bildiğimiz belli Evler ve dost olduğunu düşündüğümüz bazıları. Şu an için onları hesaba katmamız gerekmiyor çünkü çok daha önemli başka biri var; sevgili İmparator Padişah'ımız."

Boğazı aniden kuruyan Paul yutkunmaya çalıştı. "Landsraad'ı toplantıya çağırıp açıklama..."

"Hançeri hangi elin tuttuğunu bildiğimizden düşmanı haberdar mı edelim? Bak şimdi Paul; hançeri *görüyoruz* artık. Kim bilir bundan sonra kimin eline geçecek? Eğer bunu Landsraad'ın önüne getirirsek, bu yalnızca büyük bir karmaşa bulutu yaratacaktır. İmparator bunu inkar edecektir. Kim onu yalanlayabilir? Tek kazancımız biraz zaman olur, o da kaos riskini göze alarak. Ya bir sonraki hücum nereden gelecek?"

"Bütün Evler bahar stoklamaya başlayabilir."

"Düşmanlarımız avantajlı, arayı kapatmak için fazla büyük bir fark var."

"İmparator," dedi Paul. "Bu Sardokarlar demektir."

"Harkonnen üniforması giymiş olarak hiç kuşkusuz," dedi Dük. "Ama yine de fanatik askerler."

"Fremenler Sardokarlara karşı bize nasıl yardım edebilirler?"

"Hawat sana Salusa Secundus'tan bahsetti mi?"

"İmparator'un hapis gezegeni mi? Hayır."

"Ya orası bir hapis gezegeninden öte bir şeyse, Paul? İmparatorluk Sardokar Birlikleri hakkında sorulduğunu hiç duymadığın bir soru var: Nereden geliyorlar?"

"Hapis gezegeninden mi?"

"Bir yerden geliyorlar."

"Ama İmparatorun yedek devşirmelerini istediği yer..."

"Biz buna inandırıldık; onların, sadece İmparator'un, gençken mükemmel bir şekilde eğitilmiş devşirmeleri olduğuna. İmparator'un eğitimli kadroları hakkında nadiren bir fısıltı duyarsın ama uygarlığımızın dengesi aynı kalır: Landsraad Büyük Evleri'nin askeri gücü bir yanda, Sardokar ve onların yedek devşirmeleri diğer yanda. *Ve* onların yedek devşirmeleri, Paul. Sardokar, Sardokar kalır."

"Ama Salusa Secundus üzerine bütün raporlar S.S.'in bir cehennem olduğunu söylüyor!"

"Kuşkusuz. Ama dayanıklı, güçlü ve vahşi adamlar yetiştireceksen onları hangi çevre koşullarına maruz bırakırsın?"

"Böyle adamların sadakatini nasıl kazanabilirsin ki?"

"İspatlanmış yöntemler vardır; adamların üstün olduklarına dair inançlarını, gizli anlaşmaların gizemini ve acıyı paylaşma duygusunu körüklemek. Bu yapılabilir. Çeşitli zamanlarda çeşitli dünyalarda yapıldı."

Paul, dikkatini babasının yüzünden ayırmadan başıyla onayladı. Bazı açıklamaların yaklaşmakta olduğunu hissetti.

"Arrakis'i düşün," dedi Dük. "Kasabaların ve garnizon köylerinin dışına çıktığın zaman, Salusa Secundus'tan hiç de aşağı kalmayacak kadar korkunç bir yerdir."

Paul'ün gözleri faltaşı gibi açıldı. "Fremenler!"

"Orada Sardokarlar kadar güçlü ve amansız bir birlik potansiyeline sahibiz. Onlardan gizlice yararlanmak, sabır; uygun bir şekilde donanımlarını sağlamak ise servet gerektirecek. Ancak Fremenler orada... ve bahar serveti de. Şimdi tuzağın orada olduğunu bile bile neden Arrakis'e gittiğimizi görüyorsun."

"Harkonnenlerin Fremenler hakkında bilgisi yok mu?"

"Harkonnenler Fremenlerle alay ettiler, onları spor olsun diye avladılar ve saymak gibi bir kaygıları bile olmadı. Harkonnenlerin gezegen nüfuslarıyla ilgili politikalarını biliyoruz; onların varlığını korumak için olabildiğince az harcama yapmak."

Dük duruşunu değiştirirken göğsünün üzerinde bulunan atmaca sembolündeki metal iplikler parıldadı. "Anladın mı?"

"Şu anda Fremenlerle pazarlık ediyoruz," dedi Paul.

"Duncan Idaho'nun başında olduğu bir heyet gönderdim," dedi Dük. "Gururlu ve acımasız bir adamdır Duncan ama doğruluğa aşıktır. Sanırım Fremenler ona hayran olacaklar. Şansımız yaver giderse, bizi onun şahsında değerlendirirler: Dürüst Duncan."

"Dürüst Duncan," dedi Paul, "ve Yiğit Gurney."

"Onlara iyi isimler taktın," dedi Dük.

Ve Paul şöyle düşündü: *Gurney, Başrahibe'nin kastettiği, dünyanın ayakta durmasını sağlayanlardan biri: "...cesurun yiğitliği."*

"Gurney'in söylediğine göre bugün silah dersinde iyiymişsin," dedi Dük.

"Bana öyle söylemedi."

Dük yüksek sesle güldü. "Gurney'in, iş birisini övmeye gelince ne cimri olduğunu bilirim. Onun deyişiyle, bıçağın ağzıyla ucu arasındaki farkı hassas bir şekilde ayırt ediyormuşsun"

"Gurney, bıçağın ucuyla öldürmenin hiçbir estetik yönü olmadığını, bu işin bıçağın ağzıyla yapılması gerektiğini söyledi."

"Gurney bir romantiktir," diye homurdandı Dük. Öldürme konusunda konuşanın oğlu olması aniden onu rahatsız etti.

"Asla öldürmek zorunda kalmamanı dilerim... ama gerekirse, bıçağın ucuyla ya da ağzıyla, nasıl öldürebiliyorsan öyle öldür." Kafasını kaldırıp yağmurun trampet çaldığı çatı penceresine baktı.

Babasının nereye baktığını gören Paul, söylendiğine göre Arrakis'te asla görülemeyecek olan dışardaki ıslak gökyüzünü düşündü ve bu düşünce aklına gökyüzünün ötesindeki uzayı getirdi. "Lonca gemileri gerçekten büyük mü?" diye sordu.

Dük oğluna baktı. "Bu senin gezegen dışına *ilk* çıkışın." dedi. "Evet, büyüktürler. Uzun bir yolculuk olduğu için bir Heighliner'a bineceğiz. Bir Heighliner gerçekten büyüktür. Bütün firkateynlerimiz ve taşıtlarımız ambarın küçük bir köşesine sığacaktır: geminin manifestosunun sadece küçük bir parçası olacağız."

"Firkateynlerimizden ayrılamayacak mıyız?"

"Bu, Lonca Güvenliği için ödediğin ücretin bir parçası. Tam yanıbaşımızda Harkonnen gemileri olabilir ve onlardan korkmamız için hiçbir neden yok. Harkonnenler nakliye ayrıcalıklarını tehlikeye atmazlar."

"Ekranlarımızı izleyeceğim ve bir Lonca üyesi görmeye çalışacağım."

"Görmeyeceksin. Kendi temsilcileri bile bir Lonca üyesini asla görmezler. Lonca, tekeli konusunda olduğu kadar gizliliği konusunda da titizdir. Nakliye ayrıcalıklarımızı tehlikeye atacak hiçbir şey yapma Paul."

"Mutasyona uğradıkları ve görünüşleri artık... *insan* gibi olmadığı için mi saklanıyorlar dersin?"

"Kim bilir?" Dük omuz silkti. "Bu büyük olasılıkla çözemeyeceğimiz bir sır. Daha acil sorunlarımız var, bunların arasında sen varsın."

"Ben mi?"

"Annen bunu benim söylememi istedi, oğlum. Sende Mentat yetenekleri olabilir."

Paul gözlerini babasına dikti, bir an için konuşamadı ve sonra: "Mentat mı? Ben mi? Ama ben..."

"Hawat buna katılıyor, oğlum. Bu doğru."

"Ama ben Mentat eğitiminin çocukluk sırasında başlaması gerektiğini sanıyordum ayrıca bunun adaya söylenemediğini; çünkü erken..." Birdenbire sustu, geçmişindeki tüm olaylar şimşek gibi bir hesaplamayla gözünün önüne gelmişti. "Anlıyorum," dedi.

"Bir gün gelir," dedi Dük "potansiyel Mentat'ın ne yapıldığını öğrenmesi gerekir. Bu *ona* daha fazla yapılamayacaktır. Mentat'ın eğitime devam etmek ya da bırakmak tercihinde payı olmalıdır. Bazısı devam edebilir, bazısının buna gücü yetmez. Yalnızca potansiyel Mentat kendisiyle ilgili olarak bunu kesinlikle söyleyebilir."

Paul çenesini ovuşturdu. Hawat ve annesinden aldığı bütün o özel eğitimler; hafıza geliştirme sanatı, bilincin odaklanması, kas kontrolü ve duyarlılıkların keskinleştirilmesi, dillerin incelenmesi ve insan seslerindeki nüanslar; tüm bunlar aklında, yeni anlayış biçimindeki yerlerine oturdular.

"Bir gün Dük olacaksın, oğlum," dedi babası. "Mentat bir Dük gerçekten müthiş olur. Şimdi karar verebilecek misin... yoksa daha fazla

zamana ihtiyacın var mı?"

Paul hiç duraksamadan yanıt verdi. "Eğitime devam edeceğim."

"Gerçekten müthiş," diye mırıldandı Dük. Paul babasının yüzündeki gururlu gülümsemeyi görerek çok şaşırdı; bu gülümseme Dük'ün ince yüz hatlarının kafatası gibi görünmesine neden olmuştu. Korkunç amacın içinde yeniden uyandığını hisseden Paul gözlerini kapadı. *Belki de korkunç amaç bir Mentat olmaktır* diye düşündü.

Ama tam bu düşünce üzerine yoğunlaştığı sırada yeni bilinci bunu reddetti.

Bene Gesserit'in, aşı-efsanelerin tohumlarını Koruyucu Misyon yoluyla atma sistemi, Leydi Jessica ve Arrakis'le birlikte meyvelerini vermeye başladı Bilinen evreni B.G. elemanlarının korunması için bir kehanet örneğiyle işleme bilgeliği uzun zamandır takdir edilmekteydi; ama bundan daha ideal insan-hazırlık eşleşmesi olan bir uç durum hiç görmemiştik. Kehanet efsaneleri, aynen kullanılan isimlere varana kadar (Başrahibe, Şeria törensel kehanetinin çoğu, kanto ve karşılığı dahil) Arrakis'te kabul görmüştür. Ve şimdi, Leydi Jessica'nın gizli yeteneklerinin büyük ölçüde hafife alındığı genellikle kabul edilmektedir

- Prenses Irulan'ın yazdığı "Analiz: Arrakis Krizi"nden [özel dağıtım: B.G. dosya no. AR-81088587]

Leydi Jessica'nın dört bir yanında yaşamlarının paketlenmiş yükleri, Arrakeen büyük salonunun köşelerine istiflenmiş, boş yerlere yığılmış duruyordu; bazısı kısmen açılmış kutular, sandıklar, koliler ve kasalar. Lonca mekiğinin kargo taşıyıcılarının girişe başka bir yükü boşalttığını duydu.

Jessica salonun ortasında duruyordu. Çevresinde bulunan gölgeler içindeki oymalara, çatlaklara ve derin girintili pencerelere bakarak yavaşça döndü. Odanın bu muazzam çağdışılığı ona Bene Gesserit okulundaki Rahibeler Salonu'nu hatırlattı. Ama okulun bıraktığı etki sıcaktı. Burada ise, sadece soğuk ve kasvetli taşlar.

Mimarın biri bu payandalı duvarlar, koyu renk perdeler için, tarihin derinliklerine dalmış diye düşündü, iki kat yukarıda duran kemerli tavandaki büyük kirişlerin, anormal bir maliyet karşılığı uzayı geçerek Arrakis'e taşınmış olduğundan emindi. Bu sistemin hiçbir gezegeninde, bunun gibi kirişlerin yapılacağı ağaçlar yetişmiyordu. Belki de kirişler ahşap taklidiydi.

Taklit değil diye düşündü.

Burası Eski imparatorluk günlerinde valilik konağıydı. O zamanlar maliyetler daha önemsizdi. Bu, Harkonnenlerden ve yeni megalopolleri Carthag'dan önceydi. Carthag, Kırık Diyar'ın yaklaşık iki yüz kilometre kuzeydoğusunda yer alan bayağı ve frapan bir yerdi. Leto, kendine yönetim merkezi olarak Arrakeen'i seçmekle akıllılık etmişti, isminin geleneksel, güzel bir sesi vardı: Arrakeen. Ve burası, sterilize edilmesi ve savunulması daha kolay olan küçük bir şehirdi.

Yeniden, girişe boşaltılan kutuların tangırtısı geldi. Jessica iç çekti.

Dük'ün babasının tablosu sağ taraftaki bir koliye dayalı duruyordu. Üzerinden yıpranmış bir süs gibi paket sicimi sarkıyordu. Jessica, sicimin bir parçasını hala sol elinde tutuyordu. Tablonun yanında, cilalı bir panonun üzerine monte edilmiş siyah bir boğa kafası vardı. Kafa, kağıt tomarı denizinin ortasında karanlık bir adaydı. Levha, zeminde dümdüz yatıyordu ve boğanın parlak ağzıyla burnu, hayvan sanki seslerin yankılandığı bu odaya hodri meydan diye böğürmeye hazırmış gibi tavana bakıyordu.

Jessica, ilk önce bu iki şeyin, kafanın ve tablonun paketini açmaya kendisini hangi dürtünün ittiğini merak etti. Bu harekette sembolik bir şeyler olduğunu biliyordu. Dük'ün mübayaacılarının onu okuldan aldığı günden beri bu kadar korku ve kendine güvensizlik hissetmemişti.

Kafa ve tablo.

Bunlar duygularındaki karmaşayı artırdı. Tüyleri ürperdi ve taa tepedeki dar pencerelere göz attı. Burada hala öğle sonrasının ilk saatleriydi ve bu enlemlerde gökyüzü siyah ve soğuk, Caladan'ın sıcak mavi semalarından çok daha karanlık görünüyordu. Vatan hasretinin sızısı her yanını sardı.

Öyle uzaktı ki Caladan

"İşte geldik!"

Bu, Dük Leto'nun sesiydi.

Hızla döndü, Dük'ün kemerli geçitten yemek salonuna doğru uzun adımlarla yürüdüğünü gördü. Göğsünde kırmızı atmaca sorgucu arması olan

siyah üniforması tozlu ve buruşuk görünüyordu

"Bu ürkütücü yerde tek başına kaybolabilirsin diye düşündüm," dedi.

"Soğuk bir ev," dedi Jessica. Adamın boyunun uzunluğuna; ve zeytin ağaçlarıyla mavi suların üstündeki altın rengi güneşi düşünmesine neden olan koyu tenine baktı. Gözlerinin grisi dumanlıydı; ama yüzü yırtıcıydı; inceydi, sert hatlı ve köşeliydi.

Ona karşı duyduğu ani bir korku, kadının göğsünü sıkıştırdı. İmparator'un emrine boyun eğme kararından bu yana öylesine zalim ve sert bir insan haline gelmişti ki.

"Bütün şehir insana üşüme duygusu veriyor," dedi Jessica.

"Pis, tozlu ve küçük bir garnizon kenti," diye onayladı Dük. "Ama biz bunu değiştireceğiz." Salona bakındı. "Bunlar tören günleri için halka açık odalar. Biraz önce güney kanadındaki aile bölmelerinden bazılarına bir göz attım. Onlar çok daha sevimli." Kadına yaklaştı, asaletine hayranlık duyarak koluna dokundu.

Ve yine, kadının bilinmeyen atalarını merak etti; kim bilir belki de kaçak Evler... Ya da kara listeye alınmış soylular... İmparator'un kendi kanından olanlardan daha asil görünüyor.

Jessica, Dük'ün bakışlarının baskısı yüzünden profili görünecek şekilde döndü. Ve Dük, dikkati onun güzelliğine çeken şeyin, tek ve belirgin bir nokta olmadığını fark etti. Cilalı bronz rengi saçlarının oluşturduğu siperin altındaki yüzü ovaldi. İri gözleri Caladan'ın sabah semaları kadar yeşil ve berraktı. Burnu küçük, ağzı geniş ve asildi. Uzun vücudu zayıflığa varan kıvrımlarıyla güzel ama fazla inceydi.

Dük, mubayaacılarının söylediklerini hatırladı; okuldaki hizmetçi rahibeler Jessica'ya çiroz diyorlardı. Ama bu fazlasıyla basite indirgenmiş bir tanımlamaydı. Atreides soyuna asil bir güzelliği geri getirmişti. Paul'ün ona benzemesinden mutluydu.

"Paul nerede?"diye sordu Dük.

"Evin bir yerinde, Yueh'yle ders çalışıyor."

"Büyük olasılıkla güney kanadında," dedi Dük. "Yueh'nin sesini duyduğumu sandım ama gidip bakmaya vaktim olmadı."

Bir an duraksayarak başını eğip Jessica'ya baktı. "Yalnızca, Caladan Kalesi'nin anahtarını yemek salonuna asmak için buraya geldim."

Kadın nefesini tuttu, uzanıp ona dokunma isteğini bastırdı. Anahtarı asmak... bu harekette katiyet vardı. Ama tesellinin ne yeri ne de zamanıydı. "Girerken evin üstünde sancağımızı gördüm," dedi Jessica.

Dük babasının tablosuna bir göz attı. "Bunu nereye asacaksın?"

"Burada bir yere."

"Hayır." Sözcük düz ve kati bir ifadeyle çınladı; kadına, ikna etmek için hileye başvurabileceğini ama açık açık tartışmanın yararsız olduğunu anlatıyordu. Bu tavrın tek işlevi ona hile yapamayacağını hatırlatmak bile olsa, Jessica yine de denemek zorundaydı.

"Efendim," dedi, "eğer siz yalnızca..."

"Yanıt hayır olarak kalacak. Seni çoğu şeyde utanılacak biçimde şımarttım ama bu onlardan biri değil. Yemek salonundan geliyorum, orada..."

"Efendim! Lütfen."

"Seçim senin sindiriminle benim atalarımın itibarı arasında, hayatım. Yemek salonuna asılacaklar."

Jessica iç çekti. "Peki, Efendim."

"Mümkün olur olmaz odalarında yemek yeme alışkanlığına geri dönebilirsin. Senden yalnızca resmi törenlerde asıl yerinde olmanı bekleyeceğim."

"Teşekkür ederim, Efendim."

"Ve bana sürekli olarak soğuk ve resmi davranmayı bırak! Seninle hiç evlenmediğim için de bana minnettar ol, hayatım. Evlenmiş olsaydım, her yemekte bana katılmak *görevin* olurdu."

Jessica, yüzündeki ifadeyi değiştirmeksizin başıyla onayladı

"Hawat, yemek masasının üzerine kendi zehirkoklarımızı çoktan getirmiş," dedi. "Odanda da portatif bir tane var."

"Demek önceden tahmin etmiştiniz bu... anlaşmazlığı," dedi Jessica.

"Hayatım, aynı zamanda senin rahatını da düşünüyorum. İşe hizmetkarlar aldım. Yerliler ama Hawat onları onayladı... hepsi Fremen. Kendi insanlarımız diğer görevlerinden kurtulana kadar bize hizmet edecekler."

"Buralı olan herhangi biri gerçekten güvenilir olabilir mi?"

"Eğer Harkonnenlerden nefret ediyorsa. Hatta baş kahya olan kadını alıkoymak bile isteyebilirsin; adı Shadout Mapes."

"Shadout," dedi Jessica. "Bir Fremen unvanı mı?

“Kuyu kepçesi' anlamına geldiğini söylediler; burada oldukça önemli gizli anlamlar taşıyor. Hawat, Duncan'ın raporuna dayanarak onun hakkında çok olumlu konuşuyor ama yine de seni bir hizmetkar tipi olarak etkilemeyebilir. İkisi de onun hizmet etmek istediğine, özellikle sana hizmet etmek istediğine ikna olmuşlar."

"Bana mı?"

"Fremenler senin Bene Gesserit olduğunu öğrenmişler," dedi. "Burada Bene Gesseritler hakkında efsaneler var."

Koruyucu Misyon, diye düşündü Jessica. *Onlardan hiçbir yer kaçmaz.*

"Bu, Duncan'ın başarılı olduğu anlamına mı geliyor?" diye sordu. "Fremenler müttefikimiz olacak mı?"

"Kesin bir şey yok," dedi Dük. "Duncan'a göre bir süre bizi gözlemek istiyorlar. Bununla birlikte, bir ateşkes dönemi süresince, merkezden uzaktaki köylerimize baskın yapmayı kesmeye söz verdiler. Bu, göründüğünden daha büyük bir kazanç. Hawat, bana Fremenlerin Harkonnenler için büyük bir başbelası olduğunu ve verdikleri zararın boyutlarının dikkatle gizlenen bir sır olduğunu söyledi. Harkonnen ordusunun etkisizliğini öğrenmenin İmparator'a hiçbir faydası olmayacaktır."

Jessica, Shadout Mapes konusuna dönerek, "Bir Fremen kahya," dedi düşünceli bir tavırla. "Tamamen mavi gözleri olacak."

"Bu insanların görünüşünün seni yanıltmasına izin verme," dedi. "İçlerinde derin bir dayanma gücü ve sağlıklı bir canlılık var. Sanırım ihtiyacımız olan her şey onlarda bulunuyor."

"Bu tehlikeli bir kumar."

"Yine başlamayalım buna," dedi Dük.

Jessica zorla gülümsedi. *"Kıstırıldık* hiç şüphesiz." Hızlı sükunet sistemim uyguladı; iki derin nefes, ritüel düşünce, ardından: "Odaları tahsis ederken, sizin için ayırmam gereken özel bir şey var mı?"

"Bir gün bunu nasıl yaptığını bana da öğretmelisin," dedi, "endişelerini bir kenara itip pratik meselelere dönme yöntemini. Bu Bene Gesseritlere özgü bir şey olmalı."

"Bu kadınlara özgü bir şey."

Dük gülümsedi. "Imm, odaların tahsis edilmesi: yattığım mekanın bitişiğinde kesinlikle büyük bir çalışma odam olsun. Burada, Caladan'da olduğundan daha fazla büro işi var. Bir de nöbetçi odası tabii ki. Güvenliği sağlasın diye. Evin güvenliği hakkında ise endişelenme. Hawat'in adamları bu işi etraflıca hallettiler."

"Eminim halletmişlerdir."

Dük kolundaki saate göz attı. "Ve bütün saatlerimizin Arrakeen yerel saatine göre ayarlanmakta olduğunu fark etmişsindir. Bununla ilgilenmesi için bir teknisyen tayin ettim. Birazdan burada olacak." Jessica'nın alnına düşen bir tutam saçı düzeltti. "Şimdi iniş alanına dönmek zorundayım, ikinci mekik, yedek personelimle birlikte her an gelebilir."

"Onları Hawat karşılayamaz mı, Efendim? Öyle yorgun görünüyorsunuz ki."

"Yardımsever Thufir benden bile daha yoğun. Bu gezegeni Harkonnen entrikalarının kapladığını biliyorsun. Bunun yanı sıra, eğitilmiş bahar avcılarından bazılarını ayrılmamaya ikna etmeye çalışmalıyım. Toprak idaresinin değişmesiyle seçme hakkı elde ediyorlar; ve İmparatorla Landsraad'ın Değişim Yargıcı olarak görevlendirdiği şu gezegen bilimci satın alınamıyor. Seçim yapılmasına izin veriyor. Yaklaşık sekiz yüz eğitilmiş el uzay mekiğiyle gitmeyi bekliyor ve Lonca'nın yedek bir kargo gemisi var."

"Efendim..." duraksayarak sustu.

"Evet?"

Bu gezegeni bizim için güvenli hale getirmeye çalışmaması için ikna edilemeyecek. Ve ben hilelerimi onun üzerinde kullanamam

"Yemeği saat kaçta yemeyi arzu edersiniz?" dedi Jessica.

Söyleyeceği şey bu değildi diye düşündü Dük. *Ahh Jessica'm, başka bir yerde olmak isterdim, bu korkunç yerden uzakla herhangi bir yerde, yalnız ikimiz, endişesiz.*

"Alandaki subay yemekhanesinde yiyeceğim," dedi. "Çok geç saate kadar beni bekleme. Ve... ımm, Paul için bir muhafız arabası yollayacağım. Strateji toplantımıza katılmasını istiyorum."

Bir şey daha söyleyecekmiş gibi boğazını temizledi, sonra, hiçbir şey demeden döndü ve Jessica'nın yeni kutuların boşaltıldığını duyduğu girişe doğru uzaklaştı. Sesi bir kez de orada duyuldu; buyurucu ve kibirli, acelesi

olduğu zaman hizmetkarlarla hep konuştuğu şekilde: "Leydi Jessica Büyük Salon'da. Derhal yanına gidin."

Dış kapı gürültüyle kapandı. Jessica döndü, Leto'nun babasının tablosuna baktı. Yaşlı Dük'ün döneminin ortalarında ünlü ressam Albe tarafından yapılmıştı. Sol kolunun üstüne atılmış morumsu kırmızı bir pelerinle matador kostümü içinde resmedilmişti. Yüzü genç görünüyordu, Leto'nun şimdiki halinden çok az yaşlıydı ve yüzünde aynı atmaca çizgileri, aynı gri bakış vardı. Yumruklarını sıkıp tabloya ters ters baktı.

"Lanet olsun sana! Lanet olsun! Lanet olsun!" diye fısıldadı.

"Emirleriniz, Asildoğan?" ince ve cılız bir kadın sesiydi.

Jessica hızla döndü, çuval gibi şekilsiz, koyu kahverengi bir elbise giymiş, gri saçlı, yamrı yumru kadına baktı. Kadın, o sabah iniş alanından gelirken yolda onları karşılayan güruhtaki herkes gibi kırış kırış ve kupkuru görünüyordu. Jessica, bu gezegende rastladığı bütün yerlilerin kara kuru ve az beslenmiş göründüğünü düşündü. Fakat Leto onların güçlü ve canlı olduklarını söylemişti. Ve tabii ki gözleri; en yoğun, koyu maviyle kaplanmış, hiç akı olmayan, sır saklayan, gizemli gözleri vardı. Jessica kendini bakmamak için zorladı.

Kadın boynunu eğmeden selam verdi: "Adım Shadout Mapes, Asildoğan. Emirleriniz?"

"Bana 'Leydim' diye hitap edebilirsin," dedi Jessica. "Asil doğmuş değilim. Ben Dük Leto'nun bağlı kadınıyım."

Yine o garip selam... Ve kadın sorgu dolu, kurnaz bir ifadeyle Jessica'ya baktı.

"O halde, bir zevce var?"

"Yok, hiçbir zaman da olmadı. Ben Dük'ün tek... eşi ve müstakbel varisinin annesiyim."

Konuşurken kendi sözlerinin ardındaki kibire içten içe gülüyordu. *Ne demişti Azize Augustine?* diye sordu kendi kendine. *"Akıl vücuda emreder ve vücut itaat eder Akıl kendisine emreder ve dirençle karşılaşır. " Evet... son zamanlarda daha fazla dirençle karşılaşıyorum. Kendi kendime sessiz bir geri çekiliş uygulayabilirim.*

Evin dışındaki yoldan tuhaf bir çığlık duyuldu. Tekrarlandı: "Suu-suu-Suuk! Suu-suu-Suuk!" Ardından: "Ikhat-eyy! Ikhat-eyy!" Ve tekrar: "Suu-suu-Suuk!"

"Nedir bu?" diye sordu Jessica. "Bu sabah sokaklardan geçtiğimiz sırada defalarca duydum."

"Yalnızca bir su satıcısı Leydim. Ama sizin bunun gibilerle ilgilenmenize gerek yok. Buradaki sarnıç elli bin litre su alıyor ve her zaman dolu tutulur." Üzerindeki elbiseye şöyle bir baktı. "Bu yüzden Leydim, burada damıtıcı giysimi bile giymek zorunda değilim!" Kesik kesik güldü. "Üstelik ölü bile değilim!"

Kendisine yol gösterecek bilgilere ihtiyaç duyan ve bu Fremen kadınını sorgulamak isteyen Jessica duraksadı. Ama kaledeki karmaşaya bir düzen getirilmesi daha acildi. Buna rağmen, burada servetin temel göstergesinin su olduğu fikrini tedirgin edici buldu.

"Kocam bana unvanın Shadout'tan bahsetti," dedi Jessica. "Sözcüğü tanıdım. Antik bir sözcük."

"Demek antik dilleri biliyorsunuz, öyle mi?" diye sordu Mapes ve garip bir gerginlikle bekledi.

"Bene Gesseritlerin ilk öğrendiği şey dillerdir," dedi Jessica. "Bhotani CM, Çakobsa'yı, bütün avlanma dillerini biliyorum"

Mapes başıyla onayladı. "Aynen efsanenin söylediği gibi."

Jessica, *Neden bu oyunu sürdürüyorum acaba?* diye düşündü. Ama Bene Gesserit yöntemleri dolambaçlı ve zorlayıcıydı.

"Karanlık Şeyler'i ve Ana Tanrıça'nın yöntemlerini biliyorum," dedi Jessica. Mapes'in hareketlerindeki ve görünüşündeki daha açık işaretleri, küçük belirtileri okudu. "Miseces prejia," dedi Çakobsa dilinde. "Andral t're pera! Trada cik bus-cakri miseces perakri..."

Mapes bir adım geriledi, kaçmaya hazırlanıyormuş gibi göründü

"Çok şey biliyorum," dedi Jessica. "Çocuklar doğurduğunuzu, sevdiklerinizi kaybettiğinizi, korku içinde saklandığınızı, şiddet uyguladığınızı ve daha da fazla şiddet uygulayacağınızı biliyorum. Çok şey biliyorum."

Mapes alçak bir sesle konuştu: "Sizi gücendirmek istemezdim Leydim."

"Efsaneden bahsediyorsun ve yanıt arıyorsun," dedi Jessica. "Bulacağın yanıtlara dikkat et. Korsajının içinde bir silahla şiddete hazırlıklı olarak geldiğini biliyorum."

"Leydim, ben..."

"Küçük bir olasılıkla canımı alabilirsin," dedi Jessica "ama bunu yaparak, en vahşi korkularının bile hayal edemeyeceği kadar çok yıkıma neden olursun. Ölmekten daha kötü şeyler vardır, bütün bir halk için bile."

"Leydim!" diye yalvardı Mapes. Dizlerinin üzerine çökecek gibi görünüyordu. "Silah *size* bir hediye olarak gönderildi; eğer O olduğunuz anlaşılırsa."

"Ve beni öldürecek alet olarak; eğer aksi anlaşılırsa," dedi Jessica. Bene Gesserit eğitimi almış olanları dövüşte dehşet verici hale getiren o rahat görünüş içinde bekledi.

Şimdi göreceğiz bakalım karar hangi yönde olacak, diye düşündü.

Mapes yavaşça elini elbisesinin boynuna uzattı ve koyu renkli bir kın çıkardı. Derin parmak yerleri olan siyah bir sap kından dışarı taşmıştı. Bir eliyle kını, diğer eliyle sapı tuttu; sütbeyaz bir bıçak çıkarıp havaya kaldırdı. Bıçak kendinden bir ışıkla parlıyor ve ışıldıyor gibi görünüyordu. Bir kincal

gibi iki tarafı da keskindi ve bıçak yaklaşık yirmi santimetre uzunluğundaydı.

"Bunun ne olduğunu biliyor musunuz Leydim?" diye sordu Mapes.

Jessica bunun yalnızca tek bir şey olabileceğini biliyordu, Arrakis'in efsanevi "hançer-i figan"ı, asla gezegen dışına çıkarılmamış, yalnızca söylenti ve ilkel dedikodularla tanınan bıçak.

"Bu bir hançer-i figan," dedi.

"Bu kadar hafife almayın," dedi Mapes. "Anlamını biliyor musunuz?"

Ve Jessica şöyle düşündü: *Bu sorunun gizli bir anlamı vardı. İşte, bu Fremen'in hizmetime girmesinin nedeni bu soruyu sormak. Yanıtım şiddeti çabuklaştıracak ya da... ne? Benden bir yanıt istiyor; bir hançerin anlamını. Kadının adı Çakobsa dilinde Shadout. Hançer, Çakobsa'da "Ölüm Yaratan"dır. Yerinde duramamaya başladı. Hemen yanıt vermeliyim. Gecikme de yanlış yanıt kadar tehlikeli.*

Jessica: "Bu bir yaratan..."

"Ayyy!" diye feryat etti Mapes. Bu hem kederin hem de sevincin sesiydi. Kadın öyle şiddetle titriyordu ki, hançerin ağzı odanın dört bir yanında parlak yansımalara neden oluyordu Jessica harekete hazır, bekliyordu. Hançerin bir *ölüm yaratan* olduğunu söylemeyi ve ardından antik sözcüğü eklemeyi planlamıştı; ama şimdi en sıradan kas seyirmesinin anlamını ortaya çıkaran bütün o derin uyanıklık eğitimi ve her bir duyusu onu uyarıyordu.

Anahtar sözcük buydu... *yaratan.*

Yaratan? Yaratan.

Mapes, bıçağı hala kullanmaya hazırmış gibi tutuyordu.

Jessica, "Ana Tanrıça'nın gizemlerini bilen ben, Yaratan'ı bilmiyor olabilir miyim sandın?" dedi.

Mapes hançeri indirdi. "Leydim, insan bu kadar zaman kehanetle yaşayınca, açıklama anı sarsıcı oluyor."

Jessica kehaneti düşündü... Şeria ve bütün törensel kehanet; Koruyucu Misyon'un, uzun yüzyıllar önce buraya bırakılan Bene Gesserit'i… hiç şüphesiz öleli çok olmuştu ama amacı başarıya ulaşmıştı; bir Bene Gesserit'in ihtiyaç duyacağı gün için bu insanların içine atılan koruyucu efsaneler tohumu.

Evet, o gün gelmişti.

Mapes hançeri kınına soktu. "Bu kararsız bir bıçak Leydim. Bunu yanınızda tutun. Bir haftadan fazla tenden uzak kalırsa parçalanmaya başlar. Bu, şeyh-huludun dişi, yaşadığınız sürece sizin."

Jessica sağ elini uzattı, bir kumar oynadı: "Mapes, bıçağı can dökmeden kınına soktun"

Nefesi kesilen Mapes, kınına soktuğu bıçağı Jessica'nın eline bıraktı, kahverengi korsajını yırtarcasına açtı, "Yaşam suyumu alın!" diye feryat etti.

Jessica bıçağı kınından çekti. Nasıl da parıldıyordu! Ucunu Mapes'e doğrulttu, ölüm paniğinden daha büyük bir korkunun kadını sardığını gördü. *Ucunda zehir mi var acaba?* diye düşündü Jessica. Ucunu yukarı kaldırdığı bıçağın ağzıyla Mapes'in sol göğsünün üzerini hafifçe çizdi. Yoğun bir şekilde akmaya başlayan kan hemen durdu. *Aşırı hızlı pıhtılaşma,* diye düşündü Jessica. *Nem tutucu bir mutasyon mu?*

Bıçağı kınına soktu, "Düğmelerini ilikle Mapes," dedi.

Mapes titreyerek itaat etti. Akı olmayan gözler Jessica'ya dikilmişti. "Sen bizimsin" diye mırıldandı. "Sen O'sun."

Girişten bir başka yük boşaltma sesi geldi. Mapes kınına sokulmuş hançeri hızla kapıp Jessica'nın korsajının içine sakladı. "Bu hançeri gören arındırılmalı ya da katledilmeli" diye homurdandı. "Bunu *biliyorsunuz* Leydim!"

Artık biliyorum, diye düşündü Jessica.

Kargo taşıyıcıları Büyük Salon'a girmeden gittiler.

Mapes sakinleşti ve "Bir hançer-i figanı görüp de arındırılmayan Arrakis'ten canlı ayrılamaz. Bunu asla unutmayın Leydim. Size bir hançer-i figan emanet edildi." Derin bir nefes aldı. "Artık iş olacağına varmalı. Aceleye getirilemez." Çevrelerindeki yığılmış kutulara ve istiflenmiş eşyalara bir göz attı. "Ve burada geçireceğimiz zaman süresince yapılacak bir sürü iş var."

Jessica duraksadı. *"İş olacağına varmalı."* Bu Koruyucu Misyon'un büyülü sözler stoğundan kendine özgü bir deyişti:

Başrahibe'nin sizi özgür kılmak için gelişi.

Ama ben bir Başrahibe değilim, diye düşündü Jessica. Ve ardından: *Ana Tanrıça! Buraya* onun *tohumlarını atmışlar! Burası korkunç bir yer olmalı!*

Mapes sıradan bir ses tonuyla, "Önce ne yapmamı istersiniz Leydim?" dedi.

İçgüdüsü, Jessica'yı aynı şekilde kayıtsız bir ses tonuyla karşılık vermesi için uyardı. "Yaşlı Dük'ün şuradaki tablosu, yemek salonunun bir tarafına asılacak. Boğa kafası ise tablonun karşısındaki duvara."

Mapes boğa kafasının yanına gitti. "Böyle bir kafayı taşıdığına göre çok büyük bir hayvan olmalı," dedi ve eğildi. "Önce bunu temizlemem gerekecek, değil mi Leydim?"

"Hayır."

"Ama boynuzlarının üstünde kir birikmiş."

"O kir değil Mapes. Dük'ümüzün babasının kanı. Hayvan, Yaşlı Dük'ü öldürdükten birkaç saat sonra, bu boynuzların üstüne saydam bir sabitleyici sıkıldı."

Mapes doğruldu ve "Haa, tamam!" dedi.

"Sadece kan," dedi Jessica. "Üzerinde kurumuş kan. Şimdi bunları asmak için yardım getir. Bu hayvani şeyler çok ağırdır."

"Kanın beni rahatsız ettiğini mi sandınız?" diye sordu Mapes. "Ben çöle aitim ve çok kan gördüm."

"Ben... anlıyorum," dedi Jessica.

"Ve bir kısmı kendi kanımdi," dedi Mapes. "Sizin o cılız çizikle akıttığınızdan daha fazla."

"Daha derin kesmemi mi tercih ederdin?"

"Yo hayır! Vücudun suyu, havaya fışkırtıp ziyan edilmeden de yeterince kıt. Doğrusunu yaptınız."

Ve Jessica, sözlerden ve tavırlardan, "vücudun suyu” deyimindeki derin imaları yakaladı. Yine Arrakis'te suya verilen önemin baskısını algıladı.

"Bu şirin şeylerden hangisini yemek salonunun hangi tarafına asayım, Leydim?" diye sordu Mapes.

Amma pratik şu Mapes, diye düşündü Jessica. "Sen karar ver Mapes. Hiç fark etmez," dedi.

"Nasıl isterseniz, Leydim." Mapes eğildi, boğa kafasını paket kağıtları ve sicimlerden temizlemeye başladı. "Yaşlı bir dükü öldürdün, öyle mi?" diye mırıldandı.

"Sana yardım etmesi için bir taşıyıcı çağırayım mı? diye sordu Jessica.

"Ben başa çıkarım Leydim."

Evet başa çıkar, diye düşündü Jessica. *Bu Fremen yaratıklarında işte bu var; başa çıkma dürtüsü.*

Bir halkasını da burada şekillendirmiş olan Bene Gesserit planının uzun zincirini düşünen Jessica, korsajının altındaki hançer-i figanın soğuk kınını hissetti. Bu plan sayesinde ölümcül bir krizi atlatmıştı. "Aceleye

getirilemez," demişti Mapes. Yine de buraya alelacele koşuşturmuşlardı; ve bu, Jessica'nın içini kötü bir şeyler olacağı hissiyle dolduruyordu. Ve ne Koruyucu Misyon'un tüm o hazırlıkları, ne de Hawat'ın bu kale gibi istiflenmiş kayalarla ilgili şüpheci denetimi bu duyguyu gideremiyordu.

"Bunları asmayı bitirdiğinde, kutuları açmaya başla," dedi Jessica. "Girişteki kargo işçilerinden birinde bütün anahtarlar var ve neyin nereye konulacağını biliyor. Anahtarları ve listeyi ondan al. Soracağın herhangi bir şey olursa, güney kanadında olacağım"

"Emredersiniz, Leydim," dedi Mapes.

Jessica arkasını dönerken düşündü: *Hawat bu konutu güvenli bulmuş olabilir; ama burada yanlış olan bir şeyler var. Hissedebiliyorum.*

Oğlunu acilen görme ihtiyacı Jessica'yı sardı. Yemek salonuna ve aile kanatlarına giden geçide açılan kemerli antreye doğru yürümeye başladı. Gittikçe hızlanarak yürüyordu, sonunda neredeyse koşmaya başladı.

Mapes, boğa kafasındaki paket kağıtlarını temizlemeye ara verdi ve uzaklaşan kadının arkasından baktı. "Bu kesinlikle O," diye mırıldandı. "Zavallı."

"Yueh! Yueh! Yueh!" der nakarat. "Bir milyon ölüm yetmez Yueh'ye!"

- Prenses Irulan'ın yazdığı "Muad'Dib'in Çocukluk Tarihçesi"nden

Jessica aralık duran kapıdan sarı duvarlı bir odaya girdi. Solunda, siyah deriden alçak bir kanepe, iki boş kitaplık ve üstü tozla kaplı olan yan tarafları şişkin, askılı bir damacana duruyordu. Sağında başka bir kapının iki yanında birkaç boş kitaplık daha, Caladan'dan gelmiş bir çalışma masası ve üç sandalye vardı. Dr. Yueh, tam karşısındaki pencerelerin önünde, arkası ona dönük, dikkati dış dünyaya sabitlenmiş duruyordu Jessica odanın ortasına doğru sessiz bir adım daha attı. Yueh'nin kırışık paltosunun sol dirseğinin yakınında sanki tebeşire dayanmış gibi, beyaz bir leke olduğunu gördü. Arkadan bakınca, aşırı bol siyah giysisinin içinde etsiz bir çöpten adam, oynatıcısının yönetimindeki iplerin hareketiyle kıpırdamaya hazır bir kukla gibi görünüyordu. Canlı gibi görünen tek şey, abanoz rengi uzun saçları omzunda gümüş Suk Okulu halkasıyla toplanmış olan ve dışardaki bir hareketi izlemek için hafifçe dönen kare şeklindeki kafasıydı.

Jessica odaya bir kez daha göz gezdirdi, oğlundan hiçbir iz yoktu; ama sağındaki kapalı kapının, Paul'ün hoşlandığını söylemiş olduğu küçük bir yatak odasına açıldığını biliyordu.

"İyi günler, Dr. Yueh," dedi. "Paul nerede?"

Yueh, pencerenin dışındaki bir şeyi selamlarcasına başını eğdi ve dönmeden sanki orada değilmiş gibi bir tavırla konuştu: "Oğlun yoruldu Jessica. Yandaki odaya dinlenmeye yolladım." Aniden kaskatı kesildi, döndü, bıyığı mor dudağının üstüne düşüyordu. "Bağışlayın beni Leydim. Aklım başka yerdeydi... Benim... niyetim bu kadar senli benli olmak değildi."

Jessica gülümsedi, sağ elini uzattı... Bir an için onun, dizlerinin üstüne çökeceğinden korktu. "Wellington, lütfen."

"Bu şekilde isminizi söylemek... ben..."

"Birbirimizi altı yıldır tanıyoruz," dedi. "Aramızdaki formaliteleri çoktan kaldırmalıydık... yalnızken."

Yueh hafifçe gülümserken şöyle düşündü: *Sanırım işe yaradı. Artık, tavrımdaki olağandışı herhangi bir şeyin utancımdan kaynaklandığını düşünecek. Yanıtı zaten bildiğine inandığında, daha derin nedenler aramayacaktır.*

"Korkarım dalmışım," dedi. "Ne zaman... özellikle senin için üzülsem, korkarım seni... şey, Jessica olarak düşünüyorum."

"Benim için üzülmek mi? Ne için?"

Yueh omuz silkti. Uzun zaman önce, Jessica'nın, Wanna'sı gibi tam bir doğru söyletme yeteneğinin olmadığını fark etmişti. Yine de her zaman ona olabildiğince doğruları söylüyordu. En güvenlisi buydu.

"Burayı gördünüz Ley... Jessica." İsmi söylerken kekeler gibi oldu, hızla konuşmayı sürdürdü: "Caladan'dan sonra öyle çorak ki. Ve insanlar! Buraya gelirken yolda yanlarından geçtiğimiz, peçelerinin altında feryat eden şu kasabalı kadınlar. Bize bakışları."

Jessica kollarını göğsünde kavuşturdu, hançer-i figanı, eğer söylenenler doğruysa, bir kum solucanının dişi bilenerek yapılmış bıçağı orada hissetti. "Bu sadece onlara yabancı olmamızdan; farklı insanlar, farklı gelenekler. Yalnızca Harkonnenleri tanıyorlar." Yueh'nin arkasındaki pencereden dışarıya baktı. "Dışarıda neye bakıyordun?"

Yueh pencereye döndü, "İnsanlara."

Jessica onun yanına gitti, sola, Yueh'nin dikkatinin odaklandığı yere, evin önüne doğru baktı. Orada, yan yana duran yirmi tane palmiye ağacı vardı, ağaçların altı süpürülmüştü tertemizdi. Ağaçları, cüppeli insanların geçtiği yoldan bir çit ayırıyordu. Jessica, kendisiyle insanlar arasında soluk, belli belirsiz bir titreme, bir ev kalkanı olduğunu fark etti ve Yueh'nin neden

onları böylesine ilginç bulduğunu merak ederek geçmekte olan kalabalığı incelemeyi sürdürdü.

Ne olduğunu anladı, bir elini yanağına koydu. Geçen insanların palmiyelere bakışı! Bu bakışlarda imrenme, biraz nefret... hatta umut gördü. Her geçen bu ağaçları sabit bir ifadeyle baştan aşağı inceliyordu.

"Ne düşünüyorlar, biliyor musun?" diye sordu Yueh.

"Düşünceleri okuduğunu mu söylüyorsun?" diye sordu Jessica.

"Onların düşüncelerini," dedi Yueh. "Bu ağaçlara bakıyor ve düşünüyorlar: 'Yüz tanemiz orada duruyor.' İşte düşündükleri bu."

Jessica kaşlarını şaşkınlıkla çatarak Yueh'ye döndü. "Neden?"

"Bunlar hurma ağacı. Bir hurma ağacının günde kırk litre suya ihtiyacı vardır. Bir adamın ihtiyacı ise sekiz litreden fazla değildir. Dolayısıyla bir palmiye beş adama eşittir. Orada yirmi palmiye, yani yüz adam var."

"Ama bu insanlardan bazıları ağaçlara umutla bakıyorlar."

"Mevsimi olmamasına rağmen, sadece ağaçlardan birkaç hurmanın düşmesini umuyorlar."

"Buraya fazla eleştirel bir gözle bakıyoruz," dedi Jessica. "Burada tehlike olduğu kadar umut da var. Bahar bizi zengin *edebilir*. Dolgun bir hâzineyle bu dünyayı dilediğimiz hale getirebiliriz."

Ve kendi söylediklerine sessizce güldü. *Kimi ikna etmeye çalışıyorum?* Engelleyemediği gülüşü keyifsiz ve kuru bir şekilde çıktı. "Ama güvenlik satın alınamaz," dedi.

Yueh yüzünü saklamak için arkasını döndü. *Keşke bu insanları sevmek yerine onlardan nefret etmek mümkün olsaydı!* Jessica'nın tavırları birçok yönden Wanna'sına benziyordu. Yine de bu düşünce, içinde kendi insafsızlıklarını taşıyor ve adamın amacına alışmasını sağlıyordu. Harkonnen zulmünün yöntemleri dolambaçlıydı. Wanna ölmemiş olabilirdi. Emin olmalıydı.

"Bizim için endişelenme, Wellington," dedi Jessica. "Bu bizim sorunumuz, senin değil."

Onun için endişelendiğimi düşünüyor! Gözyaşlarını engellemek için gözlerini kırptı. *Ve endişeleniyorum tabii ki. Ama şu kara Baron'un karşısına, verdiği işi başarmış olarak dikilmeli ve o şeytani zevk anında onu en zayıf yerinden vurmak için tek şansımı kullanmalıyım!*

Yueh göğüs geçirdi.

"İçeri girip Paul'e bir baksam rahatsız olur mu?" diye sordu Jessica.

"Katiyen. Ona bir sakinleştirici verdim."

"Değişikliği iyi karşılıyor mu?"

"Biraz yorgun düşmenin dışında evet. Heyecanlandı ama bu şartlar altında onbeş yaşındaki hangi çocuk heyecanlanmaz ki?" Gidip kapıyı açtı. "Burada."

Jessica onu izledi ve loş odaya baktı.

Paul dar bir karyolaya, bir kolu ince bir battaniyenin altında, diğer kolunu başının üzerinden arkaya atmış bir halde uzanmıştı. Yatağın yanında bulunan penceredeki jaluzinin, Paul'ün yüzünde ve battaniyede oluşturduğu gölgeler bir dokuma tezgahını andırıyordu.

Jessica gözlerini oğluna dikti ve yüzünün kendisininkine benzeyen oval şeklini gördü. Ama saçları Dük'e çekmişti; kömür rengi ve karmakarışık. Uzun kirpikleri, limon yeşili gözlerini gizliyordu. Jessica, korkularının yatıştığını hissederek gülümsedi. Aniden kendini oğlunun özelliklerindeki genetik izleri düşünürken buldu; gözlerinde ve yüzünün hatlarında kendi çizgileri vardı; ancak bu hatlarda babasının keskin izleri, çocukluğun içinden çıkan olgunluk gibi kendini gösteriyordu.

Çocuğun özelliklerini, rastgele örneklerin enfes bir damıtımı olarak düşündü; bu bağlantıda buluşan sonsuz rastlantılar zinciri. Bu düşünce, yatağın yanına diz çöküp oğlunu kollarının arasına almak istemesine yol

açtı ama Yueh'nin varlığı Jessica'yı engelledi. Geri çekildi, kapıyı hafifçe kapattı.

Jessica'nın oğluna bakışını izlemeye dayanamayan Yueh pencereye dönmüştü. *Wanna neden bana hiç çocuk vermedi? D*iye sordu kendi kendine. *Bunu engelleyen fiziksel bir sebep olmadığını bir doktor olarak biliyorum. Bazı Bene Gessent sebepleri mi vardı? Acaba ona başka bir amaca hizmet etmesi talimatı mı verilmişti? Bu ne olabilirdi? Kesinlikle beni seviyordu.*

İlk kez, aklının alabildiğinden daha çetrefilli ve karmaşık bir oluşumun parçası olabileceği düşüncesine kapıldı.

Jessica doktorun yanında durdu ve "Çocukların uykusunda ne hoş bir teslimiyet var," dedi

Yueh mekanik olarak konuştu "Keşke yetişkinler de böyle rahatlayabilse"

"Doğru"

"Nerede kaybettik bunu?" diye mırıldandı Jessica garip ses tonunu yakalayarak Yueh'ye gözucuyla baktı, ama aklı hala Paul’deydi, buradaki eğitiminde karşılaşacağı yeni acımasızlıkları, yeni yaşamındaki farklılıkları düşünüyordu, bir zamanlar onun için planlamış oldukları yaşamdan öylesine farklıydı ki.

"Gerçekten bir şeyleri kaybettik," dedi. Dışarıya, rüzgarın alt üst ettiği çalıların gri-yeşilliğiyle kaplı olan, sağ taraftaki yamaca baktı, tozlu yapraklar ve kuru kıvrık dallar. Fazlasıyla karanlık gökyüzü yamacın üstünde bir leke gibi asılıydı, ve Arrakis güneşinin, korsajının içinde gizli hançer-i figanın ışığına benzeyen sütbeyaz ışığı manzaraya gümüşi bir renk veriyordu.

"Gökyüzü ne kadar karanlık," dedi Jessica.

"Bu biraz da nem olmamasından," dedi Yueh.

"Su" dedi sertçe "Burada nereye baksan, insanı suyun yokluğu kuşatıyor"

"Arrakis'i değerli gizemi bu," dedi Yueh

"Su neden bu kadar az? Burada volkanik kayalar var. Bir düzine güç kaynağı sayabilirim. Kutup buzu var. Çölde sondaj yapılamayacağını söylüyorlar fırtınalar ve kum gelgitleri, donanımı kurulmasına fırsat bırakmadan yok ediyormuş, tabii daha önce solucanlar kapmazsa. Her neyse, orada suyun izine hiç rastlamamışlar. Ama gizem, Wellington, asıl gizem, burada çanak ve havzalarda açılmış olan kuyular. Bunlar hakkında bir şeyler okudun mu?"

"Önce birkaç damla sızıyor, sonra hiçbir şey"

"Ama Wellington, işte gizem bu. Önce su var. Sonra tamamen kuruyor. Ve orada bir daha asla su olmuyor. Hatta yakınlardaki başka bir delik de aynı sonucu veriyor daha sonra kesilen bir sızıntı. Hiç kimse bundan şüphelenmiyor mu?"

"Şüpheli bir durum," dedi Yueh. "Canlı bir etkenden mi şüpheleniyorsun? Bu, yeraltından alınan örneklerde görünmez miydi?"

"Ne görünürdü? Yabancı bir bitki mi yoksa hayvan mı? Kim onu tanıyabilirdi?" Tekrar yamaca doğru döndü "Su durduruluyor Bir şey onu tıkıyor. Benim şüphem bu."

"Belki de nedeni bilinmiyor," dedi Yueh. "Harkonnenler Arrakis'le ilgili birçok bilgi kaynağını tıkadı. Belki de bunu saklamak için bir neden vardı."

"Ne nedeni?" diye sordu Jessica. "Ayrıca atmosferdeki nem de var. Yetersiz tabii ama yine de biraz var. Buradaki başlıca su kaynağı, rüzgar kapanları ve yoğuşturucularda yakalanan nem. Bu nereden geliyor."

"Kutup bölgeleri mi?"

"Soğuk hava az nem toplar, Wellington. Burada, Harkonnen perdesinin arkasında, yakından araştırılması gereken şeyler var, ve bunların hepsi

doğrudan baharla ilgili değil."

"Gerçekten Harkonnen perdesinin arkasındayız," dedi Yueh "Belki de biz…" Jessica'nın bakışlarının aniden ciddileştiğini fark ederek sustu. "Bir sorun mu var'"

"'Harkonnen' deyişin," dedi. "Bu iğrenç ismi anarken Dük'ümün sesi bile bu yoğunlukta bir nefret taşımaz.Onlardan nefret etmek için kişisel nedenlerin olduğunu bilmiyordum, Wellington."

Ana Tanrıça' diye düşündü Yueh. *Şüphelenmesine yol açtım. Şimdi Wanna'mın öğrettiği bütün numaraları kullanmalıyım. Tek bir çözüm var; yapabildiğim ölçüde doğruyu söylemek.*

"Bilmiyorsun," dedi, "karım, Wanna'm..." Omuz silkti, aniden boğazında bir şeyler düğümlenerek sustu. Sonra: "Onlar..." Sözcükler ağzından çıkmıyordu. Paniğe kapıldığını hissetti, her şeyden çok göğsündeki acıyı duyarak gözlerini sıkıca kapattı... ta ki bir el hafifçe koluna dokunana kadar.

"Bağışla beni," dedi Jessica. "Eski bir yarayı deşmek istemezdim." Ve şöyle düşündü: *Ah şu hayvanlar! Karısı Bene Gesserit'miş; her halinden belli oluyor. Ve onu Harkonnenlerin öldürdüğü aşikar. İşte Atreideslere kin çeremiyle bağlı zavallı bir kurban daha.*

"Üzgünüm," dedi Yueh. "Bu konudan bahsedemiyorum." Kendisini içindeki kederin bilincine teslim ederek gözlerini açtı. Bu, en azından doğruydu.

Jessica onu inceledi; çıkık elmacık kemiklerini, badem gözlerindeki iki koyu renk papeli, yağlı cildini ve mor dudaklarıyla dar çenesinin çevresinde eğri bir çerçeve gibi asılı duran tel tel bıyıklarını gördü. Yanaklarında ve alnında gördüğü kırışıklar yaşı kadar, çektiği acıdan da kaynaklanıyordu, içini ona karşı derin bir şefkat duygusu sardı.

"Wellington, seni bu tehlikeli yere getirdiğimiz için üzgünüm," dedi.

"Ben isteyerek geldim," dedi. Ve bu da doğruydu. "Ama bu gezegen başlı başına bir Harkonnen kapanı. Bunu biliyor olmalısın."

"Dük Leto'yu yakalamak için bir kapandan daha fazlası gerekir," dedi. Ve bu da doğruydu.

"Belki de ona daha fazla güvenmeliyim," dedi Jessica. "Çok zeki bir taktik ustasıdır."

"Kök saldığımız topraklardan kopartıldık," dedi Yueh "Bu yüzden tedirginiz."

"Ve kökünden sökülmüş bir bitkiyi öldürmek ne kadar da kolaydır. Özellikle onu düşman toprağına bırakırsan."

"Toprağın düşmana ait olduğundan emin miyiz?"

"Dük'ün nüfusa eklediği insan sayısı öğrenilince su isyanları oldu," dedi Jessica. "İsyanlar ancak, bu yükü karşılamak için yeni rüzgar kapanları ve yoğunlaştırıcılar kurduğumuz öğrenilince durdu."

"Buradaki insan yaşamını destekleyecek kadar su ancak var," dedi Yueh. "İnsanlar, eğer sınırlı miktardaki sudan içmeye başkaları da gelirse, fiyatın artacağını ve çok yoksul olanların öleceğini biliyorlar. Ama Dük bunu çözdü. Bu, isyanların ona karşı kalıcı bir düşmanlığı ifade ettiği anlamına gelmez."

"Ve muhafızlar," dedi Jessica. "Her yerde muhafızlar. Ve kalkanlar. Nereye bakarsan bak onların yarattığı bulanıklığı görüyorsun. Caladan'da böyle yaşamıyorduk."

"Bu gezegene bir şans ver."

Ancak Jessica pencereden dışarıya sabit gözlerle bakmaya devam etti. "Burada ölümün kokusunu alabiliyorum," dedi. "Hawat biz gelmeden önce, buraya taburla ajan yolladı. Dışarıdaki şu muhafızlar onun adamları. Kargo taşıyıcıları onun adamları. Hâzineden nedeni açıklanmadan büyük miktarlarda para çekildi. Bu miktarda para tek bir anlama gelir: yüksek

yerlere verilen rüşvet." Başını iki yana salladı. "Thufir Hawat nereye giderse, ölüm ve düzenbazlık peşinden gider."

"Onu yeriyorsun."

"Yermek mi? Ben onu övüyorum. Şu anda ölüm ve düzenbazlık tek umudumuz. Sadece Thufir'in yöntemleri konusunda kendimi kandırmıyorum."

"Bir şeylerle... meşgul olmalısın," dedi Yueh. "Zamanını böyle sağlıksız..."

"Meşgul mu? Zamanımın çoğunu alan nedir, Wellington? Dük'ün sekreteriyim; öyle meşgulüm ki her gün korkacak yeni şeyler öğreniyorum... onun bildiğimden bile şüphelenmeyeceği şeyler." Dudaklarını birbirine bastırdı, sonra hafif bir sesle konuştu: "Bazen, beni seçmesinde Bene Gesserit iş eğitimimin ne kadar rolü olduğunu merak ediyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Birden, kadının alaycı ses tonunu ve daha önce hiç rastlamadığı iğneleyici tavrını fark etti.

"Sence de öyle değil mi, Wellington?" diye sordu. "Birisine aşkla bağlı bir sekreter çok daha güvenli değil midir?"

"Bu saygın bir düşünce değil, Jessica."

Bu paylama ağzından kendiliğinden çıkmıştı. Dük'ün, odalığı için ne hissettiği açıktı. Kadını gözleriyle izlerken onu seyretmek yeterliydi.

Jessica iç çekti. "Haklısın. Saygın değil."

Yeniden kollarını göğsünde kavuşturarak kınındaki hançer-i figanı tenine bastırdı ve onun temsil ettiği bitirilmemiş işi düşündü.

"Yakında çok kan dökülecek," dedi Jessica. "Harkonnenler, kendileri ölene ya da Dük'üm yok edilene kadar durmayacaktır. Harkonnen ünvanları CHOAM'ın cüzdanından çıkarken; Baron, Leto'nun, ne kadar uzak olursa olsun İmparatorluk soyunun bir kuzeni olduğunu unutamaz. Ama onun

içindeki, zihninin derinliklerindeki zehir, Corrin Savaşı'ndan sonra bir Atreides'in bir Harkonnen'i ödlekliği nedeniyle sürgüne gönderdiğini bilmesidir."

"Şu eski düşmanlık," diye mırıldandı Yueh.

Ve bir an için nefretin yakıcı dokunuşunu hissetti. Bu eski düşmanlık Yueh'yi ağına düşürmüş; Wanna'sını öldürmüş belki de daha kötüsü Harkonnen işkencelerine terk etmişti, ta ki kocası onların emirlerini yerine getirene kadar. Bu eski düşmanlık Yueh'yi kapana kıstırmıştı. Ve bu insanlar o zehirli şeyin bir parçasıydı. İşin ironik yanı, böyle bir ölümcüllüğün burada, ömrü uzatan, sağlık bağışlayan melanjın evrendeki tek kaynağı olan Arrakis'te meyve verecek olmasıydı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Jessica.

"Baharın dekagramının şu an açık piyasada altı yüz yirmi bin solari ettiğini düşünüyorum. Bu birçok şey satın alacak bir servet."

"Açgözlülük seni de mi etkiledi, Wellington?"

"Açgözlülük değil."

"Ne o zaman?"

Yueh omuz silkti. "Anlamsızlık." Kadına şöyle bir baktı.

"Baharı ilk tadışını hatırlayabiliyor musun?"

"Tadı tarçın gibiydi."

"Ama asla iki kere aynı olmaz," dedi.

"Yaşam gibidir: her aldığında sana farklı bir yüzünü gösterir. Bazıları, baharın bir öğrenilmiş-lezzet tepkisi yarattığına inanırlar. Bir şeyin kendisi için iyi olduğunu öğrenen vücut, bu lezzeti zevk ve biraz keyif verici olarak yorumlar. Ve yaşam gibi, insan eliyle asla doğru bir şekilde üretilemez."

"Sanırım bizim için, kaçmak, İmparatorluk sınırlarının ötesine gitmek daha akıllıca olurdu," dedi Jessica.

Kadının kendisini dinlemediğini anladı ve dikkatini onun sözlerine yoğunlaştırarak düşündü: *Evet, acaba neden kocasına bunu yaptırmıyor? Ona hemen hemen her şeyi yaptırabilir.*

Çabuk çabuk konuştu çünkü doğruları söyleyebileceği bir konu bulmuştu: "Kişisel bir soru sorarsam... Jessica, küstahlık ettiğimi düşünür müsün?"

Jessica, içinde huzursuzluğun neden olduğu açıklanamaz bir sızıyla pencere pervazına yaslandı.

"Tabii ki hayır. Sen... benim dostumsun."

"Neden Dük'ün seninle evlenmesini sağlamadın?" Jessica hızla döndü, kafasını kaldırıp ters ters baktı. "Benimle evlenmesini sağlamak mı? Ama..."

"Sormamalıydım"

"Yoo." Omuz silkti. "İyi bir politik neden var; Dük'üm bekar kaldığı sürece Büyük Evlerin bazıları hala ittifak umudu taşıyabilir. Ve..." İç çekti, "...insanları motive etmek, kendi isteklerin doğrultusunda zorlamak, insanlığa karşı alaycı bir tavır takınmana neden olur. Bu tavır, dokunduğu her şeyi aşağılar. Eğer... bunu yapmasını sağlarsam, bu onun yaptığı bir şey olmayacaktır."

"Bu Wanna'mın söylemiş olabileceği bir şeydi," diye mırıldandı. Ve bu da doğruydu. Sarsılarak yutkunurken, eliyle ağzını kapattı. Açık açık konuşmaya, gizli rolünü itiraf etmeye hiç bu kadar yaklaşmamıştı.

Jessica konuşarak, o anın büyüsünü bozdu. "Ayrıca, Wellington, Dük aslında iki ayrı insan. Birini çok seviyorum. Çekici, esprili, nazik... sevecen; bir kadının isteyebileceği her şey. Ama diğer adam... soğuk, katı yürekli, müşkülpesent ve bencil; bir kış rüzgarı kadar sert ve zalim. Bu, babasının

şekillendirdiği adam." Yüzünü buruşturdu. "Keşke o ihtiyar, Dük' üm doğduğunda ölmüş olsaydı!"

Aralarına giren sessizlikte, bir vantilatörün esintisinin perdelere dokunuşu duyuluyordu.

Hemen ardından derin bir nefes alan Jessica, "Leto haklıymış: bu odalar evin diğer bölümlerindeki odalardan daha sevimli," dedi. Döndü, odayı bakışlarıyla taradı, "izin verirsen, Wellington, odaları tahsis etmeden önce bu kanada şöyle bir bakmak istiyorum."

Yueh başıyla onayladı. "Elbette." Ve şöyle düşündü: *Keşke yapmak zorunda olduğum bu şeyi yapmamanın bir yolu olsaydı.*

Jessica kollarını indirdi, hol kapısına ilerledi ve orada bir an duraksadı, sonra dışarı çıktı. *Konuştuğumuz süre boyunca bir şeyler saklıyor, bir şeyleri dizginliyordu,* diye düşündü. *Hiç şüphesiz duygularımı incitmemek için. O iyi bir adam.* Tekrar duraksadı, neredeyse geri dönüp Yueh'nin karşısına dikilecek ve gizlediği şeyi ondan çekip alacaktı. *Ama bu kadar kolayca çözüldüğünü öğrenmek, onu yalnızca utandırır ve korkuturdu. Dostlarıma daha fazla güvenmeliyim.*

Birçokları, Muad'Dib'in, Arrakis'in ihtiyaçlarını ne kadar hızlı öğrendiğine dikkat çekmişti. Bene Gesseritler, tabii ki bu hızın sebebini biliyorlardı. Diğerleri içinse şunu söyleyebiliriz:

Muad'Dib çok hızlı öğreniyordu çünkü aldığı ilk eğitimin konusu "nasıl öğrenmeli?" idi. Ve ilk ders, öğrenebileceğine dair kendine güvenmekti. Ne kadar çok kişinin öğrenebileceğine inanmadığını ve ne kadar çoğunun öğrenmenin zor olduğuna inandığını anlamak insanı şoke ediyordu. Muad'dib, her tecrübenin kendi dersini taşıdığını biliyordu.

- Prenses Irulan'ın yazdığı "Muad'Dib'in İnsanlığı"ndan

Paul yatağa uzanmış uyuyor numarası yapıyordu. Dr. Yueh'nin verdiği uyku hapını yutarmış gibi yapıp avucunda saklamak kolay olmuştu. Paul gülüşünü bastırdı. Annesi bile uyuduğuna inanmıştı. Yataktan fırlayıp evi keşfe çıkmak için annesinden izin almak istemiş ama onaylamayacağını fark etmişti. Henüz her şey yerli yerine oturmamıştı. Hayır. En iyi yol buydu.

Eğer sormadan savuştuverirsem emirlere karşı gelmiş olmam. Nasıl olsa güvenli olan bu evden dışarı çıkmayacağım. Annesiyle Yueh'nin öbür odada konuştuklarını duyuyordu. Ne söyledikleri pek anlaşılmıyordu; bahar... ve Harkonnenler hakkında bir şeyler. Sesler bir yükseliyor bir alçalıyordu.

Karyolasının oymalı başlığı Paul'ün dikkatini çekti; bu, duvara tutturulmuş, odanın fonksiyon kumandalarını gizleyen sahte bir başlıktı. Tahtaya kalın kahverengi dalgaların üzerinde sıçrayan bir balık şekli yapılmıştı. Eğer balığın görünen tek gözüne bastırırsa odanın süspansörlü lambalarının açılacağını biliyordu. Dalgalardan biri döndürüldüğünde havalandırmayı kontrol ediyordu. Bir diğeri sıcaklığı değiştiriyordu.

Paul sessizce doğrulup oturdu. Yüksek bir kitaplık solundaki duvara yaslanmıştı. Kitaplık, bir tarafında çekmeceleri olan bir gömme dolabı ortaya çıkarmak için yana döndürülebiliyordu. Hol kapısının kolu bir ornitopterin gaz koluna benzetilmişti.

Oda onu ayartmak için tasarlanmış gibiydi.

Oda ve bu gezegen.

Yueh'nin ona göstermiş olduğu telkitabı düşündü; "Arrakis: Majesteleri'nin Çöl Botanik Deney istasyonu." Bu, baharın keşfinin öncesinden kalan eski bir telkitaptı. Her bir isim, kitabın anımsatıcı sinyaliyle kaydedilmiş resimleriyle birlikte Paul'ün zihninde uçuştu: *saguaro (dev kaktüs), eşek otu, hurma ağacı, kumcul mine çiçeği, akşam çuha çiçeği, fıçı kaktüsü, günlük çalısı, sarı ağaç, katran ruhu çalısı... tilki yavrusu, çöl atmacası, kanguru faresi... "*

İsimler ve resimler, insanın toprağa bağlı geçmişinden isimler ve resimler; artık birçoğu evrende Arrakis dışında hiçbir yerde bulunamaz.

Baharla ilgili öğrenecek ne kadar çok şey var.

Ve kum solucanlarıyla ilgili.

Öbür odada bir kapı kapandı. Paul annesinin holde uzaklaşan ayak seslerini duydu. Dr. Yueh'nin okuyacak bir şeyler bulup öbür odada kalacağını biliyordu. İşte şimdi keşif zamanıydı.

Paul yataktan dışarı süzülüverdi, gömme dolaba açılan kitaplık kapısına yöneldi. Arkasında bir ses duyarak durdu ve döndü. Karyolanın oymalı başlığı biraz önce uyumakta olduğu noktanın üstüne devriliyordu. Paul dondu kaldı ve hareket etmemesi yaşamını kurtardı.

Karyola başlığının arkasından beş santimetreden uzun olmayan ince bir güdümlü avcı çıktı. Paul onu hemen tanıdı: bu, soylu kandan her çocuğun küçük yaşta öğrendiği yaygın bir suikast silahıydı. Yakınındaki bir el ve göz tarafından yönlendirilen yırtıcı, küçük bir metal kamaydı. Hareket eden

bedenin içine girebiliyor ve en yakındaki hayati organa kadar sinir kanallarını kemirerek ilerliyordu.

Güdümlü yükseldi, odayı soldan sağa ve sonra ters yönde taradı.

Paul'ün aklına hemen bu konuyla ilgili bilgiler geldi, güdümlü avcının sınırları; aletin sıkıştınlmış süspansör alanı, iletici gözünün görüşünü bozuyordu. Odanın kısık ışığı dışında hiçbir şey hedefi yansıtmadığı için operatör, harekete, yani hareket eden herhangi bir şeye bağlı kalacaktı. Bir kalkan avcıyı yavaşlatabilir, onu yok etmek için zaman kazandırabilirdi; ama Paul kalkanını yatağın üstünde bırakmıştı. Lazer silahları, avcıları yere serebilirdi ama pahalıydılar ve sık sık bakım gerektirdikleri biliniyordu; ve lazer ışınları sıcak bir kalkanla kesişirse her zaman patlama tehlikesi vardı. Atreidesler vücut kalkanlarına ve zekalarına güvenirlerdi.

Paul şimdi neredeyse katatoniye yakın bir hareketsizlik içindeydi ve bu tehditi karşılayacak olanın yalnızca zekası olduğunu biliyordu.

Güdümlü avcı yarım metre daha yükseldi. Jaluzinin dilimleri arasından sızan ışığın içinden geriye ve ileriye doğru odayı tararken dalgalanıyor gibi görünüyordu.

Onu yakalamaya çalışmalıyım, diye düşündü. *Süspansör alanı, tabanını kayganlaştıracaktır. Çok sıkı tutmalıyım.*

Yarım metre aşağı indi, sola kaydı ve yatağın etrafında döndü. Belli belirsiz bir vızıltı çıkarıyordu.

Bu şeye kim kumanda ediyor acaba? diye düşündü Paul. *Yakınlarda birisi olmalı. Yueh'ye seslenebilirim ama kapıyı açtığı anda avlanır.*

Paul'ün arkasındaki hol kapısı gıcırdadı. Kapı tıklatıldı.

Açıldı.

Güdümlü avcı, kafasının yanından geçerek harekete doğru ok gibi atıldı.

Paul'ün sağ eli hızla hedefi buldu ve öldürücü şeyi sıkıca tuttu. Avcı elinde vızıldayarak dönüyordu ama kasları onun üzerine çılgınca

kilitlenmişti.

Hızla döndü; ve nesnenin burnunu, kapının üstündeki metal levhaya geçirdi. Güdümlünün burun gözü ezilirken çatırtıyı hissetti, aygıt elinin içinde öldü.

Yine de emin olmak için bırakmadı.

Paul kafasını kaldırdı, bakışları Shadout Mapes'in faltaşı gibi açılmış tamamen mavi gözleriyle karşılaştı.

"Beni babanız gönderdi," dedi kadın. "Holde size eşlik edecek adamlar var"

Paul başıyla onayladı, gözleri ve bilinci, koyu kahverengi, çuval gibi bir elbise giymiş bu garip kadının üzerine odaklandı Kadın şimdi, Paul'un elinde sıkıca tuttuğu nesneye bakıyordu.

"Böyle bir şey duymuştum," dedi. "Beni öldürecekti, öyle değil mı?"

Paul konuşmaya başlamadan önce yutkunmak zorunda kaldı. "Onun hedefi bendim"

"Ama bana doğru geliyordu"

"Çünkü hareket ediyordun." *Kim bu yaratık acaba?* diye düşündü.

"O halde hayatımı kurtardınız," dedi Mapes.

"Her ikimizin de hayatını kurtardım."

"Öyle görünüyor ki, beni ona bırakıp kendinizi kurtarabilirdiniz.”

"Kimsin sen?" diye sordu Paul.

"Shadout Mapes, kahya"

"Beni nerede bulacağını nasıl bildin?"

"Anneniz söyledi Holün aşağısındaki sihramız odaya giden merdivenlerde karşılaştık."

Sağ tarafı işaret etti. "Babanızın adamları hala bekliyor"

Bunlar Hawat'ın adamları olacak, diye düşündü Paul. *Bu nesnenin operatörünü bulmalıyız.*

"Babamın adamlarına git," dedi. "Ve onlara evde bir güdümlü avcı yakaladığımı söyle, dağılıp operatörü bulsunlar. Evi ve çevresini derhal giriş çıkışa kapatsınlar. Ne yapacaklarını bilirler Operatörün, aramızdaki bir yabancı olduğu kesin. "

Bu yaratık o olabilir mı acaba? diye düşündü. Ama o olmadığını biliyordu. Kadın odaya girdiğinde güdümlü kontrol altındaydı.

"Emrinizi yerine getirmeden önce, küçükbey," dedi Mapes "Aramızdaki yolu temizlemeliyim Üzerime taşıyabileceğimden emin olmadığım bir su yükü yüklediniz. Ama biz Fremenler borçlarımızı öderiz, ister kötülük borcu olsun ister iyilik borcu. Ve içinizde bir hain olduğunu biliyoruz. Kim diye sorsanız söyleyemeyiz ama bundan eminiz. Belki bu et-keseni yönlendiren de aynı kişidir."

Paul bu bilgiyi sessizlik içinde sindirdi; *bir hain.* Garip kadın, Paul konuşmaya firsat bulamadan hızla döndü ve gerisingeri girişe doğru koştu.

Kadını geri çağırmayı düşündü ama onun bundan rahatsız olacağını ima eden bir hava vardı. Bildiği her şeyi söylemişti ve şimdi onun *emrini* yerine getirecekti. Bir dakika sonra ev Hawat'ın adamlarıyla dolup taşacaktı.

Aklı bu acayip konuşmanın diğer bölümlerine gitti *sihramiz oda*. Kadının işaret etmiş olduğu sol tarafa baktı. *Biz Fremenler.* O halde bu bir Fremen'di. Kadının yüzünü hafızasına yerleştirecek anımsatıcı kıvılcım için durakladı, kuru, kırışık, koyu kahverengi bir yüz, hiç akı olmayan mavi üstüne mavi gözler. Etiketi yapıştırdı *Shadout Mapes.*

Parçalanmış güdümlüyü hala elinde tutan Paul, odasına döndü, sol eliyle kalkan kemerini yatağın üstünden aldı, dışarıya çıkıp holden aşağıya, sola

doğru koşarken kemen beline bağladı.

Kadın annesinin aşağıda bir yerde olduğunu söylemişti, merdivenler, *sihramız oda*.

Yargılanma zamanı geldiğinde Leydi Jessıca'nın ona destek olacak nesi vardı? Şu Bene Gesserit özdeyişi üzerinde dikkatle düşünürseniz anlayabilirsiniz. Tam olarak sonuna kadar gittiğin bir yol seni kesinlikle hiçbir yere ulaştırmaz. Bir dağın dağ olduğunu anlamak için o dağa yalnızca birazcık tırman. Dağın tepesinden dağı göremezsin."

- Prenses Irulan'ın yazdığı "Muad'Dib: Aile Tefsirleri"nden

Jessica, güney kanadının sonunda oval bir kapıya doğru kıvrılarak çıkan metal bir merdiven gördü. Döndü, hole bir göz attı; sonra tekrar kapıya baktı.

Niye oval acaba? diye düşündü. *Evin içinde bulunan bir kapı için ne garip bir şekil.*

Spiral merdivenin altındaki pencerelerden, Arrakis'in batmak üzere olan büyük beyaz güneşini görebiliyordu. Uzun gölgeler holden içeri uzanıyordu. Dikkatini yeniden merdivenlere çevirdi. Yanlardan gelen sert ışık, basamakların açık metal aksamının üzerindeki kurumuş toprak parçalarının görünmesine neden oluyordu.

Jessica bir eliyle tırabzanı tuttu, merdivenleri çıkmaya başladı. Kaygan avucunun altındaki tırabzan soğuktu. Önünde durduğu kapının kolu olmadığını gördü ama kapı yüzeyinde kolun olması gereken yerde belli belirsiz bir çukur vardı.

Kesinlikle bir aya kilidi değil, dedi kendi kendine. *Bir aya kilidi bir kişinin elinin şekline ve avucunun içindeki çizgilere göre ayarlanmış olmalıdır.* Ama bir aya kilidi gibi görünüyordu. Ve okulda öğrenmiş olduğu gibi, her aya kilidini açacak yollar vardı.

Jessica gözetlenmediğine emin olmak için arkasına bir göz attı ve avucunu kapıdaki çukura yerleştirdi. Çizgilerin biçimini bozmak için çok

nazik baskılar; bileğin bir dönüşü, bir dönüş daha, avucun yüzey boyunca kaydırılarak bükülmesi. Tık ettiğini hissetti.

Ama aşağısındaki holden telaşlı ayak sesleri geliyordu. Jessica elini kapıdan çekti, döndü ve Mapes'in en alt basamağa yaklaştığını gördü.

"Büyük salonda, genç efendi Paul'ü almak için Dük tarafından gönderildiklerini söyleyen adamlar var," dedi Mapes. "Dükalık mührünü taşıyorlar ve muhafızlar onları tanıdı." Kapıya bir göz atıp tekrar Jessica'ya baktı.

İhtiyatlı biri şu Mapes, diye düşündü Jessica. *Bu iyi bir işaret.*

"Paul, holde bu uçtan sayarsan beşinci odada, küçük yatak odasında," dedi Jessica. "Eğer uyandırmakta güçlük çekersen yan odadaki Dr. Yueh'ye seslen. Uyandırmak için iğne yapması gerekebilir."

Mapes, oval kapıya tekrar delici bir bakış fırlattı ve Jessica kadının ifadesinde bir tiksinme sezdiğini sandı. Jessica, kapıyı ve kapının ne gizlediğini soramadan, Mapes arkasını dönüp holde koşturarak uzaklaştı.

Hawat burayı onayladı, diye düşündü Jessica. *İçerde çok korkunç bir şey olamaz.*

Kapıyı itti. Kapı, tam karşıda başka bir oval kapının bulunduğu küçük bir odanın içine doğru açıldı. Diğer kapının çark şeklinde bir kolu vardı.

Bir hava kilidi! diye düşündü. Yere bir göz attı, küçük odanın zeminine düşmüş bir kapı takozu gördü. Takoz, Hawat'ın kişisel damgasını taşıyordu. *Kapı, araya bir takoz konularak aralık bırakılmış,* diye düşündü. *Büyük olasılıkla, birisi, dış kapının aya kilidiyle kapanacağını fark etmeden kazayla çarparak takozu düşürmüş.*

Eşiğin üstünden atlayarak küçük odaya girdi. *Bir evde niçin hava kilidi olsun?* diye sordu kendi kendine. Ve aniden, özel iklimlerde izole edilmiş egzotik yaratıkları düşündü. *Özel iklim!*

Gezegen dışı bitkiler arasında en kuru ortamda yetişenlerin bile sulanmasının gerektiği Arrakis'te, bu bir anlam taşıyordu.

Arkasındaki kapı kapanmaya başladı. Jessica kapıyı yakaladı ve Hawat'ın bırakmış olduğu çubuğu kullanarak açık kalmasını sağladı. Tekrar kilidi çark şeklinde olan iç kapıya döndüğünde, kolun üstündeki metale kazınmış, silik bir yazı gördü. Galakça sözcükleri tanıyarak okudu:

"Ey, İnsan! İşte Tanrının Yaratımının güzel bir parçası; o halde, onun önünde dur ve O Yüce Dostunun kusursuzluğunu sevmeyi öğren."

Jessica bütün ağırlığıyla çarka yüklendi. Çark sola doğru döndü ve iç kapı açıldı. Hafif bir esinti yanaklarını okşadı, saçlarını kımıldattı. Havada bir değişiklik, daha zengin bir tat hissetti. Kapıyı ardına kadar açtı ve sarı güneş ışığının boylu boyunca yayıldığı yoğun yeşilliğe doğru baktı.

Sarı bir güneş mi? diye sordu kendi kendine. Sonra anladı: *Filtre cam!*

Eşiğin üzerinden atladı ve kapı arkasından kapandı.

"Bir nemli-gezegen serası," diye fısıldadı.

Her yerde saksıya dikilmiş bitkiler ve budanarak kısaltılmış ağaçlar vardı. Bir mimoza, çiçek açmış bir ayva ağacı, bir sondagi gördü, yeşil çiçekli plenisanta, yeşil-beyaz çizgili akarso... güller...

Gül bile var!

Dev pembe bir çiçeğin kokusunu içine çekmek için eğildikten sonra odaya göz gezdirmek üzere doğruldu.

Ritmik bir gürültü duyularını sarıyordu.

Balta girmemiş bir ormandaki gibi üst üste duran yaprakları birbirinden ayırdı, odanın merkezine doğru baktı. Küçük oluklu kenarları olan, alçak bir fıskiye gördü. Ritmik gürültü, ortası delik bir silindir oluşturup yayılan suyun, metal çanağa gümbürtüyle düşmesinden kaynaklanıyordu.

Jessica, kendini hızlı duyu-arındırma sistemine soktu ve odayı sistemli bir şekilde çepeçevre incelemeye başladı. Yaklaşık on metre kare kadar görünüyordu. Holün sonunda, yukarıda yer aldığı; ve yapısında ince farklılıklar olduğu için, odanın, asıl binanın tamamlanmasından uzun süre sonra bu kanadın çatısının üzerine eklenmiş olduğunu tahmin etti.

Odanın güney ucunda, filtre camın geniş görüş alanının önünde durdu, etrafa bakındı. Odanın her yeri egzotik, nemli iklim bitkileriyle tıkabasa doluydu. Yeşilliğin içinde bir şey hışırdadı. Jessica bir an gerildi; sonra, boru ve hortum kollu, basit bir 'saat ayarlı servok' gözüne çarptı. Kollardan biri yukarı kalktı, yanaklarını ıslatan bir nem serpintisi gönderdi ve geri çekildi. Kolun neyi suladığına baktı: bir eğrelti ağacı.

Bu odanın her yerinde su vardı, yaşamın en değerli sıvısının su olduğu bir gezegende. Su öylesine açıkça israf ediliyordu ki, bu onu çok şaşırtarak ruhsal bir dinginliğe sürükledi.

Filtrenin sararttığı güneşe şöyle bir baktı. Kalkan Duvarı olarak bilinen uçsuz bucaksız kaya yükseltisinin bir kısmını oluşturan sarp kayalığın üzerindeki girintili çıkıntılı ufukta, alçalmış bir şekilde asılı duruyordu.

Filtre cam, diye düşündü. *Beyaz bir güneşi daha yumuşak ve daha tanıdık bir şeye dönüştürmek Böyle bir yeri kim yaptırmış olabilirdi? Leto mu? Beni böyle bir hediyeyle şaşırtmak onun işi olabilirdi ama bunu için zaman yoktu. Ve daha ciddi sorunlarla meşguldü.*

Arrakis'teki birçok evin, içerdeki nemi korumak ve yeniden kullanılır hale getirmek için hava kilitli kapı ve pencerelerle izole edildiğini belirten raporu hatırladı. Leto, bu evde böyle önlemlerin göz ardı edilmesinin; kapı ve pencerelerin yalnızca her yerde var olan toza karşı izole edilmiş olmasının, güç ve servetin kasıtlı bir ifadesi olduğunu söylemişti.

Ama bu oda, dış kapılarda su contası olmamasından çok daha belirgin bir ifadeyi somutlaştırıyordu. Bu zevk odasında, Arrakis'te yaşayan bin kişiye, belki de daha fazlasına yetecek kadar su kullanıldığını tahmin etti.

Jessica odaya bakmayı sürdürerek pencere boyunca yürüdü. Bu hareketi, fıskiyenin yanında duran masa yüksekliğinde metalik bir yüzeyi

görmesine yol açtı ve orada üzerine asılı palmiye yaprağı tarafından kısmen gizlenmiş beyaz bir bloknot ve bir kalem gözüne çarptı. Masaya geçti, Hawat'ın orada bıraktığı izleri fark etti ve bloknota yazılmış mesajı inceledi:

"LEYDİ JESSİCAYA... Umarım burası bana olduğu kadar size de zevk verir.

Lütfen bu odayı aynı hocalardan öğrendiğimiz bir dersin ifadesi olarak kabul edin: arzulanan bir şeye yakınlık kişiyi aşırı düşkünlüğe sürükler. Bu yolda tehlike yatar.

En iyi dileklerimle,

LEYDİ MARGOT FENRING"

Leto'nun, burada kalan eski İmparator vekilinden Kont Fenring diye bahsettiğini hatırlayan Jessica başını salladı. Ama notun gizli mesajı acil ilgi gerektiriyordu, yazanın başka bir Bene Gesserit olduğunu ona bildirecek şekilde yazılmıştı. Bu arada acı bir düşünce Jessica'yı etkiledi: *Kont Leydi'siyle evlenmişti.*

Bu düşünce kafasını kurcalarken, gizli mesajı aramak için eğildi. Orada olmalıydı. Görünen not, bir Okul Emri'ne bağlı olmayan her Bene Gesserit'in, koşullar gerektirdiğinde başka bir Bene Gesserit'e vermesi istenen şifre cümleyi içeriyordu: "Bu yolda tehlike yatar."

Jessica notun arkasına dokundu, şifreli kabartılar olup olmadığını anlamak için parmaklarını yüzeye sürttü. Hiçbir şey yoktu. Araştıran parmakları bloknotun kenarına dokundu. Hiçbir şey yoktu. Bir aciliyet hissiyle, bloknotu bulmuş olduğu yere koydu.

Acaba bloknotun duruşundaki bir şey mi? diye düşündü.

Ama Hawat odayı gözden geçirmişti, şüphesiz bloknotu oynatmıştı. Bloknotun üstündeki yaprağa baktı. Yaprak! Parmağını yaprağın alt

yüzeyine, kenarına ve sapına dokundurdu. Oradaydı! Parmakları gizlenmiş şifreli noktaları inceledi ve bir seferde okudu:

"Oğlun ve Dük şu anda bir tehlike altındalar. Oğlunun ilgisini çekecek bir yatak odası hazırlandı. H odayı bulunabilecek ölüm tuzaklarıyla doldurdu ama bir tanesini keşfedilmeyecek şekilde bıraktı." Jessica, hemen Paul'ün yanına koşma isteğini bastırdı, mesajın tamamını öğrenmeliydi. Parmakları noktaların üstünde hızlandı: "Tehlikenin türünü tam olarak bilmiyorum ama bir yatakla ilgili bir şeyler olmalı. Dük'e karşı olan tehdit, güvenilir bir arkadaşının ya da subayının karşı tarafa geçmesiyle ilişkili. H, seni bir dalkavuğa hediye olarak vermeyi planlıyor. Bildiğim kadarıyla bu sera güvenli. Daha fazla bir şey anlatamadığım için bağışla. Kont'um, H'nin tarafında olmadığı için kaynaklarım sınırlı. Aceleyle, MF."

Jessica yaprağı kenara itti ve Paul'ün yanına koşmak için hızla döndü. Aynı anda hava kilitli kapı gürültüyle açıldı. Paul, sağ elinde bir şey tutarak içeriye atladı, kapıyı arkasından çarparak kapattı. Annesini gördü, ona ulaşmak için yaprakları itti, fıskiyeye gözü takıldı, elini ve sıkıca kavradığı nesneyi akan suyun altına tuttu.

"Paul!" Oğlunun omzundan tutup gözlerini eline dikti. "Bu ne?"

Paul, kayıtsız bir sesle konuştu ama annesi bu sesin arkasındaki zorlanmayı fark etti: "Güdümlü avcı. Odamda yakaladım ve burnunu ezdim; ama emin olmak istedim Su onu devre dışı bırakır."

"Suya batır!" diye emretti Jessica.

Annesinin dediğini yaptı.

Jessica hemen, "Elini çek. O şeyi suyun içinde bırak," dedi.

Paul elini çekti, gözlerini fıskiyenin içindeki hareketsiz metale dikerek elindeki suyu silkeledi. Jessica bitkilerden birinin sapını kopardı ve öldürücü kamayı dürttü.

Ölüydü.

Sapı suyun içine bıraktı ve Paul'e baktı. Oğlunun gözleri, Jessica'nın tanıdığı araştırıcı bir yoğunlukla, yani B.G. Yöntemi'yle odayı inceliyordu.

"Burası her şeyi gizliyor olabilir," dedi Paul.

"Güvenli olduğuna inanmak için nedenim var."

"Benim odamın da güvenli olduğu sanılıyordu. Hawat demişti ki..."

"Bu bir güdümlü avcıydı," diye hatırlattı Jessica. "Bu da evin içindeki biri tarafından kumanda ediliyor demektir. Güdümlü kumanda ışınlarının menzili sınırlıdır. Bu nesne Hawat'ın denetlemesinden sonra buraya gizlice sokulmuş olabilir."

Ama yaprağın mesajını düşündü: *“...bir arkadaşının ya da subayının karşı tarafa geçmesi." Hawat değil kuşkusuz. Yo, kuşkusuz Hawat değil.*

"Hawat'ın adamları şu anda evi arıyorlar," dedi Paul. "Güdümlü az kalsın beni uyandırmaya gelen yaşlı kadını avlıyordu."

Merdivenlerdeki karşılaşmayı hatırlayan Jessica "Shadout Mapes," dedi. "Babandan bir çağrı getiren..."

"Bu bekleyebilir," dedi Paul. "Neden bu odanın güvenli olduğunu düşünüyorsun?"

Annesi notu gösterdi ve açıkladı.

Paul biraz rahatladı.

Ama Jessica'nın gerginliği içten içe sürüyordu. *Bir güdümlü avcı! Bağışlayan Tanrıça!* İsterik bir titreme nöbetini önlemesi için bütün eğitimini kullanması gerekti.

Paul, kayıtsız bir şekilde konuştu: "Bu kesinlikle Harkonnenler. Onları yok etmeliyiz."

Hava kilitli kapı tıklatıldı... Bu, Hawat'ın birliğinin şifreli vuruşuydu.

"Girin," diye seslendi Paul.

Kapı ardına kadar açıldı ve odaya şapkasında Hawat'ın nişanı olan, Atreides üniforması giymiş uzun boylu bir adam girdi. "Sonunda sizi buldum, efendim," dedi. "Burada olduğunuzu kahya söyledi." Odaya şöyle bir göz gezdirdi. "Mahzende bir taş yığını bulduk ve içinde bir adam yakaladık. Yanında bir güdümlü paneli vardı."

"Sorgulamada ben de bulunmak istiyorum," dedi Jessica.

"Üzgünüm Leydim. Onu yakalarken fazla hırpalamışız. Öldü."

"Kimliğini belirleyecek hiçbir şey yok mu?" diye sordu Jessica.

"Henüz hiçbir şey bulamadık Leydim."

"Bir Arrakis yerlisi miydi?" diye sordu Paul.

Jessica, sorudaki kurnazlığı fark ederek başıyla onayladı.

"Yerliye benziyordu," dedi adam. "Görünüşe göre bu taş yığınının içine bırakılalı bir aydan fazla olmuş ve orada bizim gelişimizi beklemiş. Dün biz denetlediğimizde, mahzene girdiği yerdeki taşa ve harca dokunulmamıştı. Şerefim üzerine bahse girerim."

"Kimse senin dürüstlüğünü sorgulamıyor," dedi Jessica.

"Ben sorguluyorum Leydim. Aşağıda sonik sondalar kullanmalıydık"

"Sanırım şimdi yaptığınız da bu," dedi Paul.

"Evet efendim."

"Babama geç kalacağımızı ilet."

"Derhal efendim." Gözucuyla Jessica'ya baktı. "Bu tür şartlar altında, genç efendinin güvenli bir yerde korunması Hawat'ın emri." Gözleriyle tekrar odayı taradı. "Burası güvenli mi?"

"Güvenli olduğuna inanmak için nedenim var," dedi Jessica "Hawat da denetledi, ben de."

"O zaman, evi bir kez daha gözden geçirene kadar dışarıda nöbet tutacağım Leydim." Eğildi, elini şapkasına götürerek Paul'ü selamladı, dönüp dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapadı.

Paul aniden oluşan sessizliği bozdu: "Onlardan sonra evi kendimiz gözden geçirsek daha iyi olmaz mı? Senin gözlerin başkalarının kaçıracağı şeyleri görebilir."

"Bu kanat incelememiş olduğum tek yerdi," dedi Jessica. "En sona bıraktım; çünkü..."

"Çünkü Hawat kişisel olarak ilgilenmişti," dedi Paul.

Jessica, oğlunun yüzüne hızla, soru dolu bir bakış firlattı.

"Hawat'a güvenmiyor musun?" diye sordu.

"Hayır güveniyorum ama yaşlanıyor... çok fazla çalıştı. Yükünü biraz hafifletebiliriz."

"Bu yalnızca onu utandırır ve verimini azaltır," dedi Jessica. "O, bu olayı duyduktan sonra, yolunu şaşırmış bir sinek bile bu kanada giremeyecektir. Bundan dolayı utanç..."

"Kendi önlemlerimizi kendimiz almalıyız," dedi Paul.

"Hawat, üç kuşaktır Atreideslere onurla hizmet ediyor," dedi Jessica. "Ona göstereceğimiz her tür saygı ve güveni hakediyor... hem de fazlasıyla."

"Babamın canı senin yaptığın bir şeye sıkıldığı zaman, Hawat küfredermiş gibi *'Bene Gesserit!'*diyor."

"Peki babanın canı ben ne yapınca sıkılıyor?"

"Onunla tartışınca."

" Sen baban değilsin Paul."

Ve Paul şöyle düşündü: *Onu endişelendirecek ama Mapes denen kadının aramızdaki şu hainle ilgili söylediklerinden bahsetmeliyim.*

"Ne saklıyorsun?" diye sordu Jessica. "Sen böyle yapmazdın, Paul."

Paul omuz silkti, Mapes'le arasında geçen konuşmayı aktardı.

Ve Jessica yaprağın mesajını düşündü. Aniden karar vererek Paul'e yaprağı gösterdi ve mesajını anlattı.

"Babam bunu bir an önce öğrenmeli," dedi Paul. "Mesajı şifreleyip röntgenini çekeceğim ve ona yollayacağım."

"Hayır," dedi annesi. "Babanla yalnız kalıncaya kadar bekleyeceksin. Olabildiğince az kişi bunu öğrenmeli."

"Hiç kimseye güvenmememiz gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Başka bir olasılık var," dedi Jessica. "Bu mesajın bize ulaşması sağlanmış olabilir. Bunu bize ileten insanlar doğru olduğuna inanıyor olabilirler; ama tek amaç bu mesajın bize ulaşması da olabilir."

Paul'ün yüzündeki kararlı ve sıkıntılı ifade değişmedi. "Saflarımıza güvensizlik ve şüphe tohumları atmak, bizi bu yolla zayıflatmak için," dedi Paul.

"Olayın bu yönünü babana yalnızken söylemeli ve onu uyarmalısın," dedi Jessica.

"Anladım"

Filtre camın yüksek görüş alanına döndü, Arrakis güneşinin sarp kayalıklar üzerinde sararmış bir top gibi battığı güneybatı yönüne baktı.

Paul onunla birlikte dönerek şöyle dedi: "Ben de Hawat olduğunu düşünmüyorum. Yueh olması mümkün mü?"

"O babanın subayı ya da arkadaşı değil," dedi Jessica. "Ve seni temin ederim Harkonnenlerden en az bizim kadar nefret ediyor."

Paul dikkatini sarp kayalıklara yönelterek düşündü: *Ve Gurney de olamaz... ya da Duncan. Astsubaylardan biri olabilir mi? İmkansız. Onlar kuşaklardır bize sadık olan ailelerden geliyor ve hepsinin bunun için geçerli nedenleri var.*

Jessica yorgun olduğunu hissederek alnını ovuşturdu. *Burada ne çok tehlike var!* Filtrenin sararttığı manzaraya inceleyerek baktı. Dükalık topraklarının ötesinde, çevresinde bir sürü ürkmüş örümceğe benzeyen uzun bacaklı nöbetçi kuleleriyle birlikte sıra sıra bahar silolarının yer aldığı yüksek çitli bir depolama alanı yayılıyordu. Kalkan Duvarı'nın sarp kayalıklarına kadar ulaşan, siloların yer aldığı en az yirmi depolama alanı görebiliyordu; silolar havza boyunca oraya buraya dağılmıştı.

Filtreden geçen güneş yavaşça ufkun altına gömüldü. Yıldızlar belirdi. Gördüğü parlak bir yıldız ufka o kadar yakındı ki, belirgin ve kusursuz bir ritmle yanıp sönüyordu... ışığın titreşmesi; plink, plink, plink, plink, plink...

Loş odada annesinin yanında duran Paul kıpırdandı.

Ancak Jessica, o tek parlak yıldıza konsantre olmuştu, yıldızın *fazla* alçak olduğunu fark etti, ışık Kalkan Duvarı kayalıklarından geliyor olmalıydı.

Birisi işaret veriyor!

Mesajı okumaya çalıştı ama öğrenmiş olduğu hiçbir şifreye uymuyordu.

Sarp kayalıkların altındaki düzlüğün üstüne yakın diğer ışıklar belirmişti; mavi karanlığın önünde aralıklı olarak dizilmiş küçük sarı ışıklar. Ve onlardan ötede, sol tarafta bir ışık giderek parlaklaştı, kayalığın arkasında hızla yanıp sönmeye başladı; yanıp yanıp sönme, parıldama, plink!

Ve gitti.

Kayalıktaki sahte yıldız birdenbire sönmüştü.

İşaretler... Jessica'nın içine bir şeyler doğmasına yol açtı.

Havzanın öbür tarafına işaret vermek için neden ışık kullanılıyor? diye sordu kendi kendine. *Neden iletişim ağını kullanamıyorlar?*

Yanıt açıktı: iletişim ağının Dük Leto'nun ajanları tarafından dinlendiği kesindi. Işık sinyalleri, mesajların yalnızca düşmanları, yani Harkonnen ajanları arasında gidip geldiği anlamına gelebilirdi.

Arkalarındaki kapı tıklatıldı ve Hawat'ın adamının sesi duyuldu: "Tehlike geçti, efendim... Leydim. Genç efendiyi babasına götürme zamanı."

Dük Leto'nun, gözlerini Arrakis'in tehlikelerine kapadığı, pervasızca tuzağın içine yürüdüğü söylenir O kadar uzun zaman aşırı tehlike altında yaşadıktan sonra, tehlikenin yoğunluğundaki bir değişikliği yanlış değerlendirmiş olduğunu düşünmek daha uygun olmaz mı? Ya da evladının daha iyi bir hayata kavuşabilmesi için kendini bile bile feda etmiş olabilir mi? Bütün kanıtlar, Dük'ün kolay kolay aldatılamayacak bir adam olduğunu göstermektedir.

- Prenses Irulan'ın yazdığı "Muad'Dib: Aile Tefsirleri"nden

Dük Leto Atreides, Arrakeen'in dışındaki iniş kontrol kulesinin korkuluğuna dayanmıştı. Gecenin basık bir gümüş sikkeye benzeyen ilk ayı, güney ufkunun epey üstünde asılıydı. Onun altında, Kalkan Duvarı'nın girintili çıkıntılı kayalıkları, bir toz bulutunun arasında şekerleme gibi parlıyordu. Solunda Arrakeen'in ışıkları bulutların içinde parlıyordu; sarı... beyaz... mavi.

Gezegenin bütün kalabalık yerlerine asılmış, altında imzası olan duyuruları düşündü: "Yüce İmparator Padişahımız beni bu gezegeni zaptetmek ve bütün anlaşmazlıkları sona erdirmekle görevlendirdi."

Bu duyurunun törensel resmiyeti, bir yalnızlık duygusuna kapılmasına yol açtı. *Bu, kanunlara uyma saçmalığıyla kimi kandırıyordu? Fremenleri değil kesinlikle Arrakis'in iç ticaretini kontrol eden Minör Evler'i de değil ve ona Harkonnen hayvanı neredeyse bir adama karşıydı.*

Oğlumun canına kastettiler!

Bu öfkeyi bastırmak zordu.

Arrakeen'den iniş alanına doğru gelen bir aracın ışıklarını gördü. Bunun, Paul'ü getiren muhafız ve birlik taşıyıcısı olmasını umdu. Gecikmenin

Hawat'ın subayının aldığı tedbirlerden kaynaklandığını bilse de bu can sıklaydı.

Oğlumun canına kastettiler!

Bu kızgın düşünceleri uzaklaştırmak için başını iki yana salladı, kendi firkateynlerinden beş tanesinin dev nöbetçiler gibi çepeçevre yerleştirildiği alana tekrar göz atti.

Tedbirli bir gecikmeden daha kötüsü...

İyi bir subaydı diye hatırlattı kendi kendine. Yükseleceği belli, her açıdan sadık bir adam.

'Yüce imparator Padişahımız... "

Bu çökmüş garnizon kentinin insanları, İmparator'un "Asil Dük"üne gönderdiği özel notu bir görebilselerdi... peçeli erkek ve kadınlara yönelik küçümseyici imalar: "...zaten en büyük rüyası faufreluches'in düzenli güvenliğinin dışında yaşamak olan barbarlardan başka ne beklenebilir ki?"

Dük o anda kendisinin en büyük rüyasının, tüm sınıf ayrımlarını sona erdirmek ve bu ölümcül düzeni bir daha asla düşünmemek olduğunu hissetti. Yukarıya, tozun dışındaki pırıltısız yıldızlara bakarak düşündü: *Bu küçük ışıklardan birinin çevresinde Caladan dönüyor... ama vatanımı bir daha asla görmeyeceğim.* Caladan'a duyduğu özlem, aniden yüreğine saplanan bir acıydı. Bunun kendi içinden gelen bir şey olmadığını, ona Caladan'dan ulaştığını hissetti. Arrakis denen bu kuru, çorak diyara vatanım diyemiyordu ve bundan sonra diyebileceğinden de şüpheliydi.

Duygularımı gizlemeliyim, diye düşündü. *Çocuğun iyiliği için. Eğer bir gün bir vatanı olacaksa o bu olmalı. Ben, Arrakis'i, ölmeden vardığım bir cehennem olarak görebilirim ama o burada ona ilham verecek şeyi bulmalı. Bir şeyler olmalı.*

Hemen küçük görüp reddettiği bir kendine acıma dalgası ona çarptı ve nedense kendini Gurney Halleck'in sık sık tekrarladığı bir şiirin iki dizesini hatırlarken buldu:

"Ciğerlerim Zaman'ın havasını tattılar.

Üflediğim geçmiş, kayan kumlar..."

Evet, Gurney burada bol bol kayan kum bulacak diye düşündü Dük. Ay ışığında buzla kaplanmış gibi görünen şu kayalıkların ötesindeki belli başlı çorak diyarlar çöldü; çevresi boyunca oraya buraya ve belki de içine dağılmış Fremen topluluklarıyla keşfedilmemiş kuru sahra, çıplak kaya, kumullar ve rüzgara kapılmış toz. Atreides soyuna gelecek sağlayabilecek bir şey varsa, işte bunu Fremenler yapabilir.

Harkonnenlerin zehirli planlarını, Fremenlere de bulaştırmayı başarmış olmamaları şartıyla.

Oğlumun canına kastettiler!

Kulakları tırmalayan bir metal gürültüsü, kuleyi titretip kollarının altındaki korkuluğu salladı. Patlama kapakları, görüntüyü engelleyerek önüne düştü

Mekik geliyor, diye düşündü. *Aşağı inip çalışmak lazım.* Arkasındaki merdivenlere döndü, aşağıdaki büyük toplantı odasına yöneldi, inerken sükunetini korumaya ve yaklaşan karşılaşma için yüzünü hazırlamaya çalıştı.

Oğlumun canına kastettiler!

Sarı kubbeli odaya vardığında alandan gelen adamlar çoktan içeri doluşmaya başlamışlardı. Uzay çantalarını omuzlarında taşıyor ve tatilden dönen öğrenciler gibi şamata yapıyorlardı.

"Hey! Tabanlarının altındakini hissediyor musun? İşte bu yerçekimi oğlum!"

"Burası kaç G çeker ha? Ağır galiba."

"Kitaba göre bir G'nin onda dokuzu."

Karşılıklı atışmalar büyük odayı doldurdu.

"Aşşaa inerken bu deliğe iyice baktın mı? Hani nerde şu ganimetler?"

"Harkonnenler toparlayıp götürmüş!"

"Bana bi sıcak duş bi de yumuşak yatak!"

"Duymadın mı salak? Burda duş muş yok. Kıçını kumla temizliyceksin!"

"Hey! Yeter be!

Dük geliyor!"

Dük merdiven girişinden gelip aniden sessizleşen odaya adımını attı.

Gurney Halleck, bir omzunda çantası, diğer eliyle dokuz telli balisetinin sapını kavramış, kalabalığın başında yürüyordu. Başparmakları büyüktü ve balisetten enfes bir müzik çıkaran küçücük kımıltılarla dolu elleri uzun parmaklıydı.

Dük, Halleck'i izledi, çirkin kaba saba adama hayranlık duydu ve zalim pırıltılarıyla birer cam kıymığı olan gözleri dikkatini çekti. İşte faufreluches'in kurallarına uyarken onun dışında yaşamış bir adam. Ne diyordu Paul ona? *"Yiğit Gurney."*

Halleck'in bir tutam sarı saçı, başının üzerindeki çıplak bölgeyi kapatacak şekilde uzamıştı. Büyük ağzı hoş bir alaycılıkla bükülmüştü, alt ve üst çenesinin birleştiği çizgi boyunca mürekkep sarmaşığı kamçısının açtığı yara canlıymış gibi hareket ediyordu. Omuzlarının duruşuyla tamamen kayıtsız bir havası vardı. Dük'e yaklaşarak eğildi. "Gurney," dedi Leto. "Efendim." Balisetiyle odadaki adamları işaret etti. "Bunlar sonuncu. İlk postayla gelmeyi tercih ederdim ama..."

"Senin için hala birkaç Harkonnen var," dedi Dük. "Benimle gel, Gurney, konuşabileceğimiz bir yere gidelim."

"Emrinizdeyim, Efendim."

Adamlar büyük odada huzursuzca kıpırdanırken, onlar bozuk parayla çalışan bir su makinesinin yanındaki bölmeye girdiler. Halleck çantasını bir kenara koydu, balisetini bırakmadı

"Hawat'a kaç adam verebilirsin?" diye sordu Dük.

"Thufir'in başı belada mı, Efendimiz?"

"Yalnızca iki ajanını kaybetti ama önden gelen adamları buradaki tüm Harkonnen teşkilatının mükemmel bir planını verdiler. Eğer hızlı hareket edersek güvenliği kontrol altına alabilir, biraz nefes alacak zaman kazanabiliriz. Ne kadar adam ayırabilirsen hepsini istiyor, ama eli silah tutan adamlar."

"En iyi adamlarımdan üç yüzünü verebilirim," dedi Halleck. "Nereye göndereyim?"

"Ana kapıya. Hawat'ın bir ajanı orada onları almak için bekliyor."

"Derhal ilgileneyim mi, Efendimiz?"

"Bir an önce. Başka bir sorunumuz daha var. Alan kumandanı mekiği bir bahaneyle şafağa kadar burada tutacak. Bizi getiren Lonca Heighliner'ı işine devam edecek. Mekiğin, bahar yükü alacak bir kargo gemisiyle temas kurması gerekiyor."

"Bizim baharımız mı, Efendim."

"Bizim baharımız. Ama mekik eski rejimden bazı bahar avcılarını da taşıyacak. Toprak idaresinin değişmesiyle birlikte ayrılmayı seçtiler ve Değişim Yargıcı buna izin veriyor. Bunlar değerli işçiler, Gurney, yaklaşık sekiz yüz kişi. Mekik ayrılmadan, bu adamlardan bazılarını bizimle çalışmaya ikna etmelisin."

"Ne kadar güçlü bir ikna, Efendimiz?"

"Gönüllü olarak işbirliği yapmalarını istiyorum, Gurney. Bu adamlarda ihtiyacımız olan tecrübe ve beceri var. Ayrılıyor olmaları gerçeği, onların Harkonnen makinesinin bir parçası olmadıkları izlenimini uyandırıyor.

Hawat, bu grubun içine yerleştirilmiş bazı kötü kişiler olabileceğine inanıyor ama o gördüğü her gölgeyi suikastçi sanıyor."

"Thufir zamanında çok üretken bazı gölgeler bulmuştu, Efendim."

"Bulamadıkları da oldu. Ama bu giden kalabalığın içine casus yerleştirmenin Harkonnenlerin hayal gücünü aşacağını düşünüyorum."

"Büyük olasılıkla, Efendimiz. Bu adamlar neredeler?"

"Alt katta bir bekleme odasında. Aşağıya gidip onları yumuşatmak için birkaç melodi çalmanı, sonra da baskı yapmanı öneriyorum.

Kalifiye olanlara yetkili pozisyonlar teklif edebilirsin.

Harkonnenlerden aldıkları ücretin yüzde yirmi fazlasını teklif et."

"Daha fazla değil, öyle mi Efendimiz? Harkonnenlerin ücret skalasını biliyorum. Cebinde tazminatı ve içinde yolculuk hevesi olan adamlara, Efendimiz... şey, yüzde yirmi, kalmak için pek uygun bir teşvik gibi görünmüyor."

Leto sabırsızlıkla konuştu: "O zaman özel durumlar için kendi takdir hakkını kullan. Yalnız unutma ki hazine dipsiz değildir. Yapabildiğin sürece yüzde yirmide tut. Özellikle açık kum tecrübesi olan tüm bahar sürücülerine, hava durumu tarayıcılarına ve Dune işçilerine ihtiyacımız var."

"Anladım, Efendimiz. 'Onlar sırf şiddet için gelecekler; yüzleri doğu rüzgarını yudumlayacak ve onlar kumun esaretini kazanacaklar.'"

"Çok dokunaklı bir söz," dedi Dük. "Ekibini bir subaya teslim et. Su disiplini üzerine kısa bir eğitim vermesini ve bu gece adamların alanın bitişiğindeki kışlada yatmasını sağla. Alan personeli onlara yol gösterecektir. Ve Hawat için ayıracağın adamları da unutma."

"En iyi adamlarımdan üç yüzü, Efendimiz." Uzay çantasını yerden aldı. "İşlerimi bitirdiğimde size nerede rapor vereyim?"

"Burada en üst katta bir toplantı odam var. Kurmayları orada toplayacağız. Önce zırhlı müfrezeler gidecek şekilde yeni bir gezegen dağılım düzeni oluşturmak istiyorum."

Halleck tam dönerken durdu, Leto'yla göz göze geldiler. *"Bu* tür bir bela bekliyor musunuz, Efendimiz? Burada bir Değişim Yargıcı olduğunu sanıyordum."

"Hem açık savaş hem de gizli," dedi Dük. "Biz işimizi bitirmeden önce çok kan dökülecek."

"‘Ve nehirden aldığın su, kuru toprak üzerinde kan haline gelecek'" diye alıntı yaptı Halleck.

Dük iç çekti. "Acele et, Gurney."

"Elbette, Efendim." Kırbaç yarası, gülüşüyle kıpırdadı. 'İşte işimin başına gidiyorum, çöldeki bir vahşi eşek gibi.' Döndü, uzun adımlarla odanın ortasına yürüdü, emirleri iletmek için durakladı ve adamların arasından hızla ilerledi.

Leto, arkasından bakarak başını iki yana salladı. Halleck ardı arkası kesilmez bir şaşkınlık kaynağıydı; şarkılar, alıntılar ve süslü sözlerle dolu bir kafa... ve iş Harkonnenlerle uğraşmaya gelince bir suikastçinin yüreği.

Hemen sonra Leto, selamlara kayıtsızca el sallayıp karşılık vererek asansöre doğru yavaş yavaş yürüdü. Propaganda birliğinden birini fark etti ve ona çeşitli kanallarla adamlara iletilebilecek bir mesaj vermek için durdu; kadınlarını getirmiş olanlar, kadınların yerlerini ve güvenlikte olduklarını bilmek isteyecekti. Diğerleri ise, burada kadınların erkeklerden fazla olduğunu duymak isteyecekti.

Dük propaganda görevlisinin koluna hafifçe vurdu. Bu, mesajın acilen yayınlanmayı gerektirecek öncelikte olduğunu gösteren bir işaretti. Ardından oda boyunca yürümeye devam etti. Adamları başıyla selamladı, gülümsedi, ast rütbeli bir subayla şakalaştı.

Komutanlar daima kendinden emin görünmelidir, diye düşündü. *Tehlikeli bir mevkide oturup asla bunu belli etmezken, bütün bu güvenin yükü omuzlama biner.*

Asansör onu yuttuğunda, otomatik kapılara yüzünü dönüp ferahlayarak ciğerlerindeki havayı boşalttı.

Oğlumun canına kastettiler!

Arrakeen iniş alanının çıkışında, Muad'Dib'in defalarca tekrarlayacağı, sanki ilkel bir alet kullanılmış gibi acemice oyulmuş bir kitabe vardır. O, yazıyı, Arrakis'teki bu ilk gecesinde, babasının bütün kurmaylarıyla yaptığı ilk toplantıya katılmak üzere dukalık karargahına getirildiğinde gördü. Kitabedeki kelimeler Arrakis'ten ayrılanlara seslenen bir yakarıştı ama ölümden henüz kıl payı kurtulmuş bir çocuğun gözünde karanlık bir etki bıraktı. Diyorlardı ki: "Ey sizler, bizim burada ne acılar çektiğimizi bilenler; dua ederken bizi unutmayın. "

- Prenses Irulan'ın yazdığı "Muad'Dib'i Anlamak"tan

"Savaş teorisi hesaplanmış riskten ibarettir," dedi Dük, "ama iş kendi aileni riske atmaya geldiğinde, *hesap* unsuru... başka şeylerin içinde boğulur."

Kızgınlığını gerektiği kadar iyi bastıramadığını biliyordu. Döndü ve uzun masa boyunca uzun adımlarla yürüdü, geri döndü

Dük ve Paul iniş alanındaki toplantı odasında yalnızdılar. Seslerin yankılandığı boş odada, yalnızca uzun masa, çevresinde eski moda üç ayaklı sandalyeler ve bir uçta bir harita panosuyla projektör vardı. Paul masanın harita panosuna yakın tarafında oturuyordu. Babasına güdümlü avcıyla ilgili başından geçenleri anlatmış ve bir hainin onu tehdit ettiğini bildirmişti.

Dük Paul'ün karşısında durdu, yumruğunu masaya indirdi: "Hawat bana o evin güvenli olduğunu söylemişti!"

Paul duraksayarak konuştu: "Önce ben de kızdım ve Hawat'ı suçladım. Ama tehdit evin dışından geldi. Basit, zekice ve hedefe yönelikti. Başarılı olabilirdi; sen ve Hawat dahil olmak üzere birçok kişi tarafından bana verilen eğitim olmasaydı."

"Onu mu savunuyorsun?" diye sordu Dük.

"Evet."

"Yaşlanıyor. O kadar. Onun..."

"Onun bilgeliği tecrübesinden kaynaklanıyor," dedi Paul. "Hawat'ın kaç hatasını hatırlayabiliyorsun?"

"Onu savunan ben olmalıyım," dedi Dük. "Sen değil."

Paul gülümsedi.

Leto masanın ucuna oturdu, elini oğlunun ellerinin üstüne koydu. "Son zamanlarda... olgunlaştın, oğlum." Elini kaldırdı. "Bu beni mutlu ediyor." Oğlunun gülümsemesine karşılık verdi. "Hawat kendini cezalandıracaktır. Ona karşı ikimizin birlikte gösterebileceği kızgınlıktan daha fazlasını o kendi kendine yöneltecektir."

Paul, harita panosunun ötesindeki pencerelerden gecenin karanlığına baktı. Dışarıdaki bir balkon demirinden odanın ışıkları yansıyordu. Bir hareket gördü ve Atreides üniforması içindeki bir nöbetçinin siluetini fark etti. Tekrar babasının arkasındaki beyaz duvara göz attı, başını eğip masanın parlak yüzeyine bakınca yumruklarını sıktığını gördü.

Dük'ün karşısındaki kapı gürültüyle açıldı. Her zamankinden daha yaşlı ve sert görünen Thufir Hawat uzun adımlarla içeri girdi. Masanın uzun kenarı boyunca yürüdü, Leto'nun karşısında hazır olda durdu.

Leto'nun başının üzerinde bir noktaya doğru konuşarak "Efendim," dedi. "Sizi nasıl düş kırıklığına uğrattığımı yeni öğrendim. Bu durumda mecburen istifamın kabul..."

"Eee, otur ve aptal rolü yapmayı bırak," dedi Dük. Paul'ün karşısındaki sandalyeyi işaret etti. "Eğer bir hata yaptıysan, o da Harkonnenleri gözünde büyütmendi. Basit zekaları basit bir numarayla ortaya çıktı. Biz basit numaraları hesaba katmamıştık. Ve oğlum bana, bu beladan, daha çok senin verdiğin eğitim sayesinde kurtulduğunu belirtmek için büyük çaba gösterdi.

Burada sen yanılmadın!" Boş sandalyenin arkasına hafifçe vurdu. "Otur dedim!"

Hawat sandalyeye yığıldı. "Ama..."

"Bu konuda başka bir şey duymak istemiyorum," dedi Dük "Olay kapanmıştır. Daha acil işlerimiz var. Diğerleri nerede?"

"Onlardan dışarıda beklemelerini istedim, ben..."

"Çağır onları içeri."

Hawat Leto'nun gözlerinin içine baktı. "Efendimiz, ben..."

"Ben gerçek dostlarımın kimler olduğunu biliyorum, Thufir," dedi Dük. "Adamları içeri çağır."

Hawat yutkundu. "Derhal, Efendim." Sandalyesinde döndü, açık kapıya doğru seslendi: "Gurney, onları içeri getir."

Halleck bir dizi adamın başında odaya girdi. Sıkıntılı ve ciddi görünen kurmay subayları, hevesli bir ruh hali içindeki daha genç yaverler ve uzmanlar izliyordu. Adamlar otururken, odada kısa bir süre ayak sesleri yankılandı. Rakag adlı uyaranın hafif kokusu masaya yayıldı.

"İsteyenler için kahve var," dedi Dük. Adamlarına bakarak düşündü: *İyi bir ekip. Bu tür bir savaş için çok daha kötüsü toparlanabilirdi.* Kahvenin bitişikteki odadan getirilip servis edilmesini beklerken bazılarının yüzündeki yorgunluğu fark etti.

Hemen ardından, sakin etkileyicilik maskesini takınıp ayağa kalktı ve parmağının eklemiyle masaya vurarak adamlarının dikkatini çekti.

"Evet, beyler," dedi, "uygarlığımız istila etme alışkanlığına öylesine kapılmış görünüyor ki, İmparatorluk'un basit bir emrini bile eski yöntemler baş göstermeden yerine getiremiyoruz."

Masanın etrafında kuru gülüşmeler duyuldu ve Paul, babasının, ortamın havasını dağıtmak için tamamen doğru şeyi, tamamen doğru ses tonuyla

söylemiş olduğunu fark etti. Sesindeki bitkinlik belirtisi bile doğruydu.

"Sanırım önce Thufır'in Fremenlerle ilgili raporuna ekleyecek bir şeyi olup olmadığını öğrensek iyi olacak," dedi Dük.

"Thufir?"

Hawat kafasını kaldırıp baktı. "Genel raporumdan sonra derinlemesine açıklamam gereken bazı ekonomik hususlar var, Efendimiz; ama şu anda Fremenlerin, ihtiyacımız olan müttefikler olmaya gitgide daha uygun göründüklerini söyleyebilirim. Şimdi bize güvenip güvenemeyeceklerini görmek için bekliyorlar ama açık bir şekilde ilişki kuracakmış gibi görünüyorlar. Bize bir hediye gönderdiler; kendi imalatları olan damıtıcı giysiler... Harkonnenlerin bıraktığı önemli noktaların çevresindeki belirli çöl bölgelerinin haritaları..." Masaya göz attı. "Fremenlerin istihbarat raporlarının tamamen güvenilir olduğu kanıtlandı ve Değişim Yargıcı'yla ilişkilerimizde bize epeyce yardım ettiler. Ayrıca bazı küçük şeyler de gönderdiler: Leydi Jessica için mücevherat, bahar likörü, şekerleme, şifalı bitkiler. Adamlarım şu sırada bunları gözden geçiriyorlar. Herhangi bir terslik yok gibi."

"Sen bu insanları sevdin galiba, Thufir?" diye sordu, masada oturan bir adam

Hawat sorunun sahibine döndü. "Duncan Idaho onlara hayranlık duyulması gerektiğini söylüyor."

Paul gözucuyla babasına bakıp Hawat'a döndü ve bir soru sormayı göze aldı: "Kaç Fremen olduğuna dair yeni bir bilginiz var mı?"

Hawat Paul'e baktı. "Idaho, işledikleri yiyecek miktarı ve diğer kanıtlardan, ziyaret ettiği mağara kompleksinde toplam on bin kişi olduğunu tahmin ediyor. Liderleri iki bin ocaklık bir siyeçi yönettiğini söylemiş. Bu tür siyeç topluluklarından bir sürü olduğuna inanmak için nedenlerimiz var. Hepsi Liet denen birine bağlı görünüyorlar."

"Bu yeni bir şey," dedi Leto.

"Benim hatam olabilir, Efendimiz. Bu Liet'in yerel bir ilah olabileceğini düşündüren şeyler var."

Masada oturan başka bir adam boğazını temizleyip, sordu: "Kaçakçılarla alış veriş yaptıkları kesin mi?"

"Idaho oradayken bir kaçakçı kervanı yüklü miktarda baharla o siyeçten ayrılmış. Yük hayvanları kullanıyorlarmış ve önlerinde onsekiz günlük bir yolculuk olduğunu söylemişler."

"Anlaşıldığına göre," dedi Dük, "kaçakçılar bu kargaşa dönemi boyunca operasyonlarını ikiye katlamışlar. Bunun üzerinde biraz dikkatle düşünmek gerekiyor. Gezegenimizin sırtından iş yapan lisanssız firkateynler hakkında çok fazla endişelenmemiz gereksiz, bu her zaman yapılıyordu. Ama onların tamamen gözlemimiz dışında kalması... bu iyi değil."

"Bir planınız mı var, Efendimiz?" diye sordu Hawat.

Dük, Halleck'e baktı. "Gurney, senin bu romantik işadamlarıyla bağlantı kuracak bir temsilciler heyetine, eğer istersen bir elçiliğe başkanlık etmeni istiyorum. Bana dukalık öşürü verdikleri sürece operasyonlarına göz yumacağımı söyle. Hawat, şimdiye kadar yaptıkları operasyonlarda ihtiyaç duydukları rüşvet ve savaşçıların, onlara bu miktarın dört katına mal olduğunu tahmin ediyor."

"Ya İmparator bunun kokusunu alırsa?" diye sordu Halleck. "Kendisi, CHOAM kârları konusunda çok kıskançtır, Efendim"

Leto gülümsedi. "Bütün öşürü açık bir şekilde IV. Şaddam adına bankaya yatıracağız ve bunu yasal olarak vergi toplama maliyetlerimizden düşeceğiz. Harkonnenler bununla uğraşsın bakalım! Ve Harkonnen sisteminde palazlanmış birkaç yerliyi daha iflas ettireceğiz. Artık rüşvet yok!"

Bir sırıtma Halleck'in yüzünü çarpıttı. "Oh, Efendim, güzel bir darbe. Keşke bunu öğrendiğinde Baron'un yüzünün şeklini görebilsem."

Dük, Hawat'a döndü. "Thufir, elde edebileceğini söylediğin şu muhasebe kayıtlarını aldın mı?"

"Evet, Efendim. Ayrıntılı olarak incelenmeye başlandı bile. Ancak ben şöyle bir gözden geçirdim ve yaklaşık bir değer verebilirim."

"Ver o zaman."

"Harkonnenler, buradan her üç yüz otuz Standart günde on milyar solari alıyorlarmış."

Masanın çevresindekiler sessizce yutkundular. Biraz sıkılmış olduğu belli olan genç yaverler bile doğrulup faltaşı gibi açılmış gözlerle bakmaya başladı.

Halleck mırıldandı: "‘Onlar denizin bereketini ve kumda saklı hâzineyi emecekler.'"

"Görüyorsunuz, beyler," dedi Leto. "Aranızda, Harkonnenlerin sırf İmparator emretti diye sessizce toparlanarak bütün bunları bırakıp gideceğine inanacak kadar saf olan var mı?"

Genel olarak başlar iki yana sallandı ve mırıltı halinde bir onaylama duyuldu.

"Bu işi ölüm tehdidi altında yapmak zorunda kalacağız," dedi Leto. Hawat'a döndü. "Donanımla ilgili bir rapor vermenin tam zamanı. Bize ne kadar kum tırtılı, hasatçı, bahar fabrikası ve destekleyici donanım bırakmışlar?"

"Değişim Yargıcı tarafından denetlenen İmparatorluk envanterinde belirtildiğine göre tam kadro, Efendim," dedi Hawat. Kendisine bir klasörü uzatması için yaverlerden birine işaret etti, klasörü masanın üzerine koyarak açtı. "Tırtılların! yarısından azının işletilebilir durumda olduğunu ve yalnızca üçte birinin onları bahar kumlarına uçuracak kaptıkaçtılara sahip olduğunu; Harkonnenlerin bize bıraktığı her şeyin arızalanıp bir kenara atılmaya hazır olduğunu belirtmeyi ihmal etmişler. Donanımın yarısını

işletebilirsek şanslı sayılırız, eğeri bunların dörtte biri altı ay sonra hala çalışıyor olursa o zaman çok daha şanslıyız demektir."

"Beklediğimiz gibi oldukça çok," dedi Leto. "Temel donanımla ilgili kesin değerlendirme nedir?"

Hawat klasörüne bir göz attı. "Birkaç gün içinde yaklaşık; dokuz yüz otuz hasatçı-fabrika gönderilebilir. Harita çıkarma, gözcülük yapma ve hava durumu gözlemi için yaklaşık altı bin iki yüz ornitopter... kaptıkaçtılar ise binin biraz altında."

"Bir firkateyni hava durumu uydusu olarak yörüngeye oturtma izni için Lonca'yla pazarlıkları tekrar başlatmak daha ucuza gelmez mi?" diye sordu Halleck.

Dük, Hawat'a baktı. "Yeni bir gelişme yok, değil mi Thufir?"

"Şimdilik diğer yolların peşine düşmeliyiz," dedi Hawat. "Lonca temsilcisi aslında bizimle pazarlık etmiyor. Sadece, ücretin bizim erişemeyeceğimiz bir düzeyde olduğunu ve biz hangi miktara ulaşırsak ulaşalım bunun böyle kalacağını açıkça, yani bir Mentat'ın diğerine bildireceği şekilde ortaya koydu. Bizim görevimiz tekrar başvurmadan önce bunun nedenini ortaya çıkarmak."

Halleck'in masada oturan yaverlerinden biri sandalyesinde döndü ve sert bir tonla konuştu: "Bu çok adaletsiz!"

"Adalet mi?" Dük adama baktı. "Adalet isteyen kim? Biz kendi adaletimizi kendimiz yaratırız. Bunu burada, Arrakis'te yaratırız; ya kazanırız ya ölürüz. Kaderinizi bizimkine bağladığınız için pişman mısınız bayım?"

Adam gözlerini Dük'e dikerek konuştu: "Hayır, Efendimiz. Siz evrenimizin en zengin gezegensel gelir kaynağına sırt çeviremezsiniz ve ben sizi izlemekten başka hiçbir şey yapamam. Taşkınlığımı bağışlayın, ama..." Omuz silkti, "...hepimiz zaman zaman acıyı hissederiz."

"Acıyı anlarım," dedi Dük. "Ama kollarımız ve onları kullanacak özgürlüğümüz olduğu sürece adalet konusunda atıp tutmayalım. Sizlerden herhangi biriniz içinde acı besliyor mu? Eğer öyleyse boşaltın içinizi. Bu herkesin aklından geçenleri söyleyebileceği dostça bir toplantıdır."

Halleck kıpırdandı ve konuşmaya başladı: "Sanırım acısı unutulmayan şu ki, Efendimiz, diğer Büyük Evler'den hiç gönüllü askerimiz yok. Size Adil Leto diye hitap ediyorlar ve ebedi bir dostluk sözü veriyorlar ama onlara herhangi bir maliyeti olmadığı sürece."

"Bu takası kimin kazanacağım henüz bilmiyorlar," dedi Dük. "Evlerin çoğu az risk alarak palazlandı. Kimse bunun için onları suçlayamaz, olsa olsa küçümseyebilir." Hawat'a baktı. "Donanımı konuşuyorduk. Adamlara makineleri tanıtmak için birkaç örnek gösterebilir misiniz lütfen?"

Hawat başıyla onayladı, bir yavere projektörü işaret etti.

Masanın yüzeyinde, Dük'e masanın boyunun üçte biri kadar uzakta, üç boyutlu bir solido projeksiyonu oluştu. Masanın öbür ucundaki adamlardan bazıları daha iyi görebilmek için ayağa kalktı.

Paul öne doğru eğilerek gözlerini makineye dikti.

Çevresinde gösterilen küçücük insan figürleriyle oranlandığında, nesnenin boyunun yaklaşık yüz yirmi metre ve eninin kırk metre olduğu ortaya çıkıyordu. Temel olarak geniş paletlerden oluşan bağımsız setler üzerinde hareket eden uzun, böceğimsi bir gövdeydi.

"Bu bir hasat fabrikası," dedi Hawat. "Bu projeksiyon için iyi durumda olan bir tanesini seçtik. İlk İmparatorluk ekolojistleri ekibiyle gelmiş bir tarak teçhizatı var ve hala çalışıyor... ama nasıl... ya da niçin çalıştığını bilmiyorum."

"Eğer bu 'Yaşlı Maria' dedikleri şeyse, yeri müze," dedi bir yaver. "Sanırım Harkonnenler bunu bir ceza aracı, işçilere karşı bir tehdit olarak kullanıyorlardı. Uslu dur, yoksa Yaşlı Maria'ya tayin edilirsin."

Masanın etrafında gülüşmeler yükseldi.

Paul kendini esprinin dışında tuttu; dikkati projeksiyona ve zihnini dolduran soruya yoğunlaşmıştı. Masanın üstündeki görüntüyü işaret ederek sordu: "Thufir, bunun hepsini yutacak kadar büyük kum solucanları var mı?"

Masaya birden sessizlik hakim oldu. Dük içinden lanet okudu, ardından: *Hayır, buradaki gerçeklerle yüzleşmek zorundalar,* diye düşündü.

"Çölün derinliklerinde bütün bu fabrikayı tek lokmada yutabilecek solucanlar var," dedi Hawat. "Kalkan Duvarı'nın yakınında, baharın çoğunun çıkarıldığı yerde, bu fabrikayı kullanılmaz hale getirip gönlünce gövdeye indirebilecek bir sürü solucan var."

"Neden onları kalkanla korumuyoruz?" diye sordu Paul.

"Idaho'nun raporuna göre," dedi Hawat, "kalkanlar çölde tehlikeli. Bir vücut kalkanı, yüzlerce metre çapında bir alan içindeki bütün solucanları çağırıyor. Onları sanki bir cinnete sürüklüyor. Bu konuda Fremenlerin verdiği bilgiye sahibiz ve bundan şüphelenmek için hiçbir neden yok. Idaho siyeçte kalkan donanımının izine rastlamamış."

"Hiç mi yokmuş?" diye sordu Paul.

"Binlerce insanın arasında bu tür bir şeyi gizlemek epeyce zor olurdu," dedi Hawat. "Idaho siyeçin her yerine serbestçe girip çıkmış. Ne bir kalkan görmüş ne de kalkan kullandıklarına dair bir belirti."

"Bu bir bulmaca," dedi Dük.

"Harkonnenler burada kesinlikle bir sürü kalkan kullanmış," dedi Hawat. "Her garnizon köyünde tamirhaneleri varmış; ve hesapları, kalkanların yenilenmesine ve parçalarına yüklü bir harcama yaptıklarını gösteriyor."

"Fremenlerin kalkanları sıfırlamak için bir yöntemi olabilir mi?" diye sordu Paul.

"Pek öyle görünmüyor," dedi Hawat. "Teorik olarak mümkün tabii ki; bir kontluğun ihtiyacını karşılayabilecek büyüklükte bir statik karşı şarjın bu işi gerçekleştirmesi düşünülebilir ama bugüne kadar kimse bunu denemedi."

"Böyle bir şey olsa şimdiye kadar duyardık," dedi Halleck. "Kaçakçılar Fremenlerle yakın temas halinde, böyle bir aygıt olsaydı ele geçirmiş olurlardı. Ve onların, bunu gezegen dışında pazarlamalarını engelleyen hiçbir şey yok."

"Bu kadar önemli bir sorunun yanıtsız kalması hiç hoşuma gitmiyor," dedi Leto. "Thufir, senden bu sorunun çözümüne öncelik vermeni istiyorum."

"Zaten bunun üstünde çalışıyoruz, Efendim." Boğazını temizledi. "Ha, Idaho bir şey söylemişti: Fremenlerin kalkanlara karşı tavrını anlamamanız mümkün değil demişti. Kalkanlarla daha çok dalga geçiyorlarmış."

Dük kaşlarını çatti: "Tartıştığımız konu bahar çıkarma donanımı."

Hawat projektörün başındaki yaverine işaret etti.

Hasat fabrikasının solido görüntüsünün yerini, çevresindeki insan figürlerini cüce gibi gösteren kanatlı bir aracın projeksiyonu aldı. "Bu bir kaptıkaçtı," dedi Hawat. "Esas olarak, tek fonksiyonu bir fabrikayı bahar açısından zengin kumlara taşımak ve bir kum solucanı ortaya çıktığında fabrikayı kurtarmak olan büyük bir topterdir. Solucanlar her zaman ortaya çıkarlar. Bahar hasatı, toplayabildiğin kadarını toplayıp kaçma işlemidir."

"Harkonnen ahlakına fevkalade uygun," dedi Dük.

Aniden başlayan gülüşmeler fazlasıyla yüksek sesliydi.

Projeksiyonun odağında kaptıkaçtının yerini bir ornitopter aldı.

"Bu topterler oldukça konvansiyonel," dedi Hawat. "Büyük değişikliklerle menzilleri artırılıyor. Gerekli bölümlerinin kuma ve toza karşı izole edilmesine fazladan özen gösteriliyor. Yalnızca yaklaşık otuzda

biri kalkanla kaplı, büyük olasılıkla menzili artırmak amacıyla kalkan jeneratörünün ağırlığından kurtulmak için."

"Kalkanlara önem verilmemesi hoşuma gitmiyor," diye mırıldandı Dük. Ve şöyle düşündü: *Harkonnenlerin sırrı bu mu? Hepsi üstümüze gelirse kalkanlı firkateynlerle bile kaçamayacağımız anlamına mı geliyor bu?* Bu düşünceleri uzaklaştırmak için başını iki yana salladı: "İşle ilgili hesaplara geçelim. Kârımız ne kadar olacak?"

Hawat defterinden iki sayfa çevirdi. "Tamirlerin ve işletilebilir donanımın değerini belirledikten sonra, işletme maliyetleriyle ilgili tahmini bir hesap çıkardık. Doğal olarak bu hesap, sağlam bir emniyet payı düşülmüş bir değere dayanıyor." Hawat, Mentat yarı-transı içinde gözlerini kapadı: "Harkonnenler zamanında, bakım ve maaş giderleri yüzde ondörtte tutulmuş. Biz başlangıçta yüzde otuzda tutarsak şanslıyız. CHOAM yüzdesi ve askeri maliyetler dahil edilip yatırım ve büyüme faktörleri hesaba katıldığında, kullanılamaz hale gelmiş ekipmanı değiştirene kadar kâr payımız yüzde altı ya da yedi gibi çok düşük bir marjda kalacak. Daha sonra olması gerektiği gibi yüzde oniki ila onbeşe yükseltebilmeliyiz." Gözlerini açtı. "Efendim Harkonnen yöntemlerini benimsemek istemediği sürece."

"Sağlam ve kalıcı bir gezegen üssü için çalışıyoruz," dedi Dük. "İnsanların büyük bir bölümünü, özellikle Fremenleri mutlu etmeliyiz."

"En çok da Fremenleri," diye onayladı Hawat.

"Caladan'daki üstünlüğümüz," dedi Dük "deniz ve hava gücüne dayanıyordu. Burada, benim *çöl* gücü dediğim bir şeyler geliştirmeliyiz. Hava gücü de buna dahil olabilir ama olmama olasılığı da var. Dikkatinizi topter kalkanlarının yokluğuna çekmek istiyorum." Başını iki yana salladı. "Harkonnenler bazı kilit personelleri için gezegen dışından getirdikleri işçilere güveniyorlardı. Biz buna kalkışamayız. Gelecek her yeni grupta belirli sayıda provakatör olacaktır."

"Bu durumda çok daha az kâra ve düşük hasata razı olmak zorunda kalacağız," dedi Hawat. "İlk iki mevsimde üretimimiz Harkonnenlerin ortalamasının üçte ikisi olmalı."

"İşte," dedi Dük, "tam beklediğimiz gibi. Fremenler konusunda hızlı hareket etmeliyiz. İlk CHOAM denetiminden önce tam beş tabur Fremen askeri istiyorum."

"Bu pek uzun bir süre değil, Efendimiz," dedi Hawat.

"Sizin de bildiğiniz gibi pek fazla zamanımız yok. İlk fırsatta, Harkonnen üniforması giymiş Sardokarlarla birlikte burada olacaklar. Kaç kişi göndereceklerini düşünüyorsun, Thufir?"

"Toplam dört veya beş tabur, Efendimiz. Lonca'nın birlik taşıma maliyetleri bu kadarken daha fazla olamaz."

"O halde, beş Fremen taburu artı kendi birliklerimiz bu işi başarmalı. Landsraad Kurulu'nun önüne dizmek için birkaç Sardokar'ı esir alalım, o zaman meseleler çok daha farklı olacak... kâr etsek de etmesek de."

"Elimizden geleni yapacağız, Efendimiz."

Paul babasına baktı, sonra tekrar Hawat'a döndü, aniden Mentat'ın yaşının büyüklüğünü fark etti ve ihtiyar adamın üç kuşaktır Atreideslere hizmet ettiğinin bilincine vardı. *Yaşlı.* Bu, kahverengi gözlerin ıslak parlaklığında, egzotik iklimlerde çatlayıp yanmış yanaklarda, omuzlarının yuvarlaklığında ve safo suyunun kızıla boyadığı ince dudaklarında görülüyordu.

Ne çok şey yaşlı bir adama bağlı, diye düşündü Paul.

"Şu anda bir suikastçiler savaşının içindeyiz," dedi Dük, "ama bütün gücüne ulaşmadı. Thufir, buradaki Harkonnen örgütünün durumu ne?"

"Kilit adamlarından iki yüz elli dokuz tanesini safdışı ettik, Efendim. En fazla üç Harkonnen hücresi kaldı, herhalde toplam yüz kişi."

"Safdışı bıraktığınız bu Harkonnen hayvanlarının," dedi Dük, "malı mülkü var mıydı?"

"Çoğu iyi durumdaydı, Efendim; girişimci sınıftan."

"Altında her birinin imzası olan sahte bağlılık belgeleri düzenlemeni istiyorum," dedi Dük. "Kopyaları, Değişim Yargıcı'yla birlikte kayda geçir. Sahte bağlılık altında kalmalarıyla biz yasal bir konum elde edeceğiz. Mallarına el koy, her şeylerini al, ailelerini dışarı at, onları soy. Ve yüzde onunu İmparatorluk'un almasını sağla. Her şey yasal olmalı."

Thufir, şarap rengi dudaklarının altındaki kırmızı lekeli dişlerini göstererek gülümsedi. "Atalarınıza yakışır bir hareket, Efendim. Bunu ilk düşünen ben olmadığım için utanıyorum."

Masanın karşısındaki Halleck, Paul'ün suratının asılmasına şaşırarak kaşlarını çattı. Diğerleri gülüyor ve başlarıyla onaylıyorlardı.

Yanlış, diye düşündü Paul. *Bu yalnızca diğerlerinin daha şiddetli savaşmalarına yol açacak. Teslim olmak onlara hiçbir şey kazandırmaz.*

Kanlıda uygulanan asıl kuralsız geleneği biliyordu; ama bu, onlara zaferi kazandırırken aynı zamanda onları yok edebilecek türden bir hareketti.

"'Bir yabancıyım yabancı bir diyarda,' " diye alıntı yaptı Halleck.

Paul, onun, O.K. İncili'nden yaptığı alıntıyı tanıyarak gözlerini ona dikti: *Acaba Gurney de mi dolambaçlı komplolara bir son verilmesini istiyor?*

Dük pencerelerin dışındaki karanlığa göz attıktan sonra Halleck'e baktı. "Gurney, şu bahar işçilerinden kaç tanesini bizimle kalmaya ikna ettin?"

"Toplam iki yüz elli altı, Efendimiz. Sanırım onları alıp kendimizi şanslı saymalıyız. Hepsi yararlı birimlerden."

"Hepsi bu mu?" Dük dudaklarını büzdü. "Imm... şeye geçelim..."

Kapıdan gelen bir gürültü sözünü kesti. Duncan Idaho, muhafızların oradan geldi, masayı boydan boya aceleyle geçip Dük'ün kulağına eğildi.

Leto ona doğrulmasını işaret etti: "Çekinmeden konuş, Duncan. Görüyorsun, buradakiler strateji kurmayları."

Paul Idaho'yu inceledi; onu, gıpta edilecek çetin bir silah hocası yapan, kediye benzer hareketlerine ve hızlı reflekslerine dikkat etti. Idaho'nun esmer yuvarlak yüzü Paul'e dönerken, içeri çökük gözleri hiçbir tanıma belirtisi göstermedi; ama Paul heyecanın üstündeki dinginlik maskesini tanıdı.

Idaho masanın bir ucundan öbür ucuna bakarak: "Fremen kılığına girmiş paralı Harkonnen askerlerinden oluşan bir birlik ele geçirdik. Fremenler sahte grubu haber vermek için bir kurye gönderdiler. Ama saldırı sırasında, Harkonnenler tarafından yolu kesilerek feci şekilde yaralanmış. Fremen kuryesini bulduk. Hekimlerimizin tedavi etmesi için onu buraya getirirken, yolda öldü. Adamın ne kadar kötü bir durumda olduğunu gördüm ve elimden geleni yapmak için durdum. Bir şeyi kaldırıp atmaya çalıştığını görünce şaşırdım." Idaho gözucuyla Leto'ya baktı. "Bir hançer, Efendim, bugüne kadar gördüklerinize hiç benzemeyen bir hançer."

"Hançer-i figan mı?" diye sordu birisi.

"Şüphesiz," dedi Idaho. "Rengi sütbeyaz ve kendinden bir ışıkla parlıyor gibi." Elini ceketinin içine soktu, ucundan kabartılı siyah bir sapın göründüğü bir kın çıkardı.

"O bıçağı kınından çıkarma!"

Hepsinin başını kaldırıp bakmasına neden olan gür ve etkili ses odanın ucundaki açık kapıdan gelmişti.

Kapıda, muhafızların çapraz kılıçlarıyla engellenen, uzun boylu, cüppeli birisi duruyordu. Hiç akı olmayan tamamen mavi gözlerini sergileyen, kapüşonuyla siyah peçesi arasındaki boşluk dışında açık bej bir cüppe adamı tümüyle sarmalıyordu.

"İzin verin girsin," diye fısıldadı Idaho.

"Bırakın adamı geçsin," dedi Dük.

Muhafızlar bir an duraksadılar, sonra kılıçlarını indirdiler. Adam odaya rüzgar gibi daldı, Dük'ün karşısında durdu.

"Bu Stilgar, ziyaret ettiğim siyeçin reisi, sahte gruptan bizi haberdar edenlerin lideri," dedi Idaho.

"Hoşgeldiniz, bayım," dedi Leto. "Neden bu bıçağı kınından çekmemeliymişiz?"

Stilgar, Idaho'ya şöyle bir baktı: "Sen aramızda temizlik ve onur geleneklerini gözledin. Dostluk eli uzattığın adamın bıçağını görmene izin veririm." Odada bulunan diğerlerini bakışlarıyla taradı. "Ama diğerlerini tanımıyorum. Onların onurlu bir silahı kirletmelerini ister misin?"

"Ben Dük Leto'yum," dedi Dük. "Benim bu bıçağı görmeme izin verir misin?"

"Onu kınından çekme hakkını kazanmanıza izin vereceğim," dedi Stilgar; ve masadan protesto mırıltıları yükselince, ince, koyu renk damarlı elini kaldırdı. "Bunun, size dostluk eli uzatan birinin bıçağı olduğunu hatırlatırım."

Sessiz bekleyiş sırasında, Paul adamı inceledi ve ondan yayılan güç aurasını hissetti. O bir liderdi, bir *Fremen* lideri.

Masanın ortasına yakın, Paul'ün karşısında oturan bir adam mırıldandı: "Bu kim oluyor da Arrakis'te hangi haklara sahip olduğumuzu bize söylüyor?"

"Dük Leto Atreides'in, yönetilenlerin rızasıyla yönettiği söyleniyor," dedi Fremen. "Bu yüzden size bizim aramızdaki adeti anlatmalıyım; bir hançer-i figanı gören herkese belirli bir sorumluluk yüklenir." Idaho'ya karanlık bir bakış savurdu. "Onlar bizimdir. Bizim rızamız olmadan Arrakis'i asla terk edemezler."

Halleck ve diğerlerinden birkaçı kızgınlıkla yerlerinden kalktılar. Halleck şöyle dedi: "Dük Leto belirler..."

"Bir saniye, lütfen," dedi Leto ve sesinin yumuşaklığı onları durdurdu. *Bu iş kontrolden çıkmamalı,* diye düşündü. Dikkatini Fremene yönelterek: "Bayım, benim itibarıma saygı gösteren herkesin kişisel itibarına hürmet

eder ve saygı gösteririm. Size gerçekten de borçluyum. Ve ben borçlarımı *daima* öderim. Mademki bu hançerin kınında kalması sizin geleneğiniz, o halde bunun böyle olması emrediliyor, *benim* tarafımdan. Ve eğer bize hizmet ederken ölen adamı onurlandırabilecek başka bir yol varsa, söylemeniz kafi."

Fremen gözlerini Dük'e dikti. Yavaşça peçesini açınca, ince burnu ve parlak siyah sakalının içindeki dolgun dudakları göründü. Göstere göstere eğilip masanın cilalı yüzeyine tükürdü.

Masanın çevresindeki adamlar birden ayağa kalkmaya davranınca Idaho'nun sesi odada gürledi: "Durun!"

Idaho, aniden sağlanan sessizlikte konuştu: "Teşekkür ederiz, Stilgar, bedeninin nemini bize bağışladığın için. Onu, hangi ruhla verilmişse, o ruhla kabul ediyoruz." Ve Idaho da masaya Dük'ün önüne tükürdü.

Idaho, Dük'ün duyabileceği şekilde: "Suyun burada ne kadar değerli olduğunu unutmayın, Efendimiz. Bu bir saygı göstergesi."

Leto sandalyesinde geriye yaslandı, Paul'le göz göze geldi ve oğlunun yüzünde pişmanlık dolu bir sırıtış yakaladı, adamları durumu anladıkça masadaki gerilimin yavaşça dağıldığını hissetti.

Fremen Idaho'ya baktı: "Siyeçimde takdir ediliyorsun. Dük'üne bağlılık sözün var mı?"

"Onun saflarına katılmamı istiyor, Efendimiz," dedi Idaho.

"İkili bir bağlılığı kabul eder mi?" diye sordu Leto.

"Onunla gitmemi mi istiyorsunuz, Efendimiz?"

"Bu konuda senin karar vermeni istiyorum," dedi Leto ve sesindeki aceleciliğe hakim olamadı.

Idaho Fremen'i inceledi. "Beni bu şartlar altında kabul eder misin, Stilgar? Dük'üme hizmet etmek için geri dönmek zorunda kalacağım zamanlar olacak."

"İyi dövüşüyorsun ve dostumuz için elinden geleni yaptın," dedi Stilgar. Leto'ya baktı. "Şu şekilde olsun: Idaho bize bağlılığının bir işareti olarak hançer-i figanı saklasın. Arındırılmalı tabii ki, ve törenler yapılmalı; ama bu halledilebilir. Atreides askeri ve bir Fremen olacak. Bunun bir örneği var: Liet iki efendiye hizmet eder."

"Ne dersin Duncan?" diye sordu Leto.

"Anladım, Efendimiz."

"Anlaştık o zaman."

"Suyun bizimdir, Duncan Idaho," dedi Stilgar. "Bizim; dostumuzun bedeni senin Dük'ünle kalıyor. Onun suyu Atreides suyudur. Bu bizim aramızda bir bağdır."

Leto göğüs geçirdi, Hawat'a baktı, yaşlı Mentat'la göz göze geldi. Hawat başıyla onayladı, yüzünde memnun bir ifade vardı.

"Aşağıda bekleyeceğim," dedi Stilgar, "Idaho dostlarıyla vedalaşırken. Ölen dostumuzun adı Turok'tu. Ruhunu serbest bırakma zamanı geldiğinde bunu hatırlayın. Sizler Turok'un dostlarısınız."

Stilgar gitmek için arkasını döndü.

"Biraz daha kalmaz mısınız?" diye sordu Leto.

Fremen geri dönerken, kayıtsız bir hareketle peçesini yerine taktı, altından bir şeyleri ayarladı. Peçe yerine oturmadan önce, ince, boruya benzer bir şey Paul'ün gözüne çarptı.

"Kalmak için neden var mı?" diye sordu Fremen.

"Sizi onurlandırırdık," dedi Dük.

"Onur, çok geçmeden başka bir yerde olmamı gerektiriyor," dedi Fremen. Idaho'ya bir bakış daha savurdu, hızla döndü ve kapıdaki muhafızları geçerek çıktı.

"Diğer Fremenler de onun gibiyse birbirimize iyi hizmet edeceğiz demektir," dedi Leto.

Idaho kuru bir sesle konuştu: "O iyi bir örnek, Efendimiz."

"Ne yapacağını anladın mı, Duncan?"

"Sizin Fremen elçinizim, Efendimiz."

"Birçok şey sana bağlı, Duncan. Sardokarlar tepemize çullanmadan önce bu insanlardan oluşan en az beş tabura ihtiyacımız olacak."

"Bu biraz uğraş gerektirecek, Efendimiz. Fremenler oldukça bağımsız bir grup." Idaho bir an duraksadı, ardından: "Ve, Efendimiz, bir şey daha var. Esir aldığımız paralı askerlerden biri, bu bıçağı ölen Fremen dostumuzdan almaya çalışıyordu. Harkonnenlerin, tek bir hançer-i figan getirene bir milyon soları ödül vaat ettiklerini söyledi."

Leto şaşırdığını açıkça belli ederek çenesini yukarı kaldırdı. "Bu bıçaklardan birini neden bu kadar çok istiyorlar?"

"Hançer bir kum solucanının dişi bilenerek yapılıyor, bu Fremenlerin işareti, Efendimiz. Mavi gözlü bir adam bununla her siyeçe sızabilir. Tanınmasaydım beni de sorguya çekerlerdi. Ben Fremen'e benzemiyorum. Ama..."

"Piter de Vries," dedi Dük.

"Şeytani hünerleri olan bir adam, Efendim," dedi Hawat.

Idaho kınındaki hançeri ceketinin altına soktu.

"O hançere iyi bak," dedi Dük.

"Anladım, Efendim." Kemer setindeki telsize hafifçe dokundu. "Olabildiğince çabuk rapor vereceğim. Çağrı kodum Thufir'de var. Savaş dilini kullanın." Selam verdi, hızla döndü ve Fremen'in arkasından koşturdu.

Koridorda gümbürdeyen ayak seslerini duydular.

Leto ve Hawat birbirlerine anlayışla baktılar. Gülümsediler.

"Yapacak çok işimiz var, Efendimiz," dedi Halleck.

"Ve seni işinden alıkoyuyorum," dedi Leto.

"İleri üslerle ilgili raporum hazır," dedi Hawat. "Bunu başka bir zaman mı vereyim, Efendimiz?"

"Uzun sürer mi?"

"Bir brifing için uzun değil. Fremenler arasındaki bir söylentiye göre; Çöl Botanik Deney istasyonları dönemi süresince, Arrakis'te, bu ileri üslerden iki yüzden fazla sayıda inşa edilmiş. Tümünün terk edildiği sanılıyor ama terk edilmeden önce izole edildiklerine dair raporlar var."

"İçinde donanımlarla mı?" diye sordu Dük.

"Duncan'dan aldığım raporlara göre öyle."

"Yerleri neresi?" diye sordu Halleck.

"Bu sorunun yanıtı," dedi Hawat, "hiç değişmiyor: 'Liet bilir.'"

"Tanrı bilir," diye mırıldandı Leto.

"Belki de değil, Efendimiz," dedi Hawat. "Stilgar’ın ismi nasıl kullandığını duydunuz. Gerçek bir kişiden söz ediyor olabilir mi?"

"İki efendiye hizmet eder!" dedi Halleck. "Sanki dinsel bir söze benziyor."

"Ve sen biliyor olmalısın," dedi Dük.

Halleck gülümsedi.

"Şu Değişim Yargıcı," dedi Leto "İmparatorluk ekolojisti: Kynes... Bu üslerin nerede olduğunu bilmiyor mudur?"

"Efendimiz," diye uyardı Hawat, "bu Kynes bir İmparatorluk hizmetkarı."

"Ve İmparator'dan çok uzaklarda," dedi Leto. "Bu üsleri istiyorum. Kurtarabileceğimiz ve çalışma donanımımızı onarmak için kullanabileceğimiz malzemelerle dolu olmalılar."

"Efendimiz!" dedi Hawat. "Bu üsler yasal olarak hala Majesteleri'nin topraklarında."

"Buradaki hava her şeyi yok etmeye yetecek kadar zalim," dedi Dük. "Her zaman havayı suçlayabiliriz. Şu Kynes'ı getirin de en azından üslerin var olup olmadığını öğrenelim."

"Ya bunları zaptetmek tehlikeliyse," dedi Hawat. "Duncan bir şeyden emindi; bu üsler ya da bunların temsil ettikleri, Fremenler için derin bir anlam taşıyor. Eğer bu üsleri alırsak Fremenleri kendimize düşman edebiliriz."

Paul, onların etrafındaki adamlara baktı ve her bir sözcüğü nasıl bir gerginlikle dinlediklerini gördü. Babasının tavrı nedeniyle oldukça rahatsız olmuş görünüyorlardı.

"Dinle onu, baba," dedi Paul alçak bir sesle. "Doğru söylüyor."

"Efendimiz," dedi Hawat, "bu üsler bize kalan donanımın her parçasını onarmakta kullanılacak malzemeyi sağlayabilir ama stratejik sebeplerle ulaşamayacağımız bir yerde olabilirler, paha fazla bilgi olmadan harekete geçmek acelecilik olur. Bu Kynes, İmparatorluk'un verdiği hakemlik yetkisine sahip. Bunu unutmamalıyız. Ve Fremenler onun kararlarına uyuyorlar."

"O zaman nazikçe halledin," dedi Dük. "Yalnızca bu üslerin var olup olmadığını öğrenmek istiyorum."

"Emredersiniz, Efendimiz." Hawat geriye yaslandı, bakışlarını indirdi.

"Hadi bakalım," dedi Dük. "Bizi bekleyenin ne olduğunu biliyoruz, çalışmak. Bunun için eğitildik. Bu konuda biraz tecrübemiz var. Ödüllerin ne olduğunu biliyoruz ve alternatifler de yeterince açık. Hepiniz görevlerinize atandınız." Halleck'e baktı. "Gurney, öncelikle şu kaçakçı işiyle ilgilen."

"‘Kuru topraklarda yaşayan isyankarlara gideceğim,' " dedi Halleck dua okurcasına.

"Bir gün bu adamı aktaracak bir sözü olmadan yakalayacağım, işte o zaman çıplakmış gibi görünecek," dedi Dük.

Masanın etrafında gülüşmeler yankılandı ama Paul bu gülüşlerin gerisindeki çabayı duydu.

Dük, Hawat'a döndü. "İstihbarat ve haberleşme için bu kata başka bir karargah kur, Thufir. Bunlar hazır olduğunda, seni görmek istiyorum."

Hawat ayağa kalktı, destek ararmış gibi odaya göz gezdirdi. Gitmek için arkasını döndü, kafilenin odadan çıkmasına öncülük etti. Diğerleri aceleyle hareket ettiler, sandalyelerini zemine sürterek, karmaşık küçük kümeler halinde toplanmaya başladılar.

Odadan çıkan son adamların arkasından bakan Paul, karmaşa içinde bitti, diye düşündü. Daha önce Kurmay toplantıları hep kesin bir havada biterdi. Bu toplantı, damla damla akıp kendi yetersizlikleri yüzünden azar azar tükenmiş, üstüne üstlük bir de tartışmayla sona ermiş gibi görünüyordu.

Paul ilk kez kendisini gerçek bir yenilgi olasılığı üzerine düşünmeye bıraktı; bu konuyu, korkudan ya da Başrahibe'ninki gibi uyarılardan dolayı düşünüyor değildi, bununla kendi durum değerlendirmesi yüzünden yüz yüzeydi.

Babam ümitsiz diye düşündü. *İşler bizim için hiç iyi gitmiyor.*

Ve Hawat... Paul yaşlı Mentat'ın toplantı boyunca nasıl davrandığını hatırladı; belli belirsiz duraksamalar ve huzursuzluk belirtileri.

Hawat'ın kafası bir şeylere fena halde takılmıştı. "En iyisi gecenin kalanını burada geçir, oğlum," dedi Dük.| "Birazdan şafak sökecek nasıl olsa. Anneni haberdar ederim." Yavaşça, zorlanarak ayağa kalktı. "Neden şu sandalyelerde birkaçını bir araya getirip üzerine uzanmıyorsun?"

"Çok yorgun değilim, efendim."

"Nasıl istersen."

Dük ellerini arkasında birleştirdi, masanın uzun kenarı boyunca volta atmaya başladı.

Kafese kapatılmış bir hayvan gibi diye düşündü babası için.

"Aramızda hain olma olasılığını Hawat'la tartışacak mısın?" diye sordu Paul.

Dük oğlunun karşısında durdu ve karanlık pencerelere doğru konuştu. "Bu olasılığı birçok kez tartıştık."

"Yaşlı kadın kendinden çok emin görünüyordu ve şu mesaj, hani Annemin..."

"Önlemler alındı," dedi Dük ve odaya bakındı. Paul, babasının gözlerinde, tuzağa düşmüş vahşiliği gördü.

"Burada kal. Karargahlarla ilgili olarak Thufir'le tartışmak istediğim bazı şeyler var." Döndü, kapı muhafızlarını başıyla selamlayarak uzun adımlarla odadan çıktı.

Paul, babasının durmuş olduğu yere gözlerini dikti. Bu yer, Dük odadan çıkmadan önce de boştu. Ve yaşlı kadının uyarısını hatırladı: "...baba için, hiçbir şey."

Muad'Dib'in ailesiyle birlikte Arrakeen sokaklarından geçtiği o ilk gün, yoldaki insanlardan bazıları efsaneleri ve kehaneti hatırladılar; ve şöyle bağırdılar: "Mehdi!"

Ama bağırışları bir ifadeden çok bir soruydu; çünkü onun, kehanetteki Lisan-ül-Gayb, yani Dış Dünya'dan Gelen Ses olmasını yalnızca umut ediyorlardı. Dikkatleri aynı zamanda annede yoğunlaşmıştı çünkü onun bir Bene Gesserit olduğunu duymuşlardı ve onun diğer Lisan-ül-Gayb gibi olduğu onlar için açıktı.

- Prenses Irulan'ın yazdığı "Muad'Dib'i Anlamak"tan

Dük, Thufir Hawat'ı, bir muhafızın kendisine gösterdiği köşe odada tek başına buldu. Bitişikteki odadan iletişim donanımını kuran adamların sesleri geliyordu ama burası oldukça sessizdi. Hawat, üzerinde darmadağınık kağıtların bulunduğu masadan kalkarken, Dük odaya göz gezdirdi. Yeşil duvarlı odada, masanın dışında, Harkonnen "*H"* si kötü bir iz bırakarak aceleyle üzerinden sökülmüş üç tane süspansörlü sandalye vardı.

"Sandalyeler özgürlüğüne kavuşturuldu ve oldukça güvenli," dedi Hawat. "Paul nerede, Efendimiz?"

"Onu toplantı odasında bıraktım. Ben orada olup dikkatini dağıtmazsam biraz dinleneceğini umuyorum."

"Hawat başıyla onayladı, bitişik odanın kapısına doğru gitti, kapıyı kapatarak statik seslerin ve elektronik kıvılcımların gürültüsünü kesti.

"Thufir," dedi Leto, "İmparatorluk'un ve Harkonnenlerin bahar stokları dikkatimi çekiyor."

"Anlayamadım, efendim."

Dük dudaklarını büzdü. "Ambarlar yıkılabilir." Tam Hawat konuşmaya başlayacakken elini kaldırdı. "İmparator'un gizli depolarını hesaba katma. Eğer Harkonnenler utandırılırsa bundan gizli gizli keyif alacaktır. Peki Baron sahip olduğunu açıkça kabul edemeyeceği bir şeyin yok edilmesine itiraz edebilir mi?"

Hawat başını iki yana salladı. "Bu işe ayıracak az adamımız var, Efendimiz."

"Idaho'nun adamlarından bazılarını kullan. Ve belki de gezegen dışı bir gezi Fremenlerden bazılarına eğlenceli gelecektir. Giedi Prime'a bir baskın, böyle bir şaşırtma hareketinin taktik avantajları var, Thufir."

"Nasıl isterseniz, Efendim." Hawat arkasını döndü ve Dük yaşlı adamda sinirlilik belirtileri gördü. *Belki de ona güvenmediğimden şüpheleniyor. Hainler hakkında bana özel raporlar verildiğini bilmeli. Imm, en iyisi onun korkularını hemen yatıştırmak.*

"Thufir," dedi, "sen tam olarak güvenebileceğim birkaç kişiden biri olduğun için tartışmamız gereken başka bir mesele var. Hainlerin kuvvetlerimizin arasına sızmasını önlemek amacıyla her zaman tetikte olmamız gerektiğini ikimiz de biliyoruz... ancak elime iki yeni rapor geçti."

Hawat döndü, gözlerini ona dikti.

Ve Leto, Paul'ün anlattıklarını tekrarladı.

Raporlar Hawat'ın güçlü Mentat konsantrasyonunu ortaya çıkaracağına yalnızca sıkıntısını artırdı.

Leto yaşlı adamı inceledi ve hemen ardından konuşmaya başladı: "Bir şeyler saklıyorsun, yaşlı dostum. Kurmay toplantısı boyunca çok sinirli olmandan şüphelenmeliydim. Bütün toplantının önüne geçecek kadar acil olan nedir?"

Hawat'in safoyla lekeli dudakları, küçük kırışıklıkların yayıldığı düz bir çizgi halini aldı. Konuşurken kırışık katılıklarını korudular: "Efendim, bu konuyu nasıl açacağımı gerçekten bilmiyorum."

"Birbirimiz için yaptığımız birçok fedakarlık var, Thufir," dedi Dük. "Bana *her* konuyu açabileceğini biliyorsun."

Hawat ona bakmayı sürdürdü: *En hoşuma giden hali bu.*

İşte, benim sadakat ve hizmetimi son damlasına kadar hak eden onurlu adam. Neden onu incitmek zorundayım ki? "Evet?" diye ısrar etti Leto.

Hawat omuz silkti. "Konu, yırtık bir not parçası. Bunu bir Harkonnen kuryesinden aldık. Not, Pardee adında bir ajana yazılmıştı. Pardee'nin buradaki Harkonnen yeraltı teşkilatının başındaki adam olduğuna inanmamız için geçerli nedenler var. Not... büyük sonuçları olabilecek ya da hiçbir sonucu olmayacak bir şey. Çeşitli yorumlara açık."

"Bu notun hassas içeriği nedir?"

"Notun parçası, Efendim. Tam değil. Her zamanki imha kapsülü bağlanmış minimik tel üzerindeydi. Tamamı silinmeden hemen önce asit etkimesini durdurduk, yalnızca bir parça kaldı. Yine de bu parça fazlasıyla anlamlı."

"Evet?"

Hawat dudaklarını ovuşturdu. "Diyor ki: '...eto asla şüphelenmeyecek ve bu bela başına çok sevdiği birinin eliyle açıldığında, tek başına bu bile onu yıkmaya yetecektir.' Not Baron'un kendi mührünün altındaydı ve ben mührün sahte olmadığını belirledim."

"Neden şüphelendiğin açık," dedi Dük. Sesi aniden donuklaşmıştı.

"Sizi incitmektense kollarımı keserim," dedi Hawat. "Efendim, ama ya..."

"Leydi Jessica," dedi Leto ve bir kızgınlığın içini yakmaya başladığını hissetti. "Bu Pardee'den gerçekleri söküp alamadınız mı?"

"Maalesef, kuryeyi yakaladığımızda Pardee artık yaşayanların arasında değildi. Eminim, kurye ne taşıdığını bilmiyordu."

"Anlıyorum."

Leto başını iki yana sallarken düşündü: *Ne pis bir iş bu. Bunun altında hiçbir şey olamaz. Ben kadınımı tanırım.*

"Efendim, eğer..."

"Hayır!" diye bağırdı Dük. "Bunda bir hata var..."

"Bunu göz ardı edemeyiz, Efendim."

"Onaltı yıldır benimle birlikte o! Sayısız fırsatı oldu... Okulu ve kadını sen kendin soruşturmuştun!"

Hawat acı bir ses tonuyla konuştu: "Kaçırdığım şeyler olduğu bilinmekte."

"Bu olanaksız, sana söylüyorum! Harkonnenler, Atreides *soyunu* yok etmek istiyorlar, Paul de dahil. Bir kez denediler bile. Bir kadın kendi oğluna karşı suikast düzenleyebilir mi?"

"Belki o, oğluna karşı suikast düzenlemiyor. Dünkü girişim zekice bir hile olabilir."

"Bir hile olamaz."

"Efendimiz, anne babasını tanımıyor olması gerekiyor, ama ya tanıyorsa? Ya o bir yetimse, mesela bir Atreides tarafından yetim bırakıldıysa?"

"Çok önce harekete geçebilirdi, içkimde bir zehir... geceleyin küçük bir hançer. Kimin eline daha iyi fırsat geçti?"

"Harkonnenler sizi *yok etmek* istiyorlar, Efendim. Amaçları yalnızca öldürmek değil. Kanlıda birçok nüans vardır. Kan davaları arasında bu bir sanat eseri olabilir."

Dük'ün omuzları çöktü. Gözlerini kapadı, yaşlı ve yorgun görünüyordu. *O olamaz,* diye düşündü. *O kadın bana kalbini açtı.*

"Beni yok etmek için, sevdiğim kadınla ilgili içime şüphe tohumları atmaktan daha iyi bir yol olabilir mi?"

"Hesaba katmış olduğum bir yorum," dedi Hawat. "Yine de..."

Dük gözlerini açarak Hawat'a dikti: *Bırak şüphelensin. Şüphelenmek onun işi, benim değil. Belki de buna inanmış görünürsem, bu başka bir adamın dikkatsiz davranmasını sağlar.*

"Ne öneriyorsun?" diye fısıldadı Dük.

"Şu an için sürekli gözetim, Efendim. Her an gözlenmeli. Göze batmayacak bir şekilde yapılmasını sağlayacağım. Bu iş için Idaho ideal bir seçim olur. Belki bir iki hafta içinde onu geri getirebiliriz. Idaho'nun birliğinde eğitmekte olduğumuz genç bir adam, onun yerine Fremenlere göndermek için ideal. Diplomasiye doğuştan yeteneği var."

"Bizi Fremenlere götüren basamağı tehlikeye atma."

"Elbette, Efendimiz."

"Peki ya Paul?"

"Herhalde Dr. Yueh'yi uyarabiliriz."

Leto, Hawat'a sırtını döndü. "Bunu sana bırakıyorum."

"Takdir hakkımı kullanacağım, Efendim."

En azından buna güvenebilirim diye düşünen Leto şöyle dedi: "Biraz dolaşacağım. Bana ihtiyacın olursa buralardayım. Muhafızlar..."

"Efendim, gitmeden önce okumanız gereken bir telklip var. Bu, Fremenlerin dini üzerine bir ilk tahmin analizi. Bu konuda bir rapor istemiştiniz hatırlarsanız."

Dük durakladı, arkasını dönmeden konuştu. "Bekleyemez mi?"

"Tabii, Efendim. Ancak, ne diye bağırdıklarını sormuştunuz. "Mehdi!" diye bağırıyorlardı. Bu terimi genç efendi için kullanıyorlardı. Onlar..."

"Paul için mi?"

"Evet, Efendim. Burada bir efsane var; bir Bene Gesserit'in çocuğunun, bir liderin gelip onları gerçek özgürlüğe götüreceğine dair bir kehanet. O bildik mesih seyrini izliyor."

"Paul'ün bu şey olduğunu mu düşünüyorlar... bu..."

"Yalnızca umut ediyorlar, Efendim." Hawat bir telklip kapsülünü uzattı.

Dük alıp cebine koydu." Sonra bakarım."

"Elbette, Efendim."

" Şimdi zamana ihtiyacım var... düşünmek için."

"Peki, Efendim."

Dük, iç geçirerek derin bir nefes aldı, uzun adımlarla kapıdan çıktı. Holde sağa döndü, elleri arkasında, nerede olduğuna pek dikkat etmeden yürümeye başladı. Koridorlar ve basamaklar ve balkonlar ve holler... yana çekilip onu selamlayanlar.

Toplantı odasına geri döndüğü zaman, odanın karanlık olduğunu; ve Paul'ün, üzerine bir muhafızın cüppesi atılmış halde, kafasının altında bir torbayla masada uyuduğunu gördü. Dük, sessizce odanın öbür ucuna yürüyüp iniş alanına bakan balkona çıktı. Balkonun köşesinde duran bir muhafız, alandan hafifçe yansıyan ışıkta Dük'ü tanıdı, hazırola geçti.

"Rahat," diye mırıldandı Dük. Balkon demirinin soğuk metaline dayandı.

Çöl havzasına şafak öncesi sessizliği çökmüştü. Yukarı baktı. Kafasının tam üstünde, yıldızlar, lacivertin üstüne atılmış payetli bir şal gibiydi. Güney ufkunun hemen üstünde, ince bir toz bulutunun arasından gecenin ikinci ayı görünüyordu, ona alaycı bir ışıkla bakan inanmaz bir ay.

Ay, Kalkan Duvarı'nın sarp kayalıklarının altına, onları adeta buzla kaplayarak gömülürken, onu seyreden Dük'ü, karanlığın ani yoğunluğunda bir ürperti sardı. Titredi.

İçini bir kızgınlık kapladı.

Harkonnerıler beni son kez engelledi ve izledi ve avladı, diye düşündü. *Köylü kurnazı gübre yığınları! İşte kararımı veriyorum!* Ve hafif üzüntülü bir şekilde düşündü: *Göz ve pençeyle yönetmeliyim... tıpkı başka kuşların arasındaki atmaca gibi.* Eli, bilinçsizce, ceketinin üzerindeki atmaca amblemine gitti.

Doğuya doğru gece, parlak gri bir demete, sonra da yıldızları sönük bırakan bir deniz kabuğu yanar dönerliğine dönüştü. Kırık bir ufka karşı söken şafağın uzun ve ağır hareketi başladı.

Öylesine güzel bir sahneydi ki, Dük'ün bütün dikkatini üstünde topladı.

Bazı şeyler benzersiz oluyor, diye düşündü.

Burada, bu paramparça kırmızı ufuk ile mor ve pas rengi kayalıklar kadar güzel bir şey olabileceğini asla hayal etmemişti. Gecenin belli belirsiz çiyinin, Arrakis'in aceleci tohumlarına yaşam verdiği iniş alanının ötesinde, büyük kırmızıçiçek gölcükleri ve bunların içinden geçen, dev ayak izlerini andıran düzenli menekşe adımlarını gördü.

"Güzel bir sabah, Efendimiz," dedi muhafız.

"Evet, öyle."

Dük başıyla onaylarken düşündü: *Belki bu gezegen kendini yavaş yavaş sevdirir. Belki oğlum için iyi bir vatan olur.*

Ardından, çiçek tarlalarına girip tırpan benzeri acayip aygıtlarla onları süpüren insan figürlerini, çiy toplayıcılarını gördü. Su burada öyle değerliydi ki, çiyin bile toplanması gerekiyordu.

Ürkütücü bir yer de olabilir, diye düşündü Dük.

"Babanın insan, etiyle kanıyla insan olduğunu keşfettiğin andan daha korkunç bir aydınlanma anı muhtemelen yoktur."

- Prenses Irulan'ın yazdığı "Muad'Dib'in Toplu Vecizeleri"nden

"Paul, iğrenç bir şey yapıyorum ama buna mecburum," dedi Dük. Toplantı odasına kahvaltı için getirilmiş olan portatif zehirkokların yanında duruyordu. Nesnenin algılayıcı kolları, Paul'e yeni ölmüş tuhaf bir böceği hatırlatacak şekilde gevşekçe masanın üstüne sarkmıştı.

Dük'ün dikkati pencereden görülen iniş alanına ve gökyüzüne doğru yükselen toz bulutuna yöneldi.

Paul'ün önünde duran göstericinin içinde, Fremenlerin dinsel uygulamaları üzerine kısa bir telklip vardı.

Klip, Hawat'ın uzmanlarından biri tarafından derlenmişti ve Paul kendisine yapılan göndermelerden rahatsız olduğunu fark etti.

"Mehdi!"

"Lisan-ül-Gayb! "

Gözlerini kapattı ve kalabalığın bağırışlarını hatırladı. *Demek umut ettikleri bu,* diye düşündü. Ve yaşlı Başrahibe'nin söylediğini hatırladı: Kuisatz Haderah. Hatırladıkları, bu acayip dünyaya karşı duyduğu ve anlayamadığı yakınlık hissini gölgeleyerek korkunç amaçla ilgili duygularını etkiledi.

"İğrenç bir şey," dedi Dük.

"Ne demek istiyorsunuz, efendim?"

Leto döndü, oğluna baktı. "Harkonnenler, annenden şüphelenmemi sağlayarak beni kandırmayı düşündüler. Ondan şüphelenmektense kendimden şüpheleneceğimi bilmiyorlar."

"Anlamadım, efendim."

Leto, tekrar pencereden dışarı baktı. Beyaz güneş, turunun sabah çeyreğini tamamlamak üzereydi. Sütbeyaz ışık, Kalkan Duvarı'nı aşarak kör kanyonların içine yayılan toz bulutlarını ortaya çıkarıyordu.

Kızgınlığını frenlemek için alçak bir sesle yavaş yavaş konuşan Dük, Paul'e gizemli notu açıkladı.

"Aynı şekilde benden de şüphelenebilirdin," dedi Paul.

"Başardıklarını düşünmeliler," dedi Dük. "Bu kadar aptal olduğumu sanmalılar. Gerçek gibi görünmeli. Annen bile bu hileyi bilmemeli."

"Ama, efendim! Neden?"

"Annenin tepkisi rol icabı olmamalı. Ha, üstün bir rol yeteneği vardır... ama çok fazla şey buna bağlı. Bir haini deliğinden çıkarmayı umuyorum. Tamamen aldatılmış gibi görünmeliyim. Bu şekilde incitilmeli ki daha fazla incinerek acı çekmesin."

"Neden bana söyledin, baba? Belki ben belli ederim."

"Bununla ilgili olarak seni gözlemeyecekler," dedi Dük. "Bu sırrı koruyacaksın. Buna mecbursun." Pencerelere doğru yürüdü, arkasını dönmeden konuştu. "Bu durumda, eğer bana bir şey olursa ona gerçeği sen söyleyebilirsin; ondan asla şüphelenmedim, bir an bile. Onun bunu bilmesini istiyorum."

Paul, babasının sözlerindeki ölüm düşüncesini fark ederek hızlı hızlı konuştu: "Size hiçbir şey olmayacak, efendim. Bu..."

"Uzatma, oğlum."

Paul gözlerini babasının sırtına dikti; boynunun duruşunda, omuz hatlarında ve yavaş hareketlerde bitkinlik gördü. "Sadece yorgunsun, baba."

"Yorgunum," diye onayladı Dük. "Manevi olarak yorgunum. Büyük Evlerin kederli yozlaşması sonunda belki bana da bulaştı. Bir zamanlar ne güçlü bir halktık."

Paul ani bir kızgınlıkla konuştu: "Bizim Evimiz yozlaşmadı!"

"Yozlaşmadı mı?"

Dük yüzünü oğluna dönünce, acımasız gözlerinin altında mor halkalar ve ağzında alaycı bir kıvrım göründü. "Annenle evlenmeli ve onu Düşes'im yapmalıydım. Ama... bekar olduğum için, bazı Evler benimle, evlilik çağındaki kızları yoluyla ittifak kurabileceklerini umuyor." Omuz silkti. "Dolayısıyla ben..."

"Annem bunu bana açıklamıştı."

"Hiçbir şey bir lidere şov havasından daha fazla bağlılık kazandırmaz," dedi Dük. "Ben bu yüzden bir şov havası oluşturuyorum."

"İyi bir lidersin," diye karşı çıktı Paul. "İyi bir yöneticisin. Adamların seni isteyerek izliyor ve seviyorlar."

"Propaganda birliğim en iyilerinden biridir," dedi Dük. Tekrar döndü ve gözlerini havzaya dikti. "Bizim için burada, Arrakis'te, İmparatorluk'un tahmin edebileceğinden çok daha fazla olanak var. Yine de bazen kaçsaydık, kaçak olsaydık daha iyi olurdu diye düşünüyorum. Bazen adımızı gizleyip halkın arasına karışabilmemizi istiyorum, böylece daha az..."

"Baba!"

"Evet, *gerçekten* yorgunum," dedi Dük. "Bahar tortusunu hammadde olarak kullanıyor olduğumuzu ve tel ana maddesi imal etmek için kendi fabrikamız olduğunu biliyor muydun?"

"Efendim?"

"Tel ana maddemizin bitmemesi gerekiyor," dedi Dük. "Yoksa, köylere ve kentlere nasıl bilgi akışı sağlayabiliriz, insanlar onları ne kadar iyi yönettiğimi öğrenmeli. Onlara söylemezsek nasıl bilebilirler?"

"Biraz dinlenmelisin," dedi Paul.

Dük, tekrar oğluna döndü. "Az kalsın söylemeyi unutuyordum, Arrakis'in başka bir avantajı daha var. Burada her şeyde bahar var. Hemen hemen her şeyin içinde soluyor ve yiyorsun. Ve bunun, Suikastçinin Elkitabı'ndaki en yaygın zehirlerden bazılarına karşı kesin bir doğal bağışıklık sağladığını öğrendim. Ayrıca her damla suyun korunması ihtiyacı, gıda üretiminin tamamının; maya kültürü, ilaçlı suda bitki yetiştirme yöntemi, kimyasal vitamin dahil, her şeyin en sıkı gözetim altında tutulmasına neden oluyor. Nüfusumuzdan büyük grupları zehirle öldüremeyiz ve bize de bu şekilde saldırılamaz. Arrakis bizi doğru ve iyi ahlaklı yapıyor."

Paul konuşmaya başladı ama Dük onun sözünü kesti: "Bunları birisine söylemem gerekiyordu, oğlum." İç geçirdi, çiy toplayıcıları tarafından ezilen, sabah güneşinin altında solan çiçeklerin yok olduğu kuru topraklara şöyle bir baktı.

"Caladan'ı deniz ve hava gücüyle yönetiyorduk," dedi Dük. "Burada, çöl gücünü bulup çıkarmalıyız. Bu sana kalacak olan miras, Paul. Eğer bana bir şey olursa, başınıza ne gelecek? Bir kaçak Ev değil bir gerilla Ev olacaksınız... kaçan, avlanan."

Paul söyleyecek bir şeyler aradı ama bulamadı. Babasını hiç bu kadar karamsar görmemişti.

"Arrakis'i zaptetmek için," dedi Dük, "insan, öz saygısına mal olabilecek kararlarla karşı karşıya kalabilir." Pencereyi, iniş alanının kenarındaki bir bayrak direğinde gevşekçe asılı duran siyah yeşil Atreides sancağını gösterdi. "Bu onurlu sancak birçok kötü şeyi ifade etmeye başlayabilir."

Boğazı kuruyan Paul yutkundu. Babasının sözleri, çocuğu göğsünde bir boşluk duygusuyla başbaşa bırakan bir yararsızlık, bir kadercilik taşıyordu.

Dük, cebinden yorgunluğa karşı bir hap çıkarıp su içmeden yuttu. "Güç ve korku," dedi. "Devlet yönetiminin araçları. Senin gerilla eğitimine ağırlık verilmesini emretmeliyim. Şu telklip... sana 'Mehdi'... 'Lisan-ül-Gayb' diye sesleniyorlar... son çare olarak, bundan yararlanabilirsin"

Paul gözlerini babasına dikti, hap işe yaradıkça dikleşen omuzlarını gördü; ama korku ve kuşku dolu sözlerini hatırladı.

"Şu ekolojist niye gelmedi?" diye mırıldandı Dük. "Thufir'e, onu erkenden burada istediğimi söylemiştim."

Babam imparator Padişah, bir gün elimden tuttu; ve ben, annemin öğrettiği yöntemlerle onun bir şeyden rahatsız olduğunu hissettim Beni, Dük Leto Atreides'in, Portreler Salonu'nda duran ego-benzeşimine götürdü Babamla portredeki adam arasındaki güçlü benzerlik dikkatimi çekti Her ikisinin de, keskin hatları olan ince ve zarif yüzlerine, soğuk gözleri hakimdi "Prenses kızım," dedi babam, "bir adamın bir kadın seçme vakti geldiğinde keşke daha büyük olsaydın." O zaman babam 61 yaşındaydı ve portredeki adamdan daha yaşlı görünmüyordu, ve ben sadece 14 yaşındaydım, yine de o anda şu sonucu çıkardığımı hatırlıyorum babam, gizli gizli, Dük'ün kendi oğlu olmasını istiyor ve onları birbirine düşman eden politik gerekliliklerden nefret ediyordu

- Prenses Irulan'ın yazdığı "Babamın Evinde"

İhanet etmesi emredilen insanlarla ilk karşılaşması Dr. Kynes'ı sarstı. Efsaneleri, yalnızca kültürel kökenleri gösteren ilginç ipuçları olarak gören bir bilim adamı olduğu için kendisiyle gurur duyardı. Ama çocuk, antik kehanete o kadar uyuyordu ki... "Sorgulayan gözleri" ve tavrında "çekingen bir açıksözlülük" vardı.

Tabii ki kehanet belli toleranslar bırakmıştı; Ana Tanrıça'nın Mesih'i yanında getirmesi ya da O'nu orada doğurması gibi. Yine de, kehanet ve kişiler arasında o garip benzerlik vardı.

Öğlene doğru Arrakeen iniş alanının idari binasının dışında buluştular. Yakına konmuş rölantide duran işaretsiz bir ornitopter, uyuklayan bir böcek gibi hafifçe vızıldıyordu. Aracın yanında, çıplak kılıcı ve çevresindeki kalkanın belli belirsiz hava titreşimiyle bir Atreides muhafızı duruyordu.

Kynes kalkanın oluşturduğu görüntüyle dalga geçerek düşündü: *Arrakis'in onlara bir sürprizi var!*

Gezegen-bilimci elini kaldırarak Fremen muhafızına geride kalmasını işaret etti. Binanın girişine, plastik kaplı kayanın içindeki karanlık deliğe doğru yürüdü. Ne kadar korunmasız şu dev bina, diye düşündü. Bir mağara bundan çok daha uygundur.

Girişteki hareket dikkatini çekti. Cüppesini ve damıtıcı giysisinin sol omzunu düzeltmek için durdu.

Giriş kapısı ardına kadar açıldı. Atreides muhafızları hızla çıktılar, hepsi ağır silahlıydı; düşük hızlı bayıltıcılar, kılıçlar ve kalkanlar. Onların arkasından uzun boylu, atmaca suratlı, teni ve saçları koyu renk bir adam geliyordu. Göğsünde Atreides sorgucu olan bir cüppe giymişti; ve giyiş tarzı, giysiye olan yabancılığını ele veriyordu. Cüppe, bir tarafından, damıtıcı giysinin bacaklarına dolanıyordu. Adımlara uygun, serbest bir salınım ritminden yoksundu.

Adamın yanında, aynı koyu renk saçlara sahip ama daha yuvarlak yüzlü bir genç yürüyordu. Kynes'ın, on beş yaşında olduğunu bildiği genç, yaşına göre küçük görünüyordu. Ama sanki etrafta başkalarına görünmez olan şeyleri görüyor ve biliyormuş gibi, genç bedeninde bir emretme yeteneği ve dengeli bir özgüven taşıyordu. Ve babasıyla aynı tarz bir cüppe giymişti ama insana sanki her zaman bu tür kıyafetler giyiyor olduğunu düşündürten gündelik bir rahatlıkla..

"Mehdi başkalarının göremediği şeylerin farkında olacak, " diye devam ediyordu kehanet.

Kynes, başını iki yana sallayarak kendi kendine şöyle dedi: *Onlar yalnızca insan.*

İkisiyle birlikte, onlar gibi çöl için giyinmiş, Kynes'ın tanıdığı başka bir adam geldi: Gurney Halleck. Kynes, Dük'e ve dukalık varisine nasıl *davranacağı* üzerine ona bir brifing veren Halleck'e karşı duyduğu kızgınlığı bastırmak için derin bir nefes aldı.

"Dük’e, 'Efendim' ya da 'Efendimiz' diyebilirsin. 'Asildoğan' da doğrudur ama çoğunlukla daha resmi durumlara saklanır. Oğluna, 'genç

Efendi' ya da 'Efendim,' diye hitap edilebilir. Dük, çok hoşgörülü bir adamdır ama laubaliliğe pek tahammülü yoktur."

Ve Kynes grubun yaklaşmasını izlerken düşündü: *Çok yakında Arrakis'te kimin efendi olduğunu öğrenecekler. Gece yarılarına kadar şu Mentat tarafından sorguya çekilmemi emrederler, öyle mi? Benden onlara bahar madenciliği teftişinde rehberlik etmemi bekliyorlar, ha?*

Hawat'ın sorularının önemi Kynes'ın gözünden kaçmamıştı. İmparatorluk üslerini istiyorlardı. Ve üsleri Idaho'dan öğrendikleri açıktı.

Stilgar'a, Idaho'nun kafasını Dük'e göndermesini söyleyeceğim, dedi Kynes kendi kendine.

Dükalık grubu artık birkaç adım ötedeydi, çöl botlarının içindeki ayakları kumu çatır çutur eziyordu.

Kynes eğilerek selam verdi. "Efendim, Dük."

Leto, ornitopterin yanında tek başına duran adama yaklaşırken, onu incelemişti: uzun boylu, ince; bol cüppesi, damıtıcı giysisi ve kısa botlarıyla çöle uygun giyinmiş. Adamın kapüşonu arkaya atılmıştı; peçesi, uzun kumral saçlarını ve seyrek sakalını açıkta bırakarak bir taraftan sallanıyordu. Kalın kaşlarının altındaki gözleri dipsiz bucaksız bir mavinin içinde maviydi. Koyu renk boya artıkları göz çukurlarına bulaşmıştı.

"Siz ekolojistsiniz," dedi Dük.

"Biz burada eski ünvanı tercih ederiz, Efendim," dedi Kynes. "Gezegenbilimci."

"Nasıl isterseniz," dedi Dük. Paul'e şöyle bir baktı. "Oğlum, bu Değişim Yargıcı, anlaşmazlık hakemi, biz bu toprakların üzerindeki gücü üstlenirken kurallara uyulup uyulmadığına bakmak için burada olan kişi." Gözucuyla Kynes'a baktı. "Ve bu da oğlum."

"Efendim," dedi Kynes.

"Fremen misiniz?" diye sordu Paul.

Kynes gülümsedi. "Hem siyeçte hem de köyde kabul görürüm, genç Efendi. Ama ben Majesteleri'nin hizmetindeyim, imparatorluk Gezegenbilimcisi'yim."

Adamın güçlü havasından etkilenen Paul başıyla onayladı. Halleck, Paul'e idari binanın yüksek bir penceresinden Kynes'ı göstermişti: "Fremen korumalarla birlikte duran adam... şu anda ornitoptere doğru ilerleyen."

Paul Kynes'ı dürbünle kısaca incelerken düz, çizgi gibi olan ağzını ve geniş alnını fark etmişti. Halleck, Paul'ün kulağına şöyle demişti: "Garip bir tip. Kesin bir konuşma tarzı var; keskin, sınırları belirli, ustura gibi."

Ve arkalarındaki Dük, "Bilimadamı tipi," demişti.

Şimdi Paul, adamdan yalnızca birkaç adım ötede, sanki soylu kandanmış ve emretmek için doğmuş gibi görünen Kynes’ın gücünü, kişiliğinin etkisini algıladı.

"Damıtıcı giysilerimiz ve bu cüppeler için, sanırım size teşekkür etmemiz gerekiyor," dedi Dük.

"Umarım uymuştur, Efendim," dedi Kynes. "Giysiler Fremen yapımı ve adamınız Halleck'in verdiği ölçülere olabildiğince yakın."

"Bu giysileri giymediğimiz sürece bizi çöle götüremeyeceğinizi söylemeniz beni kaygılandırdı," dedi Dük. "Bol miktarda su taşıyabiliriz. Dışarıda uzun süre kalmayı planlamıyoruz ve hava korumamız olacak; şu anda başınızın üstünde gördüğünüz eskortlar. Büyük olasılıkla inmek zorunda kalmayacağız."

Kynes gözlerini Dük'e dikti, su dolu bedeni gördü. Soğuk bir sesle konuştu:" Arrakis'te asla olasılıklardan bahsedemezsin. Yalnızca olanaklardan söz edersin."

Halleck kaskatı kesildi. "Dük'e, Efendim ya da Efendimiz diye hitap edilmeli!"

Leto, durması için Halleck'e aralarındaki özel el işaretini yaptı: "Bizim adetlerimiz burada yeni, Gurney. Tolerans göstermeliyiz."

"Nasıl isterseniz, Efendimiz."

"Size borçluyuz, Dr. Kynes," dedi Leto. "Bu giysiler ve bizim rahatımızla ilgilenmeniz unutulmayacaktır."

Paul birden aklına gelen, O.K. İncili'nden bir cümleyi söyledi: " 'Hediye, bahşedenin lütfudur.'"

Sözcükler sessiz havada çın çın çınladı. Kynes'in idari binanın gölgesinde bıraktığı Fremen korumalar diz çökmüş dinlenirken sıçrayıp kalktılar ve heyecanla mırıldandılar. Bir tanesi haykırdı: "Lisan-ül-Gayb!"

Kynes hızla döndü, eliyle "kesin şunu" der gibi sert bir işaret yaptı ve muhafızları uzaklaştırdı. Muhafızlar aralarında söylenerek gerilediler ve binanın çevresine dağıldılar. "Çok ilginç," dedi Leto.

Kynes, Dük'le Paul'e sert bir bakış fırlatarak konuştu: "Buradaki çöl yerlilerinin çoğunun bir yığın batıl inancı var. Onlara aldırmayın. Hiçbir kötü niyetleri yok." Ancak efsanenin söylediklerini düşündü: *"Sizi, Kutsal Sözlerle karşılayacaklar ve hediyeleriniz bir lütuf olacak. "*

Leto'nun, Kynes hakkındaki, kısmen Hawat'ın (tedbirli ve şüphe dolu) kısa, sözlü raporuna dayanan değerlendirmesi, birdenbire şekillendi: bu adam *Fremendi.* Kynes, Fremen korumalarla gelmişti, bu da açıkça Fremenlerin şehirlere girmek için elde ettikleri yeni özgürlüklerini sınadıkları anlamına gelebilirdi; ama bir şeref kıtası gibi görünüyorlardı. Ve tavırlarından anlaşıldığı kadarıyla, Kynes, gururlu ve özgürlüğüne düşkün bir adamdı, dilini ve tavrını yalnızca kendi şüpheleri kontrol ediyordu. Paul'ün sorusu dolaysız ve yerindeydi.

Kynes, bir yerli olmuştu.

"Gitmemiz gerekmiyor mu, Efendimiz?" diye sordu Halleck.

Dük başıyla onayladı. "Kendi topterimi kullanacağım. Kynes, yol göstermek için önde benimle oturabilir. Sen ve Paul arka koltuklara geçin."

"Bir saniye lütfen," dedi Kynes. "İzninizle, Efendimiz, giysilerinizin güvenliğini kontrol etmeliyim."

Dük konuşmaya başladı ama Kynes baskın çıktı: "Sizinkiler kadar kendi canımı da düşünüyorum... Efendim. Siz ikiniz benim korumam altındayken başınıza bir şey gelirse, kimin boğazının kesileceğinin çok iyi farkındayım."

Dük kaşlarını çatarak düşündü: *Ne kadar hassas bir an bu! Eğer reddedersem, bu onu gücendirebilir. Ve bu adamın benim için paha biçilmez bir değeri olabilir Yine de... onun hakkında bu kadar az şey bilirken, kalkanımın içine girmesine, bana dokunmasına izin vermek.*

Zor bir kararın kovaladığı düşünceler kafasının içinde dolanıyordu. "Kendimizi sizin ellerinize bırakıyoruz," dedi Dük. Cüppesini açarak öne doğru bir adım atti. Halleck'in, tetikte ve harekete hazır bir şekilde parmak uçlarında yükseldiğini ama olduğu yerde kaldığını gördü. "Ve, eğer lütfederseniz," dedi Dük, "onunla bu kadar içli dışlı yaşayan birisinin giysiyle ilgili açıklamalarını takdirle karşılarım"

"Tabii ki," dedi Kynes. Cüppenin altından omuz contalarına dokundu, giysiyi incelerken bir yandan da konuşuyordu. "Damıtıcı giysi, temel olarak bir mikro-sandviç, yüksek verimli bir filtre ve ısı alışveriş sistemidir." Omuz contalarını ayarladı. "Deri temas tabakası geçirgendir. Ter bunun içinden geçerek bedeni serinletir... normale yakın bir buharlaşma işlemi. Bundan sonraki iki tabaka..." Kynes göğüs ayarını sıktı, "...ısı alışveriş filamanları ve tuz yoğuşturucularını içerir. Tuz yeniden kullanılır hale getirilir."

Kendisine yapılan işaret üzerine Dük kollarını kaldırarak:

"Çok ilginç," dedi.

"Derin nefes alın," dedi Kynes.

Dük onun dediğini yaptı.

Kynes koltukaltı contalarını inceledi ve birini ayarladı. "Bedenin hareketleri, özellikle nefes alıp verme," dedi, "ve bazı geçişmeli hareketler pompalama gücünü sağlar." Göğüs ayarını hafifçe gevşetti. "Yeniden kullanılır hale getirilen su, su ceplerine gelir ve suyu boynunuzdaki pensle sıkıştırılmış bu borunun içinden çekersiniz."

Dük, borunun ucuna bakmak için çenesini aşağıya eğdi. "Verimli ve kullanışlı," dedi, "iyi mühendislik."

Kynes diz çöktü, bacak contalarını inceledi, "idrar ve dışkı, uyluk yastıklarının içinde işleme tabi tutulur," dedi ve ayağa kalktı. Boyun bağlantısına dokundu, oradaki bölmeli bir kapakçığı kaldırdı. "Açık çölde, bu filtreyi yüzünüze; bu boruyu da, sıkıca oturmasını sağlamak için bu tıkaçlarla birlikte burun deliklerinize takın. Nefesinizi ağız filtresinden alın, burun borusu yoluyla verin. Aksamadan çalışan bir Fremen giysisiyle, Büyük Erg'te mahsur kalsanız bile günde en fazla bir yüksük dolusu nem kaybedersiniz."

"Günde bir yüksük dolusu," dedi Dük. Kynes, giysinin alın yastığına parmağıyla dokundu: "Bu birazcık sürtünebilir. Eğer tahriş ederse lütfen söyleyin. Bu parçayı biraz daha sıkabilirim."

"Teşekkür ederim," dedi Dük. Kynes geri çekilirken, Dük omuzlarını giysinin içinde hareket ettirdi ve şimdi daha rahat olduğunu fark etti; daha sıkı ve daha az tahriş edici.

Kynes Paul'e döndü. "Şimdi de sana bir bakalım, delikanlı."

İyi bir adam ama bize uygun bir şekilde nasıl hitap edeceğini öğrenmesi gerekecek, diye düşündü Dük.

Kynes giysiyi kontrol ederken, Paul hareket etmeden durdu. Kırışık, kaygan yüzeyli giysiyi giymek garip bir his uyandırmıştı. Ön bilincinde, daha önce hiç damıtıcı giysi giymediğine dair mutlak bir bilgi vardı. Yine de, Gurney'in acemi rehberliğinde yapışkan bağları ayarlamak için yaptığı her hareket ona doğal ve içgüdüsel görünmüştü. Nefes alıp verme hareketinden maksimum pompalama hareketini elde etmek için giysinin göğüs kısmını sıktığında, ne yaptığını ve niçin yaptığını biliyordu. Boyun

ve alın bağlarını sıkı bir şekilde ayarladığında, bunun derisinin sürtünerek kabarmasını önlemek için yapıldığını biliyordu.

Kynes doğruldu, şaşkın bir ifadeyle geriye çekildi. "Daha önce damıtıcı giysi giydin mi?" diye sordu,

"İlk kez giyiyorum."

"Peki senin için birisi mi ayarladı?"

"Hayır."

"Paçalarını çöl botlarının içine sokmuşsun. Böyle yapmanı kim söyledi?"

"Bu... doğruymuş gibi geldi."

"Kesinlikle öyle."

Ve Kynes yanaklarını ovuştururken efsaneyi düşündü *"Adetlerinizi bilecek, sanki onlarla doğmuş gibi."*

"Zaman kaybediyoruz," dedi Dük. Bekleyen topteri işaret etti, muhafızın selamını başıyla alarak önden gitti. Toptere tırmandı, emniyet kemerini bağladı, kumandaları ve aletleri kontrol etti. Diğerleri tırmanırken araç gıcırdadı.

Kynes emniyet kemerini bağladı, hava taşıtının rahatlığı dikkatini çekti; yumuşak, lüks, gri-yeşil döşemeler, pırıl pırıl aletler, kapılar kapanıp vantilatörler hızla dönmeye başladığında ciğerlerine dolan süzülmüş ve temiz havanın yarattığı his.

Ne kadar yumuşak' diye düşündü.

"Güvenlik tamam, Efendimiz," dedi Halleck. Leto kanatlara güç verdi, inip kalktıklarını hissetti; bir kez, iki kez. On metre içinde uçmaya başladılar, kanat çırpma hızı arttı ve arkadaki jet motorları onları yukarı doğru iterek, ıslık sesi çıkaran dik bir tırmanışa geçirdi.

"Kalkan Duvarı'nın üzerinden güneydoğuya," dedi Kynes. Orası, kum ustanıza donanımını götürmesini söylediğim yer."

"Tamam."

Dük hava korumasının içine doğru yan yattı; diğer gemiler, güneydoğuya yönelirken koruma pozisyonlarını aldılar.

"Bu damıtıcı giysilerin tasarımı ve imalatı, yüksek düzeyde ustalık ve bilginin göstergesi," dedi Dük.

"Bir gün size bir siyeç fabrikasını gezdirebilirim," dedi Kynes.

"İlgimi çekecektir," dedi Dük. "Giysiler bazı garnizon kentlerinde de imal ediliyormuş."

"Kötü kopyalar," dedi Kynes. "Derisinin değerini bilen her Dune işçisi, Fremen giysisi giyer."

"Ve su kaybını günde bir yüksük dolusunda tutar, öyle mi?"

"Uygun olarak ayarlanmışsa, alın örtüsü sıkıysa ve bütün contalar yerli yerindeyse, başlıca su kaybı avuç içlerinden olur," dedi Kynes. "Eller önemli bir iş için kullanılmıyorsa, giysinin eldivenleri giyilebilir; ama çoğu Fremen, açık çölde ellerini katran ruhu çalısının yapraklarının suyuyla ovar. Bu, terlemeyi engeller."

Dük, aşağıya, Kalkan Duvarı'nın kırık topraklarının soluna bir göz attı; biçimsiz kayalardan oluşan yarlar, çatlakların oluşturduğu çapraz siyah çizgilerle birbirinden ayrılan sarı-kahverengi yamalar. Sanki birisi bu toprağı uzaydan düşürmüş ve parçalandığı yerde bırakmıştı.

Güneye açılan bir kanyondan yayılmış gri kumların belirgin bir şekilde sınırladığı sığ bir havzayı geçtiler. Kumdan parmaklar, havzanın içinde son buluyordu: koyu renk kayalardan belirgin bir şekilde ayrılmış kuru bir delta.

Kynes arkasına yaslanarak damıtıcı giysilerin üstünden dokunmuş olduğu su dolu bedenleri düşündü. Cüppelerinin üstüne, kalkan kemerlerini takmışlar; belde düşük hızlı bayıltıcılar; boyunlarının çevresindeki

kablolarda, madeni para büyüklüğünde acil durum vericileri. Hem Dük hem de oğlu bileklerindeki kınlarda hançer taşıyorlardı ve bu kınlar yıpranmış görünüyordu. Bu insanların Kynes'ta bıraktığı etki, korunmasızlık ile silahlanmış gücün tuhaf bir bileşimiydi Onlarda Harkonnenlerden tamamen farklı bir denge vardı.

"İmparator'a buradaki yönetim değişikliği konusunda rapor verirken, kurallara uyduğumuzu mu söyleyeceksiniz?" diye sordu Leto. Kynes'a şöyle bir baktı sonra yeniden gittikleri yöne döndü

"Harkonnenler gitti, siz geldiniz," dedi Kynes.

"Ve her şey olması gerektiği gibi mi?" diye sordu Leto.

Anlık bir gerilim Kynes'ın çenesindeki bir kasın kasılmasıyla kendini gösterdi. "Gezegen-bilimci ve Değişim Yargıcı olarak ben, doğrudan İmparatorluk'un emrindeyim... Efendim"

Dük sıkıntılı bir ifadeyle gülümsedi. "Ama ikimiz de, gerçekleri biliyoruz."

"Majesteleri'nin çalışmamı desteklediğim hatırlatırım."

"Gerçekten mi? Nedir çalışmanız?"

Kısa süren sessizlikte Paul şöyle düşündü: *Kynes'ı çok fazla zorluyor.* Paul gözucuyla Halleck'e baktı ama ozan-savaşçı gözlerini çorak topraklara dikmişti.

Kynes resmi bir tavırla konuştu: "Tabii, benim gezegen-bilimci olarak görevlerimi kastediyorsunuz."

"Tabii ki."

"Çoğunlukla kuru toprak biyolojisi ve botaniği... bazı jeolojik çalışmalar: çekirdek sondajı ve deneyi. Bütün bir gezegenin olanaklarını asla tam olarak tüketemezsin."

"Bahar araştırması da yapıyor musunuz?"

Kynes döndü ve Paul adamın yanağının sert hatlarını fark etti. "Garip bir soru, Efendim."

"Şunu aklınızda tutun, Kynes; artık toprak benim idaremde. Yöntemlerim Harkonnenlerinkinden farklıdır. Bahar incelemesi yapmanızı umursamam, keşfettiklerinizi paylaştığım sürece." Gezegenbilimciye şöyle bir baktı. "Harkonnenler bahar araştırmasını önlemeye çalışıyorlardı, öyle değil mi?"

Kynes yanıt vermeden gözlerini dikti.

"Açık konuşabilirsin," dedi Dük, "postunu kaybetme korkusu olmadan."

"İmparatorluk Sarayı gerçekten çok uzaklarda," diye mırıldandı Kynes. Ve şöyle düşündü: *Bu suyu korunmasız istilacı ne umuyor? Onunla işbirliği yapacak kadar aptal olduğumu mu sanıyor?*

Dük, dikkatini rotadan ayırmadan güldü. "Sesinizde hırçın bir ton seziyorum, bayım. Ehlileştirilmiş katiller çetemizle girdik buraya, değil mi? Ve bizim Harkonnenlerden farklı olduğumuzu hemen anlamanızı bekliyoruz, öyle değil mi?"

"Siyeçlere ve köylere dağıttığınız propagandayı gördüm," dedi Kynes."'İyi Dük'ü sevin!' Birlikleriniz..."

"Yeter!" diye çıkıştı Halleck. Dikkatini pencereden ayırıp öne doğru eğildi.

Paul elini Halleck'in koluna koydu.

"Gurney!" dedi Dük. Bir an arkaya baktı. "Bu adam uzun zamandır Harkonnenlerin komutası altında."

Halleck geriye yaslandı. "Ha evet."

"Adamınız Hawat cin gibi," dedi Kynes, "ama amacı yeterince açık."

"Peki şu üsleri bize açacak mısınız?" diye sordu Dük.

Kynes terslenerek konuştu: "Onlar Majesteleri'nin mülkü."

"Kullanılmıyorlar."

"Kullanılabilirler."

"Majesteleri de aynı fikirde mi?"

Kynes, Dük'e sert bir bakış firlatü. "Eğer yöneticileri bahar için eşelenmekten kafalarını kaldırabilselerdi, Arrakis bir Cennet olabilirdi!"

Sorumu yanıtlamadı, diye düşündü Dük. Ve şöyle dedi: "Bir gezegen para olmadan nasıl bir Cennet haline gelir?"

"Para nedir..." diye sordu Kynes, "ihtiyacın olan hizmetleri satın alamıyorsa?"

Hah, şöyle! diye düşündü Dük. Ve şöyle dedi: "Bunu başka bir zaman tartışırız. Şu anda sanırım Kalkan Duvarı'nın sınırına geliyoruz. Aynı rotayı mı izleyeyim?"

"Aynı rota," diye mırıldandı Kynes.

Paul penceresinden dışarı baktı. Altlarındaki kırık topraklar, çorak bir kaya düzlüğüne ve bıçak sırtı gibi bir çıkıntıya doğru alt alta üst üste yuvarlanan katlar halinde düşmeye başlamıştı. Çıkıntının ötesinde, kumulların tırnak şeklindeki hilalleri ufka doğru ilerliyordu ve bu mesafede, yer yer, kum olmadığı belli olan donuk, koyu renkli lekeler vardı. Kaya çıkıntıları belki de. Paul, sıcaktan bulanan havada emin olamıyordu.

"Aşağıda hiç bitki var mı?" diye sordu Paul.

"Biraz," dedi Kynes. "Bu enlemin yaşam aralığında çoğunlukla küçük su hırsızları dediğimiz bitkiler vardır. Bunlar, nem için birbirlerine saldırmaya ve çiyin zerresini kapmaya adapte olmuştur. Çölün bazı kısımları yaşamla doludur. Ama hepsi, bu insafsız koşullar altında nasıl sağ kalacaklarını öğrenmiştir. Eğer *sen* de aşağıda mahsur kalırsan, o yaşamı taklit edersin ya da ölürsün."

"Birbirinden su çalmak mı demek istiyorsunuz?" diye sordu Paul. Bu fikir onu sarsmıştı ve sesi duygularını ele verdi.

"Bu yapılır," dedi Kynes, "ama tam olarak benim söylediğim anlamda değil. Görüyorsun, benim iklimim suya karşı özel bir tavır gerektiriyor. Her zaman suyun bilincindesin. Nem içeren hiçbir şeyi israf etmezsin."

Ve Dük şöyle düşündü: *"...benim iklimim'"*

"İki derece daha güneye dönün, Efendim," dedi Kynes. "Batıdan gelen bir fırtına var."

Dük başıyla onayladı. Orada, bej rengi tozun dalga dalga kabardığını görmüştü. Topteri yana yatırdığında, kendisini izlemek üzere dönen eskortların kanatlarının, tozda kırılan ışığı nasıl beyazımsı turuncu bir renkle yansıttığını fark etti.

"Bu bizi fırtınanın sınırından uzaklaştırır," dedi Kynes.

"Bu kum, içine doğru uçarsan, tehlikeli olmalı," dedi Paul. "Gerçekten en güçlü metalleri bile keser mi?"

"Bu yükseklikte kum değil toz olur," dedi Kynes. "Tehlike görüşün kaybolması, türbülans ve hava girişinin tıkanmasıdır."

"Bugün gerçek bir bahar madenciliği görecek miyiz?" diye sordu Paul.

"Çok büyük olasılıkla," dedi Kynes.

Paul geriye yaslandı. Annesinin kişiyi "çözümleme" diye adlandırdığı şeyi yapmak için soruları ve yüksek bilinci kullanmıştı. Artık Kynes'ı tanımıştı; ses tonu, yüzün ve jestlerin her ayrıntısı. Adamın cüppesinin sol yenindeki doğal olmayan bir kıvrılma, bir kol kınının içindeki bıçağı belirtiyordu. Beli acayip bir şekilde şişkindi. Çöl adamlarının, içine küçük ihtiyaçlarını koydukları bir kuşak sardıkları söyleniyordu. Belki de şişkinlik böyle bir kuşaktan kaynaklanıyordu, gizlenmiş bir kalkan kemerinden olmadığı kesindi. Tavşan şeklinde oyulmuş bakır bir iğne, Kynes'ın

cüppesinin boynuna tutturulmuştu. Benzer şekilli daha küçük başka bir iğne, arkaya omuzlarının üzerine atılmış kapüşonunun ucuna asılmıştı.

Paul'ün yanındaki koltukta oturan Halleck döndü, arkadaki bölmeye uzandı ve balisetini çıkardı. Halleck aleti akort ederken Kynes çevresine bakındı, sonra dikkatim gittikleri yöne çevirdi.

"Ne dinlemek istersiniz, genç Efendi?" diye sordu Halleck.

"Sen seç, Gurney," dedi Paul.

Halleck kulağını diyaframa yaklaştırdı, bir tele vurdu ve yumuşak bir sesle söylemeye başladı:

"Babalarımız çölde kutsal yemeği yedi,

Hortumların geldiği o yanan yerlerde.

Tanrım, koru bizi o korkunç diyardan!

Koru bizi... ahhhh, koru bizi

Kuru ve susuz diyardan."

Kynes Dük'e şöyle bir baktı: *"Gerçekleri* eğlenceli bir kadroyla yolculuk ediyorsunuz, Efendim. Bütün adamlarınızın bu tür yetenekleri var mıdır?"

"Gurney mi?" Dük güldü. "Gurney türünün tek örneğidir. Yanımda olmasını gözleri için istiyorum. Gözünden pek bir şey kaçmaz."

Gezegen-bilimci kaşlarını çattı.

Halleck, ezginin tek bir vuruşunu kaçırmadan araya girdi:

"Çünkü ben çölde bir baykuş gibiyim!

Ahhh! Çölde bir baykuş gibiy-yim!"

Dük elini uzattı, gösterge panosundan çıkardığı bir mikrofonu açarak konuştu: "Liderden Eskort Gemma'ya. Saat dokuz yönünde, Sektör B'de uçan cisim. Kimliğini belirlediniz mi?

"Sadece bir kuş," dedi Kynes ve ekledi, "gözleriniz çok keskin."

Panodaki hoparlör çıtırdadı: "Escort Gemma. Cisim tam büyütme altında incelendi. Büyük bir kuş."

Paul, belirtilen yöne baktı, uzaktaki küçük beneği gördü: arada bir hareket eden bir nokta. Ve babasının ne kadar gergin olduğunu fark etti. Bütün duyuları tetikteydi.

"Çölün bu kadar içinde bu büyüklükte kuşlar olduğunu bilmiyordum," dedi Dük.

"Bu büyük olasılıkla bir kartal," dedi Kynes. "Birçok canlı buraya adapte oldu."

Ornitopter boş bir kaya alanının üzerinden geçti. Paul iki bin metre yükseklikten aşağıya baktı, kendi gemilerinin ve eskortların kırışık gölgesini gördü. Aşağıdaki toprak düz görünüyordu ama gölgelerin kırışıkları aksini söylüyordu.

"Hiç çölden yürüyerek çıkabilen oldu mu?" diye sordu Dük.

Halleck'in müziği kesildi. Yanıtı kaçırmamak için öne doğru eğildi.

"Çölün derinliklerinden değil," dedi Kynes. "Birkaç kez ikinci bölgeden yürüyerek çıkanlar oldu. Solucanların çok nadiren gittiği kayalık bölgeler arasında mekik dokuyarak sağ kaldılar."

Kynes'ın sesinin tınısı Paul'ün dikkatini çekti. Duyularının eğitildikleri şekilde uyarılmaya başladığını hissetti.

"Ha, solucanlar," dedi Dük. "Bir ara bir tane görmeliyim."

"Bugün görebilirsiniz," dedi Kynes. "Baharın olduğu her yerde solucanlar vardır."

"Her zaman mı?" diye sordu Halleck.

"Her zaman."

"Solucanla bahar arasında bir ilişki var mı? diye sordu Dük.

Kynes döndü; ve Paul, onun konuşurken dudaklarını büzdüğünü gördü.

"Bahar *kumlarını* savunuyorlar. Her solucanın bir... bölgesi var. Bahara gelince... kimbilir? İncelediğimiz solucan örnekleri, içlerinde karmaşık kimyasal değişimler olduğundan şüphelenmemize neden oldu. Kanallarında hidroklorik asit izine, başka yerlerinde ise daha karmaşık asit biçimlerine rastladık. Size, bu konu üzerine yazdıklarımı veririm."

"Ve bir kalkanla korunmak mümkün değil, öyle mi?"

"Kalkanlar!" diye alaycı bir tavırla güldü Kynes. "Bir solucan bölgesi içinde bir kalkanı çalıştır da eceline davetiye çıkar. Solucanlar, bölgelerinin sınırlarını umursamazlar, bir kalkana saldırmak için çok uzaklardan gelirler. Kalkan giymiş hiçbir adam, şimdiye kadar böyle bir saldırıdan kurtulamadı."

"Peki, solucanlar nasıl öldürülüyor?"

"Her bir halkaya ayrı ayrı yüksek voltajlı elektrik şoku uygulamak, bir solucanı bütün olarak öldürüp saklamanın bilinen tek yolu," dedi Kynes. "Patlayıcılarla bayıltıp parçalara ayrılabilirler; ama her halkanın kendi canı var. Atom silahları dışında, büyük bir solucanı bütün olarak parçalamaya yetecek güçte bir patlayıcı bilmiyorum. İnanılmaz dayanıklıdırlar."

"Neden onları yok etmek için hiçbir çaba harcanmıyor?" diye sordu Paul.

"Çok pahalı," dedi Kynes. "Kontrol edilecek çok alan var."

Paul köşesinde arkasına yaslandı. Doğru algısı ve ses tonundaki değişimlere dair bilinci, ona, Kynes'ın yalan söylediği ve yarı doğrulardan bahsettiğini gösteriyordu. Ve şöyle düşündü: *Eğer baharla solucanlar arasında bir ilişki varsa, solucanları öldürmek baharı yok eder.*

"Yakında hiç kimse çölden yürüyerek çıkmak zorunda kalmayacak," dedi Dük. "Boynumuzdaki şu küçük vericileri çalıştırdık mı, kurtarma ekibi yola koyulur. Çok geçmeden bütün işçilerimiz bundan takıyor olacak. Özel bir kurtarma hizmeti kuruyoruz."

"Pek övgüye değer," dedi Kynes.

"Ses tonunuz buna katılmadığınızı söylüyor," dedi Dük.

"Katılmak mı? Tabii ki katılıyorum ama çok kullanışlı olmayacak. Kum fırtınalarından yayılan statik elektrik birçok sinyali maskeler. Vericiler devre dışı kalır. Burada daha önce de denendiler, biliyorsunuz. Arrakis donanım konusunda zorluk çıkarır. Ve bir solucan peşindeyse, çok vaktin olmaz. Çoğu zaman, on beş ya da yirmi dakikadan fazla zamanın olmaz."

"Ne öneriyorsunuz?" diye sordu Dük.

"Öneride bulunmamı mı istiyorsunuz?"

"Gezegen-bilimci olarak, evet."

"Önerime uyacak mısınız?"

"Eğer mantıklı bulursam."

"Pekala, Efendim. Asla yalnız yolculuk etmeyin."

Dük dikkatini kumandalardan uzaklaştırıp Kynes'a çevirdi. "Hepsi bu mu?"

"Hepsi bu. Asla yalnız yolculuk etmeyin."

"Ya bir fırtına yüzünden tek başına kalır ve aşağı inmeye zorlanırsan?" diye sordu Halleck. "Yapabileceğin herhangi bir şey yok mu?"

"Herhangi bir şey çok geniş bir kavram," dedi Kynes.

"Siz ne yapardınız?" diye sordu Paul.

Kynes çocuğa sert bir bakış atıp dikkatini tekrar Dük'e yöneltti. "Damıtıcı giysimi sağlam tutmaya çalışırdım. Eğer solucan bölgelerinin dışında ya da kayalıktaysam, geminin yanında kalırdım. Eğer açık çöldeysem, olabildiğince hızlı bir şekilde gemiden uzaklaşırdım. Yaklaşık bin metre uzakta olmak yeterli olurdu. Sonra, cüppemin altına saklanırdım. Bir solucan gemiyi kapıp beni fark etmeyebilir."

"Ya sonra?" diye sordu Halleck.

Kynes omuz silkti. "Solucanın gitmesini beklerdim."

"Hepsi bu mu?" diye sordu Paul.

"Solucan gidince, yürüyerek kurtulmaya çalışılabilir," dedi Kynes. "Sessizce yürümeli, kum davullarıyla toz gelgit havzalarından uzak durmalı ve en yakın kayalık bölgeye yönelmelisin. Böyle birçok bölge var. Başarabilirsin."

"Kum davulu mu?" diye sordu Halleck.

"Bir tür kum sıkışması," dedi Kynes. "En hafif adım, kumun davul gibi ses çıkarmasına yol açar. Solucanlar buna daima gelir."

"Toz gelgit havzası mı demiştiniz?" diye sordu Dük

"Çöldeki belirli çöküntüler yüzyıllar boyunca tozla dolmuştur. Bazıları öylesine uçsuz bucaksızdır ki, bunlarda akıntılar ve gelgitler olur. Hepsi de içine adım atan tedbirsiz kişiyi yutar."

Halleck arkasına yaslandı, tekrar baliseti çalmaya başladı. Hemen ardından şarkı söylemeye girişti:

"Çölün vahşi hayvanları orada avlanırlar,

Masumların geçmesini bekleyerek.

Olsun istemiyorsan yalnız bir mezar taşın.

Ahhh, kızdırma sakın çöl tanrılarını! Tehlikeleri…"

Şarkıyı kesti, öne eğildi, "İlerde toz bulutu var. Efendimiz."

"Görüyorum, Gurney."

"İşte bunu arıyorduk," dedi Kynes.

Paul ileriyi görebilmek için koltuğunda doğruldu, otuz kilometre ötede çöl yüzeyinin hemen üstünde savrulan sarı bir bulut gördü.

"Fabrika tırtıllarınızdan biri," dedi Kynes. "Yüzeyde, bu da baharın üstünde demektir. Bu bulut, baharın merkezkaç kuvvetiyle ayrıştınlmasından sonra dışarı atılan kumdur. Buna benzeyen başka bir bulut yoktur."

"Üstünde hava taşıtları var," dedi Dük.

"İki... üç... dört gözcü görüyorum," dedi Kynes. "Solucan işareti gözlüyorlar."

"Solucan işareti mi?" diye sordu Dük.

"Tırtıla doğru ilerleyen bir kum dalgası. Yüzeyde sismik sondaları da olacak. Solucanlar, bazen dalga görünmeyecek kadar derinden giderler." Kynes bakışlarını gökyüzünde gezdirdi. "Etrafta bir kaptıkaçtı kanat olmalıydı; ama görmüyorum"

"Solucanlar her zaman gelirler, öyle mi?" diye sordu Halleck.

"Her zaman"

Paul öne eğilip Kynes'ın omzuna dokundu. "Her bir solucanın gözlediği alan ne büyüklüktedir?"

Kynes kaşlarını çattı. Çocuk, yetişkin soruları sormayı sürdürüyordu.

"Bu solucanın büyüklüğüne bağlı."

"Değişim aralığı nedir?" diye sordu Dük.

"Büyük olanlar üç veya dört yüz kilometrekareyi kontrol edebilir. Küçükleri..." Dük jet frenlerine basınca Kynes sustu Kuyruktaki motorlar sessizliğe gömülürken geminin kıç tarafı kalktı. Kısa durumdaki kanatlar uzadı, havayı itti. Dük aracı yan yatırıp yumuşak bir şekilde kanat çırpmasını sağladığında, araç tam bir topter haline geldi. Sol eliyle doğuyu, fabrika tırtılın ötesini gösterdi.

"Bu solucan işareti mi?

Kynes uzaktaki noktaya bakmak için Dük'e doğru eğildi.

Paul ve Halleck aynı yöne bakmak için birbirlerine yaklaştılar; ve Paul, ani manevraya ayak uyduramayıp dümdüz giden eskortlarının, şimdi geri dönmekte olduğunu fark etti. Fabrika tırtıl, hala üç kilometre kadar uzakta önlerinde duruyordu.

Dük'ün gösterdiği yerde, hilal şeklindeki kumulların bıraktığı izler, ufka doğru gölgeli dalgacıklar yayıyordu ve onların arasından ufka doğru uzanan düz bir çizgi, hareketli bir dağ, bir kum tepesi geliyordu. Bu, Paul'e suyun hemen altında yüzen büyük bir balığın, yüzeyi dalgalandırmasını hatırlattı.

"Solucan," dedi Kynes. "Büyük bir solucan." Arkasına yaslanıp panodan mikrofonu kaptı, yeni bir frekans seçti. Kafalarının üstünde duran rulo şeklindeki grafiklere göz atarak konuştu: "Delta Ajax dokuzludaki tırtılı arıyorum. Solucan işareti uyarısı. Delta Ajax dokuzludaki tırtıl. Solucan işareti uyarısı. Cevap verin lütfen." Bekledi.

Panodaki hoparlör statik çıtırtılar çıkardı, ardından bir ses duyuldu: "Delta Ajax dokuzluyu kim arıyor? Tamam"

"Bu konuda oldukça sakin görünüyorlar," dedi Halleck.

Kynes mikrofona konuştu: "Liste dışı uçuş... yaklaşık üç kilometre kuzeydoğunuzdayım. Solucan işareti rotanızla kesişiyor, tahmini temas yirmi beş dakika sonra."

Hoparlörden başka bir ses gürledi. "Gözcü Kumanda konuşuyor. Gözlem onaylandı. Kesin temas için beklemede kalın."

Bir duraksamanın ardından: "Temas yirmi altı dakika sonra, iyi bir tahmindi. Bu liste dışı uçuşta kim var? Tamam."

Halleck kemerini açtı ve Kynes ile Dük'ün arasına doğru kafasını uzatti. "Bu her zaman kullanılan çalışma frekansı mı, Kynes?"

"Evet, neden?"

"Kim dinliyor olabilir?"

"Yalnızca bu arazide çalışan ekipler. Bu, paraziti azaltıyor."

Hoparlör tekrar çıtırdadı: "Delta Ajax dokuzlu konuşuyor. Bu gözlem için ödül krediyi kim alıyor? Tamam."

Halleck gözucuyla Dük'e baktı.

Kynes şöyle dedi: "İlk solucan uyarısını veren için bahar yüküyle orantılı bir ödül vardır. Bilmek istedikleri..."

"Onlara solucanı ilk kimin görmüş olduğunu söyle," dedi Halleck

Dük başıyla onayladı.

Kynes bir an duraksadı, sonra mikrofonu kaldırdı: "Gözcü kredisi Dük Leto Atreides'in. Dük Leto Atreides. Tamam."

Hoparlörden gelen ses düzdü ve statik bir çatlamayla kısmen bozulmuştu: "Anlaşıldı, teşekkürler."

"Şimdi onlara ödülü aralarında paylaşmalarını söyle," diye emretti Halleck. "Bunun Dük'ün isteği olduğunu söyle."

Kynes derin bir nefes alıp konuştu: "Dük'ün isteği ödülü ekibiniz arasında bölüştürmeniz. Anlaşıldı mı? Tamam"

"Anlaşıldı, teşekkürler," dedi hoparlör.

Dük şöyle dedi: "Gurney'in aynı zamanda halkla ilişkilerde de çok yetenekli olduğunu söylemeyi unuttum."

Kynes kaşlarını şaşkınlıkla çatarak Halleck'e baktı.

"Bu sayede adamlar Düklerinin onların güvenliğiyle ilgilendiğini bilirler," dedi Halleck. "Bu, hemen yayılacaktır. Kullandığımız, Harkonnen ajanlarının duyma olasılığının pek olmadığı bir arazi frekansı." Dışarıya, hava korumalarına baktı. "Ve biz oldukça güçlü bir kuvvetiz. Bu iyi bir risk."

Dük gemiyi fabrika tırtıldan püsküren kum bulutuna doğru yan yatırdı. "Şimdi ne olacak?"

"Yakınlarda bir yerde bir kaptıkaçtı kanat var," dedi Kynes. "Gelecek ve tırtılı kaldıracak."

"Ya kaptıkaçtı kaza geçirirse?" diye sordu Halleck.

"Biraz donanım kaybı *olur,"* dedi Kynes. "Tırtıla yaklaşın, Efendim, ilginizi çekecektir."

Dük suratını astı, tırtılın üstündeki türbülanslı havaya yaklaşırlarken kumandalarla meşgul oldu.

Paul aşağıya baktı, metal plastik karışımı canavarın altlarında hala kum fışkırttığını gördü. Çevresindeki kolların ucundaki çok sayıda geniş paletle, bejli mavili bir böcek gibi görünüyordu. Burnunu önündeki karanlık kumun içine sokmuş bir şekilde başaşağı duran dev bir huni gördü.

"Rengine bakılırsa zengin bir bahar yatağı," dedi Kynes. "Son dakikaya kadar çalışmaya devam edecekler."

Dük kanatlara daha fazla güç verdi, tırtılın üzerinde daireler çizerek alçalırken daha dik bir iniş için kanatları kaldırdı. Sağa sola bakınca, korumasının aynı yükseklikte

kaldığını ve başının üzerinde daireler çizdiğini gördü.

Paul, tırtılın borularından püsküren sarı bulutu inceledi; çöle, yaklaşan solucan izine baktı.

"Kaptıkaçtıyı çağırdıklarını duymamız gerekmez miydi?" diye sordu Halleck.

"Kanat çoğunlukla farklı bir frekanstadır," dedi Kynes.

"Her tırtıl için iki kaptıkaçtıları olması gerekmez mi?" diye sordu Dük. "Donanınım maliyeti bir tarafa, aşağıda o makinenin üstünde yirmi altı adam olmalı."

Kynes şöyle dedi: "Sizin yeterli..."

Hoparlörde kızgın bir ses patlayınca sustu: "Kanadı gören oldu mu? Cevap vermiyor."

Hoparlörden karmakarışık bir gürültü çıktı, aniden başka bir sinyalle üst üste binen ses boğuldu. Ardından bir sessizlik oldu ve ilk ses duyuldu: "Sırayla rapor verin! Tamam"

"Gözcü Kumanda konuşuyor. Son gördüğümde, kanat oldukça yüksekteydi ve kuzeybatıya doğru daireler çiziyordu. Şimdi onu görmüyorum. Tamam"

"Gözcü bir: olumsuz. Tamam."

"Gözcü iki: olumsuz. Tamam."

"Gözcü üç: olumsuz. Tamam."

Sessizlik.

Dük aşağıya baktı. Kendi gemisinin gölgesi tırtılın tam üstünden geçiyordu. "Yalnızca dört gözcü, doğru mu?"

"Doğru," dedi Kynes.

"Bizim yanımızda beş tane var," dedi Dük. "Bizim gemilerimiz daha büyük. Her birinde fazladan üç kişi taşıyabiliriz. Kendi gözcülerinin de ikişer tane taşıyabilmesi gerekiyor."

Paul kafasında hesaplayarak: "Üç kişi açıkta kalıyor." dedi. "Neden her bir tırtıl için iki kaptıkaçtıları yok?" diye bağırdı Dük

"Yeterli ekstra donanımınız yok," dedi Kynes. "Sahip olduklarımızı korumak için daha da iyi bir sebep!"

"Şu kaptıkaçtı nereye gitmiş olabilir?" diye sordu Halleck.

"Görüş dışında bir yerlerde inmeye zorlanmış olabilir," dedi, Kynes.

Dük mikrofonu kaptı, başparmağı açma kapama düğmesinin üstündeyken duraksadı. "Bir kaptıkaçtıyı nasıl gözden kaybedebilirler?"

"Dikkatleri solucan işaretlerini aramak için yerdeydi," dedi Kynes.

Dük düğmeyi açtı ve mikrofona konuştu: "Dükünüz konuşuyor. Delta Ajax dokuzlu'nun ekibini almak için aşağıya geliyoruz. Bütün gözcülere uymaları emrediliyor. Gözcüler doğu tarafına inecekler. Biz batıyı alacağız! Tamam." Eğildi, kendi komuta frekansını ayarladı, kendi hava koruması için emirleri tekrarladı ve mikrofonu Kynes'a geri verdi.

Kynes çalışma frekansına döndü ve hoparlörde bir ses patladı: "...neredeyse tam bir bahar yükü! Neredeyse tam yükü doldurmuştuk! Kahrolası bir solucan için bunu bırakamayız! Tamam"

"Yerin dibine batsın bahar!" diye bağırdı Dük. Mikrofonu geri aldı ve konuştu: "Her zaman bahar elde edebiliriz. Gemilerimizde üç kişi dışında hepiniz için yer var. Çöp çekin ya da kimin gideceğine istediğiniz şekilde karar verin. Ama gidiyorsunuz ve bu bir emirdir!" Mikrofonu geri verirken Kynes'ın ellerine çarptı. Kynes incinen parmağını sallarken, Dük "Üzgünüm," diye mırıldandı.

"Ne kadar zaman kaldı?" diye sordu Paul.

"Dokuz dakika," dedi Kynes.

"Bu gemi diğerlerinden daha güçlü," dedi Dük. "Üç çeyrek kanat ve jetle havalanırsak fazladan bir adam daha sıkıştırabiliriz."

"Bu kum yumuşak," dedi Kynes.

"Fazladan dört adamla jet kalkışında kanatları kırabiliriz, Efendimiz," dedi Halleck.

"Bu gemiyle değil," dedi Dük. Topter tırtılın yanında süzülürken, tekrar kumandalara asıldı. Kanatlar yukarı doğru kıvrıldı, fabrikaya yirmi metre kala topterin kayarak durmasını sağladı.

Tırtıl şimdi sessizdi, borularından hiç kum püskürtmüyordu. Yalnızca, Dük kapıyı açtığında daha net duyulan mekanik bir gürültü çıkarıyordu.

Burun delikleri, anında, tarçının ağır ve keskin kokusunun hücumuna uğradı.

Gözcü hava taşıtları, gürültülü bir kanat çırpışla kumun üstüne, tırtılın diğer tarafına süzüldü. Dük'ün kendi eskortları onlarla aynı hizaya indi.

Paul fabrikaya baktı ve bütün topterlerin onun yanında ne kadar küçük kaldığını gördü; savaşçı bir böceğin yanında duran sivrisinekler gibi.

"Gurney, sen ve Paul şu arka koltuğu dışarı atın," dedi Dük. Kanatları eliyle döndürerek üç çeyreğe getirdi, açılarını ayarladı, jetlerin yakıt tanklarını kontrol etti. "Ne halt etmeye o makineden çıkmıyorlar?"

"Kaptıkaçtının ortaya çıkacağını umuyorlar," dedi Kynes. "Hala birkaç dakikaları var." Doğuya doğru baktı.

Hepsi aynı yöne bakmak için döndü, solucana dair hiçbir işaret göremediler ama havada ağır ve yoğun bir endişe hissi vardı.

Dük mikrofonu aldı, kendi komuta frekansını ayarladı ve konuştu: "İkiniz kalkan jeneratörlerinizi atın. Sırayla. Bu şekilde bir kişi daha taşıyabilirsiniz. Bu canavara hiç kimseyi bırakmayacağız." Tekrar çalışma frekansını açıp bağırdı: "Pekala, siz Delta Ajax dokuzlu'dakiler! Dışarı!

Şimdi! Dük'ünüz emrediyor! Hemen çıkın yoksa bu tırtılı bir lazer silahıyla parçalarım!"

Fabrikanın önüne yakın bir yerde, bir kapak gürültüyle açıldı, bir diğeri arkada, başka bir tane tepede. Adamlar alt alta üst üste yuvarlanıp kumda kayarak geliyorlardı. En son görünen, yamalı bir iş cüppesi giymiş uzun boylu bir adamdı. Önce palete, sonra kuma atladı.

Dük mikrofonu panonun üstüne bıraktı, kanat basamağının üstüne çıkıp bağırdı: "Gözcülerinizden her birine ikişer kişi."

Cüppesi yamalı adam, ekibini iki iki ayırıp diğer tarafta bekleyen gemilere doğru itmeye başladı.

"Dört kişi buraya!" diye bağırdı Dük. "Dört kişi şu arkadaki gemiye!" Parmağıyla, tam arkasındaki eskort topteri işaret etti. O sırada muhafızlar, kalkan jeneratörünü çıkarmakla cebelleşiyorlardı. "Ve dört kişi şuradaki gemiye!" Kalkan jeneratörünü atmış olan diğer eskortu gösterdi. "Diğerlerine üçer kişi! Koşun, sizi kum köpekleri!"

Ekibini saymayı bitiren uzun boylu adam, arkadaşlarının üçünün arkasından kuma bata çıka yürüyerek geldi.

"Solucanı duyuyorum ama göremiyorum," dedi Kynes.

Ardından diğerleri de duydu; kulak tırmalayan bir sürtünme, uzaktan gelen ve gittikçe yükselen bir ses.

"Lanet olsun, ne darmadağınık bir çalışma şekli," diye mırıldandı Dük

Hava taşıtları, çevrelerindeki kumu havaya savurmaya başladı. Bu, Dük'e, doğduğu gezegenin balta girmemiş ormanlarındaki bir anı hatırlattı; birden ortaya çıkan bir açıklık ve vahşi bir öküzün cesedinden havalanan leş kargaları.

Bahar işçileri bata çıka topterin yanına yaklaştılar, Dük'ün arkasından tırmanmaya başladılar. Halleck onları arkaya çekerek yardımcı oldu.

"İçeri girin, çocuklar!" dedi sertçe. "Marş marş!"

Paul, terli adamlarla birlikte bir köşeye sıkıştı, korkunun kokusunu duydu, adamlardan ikisinin damıtıcı giysilerindeki gevşek boyun ayarlarını gördü. İlerisi için bu bilgiyi hafızasına yerleştirdi. Babası daha sıkı damıtıcı giysi kuralları koymalıydı. Eğer bu tür şeylere dikkat etmezsen, adamlar darmadağınık dolaşmaya başlıyordu.

Sonuncu adam arkaya gelirken nefes nefese: "Solucan! Neredeyse geldi! Kalkalım!"

Dük koltuğuna geçti, kaşlarını çatarak: "İlk yapılan temas tahminine göre yaklaşık üç dakikamız daha var. Doğru mu, Kynes?" Kapısını kapattı, kontrol etti.

"Çok yaklaştınız, Efendim," dedi Kynes ve şöyle düşündü: *Soğukkanlı biri bu Dük.*

"Burası tamam, Efendimiz," dedi Halleck.

Dük başıyla onayladı, son eskortunun havalanışını izledi. ateşleyiciyi ayarladı, kanatlara ve göstergelere bir kez daha göz attı, düğmelere basarak jetleri çalıştırdı.

Kalkış, Dük ve Kynes'ın koltuklarına gömülmelerine neden olurken, arkadaki insanları da sıkıştırdı. Kynes, Dük'ün kumandaları kullanmasını izledi; hafif hafif ve kendinden emin bir şekilde. Topter şimdi tamamen havalanmıştı. Dük göstergeleri inceledi, sağ ve sol kanatlara bir göz attı.

"Gemi epey ağır, Efendimiz," dedi Halleck.

"Geminin toleransları içinde," dedi Dük. "Bu yükü tehlikeye atacağımı cidden düşünmedin, değil mi, Gurney?"

Halleck sırıttı: "Asla, Efendimiz."

Dük, tırtılın üstünde yükselirken gemisini uzun ve rahat bir kavis çizerek yana yatırdı.

Pencerenin yanında bir köşeye sıkışan Paul, gözlerini kumun üstünde duran sessiz makineye dikti. Solucan işareti tırtıldan yaklaşık dört yüz

metre uzakta sona ermişti. Ve şimdi, fabrikanın çevresindeki kumda bir türbülans oluşuyormuş gibiydi.

"Solucan şu anda tırtılın altında," dedi Kynes. "Çok az insanın gördüğü bir şeye tanık olmak üzeresiniz."

Tırtılın çevresindeki kum o anda toz zerreleriyle gölgelendi. Koca makine sağa doğru gömülmeye başladı. Tırtılın sağında dev bir kum girdabı oluşmaya başladı. Gittikçe daha hızlı hareket ediyordu. Yüzlerce metre çapında bir alanda havayı kum ve toz doldurdu.

Ardından onu gördüler!

Kumdan geniş bir delik çıktı. Güneş ışığı, deliğin içindeki parlak beyaz çubuklarda ışıldadı. Deliğin çapı tırtılın uzunluğunun en az iki katı, diye tahmin etti Paul. Makinenin, bir kum ve toz dalgası içinde bu açıklığa kaymasını izledi. Delik geri çekildi.

"Tanrılar, ne canavar!" diye mırıldandı Paul'ün arkasındaki bir adam.

"O kadar uğraşarak çıkardığımız baharın hepsini aldı!" diye homurdandı bir başkası.

"Birisini bunu ödeyecek," dedi Dük. "Size söz veriyorum."

Babasının sesindeki aşırı cansızlık, Paul'ün derindeki kızgınlığı algılamasına neden oldu. Bunu paylaştığını fark etti. Bu israf bir suçtu!

Ardından gelen sessizlikte Kynes'ı duydular.

"Yaratan'ı ve O'nun suyunu kutsa," diye mırıldandı Kynes. "O'nun gelişini ve O'nun gidişini kutsa. O'nun yolu dünyayı arındırsın. O, dünyayı kendi insanları için korusun."

"Bu söylediğin nedir?" diye sordu Dük.

Ama Kynes sessiz kaldı.

Paul çevresindeki adamlara bir göz attı. Hepsi korku dolu gözlerini Kynes'in ensesine dikmişti, içlerinden biri fısıldadı. "Liet."

Kynes suratını asarak arkasına döndü. Adam mahcup olmuş bir halde büzüldü.

Kurtarılan adamlardan bir diğeri kuru ve çatlak bir şekilde öksürmeye başladı. Hemen ardından nefes nefese konuştu "Lanet olsun şu cehennem deliğine!"

Tırtıldan en son çıkmış olan uzun boylu Dune işçisi: "Ol sakin, Coss," dedi, "bir tek öksürüğünle kötüleşiyorsun." Dük" ün başının arkasını görebilinceye kadar adamların arasında kıpırdandı. "Siz garanti olmak Dük Leto," dedi. "Size ediyoruz teşekkür yaşamlarımız için. Onları vermeye hazırdık siz ortaya çıkana kadar."

"Uzatma, arkadaş; bırak da Dük gemisini kullansın," diye mırıldandı Halleck.

Paul gözucuyla Halleck'e baktı. O da, babasının çenesinin köşesinde, gerilimden kaynaklanan kırışıklıkları görmüştü Dük öfkeli olduğu zaman herkes parmaklarının ucuna basarak yürürdü.

Leto topterini yana yatarak çizdiği büyük daireden kurtarmaya başladı, kumun üzerinde yeni bir hareket belirtisi görünce durdu. Solucan derinliklere çekilmişti ve biraz önce tırtılın olduğu yerin yakınında, kum çöküntüsünden kuzeye doğru hareket eden iki kişi görülebiliyordu. Geçtikleri yeri belli etmeyecek şekilde çok az toz kaldırarak yüzeyin üzerinde süzülüyor gibi görünüyorlardı.

"Şu aşağıdakiler de kim?" diye bağırdı Dük.

"Öylesine takılan iki herif, Efendüm," dedi uzun boylu Dune işçisi.

"Bunlar hakkında neden bir şeyler söylenmedi?"

"Bu onların aldığı bir risk, Efendüm," dedi Dune işçisi.

"Efendim," dedi Kynes, "bu adamlar, solucan ülkesinde, çölde tuzağa düşen adamlar için bir şeyler yapmanın işe yaramayacağını bilirler."

"Onlar için üsten bir gemi yollayacağız!" dedi Dük sertçe.

"Nasıl isterseniz, Efendim," dedi Kynes. "Ama büyük olasılıkla, gemi buraya geldiğinde kurtaracak kimse olmayacak."

"Yine de bir gemi göndereceğiz," dedi Dük.

"Solucanın çıktığı yerin hemen yanında duruyorlardı," dedi Paul. "Nasıl kurtuldular?"

"Deliğin yanları çöker ve mesafeleri yanıltıcı hale getirir," dedi Kynes.

"Burada yakıt kaybediyorsunuz, Efendimiz," dedi Halleck.

"Evet, Gurney."

Dük gemisini Kalkan Duvarı'na doğru çevirdi. Eskortları dönüş konumundan alçaldılar, üstte ve iki yanda pozisyon aldılar.

Paul, Dune işçisinin ve Kynes'in söylediklerini düşündü. Yarı doğrular ve tümüyle yalanlar algıladı. Kumdaki adamlar, solucanı derinliklerden geri çağırmamak için hesaplı hareketlerle, yüzey boyunca ne kadar da emin bir şekilde süzülüyorlardı.

Fremenler! diye düşündü Paul. *Başka kim kumun üstünde kendinden bu kadar emin olabilir ki?* Onlardan *başka kim endişe duyulmaksızın doğal bir şekilde terk edilebilir, tehlike altında değiller diye?* Onlar, *burada nasıl yaşayacaklarını biliyorlar.* Onlar, *solucanları nasıl alt edeceklerini biliyorlar.*

"Fremenler o tırtılda ne yapıyorlardı?" diye sordu Paul.

Kynes hızla döndü.

Uzun boylu Dune işçisi faltaşı gibi açık gözlerini Paul'e çevirdi... mavinin içindeki mavinin içinde mavi. "Bu delikanlı da kim ola?" diye

sordu.

Halleck, adamla Paul'ün arasına girmek üzere hareket ederken konuştu: "Kendisi Paul Atreides, dukalık varisi."

"Neden bizim gümbürtücünün üstünde var Fremenler diyor?" diye sordu adam.

"Tanıma uyuyorlar," dedi Paul.

Kynes homurdandı. "Yalnızca bakarak Fremen olduklarını anlayamazsın!" Dune işçisine baktı. "Sen. Bu adamlar kimdi?"

"Diğerlerinden birinin arkadaşları," dedi Dune işçisi. "Sadece, bir köyden bahar kumlarını görmek isteyen arkadaşlar."

Kynes önüne döndü. "Fremenler!"

Ama efsanenin söylediklerini hatırladı: *"Lisan-ül-Gayb bütün hilelerin arkasını görecek. "*

"Onlar büyük olasılıkla şimdiye ölü olmak, genç Efendüm," dedi Dune işçisi. "Onlar hakkında kötü konuşmamalıyız."

Ama Paul seslerinde yalanı duydu, Halleck'i içgüdüsel olarak koruma pozisyonuna geçirten tehdidi hissetti.

Paul kuru bir sesle konuştu: "Ölmeleri için korkunç bir yer."

Kynes arkasını dönmeden şunları söyledi: "Tanrı bir canlıya belirli bir yerde ölmesini emrettiğinde, o canlının isteklerinin, onu oraya yönlendirmesini sağlar."

Leto, Kynes'a sert bir bakış attı.

Ve bu bakışa karşılık veren Kynes, burada gözlemiş olduğu bir gerçeğin, başına bela olduğunu fark etti: *Dük bahardan çok adamlarla ilgilendi. Adamları kurtarmak için kendi yaşamını ve oğlunun yaşamını tehlikeye attı. Bir bahar tırtılı kaybını tek hareketiyle geçiştirdi. Adamların*

yaşamlarına yönelik tehdit onu öfkelendirdi. Onun gibi bir lider fanatik bir bağlılığa kumanda edecektir. Yenilgiye uğratılması güç olacaktır.

Kynes, kendi iradesine ve daha önceki tüm yargılarına karşı kabul etti: *Bu dükü sevdim.*

Büyüklük geçici bir tecrübedir. Asla kalıcı değildir. Kısmen, insanoğlunun mitler yaratan hayal gücüne dayanır. Büyüklüğü tecrübe eden şahıs, içinde olduğu mit için bir şey hissetmelidir. Kendisine yöneltileni yansıtmalıdır. Ve çok güçlü bir alaycılık yeteneği olmalıdır.

Bu, kendi iddiasındaki inançla bağlarını koparan şeydir. Onun kendi içinde hareket etmesini sağlayan tek şey alaycılıktır. Bu nitelik olmadığı sürece, nadiren ortaya çıkan büyüklük bile insanı mahvedecektir.

- Prenses Irulan'ın yazdığı "Muad'Dib'in Toplu Vecizeleri"nden

Arrakeen büyük evinin yemek salonunda, erken çöken karanlık nedeniyle süspansörlü lambalar yakılmıştı. Kanlı boynuzlarıyla siyah boğa kafasına ve Yaşlı Dük'ün kasvetli bir şekilde parıldayan yağlı boya tablosuna sarı ışıltılarını gönderiyorlardı.

Bu tılsımların altındaki beyaz keten örtü, büyük masa boyunca titiz bir şekilde yerleştirilmiş Atreides gümüşünün cilalı yansımalarının çevresinde parlıyordu. Kristal bardakların yanında bekleyen küçük servis takımadaları vardı, her bir takım ağır bir ahşap sandalyenin önüne kare şeklinde hazırlanmıştı. Ortadaki klasik avize yakılmamıştı; ve zinciri, yukarıya, zehirkoklar mekanizmasının gizlenmiş olduğu gölgelerin içine doğru kıvrılıyordu.

Hazırlıkları denetlemek için kapı aralığında duran Dük, zehirkokları ve bunun kendi toplumunda ne ifade ettiğini düşündü.

Hep aynı şey diye geçirdi içinden, *içyüzümüzü dilimizden anlayabilirsiniz, kalleşçe ölümler hazırlama yöntemleri için titiz ve hassas tarifler. Bu gece birisi çomurki mi deneyecek; zehir içkiye mi konacak? Yoksa çomas mı, zehir yemeğe mi konacak?*

Başını iki yana salladı.

Uzun masada her tabağın yanında bir maşrapa su duruyordu. Masada, Arrakisli fakir bir aileyi bir yıldan fazla idare etmeye yetecek kadar su var diye hesapladı Dük.

Durduğu kapı aralığının yan tarafında, sarı ve yeşil şatafatlı çiniden geniş çanaklar vardı. Her çanağın kendi havlu askısı vardı. Kahyanın açıklamış olduğu bu geleneğe göre konuklar içeri girdiklerinde, ellerini bir çanağa törensel bir havayla daldırıyor, zemine birkaç avuç su döküyor, ellerini bir havluya kuruladıktan sonra, havluyu kapıda büyümekte olan su birikintisinin içine atıyorlardı. Yemekten sonra, havlular sıkılınca çıkan suyu almak için dışarıda dilenciler toplanıyordu

Tipik bir Harkonnen idaresi, diye düşündü Dük. *Ruhun akla hayale gelebilecek her şekilde aşağılanması.* Öfkenin midesini sıkıştırdığını hissederek derin bir nefes aldı.

"Bu gelenek burada biter!" diye mırıldandı.

Kahyanın önerdiği yaşlı ve yıpranmış hizmetçilerden birinin, karşıdaki mutfağın girişinde dolaşıp durduğunu gördü. Dük elini kaldırarak işaret etti. Kadın gölgelerden çıktı, masanın çevresinden koşturarak yaklaştı; Dük, kayış gibi olmuş yüzü ve mavi içinde mavi gözleri fark etti.

"Emriniz, Efendim." Kafasını öne eğik tuttu ve gözlerini gizledi.

Dük eliyle göstererek: "Bu çanakları ve havluları kaldırın, dedi.

"Ama... Asildoğan..." Ağzı bir karış açık, kafasını kaldırıp baktı.

"Geleneği biliyorum!" diye bağırdı Dük. Bu çanakları ön kapıya götürün. Biz yemek yerken gelen her dilenci bir avuç dolusu su alabilir. Anlaşıldı mı?"

Kadının sert yüzü değişen duygular sergiledi: kaygı, kızgınlık...

Leto aniden işin iç yüzünü fark etti; kadın ayaklar altında çiğnenen havlulardan sıkılan suyu satmayı ve kapıya gelen sefillerden birkaç kuruş koparmayı planlamış olmalıydı. Belki bu da bir gelenekti.

Yüzü bulutlandı ve homurdandı: "Emirlerimin harfiyen yerine getirildiğini görmek için bir muhafız göndereceğim."

Dük hızla döndü, Büyük Salon'a giden geçitte uzaklaştı. Hatıralar zihninde, dişsiz yaşlı kadınların mırıltıları gibi yuvarlandı. Açık suyu ve dalgaları; kumun yerinde çimin olduğu günleri, rüzgarda savrulan yapraklar gibi ona çarpıp geçen büyüleyici yaz mevsimlerini hatırladı.

Hepsi geçti.

Yaşlanıyorum, diye düşündü. *Olumluluğumun soğuk elini hissettim. Hem de nerede? Yaşlı bir kadının açgözlülüğünde.*

Büyük Salon'da, Leydi Jessica şöminenin önünde duran karışık bir grubun ortasındaydı. Mücevherler, danteller ve pahalı kumaşların üstüne turuncu kıvılcımlar saçan bir ateş çıtırdıyordu. Gruptakilerden, Carthag'dan bir damıtıcı giysi imalatçısını; bir elektronik donanım ithalatçısını; yazlık köşkü, kutup bölgesindeki fabrikasının yakınında olan bir su nakliyecisini; Lonca Bankası'nın bir temsilcisini (zayıf ve soğuk bir adamdı); bahar madenciliği donanımlarının yedek parçalarını satan bir adamı; ve gezegen dışından gelen ziyaretçilere verdiği eskort hizmetini, çeşitli kaçakçılık, casusluk ve şantaj işleri için paravan olarak kullanan yüz hatları sert, ince bir kadını tanıdı.

Salondaki kadınların çoğu aynı kalıptan çıkmış gibiydiler; süslü, aynı şekilde giyinmiş... garip bir dokunulmaz duygusallık karışımı.

Jessica ev sahibi konumunda olmasa bile gruba egemen olurdu diye düşündü Dük. Hiç mücevher takmamıştı ve sıcak renkler seçmişti; neredeyse ateşin renginde uzun bir elbise ve bronz saçlarının çevresinde toprak rengi bir bant.

Bunu kendisiyle ince ince alay etmek için yaptığını fark etti; bu, son zamanlardaki kendi soğuk tavrına karşı bir serzenişti. Dük'ün onu en çok bu renkler içinde beğendiğini ve sıcak renklerin kaynaşması olarak gördüğünü gayet iyi biliyordu.

Yakınlarında, pırıltılı üniformasının içinde, basık yüzü ifadesiz ve siyah kıvırcık saçları özenle taranmış olan Duncan Idaho, grubun bir üyesi olmaktan çok bir ajan gibi duruyordu. Fremenlerin yanından çağırılmış ve Hawat'tan emirlerini almıştı:

"Leydi Jessica'yı, koruma bahanesiyle sürekli gözaltında tutacaksın. "

Dük bakışlarını odada gezdirdi.

Köşede, Arrakisli genç zenginlerden oluşan dalkavuk bir grubun çevrelediği Paul; ve onların arasında, biraz uzak duran üç Ev Birliği subayı vardı. Dük'ün, özellikle genç kadınlar dikkatini çekti. Bir dukalık varisi onlar için ne iyi bir av olurdu. Ama Paul, ağırbaşlı bir asalet havasıyla hepsine eşit davranıyordu.

Ünvanı iyi taşıyacak, diye düşündü Dük ve ani bir ürpermeyle bunun da başka bir ölüm düşüncesi olduğunu fark etti.

Paul, kapı aralığında babasını gördü ve gözlerini kaçırdı. Konukların oluşturduğu kümelere, içkileri tutan mücevherli ellere; ve küçücük, uzaktan yöneltilen koklarlarla göze çarpmadan yapılan denetlemelere baktı. Paul, bütün o gevezelik eden yüzleri görünce, birden onlardan iğrendi. Bunlar, mide bulandırıcı düşüncelerin üzerine kenetlenmiş ucuz maskelerdi; sesler, herkesin kendi içindeki gürültülü sessizliği bastırmak için çıkarılıyordu.

Hiç havamda değilim, diye düşündü ve Gurney'in buna ne diyeceğini merak etti.

Ruh halinin kaynağını biliyordu. Bu törene katılmak istememişti ama babası kararlıydı. "Koruyacağın bir yerin, bir konumun var. Bunu yapmak için yeterince büyüdün. Neredeyse kocaman adam oldun"

Paul, babasının kapıdan içeri girdiğini, odayı incelediğini ve Leydi Jessica'nın çevresindeki gruba yöneldiğini gördü.

Leto, Jessica'nın grubuna yaklaştığı sırada su nakliyecisi şu soruyu soruyordu: "Dük'ün hava durumunu kontrol edeceği doğru mu?"

Adamın arkasındaki Dük: "Düşüncelerimizde o kadar ileri gitmedik, bayım," dedi.

Adam dönünce, bronzlaşmış, yuvarlak ve kibar yüzü göründü. "Aa, Dük," dedi." Sizi özlemiştik."

Leto, gözucuyla Jessica'ya baktı. "Yapılması gereken bir şey vardı." Dikkatini su nakliyecisine çevirdi, çanaklar konusunda ne emrettiğini açıkladı ve ekledi: "Bana kalırsa, eski gelenek burada bitiyor."

"Bu bir dukalık emri mi, Efendim?" diye sordu adam.

"Bunu sizin... ımm... vicdanınıza bırakıyorum," dedi Dük. Gruba doğru gelen Kynes'ı fark ederek döndü.

Kadınlardan biri: "Bence çok cömertçe bir hareket... Yani suyu ver..." Birisi onu susturdu.

Dük Kynes'a bakınca, gezegenbilimcinin İmparatorluk Görevlisi apoletleri taşıyan ve yakasında rütbe belirten küçücük altın bir damla bulunan eski stil, koyu kahverengi bir üniforma giydiğini gördü.

Su nakliyecisi kızgın bir sesle sordu: "Dük, bizim geleneğimizi mi eleştiriyor?"

"Bu gelenek değiştirildi," dedi Leto. Kynes'a başını eğerek selam verdi, Jessica'nın çatık kaşlarına bakarak şöyle düşündü: *Kaşlarını çatmak ona yakışmıyor ama bu, aramızda bir sürtüşme olduğuna dair söylentileri artıracaktır.*

"Dük izin verirse," dedi su nakliyecisi, "geleneklerle ilgili birkaç şey daha sormak istiyorum."

Leto, adamın sesinin aniden yılışık bir tona büründüğünü duydu, gruptakilerin sessizce izlediğini ve odadaki başların nasıl onlara doğru dönmeye başladığını fark etti.

"Neredeyse yemek zamanı, öyle değil mi?" diye sordu Jessica.

"Ama konuğumuzun bazı soruları var," dedi Leto ve su nakliyecisine baktı. Büyük gözleri ve kalın dudaklarıyla yuvarlak yüzlü adamı görünce Hawat'ın notunu hatırladı: *"...bu su nakliyecisi izlenmesi gereken bir adam. Lingar Bewt, bu ismi unutmayın. Harkonnenler onu kullandılar ama hiçbir zaman tam olarak kontrol etmediler."*

"Su gelenekleri çok ilginçtir," dedi Bewt, yüzünde bir gülümseme vardı. "Bu eve eklenmiş olan sera hakkında ne düşünüyorsunuz merak ediyorum doğrusu. Onunla insanlara gösteriş yapmayı sürdürmeyi mi düşünüyorsunuz... Efendim?"

Leto kızgınlığını kontrol altında tutarak gözlerini adama dikti. Düşünceler zihninde birbirini kovalıyordu. Kendi dukalık kalesinde ona meydan okumak cesaret isterdi, özellikle de ellerindeki ittifak sözleşmesinin altında Bewt'ın imzası varken. Bu hareket, kişisel gücün farkında olmayı da gerektirirdi. Su burada gerçekten güçtü. Örneğin su tesisleri mayınlandıysa, bir işaretle yok edilebilirlerdi... Bu adam böyle bir şeyi yapabilecek biriydi. Su tesislerinin imha edilmesi, Arrakis'i pekala yok edebilirdi. Bu, Bewt'ın, Harkonnenlere karşı kullandığı tehdit olabilirdi pekala.

"Efendim Dük'ün ve benim seramız için başka planlarımız var," dedi Jessica ve Leto'ya gülümsedi. "Onu muhafaza etmek istiyoruz, kesinlikle; ama yalnızca Arrakis halkı için. Bizim rüyamız, bir gün Arrakis ikliminin, bu tür bitkilerin açıkta her yerde yetişmesine yetecek kadar değiştirilebilmesidir."

Hay sen çok yaşa! diye düşündü Leto. *Hadi bakalım su nakliyecimiz bu lokmayı nasıl yutacak.*

"Su ve hava kontrolüne olan ilginiz ortada," dedi Dük. "Size mal varlığınızı çeşitlendirmenizi öneririm. Bir gün Arrakis'te su değerli bir mal olmayacak."

Ve şöyle düşündü: *Hawat, bu Bewt'ın örgütüne sızma çabalarını iki katına çıkarmalı. Ve bir an önce yedek su tesislerini faaliyete geçirmeliyiz. Hiç kimse beni tehdit edemeyecek!*

Bewt, gülümsemesi hala yüzünde, başıyla onayladı. "Övgüye değer bir rüya, Efendim." Bir adım geri çekildi.

Kynes'ın yüzündeki ifade Leto'nun dikkatinden kaçmadı. Adam gözlerini Jessica'ya dikmişti. Görünüşü farklıydı; aşık olmuş bir adam gibi... ya da dinsel bir transa girmiş gibi.

Sonunda, kehanetin söyledikleri Kynes'ın düşüncelerine hakim olmuştu: *"Ve onlar, en değerli rüyanızı paylaşacaklar."*

Doğrudan Jessica'ya hitap etti: "Yolun kısalmasını sağlıyor musunuz?"

"Aa, Dr. Kynes," dedi su nakliyecisi. "Demek Fremen güruhunuzla taban tepmeyi bırakıp buraya geldiniz. Ne kadar da naziksiniz."

Kynes, Bewt'e doğru anlaşılmaz bir bakış savurarak konuştu: "Çölde derler ki, bir adamın çok fazla suya sahip olması onu ölümcül bir dikkatsizliğe sürükleyebilir."

"Çöldekilerin bir sürü acayip vecizesi var," dedi Bewt, ancak sesi rahatsızlığını ele verdi.

Jessica, Leto'nun yanına geçti ve kendisini sakinleştirecek zamanı kazanmak için koluna girdi. Kynes ne demişti: "...yolun kısalması." Eski dilde, bu ibare "Kuisatz Haderah" olarak tercüme ediliyordu. Gezegenbilimcinin garip sorusu diğerlerinin dikkatini çekmeden geçmiş gibi görünüyordu; ve Kynes şimdi, işveyle bir şeyler fısıldayan evli bir kadına doğru eğilmiş, onun söylediklerini dinliyordu.

Kuisatz Haderah, diye düşündü Jessica. *Koruyucu Misyon'umuz bu efsanenin tohumlarını buraya da mı attı?* Bu düşünce Paul için duyduğu gizli umudu körükledi. *O Kuisatz Haderah olabilir. Olabilir.*

Lonca Bankası temsilcisi, su nakliyecisiyle sohbete dalmıştı ve Bewt'ın sesi, sohbetlerin yeniden canlanan mırıltısının üstüne çıkıyordu: "Bir çok kişi Arrakis'i değiştirmeye çalıştı."

Dük, bu sözlerin Kynes'ı nasıl etkilediğini ve gezegen-bilimciyi kendisine kur yapan kadından kopardığını gördü.

Aniden oluşan sessizlikte, uşak üniforması giymiş ev birliğinden bir asker Leto'nun arkasında hafifçe öksürdü ve "Yemek hazır, Efendim," dedi.

Dük, Jessica'ya sorarcasına bir bakış yöneltti.

"Burada gelenek, ev sahiplerinin masaya konukların arkasından gitmesini gerektiriyor," dedi Jessica ve gülümsedi; "Bunu da değiştirecek miyiz, Efendim?"

Dük mesafeli bir tavırla konuştu: "Bu iyi bir gelenek gibi görünüyor. Şimdilik bırakalım kalsın."

Onun ihanetinden şüphelendiğim yanılsaması sağlanmalı, diye düşündü. Sırayla yanlarından geçen konuklara bir göz attı. *Aranızdan kim bu yalana inanır?*

Jessica, onun soğukluğunu hissederek son bir hafta sık sık yaptığı gibi bu konu üstünde düşündü. *Kendi kendisiyle mücadele eden bir adam gibi davranıyor,* diye geçirdi aklından. *Acaba bunun nedeni bu partiyi böyle alelacele vermem mi? Yine de, subaylarımızı ve adamlarımızı buranın yerlileriyle sosyal bir platformda kaynaştırmaya başlamamızın ne kadar önemli olduğunu biliyor. Biz onların tümünün annesi ve babası sayılırız. Hiçbir şey bu gerçeği, böyle sosyal bir paylaşımdan daha sağlam bir şekilde vurgulayamaz.*

Sırayla geçmekte olan konukları izleyen Leto, Thufir Hawat'ın, olaydan haberdar olduğu zaman söylediği şeyi hatırladı: *"Efendimiz! Buna izin vermem!"*

Dük'ün dudaklarına keyifsiz bir gülümseme yerleşti. Ne sahne olmuştu ama. Ve Dük, yemeğe katılma konusunda fikrinden caymayınca, Hawat başını iki yana sallamıştı. "Bu konuda pek iyi şeyler hissetmiyorum, Efendim," demişti. "Arrakis'te her şey fazla hızlı gidiyor. Bu Harkonnenlerin tarzı değil. Hem de hiç değil."

Kendisinden yarım kafa daha uzun genç bir kadına eşlik eden Paul, babasının yanından geçti. Babasına acı bir bakış savurup genç kadının söylediği bir şeyi başıyla onayladı.

"Babası damıtıcı giysi imal ediyor," dedi Jessica. "Duyduğuma göre, çölün derinliklerinde bu adamın giysilerini ancak bir aptal giyermiş."

"Paul'ün önündeki yaralı yüzlü adam kim?" diye sordu Dük. "Çıkaramadım."

"Listeye son anda eklendi," diye fısıldadı. "Daveti Gurney ayarladı. Kaçakçı."

"Gurney mi ayarladı?"

"Benim ricamla. Bu konuda birazcık katı olduğunu düşünmeme rağmen Hawat da onayladı. Kaçakçının adı Tuek, Esmar Tuek. Kendi türü arasında bir güce sahip. Onu burada herkes tanıyor. Evlerin birçoğunun yemek sofrasında ağırlanmış."

"Neden burada?"

"Buradaki herkes bu soruyu soracak," dedi Jessica. "Tuek sadece varlığıyla bile güvensizlik ve şüphe tohumları atacaktır. Aynı zamanda, rüşvete karşı verdiğin emirlere arka çıkılacağının, hatta kaçakçılar cephesinin de bunlara uyacağının göstergesi olacaktır. Hawat'in hoşuna gitmiş görünen nokta buydu."

"Benim hoşuma gittiğinden emin değilim." Geçen bir çifti başıyla selamladı, önlerinden gidecek yalnızca birkaç konuk kaldığını gördü. "Neden birkaç Fremen çağırmadın?"

"Kynes var."

"Evet, Kynes var," dedi Dük. "Benim için başka küçük sürprizler hazırladın mı?" Jessica'yı kafilenin arkasına doğru yönlendirdi.

"Geri kalan her şey son derece alışıldık," dedi Jessica.

Ve şöyle düşündü: *Bu kaçakçının hızlı gemileri kontrol ettiğini ve satın alınabileceğini göremiyor musun, sevgilim? Eğer başka çaremiz kalmazsa, Arrakis'ten bir çıkış yolumuz, bir kaçış kapımız olmalı.*

Yemek salonuna girdiklerinde, Leto'nun kolundan çıktı ve onun tuttuğu sandalyeye oturdu. Dük uzun adımlarla masanın diğer ucuna yürüdü. Bir uşak sandalyesini tuttu. Diğerleri kumaş hışırtıları ve sandalye gıcırtıları arasında oturdular ama Dük ayakta kaldı. Bir el işareti yaptı ve masanın etrafında duran, uşak üniforması giymiş ev birliği askerleri bir adım gerileyerek hazır olda durdular.

Odaya huzursuz bir sessizlik çöktü.

Masanın öbür ucuna bakan Jessica, Leto'nun ağzının köşelerinde belli belirsiz bir titreme gördü, adamın yanaklarının kızgınlıktan kıpkırmızı kesildiğini fark etti. *Onu kızdıran ne?* diye sordu kendi kendine. *Benim kaçakçıyı davet etmem değil kesinlikle.*

"Bazıları çanak geleneğini değiştirmemi sorguluyorlar," dedi Leto. "Bu, benim size birçok şeyin değişeceğini anlatma yolum."

Masaya sıkıntılı bir sessizlik çöktü.

Sarhoş olduğunu sanacaklar, diye düşündü Jessica.

Leto su maşrapasını kaldırdı ve havada tuttu. Süspansör ışıkları maşrapanın üzerinden yansıyordu. "O halde, İmparatorluk'un bir Şövalyesi olarak şerefinize kadeh kaldırıyorum."

Diğerleri maşrapalarını kavradı, bütün gözler Dük'e odaklanmıştı. Aniden oluşan dinginlikte, bir süspansörlü ışık mutfağa giden servis koridorundan gelen başıboş bir esintiye kapılarak hafifçe sürüklendi. Dük'ün yüzündeki atmaca çizgilerinde gölgeler oynaştı.

"İşte buradayım ve burada kalacağım!" diye bağırdı.

Maşrapaları ağızlara götürmeye yönelik girişimler, Dük kolunu indirmediği için yarıda kaldı. "Kadehimi kalbimizde yeri olan şu

düsturlardan birine kaldırıyorum: 'İş ilerlemeyi getirir! Servet her yerde geçer!'"

Suyundan bir yudum aldı.

Diğerleri ona katıldı. Aralarında soru dolu bakışlar dolaştı.

"Gurney," diye seslendi Dük.

Leto'nun olduğu taraftaki bir bölmeden Halleck'in sesi geldi. "Buradayım, Efendim."

"Bize bir şey çal, Gurney."

Balisetten çıkan minör bir akor bölmeden dışarı yayıldı. Dük'ün izin veren bir işaretiyle, uşaklar yemek dolu tabakları masaya koymaya başladılar: Cepeda sosunda kızarmış çöl tavşanı, aplomage sirian, cam altında çukka, melanjlı kahve (bahardan kaynaklanan yoğun bir tarçın kokusu masaya yayıldı), köpüklü Caladan şarabıyla servis edilen gerçek bir pot-a-oie.

Dük, hala ayakta duruyordu.

Konuklar, dikkatleri önlerine konulan tabaklarla ayakta duran Dük arasında bölünmüş bir halde beklerken Leto şöyle dedi: "Eski çağlarda, kendi yetenekleriyle konuklarını eğlendirmek ev sahibinin göreviymiş." Su maşrapasını öyle sıkı tutuyordu ki parmak eklemleri beyazlaşmıştı. "Ben şarkı söyleyemem ama size Gurney'in şarkısının sözlerini okuyabilirim. Bunu başka bir kadeh kaldırma olarak kabul edin; bizim buraya gelmemizi sağlamak için canını verenlerin tümünün şerefine."

Masanın çevresinde rahatsız bir kıpırdanma duyuldu.

Jessica bakışlarını indirdi, en yakınında oturan insanlara şöyle bir baktı; yuvarlak yüzlü su nakliyecisi ve kadını; solgun ve fazla ciddi Lonca Bankası temsilcisi (Leto'ya sabitlenmiş gözleriyle, ıslık çalıyormuş gibi görünen bir korkuluğu andırıyordu); haşin ve yaralı yüzlü Tuek, mavi içinde mavi gözleri aşağıya çevrili.

"Geçiyor, dostlar... mazideki birlikler geçiyor," dedi Dük dua okurcasına. "Hepsi ecele gidiyor, sırtlarında acılar ve dolarlar. Gümüş tasmalarımızı ruhlarına takmışlar. Geçiyor, dostlar... mazideki birlikler geçiyor. Her biri zamanın bir noktası hilesiz hurdasız. Onlarla birlikte geçiyor kaderin tuzağı. Geçiyor, dostlar... mazideki birlikler geçiyor. Ömrümüz sona erdiğinde ağız dolusu gülüşüyle, kaderin tuzağından kurtulacağız."

Dük, son dizeyi sesini yavaş yavaş kısarak bitirdi, büyükçe bir yudum aldığı su maşrapasını hızla masaya bıraktı. Su, maşrapanın ağzından keten örtüye döküldü.

Diğerleri sıkıntılı bir sessizlikle sularını içtiler.

Dük, tekrar su maşrapasını kaldırdı ve diğerlerinin de aynı şeyi yapmak zorunda olduğunu bilerek kalan suyu yere döktü.

Onun yaptığını ilk tekrarlayan Jessica oldu.

Diğerleri maşrapalarını boşaltmaya başlamadan önce bir an için buz gibi bir hava esti. Jessica, babasının yanında oturan Paul'ün, çevresindeki tepkileri nasıl incelediğini gördü.

Kendisinin ise, konukların, özellikle kadınların hareketlerinin açığa çıkardığı şeyle büyülenmiş olduğunu fark etti. Bu, temiz ve içilebilir suydu, ıslak bir havluyla atılmış bir şey değildi. Onu öylece döküvermeye duyulan gönülsüzlük, titreyen ellerde, geciken tepkilerde, sinirli gülüşlerde... ve yapılması gerekene zorla boyun eğişte kendini gösteriyordu. Bir kadın maşrapasını düşürdü, birlikte geldiği erkek maşrapayı kaldırırken, o kafasını çevirdi.

Bununla birlikte, Jessica'nın en çok dikkatini çeken Kynes oldu. Gezegen-bilimci bir an duraksadı, sonra maşrapasını ceketinin altındaki bir kaba boşalttı. Kendisini izlerken yakaladığı Jessica'ya gülümsedi, boş maşrapayı sessizce onun şerefine kaldırdı. Hareketinden ötürü hiç mi hiç utanmamış görünüyordu.

Halleck'in müziği hala odaya yayılıyordu ama sanki odadaki havayı dağıtmaya çalışıyormuş gibi minör tonlardan çıkmıştı, oynak ve canlıydı.

"Yemek başlasın," dedi Dük ve sandalyesine çöktü.

Kızgın ve kararsız, diye düşündü Jessica. *Şu fabrika tırtılı kaybetmek onu gerektiğinden daha fazla sarstı. Ortada bu kayıptan daha önemli bir şey olmalı. Ümitsiz bir adam gibi davranıyor.* Aniden duyduğu üzüntüyü saklayacağını umarak çatalını aldı. *Neden olmasın? Zaten ümitsiz.*

Yemek, başlangıçta yavaşça, sonra gitgide artan bir canlılıkla devam etti. Damıtıcı giysi imalatçısı, Jessica'ya, aşçı ve şarapla ilgili olarak iltifatta bulundu.

"Her ikisini de Caladan'dan getirdik," dedi Jessica.

"Şahane!" dedi adam çukkayı tadarken. "Tek kelimeyle şahane! Ve içinde melanjın zerresi yok. İnsan her şeyin içinde bahar olmasından öylesine usanıyor ki."

Lonca Bankası temsilcisi karşısındaki Kynes'a baktı. "Anladığım kadarıyla, Doktor Kynes, bir fabrika tırtıl daha bir solucana kaptırıldı."

"Haberler çabuk yayılıyor." dedi Dük.

"Demek doğru, öyle mi?" diye sordu bankacı dikkatini Leto'ya çevirerek.

"Tabii ki doğru!" dedi Dük sertçe. "Kahrolası kaptıkaçtı kayboldu. Bu büyüklükte bir şeyin kaybolması mümkün olmamalı!"

"Solucan geldiğinde tırtılı kurtaracak hiçbir şey yoktu," dedi Kynes.

"Mümkün *olmamalı"* diye tekrarladı Dük.

"Kaptıkaçtının gidişini kimse görmedi mi?" diye sordu bankacı.

"Hiçbir zaman gözcüler gözlerini kumdan ayırmazlar," dedi Kynes. "Öncelikle solucan işaretiyle ilgilenirler. Bir kaptıkaçtının tam kadrosu

genellikle dört adamdan oluşur: İki pilot ve iki kenetleme işçisi. Eğer bu mürettebattan bir hatta iki tanesi Dük'ün düşmanları hesabına çalışıyor idiyse..."

"Haa, anladım," dedi bankacı. "Ve siz, Değişim Yargıcı olarak, bu konudaki kuşkunuzu bildirecek misiniz?"

"Konumumu dikkatli bir şekilde göz önüne almak zorunda kalacağım," dedi Kynes, "ve bunu kesinlikle masada tartışmayacağım." Ve şöyle düşündü: *İskelet kılıklı solgun herif! Bu tür bir suçu göz ardı etmem için bana talimat verildiğini biliyor.*

Bankacı gülümsedi, dikkatini yemeğine çevirdi.

Jessica, oturduğu yerde Bene Gesserit okul günlerinden bir dersi hatırladı. Konu casusluk ve karşı casusluktu. Dersi veren, tombul, güleç yüzlü bir Başrahibe'ydi ve kadının şen şakrak sesi konuyla tuhaf bir zıtlık oluşturuyordu.

"Her casusluk ve/veya karşı casusluk okulu hakkında bilmeniz gereken şey, bütün mezunlarının temel tepki tarzlarının benzer olmasıdır. Her kapalı disiplin, öğrencilerine kendi damgasını basar, kendi tarzını yerleştirir. Bu tarz, analiz ve tahmin edilebilir. "

"Şimdi, güdüsel tarzlar bütün casuslar arasında benzer olacaktır. Bu demektir ki; farklı okullara veya zıt amaçlara rağmen belirli tipte güdüler olacaktır. İlk olarak, bu öğeyi analiziniz için nasıl ayıracağınızı inceleyeceksiniz, başlangıçta, sorguya çekenlerin içindeki eğilimi ele veren sorgu modelleri yoluyla: daha sonra, analiz altındakilerin dil-düşünce eğiliminin yakından gözlenmesi yoluyla. Deneklerinizin kök dillerini belirlemeyi oldukça basit bulacaksınız, tabii ki hem ses tonlaması hem de konuşma tarzı yoluyla. "

Şimdi, oğlu, Dük'ü ve konuklarıyla masada oturmuş Lonca Bankası temsilcisini dinlerken, farkına vardığı şey Jessica'yı ürpertti; adam bir Harkonnen ajanıydı. Sahip olduğu Giedi Prime konuşma tarzı ustalıkla gizlenmişti ama bunu Jessica'nın eğitimli bilincine, sanki kendi ağzıyla söylüyormuş gibi sergiliyordu.

Bu, bizzat Lonca'nın, Atreides Evi'ne karşı taraf tuttuğu anlamına mı geliyor? diye sordu kendi kendine. Bu düşünce onu çok şaşırttı ve bir sonraki yemeğin servis edilmesini isteyerek bu duygusunu gizledi. Bu arada, amacını ortaya çıkarmak için adamı dinliyordu. *Sohbeti bundan sonra güya masum bir şeye kaydıracak ama uğursuz imalarla,* dedi kendi kendine. *Onun tarzı bu.*

Bankacı ağzındaki lokmayı yuttu, şarabından bir yudum aldı ve sağındaki kadının söylediği bir şeye gülümsedi. Masanın öbür ucunda, Dük'e, Arrakis'in doğal bitkilerinin dikeni olmadığını anlatan adamı bir an için dinlermiş gibi göründü

"Arrakis'te kuşların uçuşunu izlemekten zevk alıyorum," dedi bankacı, sözlerini Jessica'ya yönelterek. "Kuşlarımızın tümü, tabii ki, leş yiyicidir ve birçoğu kan içicilere dönüştüğünden su olmaksızın hayatta kalır."

Damıtıcı giysi imalatçısının, masanın öbür ucunda, Paul'le Dük'ün arasında oturan kızı, güzel yüzünü buruşturup kaşlarını çatarak konuştu: "Aman, Suu-Suu, sen de en iğrenç şeylerden bahsedersin."

Bankacı gülümsedi. "Seyyar Su Satıcıları Birliği'nin mali danışmanı olduğum için bana Suu-Suu diyorlar." Ve Jessica yorum yapmadan ona bakmayı sürdürünce ekledi: "Su satıcılarının bağırışından ötürü: 'Suu-Suu-Suuk!'"

Bu seslenişi öyle kusursuz taklit etti ki masadakilerin çoğu güldü.

Jessica kendisiyle böbürlenen ses tonunu duydu ama dikkatini en çok genç kadının verdiği replik çekti; önceden hazırlanmış bir sahne. Bankacıya, bütün bunları söylemesi için bahane yaratmıştı. Gözucuyla Lingar Bewt'a baktı. Su zengini suratını asmış, yemeğine konsantre olmuştu. Jessica, bankacının şunu söylemiş olduğunu anladı: *"Ben de, Arrakis'teki en büyük güç kaynağını kontrol ediyorum: Suyu. "*

Yemek arkadaşının sesindeki sahteliğin farkına varmış olan Paul, annesinin, sohbeti Bene Gesserit yoğunluğuyla izlediğini gördü. Birden, anlamamış gibi yapıp adamın ağzından laf almaya karar vererek bankacıya döndü.

“Bu kuşların yamyam olduğunu mu kastediyorsunuz, bayım?"

"Garip bir soru, genç Efendi," dedi bankacı. "Ben sadece kuşların kan içtiklerini söyledim. Bu kendi türlerinin kanı olmak zorunda değil, öyle değil mi?"

"Garip bir soru *değil"* dedi Paul. Ve Jessica, verdiği eğitimin incelikli yanıtlar verme özelliğinin onun sesinde sergilendiğini fark etti. "Çoğu eğitimli insan bilir ki, her genç organizma için en büyük potansiyel rekabet kendi türünden gelir." Göstere göstere yanındaki kızın tabağındaki yemekten bir çatal alıp yedi. "Aynı kaptan yiyorlar. Temel ihtiyaçları aynı."

Bankacı kaskatı kesildi, suratını asarak Dük'e baktı.

"Oğlumu bir çocuk gibi görme hatasına düşmeyin," dedi Dük ve gülümsedi.

Jessica, masaya göz gezdirdi, Bewt'ın neşelendiğini, hem Kynes'ın hem de kaçakçı Tuek'in sırıtmakta olduğunu fark etti.

"Genç Efendi'nin oldukça iyi anlamış göründüğü şey," dedi Kynes, "ekolojinin bir kuralıdır. Yaşam öğeleri arasındaki mücadele, bir sistemin serbest enerjisi için yapılan mücadeledir. Kan verimli bir enerji kaynağıdır."

Bankacı çatalını bıraktı, kızgın bir sesle konuştu: "Fremen süprüntülerinin kendi ölülerinin kanını içtiği söyleniyor."

Kynes başını iki yana salladı ve ders verir gibi konuştu: "Kanını değil, bayım. Ancak bir insanın tüm suyu sonuçta kendi insanlarına, kabilesine aittir. Büyük Düzlük'ün yakınında yaşadığınızda bu bir gerekliliktir. Orada suyun her damlası değerlidir ve insan vücudunun ağırlığının yaklaşık yüzde yetmişi sudan oluşur. Ölü bir adamın tabii ki artık bu suya ihtiyacı yoktur."

Bankacı her iki elini, masaya, tabağının iki yanına dayadı ve Jessica adamın kendisini geriye itip öfke içinde kalkıp gideceğini düşündü.

Kynes, Jessica'ya baktı. "Bağışlayın, Leydim, masada böyle çirkin bir konunun ayrıntılarına girdiğim için. Ama yanlış bilgilendiriliyordunuz ve

bunun düzeltilmesi gerekiyordu."

"O kadar uzun zamandır Fremenlerle birliktesiniz ki bütün duyarlılığınızı kaybetmişsiniz," dedi bankacı kaba bir şekilde.

Kynes sakin bir şekilde adama baktı, solgun ve titrek yüzünü inceledi. "Bana meydan mı okuyorsunuz, bayım?"

Bankacı donup kaldı. Yutkundu, resmi bir tavırla konuştu: "Tabii ki hayır. Ev sahiplerimize bu şekilde hakaret edemem."

Jessica, korkuyu adamın sesinde duydu, yüzünde, solumasmda ve şakağındaki bir toplardamarın atışında gördü. Adam, Kynes'tan korkuyordu!

"Ev sahiplerimiz hakarete uğrayıp uğramadıklarına pekala kendileri karar verebilirler," dedi Kynes. "Onlar onurun savunulmasını anlayan cesur insanlar. Hepimiz onların cesaretine tanıklık edebiliriz... şimdi... burada... Arrakis'te olmaları gerçeğine dayanarak."

Jessica, Leto'nun bundan zevk aldığını gördü. Diğerlerinin çoğu almıyordu. Masadaki herkes, elleri görünmeyecek şekilde masanın altında, kaçmaya hazır oturuyordu. Kayda değer iki istisna, bankacının bozulmasına açıkça gülen Bewt ve Kynes'tan replik bekliyor görünen kaçakçı Tuek'ti. Jessica, Paul'ün hayranlıkla Kynes'a baktığını gördü.

"Eee?" dedi Kynes.

"Niyetim sizi gücendirmek değildi," diye mırıldandı bankacı. "Eğer gücendirdiysem lütfen özürlerimi kabul edin."

"Seve seve verilen, seve seve kabul edilir," dedi Kynes. Jessica'ya gülümsedi ve hiçbir şey olmamış gibi yemeye devam etti.

Jessica, kaçakçının da rahatladığını gördü. Şunun farkına vardı: adam, Kynes'ın yardımına koşmaya hazır bir yaverin tüm özelliklerini göstermişti. Kynes'la Tuek arasında bir tür anlaşma mevcuttu.

Leto bir çatalla oynarken inceleyen gözlerle Kynes'a baktı. Ekolojistin davranışları, Atreides Evi'ne karşı tavrında bir değişiklik olduğunu gösteriyordu. Kynes, çöl üzerindeki gezide daha soğuk görünmüştü.

Jessica yeni bir yemek ve içki servisi için işaret etti. Uşaklar ellerinde *langues de lapins de garenne* ile göründüler, yanında kırmızı şarap ve mantar sosu.

Yavaş yavaş yemek sohbetine dönüldü ama Jessica sohbetteki sıkıntıyı ve kırgınlığı işitti, bankacının somurtkan bir sessizlik içinde yemeğini yediğini gördü. *Kynes onu duraksamadan öldürürdü,* diye düşündü. Ve Kynes'ın davranışlarından, öldürmeyi sıradan bir şey gibi gördüğünü anladı. Kayıtsız bir katildi ve bunun bir Fremen özelliği olabileceğini düşündü.

Jessica, solundaki damıtıcı giysi imalatçısına dönerek şöyle dedi: "Arrakis'te suya verilen önem beni sürekli hayrete düşürüyor."

"Çok önemli," diye onayladı adam. "Bu yemek nedir? Çok lezzetli."

"Özel bir sosta pişirilmiş vahşi tavşan dili," dedi Jessica. "Çok eski bir tarif."

"Bu tarifi almalıyım."

Jessica başıyla onayladı. "Elinize geçmesini sağlarım."

Kynes, Jessica'ya bakarak konuştu: "Arrakis'e yeni gelenler suyun buradaki önemini çoğu zaman hafife alırlar. Bakın, burada Minimumlar Kanunu'yla karşı karşıyasınız."

Jessica, adamın sesindeki sınayıcı özelliği duyarak şöyle dedi: "Büyüme, en az miktarda bulunan ihtiyaç maddesiyle sınırlıdır. Ve, doğal olarak, en az elverişli koşul büyüme oranını kontrol eder."

"Gezegensel sorunların bilincinde olan bir Büyük Ev üyesi bulmak zordur," dedi Kynes. "Arrakis'te yaşam için en az elverişli koşul sudur. Ve unutmayınız ki, aşırı özen gösterilmediği sürece bizzat *büyüme* de elverişsiz koşullar yaratabilir."

Jessica, Kynes'in sözlerinde gizli bir mesaj algıladı ama bunu kaçırdığını biliyordu. "Büyüme," dedi. "Arrakis'in, insan yaşamının daha elverişli koşullar altında sürmesini sağlayacak düzenli bir su çevrimine sahip olabileceğini mi kastediyorsunuz?"

"Olanaksız!" diye bağırdı su zengini.

Jessica dikkatini Bewt'a çevirdi. "Olanaksız mı?"

"Arrakis'te olanaksız," dedi adam. "Bu hayalperesti dinlemeyin. Bütün laboratuvar kanıtları ona karşı."

Kynes, Bewt'a baktı; ve Jessica, insanlar bu yeni söz alışverişine konsantre olunca, masadaki diğer sohbetlerin kesildiğini fark etti.

"Laboratuvar kanıtları çok basit bir gerçeği görmemizi engelliyor," dedi Kynes. "Bu gerçek şu: burada, bitkilerin ve hayvanların normal varlıklarını sürdürdükleri açık havada başlayan ve orada var olan meselelerle karşı karşıyayız."

"Normal!" diye homurdandı Bewt "Arrakis'le ilgili hiçbir şey normal değildir!"

"Tam aksine," dedi Kynes. "Burada, kendi varlığını sürdüren soylar boyunca belirli uyumlar sağlanabilir. Sadece gezegenin sınırlarını ve üstündeki baskıları anlamalısınız."

"Asla böyle bir şey olmayacak," dedi Bewt.

Dük, Kynes'in tavrının hangi noktada değiştiğini aniden kavradı: Jessica, sera bitkilerini Arrakis için muhafaza etmekten bahsettiği zaman.

"Kendi varlığını sürdüren bir sistem kurmak için ne gereklidir, Doktor Kynes?" diye sordu Leto.

"Eğer ArraMs'teki yeşil bitki öğelerinin yüzde üçünün gıda maddesi olarak karbon bileşikleri oluşturmasını sağlarsak, çevrimsel sistemi başlatmış oluruz," dedi Kynes.

"Tek problem su, öyle mi?" diye sordu Dük. Kynes'ın heyecanını algıladı ve kendisinin de buna kapıldığını hissetti.

"Su başka sorunları gölgede bırakıyor," dedi Kynes. "Bu gezegenin çok fazla oksijeni var; ama her zamanki doğal sonuçları, yani volkanlar gibi doğal olayların açığa çıkardığı zengin karbondioksit kaynaklı ve yaygın bitki yaşamı yok. Burada geniş yüzeyler üzerinde olağandışı kimyasal alışverişler olur."

"Pilot projeleriniz var mı?" diye sordu Dük.

"Tansley Etkisi'ni, şu anda bilim dalının kendine temel olgular çıkarabileceği amatör bazda küçük birimli deneyleri oluşturmak için çok zamanımız oldu," dedi Kynes.

"Yeterli su yok," dedi Bewt. "Kesinlikle yeterli su yok."

"Üstat Bewt su konusunda bir uzmandır," dedi Kynes. Gülümsedi ve yemeğine geri döndü.

Dük sağ eliyle sert bir hareket yaparak bağırdı: "Hayır! Bir yanıt istiyorum! Yeterli su var mı, Doktor Kynes?" Kynes gözünü tabağına dikti.

Jessica, adamın yüzündeki duygu oyunlarını izledi. *Kendisini iyi gizliyor,* diye düşündü ama şimdi onu çözümlemişti; adamın söylediklerinden dolayı pişman olduğunu anladı.

"Yeterli su var mı?" diye ısrar etti Dük.

"Var... olabilir," dedi Kynes.

Tereddüt ediyormuş taklidi yapıyor! diye düşündü Jessica.

Paul, doğru algılama gücüyle altta yatan gerçeği yakaladı ve heyecanını gizlemek için eğitiminin her damlasını kullanması gerekti. *Yeterli su var! Ama Kynes bunun bilinmesini istemiyor.*

"Gezegenbilimcimizin birçok ilginç hayali var," dedi Bewt. "Fremenlerle birlikte kehanet ve mesih hayalleri kuruyor."

Masadan tek tük gülüşmeler yükseldi. Jessica bunları belirledi; kaçakçı, damıtıcı giysi imalatçısının kızı, Duncan Idaho ve gizemli eskort hizmeti veren kadın.

Bu gece burada, gerginlikler garip, bir şekilde dağılıyor, diye düşündü Jessica. *Farkında olmadığım çok fazla şey olup bitiyor. Yeni bilgi kaynakları bulmak zorundayım.*

Dük bakışlarını Kynes'tan Bewt'a, Bewt'tan Jessica'ya kaydırdı. Kendini garip bir şekilde yüzüstü bırakılmış gibi hissetti, sanki hayati bir şey onu orda bırakıp gitmişti. "Olabilir," diye mırıldandı.

Kynes çabuk çabuk konuştu: "Belki bunu başka bir zaman tartışırız, Efendim. Öyle çok..."

Üniformalı bir Atreides askeri, servis kapısından aceleyle girip, muhafızları geçerek Dük'ün yanına koşturunca, gezegen-bilimci sözlerini tamamlayamadı. Asker eğilerek Leto'nun kulağına bir şeyler fisıldadı.

Jessica, adamın kepinde Hawat'ın birliğinin işaretini tanıdı, huzursuzluğunu bastırmaya çalıştı. Damıtıcı giysi imalatçısının kadın arkadaşına döndü; üst gözkapakları göz pınarlarını hafifçe kapatan, bebek yüzlü, koyu renk saçlı, ufak tefek bir kadın.

"Yemeğine neredeyse hiç dokunmamışsın, hayatım," dedi Jessica. "Senin için bir şeyler getirteyim mi?"

Kadın yanıt vermeden önce damıtıcı giysi imalatçısına baktı, ardından: "Pek aç değilim," dedi.

Dük birdenbire ayağa kalktı, sert bir tonla, emir verircesine konuştu: "Kimse kalkmasın. Beni bağışlamanız gerekiyor, kişisel olarak ilgilenmek zorunda olduğum bir mesele çıktı." Yana çekildi. "Paul, benim için evsahipliğini üstlen, eğer lütfedersen," dedi.

Paul ayağa kalktı, babasının neden ayrılmak zorunda kaldığını sormak istiyor, bu rolü vakur bir tavırla oynaması gerektiğini biliyordu. Babasının sandalyesinin çevresinden dolaşıp oturdu.

Dük, Halleck'in oturduğu bölmeye döndü ve şöyle dedi: "Gurney, lütfen Paul'ün yerine geç. Masadaki çift sayıyı bozmamalıyız. Yemek bittiğinde Paul'ü arazi karargahına getirmeni isteyebilirim. Benden haber bekle."

Üzerinde üniforması olan Halleck bölmeden çıktı; kaba saba çirkinliği, pırıltılı süsler içindeki bu yere ait değilmiş gibi görünüyordu. Balisetini duvara dayadı, Paul'ün kalktığı sandalyeye geçip oturdu.

"Telaşlanmaya gerek yok" dedi Dük "ama ev muhafızımız güvenli olduğunu söyleyene kadar hiç kimsenin ayrılmamasını istemek zorundayım. Burada kaldığınız sürece tamamen güvenlikte olacaksınız ve bu küçük sorunu çok kısa sürede halletmiş olacağız."

Paul, babasının mesajındaki şifre sözleri yakaladı; muhafız-güvenli-güvenlik- kısa sürede. Sorun güvenlikti, şiddet, değil. Annesinin de aynı mesajı aldığını gördü. Her ikisi de rahatladı.

Dük başıyla hafif bir selam verdi, döndü ve arkasında askeri, servis kapısından çıkıp gitti.

Paul şöyle dedi: "Lütfen yemeğinize devam edin. Sanırım Doktor Kynes su konusunu tartışıyordu."

"Başka bir zaman tartışabilir miyiz?" diye sordu Kynes.

"Elbette," dedi Paul.

Ve Jessica, oğlunun ağırbaşlılığını ve gelişmiş kendine güven duygusunu gururla fark etti.

Bankacı su maşrapasını kaldırdı ve onunla Bewt'ı gösterdi. "Burada hiçbirimiz süslü laflar konusunda Üstat Lingar Bewt'la aşık atamaz. Onun, Büyük Ev statüsü için can attığı zannedilebilir. Gelin, Üstat Bewt, kadeh kaldırırken bize öncülük edin. Belki de sizde, bir adam gibi davranılması gereken bu çocuk için bir zerre bilgelik vardır."

Jessica sağ elini masanın altında yumruk yaptı. Halleck'ın, Idaho'ya bir el işareti çaktığını ve ev askerlerinin duvarlar boyunca maksimum koruma

pozisyonu aldıklarını gördü.

Bewt bankacıya nefret dolu bir bakış fırlattı.

Paul gözucuyla Halleck'e baktı, muhafızlarının savunma pozisyonlarını gördü ve bankacı su maşrapasını indirene dek adama baktı. Ardından şöyle dedi: "Bir keresinde Caladan'da, boğulmuş bir balıkçının sudan çıkarılan cesedini gördüm. Adam..."

"Boğulmak mı?" Soruyu soran damıtıcı giysi imalatçısının kızıydı.

Paul bir an duraksadıktan sonra: "Evet. Ölene kadar suyun içinde gömülü kalmak. Boğulmak."

"Ölmek için ne ilginç bir yol," diye mırıldandı kız.

Paul'ün gülüşü donuklaştı. Dikkatini yeniden bankacıya çevirdi. "Bu adamla ilgili ilginç olan şey omuzlarındaki yaralardı. Bunları başka bir balıkçının tırnaklı botları açmıştı. Bu balıkçı, batan... suyun altına giren... teknedeki... su üzerinde yolculuk etmek için kullanılan taşıt... birkaç kişiden biriydi. Cesedi çıkarmaya yardım eden başka bir balıkçı, birçok kez bu adamın yaralarına benzer izler görmüş olduğunu söyledi. Bu yaralar, boğulmakta olan başka bir balıkçının, yüzeye, yani havaya ulaşmak amacıyla, bu zavallı adamın omuzlarında ayakta durmaya çalıştığı anlamına geliyordu."

"Bu neden ilginç?" diye sordu bankacı.

"Babamın o zaman yaptığı bir yorum yüzünden. Boğulmakta olup da kendisini kurtarmak için sizin omuzlarınıza çıkan adam anlayışla karşılanabilir demişti... böyle bir durumla oturma odasında karşılaştırdığınız sürece." Bankacıya can alıcı noktanın yaklaştığını belli etmeye yetecek kadar duraksayan Paul şöyle dedi: "Ve ben de şunu eklemeliyim, böyle bir durumla yemek masasında karşılaşmadığınız sürece."

Odayı ani bir sessizlik kapladı.

Bu cüretkarlıktı, diye düşündü Jessica. *Bu bankacının oğlumu düelloya davet etmeye yetecek payesi olabilirdi.* Idaho' nun ani bir harekete karşı hazır olduğunu gördü. Ev askerleri tetikteydi. Gurney Halleck'in gözleri karşısındaki adamların üstündeydi.

"Ha-ha-ha-a-a-a!" Bu ses, kendini tamamen kaptırarak başını geriye atmış gülen kaçakçı Tuek'e aitti.

Masanın çevresinde sinirli gülümsemeler belirdi.

Bewt sırıtıyordu.

Bankacı sandalyesini geriye itmiş dik dik Paul'e bakıyordu.

Kynes şöyle dedi: "Bir Atreides'i taciz eden, bunun riskini göze alır."

"Konuklarına hakaret etmek bir Atreides geleneği midir?" diye sordu bankacı.

Paul yanıt vermeye fırsat bulamadan Jessica öne atılıp, -Bayım!" dedi. Ve şöyle düşündü: *Bu Harkonnen yaratığının oyununu öğrenmeliyiz. Paul'le uğraşmak için mi burada? Yardımcısı var mı?*

"Oğlum, öylesine bir giysi gösteriyor ve siz onun kesiminin kendinize uyduğunu mu iddia ediyorsunuz?" diye sordu Jessica. "Ne şaşırtıcı bir açıklama." Elini bacağına, baldırına bağlı kında duran hançer-i figana kaydırdı.

Bankacı düşmanca bakışlarını Jessica'ya çevirdi. Adam gözlerini Paul'den kaydırdı ve Jessica oğlunun masadan hafifçe uzaklaştığını, harekete geçebilmek için kendisine yer açtığını gördü. Paul şiire sözcük üzerine odaklanmıştı; *giysi. "Şiddete hazırlıklı ol."*

Kynes inceleyen bakışlarını Jessica'ya yöneltti, Tuek'e belli belirsiz bir el işareti yaptı.

Kaçakçı sendeleyerek ayağa kalktı, maşrapasını havaya kaldırdı. "Kadeh kaldırıyorum," dedi. "Görünüşüyle henüz bir delikanlı ama yaptıklarıyla bir adam olan genç Paul Atreides'e."

Neden müdahale ediyorlar? diye sordu Jessica kendi kendine.

Bankacı gözlerini şimdi de Kynes'a dikmişti; ve Jessica, ajanın yüzüne yeniden dehşet ifadesinin yerleştiğini gördü.

Masanın çevresindekiler kaldırılan kadehe karşılık vermeye başladı.

Kynes yol gösterince insanlar izliyor, diye düşündü Jessica. *Bize Paul'ün tarafını tuttuğunu gösterdi. Gücünün sırrı nedir? Değişim Yargıcı olduğu için olamaz. Bu geçici. Ve kesinlikle kamu görevlisi olduğu için de değil.*

Elini hançer-i figanın kabzasından çekti ve maşrapasını Kynes'a doğru kaldırdı. Kynes kibarca karşılık verdi.

Yalnızca Paul ve bankacı *(Suu-Suu! Ne aptalca bir lakap!* diye düşündü Jessica) eli boş kalmıştı. Bankacının dikkati Kynes'a sabitlenmişti. Paul gözlerini tabağına dikmişti.

Gayet güzel idare ediyordum, diye düşündü Paul. *Neden karıştılar ki?* Kendisine en yakın erkek konuklara gizlice gözücuyla baktı. *Şiddete hazırlıklı olmak mı? Kimden gelecek şiddete? Şu bankacı adamdan değil kesinlikle.*

Halleck kıpırdandı ve belirli birine hitap etmiyormuş gibi, sözlerini karşısındaki konukların başının üstüne yöneltti: "Bizim toplumumuzda insanlar, saldırıya geçerken acele etmemeli. Bu çoğu zaman intihar sayılır." Damıtıcı giysi imalatçısının, yanında oturan kızına baktı. "Siz de öyle düşünmüyor musunuz, hanımefendi?"

"A, evet. Evet. Gerçekten öyle düşünüyorum," dedi kız. "Çok fazla şiddet var. Bıktım artık Ve çoğu zaman saldırı gibi bir niyet olmuyor ama yine de insanlar ölüyor. Son derece anlamsız."

"Gerçekten öyle," dedi Halleck.

Jessica kızın oynadığı mükemmele yakın rolü görerek şunun farkına vardı: *Bu boş kafalı küçük kadın, boş kafalı küçük bir kadın değil.* Ardından

ne tarz bir tehlike olduğunu gördü; ve anladı ki Halleck de bunu saptamıştı. Paul'ü cinsellikle tuzağa düşürmeyi planlamışlardı. Büyük olasılıkla bunu ilk anlayan oğlu olmuştu; eğitimi bu açık gambiti gözden kaçırmamıştı.

Kynes bankacıya: "Sırada başka bir özür yok mu?" diye sordu

Bankacı hastalıklı bir sırıtışla Jessica'ya dönerek şöyle dedi: "Leydim, korkarım şaraplarınızdan fazla kaçırdım. Yemekte sert içki sunuyorsunuz, ben buna alışık değilim."

Jessica adamın ses tonunun altındaki zehiri duydu ve tatlı tatlı konuştu: "Yabancı insanlar yeni tanıştıklarında, gelenek ve eğitim farklılıkları nedeniyle daha hoşgörülü olmalılar."

"Teşekkür ederim, Leydim," dedi bankacı.

Damıtıcı giysi imalatçısının koyu renk saçlı hanım arkadaşı Jessica'ya doğru eğilerek: "Dük burada güvenlikte olduğumuzdan bahsetti. Umarım bu, daha fazla çarpışma anlamına gelmiyordur."

Konuşmayı bu yöne çekmesi istenmiş, diye düşündü Jessica.

"Büyük olasılıkla önemsiz bir şey çıkacaktır," dedi Jessica. "Ama bugünlerde, Dük'ün kişisel olarak ilgilenmesi gereken öyle çok ayrıntı var ki. Atreidesler ve Harkonnenler arasındaki düşmanlık devam ettiği sürece aşırı dikkatli olduğumuz söylenemez. Dük kanlı yemini etti. Arrakis'te hiçbir Harkonnen ajanını sağ bırakmayacak elbette." Lonca Bankası ajanına şöyle bir baktı. "Ve doğal olarak, Konvansiyonlar da bu konuda onu destekliyor." Dikkatini Kynes'a çevirdi. "Öyle değil mi Doktor Kynes?"

"Gerçekten öyle," dedi Kynes.

Damıtıcı giysi imalatçısı, hanım arkadaşını kibarca geri çekti. Kadın adama baktı ve şöyle dedi: "Sanırım artık bir şeyler yiyebilirim. Daha önce sunduğunuz şu kuş yemeğinden biraz rica edebilir miyim?"

Jessica bir uşağa işaret edip bankacıya döndü: "Ve siz, bayım, biraz önce kuşlardan ve alışkanlıklarından bahsediyordunuz. Arrakis'le ilgili

birçok ilginç şey öğreniyorum. Söyleyin, bahar nerede bulunur? Avcılar çölün derinliklerine gider mi?"

"Yo, hayır, Leydim," dedi bankacı. "Çölün derinlikleri hakkında çok az şey biliniyor. Güney bölgeleri hakkında ise hemen hemen hiçbir şey."

"Güney sınırlarında baharın büyük bir Cevher Ana'sı bulunması gerektiğine dair bir masal var," dedi Kynes, "ama bunun yalnızca bir şarkı için icat edilmiş bir hayal ürünü olmasından şüpheleniyorum. Bazı gözüpek bahar avcıları zaman zaman merkez kuşağının sınırlarından içeri sızarlar. Ama bu aşırı derecede tehlikelidir; rota belirsizdir, sık sık fırtına çıkar.

Kalkan Duvarı üslerinden uzaklaştıkça zayiat dramatik boyutlara ulaşır. Çok fazla güneye gitmeyi göze almayı kârlı bulmuyorlar. Eğer bir hava durumu uydumuz olsaydı, belki..."

Bewt başını kaldırıp baktı, ağzı yemekle dolu konuştu: "Fremenlerin oralarda gezdikleri, her yere gittikleri ve güney enlemlerinde bile ıslaklar ve yudum kuyuları aradıkları söyleniyor."

"Islaklar ve yudum kuyuları mı?" diye sordu Jessica.

Kynes hızlı hızlı konuştu: "Deli saçması söylentiler, Leydim. Bunlar diğer gezegenlerde bilinir, Arrakis'te değil. Islak, suyun yüzeye ya da belirli işaretlere göre kazıldığında bulunabilecek kadar yüzeyin yakınına sızdığı bir yerdir. Yudum kuyusu ise, bir kişinin suyu bir kamışla çekebileceği türde bir ıslaktır... yani böyle söylüyorlar."

Jessica, *sözlerinde bir kandırmaca var,* diye geçirdi aklından

Neden yalan söylüyor acaba? diye düşündü Paul.

"Ne kadar da ilginç," dedi Jessica. Ve düşündü. *"Böyle söylüyorlar... " Buradakilerin ne kadar tuhaf bir konuşma tarzları var. Bunun batıl inançlara olan bağlılıklarını nasıl açığa çıkardığını bir bilseler.*

"Bir vecizeniz olduğunu duydum," dedi Paul, "cila gelir şehirden, akıl gelir çölden."

"Arrakis'te pek çok vecize vardır," dedi Kynes.

Bir uşak elinde bir notla eğilince, Jessica yeni bir soru sormaya fırsat bulamadı. Notu açtı, Dük'ün el yazısını ve şifre işaretleri gördü, hızla okudu.

"Bunu öğrenmek hepinizi mutlu edecek" dedi, "Dükümüz güvence veriyor. Gitmesine yol açan mesele halledilmiş. Kayıp kaptıkaçtı bulunmuş. Mürettebatın arasındaki bir Harkonnen ajanı zor kullanmış ve aracı bir kaçakçı üssüne kaçırmış. Onu orada satmayı umuyormuş. Adamlar da araç da kuvvetlerimize teslim edilmiş." Tuek'i başıyla selamladı.

Kaçakçı başıyla karşılık verdi.

Jessica notu katladı, giysinin kolumdan içeri soktu.

"Açık bir savaşa dönüşmemesine sevindim," dedi bankacı, "insanlar, Atreideslerin barış ve refah getireceğine dair umutlar besliyor."

"Özellikle refah," dedi Bewt.

"Artık tatlılarımızı alalım mı?" diye sordu Jessica. "Aşçımıza bir Caladan tatlısı hazırlattım; dolsa sosunda pundi pirinci."

"Kulağa çok hoş geliyor," dedi damıtıcı giysi imalatçısı. "Tarifini almam mümkün mü?"

"Arzu ettiğiniz her tarifi alabilirsiniz," dedi Jessica, daha sonra Hawat'a bildirmek üzere adamı çözümlerken. Damıtıcı giysi imalatçısı korkak, küçük bir sürüngendi ve satın alınabilirdi.

Çevresinde yeniden ufak tefek sohbetler başladı:

"Ne hoş bir kumaş..."

"Mücevhere uygun bir çerçeve yaptırmış..."

"Önümüzdeki üç ay içinde üretim artışı sağlamayı deneyebiliriz..."

Jessica gözlerini tabağına dikerek Leto'nun mesajının şifreli kısmını düşündü: *"'Harkonnenler, bir parti lazer silahı getirmeye çalışıyorlardı. Onları yakaladık. Başka partiler getirmeyi başarmış olabilirler. Kalkanları pek önemsemedikleri ortada. Gereken tedbirleri al. "*

Jessica endişelenerek, zihnini lazer silahlarına odakladı. Yıkıcı ışığın sıcak, beyaz ışınları, bilinen her maddeyi kalkanla kaplı olmadığı sürece kesebilirdi. Bir kalkandan geriye tepmenin, hem lazer silahını hem de kalkanı havaya uçuracağı gerçeği Harkonnenleri rahatsız etmiyordu. Neden? Bir lazer silahı-kalkan patlaması tehlikeli bir değişkendi, atom silahlarından daha güçlü olabiliyordu ya da yalnızca ateş edeni ve kalkanlı hedefini öldürebiliyordu.

Buradaki bilinmeyenler içini huzursuzlukla doldurdu.

Paul şöyle dedi: "Kaptıkaçtıyı bulacağımızdan emindim. Babam bir sorunu çözmeye kalkışırsa onu çözer. Bu, Harkonnenlerin keşfetmeye başladıkları bir gerçek"

Böbürleniyor, diye düşündü Jessica. *Böbürlenmemen gerek.*

Lazer silahlarına karşı tedbir olarak bu gece yer seviyesinin çok altında uyuyacak birisinin böbürlenmeye hakkı yoktur.

"Kaçış yok: atalarımızın uyguladığı şiddetin karşılığını öderiz "

- Prenses Irulan'ın yazdığı "Muad'Dib'in Toplu Vecizeleri"nden

Jessica büyük salondaki patırtıyı duydu, yatağının yanındaki ışığı yaktı. Başucundaki saat yerel saate ayarlanmamıştı ve gece 2:00 civarı olduğunu belirlemek için yirmi bir dakika çıkarmak zorunda kaldı.

Yüksek sesli patırtının ne olduğu anlaşılmıyordu.

Acaba Harkonnen saldırısı mı? diye düşündü.

Yataktan dışarı süzüldü, ailesinin nerede olduğunu görmek için monitörleri kontrol etti. Ekran Paul'ün, mahzenin derinliklerinde aceleyle yatak odasına dönüştürülmüş odada uyuduğunu gösterdi. Belli ki gürültü onun dairesine sızmıyordu. Dük'ün odasında kimse yoktu, yatağı bozulmamıştı. Acaba hala arazi karargahında mıydı?

Henüz evin ön tarafını gösteren bir ekran yoktu.

Jessica odanın ortasında durdu, etrafi dinledi.

Bir bağırış, anlaşılmayan bir ses vardı. Birisinin Dr. Yueh'yi çağırdığını duydu. Bir sabahlık buldu, omzuna aldı, ayaklarına terliklerini geçirdi, hançer-i figanı bacağına bağladı.

Bir ses yeniden Yueh'yi çağırdı.

Jessica sabahlığın kuşağını bağladı, koridora çıktı. Sonra aklına gelen düşünceyle sarsıldı: *Ya Leto'ya bir zarar geldiyse?*

Koşarken, hol, ayaklarının altında sonsuza kadar uzuyormuş gibi göründü. Holün sonundaki kemerden döndü, yemek salonunu ve Büyük

Salon'a inen geçidi bir solukta geçti. Duvar süspansörlülerinin hepsi sonuna kadar açıktı, salon ışıl ışıldı.

Sağında, ön girişin yanında, aralarında Duncan Idaho'yu tutan iki ev muhafızını gördü. Duncan'ın başı öne sarkmıştı ve birdenbire sadece nefes seslerinin duyulduğu bir sessizlik sahneye hakim oldu.

Ev muhafızlarından biri Idaho'yu suçlarcasına konuştu: "Ne yaptığını gördün mü? Leydi Jessica'yı uyandırdın."

Adamların arkasındaki büyük perdeler dalgalanarak ön kapının açık kaldığını belli etti. Dük'ten ya da Yueh'den hiç iz yoktu. Mapes, bir kenarda durmuş, gözlerini soğuk bir ifadeyle Idaho'ya dikmişti. Eteklerinde yılankavi desenler olan, uzun, kahverengi bir sabahlık giymişti. Ayağında bağcıkları açık çöl botları vardı.

"Eee, Leydi Jessica'yı uyandırdım," diye mırıldandı Idaho. Yüzünü tavana doğru kaldırarak böğürdü: "Kılıjım ilk olarak Grumman'ın kanına bulandı!"

Ana Tanrıça! Sarhoş olmuş! diye düşündü Jessica.

Idaho'nun yuvarlak, esmer yüzü asıldı. Kara bir keçinin postuna benzeyen kıvırcık saçlarına pislik bulaşmıştı. Ceketindeki koskoca yırtık, akşamki ziyafette giymiş olduğu gömleğin büyük bir bölümünü gözler önüne seriyordu.

Jessica ona yaklaştı.

Muhafızlardan biri Idaho'yu bırakmadan başıyla Jessica'yı selamladı. "Ne yapacağımızı bilemedik, Leydim. Kapının önünde patırtı çıkarıyor, içeri girmek istemiyordu. Yerlilerin ortaya çıkıp onu görebileceğinden korktuk. Hiç olacak şey değildi. Buradaki adımızı lekelerdi."

"Neredeymiş?" diye sordu Jessica.

"Yemekteki genç hanımlardan birini evine bıraktı. Hawat'ın emri."

"Hangi genç hanım?"

"Eskort kızlardan biri. Anlarsınız ya, Leydim?" Gözucuyla Mapes'e baktı, sesini alçalttı. "Hanımları özel olarak gözaltında tutmak için her zaman Idaho'yu ararlar."

Demek öyle yaparlar, diye düşündü Jessica. *Peki ama neden sarhoş?*

Kaşlarını çattı, Mapes'e döndü. "Mapes, bir uyarıcı getir. Kafein iyi olur. Biraz bahar kahvesi kalmış olabilir."

Mapes omuz silkti, mutfağa yöneldi. Bağcıkları açık çöl botları taş zeminde şlap şlap diye ses çıkardı.

Idaho, sabit tutamadığı başını, Jessica'ya bakabileceği bir açıya getirmek için döndürdü. "Dük ijin üj yüzden fazla adam öldürmüjüm," diye mırıldandı. "Neden burda olduumu mu öörenmek istiyosun? Burda yerin aldında yajıyamassın. Burda yerin üzdünde de yajıyamassın. Ne bijim biyer burassı, haa?"

Yan hol girişinden bir ses Jessica'nın dikkatini çekti. Döndü, Yueh'nin sol elinde doktor çantasını sallayarak onlara doğru yaklaştığını gördü. Tam tekmil giyinmişti, solgun ve yorgun görünüyordu. Alnındaki elmas dövme hemen göze çarpıyordu.

"İyi kelpli doktor!" diye bağırdı Idaho. "Sennesin yaa doktor? Kırık çıkıkçı mı hapçı mı?" Kızarmış gözlerini Jessica'ya çevirdi. "Kennimi... ımm... lanet bi... ımm... aptal yerine koydum di mi?"

Jessica kaşlarını çattı, sessiz kalarak düşündü: *Idaho neden sarhoş oldu? İçkisine ilaç mı karıştırdılar acaba?*

"Çok fazla bahar birası," dedi Idaho doğrulmaya çalışarak.

Mapes elinde dumanları tüten bir fincanla döndü, Yueh'nin arkasında kararsızca durdu. Başını iki yana sallayan Jessica'ya baktı.

Yueh çantasını yere koydu, Jessica'yı başıyla selamladı ve, "Çok fazla bahar birası, öyle mi?" dedi.

"Bu lanet ijki jimdiye kadar tattıım en iyi şeydi," dedi Idaho. Dikkatleri üzerine çekmeye çalıştı. "Kılıjım ilk olarak Grumman'ın kanına bulandı! Öldürdüm o Harkon... Harkon... Onu Dük ijin öldürdüm."

Yueh döndü, Mapes'in elindeki fincana baktı. "Bu nedir?"

"Kafein," dedi Jessica.

Yueh fincanı aldı, Idaho'ya uzattı, "iç şunu, delikanlı."

"Daa fazla biji ijmek istemiyom."

"İç dedim sana!"

Idaho'nun başı Yueh'ye doğru yalpaladı ve sendeleyerek öne doğru bir adım atınca muhafızları da kendisiyle birlikte sürükledi. "İmmparatorluun Evreni'ni hojnud etmekden bıktım usandım, doktor. Bi kez ossun, ju iji benim dediim gibi yapcaz."

"Bunu iç, sonra," dedi Yueh. "Sadece kafein."

"Eralde burdaki diyer jeyler gibidir! Lanet günej çok parlag. Hij bi jeyin... ımm... rengi dooru deil. Her jey yannış ya da..."

"Pekala, artık geceyarısı oldu," dedi Yueh. Makul bir şekilde konuşuyordu. "İyi bir delikanlı gibi iç şunu. Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacak."

"Ben daa iyi isssetmek istemiyom!"

"Bütün gece onunla tartışamayız," dedi Jessica. Ve, ş*ok tedavi gerekiyor,* diye düşündü.

"Sizin kalmanız için hiçbir sebep yok, Leydim," dedi Yueh. "Bununla ben ilgilenebilirim."

Jessica başını iki yana salladı. Bir adım ilerledi, Idaho'nun yanağına sert bir tokat attı.

Idaho, muhafızlarıyla birlikte geriye doğru sendeledi, ters ters kadına baktı.

"Dük'ünün evinde bu şekilde davranamazsın," dedi Jessica. Fincanı Yueh'nin elinden kaparken kahvenin birazı döküldü. Fincanı Idaho'ya doğru uzattı. "Şimdi iç şunu! Bu bir emirdir!"

Idaho silkinerek dikleşti, suratını asarak ona baktı. Yavaş yavaş, dikkatlice ve düzgün bir telaffuzla konuştu: "Ben lanet olası bir Harkonnen casusundan emir almam."

Yueh kaskatı kesildi, yüzünü hızla Jessica'ya çevirdi.

Jessica'nın benzi atmıştı ama başını onaylarcasına sallıyordu. Her şey netleşmişti; son birkaç gündür çevresindeki sözlerde ve hareketlerde yakalamış olduğu anlam kopuklukları artık açıklanabilirdi. Kendisini neredeyse frenleyemeyeceği kadar büyük bir kızgınlığın pençesinde buldu. Nabzını yavaşlatması ve nefesini düzenlemesi için Bene Gesserit eğitimini tüm derinliğiyle kullanması gerekti. Bunun ardından bile içindeki alevlerin titreşimini hissedebiliyordu.

Hanımları gözaltında tutmak için her zaman Idaho'yu ararlar

Yueh'ye bir bakış savurdu. Doktor gözlerini indirdi.

"Bunu biliyordun, değil mi?" diye sordu.

"Ben... söylentiler duymuştum, Leydim. Ama yükünüzü ağırlaştırmak istemedim."

"Hawat!" dedi Jessica sertçe. "Thufir Hawat'ın derhal bana getirilmesini istiyorum!"

"Ama, Leydim..."

"Derhal!"

Bu Hawat olmalı, diye düşündü. *Bunun gibi bir şüphe, eğer anında bir kenara atılmadıysa başka bir kaynaktan geliyor olamazdı.*

Idaho başını iki yana salladı ve, "Bırak şu lanet şeylerin hepsini," dedi lafı ağzında geveleyerek.

Jessica elindeki fincana baktı, aniden içindekini Idaho'nun yüzüne fırlattı. "Onu doğu kanadındaki konuk odalarından birine kilitleyin," diye emretti. "Bırakın ayılıncaya kadar *uyusun."*

İki muhafız gözlerini mutsuz bir ifadeyle Jessica'ya diktiler. Bir tanesi konuşmayı göze aldı: "Belki onu başka bir yere götürmeliyiz, Leydim. Mesela..."

"Burada olması gerekiyor!" dedi Jessica sertçe. "Burada yapacağı bir işi var." Sesi acıyla doluydu. "Hanımları izlemekte çok başarılı."

Muhafız yutkundu.

"Dük'ün nerede olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu.

"Kendisi karargahta, Leydim."

"Hawat onunla mı?"

"Hawat şehirde, Leydim."

"Bana bir an önce Hawat'ı getireceksiniz," dedi Jessica. "Geldiğinde ben oturma odamda olacağım."

"Ama, Leydim..."

"Gerekirse Dük'ü çağırırım," dedi. "Umarım gerekmez. Onu bu konuyla rahatsız etmek istemem."

"Emredersiniz, Leydim."

Jessica boş fincanı Mapes'e uzattı, mavi içinde mavi gözlerdeki soru dolu bakışlarla karşılaştı. "Sen yatağına dönebilirsin, Mapes."

"Bana ihtiyacınız olmadığına emin misiniz?"

Jessica sıkıntılı bir şekilde gülümsedi. "Eminim."

"Bu belki de yarına kadar bekleyebilir," dedi Yueh. "Size bir sakinleştirici veririm ve..."

"Odana döneceksin ve ben bunu kendi yöntemimle halledeceğim," dedi. Verdiği emirdeki sertliği azaltabilmek için hafifçe adamın koluna vurdu. "Tek yol bu."

Aniden, başı yukarıda, döndü ve odasına giden yolda dimdik yürüdü. Soğuk duvarlar... geçitler... tanıdık bir kapı... Kapıyı hızla çekerek açtı, içeri girdi ve kapıyı arkasından çarptı. Jessica oturma odasının ortasında durarak, manzaraları kalkanla engellenmiş pencerelere dik dik baktı.

Hawat! Harkonnenlerin satın aldığı o olabilir mi? Göreceğiz.

Jessica, işlemeli şlag derisiyle kaplanmış, derin, eski moda koltuğa geçti, koltuğu kapıya hakim olabileceği bir pozisyona getirdi. Birdenbire, bacağında, kınının içinde duran hançer-i figanı hissetti. Kını çıkardı ve koluna bağladı, kolay çıkıp çıkmadığını denedi. Odaya bir kez daha göz gezdirdi, herhangi bir acil duruma karşı her şeyi eksiksiz biçimde zihnine yerleştirdi: köşeye yakın portatif bir koltuk, duvar boyunca arkası dik sandalyeler, iki tane alçak masa, yatak odasına açılan kapının yanında dik duran zitan.

Süspansörlü lambalardan soluk pembe bir ışık yayılıyordu. Jessica ışıkları kıstı, koltuğa oturdu, döşemesine hafifçe vurdu ve koltuğun görkemli ağırlığını bu olay için uygun buldu.

Şimdi, gelsin bakalım, diye düşündü. *Göreceğiz bakalım ne göreceksek.* Ve sabrını artırıp gücünü toplayarak Bene Gesserit usulüyle kendini beklemeye hazırladı.

Kapı, beklediğinden daha erken vuruldu ve Jessica'nın emri üzerine Hawat içeri girdi.

Koltuğundan kımıldamadan onu izledi; hareketlerinde, ilaçla sağlanan enerjinin verdiği kıpır kıpırlığı ve bunun altındaki bitkinliği gördü. Hawat'ın

ıslak, yaşlı gözleri parıldıyordu. Sert derisi, odanın ışığında sarımtırak görünüyordu, hançer kullandığı kolunun yeninde geniş ve ıslak bir leke vardı.

Jessica oradaki kan kokusunu aldı.

Arkası dik sandalyelerden birini işaret ederek "Şu sandalyeyi getir ve karşıma otur," dedi.

Hawat eğildi, onun dediğini yaptı. *Şu sarhoş Idaho aptalı* diye düşündü. Bu durumdan nasıl kurtulabileceği endişesi içinde Jessica'nın yüzünü inceledi.

"Aramızdaki buzları eritmenin zamanı geldi de geçti bile," dedi Jessica.

"Sorun nedir Leydim?" Hawat oturdu, ellerini dizlerinin üstüne koydu.

"Bana hiçbir şey bilmiyormuş numarası yapma! dedi sertçe. "Eğer seni neden çağırdığımı Yueh söylemediyse, evimdeki casuslarından biri söylemiştir. Birbirimize karşı en azından bu kadar dürüst olalım mı?"

"Nasıl isterseniz, Leydim."

"Önce bir soruma yanıt ver," dedi. "Şu an bir Harkonnen ajanı mısın?"

Hawat sandalyesinden kalkmaya yeltendi, yüzü hiddetle kararmıştı. "Bana bu şekilde hakaret etmeye mi kalkışıyorsunuz?" diye sordu.

"Otur," dedi Jessica. "Sen bana aynı şekilde hakaret ettin."

Hawat yavaşça sandalyesine çöktü.

Ve Jessica çok iyi bildiği bu yüzdeki işaretleri okuyarak derin bir nefes aldı. *Hawat değildi.*

"Dük'üme sadık kaldığını artık biliyorum," dedi. "Bu yüzden beni aşağılamanı bağışlamaya hazırım."

"Bağışlanacak bir şey mi var?"

Jessica suratını asıp merakla düşündü: *Kozumu oynasam mı? Birkaç haftadır Dük'un kızını karnımda taşıdığımdan bahsetsem mi? Hayır. Leto'nun kendisi bile bilmiyor. Bu yalnızca onun yaşamını zorlaştıracak, kurtuluşumuz üzerine konsantre olması gereken bir zamanda dikkatini başka yöne çekecektir. Bunu kullanmak için hala zaman var.*

"Bir Doğru Söyleten bunu çözerdi," dedi Jessica, "ama Yüksek Kurul tarafından yeterlilik verilen bir Doğru Söyleten'imiz yok."

"Dediğiniz gibi. Doğru Söyleten'imiz yok."

"Aramızda bir hain mi var?" diye sordu Jessica. "İnsanlarımızı büyük bir dikkatle inceledim. Kim olabilir? Gurney değil. Duncan kesinlikle değil. *Onların* subayları, dikkate almaya değecek kadar stratejik yerlerde değiller. Sen de değilsin, Thufir. Paul olamaz. Kendim olmadığımı *biliyorum* O halde Dr. Yueh mi? Onu çağırıp sınasam mı acaba?"

"Bunun yararsız bir hareket olduğunu biliyorsunuz," dedi Hawat. "O, Yüksek Okul tarafından şartlandırıldı. *Bunu* kesinlikle biliyorum."

"Üstelik karısı Harkonnenler tarafından katledilen bir Bene Gesserit'miş," dedi Jessica.

"Demek öyleymiş," dedi Hawat.

"Harkonnen isminden bahsederken sesindeki nefreti duymadın mı?"

"Biliyorsunuz benim kulağım yoktur," dedi Hawat.

"Bu aşağılık şüphe neden bana yükleniyor?" diye sordu Jessica.

Hawat kaşlarını çattı. "Leydim hizmetkarını tatsız bir durumda bırakıyor. Ben öncelikle Dük'e bağlıyım."

"Seni daha çok bu sadakatin nedeniyle bağışlamaya hazırım," dedi Jessica.

"Ve ben yeniden sormak zorundayım: Bağışlanacak bir şey mi var?"

"Çıkmaza mı girdik?"

Hawat omuz silkti.

"Hadi birkaç dakika başka bir şeyi tartışalım o halde," dedi Jessica. "Duncan Idaho, koruma ve gözetim yetenekleri böylesine itibar gören saygıdeğer savaşçı. Bu gece, bahar birası denen bir şeyi fazla kaçırdı, insanlarımız arasında başkalarının da bu karışımla sersemletildiği üzerine raporlar duydum. Bu doğru mu?"

"Raporlarınız var, Leydim."

"Evet var. Sen, bu içki içme olayını bir hastalık belirtisi olarak görmüyor musun, Thufir?"

"Leydim bilmece soruyor."

"Mentat kabiliyetlerini kullan!" dedi Jessica sertçe. "Duncan’ın ve diğerlerinin sorunu ne? Sana iki kelimeyle söyleyebilirim; vatanları yok."

Hawat parmağıyla yeri gösterdi. "Arrakis, işte onların vatanı."

"Arrakis bir muamma! Onların vatanı Caladan'dı; ama biz onları ayırdık. Vatanları yok. Ve Dük'ün onları hayal kırıklığına uğratacağından korkuyorlar."

Hawat kıpırdandı. "Adamlardan birinin bu şekilde konuşması onun..."

"Aah, kes şunu, Thufır. Bir doktor için bir hastalığı doğru olarak teşhis etmek bozgunculuk ya da kalleşlik midir? Benim tek amacım hastalığı tedavi etmek."

"Dük, böyle meselelerde sorumluluğu bana verir."

"Ama benim, bu hastalığın ilerlemesine biraz doğal bir ilgi duyduğumu anlarsın," dedi Jessica. "Ve belki bu konularda bazı yeteneklerim olduğunu da kabul edersin."

Acaba onu ciddi bir şekilde şaşırtmalı mıyım? diye düşündü. *Silkelenmeye, bir şeyin onu bu rutinden çıkarmasına ihtiyacı var*

"Sizin ilginiz pek çok şekilde yorumlanabilir," dedi Hawat. Omuz silkti.

"Yani sen beni çoktan mahkum ettin, öyle mi?"

"Tabii ki hayır, Leydim. Ama durumun ne olduğu göz önüne alınırsa *herhangi bir* tehlikeye atılmayı göze alamam."

"Tam burada, bu evde, oğluma yönelen bir tehdit seni atlattı," dedi Jessica. "Bu tehlikeye kim atıldı?"

Hawat'ın yüzü karardı. "Dük'e istifamı takdim ettim."

"İstifanı bana takdim ettin mi, ya da Paul'e?"

Şimdi Hawat gözle görülür bir şekilde kızmıştı. Solumasının hızlanması, burun deliklerinin genişlemesi ve sabit bakışları kızgınlığını ele veriyordu. Jessica adamın şakağında bir damarın attığını gördü."

"Ben Dük'ün adamıyım," dedi sözcüklerin üzerine basa basa.

"Hain yok," dedi Jessica. "Başka bir tehdit var. Belki lazer silahlarıyla ilgilidir. Belki de ev kalkanlarına yöneltilmiş zamanlama mekanizmaları olan birkaç lazer silahını saklamayı göze alacaklardır. Belki..."

"Peki patlamadan sonra kim bunun atomik olmadığını söyleyecek?" diye sordu Hawat. "Hayır, Leydim. *Böylesine* kanun dışı bir şeyi göze almayacaklardır. Radyasyon yavaş yavaş kaybolur. Kanıtları ortadan kaldırmak zordur. Kuralların *çoğuna* uyacaklardır. Bir hain olmalı."

"Sen Dük'ün adamısın," diye alay etti Jessica. "Onu korumaya çabalarken onu yok eder misin?"

Hawat derin bir nefes aldıktan sonra konuştu: "Eğer masumsanız, en derin özürlerimi kabul ediniz."

"Şimdi kendine bir bak, Thufir," dedi Jessica. "İnsanlar, her biri kendi yerine sahip olduğu zaman ve her biri genel düzen içinde ait olduğu yeri bildiği zaman en iyi şekilde yaşar. Yerlerini yok ettiğinde insanları da yok edersin. Dük'ün bütün bu sevenleri arasında sen ve ben, Thufir, ikimiz birbirimizin yerini yok etmek için en ideal konumdayız. Ben, geceleri Dük'ün kulağına seninle ilgili şüpheler fısıldayamaz mıyım? Dük, bunun gibi fısıltılardan en fazla ne zaman etkilenir, Thufir? Sana, bunu daha açık bir şekilde tasvir etmem mi gerekiyor?"

Hawat, "Beni tehdit mi ediyorsunuz?" diye homurdandı.

"Doğrusu hayır. Sadece sana, yaşamlarımızın temel düzeni içinde, birisinin bize saldırmakta olduğunu gösteriyorum. Zeki ve melunca. Ben, bunun gibi kancaların gireceği hiçbir çatlak bırakmayacak şekilde yaşamlarımızı düzenleyerek bu saldınyı boşa çıkarmayı amaçlıyorum."

"Beni temelsiz şüpheler yaymakla mı suçluyorsunuz?"

"Temelsiz, evet."

"Buna kendi dedikodularınızla mı karşılık vereceksiniz?"

"Dedikodulardan oluşan *senin* yaşamın, benimki değil, Thufir"

"Demek benim yeteneklerimi sorguluyorsunuz, öyle mi?"

Jessica iç geçirdi. "Thufir, seni bu işin içine karıştıran duygusal bağı incelemeni istiyorum. *Doğal* insan, mantığı olmayan bir hayvandır. Senin bütün olaylarla ilgili mantık yürütmelerin doğal *değil* ama yararlı olduğu için bunu sürdürmene katlanılıyor. Sen mantığın vücut bulmuş halisin, bir Mentat'sın. Yine de, problem çözümlerin, gerçek anlamıyla senin dışına, yani çalışılıp yeniden oluşturulacağı ve her açıdan inceleneceği yere çıkarılan fikirlerdir."

Sesindeki kibri gizlemeye çalışmayarak, "Şimdi de benim işimi bana öğretmeyi mi düşünüyorsunuz?" diye sordu Hawat.

"Senin dışındaki herhangi bir şey; işte bunu görebilir ve buna mantığını uygulayabilirsin," dedi Jessica. "Ama kişisel problemlerle karşılaştığımızda, en derin kişisel şeylerin, mantığımızın incelemesi için dışarı çıkarmakta en çok zorlandığımız şeyler olması insani bir özelliktir. Gerçekten kafamızı meşgul eden o en derindeki asıl şey dışında her şeyi suçlayarak onun çevresinde debelenmeye eğilimliyizdir."

"Bir Mentat olarak yeteneklerime duyduğum inancı kasten zayıflatmaya çalışıyorsunuz." dedi çatlak bir sesle. "İnsanlarımızdan birini, cephaneliğimizdeki herhangi bir silahı sabote etmeye çalışırken görürsem, onu suçlamak ve yok etmek için bir an bile duraksamam."

"En iyi Mentatlar, hesaplamalarındaki hata payını sağlıklı bir şekilde göz önünde bulundururlar," dedi Jessica.

"Ben hiçbir zaman aksini iddia etmedim!"

"O halde ikimizin de gördüğü şu belirtileri incele; adamlar arasında sarhoşluk, münakaşalar, Arrakis hakkında dedikodu yapmaları ve deli saçması söylentilerden bahsetmeleri; en basit..."

"İşsizlikten başka bir şey değil," dedi Hawat. "Basit bir meseleyi gizemli göstermeye uğraşarak dikkatimi dağıtmaya çalışmayın."

Jessica gözlerini ona dikti, Dük'ün adamlarının, kışlalarda, neredeyse enerjinin kablo yanığı kokusu duyulana kadar dertlerini birbirine sürttüklerini düşündü. *Lonca-öncesi efsanedeki adamlara benzemeye başladılar,* diye geçirdi içinden. *Kaybolan yıldız araştırma gemisi Ampoliros'un parmakları tetikte, sonsuza dek arayan, sonsuza dek hazırlıklı ve sonsuza dek hazırlıksız adamları gibi.*

"Dük'e hizmet ederken neden benim yeteneklerimden hiçbir zaman tam olarak yararlanmadın?" diye sordu Jessica. *"Konumuna* bir rakip çıkmasından mı korkuyorsun?"

Hawat dik dik baktı, yaşlı gözleri ateş saçıyordu. "Size verdikleri eğitimin bir kısmını biliyorum. Onların, yani Bene Gesserit..." Suratını asarak sustu.

"Devam et, söyle," dedi Jessica. "Bene Gesserit *cadıları* de"

"Size verdikleri *gerçek* eğitim hakkında bir şeyler biliyorum," dedi Hawat. "Bunun Paul'de ortaya çıktığını görüyorum. Okulunuz, halka söylediği şeye, 'yalnızca hizmet etmek için var olduğunuza' beni inandıramaz."

Şok şiddetli olmalı, bunun için hemen hemen hazır, diye düşündü Jessica.

"Kurulda beni saygıyla dinliyorsun," dedi, "yine de tavsiyelerime pek kulak asmıyorsun. Niçin?"

"Bene Gesserit güdülerinize güvenmiyorum," dedi Hawat. "Bir adamın içini görebileceğinizi düşünebilirsiniz; bir adama, ne isterseniz harfiyen yaptırabileceğinizi *düşünebilir... "*

"Seni zavallı *aptal* Thufir!" dedi Jessica öfkeyle.

Hawat arkasına yaslanırken suratını astı.

"Okullarımız hakkında duyduğun söylentiler ne olursa olsun," dedi Jessica, "gerçek bunun çok ötesinde. Dük'ü... seni ya da ulaşabileceğim herhangi bir başkasını yok etmek isteseydim, beni durduramazdın."

Ve şöyle düşündü: *Gururumun bana bunları söyletmesine neden izin veriyorum? Ben bu şekilde eğitilmedim. Onu şaşırtmanın yolu bu olmamalı.*

Hawat elini, ceketinin altına, küçük bir zehirli ok fırlatıcısını sakladığı yere kaydırdı. *Kalkan takmamış,* diye düşündü. *Bu yaptığı yalnızca bir blöf mü? Onu şu anda öldürebilirim, ama, ahh, ya yanılıyorsam?*

Jessica, Hawat'ın cebine doğru yaptığı hareketi görerek: "Aramızda şiddetin asla gerekli olmaması için dua edelim," dedi.

"Değerli bir dua," diye onayladı Hawat.

"Bu arada, hastalık aramızda yayılıyor," dedi Jessica. "Sana tekrar sormak zorundayım; bu şüphenin tohumlarını, ikimizi birbirimize düşürmek

için Harkonnenlerin attığını düşünmek daha akla yakın değil mi?"

"Yine çıkmaza girdik gibi görünüyor," dedi Hawat.

Jessica iç geçirdi. *Hemen hemen hazır,* diye düşündü.

"Dük ve ben, insanlarımızın annesi ve babası sayılırız," dedi. "Bu durum..."

"O sizinle evlenmedi," dedi Hawat.

Kendisini sakin olmaya zorlayan Jessica, *bu iyi bir karşılıktı*, diye düşündü.

"Ama başka biriyle de evlenmeyecek," dedi. "Ben yaşadığım sürece. Ve dediğim gibi biz anne ve baba sayılırız, ilişkilerimizdeki bu doğal düzeni parçalamak, bizi, rahatsız etmek, dağıtmak ve kafamızı karıştırmak için Harkonnenleri en çok baştan çıkaracak hedef hangisidir?"

Jessica'nın nereye yöneldiğini algılayan Hawat'ın kaşları aşağı düşerek suratı asıldı.

"Dük mü?" diye sordu Jessica. "Çekici bir hedef, evet, ama Paul dışında ondan daha iyi korunan hiç kimse yok. Ben mi? Kesinlikle onları cezbederim ama Bene Gesseritlerin zor hedefler olduklarını biliyorlardır. Bu durumda daha iyi bir hedefleri var; görevleri ister istemez dev bir kör nokta yaratan birisi. Şüphelenmeyi nefes alıp vermek kadar doğal bulan birisi. Bütün yaşamını kinaye ve gizem üzerine kuran birisi." Sağ elini hızla ona doğru kaldırdı. "Sen!"

Hawat sandalyesinden fırlamaya kalkıştı.

"Gitmene izin vermedim, Thufir!" diye parladı Jessica.

Yaşlı Mentat sandalyeye düşercesine çöktü, kasları ona çok çabuk ihanet etmişti.

Jessica neşesiz bir biçimde gülümsedi.

"Artık bize verilen *gerçek* eğitimle ilgili bir şeyler biliyorsun," dedi.

Boğazı kuruyan Hawat yutkunmaya çalıştı. Jessica'nın verdiği emir görkemli ve otoriterdi, tamamen karşı konulamaz bulduğu bir ton ve tavırla söylenmişti. Düşünmeye firsat bulamadan vücudu Jessica'ya itaat etmişti. Hiçbir şey bu tepkiyi engelleyemezdi; ne mantık, ne aşırı kızgınlık, hiçbir şey. Kadının yapmış olduğu şey, onun, emir verdiği kişi hakkında ne kadar hassas ve mahrem şeyler bildiğini gösteriyordu; bu, Hawat'ın mümkün olduğunu hayal bile etmediği bir kontrol derinliğiydi.

"Sana daha önce birbirimizi anlamamız gerektiğini söylemiştim," dedi Jessica. "Demek istediğim *senin beni* anlaman gerektiğiydi. Ben seni zaten anlıyorum. Ve şimdi sana, benim karşımda güvenliğini garantileyen tek şeyin Dük'e olan sadakatin olduğunu söylüyorum."

Hawat gözlerini Jessica'ya dikti, diliyle dudaklarını ıslatttı.

"Eğer bir kukla isteseydim, Dük benimle evlenirdi," dedi Jessica. "Bunu kendi özgür iradesiyle yaptığını bile düşünebilirdi."

Hawat başını eğdi, seyrek kirpiklerinin arasından yukarıya doğru baktı. Muhafızı çağırmasını engelleyen tek şey, o en katı kontroldü. Kontrol... ve kadının artık buna izin vermeyebileceği şüphesi. Jessica'nın onu nasıl kontrol altına aldığını hatırlayınca teni karıncalandı. O kısa duraksama anında bir silah çıkarıp onu öldürebilirdi!

Acaba her insanda bu kör nokta var mı? diye düşündü. *Bizlerden herhangi birine, karşı koymaya fırsat bulamadan, hareket etmesi emredilebilir mi?* Bu fikir onu sersemletti. *Böylesi bir güce sahip olan bir insanı kim durdurabilirdi.*

"Bene Gesserit eldiveninin içindeki yumruğu bir an için gördün," dedi Jessica. "Çok az kişi bunu görmüş ve sağ kalmıştır. Ve yaptığım, bizim için nispeten basit bir şeydir. Henüz bütün silahlarımı görmedin. Bunun üstüne bir düşün."

"Neden Dük'ün düşmanlarını yok etmiyorsun?" diye sordu Hawat.

"Neyi yok etmemi istiyorsun?" diye sordu Jessica. "Dük'ümüzü, sonsuza dek sırtını bana yaslayan zayıf biri haline getirmemi mi istiyorsun?"

"Ama, böyle bir güçle..."

"Güç, iki tarafı da keskin bir kılıçtır, Thufir," dedi. "'Bir insanı, düşmanın hayati organlarına sokacağı bir alet haline getirmek, onun için ne kadar da kolay,' diye düşünüyorsun. Doğru, Thufir; hatta bu, senin için de doğru. Ama neyi başarmış olurum ki? Eğer yeterli sayıda Bene Gesserit bunu yapsaydı, bu bütün Bene Gesseritleri şüphe altında bırakmaz mıydı? Bunu istemeyiz, Thufir. Kendi kendimizi yok etmek istemeyiz." Başıyla onayladı. "Gerçekten de biz yalnızca hizmet etmek için varız."

"Size yanıt veremem," dedi Hawat. "Yanıt veremeyeceğimi biliyorsunuz."

"Burada olanlar hakkında hiç kimseye hiçbir şey söylemeyeceksin," dedi Jessica. "Seni tanıyorum, Thufir."

"Leydim..." Boğazı kupkuru olan yaşlı adam tekrar yutkunmaya çalıştı.

Ve Hawat şöyle düşündü: *Büyük güçleri var, evet. Ama bu güçler onu Harkonnenler için daha da müthiş bir alet haline getirmez mi? "*

"Dük, düşmanları tarafından olduğu kadar hızlı bir şekilde dostları tarafından da yok edilebilir," dedi Jessica. "Şimdi, bu şüphenin temeline inip onu ortadan kaldıracağına inanıyorum."

"Eğer temelsiz olduğu kanıtlanırsa," dedi Hawat.

"Eğer, ” diye alay etti Jessica.

"Eğer."

"İ*natçısın. ”*

"İhtiyatlıyım," dedi Hawat, "ve hata payının bilincindeyim"

"O halde sana başka bir soru soracağım: Diyelim ki sen bir insanın önünde bağlı ve çaresiz bir halde duruyorsun ve diğer insan senin boğazına bir bıçak tutuyor; ama sonra bu insan seni öldürmekten vazgeçiyor, bağlarını çözüyor ve bıçağı istediğin gibi kullanman için sana veriyor, sence bu ne anlama gelir?"

Jessica sandalyesinden kalktı, arkasını döndü. "Şimdi gidebilirsin, Thufir."

Yaşlı Mentat kalktı, bir an duraksadı, eli ceketinin altındaki öldürücü silaha gitti. Arenayı ve Dük'ün babasını (diğer başarısızlıkları ne olursa olsun cesurdu); ve uzun zaman önceki *boğa güreşi* gününü hatırladı: Vahşi kara hayvan, kafası önde, hareketsiz ve şaşkın orada durmuştu. Pelerinini gösterişli bir şekilde bir kolunun üstüne atmış olan Yaşlı Dük, tribünlerden tebrikler yağarken sırtını boynuzlara dönmüştü.

Ben boğayım, o matador, diye düşündü Hawat. Elini silahtan çekti ve terden parlayan boş avucuna bir göz attı.

Ve sonunda gerçekler ne olursa olsun, bu anı asla unutmayacağını ve Leydi Jessica'ya duyduğu bu üstün hayranlığı kaybetmeyeceğini biliyordu. Sessizce dönüp odadan çıktı.

Jessica, bakışlarını penceredeki yansımadan alıp yere indirdi, döndü ve gözlerini kapılı kapıya dikti. "Artık doğru dürüst davranır," diye fısıldadı.

Rüyalarla mı boğuşuyorsun?

Gölgelerle mi uğraşıyorsun?

Ayakta mı uyuyorsun?

Zaman akıp gidiyor.

Yaşamın çalınıyor.

Boş şeylerle oyalanıyorsun,

Sen ahmaklığının kurbanısın.

- Cenaze Ovasında Jamis için Ağıt, Prenses Irulan'ın yazdığı "Muad'Dib'in Şarkıları"ndan

Leto evinin girişinde durmuş, tek bir süspansörlü lambanın ışığında bir notu inceliyordu. Şafağa henüz birkaç saat vardı ve yorgun olduğunu hissediyordu. Notu, bir Fremen haberci dışarıdaki muhafızlara az önce, karargahından gelen Dük eve vardığı sırada getirmişti.

Notta şöyle yazıyordu: "Gündüz vakti bir duman kolonu, gece vakti bir ateş sütunu."

İmza yoktu.

Bu ne anlama geliyor acaba? diye düşündü.

Haberci yanıt beklemeden ve soru sorulmasına fırsat bırakmadan gitmişti. Dumansı bir gölge gibi gecenin içine kayıvermişti.

Leto, kağıdı, daha sonra Hawat'a göstermeyi düşünerek ceketinin cebine tıkıştırdı. Alnına düşen bir bukleyi düzeltip derin bir nefes aldı. Yorgunluğa

karşı aldığı hapların etkisi geçmeye başlamıştı. Ziyafetten bu yana iki uzun gün geçmişti, uyumayalı daha da uzun zaman olmuştu.

Bütün askeri sorunlardan daha önemlisi, Hawat'ın, Jessica'yla görüşmesini anlattığı endişe verici bir toplantı olmuştu

Jessica'yı uyandırsam mı acaba? diye düşündü. *Bu gizlilik oyununu daha fazla sürdürmek için hiçbir neden yok. Yoksa var mı?*

Şu kahrolasıca lanet Duncan Idaho! Başını iki yana salladı. *Hayır, Duncan değil Jessica'ya baştan sırrımı söylememekle ben hata ettim. Bunu, daha fazla zarara neden olmadan şimdi yapmalıyım.*

Bu karar kendini daha iyi hissetmesine neden oldu ve girişten aceleyle çıkıp Büyük Salon'a geçti, aile kanadına doğru giden geçitlerde koşturmaya başladı.

Servis bölümüne ayrılan dönemeçte durakladı. Servis geçidinin ilerisinde bir yerden tuhaf bir viyaklama geliyordu. Leto sol elini kalkan kemerinin düğmesinin üstüne koydu, kincalını sağ eline aldı. Hançer bir güvenlik duygusu sağladı. Bu tuhaf ses ürpermesine neden olmuştu.

Dük, servis geçidinde, yetersiz aydınlatmaya lanet ederek yavaş yavaş ilerledi. Burada süspansörlülerin en küçükleri yaklaşık sekiz metre arayla yerleştirilmiş ve en kısık seviyeye ayarlanmıştı. Karanlık taş duvarlar, ışığı yutuyordu.

Önündeki karanlığın içinde yere boylu boyunca uzanmış donuk bir yığın görünüyordu.

Leto bir an duraksadı, tam kalkanını çalıştıracaktı ki, hareketlerini ve işitmesini sınırlayacağından... ve ele geçirilen lazer silahları içini şüpheyle doldurduğundan bundan vazgeçti.

Sessizce gri yığına doğru ilerledi ve bunun bir insan, taşın üstüne yüzükoyun yatmış bir adam olduğunu gördü. Leto ayağıyla adamı çevirdi, elinde hançeriyle, kısık ışıkta adamın yüzünü görmek için eğildi. Bu

kaçakçı Tuek'ti, göğsünün altında ıslak bir leke vardı. Ölü gözleri boş bir karanlıkla bakıyordu. Leto lekeye dokundu, sıcaktı.

Bu adam burada nasıl olmuş olabilir? diye sordu Leto kendi kendine. *Onu kim öldürmüş?*

Viyaklama burada daha yüksekti. Ses, evin ana kalkan jeneratörünü yerleştirdikleri merkezi odaya giden yan geçidin ilerisinden geliyordu.

Dük, eli kemerin düğmesinde, kincalı hazır bir halde cesedin yanından geçti, geçitte ilerledi ve köşeden kalkan jeneratörü odasına doğru baktı.

Birkaç adım ötede, yere başka bir gri yığın uzanmıştı ve Dük sesin kaynağının bu olduğunu hemen anladı. Siluet, acı çeken bir yavaşlıkla, nefes nefese, mırıldanarak ona doğru süründü

Leto aniden içini daraltan korkuyu yatıştırdı, hızla ileri atıldı, sürünen bedenin yanına çömeldi. Bu Mapes'ti, Fremen kahya; kadının saçları karmakarışık olmuş, üstü başı dağılmıştı. Koyu renk bir lekenin donuk parlaklığı sırtından yan tarafına doğru yayılıyordu. Dük omzuna dokununca kadın dirseklerinin üzerinde doğruldu ve ona bakabilmek için başını yukarı kaldırdı; gözleri kara gölgeli bir boşluktu

"Sizsiniz," dedi nefes nefese. "Öldürdüler... muhafız... yolladı... Tuek... geldi... kaçırmak... Leydi'mi... siz... siz... burada... hayır..." Öne doğru düştü, başı gürültüyle taşa çarptı.

Leto, nabız var mı diye şakağına dokundu. Yoktu. Lekeye baktı: sırtından bıçaklanmıştı. Kim? Kafası hızla çalışıyordu. Mapes, birinin bir muhafızı öldürdüğünü mü kastetmişti? Ya Tuek; onu Jessica mı çağırtmıştı? Niçin?

Ayağa kalkmaya davrandı. Altıncı hissi onu uyardı. Elini yıldırım hızıyla kalkanın düğmesine uzattı, çok geç kalmıştı. Kolunun yan tarafına çarpıp uyuşturan bir darbe hissetti. Acıyan koluna saplanmış küçük bir ok gördü, yukarıya doğru yayılan felci algıladı. Kafasını kaldırıp geçide bakmak için harcadığı çaba acı verdi.

Jeneratör odasının açık kapısında Yueh duruyordu. Kapının üstündeki parlak bir süspansörlünün ışığında yüzü sapsarı görünüyordu. Arkasındaki oda sessizdi, jeneratörlerden ses çıkmıyordu.

Yueh! diye düşündü Leto. *Ev jeneratörlerine sabotaj yapmış! Tamamen korunmasız kaldık!*

Yueh, bir ok tabancasını cebine koyup ona doğru yürümeye başladı.

Leto hala konuşabildiğini anladı, nefes nefese: "Yueh!" dedi, "Nasıl?" Ardından felç bacaklarına ulaştı ve sırtı taş duvara dayalı bir halde zemine doğru kaydı.

Eğilip Leto'nun alnına dokunurken Yueh'nin yüzünde üzgün bir bakış vardı. Dük dokunuşu hissedebildiğini fark etti ama uzaktı... donuktu.

"Oktaki selektif bir ilaçtır," dedi Yueh. "Konuşabilirsiniz ama tavsiye etmem." Hole şöyle bir baktı, tekrar Leto'nun üzerine eğildi, oku çıkarıp bir kenara attı. Taşların üzerinde tıngırdayan okun sesi, Dük'ün kulağına belli belirsiz ve uzaktan geldi.

Yueh olamaz, diye düşündü Leto. *O şartlandırılmıştı.*

"Nasıl?" diye fısıldadı Leto.

“Üzgünüm, sevgili Dük'üm ama bundan daha baskın çıkacak şeyler *oluyor."* Alnındaki elmas dövmeye dokundu. "Ben kendim de bunu çok garip buluyorum, yani ateş vicdanımı bastırmayı; ama birini öldürmek istiyorum. Evet, gerçekten bunu istiyorum. Hiçbir şey bunu yapmamı engelleyemez."

Başını eğip Dük'e baktı. "Yo, sizi değil, sevgili Dük'üm.

Baron Harkonnen'i. Baron'u öldürmek istiyorum."

"Bar... on Har..."

"Susun, lütfen, zavallı Dük'üm. Fazla zamanınız kalmadı. Siz Narcal'da düştükten sonra ağzınıza taktığım dişin değiştirilmesi gerekiyor. Az sonra

sizi bayıltıp o dişi değiştireceğim." Elini açtı, avucunun içindeki bir şeye baktı. "Tam bir kopya, içine, çok ince bir çalışmayla sinire benzetilmiş bir şey yerleştirildi. Sıradan dedektörlerden, hatta hızlı bir taramadan bile kaçacaktır. Sertçe ısırırsanız kaplaması kırılır. Sonra, nefesinizi kuvvetli bir şekilde verdiğiniz zaman çevrenizdeki havayı zehirli, son derece öldürücü bir gazla doldurursunuz.

Leto gözlerini Yueh'ye dikti, adamın gözlerindeki çılgınlığı, kaşlarının üstündeki ve çenesindeki ter damlalarını gördü

"Her durumda ölecektiniz, zavallı Dük'üm," dedi Yueh. "Ama ölmeden önce Baron'a yaklaşacaksınız. Sizin, ona saldırmak için son bir gücünüz kalmayacak kadar ilaçlarla sersemletilmiş olduğunuza inanacak. Ve siz ilaç verilip bağlanmış olacaksınız. Ama saldırı garip şekillerde olabilir. Ve siz dişi hatırlayacaksınız. *Diş,* Dük Leto Atreides. Dişi hatırlayacaksınız."

Yaşlı doktor eğildi, eğildi; sonunda yüzü ve sarkık bıyıkları Leto'nun daralan görüş alanını kapladı.

"Diş," diye mırıldandı Yueh.

"Niçin?" diye fısıldadı Leto.

Yueh, Dük'ün yanına, bir dizinin üstüne çöktü. "Baron'la bir şeytan pazarlığı yaptım. Ve onun, payına düşeni yerine getirdiğinden emin olmak zorundayım. Onu gördüğüm zaman bunu bileceğim. Baron'a baktığım zaman bunu *bileceğim.* Ama bedelini ödemeden onun huzuruna asla çıkamam. Bedel sizsiniz, zavallı Dük'üm. Ve bunu bileceğim, onu gördüğüm zaman. Zavallı Wanna'm bana birçok şey öğretmişti, bunlardan biri de büyük gerilim altında doğrunun kesinliğini anlamaktı. Bunu her zaman yapamam ama Baron'u gördüğüm zaman, o zaman *bileceğim."*

Leto, Yueh'nin elindeki dişe bakmaya çalıştı. Bunun bir kabus olduğunu düşündü, gerçek olamazdı.

Yueh'nin mor dudakları bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. "Baron'a yeterince yaklaşamayacağım yoksa bunu kendim yapardım. Hayır. Beni güvenli bir mesafede tutacaklar. Ama, siz... işte! Siz, benim sevgili

silahım! Onun yakınında olmanızı isteyecek; şeytanca bir zevk almak ve biraz böbürlenmek için"

Leto, Yueh'nin çenesinin sol tarafındaki bir kasın, kendisini neredeyse hiptonize ettiğini fark etti. Adam konuştukça kas bükülüyordu.

Yueh eğildi. "Ve siz, iyi kalpli Dük'üm, değerli Dük'üm, bu dişi hatırlamak zorundasınız." Dişi, başparmağıyla işaret parmağı arasında tutup kaldırdı. "Size kalan yalnızca bunu yapmak"

Leto'nun ağzı kıpırdadı ama ses çıkmadı, ardından:

"Reddediyorum."

"Yo, hayır. Reddetmemelisiniz. Çünkü bu küçük hizmete karşılık sizin için bir şey yapıyorum. Oğlunuzu ve kadınınızı kurtaracağım. Başka hiç kimse bunu yapamaz. Hiçbir Harkonnen'in onlara erişemeyeceği bir yere götürülebilirler."

"Nasıl... kurtar... onları?" diye fısıldadı Leto.

"Onları ölmüş gibi gösterip; Harkonnen adını duyduğunda hançerini çekecek, bir Harkonnen'in oturduğu sandalyeyi yakacak, bir Harkonnen'in yürüdüğü yere tuz serpecek kadar Harkonnenlerden nefret eden insanların arasında saklayarak." Leto'nun çenesine dokundu. "Çenenizde bir şey hissedebiliyor musunuz?"

Dük yanıt veremediğini fark etti. Çekiştirildiğini belli belirsiz hissetti, Yueh'nin elinde dukalığın mühür yüzüğünü göldü

"Paul için," dedi Yueh. "Az sonra bayılacaksınız. Hoşçakalın, zavallı Dük'üm. Tekrar karşılaştığımız zaman konuşmak için hiç vaktimiz olmayacak."

Soğuk bir uzaklık hissi Leto'nun çenesinden yanaklarına doğru yayıldı. Gölgeli hol, merkezinde Yueh'nin mor dudakları olacak şekilde toplu iğne başı kadar kaldı.

"Dişi hatırlayın!" diye tısladı Yueh. "Diş!"

Tedirginliğin bir bilimi olmalıdır insanların, ruhsal kaslarını geliştirmek için zor günlere ve baskıya ihtiyaçları vardır.

- Prenses Irulan'ın yazdığı "Muad'Dib'in Toplu Vecizeleri'nden

Jessica karanlıkta uyandı, etrafındaki sessizlikte içine bir şeyler doğdu. Zihninin ve bedeninin neden böyle uyuşuk olduğunu anlayamadı. Korkunun teninde yol açtığı tırmalanma sinirleri boyunca yayıldı. Kalkıp ışığı açmayı düşündü ama bir şey bu kararı erteletti. Ağzı... bir garipti.

Lamp lamp lamp lamp!

Boğuk bir sesti, karanlıkta nereden geldiği belli olmuyordu. Bir yerlerden.

O an, duyduğu küçük çıtırtılarla uzadıkça uzadı.

Vücudunu hissetmeye başladı, el ve ayak bileklerindeki bağlarla ağzındaki tıkacın farkına vardı. Yan yatıyordu, elleri arkasından bağlanmıştı. Bağları zorladı, krimskell ipi olduklarını anladı, çektiğinde yalnızca daha sıkılaşacaktı.

Şimdi hatırlıyordu.

Yatak odasının karanlığında bir hareket olmuş, ıslak ve keskin kokulu bir şey yüzüne bastırılmış, ağzını doldurmuş, eller onu tutmuştu. Nefesi kesilmişti, nefes almış ve ıslaklıktaki uyuşturucuyu algılamıştı. Dehşetin karanlık kucağına yuvarlanarak bilincini kaybetmişti.

İşte oldu, diye düşündü. *Bene Gesserıt'i alt etmek ne kadar da basitmiş. İhanet yeterliymiş. Hawat haklıymış.*

Bağlarını çekiştirmemek için kendini zorladı.

Bu benim yatak odam değil, diye düşündü. *Beni başka bir yere getirmişler.*

Yavaş yavaş iç sükunetini kazanmaya başladı.

Korkunun, kimyasını değiştirdiği terinin ekşi ekşi koktuğunun farkına vardı.

Paul nerede? diye sordu kendi kendine. *Oğlum, ona ne yaptılar?*

Sükunet.

Antik yöntemleri kullanarak kendini buna zorladı.

Ama korku çok yakında duruyordu.

Leto? Neredesin, Leto?

Karanlığın azaldığını algıladı. Gölgelerle başladı. Boyutlar ayrılıp yeni bilinç dikenleri haline geldiler. Beyaz. Bir kapının altında bir çizgi.

Yerde yatıyorum.

Yürüyen insanlar. Bunu zeminden hissetti.

Jessica korku fikrini bastırdı. *Sakin, tetikte ve hazırlıklı olmalıyım. Yalnızca tek bir şans yakalayabilirim.* Tekrar, iç sükunetini zorladı.

Kalp atışlarının gümbürtüsü düzene girdi, zaman kavramını oluşturdu. Geriye doğru düşündü. *Yaklaşık bir saattir baygındım.* Gözlerini kapadı, bilincini yaklaşan ayak seslerine odakladı.

Dört kişi.

Farklı adımları saydı.

Hala baygınmış gibi yapmalıyım. Soğuk zeminin üzerinde gevşeyerek bedeninin hazır olup olmadığını sınadı, bir kapının açıldığını duydu, gözkapaklarının arasından ışığın arttığını algıladı.

Ayaklar yaklaştı; tepesinde birisi duruyordu.

"Uyanıksın," diye gürledi bas bir ses. "Numara yapma."

Gözlerini açtı.

Tepesinde Baron Vladimir Harkonnen duruyordu. Etrafa bakınca Paul'ün uyumuş olduğu mahzen odasını tanıdı, bir kenarda oğlunun portatif karyolasını gördü; boştu. Muhafızlar tarafından süspansörlü lambalar getirilip açık kapının yakınına yerleştirildi. Arkadaki koridorda gözlerini acıtan parlak bir ışık vardı.

Başını kaldırıp Baron'a baktı. Giydiği sarı pelerinin altında portatif süspansörleri şişkinlik yapıyordu. Şişman yanakları, bir örümceğinki gibi kapkara olan gözlerinin altında iki masum tepeydi.

"İlaç zaman ayarlıydı," diye gürledi. "Etkisinden kurtulacağın zamanı dakikasına kadar biliyorduk."

Acaba bu nasıl oldu? diye düşündü Jessica. *Tam olarak ağırlığımı, metabolizmamı bilmeleri gereki... Yueh!*

"Ne yazık ki ağzında tıkaçla kalmak zorundasın," dedi Baron. "Çok ilginç bir konuşma yapabilirdik."

Bu yalnızca Yueh olabilir, diye düşündü. *Nasıl?*

Baron, gözucuyla arkasındaki kapıya baktı, "içeri gel, Piter."

İçeri girip Baron'un yanında duran adamı daha önce hiç görmemişti, ama bu yüz tanınıyordu, ve adam da: *Piter De Vries, Mentat-Suikastçi*. Jessica adamı inceledi: yüzünde atmaca hatları vardı ve bir Arrakis yerlisi olduğunu düşündüren mürekkep mavisi gözleri. Ama duruşu ve hareketlerindeki incelik adamın Arrakis'li olmadığını söylüyordu. Ve bedeni epeyce suyla doluydu. Uzun boylu, ince yapılıydı ve sanki kadınsı bir tavrı vardı.

"Ne yazık ki seninle konuşamayacağız, sevgili Leydi Jessica," dedi Baron. "Yine de, yeteneklerinin farkındayım." Mentat'a şöyle bir baktı.

"Doğru değil mi, Piter?"

"Haklısınız, Baron," dedi adam.

Ses tenordu. Jessica'nın omurgasına bir soğukluk yaydı. Daha önce böyle tüyler ürperten bir ses duymamıştı. Bene Gesserit eğitimi almış olan birisi için; bu ses, *Ben katilim!* diye bağırıyordu.

"Piter'a bir sürprizim var," dedi Baron. "O, buraya ödülünü almaya geldiğini düşünüyor; seni, Leydi Jessica. Ama ben bir şey göstermek istiyorum; onun seni gerçekten istemediğini."

"Benimle oyun mu oynuyorsunuz, Baron?" diye sordu Piter ve gülümsedi.

Bu gülümsemeyi gören Jessica, Baron'un neden kendini bu Piter'dan korumaya kalkışmadığını merak etti. Sonra kendi düşüncesini düzeltti. Baron bu gülümsemeyi okuyamazdı. O, Eğitim almamıştı.

"Piter, birçok açıdan oldukça saftır," dedi Baron. "Senin ne öldürücü bir yaratık olduğunu kabul etmiyor, Leydi Jessica. Ona gösterirdim ama bu aptalca bir risk olurdu. Baron, yüzünde bir bekleme maskesi olan Piter'a gülümsedi. "Piter'ın gerçekte ne istediğini biliyorum. Piter güç istiyor."

"Onu alabileceğime dair söz vermiştin," dedi Piter. Tenor ses, soğukluğunu biraz kaybetmişti.

Jessica adamın sesindeki ipucu içeren tonları duydu ve kendini ruhsal bir ürpertiye bıraktı. *Baron, bir Mentat'tan nasıl böyle bir hayvan ortaya çıkarabilmiş?*

"Sana bir seçim şansı veriyorum, Piter." dedi Baron.

"Ne seçimi?"

Baron şişman parmaklarını şaklattı. "Bu kadın ve İmparatorluk'tan sürgün; ya da adıma yaraşır bir şekilde yönetmek üzere, Arrakis'teki Atreides Dükalığı."

Jessica, Baron'un bir örümceğinkine benzeyen gözlerinin Piter'ı incelemesini izledi.

"Ünvan dışında burada tam anlamıyla Dük olabilirsin," dedi Baron

O halde, Leto'm öldü mü? diye sordu Jessica kendi kendine. Zihninin içinde bir yerlerde, sessiz bir feryat koptuğunu hissetti.

Baron dikkatini Mentat'tan ayırmadı. "Kendini anla, Piter. Onu, bir Dük'ün kadını, gücünün bir sembolü, güzel, yararlı ve rolü için mükemmel bir şekilde eğitilmiş olduğu için istiyorsun. Ama bütün bir dukalık, Piter! Bu bir sembolden daha öte, bu gerçeklik. Bununla birçok kadına sahip olabilirsin... ve daha fazlasına da."

"Piter'a şaka yapmıyorsunuz, değil mi?"

Baron, süspansörlerin ona verdiği dansçı hafifliğiyle döndü. "Şaka mı? Ben mi? Unutma; *ben* çocuktan vazgeçiyorum. Delikanlının eğitimiyle ilgili hainin ne söylediğini duydun. Bunlar aynı, bu anne ve oğul; öldürücü." Baron gülümsedi. "Şimdi gitmeliyim. Bu an için ayırdığım muhafızı içeri göndereceğim. Duvar gibi sağırdır. Aldığı emir, sizi sürgüne yapacağınız yolculuğun ilk etabına götürmek olacak. Eğer senin kontrolünü ele geçirdiğini görürse kadını denetim altına alacak. Arrakis'ten çıkana kadar onun ağzındaki tıkacı çıkarmana izin vermeyecek. Eğer gitmemeyi seçersen... aldığı başka emirler var."

"Gitmenize gerek yok," dedi Piter. "Seçimimi yaptım."

"Bak sen!" diyerek kıkır kıkır güldü Baron. "Böyle çabuk verilen bir karar tek bir anlama gelebilir."

"Dükalığı alacağım," dedi Piter.

Jessica düşündü: *Piter, Baron'un ona yalan söylediğini bilmiyor mu? Ama... nasıl bilebilir? O dönek bir Mentat.*

Baron, Jessica'ya şöyle bir baktı. "Piter'ı bu kadar iyi tanımam harika değil mi? Piter'in bunu seçeceğine dair Silah Ustası'yla bahse girdim. Hah

ha! Güzel, şimdi gidiyorum. Bu çok daha iyi. Hı hı, çok daha iyi. Anladın mı, Leydi Jessica? Sana karşı hiçbir garezim yok. Bu bir zorunluluk. Böylesi çok daha iyi. Evet. Ve *aslında* senin yok edilmeni emretmedim. Sana ne olduğunu sordukları zaman, bilmiyorum derim ve bu da tam anlamıyla doğru olur."

"O halde onu bana mı bırakıyorsunuz?" diye sordu Piter.

"Sana göndereceğim muhafızlar emirleri senden alacak," dedi Baron. "Her ne yapılacaksa sana bırakıyorum." Gözlerini Piter'a dikti. "Evet. Benim ellerim kana bulaşmayacak. Bu senin kararın. Evet. Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Yapmak zorunda olduğun şeyi yapmadan önce benim gitmemi bekleyeceksin. Evet. Şey... hı hı, evet. Evet. Güzel."

Bir Doğru Söyleten'in sorgulamasından korkuyor, diye düşündü Jessica. *Kim? Ahhh tabii ki, Başrahibe Gaius Helen! Eğer onun sorularıyla karşılaşmak zorunda olduğunu biliyorsa, o halde kesinlikle İmparator da bu işin içinde. Ahhhh, zavallı Leto'm.*

Jessica'ya son bir kez göz atan Baron döndü, kapıdan çıkıp gitti. Jessica onu gözleriyle izlerken şöyle düşündü: *Başrahibe'nin uyardığı gibi... fazla güçlü bir hasım.*

İki Harkonnen askeri içeri girdi. Suratı yaralı bir maskeye benzeyen bir diğeri onları izledi ve elinde lazer silahı, kapı aralığında durdu.

Sağır olan, diye düşündü Jessica yaralı suratı inceleyerek. *Baron, başka bir adamın üstünde Ses kullanabileceğimi biliyor.*

Yaralı Surat, Piter'a baktı. "Çocuk dışarıda bir sedyede yatıyor. Emirleriniz nedir?"

Piter, Jessica'ya dönerek konuştu: "Oğlunu tehdit altında tutarak senin elini kolunu bağlamayı düşünmüştüm ama bunun işe yaramayacağını anlamaya başlıyorum. Duygunun mantığı gölgelemesine izin verdim. Bir Mentat'in yapacağı şey değil." ilk gelen iki askere baktı, sağır olanın dudaklarını okuyabilmesi için dönerek: "Hainin çocuk için önerdiği gibi,

onları çöle götürün. Yaptığı plan iyiydi. Solucanlar bütün kanıtları yok edecektir. Cesetleri asla bulunmamalı."

"Onları kendin haklamak istemiyor musun?" diye sordu Yaralı Surat.

Dudak okuyor, diye düşündü Jessica.

"Baron'umu örnek alıyorum," dedi Piter. "Onları hainin söylediği yere götür."

Jessica, Piter'ın sesinde katı Mentat kontrolünü duyarak düşündü: *O da Doğru Söyleten'den korkuyor.*

Piter omuz silkti, döndü ve kapı aralığına çıktı. Orada bir an duraksadı, Jessica kendisine son kez bakmak için geri döneceğini düşündü ama o arkasına bakmadan gitti.

"Ben, kendim, bu geceki işten sonra şu Doğru Söyleten'in karşısına çıkma fikrinden hoşlanmıyorum," dedi Yaralı Surat.

"Muhtemelen o yaşlı cadıyla hiçbir zaman karşılaşmıycan," dedi askerlerden biri. Jessica'nın başına gitti, üzerine eğildi. "Burada durup gevezelik ederek işimizi halledemiycez. Ayaklarını tut da..."

"Niye onnarı burda öldürmüyoz?" diye sordu Yaralı Surat.

"Çok pis iş," dedi ilki. "Tabii onnarı boğmak istemiyosan. Ben kendim, güzelcene basit bir işi tercih ederim. Şu hainin söylediği gibi onnarı bi iki parçaya kesip çöle atmalı. Sonra da kanıtları solucanlara bırakmalı. Geride temizlenicek hiçbişi kalmamalı."

"Hıı... şey, sanırım haklısın," dedi Yaralı Surat.

Jessica onları, izleyerek ve kaydederek dinledi. Ama tıkaç Ses'ini engelliyordu; ayrıca sağır olanı da unutmamak gerekiyordu.

Yaralı Surat, lazer silahını beline takıp Jessica'nın ayaklarını tuttu. Onu bir tahıl çuvalı gibi kaldırıp kapıdan çıkardılar; üstünde, bağlı birisinin daha bulunduğu, süspansörle havada duran bir sedyeye attılar. Onu sedyeye

yerleştirmek için döndürdükleri zaman, yanındakinin yüzünü gördü. Paul! Bağlıydı ama ağzında tıkaç yoktu. Yüzü annesinin yüzünden en fazla on santimetre uzaktaydı, gözleri kapalı, nefesi düzenliydi.

Ona ilaç verdiler mi acaba? diye düşündü.

Askerler sedyeyi kaldırdı ve Paul'ün gözleri çok az aralandı: Jessica'ya dikilmiş iki karanlık çizgi.

Ne olur Ses'i denemesin! diye dua etti Jessica. *Sağır muhafız!*

Paul'ün gözleri kapandı.

Bilinç solumasını uyguluyordu, zihnini sakinleştiriyor, onları esir alanları dinliyordu. Sağır olan bir sorundu ama Paul ümitsizliğini kontrol altına aldı. Annesinin öğrettiği zihin sakinleştirici Bene Gesserit sistemi onu harekete ve her fırsatı değerlendirmeye hazır halde tutuyordu.

Paul, annesinin yüzünü kısık gözleriyle tekrar inceledi. Zarar verilmemiş gibi görünüyordu. Gerçi ağzında tıkaç vardı.

Onu kimin yakalayabildiğini merak etti. Kendisinin ele geçirilişi yeterince açıktı: Yueh'nin verdiği bir hapla uyumuş, uyandığında kendini bu sedyede bağlı bulmuştu. Belki onun başına da benzer bir şey gelmişti. Mantığı hainin Yueh olduğunu söylüyordu ama kesin kararını erteledi. Bunu anlamak mümkün değildi: bir Suk doktoru bir hain.

Harkonnen askerleri sedyeyi bir kapı aralığından yıldızlı geceye çıkarırken sedye hafifçe eğildi. Bir süspansör şamandırası kapı aralığına sürtündü. Tepelerinde yıldızları örten bir topter kanat dikiliyordu. Sedye yere oturtuldu.

Paul'ün gözleri kısık ışığa alıştı. Sağır askeri, topter kapısını açıp gösterge panosunun yarattığı yeşil karanlıkta içeriye göz atan adam olarak belirledi.

Adam, "Bu bizim kullanıcaamız topter mi?" diye sorup arkadaşının dudaklarını izlemek için döndü.

"Bu, hainin söylediği, çöldeki iş için ayrılan topter," dedi diğeri.

Yaralı Surat başıyla onayladı. "Ama bu o küçük haberleşme işleri için kullanılanlardan. İçeri onlarla birlikte bizden anca iki kişi sığar.

"İki kişi yeter," dedi sedyeyi taşıyan, dudaklarını okuması için yaklaşarak. "Bundan sonra bu işi biz halledebiliriz, Kinet."

"Baron dedi ki bana, bu ikisine ne olduğundan emin ol," dedi Yaralı Surat.

"Ne bu kadar endişeleniyosun?" diye sordu sedyeyi taşıyanın arkasındaki asker.

"Kadın bir Bene Gesserit cadısı," dedi sağır olan. "Onların güçleri var."

"Hm..." Sedyeyi taşıyan eliyle kulağında yumruk işareti yaptı. "Onlardan biri, öyle mi? Annadım."

Arkasındaki asker homurdandı. "Çok yakında solucan yemi olacak. Bi Bene Gesserit cadısının bile büyük bi solucandan daha fazla gücü olduğunu sanmam. Öyle değil mi, Czigo?" Sedyeyi taşıyanı dürttü.

"Ee-evet," dedi sedyeyi taşıyan. Sedyeye döndü, Jessica'yı omuzlarından tuttu. "Hadi Kinet. Nolduğundan emin olmak istiyosan gel."

"Beni çağırman büyük incelik, Czigo," dedi Yaralı Surat.

Jessica kaldırıldığını hissettti, tepesinde dönen kanat gölgesi... yıldızlar. Topterin arka tarafına itildi, *krimskell* ipinden bağları kontrol edildi ve kemeri bağlandı. Paul, annesinin yanına sıkıştırıldı, kemeri emniyetli bir şekilde bağlandı; Jessica onun bağlarının adi ipten olduğunu fark etti.

Yaralı Surat, yani Kinet dedikleri sağır, öne oturdu. Sedyeyi taşıyan, Czigo dedikleri adam öbür tarafa dolaştı ve diğer ön koltuğa oturdu

Kinet kapıyı kapadı, kumandalara eğildi. Kanatları kıvrılıp düzleşen topter havalandı, Kalkan Duvarı'nın üstünden güneye yöneldi. Czigo yol

arkadaşının omzuna vurarak: "Ne diye arkana dönüp gözünü ikisinin üstünde tutmuyosun?"

"Yolu bildiğine emin misin?" Kinet, Czigo'nun dudaklarını izledi.

"Senin gibi ben de dinledim haini."

Kinet koltuğunu döndürdü. Jessica, adamın elindeki lazer silahının üzerinde yıldızların parıltısını gördü. Gözleri alıştıkça, topterin ışıklı duvarları içeriyi aydınlatıyormuş gibi göründü; ama muhafızın yaralı suratı karanlıkta kaldı. Jessica emniyet kemerini zorladı, gevşek olduğunu anladı. Kemerin sol kolunun üstünden geçen yerinde bir sertlik hissetti, ayrılmak üzere olduğunu ve ani bir harekette kopacağını fark etti.

Acaba birisi bu toptere girip bunu bizim için mi hazırladı? diye düşündü Jessica. *Kim?* Bağlı ayaklarını yavaş yavaş kıvırarak Paul'ün ayaklarından uzaklaştırdı.

"Ben derim ki, bunun gibi güzel bir kadını harcamak kesin yazık," dedi Yaralı Surat. "Hiç böyle soylu bi tiple takıldın mı?" Pilota bakmak için döndü.

"Bene Gesseritlerin hepsi soylu diildir," dedi Pilot.

"Ama hepsi öyle görünüyo."

Beni açık seçik görebiliyor, diye düşündü Jessica. Bağlı bacaklarını koltuğun üstüne çıkardı, yılan gibi kıvrıldı ve gözlerini Yaralı Surat'a dikti.

"Gerçekten kadın güzel," dedi Kinet. Dudaklarını diliyle ıslattı. "Ben derim ki kesin yazık." Czigo'ya baktı.

"Düşündüğünü düşündüğüm şeyi mi düşünüyosun?" diye sordu pilot.

"Kim bilicek ki?" diye sordu muhafız. "Ondan sonra..." omuz silkti. "Ben hiç bi soylularla takılmadım. Bi daa asla bunun gibi bir şansım olmayabilir."

"Anneme elini sürersen..." dedi Paul kulak tırmalayan bir sesle. Ters ters Yaralı Surat'a baktı.

"Hey!" diye güldü Pilot. "Ufaklık havladı. Havlayan köpek ısırmaz."

Ve Jessica şöyle düşündü: *Paul sesini çok tize ayarladı. Yine de işe yarabilir.*

Sessizlik içinde uçtular.

Zavallı salaklar, diye düşündü Jessica, muhafızlarını inceleyip Baron'un sözlerini aklından geçirerek. *Görevlerini başardıklarını bildirir bildirmez öldürülecekler. Baron hiç tanık istemez.*

Topter, Kalkan Duvarının güney sınırının üzerinde yan yattı; ve Jessica, ay ışığının gölgelediği kumun, altlarında yayıldığını gördü.

"Bura yeterince uzak olmalıi," dedi pilot. "Hain, onnarı Kalkan Duvarı'nın yakınında yere bırakın dedi." Gemiyi uzun, alçalan bir eğimle kumullara doğru indirdi, çöl yüzeyine dik bir şekilde yaklaştı.

Jessica Paul'ün, sakinleşme egzersizinin ritmik nefeslerini almaya başladığını gördü. Paul gözlerini kapattı, açtı. Jessica, ona yardım etmekten aciz bir şekilde baktı. *Ses konusunda henüz ustalaşmadı,* diye düşündü, *başaramazsa...*

Topter yumuşak bir sarsıntıyla kuma değdi; ve geriye dönüp kuzeye, Kalkan Duvarı'nın arkasına doğru bakan Jessica, yukarıda görüş alanından çıkan bir kanat gölgesi gördü.

Birisi bizi izliyor! diye düşündü. *Kim?* Sonra anladı: *Baron'un bu ikisini gözlemek için ayarladıkları. Ve gözcüler için de gözcüler olacaktır.*

Czigo kanat rotorlarını kapattı. Üzerlerine sessizlik çöktü.

Jessica kafasını çevirdi. Yaralı suratın arkasındaki pencereden, yükselen bir ayın hafif ışıltısını ve çölden yükselen kayaların girintili çıkıntılı siluetini görebiliyordu. Rüzgarlarla gelen kumların yarattığı kabarıklıklar bunların yüzeyinde çizgiler oluşturmuştu.

Paul hafifçe öksürdü.

Pilot, "Eee, Kinet?" dedi.

"Bilmiyom, Czigo."

Czigo döndü ve "Ooo, bak," dedi. Jessica'nın eteğine uzandı.

"Çıkar onun ağzındaki tıkacı," diye emretti Paul.

Jessica sözlerin havada gümbürdediğini hissetti. Sesin tonu ve rengi mükemmeldi; emredici ve çok keskin. Birazcık düşük bir perde daha iyi olurdu; ama yine de bu, adamın ses aralığına denk düşebilirdi.

Czigo elini Jessica'nın ağzındaki banta doğru kaldırdı ve tıkacın üstündeki düğümü kaydırdı.

"Kes şunu!" diye emretti Kinet.

"Eeh, Kapa çeneni," dedi Czigo. "Elleri bağlı." Düğümü çözdü ve bağ düştü. Jessica'yı süzerken gözleri parladı.

Kinet pilotun kolunu tuttu. "Hey, Czigo, hiç gereği..."

Jessica boynunu döndürüp tıkacı tükürüp attı. Sesini düşük, mahrem tonlara ayarladı. "Beyler! Benim için *dövüşmenize* gerek yok." Aynı zamanda, Kinet görsün diye yılan gibi kıvrıldı.

Adamların arasında artan gerilimi gördü; o anda, onun için dövüşmek gerektiğine inandıklarını biliyordu. Tartışmaları için başka bir nedene gerek yoktu. *Zaten* kafalarının içinde onun için dövüşüyorlardı.

Kinet'in, dudaklarını okuyabileceğinden emin olmak için yüzünü gösterge ışıklama doğru kaldırdı. "Tartışmamalısınız," dedi. Adamlar daha da ayrılarak gözucuyla birbirlerini süzdüler. "Uğruna dövüşmeye değecek bir kadın var mıdır?" diye sordu.

Bu sözleri söyleyerek, orada olarak, onların dövüşmesi için kendisini son derece değerli kılmıştı.

Paul, dudaklarını birbirine kenetledi, ses çıkarmamak için kendisini zorladı. Ses'le başarılı olması için tek şansı olmuştu. Artık her şey, tecrübesi kendisininkinin çok ötesinde olan annesine kalmıştı.

"Evet," dedi Yaralı Surat. "Dövüşmeye hiç gerek..."

Eli yıldırım hızıyla pilotun boynuna gitti. Kolu durdurup hamleyi karşılayan metal, aynı hareketle Kinet'in göğsüne çarptı.

Yaralı Surat inledi, kapıya doğru yığıldı.

"Benim bu numarayı yutacak bir dangalak olduğumu sandı," dedi Czigo. Elini geri çekip hançeri çıkardı. Hançer ay ışığını yansıtarak parladı.

"Şimdi sıra ufaklıkta," dedi ve Paul'e doğru eğildi.

"Buna gerek yok," diye mırıldandı Jessica. Czigo bir an duraksadı.

"Sana yardımcı olmamı tercih etmez misin?" diye sordu Jessica. "Çocuğa bir şans ver." Dudakları alaycı bir biçimde kıvrıldı. "Kumda zaten çok az şansı olacak. Bu şansı ona verirsen..." Gülümsedi. "Kendini hakettiğin biçimde ödüllendirilmiş bulacaksın."

Czigo sağa sola göz attı, dikkatini tekrar Jessica'ya çevirdi. "Bu çölde bir adamın başına neler gelebileceğini ben kendim duydum," dedi. "Hançer, çocuk için bir iyilik olabilir."

"Çok şey mi istiyorum?" diye yalvardı Jessica.

"Bana numara yapmaya çalışıyorsun," diye mırıldandı Czigo.

"Oğlumu ölürken görmek istemiyorum," dedi Jessica. "Bu mu numara?"

Czigo geriledi, kapı kolunu dirseğiyle açtı. Paul'ü tuttu, koltuktan sürükledi, yarı beline kadar kapıdan dışarı itti ve hançeri kaldırdı. "Bağlarını kesersem n'apcan ufaklık?"

"Buradan hemen uzaklaşıp şu kayalara doğru gidecek," dedi Jessica.

"Böyle mi yapcan, ufaklık?" diye sordu Czigo.

Paul'ün sesi, olması gerektiği gibi aksiydi. "Evet."

Hançer indi, Paul'ün bacaklarındaki bağları kesti. Paul, kendisini kumun üstüne yuvarlayacak olan eli sırtında hissetti, tutunmak için kapı çerçevesine doğru savruluyormuş taklidi yaptı, döndü ve sağ ayağıyla saldırdı.

Uzun yıllar süren eğitimi sayesinde, ayağının ucu hatasız bir şekilde hedefini buldu; sanki tüm eğitimi bu ana odaklanmıştı. Vücudunun neredeyse bütün kasları, bu hareket için birlikte çalıştı. Czigo'nun göğüs kemiğinin hemen altına, karnının yumuşak bölgesine gelen bu hafif darbe, diyaframına ve ciğerinin üzerine korkunç bir kuvvet uygulayarak yukarı doğru baskı yaptı ve adamın kalbinin sağ karıncığını ezdi. Muhafız gurultulu bir çığlıkla sarsılarak geriye, koltukların karşısına düştü. Ellerini kullanamayan Paul, kumun üstüne devrildi. Kumun üstüne inerken, kuvvet alıp tek harekette tekrar ayağa kalkmasını sağlayacak şekilde yuvarlandı. Kabine geri döndü, hançeri buldu; dişleriyle tuttu. Jessica ellerini uzatarak bağlarını kesti, bıçağı alarak oğlunun ellerini de serbest bıraktı.

"Onu ben halledebilirdim," dedi. "Bağlarımı kesmek zorunda kalacaktı. Bu aptalca bir riskti."

"Fırsatı gördüm ve kullandım.

Oğlunun sesindeki sert kontrolü duyarak: "Yueh'nin ev işareti kabinin tavanına çizilmiş," dedi.

Paul başını kaldırıp baktı ve sarmal işareti gördü.

"Çıkıp gemiyi inceleyelim," dedi Jessica. "Pilot koltuğunun altında bir çanta var. Bindiğimizde hissettim."

"Bomba mı?"

"Sanmam. Burada garip şeyler dönüyor."

Önce Paul kuma atladı, ardından annesi. Jessica döndü, garip çantayı almak için koltuğun altına uzandığında burnunun dibinde Czigo'nun ayaklarını gördü. Çantayı aldığında ıslak olduğunu hissetti ve bunun pilotun kanı olduğunu anladı.

Nem israfı, diye aklından geçirdi, bunun Arrakis'e özgü bir düşünce tarzı olduğunu biliyordu.

Paul etrafa bakındı, denizden yükselen bir sahil gibi, çölden çıkan kayalık yamacı, ötesinde rüzgarın oyduğu kayalık uçurumu gördü. Annesi çantayı topterden alırken, Paul arkasını döndü, gözlerini Kalkan Duvarı'na doğru uzanan kumullara dikmiş olduğunu gördü. Annesinin dikkatini neyin çektiğini anlamak için baktı, başka bir topterin hızla üzerlerine geldiğini gördü. Cesetleri topterden atıp kaçmak için zaman olmayacağını fark etti.

"Koş, Paul!" diye bağırdı Jessica. "Harkonnenler!"

Arrakis hançerin tavrını öğretir, tamamlanmamış bir şeyi kesip atmak ve şöyle demek "Artık tamamlandı çünkü burada bitti.”

- Prenses Irulan'ın yazdığı "Muad'Dib'in Toplu Vecizeleri"nden

Koşarak gelen Harkonnen üniforması giymiş bir adam, holün sonunda kayarak durdu, bir bakışta Mapes'in cesedini, uzanmış yatan Dük'ü ve ayakta duran Yueh'yi görüp gözlerini Yueh'ye dikti. Adam sağ elinde bir lazer silahı tutuyordu. Onda, Yueh'yi ürperten kayıtsız bir vahşilik, bir dayanıklılık ve denge hali vardı

Sardokar, diye düşündü Yueh. *Görünüşüne bakılırsa bir Başar. Büyük olasılıkla olup biteni gözlemek için bizzat İmparator'un gönderdiklerinden biri. Üniformaları ne olursa olsun hiçbir şey onları gizleyemez.*

"Sen Yueh'sin," dedi adam, inceleyen gözlerle Doktor'un sağındaki Suk Okulu halkasına baktı, elmas dövmeye bir göz attı ve sonra Yueh'yle göz göze geldi. Evet, benim," dedi Doktor.

“Rahatlayabilirsin, Yueh," dedi adam. "Sen ev kalkanlarını indirir indirmez hemen içeri girdik. Burada her şey kontrol altında. Bu Dük mü?"

“Evet Dük."

"Ölü mü?"

"Sadece baygın. Bağlasanız iyi olur."

“Diğerlerini de sen mi temizledin?" Yerde Mapes'in cesedinin yattığı hole baktı.

'Ne yazık ki," diye mırıldandı Yueh.

'Yazık ha!" diye alay etti Sardokar, ilerledi, başını eğip Leto'ya baktı. "Demek büyük Kızıl Dük bu."

Eğer bu adamın ne olduğu hakkında şüphelerim olsaydı, bununla ortadan kalkardı, diye düşündü Yueh. *Atreideslere, yalnızca imparator Kızıl Dükler der.*

Sardokar uzandı, Leto'nun üniformasından kırmızı atmaca nişanını kopardı. "Küçük bir hatıra," dedi. "Dükalığın mühür yüzüğü nerede?"

"Üzerinde yok," dedi Yueh.

"Bunu görebiliyorum!" dedi Sardokar sertçe.

Yueh kaskatı kesilerek yutkundu. *Eğer bir Doğru Söyleten getirip beni sıkıştırırlarsa, yüzüğü, hazırladığım topteri öğrenirler; her şey yatar.*

"Dük, bir emrin doğrudan ondan geldiğinin teminatı olarak yüzüğü bazen bir haberciyle gönderirdi," dedi Yueh.

"Amma güvenilir habercilermiş," diye mırıldandı Sardokar.

"Onu bağlamayacak mısın?" demeyi göze aldı Yueh.

"Ne kadar baygın kalacak?"

"İki saat kadar. Onun dozajı konusunda kadın ve çocuğunki kadar hassas davranmadım."

Sardokar ayağının ucuyla Dük'ü dürttü. "Uyanık olsa bile bundan korkacak bir şey yok. Kadın ve çocuk ne zaman uyanacak?"

"Yaklaşık on dakika sonra."

"O kadar erken mi?"

"Baron'un, adamlarından hemen sonra geleceğini söylediler."

"Öyleyse gelir. Sen dışarıda bekleyeceksin Yueh." Yueh'ye sert bir bakış savurdu. "Hemen!"

Yueh, Dük'e şöyle bir baktı. "Peki ya..."

"Fırına verilecek bir tavuk gibi kanatları ve bacakları bağlanıp Baron'a teslim edilecek." Sardokar, Yueh'nin alnındaki elmas dövmeye tekrar baktı. "Seni tanıyorlar, koridorda yeterince güvenlikte olursun. Çene çalmak için vaktimiz yok hain. Diğerlerinin geldiğini duyuyorum."

Hain, diye düşündü Yueh. Bakışlarını indirdi, Sardokar'ın yanından geçti, tarihin onu nasıl hatırlayacağını öncede yaşamış gibi biliyordu: *Hain Yueh.*

Ön girişe doğru yürürken birçok ceset gördü ve bunlardan birinin Jessica ya da Paul olmasından korkarak gözucuyla baktı. Hepsi ya ev askeriydi ya da Harkonnen üniforması giymişti

Ön girişten alevlerin aydınlattığı geceye çıkınca Harkonnen muhafızları alarma geçip gözlerini ona diktiler. Yolun kenarındaki palmiyeler evi aydınlatmak için ateşe verilmişti. Ağaçları ateşlemekte kullanılan tutuşturucu maddelerden yükselen siyah duman turuncu alevlerin arasından yukarıya doğru akıyordu

"Bu hain," dedi birisi.

"Baron birazdan seni görmek isteyecek," dedi bir başkası.

Toptere ulaşmalıyım, diye düşündü Yueh. *Dükalığın mührünü Paul'ün bulacağı bir yere koymalıyım.* Ve içine bir korku düştü: *Idaho benden şüphelenirse ya da sabırsızlanarak beklemez ve tam ona söylediğim yere gitmezse, Jessica ve Paul bu katliamdan kurtulamaz. Hareketimin en küçük bir yararı dokunmamış okır.*

Harkonnen muhafız, kolunu bırakarak: "Şurada, yolun dışında bekle," dedi.

Birdenbire Yueh, kendisini bu felaket yerinde, hiçbir şey kurtaramamış ve hiç merhamet gösterilmeyen bir kazazede gibi gördü. *Idaho başarmalı!*

Ona çarpan başka bir muhafız: "Sen, çekil yoldan!" diye bağırdı.

Benden yararlanırken bile beni aşağılıyorlar, diye düşündü Yueh. Kenara itildiği yerde doğruldu, biraz sakinleşti.

"Baron'u bekle!" diye terslendi bir muhafız subayı.

Yueh başıyla onayladı, evin önünden kontrollü bir kayıtsızlıkla geçti, köşeyi dönerek yanan palmiyelerin aydınlattığı yerden çıkıp gölgelerin arasına girdi. Yueh, çabuk çabuk, endişesini ele veren adımlarla, seranın altındaki arka avluya ulaştı. Paul ve annesini götürecek topter burada bekliyordu.

Evin açık duran arka kapısında bir muhafız duruyordu, dikkatini aydınlatılmış hole ve gürültüyle odaları arayan adamlara vermişti.

Kendilerine ne kadar da güveniyorlar!

Yueh gölgeler boyunca ilerledi, toptere vardı, muhafıza uzak taraftaki kapıyı yavaş yavaş açtı. Ön koltukların altına saklamış olduğu Fremkit'e dokundu, bir kapakçığı kaldırıp dukalığın mührünü içine kaydırdı. Not yazdığı buruşuk bahar kağıdına dokundu, yüzüğü kağıdın içine tıkıştırdı. Elini çıkardı, çantayı kapattı.

Yueh topter kapısını ses çıkarmadan kapadı, geldiği yoldan evin köşesine döndü ve yanan ağaçlara doğru ilerledi.

Artık tamam, diye düşündü.

Bir kez daha alevler içindeki palmiyelerin ışığına çıktı. Cüppesine sarınarak alevlere baktı. *Yakında bileceğim. Yakında Baron'u görünce bileceğim. Ve Baron, küçük bir dişle karşılaşacak.*

Bir efsane, Dük Leto Atreides öldüğü anda, atalarından kalan Caladan sarayının semalarında bir yıldız kaydığını söyler.

- Prenses Irulan: "Muad'Dib'in Çocukluk Tarihçesi'ne Giriş"

Baron Vladimir Harkonnen, karargah olarak kullandığı, yere konuşlandırılmış küçük bir geminin seyir penceresinde duruyordu. Dışarıda, alevlerin aydınlattığı Arrakeen gecesini gördü. Dikkati, gizli silahının görevini yapmakta olduğu uzaktaki Kalkan Duvarı'na odaklanmıştı.

Patlayıcı ağır silahlar.

Silahlar, Dük'ün savaşçılarının son bir çabayla, direnmek için geri çekildikleri mağaraları kemiriyordu. Yavaş yavaş ilerleyen turuncu ışıltılı ısırıklar, kısa aydınlanmalarda kaya ve toz yağmuru; ve Dük'ün adamları, yuvalarındaki hayvanlar gibi kıstırılıyorlardı ve açlıktan ölmeleri için çıkışlar kapatılıyordu.

Baron uzaktaki çiğneme sesini hissedebiliyordu... geminin metalinin ona ilettiği bir davul sesi; bum... bum. Ardından: BUM-bum!

Bu kalkan devrinde kim ağır silahları diriltmeyi düşünebilirdi? Bu düşünce zihninde bir kıkırdamaydı. *Ama Dük'ün adamlarının bu mağaralara kaçacakları önceden tahmin edilmişti. İmparator, ortak güçlerimizin hayatını korumak için gösterdiğim kurnazlığı takdir edecektir.*

Şişman gövdesini yerçekimine karşı koruyan küçük süspansörlerden birini ayarladı. Bir gülümseme ağzını kırıştırdı, gerdanının katlarını gerdi.

Dük'ün adamları gibi savaşçıları harcamak yazık olacak, diye düşündü. Gülümsemesi yayıldı, kendi kendine kahkaha attı. *Merhamet insafsız olmalıdır!* Başıyla onayladı. Başarısız olan, tanımı gereği, harcanabilirdi. Bütün evren orada duruyordu, doğru kararları verebilecek olan adama açıktı. Kararsız tavşanlar bırakılmalı ve yuvalarına kaçmaları

sağlanmalıydı. Yoksa onları nasıl kontrol edip besleyebilirsin? Kendi savaşçılarını tavşanları bozguna uğratan arılara benzetti. Ve şöyle düşündü. *Senin için çalışan yeterli arın varsa, gün tatlı bir vızıltıyla geçer.*

Arkasındaki bir kapı açıldı. Baron, dönmeden önce, gecenin kararttığı seyir penceresindeki yansımayı inceledi.

Piter de Vries, arkasında Baron'un kişisel muhafız yüzbaşısı Umman Kudu'yla birlikte odaya girdi. Kapının hemen dışındaki adamlarda bir hareketlenme vardı, muhafızların koyun gibi bakan suratları, huzurunda kuzu gibi olmaya özen göstermeleri.

Baron arkasına döndü.

Piter parmağıyla perçemine dokunarak alaycı bir selam verdi. "Haberler iyi, Efendim. SardokarlarDük'ü getirdi."

"Tabii ki getirecekler" diye gürledi.

Piter'ın kadınsı yüzündeki sıkıntılı kötülük maskesini inceledi. Ve gözler; o mavinin içindeki mavinin de mavisi gölgeli yarıklar.

Yakında ondan kurtulmalıyım. Neredeyse yararlılık süresini aştı, neredeyse şahsıma karşı bir tehlike noktasına ulaştı. Ama önce Arrakis halkının kendisinden nefret etmesini sağlamalı. Böylece sevgili Feyd-Rautha'mı bir kurtarıcı gibi karşılayacaklar.

Baron, dikkatini muhafız yüzbaşısı Umman Kudu'ya çevirdi: hatları makasa benzeyen çene kasları, bir çizme burnunu andıran çene; kepazelikleri bilindiği için güvenilecek bir adam

"Öncelikle, bana Dük'ü veren hain nerede?" diye sordu Baron. "Haine ödülünü vermeliyim."

Piter bir ayağının üzerinde dönüp dışardaki muhafıza işaret etti.

Dışarıda bir parça öfkeli bir hareket oldu ve Yueh göründü. Hareketleri dimdik ve gergindi. Bıyığı, mor dudaklarının yanlarından sarkmıştı.

Yalnızca yaşlı gözleri canlı gibiydi. Yueh, odanın ortasına doğru üç adım atıp Piter'ın işaretine uyarak durdu ve karşıdan Baron'a baktı.

"Ooo, Dr. Yueh."

"Efendim Harkonnen"

"Duyduğuma göre bize Dük'ü vermişsin."

"Pazarlığın bana düşen yarısı, Efendim."

Baron Piter'a baktı.

Piter başıyla onayladı.

Baron tekrar Yueh'ye baktı. "Pazarlığın şartları öyle mi? Ve ben..." Tükürür gibi konuştu: "Karşılığında ben ne yapacaktım?

"Gayet iyi hatırlıyorsunuz, Efendim Harkonnen"

Zihninin içindeki saatlerin gürültülü sessizliğini duyarak, düşünmeye başladı. Baron'un tavırlarında ihanetin ipuçlarını gördü. Aslında Wanna ölmüştü, ulaşamayacakları bir yere gitmişti. Öyle olmasaydı, zayıf doktorun üzerinde hala bir hakimiyetleri olabilirdi. Baron'un tavırları, hiçbir hakimiyetleri kalmadığını gösteriyordu, bitmişti.

"Öyle mi?" diye sordu Baron.

"Wanna'mı ıstırabından kurtarmaya söz vermiştiniz."

Baron başıyla onayladı. "Ha, evet. Şimdi hatırladım. Doğru, verdim. Sözüm buydu. İmparatorluk Şartlandırması'nı böyle yıktık. Senin Bene Gesserit cadısını Piter'ın acı amplifikatörlerinde ayağımıza kapanırken görmeye dayanamazdın. Evet, Baron Vladimir Harkonnen verdiği sözü daima tutar. Sana, onu ıstıraptan kurtaracağımı ve senin de ona kavuşmanı sağlayacağımı söyledim. Öyle olsun." Piter'a bir el işareti yapti.

Piter'ın mavi gözlerine donuk bir bakış yerleşti. Hareketi, ani akıcılığıyla bir kedinin hareketi gibiydi. Elindeki hançer yıldırım hızıyla

Yueh'nin sırtına inerken bir pençe gibi parladı.

Yaşlı adam kasılırken, dikkatini Baron'dan bir an bile uzaklaştırmadı.

"Öyleyse kavuş ona!" dedi Baron tükürür gibi.

Yueh sallanarak ayakta durdu. Dudaklarını, hata yapmamaya özen göstererek hareket ettirdi ve sesi garip bir şekilde ölçülü bir ritmle çıktı: "Sen... beni... yen... diğini... sanı… yorsun. Sen... Wanna'm... için... ne... aldı... ğımı... bilme... diğimi... sanı... yorsun."

Düştü. Eğilmeden gevşemeden. Bir ağaç gibi devrildi.

"Öyleyse kavuş ona," diye tekrarladı Baron. Ama sözleri zayıf bir yankı gibiydi.

Yueh, Baron'un içini bir önsezi hissiyle doldurmuştu. Dikkatini Piter'a çevirdi, adamın bıçağı bir kumaş parçasına silmesini ve mavi gözlerin yumuşak bakışındaki tatmini izledi.

Demek kendi elleriyle böyle öldürüyor, diye düşündü Baron. *Bunu bilmek iyi oldu.*

"Bize Dük'ü *verdi*, değil mi?" diye sordu Baron.

"Kesinlikle, Efendim," dedi Piter.

"O halde getirin onu buraya!"

Piter'ın gözucuyla baktığı muhafız yüzbaşısı emri yerine getirmek üzere döndü.

Baron başını eğip Yueh'ye baktı. Adamın düşüş şeklini gören birisi, içinde kemik yerine meşe ağacı olduğundan şüphelenebilirdi.

"Asla bir haine güvenemezdim," dedi Baron. "Kendi yarattığım bir haine bile."

Gecenin örttüğü seyir penceresine göz attı. Dışarıdaki bu siyah sessizlik kılıfının kendisine ait olduğunu biliyordu Baron. Kalkan Duvarı mağaralarının karşısındaki ağır silahlardan artık ses gelmiyordu; yuva kapanların çıkışları kapatılmıştı. Birdenbire Baron'un aklına, siyahın bu mutlak boşluğundan daha güzel hiçbir şey olamayacağı geldi. Siyahın üstünde beyaz olmadığı sürece. Beyazla kaplanmış siyah. Porselen beyazı.

Ancak hala o şüphe hissi vardı.

Doktor olacak yaşlı aptal ne demek istemişti? Tabii ki, sonunda başına gelecek olanı büyük olasılıkla biliyordu. Ama onun yenilmiş olduğunu sanmakla ilgili o numara: *"Sen beni yendiğini sanıyorsun."*

Ne demek istemişti?

Dük Leto Atreides kapıdan içeri girdi. Kolları zincirlerle bağlanmış, kartal yüzü kirden yol yol olmuştu. Üniforması, nişanının aşırıldığı yerden yırtılmıştı. Üniforma bağları açılmadan kalkan kemeri çıkarıldığı için belinden kumaş parçaları sarkıyordu. Dük'ün gözlerinde donuk, delice bir bakış vardı.

"Eveeet," dedi Baron. Bir an duraksadı, derin bir nefes aldı. Çok yüksek sesle konuşmuş olduğunu biliyordu. Uzun zamandır gözünün önünde canlandırdığı bu anın biraz tadı kaçmıştı.

Sonsuza dek lanet olsun şu kahrolası doktora!

"İyi kalpli Dük'e ilaç verildiğini sanıyorum," dedi Piter. "Yueh onu bizim için böyle yakalamış." Piter, Dük'e döndü. "Size ilaç verilmedi mi, sevgili Dük'üm?"

Ses uzaktan geliyordu. Leto, zincirleri, kasların ağrısını, çatlak dudaklarını, yanan yanaklarını ve ağzının içine bir gıcırtı yayan susuzluğun kuru tadını hissedebiliyordu. Ama sesler boğuktu, pamuklu bir battaniyeyle örtülmüş gibi. Ve battaniyenin içinden yalnızca belirsiz şekiller görüyordu.

"Kadınla çocuk ne oldu, Piter?" diye sordu Baron. "Hala haber yok mu?"

Piter, dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi.

"Bir şeyler duymuşsun!" dedi Baron sertçe. "Ne?"

Piter muhafız yüzbaşısına şöyle bir bakıp tekrar Baron'a döndü. "İşi halletmek için gönderilen adamlar, Efendim; onlar... ımm... şey... ımm... bulundular."

"Güzel. Her şeyin yolunda gittiğini bildirdiler, değil mi?"

"Ölmüşler, Efendim."

"Tabii ki ölecekler! Bilmek istediğim..."

"Bulunduklarında ölüymüşler, Efendim."

Baron'un benzi atti. "Ya kadınla çocuk?"

"İz yok, Efendim, ama bir solucan vardı. Olayın geçtiği yer araştırıldığı sırada geldi. Belki de bu bizim istediğimiz şeydi; bir kaza. Büyük olasılıkla..."

"Biz olasılıklarla iş yapmayız, Piter. Kaybolan topter ne oldu? Bu benim Mentat'ıma bir şey ifade ediyor mu?"

"Belli ki Dük'ün adamlarından biri onunla kaçmış, Efendim. Pilotumuzu öldürüp kaçmış."

"Dük'ün hangi adamı?"

"Temiz, sessiz bir cinayetti, Lordum. Hawat belki; ya da şu Halleck denen. Büyük olasılıkla Idaho. Ya da yüksek rütbeli herhangi bir subay."

"Olasılıklar," diye mırıldandı Baron. İlaç verilmiş Dük'ün sallanan vücuduna şöyle bir baktı.

"Durum denetim altında, Efendim," dedi Piter.

"Hayır, değil! Şu salak gezegen-bilimci nerede? Bu Kynes denen adam nerede?"

"Onu nerede bulacağımızı öğrendik ve haber yolladık, Efendim"

"İmparator'un hizmetkarının bize yardım şeklinden hoşlanmadım," diye mırıldandı Baron.

Bunlar pamuklu bir battaniyenin dışından gelen sözcüklerdi ama bazıları Leto'nun zihninde yanıyordu. *Kadın ve çocuk... iz yok.* Paul ve Jessica kaçmıştı. Ve Hawat, Halleck ve Idaho'nun kaderleri ise bilinmiyordu. Hala umut vardı.

"Dükalığın mühür yüzüğü nerede?" diye sordu Baron. "Parmağında değil."

"Sardokar, onu teslim aldıklarında üzerinde olmadığını söyledi, Efendim," dedi muhafız yüzbaşısı.

"Doktoru çok erken öldürdün," dedi Baron. "Bu bir hataydı. Beni uyarmalıydın, Piter. Girişimimizin iyiliği için fazla aceleci hareket ettin." Suratını astı. "Olasılıklar!"

Bu düşünce Leto'nun zihninde bir sinüs dalgası gibi asılı kaldı: *Paul ve Jessica kaçtı!* Ve hafızasında başka bir şey daha vardı; bir pazarlık. Şöyle böyle hatırlıyordu.

Diş!

Şimdi bir kısmını hatırlıyordu; *takma diş şekli verilmiş zehirli gaz hapı.*

Birisi ona dişi hatırlamasını söylemişti. Diş ağzındaydı. Diliyle şeklini hissedebiliyordu. Yapması gereken tek şey onu kuvvetlice ısırmaktı.

Daha değil!

Birisi ona, Baron'a yaklaşana kadar beklemesini söylemişti. Kim söylemişti? Hatırlayamıyordu.

"Ne kadar süre böyle ilacın etkisinde kalacak?" diye sordu Baron

"Belki bir saat daha, Efendim."

"Belki," diye mırıldandı Baron. Tekrar gecenin kararttığı pencereye döndü. "Acıktım."

Bu, Baron. Şuradaki bulanık gri şekil, diye düşündü Leto. Şekil ileri geri dans etti, odanın hareketiyle sallandı. Ve oda genişleyip büzüldü. Aydınlanıp karardı. Karanlığa büründü ve söndü.

Dük için zaman bir katmanlar silsilesi haline geldi. Bunların arasından yukarıya doğru sürüklendi. *Beklemeliyim.*

Bir masa vardı. Leto masayı oldukça net gördü. Ve masanın diğer tarafında, önünde yemeğinin artıkları olan iğrenç, şişman bir adam. Leto şişman adamın karşısındaki bir sandalyede oturmakta olduğunu fark etti. Zincirleri ve karıncalanan vücudunu sandalyeye bağlayan kayışları hissetti. Biraz zaman geçtiğinin farkındaydı ama ne kadar olduğunu bilmiyordu.

"Sanırım kendine geliyor, Baron."

Kadife gibi bir ses. Bu Piter.

"Görüyorum, Piter."

Gürleyen bir bas: Baron.

Leto çevresindekilerin berraklaştığını fark etti. Altındaki sandalye katılaşmaya başladı, bağlar daha sıkıydı.

Ve artık Baron'u net olarak görebiliyordu. Leto onun el hareketlerini izledi: adamın engel olamadığı dokunuşlar... bir tabağın kenarına, bir kaşığın sapına... gerdanının bir kıvrımını izleyen parmağı.

Leto hareket eden eli büyülenmişçesine izledi.

"Beni duyabiliyorsun, Dük Leto," dedi Baron. "Duyabildiğini biliyorum. Odalığını ve ondan peydahladığın çocuğu nerede

bulabileceğimizi öğrenmek istiyoruz."

Hiçbir işaret Leto'nun gözünden kaçmıyordu, ama sözcükler üstünden geçen bir sükunet seliydi. *O halde doğru: Paul'le Jessica'yı ele geçirememişler.*

"Burada oyun oynamıyoruz," diye gürledi Baron. "Bunu bilmelisin." Leto'ya doğru eğildi, yüzünü inceledi. Bunun sadece ikisi arasında özel olarak halledilememesi Baron'a acı veriyordu. Asilleri böyle sıkıntı içinde gören başkalarının olması; bu kötü bir örnek oluşturuyordu.

Leto dayanma gücünün geri geldiğini hissedebiliyordu. Ve artık, takma dişin hatırası, dümdüz bir manzarada yükselen bir kule gibi zihninde sivriliyordu. Dişin içindeki sinir şekli verilmiş kapsül, zehirli gaz... öldürücü silahı ağzına kimin taktığını hatırladı.

Yueh.

Bu odada, yanından sürüklenerek geçirilen zayıf bir ceset gördüğüne dair ilacın sislere gömdüğü hatıra, Leto'nun zihninde bir duman gibi asılıydı. Onun Yueh olduğunu biliyordu.

"Bu sesi duyuyor musun, Dük Leto?" diye sordu Baron.

Leto bir kurbağa sesinin farkına vardı, ıstırap çeken birinin hırıltılı cıyaklaması.

"Senin adamlarından birini Fremen kılığında yakaladık," dedi Baron. "Onu tanımak oldukça kolay oldu; gözler. Fremenlerin arasıma casus olarak gönderildiği konusunda diretti. Bu gezegende bir süre yaşadım, aziz kuzen. Kimse çölün bu pejmürde süprüntülerini gizlice gözetlemez. Söyle, onların yardımını satın aldın mı? Kadınını ve oğlunu onlara mı yolladın?"

Leto korkunun göğsünü sıkıştırdığını hissetti. *Yueh onları çöl halkına yolladıysa... bulunana kadar aramaktan vazgeçmezler.*

"Hadi, hadi," dedi Baron. "Fazla vaktimiz yok ve acı hemen etle tırnağın arasında. Lütfen işi bu noktaya getirme, sevgili Dük." Baron, başını

kaldırıp Leto'nun tepesinde dikilen Piter'a baktı. "Piter'ın aletlerinin hepsi burada değil ama eminim doğaçlama yapabilir."

"Doğaçlama bazen en iyisidir, Baron."

Bu kadife gibi, yaltaklanan ses! Leto bu sesi kulağının dibinde duydu.

"Bir acil durum planın vardı," dedi Baron. "Kadının ve oğlun nereye gönderildi?" Leto'nun eline baktı. "Yüzüğün kayıp. Çocuk mu aldı?"

Baron kafasını kaldırıp gözlerini Leto'nun gözlerine dikti. "Cevap vermiyorsun," dedi. "Beni yapmak istemediğim bir şeyi yapmaya mı zorlayacaksın? Piter, basit ve direkt yöntemler kullanır. Bunların bazen en iyileri olduğuna katılıyorum ama *senin* böyle şeylere maruz kalman iyi olmaz."

"Sırta kızgın mum yağı belki; ya da gözkapaklarına," dedi Piter. "Belki vücudun diğer bölümlerine. Özellikle, denek, yağın bir sonraki sefer nereye düşeceğini bilmediği zaman etkilidir. İyi bir yöntemdir ve çıplak deri üzerindeki iltihap beyazı kabarcıkların görünüşünde bir tür güzellik vardır, değil mi Baron?"

"Enfes," dedi Baron, sesi buruk bir şekilde çıktı.

Şu dokunan parmaklar! Leto, şişman elleri izledi ve bebek eli gibi tombul ellerde parıldayan mücevherleri; adamın engel olamadığı gezintilerini.

Arkasındaki kapıdan gelen ıstırap sesleri Dük'ün sinirlerini kemiriyordu. *Kimi yakaladılar acaba?* diye düşündü. *Idaho olabilir mi?*

"İnan bana, aziz kuzen," dedi Baron. "İşin buraya gelmesini istemem."

"Hiç gelemeyecek olan yardımı çağırmak için yarışan sinir kuryelerini düşünün," dedi Piter. "Bunda sanatsal bir yön var."

"Sen şahane bir sanatçısın," diye gürledi Baron. "Şimdi sessiz olma nezaketini göster."

Leto, Baron'un bir resmini gören Gurney Halleck'in söylemiş olduğu bir şeyi hatırladı aniden: *"Ve denizin kumları üstünde dikildim ve denizden çıkan bir canavarı gördüm... ve kafaları üstünde küfrün adını. "*

"Boşa zaman harcıyoruz, Baron," dedi Piter

"Belki."

Baron başıyla onayladı. "Biliyorsun, sevgili Leto, nerede olduklarını sonunda bize söyleyeceksin. Seni satın alacak bir acı düzeyi vardır."

Çok büyük olasılıkla haklı, diye düşündü Leto. *Eğer diş olmasaydı... ve gerçekten de nerede olduklarını bilmiyor olmasaydım.*

Baron, bir parça et aldı, lokmayı ağzına tıkıştırdı, yavaş yavaş çiğnedi ve yuttu. *Farklı bir yol denemeliyiz,* diye düşündü.

"Kiralık olduğunu inkar eden şu değerli şahsiyete bak," dedi Baron. "Bak ona, Piter"

Ve Baron şöyle düşündü: *Evet! Satın alınamayacağına inanan şu adama bak. Yaşamının her saniyesinde damla damla satılmış milyonlarca parçasının şurada tuttuğu adama bak! Ayağa kaldırıp sallasan tıngırdar. İçi bomboş! Satılmış! Artık nasıl öldüğü ne fark eder?*

Fondaki kurbağa sesleri kesildi.

Baron, Umman Kudu'nun karşıdaki odanın kapısında belirdiğini gördü. Muhafız yüzbaşısı başını iki yana salladı. Tutsak gerekli bilgiyi vermemişti. Bir başarısızlık daha. Bu aptal Dük'le oyalanmayı bırakmanın zamanıydı. Bu salak, yufka yürekli aptal, ne büyük bir cehennem azabının, ondan yalnızca bir sinir lifinin kalınlığı kadar uzakta olduğunun farkında değildi.

Bu düşünce, bir soyluyu acıya maruz bırakmak konusundaki gönülsüzlüğünü yenerek Baron'u sakinleştirdi. Birdenbire kendini, sonsuz sayıda yumuşak makas darbesiyle aptalların maskelerini kesip çıkararak, altındaki cehennem azabını sergileyen bir cerrah olarak gördü.

Hepsi tavşan gibi!

Bir etobur gördüklerinde nasıl da korkup kaçarlar!

Leto, neden beklediğini merak ederek gözlerini masanın karşısına dikti. Diş bütün bunları çabucak bitirebilirdi. Yine de, bu hayatın büyük bölümü güzel geçmişti. Kendisini, Caladan'ın mavi semalarında süzülen şeytan uçurtmasını ve uçurtmaya bakıp neşe içinde gülen Paul'ü hatırlarken buldu. Ve güneşin burada, Arrakis'te doğuşunu hatırladı: Kalkan Duvarı'nın toz bulutuyla yumuşamış renkli katmanlarını.

"Çok kötü," diye mırıldandı Baron. Kendisini masadan geriye itti, süspansörlerinin içinde kolayca ayağa kalktı ve Dük'te bir değişiklik olduğunu görerek duraksadı. Adamın derin bir nefes aldığım, çenesinin kasıldığını ve Dük ağzını sıkıca kapattığında oradaki bir kasın oynadığını gördü

Benden nasıl da korkuyor! diye düşündü Baron.

Baron'un, kendisinden kaçabileceği korkusuyla şoke olan Leto, kapsül dişi sertçe ısırdı ve kırıldığını hissetti. Ağzını açtı ve dilinin üstünde oluşurken tadını aldığı acı buharı dışarı üfledi. Baron gittikçe küçüldü, daralan bir tünelde görülen bir figür halini aldı. Leto kulağının dibinde birisinin soluğunun kesildiğini duydu; kadife sesli olan: Piter.

Onu da etkiledi!

"Piter! Neyin var?"

Gürleyen ses uzaktaydı.

Leto, zihninde hatıraların yuvarlandığını hissetti... dişsiz kocakarıların mırıltıları. Oda, masa, Baron, dehşet içinde bir çift göz (gözler mavi içinde maviydi), hepsi çevresinde bozuk bir simetriyle sıkıştılar.

Çenesi çizme burnu gibi olan bir adam vardı, yere düşen bir oyuncak adam. Oyuncak adamın sola doğru yamulmuş kırık bir burnu vardı; yukarı doğru bir vuruşun başlangıcında sonsuza dek takılmış tuhaf bir metronom. Leto tabak çanağın kırıldığını duydu... çok uzakta... kulaklarında bir

gümbürtü. Zihni her şeyi yakalayan, dipsiz bir kuyuydu. Olmuş olan her şeyi; her bağırışı, her fısıltıyı, her... sessizliği.

Ona kalan bir düşünce vardı. Leto bunu, siyah ışınlar halindeki şekilsiz bir ışığın içinde gördü: *Vücudun şekillendirdiği zaman ve zamanın şekillendirdiği vücut.* Bu düşünce onu, asla açıklayamayacağını bildiği bir doygunluk hissiyle etkiledi.

Sessizlik.

Baron, sırtını masanın arkasındaki sığınağının gizli kapısına dayamış duruyordu. Kapıyı ölülerle dolu odanın üstüne kapatmıştı. Etrafında koşuşturan muhafızları algıladı. *Ben de soludum mu?* diye sordu kendi kendine. *İçerideki her neyse, beni de etkiledi mi?*

Sesler yeniden belirdi... ardından mantık. Birisinin bağırarak emirler verdiğini duydu; gaz maskeleri... kapıyı Kapalı tutun... havalandırmayı açın.

Diğerleri çabucak öldü, diye düşündü. *Ben hala ayaktayım. Hala nefes alıyorum. Kahrolası! Amma yakındı!*

Olanları şimdi çözümleyebiliyordu. Kalkanı çalışıyordu, düşük ayarda; ama yine de alan engeli boyunca molekül alışverişini yavaşlatmaya yetmişti. Ve kendini masadan uzağa itmişti... bu ve muhafız yüzbaşısının kendi eceline doğru fırlamasına yol açan Piter'ın nefesi kesilmiş şaşkın hali.

Şans; ve ölmekte olan bir adamın nefesinin kesilmesi... onu bunlar kurtarmıştı.

Baron, Piter'a karşı en ufak bir minnettarlık duymuyordu. Kendi kendini öldürtmüştü aptal. Ya şu salak muhafız yüzbaşısı! Baron'un huzuruna getirmeden önce herkesi iyice aramasını söylemişti ona! Dük bunu nasıl yapabilmişti...? Hiçbir uyarı gelmemişti. Masanın üzerindeki zehirkoklardan bile... iş işten geçene dek. Nasıl?

Neyse, artık fark etmez, diye geçirdi aklından, düşünceleri yerli yerine otururken. *Bundan sonraki muhafız yüzbaşısı, işe bu soruların yanıtını bulmakla başlayacak.*

Holün ilerisindeki köşenin diğer tarafında, ölüm odasının öbür kapısında, daha fazla hareket olduğunun farkına vardı. Baron gizli kapısından uzaklaşıp etrafındaki uşaklarını inceledi. Orada durup gözlerini dikmiş, Baron'un tepkisini bekliyorlardı.

Baron kızacak mıydı ?

Ve Baron o korkunç odadan kaçışının üstünden yalnızca birkaç saniye geçmiş olduğunu fark etti.

Muhafızların bazıları silahlarını kapıya doğrultmuştu. Bazıları ise vahşiliklerini, sağdaki köşenin arkasından gelen gürültülere doğru uzanan boş koridora yöneltmişti.

Bir adam uzun adımlarla köşeye geldi, boynundaki kayışların ucunda bir gaz maskesi sallanıyordu ve gözleri koridor boyunca tavana dizilmiş zehirkoklarlardaydı. Sarı saçları, yeşil gözleri ve basık bir yüzü vardı. Kalın dudaklarından çatlaklar yayılıyordu. Karada yaşayanların arasına yanlışlıkla karışmış bir su canlısı gibi görünüyordu.

Baron gözlerini yaklaşmakta olan adama dikip adını hatırlamaya çalıştı: Nefud. Iakin Nefud. Muhafız onbaşısı. Nefud'un, bilincin derinliklerinde çalan semuta adlı uyuşturucu-müzik bileşimine bağımlılığı vardı. Bu, yararlı bir bilgiydi.

Adam, Baron'un önünde durup selam verdi. "Koridor temiz, Efendim. Dışarıdan izliyordum ve bunun zehirli gaz olduğunu anladım. Odanızdaki vantilatörler bu koridorlardan içeriye hava çekiyordu." Baron'un başının üzerindeki koklara bir göz attı. "Dışarıya hiç madde sızmadı. Şu anda oda temizlenmiş durumda. Emirleriniz nedir?"

Baron adamın sesini tanıdı, bağırarak emir veren buydu. *İşe yarar biri bu onbaşı,* diye düşündü.

"İçerdekilerin hepsi öldü mü?" diye sordu Baron.

"Evet, Efendim."

Evet, işleri yoluna koymalıyız, diye düşündü Baron.

"Öncelikle," dedi, "seni kutlarım, Nefud. Yeni muhafız yüzbaşısı sensin. Ve umarım, senden önceki yüzbaşının yazgısından çıkarılacak ders üzerinde ciddi olarak düşünürsün."

Baron, henüz terfi eden muhafızının durumu kavrayışını izledi. Nefud bundan sonra asla semutasız kalmayacağını biliyordu.

Nefud başıyla onayladı. "Efendim kendimi tamamen onun güvenliğine adayacağımı biliyor."

"Evet. Güzel, işimize bakalım. Dük'ün ağzının içinde bir şeyler olduğundan şüpheleniyorum. Sen bu şeyin ne olduğunu, nasıl kullanıldığını ve onu oraya takmasına kimin yardım ettiğini ortaya çıkaracaksın. Her tedbiri alacak...”

Baron sustu, arkasındaki koridordan gelen bir gürültüyle düşünce zinciri kırıldı; firkateynin alt katlarından gelen asansörün kapısında duran muhafızlar, asansörden henüz çıkmış olan uzun boylu bir albay başarı durdurmaya çalışıyorlardı.

Baron, albay başarın yüzünü tam olarak çıkaramadı; ince bir yüz, derinin üstünde yarık gibi duran bir ağız ve gözler yerine iki mürekkep lekesi.

"Çekin ellerinizi üstümden, leş yiyiciler sürüsü!" diye kükreyen adam muhafızları bir tarafa savurdu.

Ooo, bir Sardokar, diye düşündü Baron.

Albay başar, gözleri endişeyle kısılan Baron'a doğru yaklaştı. Sardokar subayları, Baron'un içini huzursuzlukla dolduruyordu. Bunların hepsi Dük'ün... merhum Dük'ün akrabası gibi görünüyordu. Hele Baron'a karşı tavırları!

Albay başar, Baron'un yarım adım önünde elleri belinde durdu. Arkasında dikilen muhafızlar kararsızlık içinde kıpırdanıyorlardı.

Sardokar'ın selam vermediğini ve tavırlarındaki küçümsemeyi fark edince, Baron'un huzursuzluğu arttı. Civarda Harkonnen lejyonlarını takviye eden yalnızca bir lejyon, yani on tugay Sardokar vardı; ama Baron kendini kandırmıyordu, bu bir lejyon, Harkonnenlere saldırıp onları yenmek için fazlasıyla yeterliydi.

"Adamlarına seni görmemi engelleyemeyeceklerini söyle, Baron," diye gürledi Sardokar. "Seninle Atreides Dük'ünün kaderini tartışmaya fırsat bulamadan adamlarım onu sana getirmişler. Şimdi bunu tartışacağız."

Adamlarımın önünde itibarımı kaybetmemeliyim, diye düşündü Baron.

"Yani?" Bu soğuk bir şekilde söylenmiş kontrollü bir sözdü ve Baron bundan gurur duydu.

"İmparator'um, beni, soylu kuzeninin acı çekmeden temiz bir biçimde öldüğünü belirlemekle görevlendirdi," dedi albay başar.

"Bana verilen imparatorluk emirleri de böyleydi," diye yalan söyledi Baron. "Emirlere uymadığımı mı düşünüyorsun?"

"İmparator'uma kendi gözlerimle gördüklerimi bildirmek zorundayım," dedi Sardokar.

"Dük çoktan öldü," dedi Baron sertçe ve adamı kovmak için elini salladı.

Albay başar, Baron'un karşısında durmayı sürdürdü. Gözlerinin ya da kaslarının hiçbir hareketiyle kovulmuş olduğunu kabul etmiyordu. "Nasıl?" diye gürledi.

Eeeh' diye düşündü Baron. *Artık fazla oluyor.*

"Kendi elleriyle, eğer bilmen gerekiyorsa," dedi Baron. "Zehir içti."

"Şimdi cesedi göreceğim," dedi albay başar.

Düşünceleri birbirini kovalayan Baron, sabırsızlanmış gibi yaparak bakışlarını tavana çevirdi. *Lanet olsun! Bu keskin gözlü Sardokar, hiçbir*

şeyi değiştirmeye fırsat bulamadan odayı görecek!

"Şimdi!" diye gürledi Sardokar. "Onu kendi gözlerimle göreceğim."

Baron bundan kaçış olmadığını fark etti. Sardokar her şeyi görecekti. Dük'ün, Harkonnenleri öldürmüş olduğunu... Baron'un çok büyük olasılıkla bundan kıl payı kurtulmuş olduğunu öğrenecekti. Masanın üstünde yemek artıkları; ve karşısında, çevresinde yarattığı tahribatla birlikte Dük duruyordu.

Bundan hiçbir şekilde kaçış yoktu.

"Geciktirilmemeliyim," diye homurdandı albay başar.

"Geciktirilmiyorsunuz," dedi Baron ve gözlerini Sardokar'ın kömür karası gözlerine dikti. "Ben imparator'umdan hiçbir şey gizlemem." Başıyla Nefud'a işaret etti. "Albay başar bir an önce her şeyi görmeli. Onu, olay sırasında önünde durduğun kapıdan içeri al, Nefud."

"Bu taraftan, efendim," dedi Nefud.

Sardokar, Baron'un etrafından yavaş yavaş ve küstahça dolaşıp muhafızların arasından omuzlarıyla kendisine yol açtı.

Hiç çekilmez, diye düşündü Baron. *Şimdi imparator nasıl hata yaptığımı öğrenecek. Bunu bir zayıflık işareti olarak kabul edecek.*

Ve İmparator ile Sardokar'ının, zayıflığı benzer şekilde küçümsediklerini fark etmek acı veriyordu. Baron alt dudağını ısırdı ve İmparator'un en azından, Atreideslerin Giedi Prime'a yaptıkları baskını ve oradaki Harkonnen bahar depolarını yok ettiklerini bilmediğini düşünerek kendi kendini teselli etti.

Lanet olsun şu kaypak Dük'e!

Baron, kendini beğenmiş Sardokar ile tıknaz işe yarar Nefud'un arkasından baktı.

İşleri yoluna koymalıyız, diye düşündü Baron. *Rabban'ı bir kez daha bu lanet olası gezegenin başına getireceğim. Hiçbir sınırlama getirmeden Arrakis'i, Feyd-Rautha'yi kabul edecek hale getirmek için kendi Harkonnen kanımdan harcamak zorundayım. Lanet olsun şu Piter'a. Onunla işim bitmeden kendini öldürttü.*

Baron iç çekti.

Bir an önce yeni bir Mentat için Tleilax'a haber göndermeliyim. Şimdiye kadar benim yeni Mentat'ı hazırlamışlardır mutlaka.

Yanındaki muhafızlardan biri öksürdü.

Baron adama doğru döndü. "Acıktım."

"Başüstüne, Efendim."

"Ve siz şu odayı temizleyip sırlarını benim için incelerken oyalanmak istiyorum," diye gürledi Baron.

Muhafız bakışlarını yere indirdi. "Efendim nasıl oyalanmak ister?"

"Yatak odamda olacağım," dedi Baron. "Gamont'dan satın aldığımız, güzel gözlü genç çocuğu getirin bana, iyice ilaç verin. Canım güreşmek istemiyor."

"Başüstüne, Efendim."

Baron döndü, süspansör destekli, sıçrayan adımlarla odasına doğru harekete geçti. *Evet,* diye düşündü. *Güzel gözlü olan, genç Paul Atreides'e çok benzeyen.*

Ooo Caladan’ın denizleri, Ooo

Dük Leto'nun insanları...

Düştü Leto'nun kalesi.

Düştü ebediyen...

- Prenses Irulan'ın yazdığı "Muad'Dib'in Şarkılarından

Paul, tüm geçmişinin ve bu geceden önceki bütün tecrübelerinin, bir kum saatinin içinde akan kumlar gibi döndüğünü hissediyordu. Üzerlerindeki Fremen giysileri gibi, topterde bırakılmış çantadan çıkan kumaş ve plastik karışımı küçük bir kulübede, bir damıtıcı çadırda dizlerini karnına çekmiş, annesinin yanında oturuyordu.

Paul, Fremkit'i oraya kimin koymuş olduğundan ve onları tutsakken taşıyan topterin rotasını kimin belirlediğinden emindi

Yueh.

Hain doktor onları doğrudan doğruya Idaho'nun kollarına yollamıştı.

Paul, damıtıcı çadırın şeffaf tarafından Idaho'nun onları saklamış olduğu bu yeri çevreleyen, ay ışığının gölgelediği kayalara baktı.

Şu anda Dük olduğum halde bir çocuk gibi saklanıyorum, diye düşündü. Bu düşüncenin canını sıktığını hissetti ama yaptıklarının akıllıca olduğunu inkar edemezdi.

Bu akşam bilincine bir şey olmuştu; çevresindeki bütün koşulları ve olayları kesin bir netlikle görüyordu. Verilerin akışını ya da bilgisine eklenen her yeni parçayla ilgili nesnel kesinliği durduramayacağını

hissediyordu; ve bu hesaplama, bilincinin merkezindeydi. Bu Mentat gücü ve daha da fazlasıydı.

Paul'ün düşünceleri, gecenin içinden gelen yabancı topterin üzerlerine dalıp kanatlarında çığlıklarla çölün üzerinde dev bir atmaca gibi pike yaptığı o aciz öfke anına geri döndü. Zihnindeki şey bundan sonra gerçekleşmişti. Bir kum sırtı boyunca kayan topter, koşan insanlara, annesiyle kendisine doğru savrulmuştu. Paul, kumda savrulan topterin sürtünmesinden kaynaklanan yanık sülfür kokusunu rüzgarın kendilerine nasıl getirdiğini hatırladı.

Biliyordu ki, annesi, paralı Harkonnen askerlerinin ellerindeki lazer silahlarıyla karşılaşmayı bekleyerek arkasını dönmüş; ve topterin açık kapısından eğilmiş "Çabuk! Güneyinizde solucan işareti var!" diye bağıran Duncan Idaho'yu tanımıştı.

Ama Paul, arkasını dönerken, topteri kimin kullandığını biliyordu. Uçuş tarzı ve iniş hamlesindeki nüansların, annesinin bile saptayamadığı kadar küçük ipuçlarının toplamı, kumandaların başında kimin oturduğunu Paul'e *kesin bir biçimde* göstermişti.

Damıtıcı çadırda Paul'ün karşısında oturan Jessica kıpırdandı ve konuşmaya başladı: "Tek bir açıklaması olabilir. Harkonnenler Yueh'nin karısını ellerinde tutuyorlardı. Harkonnenlerden nefret ediyordu! Bu konuda yanılıyor olamam. Notunu okudun. Ama neden bizi katliamdan kurtardı?"

Bunu ancak şimdi anlıyor üstelik yetersiz bir şekilde, diye düşündü Paul. Bu düşünce bir şok etkisi yarattı. Çantada dukalık mührüyle birlikte bulduğu notu okurken, bu gerçeği, öylesine aklına gelen bir şey gibi anlamıştı.

"Beni affetmeye çalışmayın," diye yazmıştı Yueh. "Sizin affınızı istemiyorum. Zaten omuzlarımda yeterince yük var. Yaptığım şeyi, başkalarına zarar vermek için ya da birinin anlamasını umarak yapmadım. Bu benim kendi tahaddi al-burhanım, benim en son sınavım. Bu notu dürüstçe yazdığımın bir göstergesi olarak size Atreides dukalık mührünü veriyorum. Siz bunu okuduğunuz sırada Dük Leto ölmüş olacak. Onun

yalnız ölmediğini, en çok nefret ettiğimiz kişinin de onunla birlikte öldüğünü garanti ederim. Bunu bir teselli olarak kabul edin."

Hiçbir hitap ya da imza yoktu ama bu kargacık burgacık yazıyı tanımamak mümkün değildi: Yazı Yueh'nindi.

Paul mektubu hatırlayarak o anın sıkıntısını yeniden yaşadı; yeni zihinsel uyanıklığının dışında gerçekleşmiş görünen keskin ve garip bir şey. Babasının öldüğünü okumuştu ve sözlerin doğru olduğunu biliyordu; ama bunları, zihnine girilecek ve kullanılacak bir veriden başka bir şey olarak hissetmiyordu.

Babamı seviyordum, diye düşündü Paul ve bunun doğru olduğunu biliyordu. *Onun için yas tutmalıyım. Bir şeyler hissetmeliyim.*

Ama tek hissettiği şuydu; *işte önemli bir gerçek.*

Diğer gerçeklerden biriydi.

Bu süre içinde aklı, duyularıyla edindiği izlenimleri topluyor, değerlendirme ve hesaplama yapıyordu.

Paul, Halleck'in sözlerini hatırladı: *"Hava, sığırlar içindir veya sevişmek için. Gerekince dövüşürsün, havanda ol ya da olma."*

İşte bu belki de, diye düşündü Paul. *Babam için daha sonra yas tutacağım... zaman olduğunda.*

Ama varlığının nesnel kesinliğinde hiçbir azalma hissetmedi. Yeni bilincinin yalnızca bir başlangıç olduğunu ve geliştiğini algıladı. İlk kez Başrahibe Gaius Helen Mohiam'la olan zorlu sınav sırasında algıladığı korkunç amaç hissi içine yayıldı. Sağ eli, hatırlanan acının eli, sızladı ve zonkladı.

Kuisatz Haderah'ları olmak, bu mu acaba? diye düşündü Paul.

"Bir an için Hawat'ın yine bizi hayal kırıklığına uğrattığını düşündüm," dedi Jessica. "Yueh'nin belki de bir Suk doktoru olmadığını düşündüm."

"O, olduğunu düşündüğümüz her şey... ve daha fazlası," dedi Paul. *Bunları anlamakta neden bu kadar yavaş?* diye düşündü ve şöyle dedi: "Eğer Idaho, Kynes'a ulaşamazsa, biz..."

"Tek umudumuz o değil," dedi Jessica.

"Benim düşündüğüm de bu değil."

Oğlunun sesindeki sertliği, buyuruculuğu duydu ve damıtıcı çadırın gri karanlığında ona baktı. Paul, çadırın şeffaf tarafından, ay ışığında buzla kaplı gibi görünen kayaların önünde bir siluetti.

"Babanın adamları arasından başkaları da kaçmış olacak," dedi Jessica. "Onları tekrar bir araya toplamalı..."

"Biz kendimize güveneceğiz," dedi Paul. "Acilen ilgilenmemiz gereken şey ailemizin atom silahları. Harkonnenler bulmadan önce onları almalıyız."

"Bulunmaları pek mümkün değil," dedi Jessica, "nasıl saklandıkları düşünülürse."

"Bu şansa bırakılmamalı."

Ve Jessica şöyle düşündü: *Ailemizin atom silahlarıyla gezegeni ve baharı tehdit ederek şantaj yapmak, aklındaki şey bu. Ama bundan sonra umabileceği tek şey kaçak gizliliğine sığınmak olur.*

Annesinin sözleri Paul'ün kafasında başka bir düşünce zincirinin oluşmasına neden olmuştu; bir dükün bu akşam kaybedilen bütün insanlar için üzülmesi. *İnsanlar bir Büyük Ev'in gerçek gücüdür,* diye düşündü Paul. Ve Hawat'ın sözlerini hatırladı*: "İnsanı insanlardan ayrılmak üzer, bir yer yalnızca bir yerdir."*

"Sardokarları kullanıyorlar," dedi Jessica. "Sardokarlar çekilene kadar beklemeliyiz."

"Bizi çölle Sardokarlar arasına sıkıştırdıklarını düşünüyorlar," dedi Paul. "Hiçbir Atreides'in kurtulmamasını planlıyorlar: tam bir soykırım.

İnsanlarımızdan herhangi birinin kaçmasına bel bağlama."

"İmparator'un bu işteki parmağını açık etmeyi göze alarak sonsuza dek devam edemezler."

"Öyle mi?"

"İnsanlarımızdan bazılarının kaçacağı muhakkak."

"Öyle mi?"

Jessica, oğlunun sesindeki amansız güçten korkup olasılıkları nasıl kesin bir şekilde değerlendirdiğini duyarak başını çevirdi. Onunkinin kendi zihninin önüne geçtiğini, artık bazı açılardan onun gördüğünden daha fazlasını gördüğünü algıladı. Bunu yapan zekanın eğitilmesine yardıma olmuştu ama şimdi bundan korktuğunu fark ediyordu. Düşünceleri yön değiştirerek Dük'ünün kayıp sığınağını aradı ve akan yaşlar gözlerini yaktı.

Bu şekilde olması gerekiyor, Leto, diye düşündü. *"Sevmek zamanı ve üzülmek zamanı."* Elini karnına koydu, bilinci oradaki embriyonda odaklandı. *Üretmem emredilen Atreides kızını doğuracağım; ama Başrahibe yanılıyordu; bir kız çocuk Leto'nun hayatını kurtaramazdı. Bu çocuk, yalnızca ölümün ortasında geleceğe uzanan bir yaşam. İçimden geldiği için hamile kaldım, boyun eğmek için değil.*

"İletişim ağı alıcısını tekrar dene," dedi Paul.

Ne kadar geriye itmeye çalışsak da akıl çalışmaya devam ediyor, diye düşündü Jessica.

Idaho'nun onlar için bıraktığı küçücük alıcıyı buldu ve düğmesini çevirdi. Aletin ön tarafında yeşil bir ışık yandı. Hoparlöründen metalik bir cızırtı geldi. Sesi kıstı, frekansları taradı. Atreides savaş dilinde konuşan bir ses çadıra yayıldı.

"...çekilin ve sırtta toplanın. Fedor, Carthag'da kurtulan kimse olmadığını ve Lonca Bankası'nın yağmalandığını bildirdi."

Carthag! diye düşündü Jessica. *Orası bir Harkonnen yuvası.*

"Onlar Sardokar," dedi ses. "Atreides üniforması giymiş Sardokarlara dikkat edin. Onlar..."

Hoparlörü bir kükreme doldurdu, ardından sessizlik.

"Diğer frekansları dene," dedi Paul.

"Bunun ne anlama geldiğinin farkında mısın?" diye sordu Jessica.

"Bunun olmasını bekliyordum. Lonca'nın, bankaları yok edildiği için bizi suçlamasını istiyorlar. Lonca karşımızda olduğu sürece, Arrakis'te kapana kısıldık. Diğer frekansları dene."

Jessica, oğlunun söylediklerini kafasında tarttı. *Bunun olmasını bekliyordum.* Ona ne olmuştu? Dikkatini yavaş yavaş alete çevirdi. Frekans ibresini kaydırdıkça, Atreides savaş dilinde çağrı yapan birkaç seste şiddet kıvılcımları yakaladılar:

"...geri çekil..."

"...tekrar bir araya toplanmaya çalış..."

"...'deki bir mağarada kapana kısıldık..."

Ve diğer frekanslardan yayılan anlamsız Harkonnen konuşmalarındaki zafer sevincini tanımamak mümkün değildi. Sert emirler, savaş raporları. Jessica, dili, çözümlemeye ve şifresini çözmeye yetecek kadarını duyamamıştı ama ses tonları çok açıktı.

Harkonnen zaferi.

Paul, yanındaki çantayı salladı, iki litrejon' suyun çalkalandığını duydu. Derin bir nefes aldı, başını kaldırıp çadırın şeffaf tarafından, yıldızların önünde şekillenen kayalık yamaca baktı. Sol eliyle çadır girişinin büzülebilen contasına dokundu "Birazdan şafak sökecek," dedi. "Gün boyunca Idaho'yu bekleyebiliriz ama bir gece daha olmaz. Çölde, gece yolculuk edip gün boyu gölgede dinlenmek gerekir."

Hatırladığı bilgiler Jessica'nın zihninde su yüzüne çıktı; *Çölde damıtıcı giysisi olmadan gölgede oturan bir adamın, vücut ağırlığını koruyabilmek için günde beş litre suya ihtiyacı vardır.* Damıtıcı giysinin vücuduna değen kaygan, yumuşak yüzeyini hissetti ve yaşamlarının bu giyeceklere nasıl bağlı olduğunu düşündü.

"Eğer buradan ayrılırsak Idaho bizi bulamaz," dedi Jessica.

"Her adamı konuşturacak yöntemler vardır," dedi Paul. "Idaho şafağa kadar dönmezse, yakalanmış olması olasılığını dikkate almalıyız. Ne kadar dayanabileceğini düşünüyorsun?"

Soruyu yanıtlamaya gerek yoktu, Jessica sessiz kaldı. Paul çantanın üstündeki contayı kaldırdı, ışık şeritli ve büyüteçli küçücük bir mikrokılavuz buldu. Sayfalardaki yeşil ve turuncu harfler gözüne çarptı; "litrejonlar, damıtıcı çadır, enerji başlıkları, döngü boruları, kum şnorkeli, dürbünler, damıtıcı giysi onarım seti, baradye tabancası, çanak haritası, filtre-tıkaçlar, parapusula, yaratan kancaları, gümlerler, Frem-kit, ateş sütunu..."

Çölde sağ kalabilmek için bir sürü şey.

Hemen ardından, kılavuzu yanına, çadırın zeminine koydu.

"Nereye gidebiliriz?" diye sordu Jessica.

"Babam *çöl gücünden* bahsediyordu." dedi Paul. "Harkonnenler bu olmadan gezegeni yönetemezler. Bu gezegeni hiç yönetmediler, yönetemeyecekler de. On bin Sardokar lejyonuyla bile."

"Paul, böyle düşünemezsin..."

"Bütün kanıtlar elimizde," dedi. "İşte bu çadırda; çadırın kendisi, bu çanta ve içindekiler, bu damıtıcı giysiler. Lonca'nın hava durumu uyduları için fahiş bir fiyat istediğini biliyoruz. Biliyoruz ki..."

"Hava durumu uydularının bununla ne ilgisi var?" diye sordu Jessica. "Büyük olasılıkla onlar..." Sustu.

Paul, annesinin tepkilerini okuyan ve nüansları hesaplayan zihninin aşırı uyanıklığını algıladı. "Şimdi anlıyorsun," dedi. "Uydular aşağıdaki arazileri gözlüyor. Çölün derinliklerinde sık sık denetlenmesi uygun olmayacak şeyler var."

"Bizzat Lonca'nın bu gezegeni kontrol ettiğini mi sanıyorsun?"

Çok yavaştı.

"Hayır!" dedi Paul. "Fremenler! Gizlilik için Lonca'ya ödeme yapıyorlar. Bu ödemeyi, çöl gücüne sahip herkesin elde edebileceği bir birimle yapıyorlar; baharla. Bu bir ikinci tahmin yanıtı değil, doğrudan hesaplama. Buna güven."

"Paul," dedi Jessica, "henüz bir Mentat değilsin; kesin bir şekilde bilemezsin nasıl..."

"Asla bir Mentat olmayacağım," dedi Paul. "Ben başka bir şeyim... bir ucubeyim."

"Paul! Nasıl böyle şeyler söyleye..."

"Rahat bırak beni!"

Paul başını çevirdi, dışardaki geceye baktı. *Neden yas tutamıyorum acaba?* diye düşündü. Varlığının her lifinin bu rahatlamayı şiddetle arzuladığını hissetti; ama bu sonsuza dek ondan esirgenecekti.

Jessica, oğlunun sesinde hiç böyle bir sıkıntı duymamıştı. Ona uzanmak, onu tutmak, rahatlatmak ve ona yardım etmek istedi; ama yapabileceği hiçbir şey olmadığını hissetti. Paul bu sorunu kendi kendine çözmek zorundaydı.

Çadırın zemininde aralarında duran Fremkit kılavuzunun ışık şeridi gözüne çarptı. Kaldırıp ilk sayfasına göz attı ve okudu: "Yaşamla dolu 'Dost Çöl'ün Kılavuzu, işte Yaşam'ın ayat ve burhanı. İnanırsan al-Lat seni asla yakmayacak."

Büyük Sırlar üzerine çalışmalarını hatırlayarak, *Azhar Kitabı'na benziyor,* diye düşündü. *Arrakis'e bir Dinler Yöneticisi mi gelmiş?*

Paul çantadan parapusulayı aldı, baktı ve şöyle dedi: "Bütün bu özel uygulama alanlarına sahip olan Fremen makinelerini düşün. Eşsiz bir incelik sergiliyorlar. Kabul et. Bu şeyleri yapan kültür, hiç kimsenin şüphelenmediği derinlikleri olduğunu gösteriyor."

Oğlunun sesindeki sertlikten hala endişe duyan Jessica, bir an duraksayıp tekrar kitaba döndü, Arrakis semalarına ait bir takımyıldızın resmini inceledi: "Muad'Dib: Fare," ve kuyruğunun kuzeyi gösterdiğini fark etti.

Paul, gözlerini çadırın karanlığına dikti ve annesinin, kılavuzun ışık şeridiyle ortaya çıkan hareketlerini belirsiz bir şekilde ayırt etti. *Şimdi babamın isteğini yerine getirmenin zamanı,* diye düşündü. *Üzülmek için zamanı varken, ona babamın mesajını iletmeliyim. Üzüntü daha sonra bize yük olacaktır.* Ve bu hassas mantığın kendisini şaşırttığını fark etti.

"Anne," dedi.

"Evet?"

Paul'ün sesindeki değişimi duydu ve soğukluğunu iç organlarında hissetti. Hiç böyle sert bir kontrol duymamıştı.

"Babam öldü," dedi.

Gerçeğin gerçekle ve gerçekle eşlenmesi için Bene Gesserit veri değerlendirme yöntemiyle kendi içinde araştırma yaptı ve korkutucu kayıp hissini hatırladı.

Konuşamayan Jessica başıyla onayladı.

"Bir keresinde babam beni," dedi Paul, "eğer ona bir şey olursa sana bir mesaj iletmekle görevlendirdi. Sana güvenmediğine inanmandan korkuyordu."

Şu gereksiz şüphe, diye düşündü.

"Şunu bilmeni istiyordu ki, senden hiçbir zaman şüphelenmedi." dedi Paul ve kandırmacayı açıklayarak şunları ekledi: "Sana daima tam anlamıyla güvendiğini, seni daima sevdiğini ve aklından hiç çıkarmadığını bilmeni istedi. Senden şüphelenmektense kendisinden şüpheleneceğini; ve pişmanlık duyduğu tek bir şey olduğunu söyledi; seni Düşesi yapmamış olması."

Jessica, yanaklarından süzülen yaşları sildi ve *Vücut nemini kaybetmek için ne salakça bir yol!* diye düşündü. Ama bu düşüncenin ne için olduğunu biliyordu. Üzüntüden kızgınlığa geçme çabası. *Leto, Leto'm,* diye düşündü. *Sevdiklerimize ne korkunç şeyler yapıyoruz!* Kılavuzun ışık şeridini sert bir hareketle söndürdü.

Hıçkırıklarla sarsıldı.

Paul annesinin üzüntüsünü duydu ve kendi içindeki boşluğu hissetti. *Hiç üzülmüyorum*, diye düşündü. *Neden? Neden?* Üzülememeyi korkunç bir sakatlık gibi hissetti.

"Elde etmek zamanı ve kaybetmek zamanı" diye düşündü Jessica, O.K. İncili'nden alıntı yaparak. *"Saklamak zamanı ve almak zamanı; sevmek zamanı ve nefret etmek zamanı; savaş zamanı ve barış zamanı. "*

Paul'ün aklı, tüyler ürpertici hassasiyetini sürdürdü. Bu düşman gezegende, önlerindeki yolları görüyordu. Rüya görmek gibi bir emniyet sübabı bile olmadan, önsezi bilincine odaklanırken, bunu, en olası geleceklerin hesaplaması gibi ama daha öte, gizemli bir şey olarak görüyordu. Sanki zihni, zaman dışı bir katmana dalıp geleceğin rüzgarlarını biçmişti.

Paul'ün zihni gerekli bir anahtar bulmuş gibi aniden başka bir bilinç derecesine tırmandı. Bu yeni seviyeye sımsıkı sarıldığını, elleriyle iğreti bir desteği kavradığını ve etrafa göz gezdirdiğini hissetti. Sanki, merkezinden tüm yönlere yayılan yollarla bir kürenin içindeydi... ancak bu, hissin yalnızca yaklaşık bir ifadesiydi.

Bir gün rüzgarda savrulurken gördüğü bir tülbenti hatırladı; ve o anda, geleceği, savrulan tülbentin yüzeyi gibi dalgalı ve değişken bir yüzeyde

kıvrılan bir şey gibi algıladı.

İnsanlar gördü.

Sayısız olasılıkta soğuk ve sıcağı hissetti.

İsimleri ve yerleri biliyordu, sayısız duygular tattı, sayılamayacak kadar çok keşfedilmemiş gedikteki bilgiyi gözden geçirdi. Araştırmak, sınamak ve tatmak için zaman vardı ama şekillendirmek için yoktu.

Bu en uzak geçmişten en uzak geleceğe; en olası olandan en imkansıza kadar uzanan bir yelpazeydi. Sayısız yolla kendi ölümünü gördü. Yeni gezegenler, yeni kültürler gördü.

İnsanlar.

İnsanlar.

Onları liste haline getirilemeyecek yığınlar halinde gördü; ama yine de zihni onları kategorilerine ayırdı.

Lonca üyelerini bile.

Ve düşündü: *Lonca... Bizim için bir yol olabilirdi, şu anda gereken bahar arzı garantiye alındığı sürece acayipliğimin tanıdık bir yüksek değer olarak kabul edilmesi.*

Yaşamını, olası gelecekler arasında araştırma yaparak, büyük bir hızla hareket eden uzay gemilerini yönlendiren bir zihinde geçirme fikri onu dehşete düşürmüştü. Yine de bu bir *yoldu.* Ve Lonca üyelerinin *olası gelecekte* buluşmasında kendi acayipliğini tanıdı.

Başka bir görüş tarzım var. Başka bir bölgeyi görüyorum uygun yolları.

Bilinci hem güvence hem de alarm veriyordu... bu başka bölgede dibe batan ya da görüş alanından çıkan o kadar çok yer vardı ki.

His, geldiği kadar süratli bir şekilde gidiverdi ve Paul tüm bu deneyimin iki kalp atışı arasında gerçekleştiğini anladı.

Ancak kişisel bilinci alt üst olmuş ve korkutucu bir biçimde aydınlanmıştı. Etrafına bakındı.

Gece, kayaların sakladığı damıtıcı çadırı hala örtüyordu. Annesinin üzüntüsü de hala duyulabiliyordu.

Üzüntüden yoksun olduğunu hala hissedebiliyordu... Mentat yöntemine benzer bir şekilde verileri ele alan, değerlendiren, hesaplayan ve yanıtlar ileri süren zihninden ayrılmış o bomboş yer.

Ve bugüne kadar, benzer çok az zihnin hakim olduğu bir veri servetine sahip olduğunu şimdi anlıyordu. Ama bu, içindeki o boş yere katlanmasını kolaylaştırmıyordu. Bir şeylerin paramparça olması gerektiğini hissediyordu. Sanki içinde kurulmuş bir saatli bomba mekanizması vardı. Paul istese de istemese de, çalışmaya devam edecekti. Etrafındaki ufacık değişiklikleri kaydediyordu... nemde hafif bir değişiklik; sıcaklıkta çok az bir düşüş; bir böceğin çadırın tavanında ilerleyişi; şafağın, çadırın şeffaf tarafından gördüğü yıldızlı gökyüzüne doğru görkemli bir biçimde yaklaşması.

Boşluk dayanılmazdı. Mekanizmanın nasıl harekete geçtiğini bilmek hiç fark etmiyordu. Kendi geçmişine bakabiliyor ve başlangıcını görebiliyordu... eğitim, yeteneklerin keskinleştirilmesi, karmaşık disiplinlerin arıtılmış baskısı, hatta kritik bir anda O.K. İncili'yle karşılaşma... ve son olarak çok miktarda alınmış bahar. Ve ileriye, en korkutucu yöne, neyi işaret ettiğini görmek için bakabiliyordu.

Ben bir canavarım! diye düşündü. *Bir ucube!*

"Hayır," dedi. "Hayır. Hayır! HAYIR!"

Çadırın zeminini yumruklamakta olduğunu fark etti. (Engel olamadığı parçası bunu ilginç bir duygusal veri olarak kaydedip hesaplamaya dahil etti.)

"Paul!"

Yanında durmuş ellerini tutan annesinin dikkatle kendisine bakan yüzü gri bir lekeydi. "Paul, sorun nedir?"

"Sen!" dedi.

"Ben buradayım, Paul," dedi Jessica. "Her şey yolunda."

"Ne yaptın bana?" diye sordu Paul.

Jessica, bu sorunun sebebini birdenbire net bir şekilde algılayarak, "Seni doğurdum," dedi.

Bu, onu sakinleştirmek için kesinlikle doğru yanıttı ve derinlerdeki bilgisi kadar içgüdüsünden de kaynaklanmıştı. Paul onun ellerinin kendisini tuttuğunu hissetti, dikkatini hatları belirsiz yüzüne odakladı. (Annesinin yüzündeki belirli genetik izler, dolmaya devam eden zihninin yeni yöntemiyle fark edildi, ipuçları diğer verilere eklendi ve nihai bir yanıt ortaya kondu.)

"Uzak dur benden," dedi Paul.

Jessica sesindeki gücü duydu ve dediğini yaptı. "Sorunun ne olduğunu bana söylemek ister misin, Paul?"

"Beni eğitirken ne yaptığını biliyor muydun?" diye sordu.

Artık sesinde hiç çocukluk yok, diye düşündü Jessica. Ve şöyle dedi: "Her anne babanın umduğu şeyi umdum; senin... üstün ve farklı olmanı."

"Farklı mı?"

Ses tonundaki iğneleyiciliği duyarak: "Paul, ben..."

"Sen bir oğul istemedin!" dedi. "Sen bir Kuisatz Haderah istedin! Erkek bir Bene Gesserit istedin!"

Oğlunun iğneleyiciliğinden irkildi. "Ama Paul..."

"Bu konuda hiç babamın fikrini aldın mı?"

Üzüntüsünün tazeliği nedeniyle yumuşak bir şekilde konuştu: "Ne olursan ol Paul, kalıtımında benim kadar babanın da payı var."

"Ama eğitimde değil," dedi Paul. "Uyuyanı... uyandıran... şeylerde değil."

"Uyuyanını?"

"Burada." Elini önce başına sonra göğsüne koydu, "içimde. Devam ediyor ve ediyor ve ediyor ve ediyor ve..."

"Paul!"

Oğlunun, sesinin histeri sınırında olduğunu duymuştu.

"Dinle," dedi Paul. "Başrahibe'nin rüyalarımı duymasını istedin; şimdi onun yerine sen dinle. Biraz önce *uyanıkken* bir rüya gördüm. Niye, biliyor musun?"

"Sakin olmalısın," dedi Jessica. "Eğer..."

"Bahar," dedi. "Buradaki her şeyde var: havada, toprakta, yemekte. *Ömrü uzatan* bahar. Doğru Söyleten uyuşturucusu gibi. Bu bir zehir!"

Jessica kaskatı kesildi.

Paul sesini alçalttı ve tekrarladı: "Bir zehir... öyle şeytani, öyle sinsi... ve öyle geri dönülemez ki. Hatta almayı kesmediğin sürece öldürmüyor. Arrakis'in bir bölümünü yanımızda götürmediğimiz sürece Arrakis'ten ayrılamayız."

Sesindeki korku veren *mevcudiyet* hiçbir itiraza yer bırakmıyordu.

"Sen ve bahar," dedi Paul. "Bahar, bu kadar alan herhangi birini değiştirir ama *senin* sayende ben bu değişikliği bilinç haline taşıdım. Onu, rahatsızlığın hissedilmediği bilinçsizlikte bırakamazdım. Bunu *görebiliyorum."*

"Paul, sen..."

"Görüyorum" diye tekrarladı.

Oğlunun sesindeki çılgınlığı duyan Jessica, ne yapacağını bilemedi.

Ama Paul yeniden konuştu ve annesi o güçlü kontrolün geri geldiğini duydu: "Burada kapana kısıldık."

Burada kapana kısıldık, diye düşünerek onayladı Jessica.

Ve onun sözlerinin doğruluğunu kabul etti. Hiçbir Bene Gesserit baskısı, hiçbir hile ya da oyun, onları Arrakis'ten tamamen kurtaramazdı; bahar bağımlılık yapıyordu. Aklı buna uyanmadan çok önce bedeni bu gerçeği biliyordu.

Demek hayatımızı burada geçireceğiz, diye düşündü Jessica, *bu cehennem gezegende. Burası bizim için hazırlanmış, eğer Harkonnenlerden kaçabilirsek. Ve benim rolüm şüphe götürmez. Bene Gesserit Planı için önemli bir soyu taşıyan damızlık bir kısrak.*

"Sana uyanıkken gördüğüm rüyayı anlatmalıyım," dedi Paul. (Şimdi sesinde hiddet vardı.) "Söyleyeceğim şeyi kabul edeceğinden emin olmak için önce sana bir şey söyleyeceğim. Burada, Arrakis'te, bir kız çocuğu doğuracağını biliyorum, kız kardeşimi doğuracağını,"

Jessica ellerini çadırın zeminine koydu, korkunun yol açtığı bir sancıyı yatıştırmak için sırtını eğik kumaş duvara dayadı. Hamileliğinin henüz belli olmadığını biliyordu. Yalnızca kendi Bene Gesserit eğitimi vücudundaki belli belirsiz ilk sinyalleri anlamasını ve embriyonun yalnızca birkaç haftalık olduğunu bilmesini sağlıyordu.

"Yalnızca hizmet etmek için," diye fısıldadı Jessica, Bene Gesserit düsturuna sarılarak. "Yalnızca hizmet etmek için varız."

"Senin Koruyucu Misyon'unun bize bir sığınak satın aldığı yerde," dedi Paul, "Fremenlerin arasında bir yuva bulacağız."

Bizim için çölde bir yol hazırlamışlar, dedi Jessica kendi kendine. *Ama o, Koruyucu Misyon'u nasıl bilebiliyor?* Paul'deki dayanılmaz acayiplik

karşısında düştüğü dehşeti bastırmanın gittikçe güçleştiğini fark etti.

Paul, yeni bilinciyle, annesinin korkusunu ve her tepkisini görerek, onun karanlık gölgesini, sanki hatları kör edici bir ışıkta belli oluyormuş gibi inceledi. İçini ona karşı duyduğu bir şefkat hissi sarmaya başladı.

"Burada olabilecek şeyleri sana anlatmaya başlayamam," dedi Paul. "Görmüş olmama rağmen kendi kendime bile anlatamam. Gelecekle ilgili bu *algı* üstünde hiçbir kontrolüm yokmuş gibi görünüyor. Bu şey yalnızca oluyor. Yakın gelecek, diyelim bir yıl, bunun bir bölümünü görebiliyorum... Caladandaki Ana Cadde kadar geniş bir *yol.* Bazı yerleri göremiyorum... gölgede kalıyorlar... bir tepenin arkasındaymış gibi," (ve tekrar rüzgarda savrulan tülbentin yüzeyini düşündü) "...ve yan yollar var..."

Bu *görmenin* anısı içini doldurdukça sessizleşti. Hiçbir önsezi rüyası, yaşamının hiçbir tecrübesi onu, peçesini yırtarak çıplak zamanı ortaya çıkaracak bütünlüğe hazırlamamıştı.

Bu tecrübeyi hatırlayınca kendi korkunç amacını tanıdı; yaşamının baskısı, genişleyen bir kabarcık gibi dışarı yayılıyordu... zaman onun önünde geri çekiliyordu...

Jessica, çadırın ışık şeridi kumandasını buldu, çalıştırdı. Kısık yeşil ışık gölgeleri gerileterek Jessica'nın korkusunu azalttı. Paul'ün yüzüne baktı, gözlerinde içe dönük bakış vardı. Ve böyle bir bakışı daha önce nerede gördüğünü biliyordu; felaket kayıtlarındaki resimlerde, açlık çeken ya da korkunç bir yara alan çocukların yüzlerinde. Gözler çukura kaçmış, ağız düz bir çizgi halinde, yanaklar çökmüş.

Kendi ölümünü bilmeye zorlanmış birinin korkunç bilincinin bakışı, diye düşündü Jessica. Gerçekten, o artık bir çocuk değildi. Paul'ün sözlerinin altında yatan anlam, her şeyi bir kenara iterek zihnini ele geçirmeye başladı. Paul ileriyi, onlar için bir kaçış yolunu görebiliyordu.

"Harkonnenlerden kaçmak için bir yol var," dedi Jessica.

"Harkonnenler!" diye alay etti Paul. "Çıkar aklından şu dönek insanları." Gözlerini annesine dikip ışık şeridinin aydınlığında yüzünün

hatlarını inceledi. Çizgiler onu ele veriyordu.

Jessica şöyle dedi: "Kişilere insan deme eğer..."

"Çizgiyi nereye çekeceğini bildiğinden bu kadar emin olma," dedi Paul. "Geçmişimizi beraberimizde taşırız. Ve, annem, bilmediğin ve bilmen gereken bir şey var: *biz* Harkonneniz."

Jessica'nın zihni korkutucu bir şey yaptı; sanki tüm hislerini kapatması gerekiyormuş gibi bomboş kaldı. Ama Paul'ün sesi, annesini de birlikte sürükleyerek o engellenemez ilerleyişi sürdürdü.

"Bundan sonra ilk ayna gördüğünde yüzünü incele, şimdi benimkini incele. Kendini kör etmediysen izler orada. Ellerime, kemiklerimin duruşuna bak. Eğer bunların hiçbiri seni ikna etmediyse benim sözüme inan. Geleceğe yürüdüm, bir kayda baktım, bir yer gördüm, bütün verileri aldım. Biz Harkonneniz."

"Ailenin... kaçak bir kolu," dedi Jessica. "Hepsi bu, değil mi? Bazı Harkonnen kuzenleri..."

"Sen Baron'un öz kızısın," dedi Paul ve annesinin ellerini ağzına bastırışını izledi. "Baron gençliğinde birçok zevk tattı ve bir keresinde kendisinin baştan çıkarılmasına izin verdi. Ama bu *sizden* biri tarafından, Bene Gesserit'in genetik amaçları için yapıldı."

Siz deyiş tarzı Jessica'nın yüzüne bir tokat gibi çarptı. Ama bu kafasının çalışmasını sağladı ve oğlunun sözlerini inkar edemedi. Geçmişindeki birçok anlam boşluklarının uçları, şimdi su yüzüne çıkıyor ve birbirine bağlanıyordu. Bene Gesserit'in istediği kız çocuğu, Atreideslerle Harkonnenler arasındaki eski kan davasını bitirmek için değil, soylarındaki bazı genetik faktörleri düzeltmek içindi. *Neleri?* Bir yanıt aradı.

Paul, sanki onun zihnini görebiliyormuş gibi konuştu:

"Bana ulaşacaklarını düşünüyorlardı. Ama onların beklediği ben değildim ve ben zamanından önce geldim. Ve *onlar* bunu bilmiyorlar."

Jessica ellerini ağzına bastırdı.

Ana Tanrıça! O Kuisatz Haderah!

Jessica, çok az şeyin gizlenebildiği gözlerle kendisini gördüğünü fark ederek oğlunun önünde kendini korunmasız ve çıplak hissetti. Ve *bunun*, korkusunun temeli olduğunu biliyordu.

"Benim Kuisatz Haderah olduğumu düşünüyorsun," dedi Paul. “Bunu aklından çıkar. Ben beklenmeyen bir şeyim."

Okullardan birine haber vermeliyim, diye düşündü Jessica. *Eşleme indeksi ne olduğunu gösterebilir.*

"Onlar çok geç olana kadar benim hakkımda hiçbir şey öğrenmeyecekler," dedi Paul.

Jessica, ellerini indirdi ve oğlunun dikkatini başka yöne çekmeye çalışarak: "Fremenler arasında bir yer bulabileceğiz, öyle mi?" diye sordu.

"Fremenlerin, Şeyh-hulud'a, Sonsuzluğun Yaşlı Babası'na ithaf ettikleri bir deyişleri vardır," dedi Paul. "Derler ki: 'Karşılaşacağın şeyin değerini bilmeye hazırlıklı ol.'"

Ve şöyle düşündü: *Evet, annem... Fremenlerin arasında. Mavi gözlerin olacak ve damıtıcı giysine giden filtre boru yüzünden güzel burnunun yanında bir nasır oluşacak... ve kız kardeşimi doğuracaksın: Hançerin Azizesi Alia’yı.*

"Eğer Kuisatz Haderah değilsen," dedi Jessica, "ne..."

"Büyük olasılıkla bilemezsin," dedi Paul. "Görene kadar inanmayacaksın"

Ve şöyle düşündü: *Ben bir tohumum.*

Birdenbire, düşmüş olduğu toprağın ne kadar verimli olduğunu anladı ve bu kavrayışla birlikte, korkunç amaç içini doldurdu, o boş yeri sardı ve onu üzüntüye boğmakla tehdit etti.

Önündeki yol boyunca iki ana yol görmüştü; birinde uğursuz yaşlı Baronla karşılaşıp ona "Merhaba, büyükbaba" diyordu. Bu yolun düşüncesi ve yolun üzerindekiler onu tiksindirdi.

Diğer yolda, şiddetin dorukları dışında kasvetli belirsizliklerden oluşan uzun bölümler vardı. Orada savaşçı bir din, bahar likörüyle sarhoş olmuş fanatik lejyonların başının üstünde dalgalanan yeşil siyah Atreides sancağıyla birlikte tüm evrene yayılan bir ateş görmüştü. Gurney Halleck ve babasının adamlarından acınacak kadar az sayıda birkaç kişi daha onların arasındaydı. Bu adamların hepsi, babasının kafatası mezarından alınan atmaca sembolünü taşıyordu

"Bu yoldan gidemem," diye mırıldandı. "Bu aslında senin okulunun yaşlı cadılarının istediği şey."

"Seni anlamıyorum, Paul," dedi annesi.

Sessiz kalıp tohum gibi düşündü, önceleri korkunç amaç olarak tecrübe etmiş olduğu kalıtsal bilinçle düşündü. Bundan sonra artık Bene Gesseritlerden ya da İmparator'dan hatta Harkonnenlerden bile nefret edemeyeceğini anladı. Bunların hepsi, ırklarının dağılan mirasını yenilemek ihtiyacıyla, soylarını büyük ve yeni toplanmış gen havuzunda çaprazlamak, karıştırmak ve aşılamak işine bulaşmıştı. Ve ırklar bunun için yalnızca tek bir güvenilir yöntem biliyordu; antik yöntem, yolundaki her şeyi ezip geçen denenmiş ve kesin yöntem: Cihat.

Kuşkusuz ben bu yolu seçemem, diye düşündü

Ama, aklının gözünde yeniden babasının kafatası mezarını ve onun ortasında dalgalanan yeşil siyah sancakla birlikte şiddeti gördü.

Jessica boğazını temizledi, oğlunun sessizliği onu endişelendirmişti. "Ya sonra... Fremenler bizim için kurtuluş mu?"

Paul, başını kaldırdı, çadırın yeşil ışığında annesinin yüzünün doğuştan aristokrat hatlarına baktı. "Evet," dedi. "Yollardan biri bu." Başıyla onayladı. "Evet. Bana... Muad'Dib diyecekler, 'Yolu Gösteren.' Evet... böyle çağıracaklar beni."

Ve Paul gözlerini kapatarak düşündü: *Evet baba, artık senin için yas tutabilirim.* Ve gözyaşlarının yanaklarından aktığını hissetti.

II

Babam İmparator Padişah, Dük Leto’nun ölümünü ve *ölüm şeklini duyduğu zaman, daha önce asla görmemiş olduğumuz türden bir öfkeye kapıldı. Annemi* ve *sözleşmeyi, bir Bene Gesserit'i tahta geçirmek için kendisini zorlamakla suçladı. Lonca’yı ve uğursuz yaşlı Baron’u suçladı. Görünürdeki herkesi suçladı. Ben bile bundan payımı aldım; tüm diğerleri gibi benim de bir cadı olduğumu söyledi. Ve ben, bunun en antik yöneticilerin bile bağlı olduğu eski bir nefsi müdafaa kanununa göre yapıldığını söyleyerek onu teselli etmeye çalıştığım zaman, benimle alay ederek onun zayıf biri olduğunu mu düşündüğümü sordu. Bunun üzerine bu hiddetin, ölen Dük*'e *değil, bu ölümün bütün soylulara ifade ettikleriyle ilgili olarak ortaya çıktığını gördüm. Geriye dönüp baktığımda, Muad’Dib'in soyuyla ortak ataları olduğu için babamın da bazı önsezilere sahip olabileceğini düşünüyorum.*

- Prenses Irulan'ın yazdığı "Babamın Evinde"

"Artık, Harkonnen Harkonnen'i öldürecek," diye fısıldadı Paul. Karanlık çökmeden hemen önce uyanan Paul, izole edilmiş ve karartılmış damıtıcı çadırda oturuyordu. Konuştuğu sırada, çadırın karşı duvarına yaslanmış uyuyan annesinin hafifçe kıpırdandığını duydu.

Karanlığın içinde fosfor tüpleriyle aydınlanan kadranları inceleyerek zeminde duran yakınlık dedektörüne bir göz attı.

"Az sonra gece olacak," dedi annesi. "Neden çadırın gölgeliklerini kaldırmıyorsun?"

O zaman Paul, annesinin nefes alıp verişinin bir süredir farklı olduğunu ve onun uyandığından emin olana kadar karanlıkta sessizce yattığını fark etti.

"Gölgelikleri kaldırmanın bir yararı olmaz," dedi. "Fırtına çıkmış. Kum çadırı örtmüş. Birazdan kazarım çıkarız."

"Duncan'dan hiç ses seda yok mu?"

"Yok."

Paul, dalgın bir biçimde başparmağındaki dukalık mührüne dokundu ve babasının ölümünde payı olan bu gezegene karşı aniden duyduğu öfkeyle titredi.

"Fırtınanın başladığını duydum," dedi Jessica.

Bu sözlerin yanıt gerektirmeyen boşluğu, Paul'ün biraz sakinleşmesine yardıma oldu. Zihni, başladığını çadırın şeffaf tarafından görmüş olduğu fırtınaya odaklandı; havzayı geçen soğuk kum zerreleri; ardından gökyüzünde iz bırakan oluklar ve çizgiler. Kafasını kaldırıp sivri bir kayaya baktı ve kayanın şeklinin rüzgar altında değişip küçük bir çedar dilimine benzediğini gördü. Bulundukları havzaya akan kum, gökyüzüne donuk bir köri rengi vermiş, sonra da çadırı örterek bütün ışığı kapatmıştı.

Çadırın yayları basınçla karşılaşınca bir kez gıcırdadı; daha sonra, sessizlik yalnızca yüzeyden hava pompalayan kum şnorkelinin körüğünden gelen kısık hırıltıyla bozuldu.

"Alıcıyı tekrar dene," dedi Jessica.

"Yararı yok."

Elini boynundaki pense uzatıp damıtıcı giysisinin su borusunu tuttu, ılık bir yudum çekti ve o anda Arrakis'te gerçekten var olmaya başladığını düşündü; kendi nefesinin ve bedeninin, yeniden kullanılır hale getirilmiş nemine bağlı olarak yaşamak. Su yavan ve tatsızdı ama boğazını yumuşattı.

Jessica, Paul'ün su içtiğini duydu, bedenini saran kendi damıtıcı giysisinin kayganlığını hissetti ama susuzluğunu kabullenmeyi reddetti. Bunu kabullenmek, çadırın su ceplerindeki birkaç damlayı depolayıp, açık havada israf edilen bir nefesi çok görerek, nemin zerresini bile korumak

durumunda oldukları bu yerin, Arrakis'in korkunç zorunluluklarını, tam olarak fark etmeyi gerektiriyordu.

Yeniden uykuya dalmak çok daha kolaydı.

Ama bu gündüz uykusunda bir rüya görmüştü ve bu rüyanın anısıyla ürperiyordu. Rüyasında, *Dük Leto Atreides* yazısının üstüne akan kumu, elleriyle tutmaya çalışmıştı. Kum ismi bulanıklaştırmış, o kumu temizlemeye uğraşmıştı ama daha sonuncuya başlamadan ilk harf doluyordu.

Kum durmuyordu.

Rüyası gittikçe yükselen bir feryat haline geliyordu. Bu saçma feryat... zihninin bir bölümü, bunun, bir bebekten birazcık daha büyük bir çocuk sesi gibi çıkan kendi sesi olduğunu fark etti. Hafızasında tam olarak görünmeyen bir kadın uzaklaşıyordu.

Kim olduğu bilinmeyen annem, diye düşündü Jessica. *Kendisine öyle emredildiği için beni doğurup Rahibelere veren Bene Gesserit. Bir Harkonnen çocuğundan kurtulduğu için mutlu muydu?*

"Onları vuracağımız nokta bahar," dedi Paul.

Böyle bir zamanda nasıl oluyor da saldırmayı düşünebiliyor? diye sordu Jessica kendi kendine.

"Bütün gezegen bahar dolu," dedi. "Onları bu noktadan nasıl vurabilirsin?"

Paul'ün kıpırdanmasını ve çadırın zemininde sürüklenen çantanın sesini duydu.

"Caladan'da deniz ve hava gücü vardı," dedi Paul. "Burada *çöl gücü v*ar. Anahtar Fremenler."

Sesi çadırın contasının yakınından geldi. Jessica'nın Bene Gesserit eğitimi, oğlunun sesinde kendisine karşı kararsız bir iğneleyicilik algıladı.

Bütün yaşamı boyunca Harkonnenlerden nefret etmesi için eğitildi, diye düşündü Jessica. *Şimdi bir Harkonnen olduğunu anlıyor... benim yüzümden. Beni ne kadar az tanıyor! Ben Dük'ümün tek kadınıydım. Onun yaşamını ve değerlerini, bana verilen Bene Gesserit emirlerine karşı çıkacak kadar kabullendim.*

Paul çadırın ışık şeridini yaktı ve yayılan yeşil ışık kubbemsi mekanı doldurdu. Contaya doğru eğildi; damıtıcı giysinin kapüşonu, açık çöle göre ayarlanmıştı; alnı örtülü, ağız filtresi yerinde, burun tıkaçları takılı. Yalnızca koyu renk gözleri görünüyordu; ona dönüp bakan ve uzaklaşan yüzünde dar bir şerit.

"Dışarı çıkmak için hazırlan," dedi Paul, sesi filtrenin ardından boğuk geliyordu.

Jessica filtreyi ağzına doğru çekti, Paul'ün çadır contasını açışını izlerken kapüşonunu ayarladı.

Kum, Paul'ün açtığı contaya sürtünerek geçti ve bir statik sıkıştırma aletiyle durduruncaya kadar, çadırın içine uğuldayan tanecikler doldu. Alet tanecikleri yeniden düzenledikçe kum duvarında bir delik oluştu. Paul dışarı süzüldü ve annesinin kulakları onun yüzeye doğru ilerleyişini izledi.

Orada ne bulacağız acaba? diye düşündü Jessica. *Harkonnen birlikleri ve Sardokarlar... bunlar karşılaşabileceğimiz tehlikeler. Ama ya bilmediğimiz tehlikeler?*

Sıkıştırma aletini ve çantadaki diğer acayip aletleri düşündü. Bu aletlerin her biri, zihninde aniden gizemli tehlikelerin işaretleri haline geldi.

Yanaklarının filtrenin üstündeki açık kısmına, yüzey kumundan gelen sıcak bir esintinin değdiğini hissetti.

"Çantayı uzat." Bu, Paul'ün sesiydi, alçak ve tedbirli. Dediğini yapmak üzere çantayı zeminin üzerinde ittiğinde su litrejonlarının çalkalandığını duydu. Yukarıya baktı ve yıldızların oluşturduğu fonun önünde Paul'ü gördü.

"Buraya," dedi Paul ve aşağıya uzandı, çantayı yüzeye çekti.

Jessica şimdi yalnızca yıldızlarla dolu daireyi görüyordu. Yıldızlar, ona yönelmiş silahların parlak uçları gibiydiler. Gecenin oluşturduğu yamadan bir meteor yağmuru geçti. Meteorlar, gözüne bir uyarı, bir kaplanın çizgileri, kanını donduran sıra sıra parlak mezarlar gibi göründüler. Ve başlarına konan ödülün kendisini ürperttiğini hissetti.

"Acele et," dedi Paul. "Çadırı toplamak istiyorum."

Yüzeyden gelen bir kum yağmuru sol elini yalayıp geçti. *El ne kadar kum tutacak?* diye sordu kendi kendine.

"Yardım edeyim mi?" diye sordu Paul.

"Hayır."

Boğazı kuruyan Jessica yutkundu, deliğin içine süzüldü, statik olarak sıkıştırılmış kumun ellerinin altına sürtündüğünü hissetti. Paul uzandı, kolunu tuttu. Jessica, yıldızların aydınlattığı çölün düzlük bir kısmında oğlunun yanında durdu, etrafına bakındı. Kum, bulundukları havzayı, çevrelerindeki kayalardan oluşan belirsiz bir dudak bırakarak neredeyse ağzına kadar doldurmuştu. Eğitimli duyularıyla ötedeki karanlığı inceledi.

Küçük hayvanların sesleri.

Kuşlar.

Kumun yerinden oynaması ve içindeki hayvanların belli belirsiz sesleri.

Paul çadırı toplayıp delikten yukarı çekti.

Yıldızların ışığı, geceyi, her gölgenin tehlikeyle dolmasına neden olacak kadar aydınlattı. Jessica karanlığın oluşturduğu yamalara baktı.

Karanlık, kör bir hatıradır, diye düşündü. *Sürülerin seslerini, yalnızca en ilkel hücrelerinin hatırlayabildiği kadar eski bir geçmişte atalarını avlayanların çığlıklarını dinlersin. Kulaklar görür. Burun delikleri görür.*

Yanına gelen Paul şunları söyledi: "Duncan, eğer yakalanırsa... bu kadar dayanabileceğini söylemişti. Şimdi buradan ayrılmalıyız." Çantayı omzuna aldı, havzanın sığ dudağını geçti, açık çöle yukarıdan bakan bir platforma tırmandı.

Jessica, düşünmeden onu izledi ve artık oğlunun yörüngesinde yaşadığını fark etti.

Şu anda acım denizlerin kumlarından daha ağır, diye düşündü. *Bu dünya beni bomboş bıraktı, en eski amaç dışında yarınki yaşam. Artık genç Dük'üm ve henüz doğmamış kızım için yaşayacağım.*

Oğlunun yanına tırmanırken, ayaklarını çeken kumu hissetti.

Kuzeydeki bir kaya sırasına bakan Paul, uzaktaki dik bir yamacı inceledi.

Yıldızların çevrelediği, uzaklardaki kaya profili, denizlerde kullanılmış antik bir savaş gemisini andırıyordu. Bumerang şeklindeki antenleri, geriye doğru kavisli bacaları, pi şeklindeki kıç yapısı gibi detayları bile belli olan geminin görünmez bir dalganın üstünde yükselirken çıkardığı uzun fısırtı.

Siluetin üstünde turuncu bir ışık patladı ve aşağı inen parlak mor bir çizgi ışığı ikiye böldü. Başka bir mor çizgi!

Ve kabararak patlayan başka bir turuncu ışık! Top ateşlerini hatırlatan antik bir deniz savaşı gibiydi ve bu manzaraya bakakaldılar.

"Ateş sütunları," diye fısıldadı Paul.

Uzaktaki kayanın üzerinde kırmızı bir ışık halkası yükseldi. Mor çizgiler gökyüzünü dantel gibi süsledi.

"Jet alevleri ve lazer silahları," dedi Jessica.

Sol taraflarında, ufkun üstünde, tozların kızıla boyadığı, Arrakis'in ilk ayı yükseliyordu ve orada bir fırtına bulutu gördüler; çölün üstünde kurdeleye benzeyen bir hareket.

"Bunlar peşimize düşen Harkonnen topterleri olmalı," dedi Paul. "Çölü tarama yöntemleri... sanki oradaki her şeyi yok ettiklerinden emin olmak ister gibi... bir böcek yuvasının kökünü kurutur gibi."

"Ya da bir Atreides yuvasını," dedi Jessica.

"Korunacak bir yer bulmalıyız," dedi Paul. "Güneye yönelip kayalara sığınacağız. Bizi açıkta yakalarlarsa..." Çantayı omzuna yerleştirerek döndü. "Hareket eden her şeyi öldürüyorlar."

Platformun üstünde bir adım attığı anda, süzülen hava taşıtlarının çıkardığı ıslığı duydu ve üzerlerindeki ornitopterlerin karanlık siluetlerini gördü.

Bir keresinde babam bana demişti ki; doğruya gösterilen saygı, dürüstlüğün temeli sayılır. "Hiçbir şey yoktan var olamaz," demişti. 'Doğru'nun nasıl değişken olabildiğini anlarsanız, bu çok derin bir düşüncedir.

- Prenses Irulan'ın yazdığı "Muad'Dib'le Sohbetler"den

"Her zaman, şeyleri, gerçekte oldukları gibi görmekle övünürdüm," dedi Thufir Hawat. "Bu bir Mentat olmanın kaçınılmaz sonucu. Verilerini analiz etmekten vazgeçemezsin."

Kayış gibi olmuş yaşlı yüzü, şafak öncesi loşlukta konuşurken sakin görünüyordu. Safoyla lekelenmiş dudakları, yukarıya doğru küçük kırışıklıkların yayıldığı düz bir çizgi halini aldı.

Bu sözlerin karşısında hiç tepki vermeyen cüppeli bir adam kumun üstüne, Hawat'ın karşısında çömelmiş sessizce oturuyordu.

İkisi, geniş ve sığ bir çanağa bakan bir kaya çıkıntısının altına çömelmişlerdi. Şafak, havzanın karşısındaki sarp kayalıkların kırık profilinin üstünde, dokunduğu her şeyi pembeye boyayarak yayılıyordu. Çıkıntının altı soğuktu; kuru, insanın içine işleyen, geceden kalma bir ürperti. Şafaktan hemen önce ılık bir rüzgar esiyordu ama şimdi soğuktu. Hawat, arkasındaki birkaç askerin dişlerinin takırdadığını duyabiliyordu. Emrindeki güçlerden geriye bu birkaç kişi kalmıştı.

Hawat'ın karşısında çömelmiş oturan adam, sahte şafağın ilk ışıklarında, kumun üzerinde kayıp, kumullara karışıp, hareketleri zorlukla seçilerek çanağı geçmiş olan bir Fremen'di.

Fremen, parmağını uzatıp aralarındaki kuma bir şekil çizdi. Şekil, içinden ok çıkan bir kaseye benziyordu. "Birçok Harkonnen devriyesi var,"

dedi adam. Parmağını kaldırıp Hawat'la adamlarının inmiş olduğu karşılarındaki sarp kayalıkları işaret etti.

Hawat başıyla onayladı.

Birçok devriye. Evet.

Ama bu Fremen'in ne istediğini ve neden böyle sinirli olduğunu hala bilmiyordu. Mentat eğitiminin, insana güdüleri görme gücü vermesi gerekirdi.

Bu, Hawat'ın yaşamındaki en kötü gece olmuştu. Saldırı raporları gelmeye başladığında, eski başkent Carthag için tampon olarak kullanılan ileri karakolda, garnizon köyü Tsimpo' daydı. Önce şöyle düşünmüştü: *Bu bir baskın Harhonnenler bizi yokluyor.*

Ama rapor raporu izledi... gitgide hızlanarak.

Carthag'a iki lejyon indi.

Beş lejyon... elli tugay! Dük'ün Arrakeen'deki ana üssüne saldırıyordu.

Arsunt'ta bir lejyon.

Kıymıklı Kaya'da savaşçı iki grup.

Ardından raporlar daha ayrıntılı gelmeye başladı; saldıranlar arasında İmparatorluk Sardokarları vardı, büyük olasılıkla iki lejyon. Ve işgalcilerin kuvvetlerinin ne kadarını nereye göndereceklerini tam olarak bildikleri anlaşıldı. Tam olarak! Muhteşem bir istihbarat.

Çok şaşıran Hawat'ın öfkesi, Mentat yeteneklerinin düzgün bir biçimde işleyişini tehdit edene kadar tırmandı. Saldırının boyutu, zihnini fiziksel bir darbe gibi sarstı.

Şimdi, bir parça çöl kayasının altında saklanırken, sanki soğuk gölgeleri savuşturur gibi yırtık ve harap ceketine sarınarak başını sallayıp kendi kendini onaylıyordu. *Saldırının boyutu.*

Düşmanlarının baskın yapmak için, arada sırada Lonca'dan küçük gemiler kiralamasını hep beklemişti, iki Ev'in karşı karşıya geldiği böyle bir savaşta bu, oldukça sıradan bir gambitti. Küçük gemiler, Atreides Evi için bahar taşımak üzere Arrakis'e düzenli olarak inip kalkıyorlardı. Hawat, sahte bahar gemileriyle yapılacak rasgele baskınlara karşı önlemler almıştı. Tam bir saldırı için bekledikleri on tugaydan fazla değildi.

Ama son saydıklarında Arrakis'e inen gemilerin sayısı iki binden fazlaydı; yalnızca küçük gemiler değil, firkateynler, keşif gemileri, monitörler, eziciler, birlik taşıyıcıları, boşaltma kutuları...

Yüz tugaydan fazla; on lejyon!

Böyle bir maceranın maliyetini, Arrakis'in elli yıllık bahar gelirinin tümü ancak karşılayabilirdi.

Ancak.

Baron'un bize saldırmak için göze aldığı harcamayı hafife aldım, diye düşündü Hawat. *Dük'ümü hayal kırıklığına uğrattım.*

Bir de şu hain meselesi vardı.

O karının boğazlandığını görmeye yetecek kadar uzun yaşayacağım! diye düşündü. *Elime fırsat geçmişken o Bene Gesserit cadısını öldürmeliydim.* Onlara kimin ihanet etmiş olduğu konusunda hiçbir kuşkusu yoktu: Leydi Jessica. Mevcut bütün özelliklere uyuyordu.

"Adamınız Gurney Halleck ve emrindekilerin bir bölümü kaçakçı arkadaşlarımızla birlikte emniyetteler," dedi Fremen.

"Güzel."

Demek Gurney bu cehennem gezegenden kaçıp kurtulacak. Daha hepimiz ölmedik.

Hawat döndü, biraraya toplanmış adamlarına şöyle bir baktı. Biraz önce sona eren geceye en iyi adamlarından üç yüz tanesiyle başlamıştı. Bunlardan ancak yirmi kişi kalmıştı ve yarısı da yaralıydı. Şimdi adamların

bazıları uyuyordu; kimi ayakta, kimi kayaya yaslanmış, kimi de kayanın altında kuma yayılmış yatıyordu. Yaralılarını taşımak için hava yastıklı bir taşıt olarak kullanmış oldukları son topterleri şafaktan hemen önce bozulmuştu. Lazer silahlarıyla topteri kesip parçalarını gizlemiş ve sonra havzanın ağzındaki bu gizli yere doğru ilerlemişlerdi.

Nerede oldukları konusunda Hawat'ın yalnız kabaca bir fikri vardı: Arrakeen'in yaklaşık iki yüz kilometre güney- doğusundaydılar. Kalkan Duvarı'nda yer alan siyeç topluluklarının arasındaki ana yollar onların biraz daha güneyindeydi.

Hawat'ın karşısındaki Fremen, kapüşonunu ve damıtıcı giysisinin başlığını geriye atınca kumral saçıyla sakalı ortaya çıktı. Saçları yüksek ve ince alnından geriye doğru taranmıştı. Baharlı yiyeceklerin neden olduğu, ifadesi anlaşılamayan tamamen mavi gözleri vardı. Ağzının bir tarafında, sakalının ve bıyığının üzerinde bir iz vardı, oradaki kıllar burun tıkaçlarından çıkan düğümlü toplama borusunun basıncıyla keçeleşmişti.

Adam tıkaçlarını çıkarıp yeniden ayarladı. Burnunun yanındaki yara izini ovuşturdu.

"Bu gece çanağı geçecekseniz," dedi Fremen, "kalkanları kullanmamalısınız. Duvarda bir yarık var..."

Topuklarının üstünde dönerek güneyi gösterdi, "...orada; erge kadar açık kumda yol alacaksınız. Kalkanlar..."

Bir an duraksadı, "...solucanı çeker. Çoğu zaman buraya kadar gelmezler ama bir kalkan her zaman bir tane getirir."

Solucan dedi, diye düşündü Hawat. *Başka bir şey söyleyecekti. Ne? Ve bizden ne istiyor?* Hawat iç geçirdi.

Daha önce hiç bu kadar yorulduğunu hatırlamıyordu. Bu, enerji haplarının bile rahatlatamayacağı bir kas yorgunluğuydu. Şu lanet Sardokarlar!

Kendi kendini suçlayıp acı çekerek, fanatik askerlerin ve temsil ettikleri İmparatorluk ihanetinin düşüncesiyle yüzleşti. Kendi Mentat veri değerlendirmesi, adaletin yerine getirilebileceği Landsraad Yüksek Kurulu'na bu ihanetin kanıtlarını sunması için ne kadar az şansı olduğunu söylüyordu.

"Kaçakçılara ulaşmak istiyor musunuz?" diye sordu Fremen.

"Bu mümkün mü?"

"Yol uzun."

"Fremenler hayır demekten hoşlanmıyor," demişti Idaho bir keresinde.

Hawat, "Halkının yaralı adamlarıma yardım edip etmeyeceğini hala söylemedin," dedi.

"Onlar yaralı."

Her seferinde aynı lanet olası cevap!

"Yaralı olduklarını biliyoruz," dedi Hawat sertçe. "Konu bu değ..."

"Sakin ol, dostum," diye uyardı Fremen. "Yaralılar ne diyor? Aralarında kabilenizin su ihtiyacını anlayabilen var mı?"

"Sudan bahsetmiyoruz," dedi Hawat. "Bahsettiğimiz..."

"Gönülsüz olmanı anlayabilirim," dedi Fremen. "Onlar senin dostun, kabilenin adamları. Suyunuz var mı?"

"Yetersiz."

Fremen Hawat'ın ceketini ve altından görünen tenini işaret etti. "Giysileriniz olmadan siyeç dışında kaldınız. Bir su kararı vermeniz şart, dostum."

"Karşılığını versek yardım eder misin?"

Fremen omuz silkti. "Hiç suyunuz yok." Hawat’ın arkasındaki gruba baktı. "Yaralı adamlarından kaç kişiyi gözden çıkarırsın?"

Hawat gözlerini adama dikip sustu. Bir Mentat olarak iletişimlerinin kopuk olduğunu görebiliyordu. Burada, kelimelerle anlamları arasındaki bağlantı normal değildi.

"Ben Thufir Hawat," dedi. "Dük'üm adına konuşabilirim. Şimdi bize edeceğiniz yardımın karşılığını vereceğimizi taahhüt ederim. Kendisinden intikam alınamayacağını zanneden bir haini öldürene kadar adamlarımı yaşatabilmek için sınırlı bir yardım istiyorum."

"Bir kan davasında sizin tarafınızı tutmamızı mı istiyorsun?"

"Kan davasını kendim halledeceğim. Bir yolunu bulursam yaralı adamlarımın sorumluluğundan kurtulmak istiyorum."

Fremen suratını astı. "Yaralı adamlarından nasıl sorumlu olabilirsin? Onlar kendi sorumluluklarını kendileri taşır. Söz konusu olan su, Thufir Hawat. Bu kararın yükünü üstünden almamı ister misin?"

Adam cüppesinin altındaki gizli bir silahı tuttu.

Hawat gerildi: *Bu bir ihanet mi acaba?* diye düşündü.

"Neden korkuyorsun?" diye sordu Fremen

Bu insanlar ve onların şaşırtıcı açık sözlülükleri! Hawat ihtiyatlı bir şekilde konuştu. "Benim başıma konmuş bir ödül var."

"Yaa." Fremen elini silahından çekti. "Bizde Bizans yozlaşması olduğunu düşünüyorsun. Bizi tanımıyorsun. Harkonnenlerin suyu aramızdaki en ufak çocuğu bile satın almaya yetmez."

Ama iki binden fazla savaş gemisi için Lonca yolculuğunun ücretini ödeyecek paraları var, diye düşündü Hawat. Bu ücretin büyüklüğü onu hala sersemletiyordu.

"Her ikimiz de Harkonnenlerle savaşıyoruz," dedi Hawat. "Savaş konusundaki ortak sorunları ve yöntemleri paylaşmamız gerekmez mi?"

"Paylaşıyoruz," dedi Fremen. "Harkonnenlerle savaştığınızı gördüm. İyisiniz. Senin ordunun yanımda olmasını isteyeceğim zamanlar oldu."

"Ordumun nasıl yardımcı olabileceğini söylemen yeterli," dedi Hawat.

"Kim bilir?" diye sordu Fremen. "Her yerde Harkonnen güçleri var. Ama hala ne su kararını verdin ne de bunu yaralı adamlarına bıraktın."

İhtiyatlı olmalıyım, dedi Hawat kendi kendine. *Burada anlaşılmayan bir şey var.*

"Bana yönteminizi, Arrakis yöntemini gösterecek misin?"

"Yabancı düşünüşü," dedi Fremen, sesinin alaycı bir tonu vardı. Sarp kayalığın karşısını, kuzeybatıyı gösterdi. "Dün gece kumu geçişinizi izledik." Kolunu indirdi. "Adamlarını kumulların kaygan yüzeyinde tutuyorsun. Bu kötü. Damıtıcı giysiniz yok, suyunuz yok. Çok dayanmazsınız."

"Arrakis'in yöntemleri kolay görünmüyor," dedi Hawat.

"Doğru. Ama biz Harkonnenleri öldürdük."

"Kendi yaralılarınızı ne yapıyorsunuz?" diye sordu Hawat.

"Bir adam kurtarılmaya değer olduğunda bunu bilmez mi?" diye sordu Fremen. "Yaralı adamların suyunuz olmadığını biliyorlar." Kafasını kaldırıp Hawat'ın omuzlarının üstünden baktı. "Su kararı vermenin tam zamanı. Hem yaralılar hem de yaralı olmayanlar, kabilenin geleceğini düşünmeli."

Kabilenin geleceği, diye düşündü Hawat. *Atreides kabilesi Bu anlamlıydı işte.* Kendini, kaçındığı soruyu sormaya zorladı.

"Dük'üm ya da oğluyla ilgili bilgin var mı?"

İfadesi anlaşılamayan mavi gözler Hawat'ın gözlerinin içine baktı. "Bilgi mi?"

"Kaderleri!" dedi Hawat sertçe.

"Kader herkes için aynıdır," dedi Fremen. "Söylendiğine göre, Dük'ün, eceline kavuşmuş. Lisan-ül-Gayb'ın, yani oğlunun kaderine gelince, bu Liet'e kalmış. Liet bir şey demedi."

Daha sormadan yanıtı biliyordum, diye düşündü Hawat.

Arkasına dönüp adamlarına bir göz attı. Şu anda hepsi uyanıktı. Duymuşlardı. Gözlerini uzağa, kuma dikmişlerdi, ifadelerinden her şeyi kavradıkları anlaşılıyordu; onlar için Caladan'a dönüş yoktu ve artık Arrakis de yitirilmişti.

Hawat, Fremen'e döndü. "Duncan Idaho hakkında bir şey duydun mu?"

"Kalkan indiğinde, büyük evdeymiş. Tüm duyduğum bu... başka bir şey bilmiyorum."

Kalkanı indirip Harkonnenleri içeri aldı, diye düşündü. *Kapıya arkası dönük oturan benmişim. Bu, kendi oğluna da sırt çevirmek anlamına gelirken nasıl böyle bir şey yapabildi? Ama... Bir Bene Gesserit cadısının nasıl düşündüğünü kim bilebilir ki ?... Eğer buna düşünmek denirse...*

Boğazı kuruyan Hawat yutkunmaya çalıştı. "Çocuktan ne zaman haber alacaksın?"

"Arrakeen'de ne olduğundan pek haberimiz olmaz," dedi Fremen. Omuz silkti. "Kim bilir?"

"Öğrenmek için yöntemleriniz var, değil mi?"

"Belki." Fremen, burnunun yan tarafındaki yara izini ovuşturdu. "Söylesene, Thufir Hawat, Harkonnenlerin kullandığı büyük silahlar hakkında bilgin var mı?"

Ağır silahlar, diye düşündü Hawat acı acı. *Bu kalkan çağında ağır silahlar kullanacakları kimin aklına gelirdi?*

"İnsanlarımızı mağaralarda kapana kıstırmak için kullandıkları ağır silahlardan bahsediyorsun," dedi. "Benim... bu tür patlayıcı silahlar hakkında teorik bilgim var."

"Tek çıkışı olan bir mağaraya kaçan herkes ölmeyi hak eder," dedi Fremen.

"Neden silahları sordun?"

"Liet istedi."

Bizden istediği bu mu acaba? diye düşündü Hawat. "Buraya büyük silahlarla ilgili bilgi toplamak için mi geldin?" diye sordu.

"Liet bu silahlardan birisini görmek istedi."

"O halde gidip bir tane alıvermeniz lazım," diye alay etti Hawat.

"Evet," dedi Fremen. "Bir tane aldık. Stilgar'ın, Liet için onu inceleyebileceği ve Liet'in dilerse görebileceği bir yere sakladık. Ama isteyeceğinden şüpheliyim; silah çok iyi değil. Arrakis için zayıf bir tasarım."

"Bir tane... aldınız mı?" diye sordu Hawat.

"İyi bir çarpışmaydı," dedi Fremen. "Yalnızca iki adamımızı kaybettik ve onların yüz tanesinden fazlasının suyunu akıttık."

Her silahın başında Sardokarlar vardı, diye düşündü Hawat. *Bu çılgın çöl adamı, Sardokarlara karşı yalnızca iki adam kaybetmekten, sıradan bir şeymiş gibi bahsediyor.*

"Harkonnenlerin yanında çarpışan diğerleri olmasaydı o iki adamı da kaybetmezdik," dedi Fremen. "Onlardan bazıları iyi savaşçı."

Hawat’ın adamlarından biri topallayarak yaklaştı, çömelmiş oturan Fremen'e baktı. "Sen Sardokarlardan mı bahsediyorsun?"

"Sardokarlardan bahsediyor," dedi Hawat.

"Sardokarlar!" dedi Fremen, sesinde coşku var gibiydi. "Eveet, demek onlardı! Gerçekten iyi bir geceydi. Sardokarlar. Hangi lejyon? Biliyor musunuz?"

"Biz... bilmiyoruz," dedi Hawat.

"Sardokarlar," dedi Fremen düşünceli bir tavırla. "Ama Harkonnen giysisi giyiyorlar. Garip değil mi?"

"İmparator, bir Büyük Ev'e karşı savaştığının bilinmesini istemiyor," dedi Hawat

"Ama *sen* onların Sardokar olduğunu biliyorsun."

"Ben kimim ki?" diye sordu Hawat acı bir şekilde.

"Sen Thufir Hawat'sin," dedi adam gerçekçi bir tavırla. "Imm, bunu zamanında öğrenebilirdik. Üçünü esir alıp sorgulanmaları için Liet'in adamlarına gönderdik."

Hawat’ın yaveri söylediği hiçbir sözcüğe inanmadan yavaş yavaş konuştu: "Siz Sardokarları... *esir* mi aldınız?"

"Yalnızca üçünü," dedi Fremen. "iyi dövüşüyorlardı."

Keşke Fremenlerle bağlantı kuracak zamanımız olsaydı, diye düşündü Hawat. Zihninde buruk bir keder vardı. *Keşke onları eğitip silahlandırabilseydik. Ana Tanrıça, ne büyük bir savaş gücüne sahip olurduk!*

"Belki de Lisan-ül-Gayb için endişelenmeniz geç kalmanıza neden oldu," dedi Fremen. "Eğer gerçekten Lisan-ül-Gayb'sa, hiçbir şey ona zarar veremez, ispatlanmamış bir mesele üzerinde boşuna düşünme."

"Ben... Lisan-ül-Gayb'a hizmet ediyorum," dedi Hawat. "Onun sağlığı, beni ilgilendiriyor. Bunun için yemin ettim."

"Onun suyu için mi yemin ettin?"

Hawat, hala Fremen'e bakmakta olan yaverine bir göz atıp dikkatini çömelmiş oturan adama çevirdi. "Onun suyu için, evet"

"Arrakeen'e, onun suyunun mekanına dönmek istiyorsun, öyle mi?"

"Evet... onun suyunun mekanına."

"Neden bunun bir su meselesi olduğunu baştan söylemedin?" Fremen ayağa kalktı, burun tıkaçlarını sıkıca yerleştirdi.

Hawat başıyla yaverine diğerlerinin yanına dönmesini işaret etti. Adam yorgun bir şekilde omuz silkerek onun dediğini yaptı. Hawat, adamların alçak sesle aralarında konuşmaya başladıklarını duydu.

Fremen şöyle dedi: "Su için daima bir yol vardır."

Hawat’ın arkasındaki bir adam küfretti. Yaveri seslendi: "Thufir! Arkie öldü."

Fremen yumruğunu kulağına koydu. "Su bağı! Bu bir işaret!" Gözlerini Hawat'a dikti. "Yakınlarda suyu alabileceğimiz bir yerimiz var. Adamlarımı çağırayım mı?"

Yaveri Hawat’ın yanına dönerek konuştu: "Thufir, adamlardan birkaçı Arrakeen'de kanlarını bıraktılar. Imm... böyle zamanlarda nasıldır bilirsin."

Fremen yumruğunu hala kulağında tutuyordu. "Su bağı mı, Thufir Hawat," diye sordu.

Hawat’ın kafasında düşünceler birbirini kovalıyordu. Fremen'in sözlerinin ne ifade ettiğini şimdi algılıyordu ama kaya çıkıntısının altındaki yorgun adamların, bunu anladıklarında gösterecekleri tepkiden korkuyordu.

"Su bağı," dedi Hawat.

"Kabilelerimiz birleşsin," dedi Fremen ve yumruğunu indirdi.

Sanki bu bir işaretmiş gibi kayalardan aşağıya kayarak dört adam indi. Çıkıntının altına doğru ok gibi atıldılar, ölü adamı bol bir cüppeye sardılar, kaldırıp kayalık duvar boyunca onunla birlikte sağa doğru koşmaya başladılar. Koşarken ayaklarının çevresinden toz bulutları kalkıyordu.

Hawat’ın yorgun adamları ne olduğunu anlayamadan bütün bunlar olup bitmişti. Kendini saran cüppenin içinde bir çuval gibi sarkan cesedi taşıyan topluluk, sarp kayalığın içine doğru dönerek kayboldu.

Hawat’ın adamlarından biri bağırdı: "Arkie'yi almış nereye gidiyorlar? O..."

"Onu... gömmeye götürüyorlar," dedi Hawat.

"Fremenler ölülerini gömmez," diye bağırdı adam. "Bize numara yapmaya kalkışma, Thufir. Ne yapacaklarını biliyoruz. Arkie bir.."

"Lisan-ül-Gayb'ın hizmetinde ölen birisinin cennete gideceği kesindir," dedi Fremen. "Eğer dediğiniz gibi hizmet ettiğiniz Lisan-ül-Gayb'sa, neden yas çığlıkları yükseliyor? Bu şekilde ölen birisinin anısı, insanlığın hafızasında daima yaşayacaktır."

Ancak Hawat'ın adamları yüzlerinde kızgın bakışlarla ilerledi. Bir tanesi bir lazer silahı ele geçirmişti. Onu çekmeye kalkıştı.

"Olduğun yerde kal!" diye bağırdı Hawat. Kaslarını saran hastalıklı bitkinliği bastırdı. "Bu insanlar ölülerimize saygı gösteriyorlar. Gelenekler farklı ama anlamı aynı."

"Arkie'yi suyu için eritecekler," diye terslendi elinde lazer silahı olan adam.

"Adamların törene mi katılmak istiyorlar?" diye sordu Fremen.

Problemin ne olduğunu bile anlamıyor, diye düşündü Hawat. Fremen'in naifliği korkutucuydu.

"Saygı duydukları bir arkadaşları için kaygılanıyorlar," dedi Hawat.

"Arkadaşınıza, kendi arkadaşlarımıza gösterdiğimiz hürmetin aynısını göstereceğiz," dedi Fremen. "Bu su bağıdır. Töreleri biliyoruz. Bir insanın bedeni kendisinindir, suyu kabileye aittir."

Lazer silahını tutan adam bir adım daha ilerlerken, Hawat çabuk çabuk konuştu. "Şimdi yaralılarımıza yardım edecek misiniz?"

"Bağ sorgulanmaz," dedi Fremen. "Bir kabile kendi üyeleri için ne yaparsa biz de sizin için onu yapacağız. Önce hepinizi giydirmeli ve ihtiyaçlarınızı gidermeliyiz."

Elinde lazer silahı olan adam bir an duraksadı.

Hawat'ın yaveri şöyle dedi: "Arkie'nin... suyuyla yardım mı satın alıyoruz?"

"Satın almıyoruz," dedi Hawat. "Bu insanlarla birleşiyoruz."

"Gelenekler farklı," diye mırıldandı adamlarından biri.

Hawat rahatlamaya başladı.

"Peki Arrakeen'e gitmemize yardım edecekler mi?"

"Harkonnenleri öldüreceğiz," dedi Fremen. Sırıttı. "Ve Sardokarları." Geriye doğru birkaç adım attı, ellerini kulaklarına koydu ve başını arkaya atarak dinledi. Hemen ardından ellerini indirdi ve konuştu: "Bir hava taşıtı geliyor. Kayanın altına gizlenin ve hareket etmeyin."

Hawat'ın bir hareketiyle adamlar söyleneni yaptılar.

Fremen, Hawat'ı kolundan tutup onu diğerleriyle birlikte geriye itti. "Çarpışma zamanı geldiğinde çarpışacağız," dedi adam. Elini cüppesinin altına soktu, küçük bir kafes çıkarıp içindeki hayvanı aldı.

Hawat, bunun küçücük bir yarasa olduğunu fark etti. Yarasa kafasını çevirdi ve Hawat hayvanın mavi içinde mavi gözlerini gördü.

Fremen yarasayı okşadı, sakinleştirdi ve kulağına bir şeyler mırıldandı. Hayvanın kafasının üzerine eğildi, yukarıya dönük ağzının içine dilinden bir damla tükürük akıttı. Yarasa kanatlarını açtı ama Fremen'in açık duran elinin üzerinde kaldı. Adam küçücük bir boru aldı, yarasanın kafasının yanında tuttu ve borunun içine konuştu; sonra hayvanı kaldırıp yukarı doğru fırlattı.

Yarasa sarp kayalığın yanından hızla uçtu ve gözden kayboldu.

Fremen kafesi katladı, cüppesinin altına soktu. Tekrar başını eğip dinledi. "Bütün yüksek yerleri araştırıyorlar," dedi, "insan oralarda kimi aradıklarını merak ediyor."

"Bizim bu yöne doğru çekildiğimiz biliniyor," dedi Hawat.

"İnsan, asla bir avın tek hedefinin kendisi olduğunu sanmamalıdır," dedi Fremen. "Havzanın öbür tarafına bak, bir şey göreceksin."

Bir süre geçti.

Hawat'in adamlarından bazıları kıpırdanıp fisıldaştılar.

"Ürkmüş hayvanlar kadar sessiz olun," diye tısladı Fremen.

Hawat, karşılarındaki kayalığın yakınında bir hareket seçti... bej üstünde bejin uçuşan titreşimleri.

"Küçük dostum mesajını taşıdı," dedi Fremen. "İyi bir habercidir... gece gündüz fark etmez. Bunu kaybedersem çok üzülürüm"

Çanağın öbür tarafındaki hareket yavaş yavaş sona erdi. Dört beş kilometrelik kum alanının üzerinde günün sıcaklığının artan baskısından başka hiçbir şey kalmadı; yükselen havanın oluşturduğu titreşen kolonlar.

"Şimdi çok sessiz olun," diye fısıldadı Fremen.

Zorlukla yürüyen bir sıra insan, karşı kayalıklardaki bir yarıktan çıkar çıkmaz çanağın içine yöneldi. Hawat'a Fremenmiş gibi geldiler ama şüphe

uyandıracak kadar acemi bir topluluktu. Kumulların üzerinde ağır ağır hareket eden altı kişi saydı.

Ornitopter kanatlarının çıkardığı "fop-fop" sesi Hawat'ın grubunun hemen arkasında sağ taraftan yükseldi. Taşıt tepelerindeki sarp kayalık duvarın üzerinden çıktı; üstüne Harkonnen savaş renkleri yalap şap sıvanmış bir Atreides topteriydi. Topter çanağı geçen adamlara doğru dalış yaptı.

Gruptakiler bir kumulun tepesinde durup el salladılar.

Topter onların üzerinde küçük bir daire çizdi, geri döndü ve Fremenlerin önüne iniş yaparken kalkan tozlar taşıtı örttü. Topterden beş adam indi; Hawat tozları püskürten kalkanların titreşimini ve adamların hareketlerinde Sardokarların acımasız gücünü gördü.

"Iyyhh! Salak kalkanlarını kullanıyorlar," diye tısladı Hawat'ın yanındaki Fremen. Çanağın açık güney duvarına doğru şöyle bir baktı.

"Bunlar Sardokar," diye fısıldadı Hawat.

"İyi."

Sardokarlar, orada bekleyen Fremen grubuna, onları kuşatan bir yarım daire halinde yaklaştılar. Güneş hazır tutulan bıçakların üzerinde parıldadı. Fremenler sıkışık bir grup halinde, gözle görülür bir kayıtsızlık içinde duruyorlardı.

Birdenbire, iki grubun çevresindeki kumdan Fremenler ortaya çıktı. Ornitopterin yanındaydılar, ardından içinde. Bir toz bulutu, iki grubun karşılaştığı kumulun tepesindeki çatışmanın görünmesini kısmen engelledi.

Çok geçmeden toz yatıştı. Sadece Fremenler ayakta kaldı.

"Topterlerinde yalnızca üç adam bıraktılar," dedi Hawat’ın yanmdaki Fremen. "Şanslıydık. Taşıtı ele geçirirken zarar vermek zorunda kalmadık sanırım."

Adamlarından biri Hawat’ın arkasından fısıldadı: "Bunlar Sardokar'dı!"

"Ne kadar iyi dövüştüklerine dikkat ettiniz mi?" diye sordu Fremen.

Hawat derin bir nefes aldı. Çevresindeki yanık toz kokusunu duydu, sıcaklığı ve kuruluğu hissetti. Bu kuruluğa uyan bir sesle konuştu: "Evet, gerçekten iyi dövüştüler."

Ele geçirilen topter, ani kanat çırpışlarıyla kalktı, kanatları kapalı dik bir tırmanışla güneye doğru döndü.

Demek bu Fremenler topterleri de kullanabiliyorlar, diye düşündü Hawat.

Uzaktaki kumulun üstündeki bir Fremen, kare şeklinde yeşil bir kumaşı salladı; bir kez... iki kez.

"Başkaları da geliyor!" diye bağırdı Hawat'ın yanındaki Fremen. "Hazır olun. Daha fazla sıkıntı çekmeden buradan uzaklaşabilmeyi umuyordum."

Sıkıntı! diye düşündü Hawat.

Batıda, görünürdeki Fremenlerin aniden kayboldukları kumluk alanın üzerine dalan iki topter daha gördü. Çatışma sahnesinde yalnızca sekiz mavi leke, Harkonnen üniformaları içindeki Sardokarlar kalmıştı.

Hawat'ın tepesindeki kayalık duvarın üzerine başka bir topter süzüldü. Onu gördüğünde ani bir nefes aldı; bu bir birlik taşıyıcıydı. Açık kanatlarında tam yükün verdiği ağırlıkla yavaş yavaş uçuyordu, yuvasına gelen dev bir kuş gibi.

Uzaktan dalışa geçen topterlerden birinden lazer ışınının mor parmağı uzandı, ince bir toz bulutu kaldırarak kumu boydan boya karıştırdı.

"Korkaklar!" dedi Hawat'ın yanındaki Fremen sert bir sesle.

Birlik taşıyıcı, mavi giysili cesetlerin oluşturduğu lekeye doğru alçaldı. Kanatları tam uzunluğa erişti ve ani bir duruş için aşağı doğru kıvrılma hareketine başladı.

Güneşin metal üstündeki yansıması Hawat'ın dikkatini güneye çekti; kanatları iki yanına yapışmış, jetleri gökyüzünün koyu gümüş renginin önünde altın bir alev oluşturan bir topter gaz kesmeden dimdik dalıyordu. Çevresindeki lazer silahı etkinliği nedeniyle kalkanını indirmiş olan birlik taşıyıcıya doğru bir ok gibi atıldı. Dalmakta olan topter dosdoğru taşıyıcıya saplandı.

Alevli bir kükreme havzayı sarstı. Çevredeki sarp kayalık duvardan kayalar düştü. Taşıyıcıyla yanındaki topterlerin olduğu yerde, kumdan gökyüzüne doğru kırmızı-turuncu bir gayzer fışkırdı; oradaki her şey alevler içinde kalmıştı.

0 ele geçirilen topteri havalandıran Fremen'di, diye düşündü Hawat. *Taşıyıcıyı havaya uçurmak için bile bile kendisini feda etti. Ana Tanrıça!* Nedir *bu Fremenler?*

"Makul bir değiş tokuş," dedi Hawat'ın yanındaki Fremen. 'O taşıyıcının içinde üç yüz adam olmalı. Şimdi, onların sularıyla ilgilenmeli ve başka bir hava taşıtı ele geçirmek için plan yapmalıyız." Gizlendikleri kaya gölgesinden çıktı.

Kayalık duvarın üzerinden adamın önüne mavi bir üniforma yağmuru boşandı, düşük ayarlı süspansör yavaşlığıyla düşüyorlardı. O kısacık anda Hawat, onların Sardokar olduğunu görme fırsatı buldu; savaş cinneti içindeki sert suratlar, kalkanlar kapalı ve her birinin bir elinde hançer diğerinde bayıltıcı.

Fırlatılan bir hançer Hawat'ın Fremen arkadaşının boğazına saplandı, adam geriye doğru savrularak yüzüstü yere kapaklandı. Hawat, bir bayıltıcının karanlığı onu yere sermeden önce hançerini çekmeye ancak fırsat bulabildi.

Muad'Dib gerçekten de Gelecek'i görebiliyordu: ama bu gücün sınırlarını anlamalısınız. Görmeyi düşünün. Gözleriniz var ama ışık olmazsa göremezsiniz. Eğer bir vadinin tabanında iseniz, vadinin ötesini göremezsiniz. Aynı şekilde, Muad'Dib de her istediğinde gizemli alana bakamıyordu. Bize, tek bir belirsiz kehanet hükmünün, belki de bir kelime yerine diğerinin seçilmesinin, geleceğin bütün akışını değiştirebileceğini söyler. Bize der ki; "Zamanın görüntüsü geniştir ama içinden geçtiğinizde, zaman dar bir kapı haline gelir."

Ve "o yol atalete kadar gider" diye uyararak belirgin ve güvenli bir yol seçme isteğiyle daima mücadele etti.

- Prenses Irulan'ın yazdığı "Arrakis'in Uyanışı"ndan

Gecenin içinden gelen ornitopterler üzerlerine süzülürken, Paul annesinin kolunu tutarak "Kıpırdama!" dedi.

Ardından ayışığında en öndeki taşıtı, iniş için fren yapmak üzere kanatlarının aşağıya kıvrılışını ve kumandadaki ellerin cüretkar hamlesini gördü.

"Bu Idaho," diye fısıldadı.

Bu taşıt ve yanındakiler, yuvaya gelen bir kuş sürüsü gibi havzaya indiler. Idaho, tüplerinden çıktı ve toz yatışmadan onlara doğru koşmaya başladı. Fremen cüppesi giymiş iki kişi onu izliyordu. Paul onlardan birini tanıdı; uzun boylu, kumral sakallı Kynes.

"Bu taraftan!" diye seslendi Kynes ve sola döndü.

Kynes'ın arkasında kalan diğer Fremenler ornitopterlerinin üstlerine kumaş örtüler atıyorlardı. Taşıtlar bir sıra alçak kumul haline geldi.

Idaho, Paul'ün önünde kayarak durdu ve selam verdi. "Efendim, Fremenlerin hemen şurada geçici bir saklanma yerleri var, biz orada..."

"Şurada neler oluyor?"

Paul uzaktaki kayalığın üzerindeki çatışmayı gösterdi; jet alevlerini ve lazer silahlarının çölü dantel gibi süsleyen mor ışınlarını.

Idaho'nun yuvarlak, yumuşak yüzünde olağandışı bir gülümseme belirdi. "Efendim... Efendimiz, onlara küçük bir sürp..."

Göz kamaştıran beyaz bir ışık çölü doldurdu; bir güneş kadar parlaktı, gölgelerini platformun zeminine kazıdı. Idaho, tek bir hareketle, bir eliyle Paul'ü kolundan, diğeriyle Jessica'yı omzundan tutarak onları platformdan havzanın içine doğru savurdu. Bir patlamanın kükremesi üzerlerinde gürlerken hep birlikte kumun içine yattılar. Şok dalgası ayrıldıkları kayalık platformdan parçalar koparıp yuvarladı.

Idaho doğrulup oturdu ve üzerindeki kumları silkeledi.

"Ailenin atom silahları olamaz!" dedi Jessica. "Oysa ben..."

"Oraya bir kalkan yerleştirdin," dedi Paul.

"Tam güce ayarlanmış büyük bir kalkan," dedi Idaho. "Bir lazer silahının ışını ona değdi ve..." Omuz silkti.

"Atomaltı füzyon," dedi Jessica. "Tehlikeli bir silah."

"Silah değil, Leydim, savunma. Bu süprüntüler bir dahaki sefere lazer silahı kullanmadan önce iyice bir düşünürler."

Ornitopterlerden inen Fremenler tepelerinde duruyordu, içlerinden biri alçak sesle konuştu: "Açıkta durmamalıyız, dostlar."

Idaho, Jessica'nın kalkmasına yardım ederken Paul ayağa kalktı.

"Bu patlama epeyce dikkat *çekecektir*, Efendimiz," dedi Idaho.

Efendimiz, diye düşündü Paul.

Kendisine yöneltildiği zaman bu sözcüğün öyle garip bir tınısı vardı ki. Efendimiz daima babası olmuştu.

Kısa bir süre için önsezi güçlerinin etkisi altında kaldığını hissetti ve insan evrenini kaosa doğru sürükleyen ilkel kalıtsal bilincin kendisine bulaştığını gördü. Bu görüntü onu sarstı; Idaho'nun, bir kaya çıkıntısına doğru havzanın kıyısı boyunca kendisine yol göstermesine izin verdi. Oradaki Fremenler, sıkıştırma aletleriyle kumun içinde aşağıya doğru bir yol açıyorlardı.

"Çantanızı alabilir miyim, Efendimiz," diye sordu Idaho.

"Ağır değil, Duncan," dedi Paul.

"Vücut kalkanınız yok," dedi Idaho. "Benimkini ister misiniz?" Uzaktaki sarp kayalığa şöyle bir baktı. "Büyük olasılıkla çevrede daha fazla lazer silahı kullanılmayacak."

"Kalkanın sende kalsın, Duncan. Senin sağ kolun benim için yeterli bir kalkandır."

Jessica bu övgünün nasıl etkisini gösterdiğini ve Idaho'nun Paul'e nasıl yaklaştığını görerek şöyle düşündü: *Oğlumun, insanları üzerinde ne kadar da güçlü bir etkisi var.*

Fremenler, çölün doğal yeraltı kompleksine inen bir geçidi ortaya çıkaran kaya kapağı kaldırdılar. Geçidin ağzını kamufle etmek için bir örtü örtülmüştü.

"Bu taraftan," dedi Fremenlerden biri, karanlığa inen kaya basamaklarda onlara yol gösterdi.

Örtü, arkalarından gelen ay ışığını kapattı. Önlerinde kısık yeşil bir ışık yandı, basamaklarla kaya duvarları ve sola doğru bir dönüşü aydınlattı. Şimdi dört bir yanlarını saran cüppeli Fremenler onları aşağı doğru sürüklüyorlardı. Köşeyi döndüler ve aşağıya doğru eğimli başka bir geçit

olduğunu fark ettiler. Bu geçit kabaca oyulmuş bir mağara odasına açılıyordu.

Kynes önlerinde duruyordu, cüppesinin kapüşonunu geriye doğru atmıştı. Damıtıcı giysisinin yakası yeşil ışıkta parıldıyordu. Uzun saçları ve sakalı karmakarışıktı. Akı olmayan mavi gözleri, kalın kaşlarının altında bir karanlıktı.

Karşılaşma anında Kynes kendi kendine şaştı: *Niçin bu insanlara yardım ediyorum? Şimdiye kadar yaptığım en tehlikeli şey bu. Beni de onlarla birlikte ölüme sürükleyebilir.*

Kynes, dosdoğru Paul'e baktı; çocuğun erkekliğin sorumluluğunu yüklenmiş; kederini gizlemiş; şu anda üstlenilmesi gereken mevki, yani düklük dışında her şeyi bastırmış olduğunu gördü. Ve Kynes o anda, düklüğün sırf bu genç nedeniyle hala var olduğunu ve bunun hafife alınacak bir şey olmadığını anladı.

Jessica odaya bir kez göz gezdirip Bene Gesserit yöntemiyle duyularına kaydetti; bir laboratuvar, antik tarzda keskin hatlarla dolu medeni bir yer.

"Bu babamın ileri üs olarak istediği, İmparatorluk'un Ekolojik Deney İstasyonlarından biri," dedi Paul.

Babasının istediği! diye düşündü Kynes.

Ve tekrar kendine hayret etti. *Bu kaçaklara yardım edecek kadar aptal mıyım? Bunu niçin yapıyorum? Şimdi onları öldürüp Harkonnenlerin güvenini satın almak ne kadar kolay olurdu...*

Paul annesini örnek alıp odayı bir bütün olarak inceledi, bir duvar boyunca uzanan tezgahı ve hiçbir özelliği olmayan kaya duvarları gördü. Tezgahın üstünde aletler diziliydi; ışıltılı kadranlar, içinden cam tüpler çıkan tel ızgaralı planyalar. İçeriye bir ozon kokusu sinmişti.

Fremenlerden bazıları odanın görünmeyen bir köşesinde toplandılar ve oradan yeni sesler gelmeye başladı; makine öksürükleri, dönen kayışların ve çoklu mekanizmaların kişnemeleri.

Paul odanın öbür ucuna baktı; duvara dizilmiş, içinde küçük hayvanlar olan kafesleri gördü.

"Buranın ne olduğunu doğru tahmin ettiniz," dedi Kynes. "Böyle bir yeri ne için kullanırdınız, Paul Atreides?"

"Bu gezegeni insan yaşamına elverişli bir yer haline getirmek için," dedi Paul.

Belki de bu yüzden onlara yardım ediyorum, diye düşündü Kynes.

Makine sesleri ani bir vızıltıyla yerini sessizliğe bıraktı. Bu boşlukta, kafeslerden çok tiz bir hayvan sesi geldi. Sanki hayvan utanmış gibi, ses aniden kesildi.

Paul dikkatini tekrar kafeslere çevirdi, hayvanların kahverengi kanatlı yarasalar olduğunu gördü. Kafeslerin arkasındaki yan duvardan otomatik bir yemlik çıktı.

Odanın gizli bölümünden çıkan bir Fremen Kynes'a şunları söyledi: "Liet, alan jeneratörü donanımı çalışmıyor. Kendimizi yakınlık dedektörlerinden saklayamıyorum."

"Tamir edebilir misin?" diye sordu Kynes.

"Hemen yapamam. Parçalar..." Adam omuz silkti.

"Peki," dedi Kynes. "O halde, makineler olmadan idare edeceğiz. Havayı yüzeye atmak için bir el pompası bulun."

"Derhal." Adam koşturarak uzaklaştı.

Kynes tekrar Paul'e döndü. "İyi bir yanıt verdin."

Jessica adamın sesindeki rahat gürlemenin farkına vardı. Bu *soylu* bir sesti, emretmeye alışıktı. Ve ona Liet diye hitap edildiğini de kaçırmadı. Liet, adamın gizli Fremen kişiliğiydi, uysal gezegenbilimcinin diğer yüzü.

"Yardımınız için size minnettarız, Doktor Kynes," dedi.

"Hımmm, göreceğiz," dedi Kynes. Adamlarından birine başıyla işaret etti. "Daireme bahar kahvesi getir, Şamir."

"Derhal, Liet," dedi adam.

Kynes odanın yan duvarındaki kemerli girişi işaret etti. "Lütfederseniz."

Jessica kabul etmeden önce asil bir şekilde başıyla onayladı. Paul'ün, Idaho'ya, orada nöbet tutmasını söyleyen bir el işareti yaptığını gördü.

Derinliği iki adım olan geçit, ağır bir kapıyla kare şeklinde bir ofise açılıyordu. Ofis altın rengi ışıkürelerle aydınlatılmıştı. Jessica içeri girerken elini kapıya sürttü, plasçelik olduğunu anlayarak şaşırdı.

Paul odanın ortasına doğru üç adım attı, çantasını yere bıraktı. Arkasından kapının kapandığını duydu, mekanı inceledi; bir kenar yaklaşık sekiz metreydi, doğal kayadan köri renkli duvarları sağdaki metal dosya dolapları bölüyordu. Üst kısmı, sarı baloncuklarla dolu buzlu camdan yapılmış, alçak bir çalışma masası odanın merkezine yerleştirilmişti. Masanın çevresinde dört tane süspansörlü sandalye vardı.

Kynes, Paul'ün çevresinden dolaşıp Jessica için bir sandalye tuttu. Jessica otururken, oğlunun odayı inceleyişini fark etti.

Paul bir an daha ayakta kaldı. Odanın hava akımlarındaki belli belirsiz bir sapma, ona, sağ taraflarındaki dosya dolaplarının arkasında gizli bir çıkış olduğunu söyledi.

"Oturmaz mısınız, Paul Atreides?" diye sordu Kynes.

Nasıl da özenle ünvanımı söylemekten kaçınıyor, diye düşündü Paul. Ama sandalyeyi kabul etti ve Kynes otururken sessiz kaldı.

"Arrakis'in bir cennet olabileceğini algıladınız," dedi Kynes. "Yine de, gördüğünüz gibi, İmparatorluk buraya yalnız kendi fedailerini, kendi bahar arayıcılarını gönderiyor."

Paul dukalık mührünün takılı olduğu başparmağını kaldırdı. "Bu yüzüğü görüyor musunuz?"

"Evet."

"Anlamını biliyor musunuz?"

Jessica oğluna bakmak için hızla döndü.

"Babanız Arrakeen yıkıntıları içinde cansız yatıyor," dedi. "Teknik olarak Dük'sünüz."

"Ben bir İmparatorluk askeriyim," dedi Paul, *"teknik olarak* bir fedai."

Kynes'ın yüzü karardı. "İmparator'un Sardokarları babanızın ölüsü üstünde dikilirken bile mi?"

"Sardokarlar başka bir şey, benim yasal yönetme gücümün kaynağı başka," dedi Paul.

"Yönetme sorumluluğunu kimin üstleneceğini belirlemek için Arrakis'in kendine özgü bir yolu vardır," dedi Kynes.

Ve Jessica, ona bakmak için dönerken düşündü: *Bu adamın çelik gibi sinirleri var, kimse onu öfkelendiremiyor... ve bizim çeliğe ihtiyacımız var. Paul tehlikeli bir şey yapıyor.*

Paul şöyle dedi: "Arrakis'teki Sardokarlar, sevgili İmparator'umuzun babamdan nasıl korktuğunun bir göstergesi. Şimdi, *ben* imparator Padişah'ın korkması için sebep..."

"Delikanlı," dedi Kynes, "öyle şeyler var ki sen..."

"Bana Efendimiz ya da Efendim diye hitap edeceksin," dedi Paul.

Daha nazik, diye düşündü Jessica.

Kynes gözlerini Paul'e dikti ve Jessica gezegenbilimcinin yüzündeki hayranlık pırıltısını ve hafif gülümsemeyi fark etti.

"Efendimiz," dedi Kynes.

"Ben, İmparator için bir sıkıntı kaynağıyım," dedi Paul. "Ben, Arrakis'i ganimet olarak bölüşecek herkes için bir sıkıntı kaynağıyım. Yaşadığım sürece, boğazlarına takılıp onları öldürecek bir sıkıntı kaynağı olmaya devam edeceğim!"

"Sözler," dedi Kynes.

Paul gözlerini ona dikip konuşmaya başladı: "Burada bir efsaneniz var; Lisan-ül-Gayb, Dış Dünya'dan gelen Ses, Fremenlere cennetin yolunu gösterecek olan kişi. Adamlarınız..."

"Batıl inanç!" dedi Kynes.

"Belki öyle," diye onayladı Paul. "Belki de değil. Batıl inançların bazen garip kökleri ve daha garip dalları vardır."

"Bir planınız var," dedi Kynes. "Bu kadarı belli... *Efendimiz. "*

"Fremenleriniz, Sardokarların Harkonnen üniforması içinde burada olduğuna dair bana kesin kanıtlar getirebilirler mi?"

"Çok büyük olasılıkla."

"İmparator, buranın yönetimine yeniden bir Harkonnen getirecek," dedi Paul. "Hatta belki de Hayvan Rabban'ı. Getirsin bakalım. Bir kez kendi suçundan kaçma telaşına düştüğünde, bırakalım İmparator, Landsraad'ın önünde duran bir Suç Duyurusu olasılığıyla yüzyüze kalsın. Bırakalım orada yanıt..."

"Paul!" dedi Jessica.

"Landsraad Yüksek Kurulu'nun senin savını kabul ettiğini farzetsek bile," dedi Kynes, "oradan tek bir sonuç çıkabilir: İmparatorluk ve Büyük Evler arasında genel savaş."

"Kaos," dedi Jessica.

"Ama ben kendi savımı İmparator'a sunacağım," dedi Paul, "ve ona kaosa karşı bir alternatif önereceğim."

Jessica kuru bir sesle konuştu: "Şantaj mı?"

"Senin de söylemiş olduğun gibi bu devlet yönetiminin araçlarından biri," dedi Paul; ve Jessica onun sesindeki iğneleyiciliği duydu. "İmparator'un oğlu yok, yalnızca kızları var."

"Tahta geçmeyi mi amaçlıyorsun?" diye sordu Jessica.

"İmparator, toplu bir savaşla İmpartorluk'un parçalanması riskini göze almayacaktır," dedi Paul. "Mahvolmuş gezegenler, her yerde kargaşa; bu riski göze almayacaktır."

"Bu planladığın umutsuz bir kumar," dedi Kynes.

"Landsraad'ın Büyük Evleri en çok neden korkar?" diye sordu Paul. "Şu anda Arrakis'te olanlardan; Sardokarların onları tek tek avlamasından *Bu yüzden* bir Landsraad var. Büyük Sözleşme'nin harcı işte bu. Yalnızca birlik olurlarsa imparatorluk güçlerine karşı koyabilirler."

"Ama onlar..."

"Korktukları bu," dedi Paul. "Arrakis, bir birleşme çığlığı haline gelecek. Her biri babamda kendisini görecek; sürüden kopartılmış ve öldürülmüş."

Kynes, Jessica'ya: "Planı başarılı olur mu?" diye sordu.

"Ben Mentat değilim," dedi Jessica.

"Ama Bene Gesserit'sin."

Jessica adama soru dolu bir bakış savurarak şöyle dedi: "Planının iyi yönleri de var kötü yönleri de... bu aşamadaki her plan gibi. Bir planın başarısı içeriğine olduğu kadar uygulanmasına da bağlıdır."

"‘Kanun en yüce bilimdir,' " diye alıntı yaptı Paul. "İmparator'un kapısının üstünde yazdığı gibi. Ona kanunun ne olduğunu göstereceğim."

"Ben bu planı tasarlayan birisine güvenebileceğimden emin değilim," dedi Kynes." Arrakis'in kendi planı var ve biz..."

"Tahta geçince," dedi Paul, "elimin tek bir hareketi Arrakis'i cennet haline getirmeye yeter. Desteğiniz için önerdiğim karşılık bu."

Kynes kaskatı kesildi. "Sadakatim satılık değildir, *Efendim.”*

Paul, gözlerini karşısındaki adama dikti, mavi içinde mavi gözlerin soğuk bakışıyla karşılaştı, sakallı yüzünü ve otoriter görünüşünü inceledi. Paul'ün dudaklarında sert bir gülümseme belirdi ve: "Doğru söylüyorsunuz. Özür dilerim," dedi.

Kynes Paul'ün bakışına karşılık verip hemen ardından: "Bugüne kadar hiçbir Harkonnen, hatasını kabul etmedi. Belki de siz onlar gibi değilsiniz, Atreides."

"Bu eğitimlerindeki bir hata olabilir," dedi Paul. "Satılık olmadığınızı söylediniz ama size kabul edeceğiniz bir karşılık verebileceğime inanıyorum. Sadakatinize karşılık *kendi* sadakatimi öneriyorum... tam anlamıyla."

Oğlumda Atreides samimiyeti var, diye aklından geçirdi Jessica. *O harikulade ve neredeyse naif onura sahip ve bu gerçekten çok güçlü bir kuvvet.*

Paul'ün sözlerinin Kynes'ı sarstığını gördü.

"Saçma," dedi Kynes. "Sen daha bir çocuksun ve..."

"Ben Dük'üm," dedi Paul. "Ben bir Atreides'im. Bugüne kadar hiçbir Atreides böyle bir sözden dönmedi."

Kynes yutkundu.

"Ben tam anlamıyla dediğimde," dedi Paul, "bu hiçbir koşul olmadan demektir. Sizin için canımı veririm."

"Efendimiz!" dedi Kynes ve bu sözcük ağzından zorlanarak çıktı; ama Jessica adamın artık on beş yaşında bir çocuğa değil, bir erkeğe, kendisinden üstün birisine hitap ettiğini anladı. Şimdi Kynes, sözcüğü gerçek anlamıyla kullanmıştı.

Şu anda Paul için canını verir, diye düşündü Jessica. *Atreidesler bunu nasıl, böylesine hızlı, böylesine kolaylıkla başarıyorlar?*

"Gerçekten bunu demek istediğinizi biliyorum," dedi Kynes. "Ama Harkon..."

Paul'ün arkasındaki kapı sertçe açıldı. Hızla arkasına bakınca orada dönen çatışmayı gördü; bağrışmalar, çelik şakırtıları, geçitte acıyla buruşup donmuş yüzler.

Paul, yanında annesiyle kapıya doğru atıldı, geçidi kapayan Idaho'yu, bir kalkanın titreşiminin gerisindeki kan çanağına dönmüş gözlerini, arkasındaki pençe gibi elleri, boş yere kalkana çarpan çeliğin çizdiği yayları gördü Kalkanın geri püskürttüğü bir bayıltıcının ateş eden turuncu ağzı göründü. Idaho'nun kılıçları her yerdeydi, savruluyor savruluyor, uçlarından kırmızı damlalar düşüyordu

Sonra Kynes, Paul'ün yanına geldi ve ağırlıklarını kapıya verdiler.

Paul, Harkonnen üniformalarının oluşturduğu bir yığının önünde duran Idaho'yu son bir kez gördü: sarsılışını, kontrollü sendeleyişini, kara bir keçinin postunu andıran, içinde ölümün kırmızı çiçeği açmış saçlarını. Ardından kapı kapandı ve Kynes sürgüleri itince klik diye bir ses geldi.

"Kararımı verdim gibi görünüyor," dedi Kynes.

"Kapatılmadan önce birisi makinelerinizi saptamış," dedi Paul. Annesini kapıdan uzaklaştırdı, gözlerindeki umutsuzluğu gördü

"Kahve gelmeyince bir terslik olduğundan şüphelenmeliydim," dedi Kynes.

"Burada gizli bir geçidiniz var," dedi Paul. "Onu kullanalım mı?"

Kynes derin bir nefes alarak: "Bu kapının, bir lazer silahı dışında her şeye en az yirmi dakika dayanması lazım."

"Bu tarafta kalkanlarımız olduğu korkusuyla lazer silahı kullanmayacaklardır," dedi Paul.

"Bunlar Harkonnen üniforması giymiş Sardokarlar," diye fısıldadı Jessica.

Artık kapıya ritmik darbelerle vurulduğunu duyabiliyorlardı.

Kynes sağ taraftaki duvara dayalı dolapları göstererek," Bu taraftan."

İlk dolaba yöneldi, çekmecelerden birini açtı, içindeki bir kolu oynattı. Dolaplar olduğu gibi dönerek bir tünelin karanlık ağzını ortaya çıkaracak şekilde açıldı. "Bu kapı da plasçeliktir," dedi Kynes.

"İyi hazırlanmışsınız," dedi Jessica.

"Seksen yıl Harkonnen idaresi altında yaşadık," dedi Kynes. Onları karanlığa doğru yöneltti, kapıyı kapattı.

Jessica, aniden oluşan karanlıkta, önündeki zeminin üstünde parlak bir ok gördü.

Arkalarından Kynes’ın sesi geldi: "Burada ayrılıyoruz. Bu duvar daha sağlamdır. En azından bir saat dayanır. Şu zemindekine benzeyen okları izleyin. Siz geçtikçe sönecekler. Sizi bir labirentten geçirip bir topter gizlediğim başka bir çıkışa götürecekler. Bu gece çölde bir fırtına var. Tek umudunuz bu fırtınayı yakalamak, tepesine dalmak ve onunla gitmek. Halkım topter çalarken böyle yapar. Fırtınanın içinde yüksekte kalırsanız, kurtulursunuz."

"Ya sen?" diye sordu Paul.

"Ben başka bir yoldan kaçmaya çalışacağım. Eğer yakalanırsam... şey, ben hala İmparatorluk Gezegenbilimcisiyim. Sizin esiriniz olduğumu söyleyebilirim."

Korkaklar gibi kaçmak, diye düşündü Paul. *Ama babamın intikamını almak için başka nasıl hayatta kalabilirim ki?* Kapıya bakmak için döndü.

Jessica onun hareket ettiğini duyarak şöyle dedi: "Duncan öldü, Paul. Yarayı gördün. Onun için hiçbir şey yapamazsın."

"Bir gün bütün bunların hesabını soracağım," dedi Paul.

"Eğer şimdi acele ederseniz," dedi Kynes.

Paul omzunda adamın elini hissetti.

"Nerede buluşacağız, Kynes?" diye sordu Paul.

"Sizi aramaları için Fremenleri yollayacağım. Fırtınanın güzergahı biliniyor. Şimdi acele edin. Ana Tanrıça size hız ve şans versin."

Onun gittiğini duydular, karanlığın içinde hızlı bir hareket.

Jessica uzanıp Paul'un elini buldu, onu hafifçe çekti. "Ayrılmamalıyız," dedi.

"Evet."

Annesini izleyerek ilk oku geçti, üzerine bastıkları zaman okun nasıl karardığını gördü, ileride başka bir ok onlara işaret veriyordu.

Onu geçtiklerinde okun kendi kendine söndüğünü ve ileride başka bir ok daha olduğunu gördüler.

Artık koşuyorlardı.

Planların içindeki planların içindeki planların içinde planlar, diye düşündü Jessica. *Şimdi de bir başkasının planının parçası haline mi geldik?*

Soluk ışıkta yalnızca belli belirsiz algılanan dönüşlerde ve geçtikleri yan yollarda oklar onlara yol gösterdi. Yol bir süre aşağıya doğru meyletti, sonra yukarı, hep yukarı. Sonunda basamaklara geldiler, bir köşeyi döndüler ve karşılarına merkezinde koyu renk bir kol olan parlak bir duvar çıktı.

Paul kola bastırdı.

Duvar kavis çizerek onlardan uzaklaştı. Parlayan ışık, ortasında bir ornitopter bulunan, kayadan yontulmuş bir mağarayı gözler önüne serdi. Hava taşıtının ötesinde, üzerinde kapı olduğuna dair bir işaret bulunan düz gri bir duvar görünüyordu

"Kynes nereye gitti?" diye sordu Jessica.

"Her iyi gerilla liderinin yapacağını yaptı," dedi Paul. "Bizi iki gruba ayırdı ve eğer yakalanırsa nerede olduğumuzu söyleyemeyeceği şekilde her şeyi düzenledi. Nerede olduğumuzu gerçekten bilmeyecek."

Paul annesini odanın içine doğru çekti ve ayaklarının zeminden nasıl toz kaldırdığını fark etti.

"Uzun süredir buraya kimse gelmemiş," dedi Paul.

"Fremenlerin bizi bulabileceğinden emin görünüyordu."

"Ben de eminim."

Paul annesinin elini bıraktı, ornitopterin sol kapısına yaklaştı, açtı ve çantayı arka tarafa yerleştirdi. "Yakınlık dedektörleri bu gemiyi algılayamaz," dedi Paul. "Gösterge panosunda kapı ve ışık için uzaktan kumanda var. Harkonnen idaresi altında geçirdikleri seksen yıl onlara dikkatli olmayı öğretmiş."

Jessica taşıtın diğer tarafına yaslanıp soluklandı.

"Harkonnenlerin bu alan üzerinde bir gözetleme gücü vardır," dedi. "Aptal değiller." Yön duygusunu dikkate alarak sağ tarafı gösterdi. "Gördüğümüz fırtına bu tarafta."

Paul, hareket etmesini engelleyen ani bir isteksizlikle mücadele ederek başıyla onayladı. Bunun sebebini biliyordu ama bunu bilmek bir işe yaramıyordu. Bu gece bir ara, bir karar-bağlantısını geçip derin bilinmeyene girmişti. Onları çevreleyen zaman-alanını biliyordu ama burası-ve-şimdi gizemli bir yer olarak kalmıştı. Sanki kendisini bir vadinin içine doğru

gözden kaybolurken uzaktan görmüştü. Bu vadiden çıkan sayısız yoldan bazıları bir Paul Atreides'i tekrar görüş alanına sokabilirdi, ama birçoğu sokamazdı.

"Ne kadar çok beklersek o kadar iyi hazırlanacaklardır," dedi Jessica.

"Binip kemerini bağla," dedi Paul.

Kendisi de ornitoptere binerken, buranın hiçbir önsezi görüntüsünde görülemeyen bir *kör* alan olduğu düşüncesiyle boğuşuyordu. Ve ani bir şokla, önsezi hafızasına gitttikçe daha fazla bel bağladığını ve bu olağandışı acil durumda bunun kendisini zayıflattığını fark etti.

"Eğer yalnızca gözlerine bel bağlarsan, diğer duyuların zayıflar." Bu bir Bene Gesserit aksiyomuydu. O an bunu kafasına yerleştirip bir daha hiçbir zaman bu tuzağa düşmemeye söz verdi, tabii bundan sağ çıkarsa.

Paul emniyet kemerini bağladı, annesinin de bağlamış olduğunu gördü ve taşıtı kontrol etti. Tam açık durumda olan kanatların ince metal kirişleri uzamıştı, içeri çekme koluna dokundu, Gurney Halleck'in öğrettiği jet-itişli kalkış için kanatların kısalmasını izledi. Marş düğmesi kolayca hareket etti. Jet motorları çalışmaya başlarken gösterge panosundaki kadranlar harekete geçti. Türbinler kısık ıslık seslerini çıkarmaya başladılar.

"Hazır mısın?" diye sordu Paul.

"Evet."

Paul ışıkların uzaktan kumandasına dokundu.

Karanlık onları bir battaniye gibi örttü.

Kapının uzaktan kumandasını çalıştırırken elleri ışıklı kadranların önünde bir gölgeydi. Önlerinde kulak tırmalayıcı hır ses yükseldi. Bir kum şelalesinin hışırtısı sessizliğe karıştı. Tozlu bir esinti Paul'ün yanaklarına değdi. Kapısını kapatınca ani bir basınç hissetti.

Biraz önce kapı-duvarın olduğu yerde, karanlığın çizdiği keskin köşeli bir çerçevenin içinde, kumun bulanıklaştırdığı yıldızlardan oluşan geniş bir

yama göründü. Yıldızların ışığı, ötede bir platformu, kum dalgacıklarının oluşturduğu bir izi gözler önüne seriyordu.

Paul panoda parlayan seri-hareket düğmesine bastı. Kanatlar geriye ve aşağıya doğru kırılarak topteri yuvasından dışarıya savurdu. Kanatlar kalkış konumuna kilitlenirken jet motorlarından güç akın etti.

Jessica ellerini hafifçe ikili kumandaların üstüne koydu ve oğlunun hareketlerindeki kendine güveni hissetti. Korkmuştu ama coşku doluydu. *Artık tek umudumuz Paul'ün eğitimi,* diye düşündü. *Onun gençliği ve çevikliği.*

Paul jet motorlarına daha fazla güç verdi, ilerdeki yıldızların önünden karanlık bir duvar kalkarken topter yana yatarak onları koltuklarına gömdü. Taşıtın kanatlarını daha fazla açıp güç verdi. Kalkışı sağlayan kanat çırpışların tekrar artmasıyla, dışarıya, kayaların ve yıldızların ışığında gümüş donukluğunda görünen sivri kaya çıkıntılarının üstüne çıktılar. Tozların kızıla boyadığı ikinci ay, sağ taraflarında ufkun üstünde kendini göstererek fırtınanın kurdele şeklindeki bulutunu gözler önüne seıdi

Paul'ün elleri kumandaların üstünde dans ediyordu. Kanatlar kapanarak yerlerine oturdular. Taşıt, sabit bir şekilde yana yatıp dönerken G kuvveti bedenlerini diğer tarafa çekti.

"Arkamızda jet alevleri var!" dedi Jessica.

"Gördüm."

Güç kolunu hızla ileri itti.

Topter, korkmuş bir hayvan gibi ileriye atıldı, fırtınaya ve Çölün büyük kıvrımına doğru güneybatı yönünde ilerledi. Paul, yakın mesafede, kaya hattının nerede bittiğini ve kumulların altına gömülü yeraltı kompleksinin nerede olduğunu gösteren dağınık gölgeler gördü. Ay ışığında uzayan tırnak şeklindeki gölgelerin ötesinde kumulun biri alçalırken biri yükseliyordu.

Ve fırtınanın enginliği, yıldızların önüne çekilmiş bir duvar gibi ufkun üstüne tırmanıyordu.

Bir şey topteri sarstı.

"Top ateşi!" dedi Jessica nefes nefese. "Bir çeşit fırlatıcı silah kullanıyorlar."

Paul'ün yüzünde aniden beliren hayvansı bir sırıtış gördü. "Lazer silahlarını kullanmaktan kaçınıyor gibiler," dedi Paul.

"Ama kalkanımız yok ki!"

"Onlar bunu biliyorlar mı?"

Topter tekrar titredi.

Paul geriye bakmak için döndü. "İçlerinden sadece bir tanesi bize ayak uydurabilecek kadar hızlı görünüyor."

Dikkatini rotaya çevirdi ve önlerinde yükselen fırtına duvarını izledi. Elle tutulabilecek katılıkta görünüyordu.

"Fırlatma rampaları, roketler, bütün bu antik silahlar... bu Fremenlere vereceğimiz şeylerden biri," diye fısıldadı Paul.

"Fırtına," dedi Jessica. "Dönsen daha iyi olmaz mıydı?

"Arkamızdaki gemi ne durumda?"

"Yetişiyor."

"Şimdi!"

Paul kanatları kapattı, topteri sertçe sola doğru yatırarak, aldatıcı bir şekilde yavaş yavaş kaynaşan fırtına duvarının içine daldı ve G kuvvetinin yanaklarını çektiğini hissetti.

Çölü ve ayı örtecek kadar yoğunlaşarak yavaş yavaş bulut haline gelen tozun içine süzülüyormuş gibiydiler. Hava taşıtı, yalnızca gösterge panosunun yeşil ışığının aydınlattığı uzun ve yatay bir karanlık fısıltısı haline geldi.

Jessica'nın aklından bu tür fırtınalarla ilgili tüm uyarılar şimşek hızıyla geçti; metali tereyağını keser gibi kesebilir, etleri kemiklerinden sıyırabilir ve kemikleri kemirebilirlerdi. Tozun bir battaniye gibi örttüğü rüzgarın çarpışını hissetti. Oğlu kumandalarla boğuşurken rüzgar onları döndürdü. Paul'ün gücü kestiğini gördü, geminin kıç tarafının kalktığını hissetti. Çevrelerindeki metal tısladı ve titredi.

"Kum!" diye bağırdı Jessica.

Panodan gelen ışıkta, oğlunun kafasını olumsuz anlamda salladığını gördü. "Bu yükseklikte bu kadar çok kum olmaz."

Ama girdabın derinliklerine gömüldüklerini hissedebiliyordu.

Paul kanatları tam yükselme açıklığına getirdi, gerilme nedeniyle gıcırdadıklarını duydu. İçgüdüsel olarak süzülüp irtifa için mücadele ederken gözlerini göstergelerden bir an olsun ayırmadı.

İçinde oldukları geçitte ses azaldı.

Topter sola doğru yatmaya başladı. Paul dikkatini konum eğrisinin içinde ışıldayan küreye odakladı, taşıtını yeniden dengeli uçuşa getirmeye çabaladı.

Jessica, kendilerinin durduğu, dışardaki her şeyin hareket ettiği hissine kapılarak ürktü. Belirsiz bir bej rengi pencerelere çarparak akarken, gürleyen bir ıslık sesi ona çevrelerindeki güçleri hatırlattı.

Saatte yedi ya da sekiz yüz kilometreye varan rüzgarlar, diye düşündü. Adrenalinin yol açtığı sinirlilik onu kemiriyordu. *Korkmamalıyım,* dedi kendi kendine, Bene Gesserit duasının sözlerini tekrarlayarak. *Korku akıl katilidir.*

Uzun yıllar süren eğitimi yavaş yavaş başarılı oldu.

Sükunet geri döndü.

"Kaplanı kuyruğundan yakaladık," diye fısıldadı Paul. "Aşağıya inemeyiz, konamayız... ve bizi bundan çıkarabileceğimi sanmıyorum. Bunu

atlatmak zorunda kalacağız."

Sükunet Jessica'yı terk etti. Jessica takırdayan dişlerini birbirine kenetledi. Ardından Paul'ün duayı okuyan alçak ve kontollü sesini duydu:

"Korku akıl katilidir. Korku toptan yok oluşu getiren küçük ölümdür. Korkumla yüzleşeceğim. Üzerimden ve içimden geçmesine izin vereceğim. Ve geçip gittiği zaman geçtiği yolu görmek için içimdeki göze döneceğim. Korkunun gittiği yerde hiçbir şey olmayacak. Yalnızca ben kalacağım."

Neyi hakir görürsün, işte tam da bununla tanınırsın.

- Prenses Irulan'ın yazdığı "Muad'Dib'i Anlamak"tan

"Öldüler, Baron," dedi muhafız yüzbaşısı Iakin Nefud. "Kadın da çocuk da kesinlikle öldü."

Baron Vladimir Harkonnen özel dairesinin uyku süspansörlerinde oturuyordu. Bu dairenin ötesinde, Arrakis'e konuşlandırdığı, onu çok kabuklu bir yumurta gibi saran uzay firkateyni uzanıyordu. Oysa burada geminin sert metali, perdelerle, kumaş kaplamalarla ve nadide sanat eserleriyle gizlenmişti.

"Bu kesin," dedi muhafız yüzbaşısı. "Öldüler."

Baron süspansörlerin içindeki vücudunu kaydırdı, dikkatini karşı duvardaki bir nişin içinde duran ebalinden yapılmış sıçrayan oğlan çocuğu heykeline yoğunlaştırdı. Uykusu kaçmıştı. Boynunun yağlı kıvrımları altındaki yastıklı süspansörü düzeltti, yatak odasındaki tek ışıkürenin arkasına, penta-kalkan yüzünden içeri giremeyen Yüzbaşı Nefud'un durduğu kapı aralığına baktı.

"Kesinlikle öldüler, Baron," diye tekrarladı adam.

Baron, Nefud'un gözlerinde semuta donukluğunun izini fark etti. Adamın, raporu aldığında uyuşturucunun hazzıyla çok derinlere dalmış olduğu ve koşa koşa buraya gelmeden önce yalnızca panzehir almak için durduğu açıktı.

"Ayrıntılı bir rapor aldım," dedi Nefud.

Azıcık terlesin, diye düşündü Baron. *Devlet yöneliminin araçlarını daima keskin ve hazır tutmak gerekir. Güç ve korku. keskin ve hazır*

"Cesetlerini gördün mü?" diye gürledi Baron.

Nefud bir an duraksadı.

"Evet?"

"Efendim... bir kum fırtınasının içine dalarken görülmüşler... sekiz yüz kilometrenin üzerinde esen rüzgarlar. Hiçbir şey böyle bir fırtınadan kurtulamaz, Efendim. Hiçbir şey! Kendi taşıtlarımızdan biri takip sırasında paramparça oldu."

Baron gözlerini Nefud'a dikti; adamın, hatları makasa benzeyen çene kaslarındaki sinirli seyirmeyi ve yutkunurken çenesinin nasıl oynadığını fark etti.

"Cesetleri gördün, değil mi?" diye sordu Baron.

"Efendim..."

"Ne diye zırhını şakırdatarak buraya geldin?" diye kükredi Baron. "Bana kesin olmayan bir şeyin kesin olduğunu söylemeye mi? Seni böyle bir salaklık için öveceğimi, seni tekrar terfi ettireceğimi mi sanıyorsun?"

Nefud'un yüzü kağıt gibi oldu.

Şu korkak tavuğa bak, diye düşündü Baron. *Bunun gibi yararsız ahmaklarla çevriliyim. Bu hayvanın önüne kumu savurup tahıl olduğunu söyleseydim gagalamaya başlardı.*

"O halde Idaho denen adam bizi onlara götürdü, öyle mi?" diye sordu Baron.

"Evet, Efendim."

Bak nasıl pat diye cevap veriyor, diye düşündü Baron. "Fremenlerin yanına kaçmaya çalışıyorlardı, öyle mi?"

"Evet, Efendim."

"Başka bir şey var mı bu... raporda?"

"İmparatorluk Gezegenbilimcisi Kynes bu işin içinde, Efendim. Idaho, bu Kynes'la gizli kapaklı bir şekilde buluştu... Hatta *şüpheli* bir şekilde diyebilirim."

"Eee?"

"Onlar... ımm, birlikte, çölde bir yere doğru kaçtılar, belli ki çocuğun ve annesinin saklandığı yere. Kovalamacanın heyecanı içinde, gruplarımızdan bazıları lazer silahı-kalkan patlamasına yakalandılar."

"Kaç kişi kaybettik?"

"Ben... ımm, henüz emin değilim, Efendim."

Yalan söylüyor, diye düşündü Baron. *Durum oldukça kötü olmalı.*

"Şu imparatorluk uşağı Kynes," dedi Baron, "ikili oynuyordu, öyle mi?"

"Şerefim üzerine bahse girerim, Efendim."

Şerefi!

"Adamı öldürt," dedi Baron.

"Efendim! Kynes *imparatorluk* Gezegenbilimcisi, Majesteleri'nin kendi hizme..."

"Kaza süsü ver o halde!"

"Efendim, bu Fremen yuvası zaptedilirken bizim güçlerimizle birlikte Sardokarlar da vardı. Şu anda Kynes onların elinde."

"Onu ellerinden kurtar. Sorgulamak istediğimi söyle."

"Ya karşı çıkarlarsa?"

"Doğru dürüst halledersen karşı çıkmazlar."

Nefud yutkundu. "Başüstüne, Efendim."

"Adam ölmeli," diye gürledi Baron. "Düşmanlarıma yardım etmeye çalıştı."

Nefud, ağırlığını bir ayağından öbürüne verdi.

"Evet?"

"Efendim, Sardokarların... elinde, sizin ilginizi çekebilecek bir kişi daha var. Dük'ün Baş Suikastçi'sini yakalamışlar."

"Hawat mı? Thufir Hawat mı?"

"Tutsağı kendi gözlerimle gördüm, Efendim. Hawat."

"Bunun olabileceğine inanmazdım!"

"Bir bayıltıcıyla yere serildiğini söylüyorlar, Efendim. Çölde. Kalkanını kullanamamış. Hemen hemen hiç zarar görmemiş. Eğer onu ele geçirebilirsek çok eğleniriz."

"O bahsettiğin bir Mentat," diye gürledi Baron. "Bir Mentat ziyan edilmez. Konuştu mu? Bozguna uğraması hakkında ne diyor? Peki biliyor mu boyutunu... ama hayır."

"Yalnızca, hainin Leydi Jessica olduğuna inandığını ortaya çıkarmaya yetecek kadar konuştu, Efendim."

"Yaaa."

Baron geriye doğru gömülüp, düşündü; ardından: "Emin misin? Onu kızdıran Leydi Jessica mı?"

"Ben oradayken söyledi, Efendim."

"O zaman bırak onun yaşadığına inansın."

"Ama, Efendim..."

"Uzatma. Hawat'a kibar davranılmasını istiyorum. Ona gerçek hainin merhum Doktor Yueh olduğu hakkında hiçbir şey söylenmemeli. Doktor Yueh, Dük'ünü savunurken öldü, denilsin. Hatta bu bir açıdan doğru sayılabilir. Bunun yerine, onun Leydi Jessica'ya karşı olan şüphelerini körükleyeceğiz."

"Efendim, ben..."

"Bir Mentat'ı kontrol etmenin ve yönetmenin yöntemi, ona verilen bilgiler yoluyladır. Yanlış bilgiler... yanlış sonuçlar."

"Evet, Efendim, ama..."

"Hawat aç mı? Susuz mu?"

"Efendim, Hawat hala Sardokarların elinde!"

"Evet. Gerçekten de öyle. Ama Sardokarlar da Hawat'tan bilgi alma konusunda benim kadar isteklidir. Müttefiklerimiz hakkında bir şey fark ettim, Nefud. Pek üçkağıtçı değiller... siyasi bakımdan. Bunun kasıtlı bir şey olduğuna inanıyorum, İmparator böyle olmasını istiyor. Evet. Böyle olduğuna inanıyorum. Sardokarların komutanına, benim, bilgi vermeye gönüllü olmayan kişilerden bilgi almak konusundaki ünümü hatırlatacaksın"

Nefud mutsuz görünüyordu. "Başüstüne, Efendim."

"Sardokar komutanına, Hawat'la Kynes'ı aynı anda sorgulamak, birini diğerine karşı kullanmak istediğimi söyleyeceksin. Bu kadarını anlayacaktır, sanırım."

"Başüstüne, Efendim."

"Ve onları bir kez elimize geçirdik mi..." Baron başıyla onayladı.

"Efendim, Sardokarlar her... sorgulamada sizinle birlikte bir gözlemci olmasını isteyecekler."

"Eminim istenmeyen her gözlemciyi uzaklaştıracak bir acil durum yaratabiliriz, Nefud."

"Anladım, Efendim. Bu durum, Kynes kaza geçirebileceği zaman ortaya çıkacak."

"Demek ki, hem Kynes hem de Hawat kaza geçirecek, Nefud. Ama yalnızca Kynes gerçek bir kaza geçirecek. Benim istediğim Hawat. Evet. Ah, evet."

Nefud gözlerini kırptı, yutkundu. Soru soracakmış gibi görünüyordu ama sessiz kaldı.

"Hawat'a hem yiyecek hem de içecek verilecek," dedi Baron. "Kibar ve şefkatli davranılacak. Suyuna, merhum Piter de Vries'in geliştirdiği kalıcı zehiri karıştıracaksın. *Ve* bu noktadan sonra panzehirin, Hawat'ın beslenme rejiminin değişmez bir parçası haline gelmesini sağlayacaksın... ben aksini söylemediğim sürece."

"Panzehir, evet." Nefud başını iki yana salladı. "Ama..."

"Ahmaklık etme, Nefud. Dük, beni o zehir kapsüllü dişle neredeyse öldürüyordu. Bana üflediği gaz, beni en değerli Mentat'ım Piter'dan mahrum bıraktı. Onun yerini alacak birine ihtiyacım var."

"Hawat mı?"

"Hawat"

"Ama..."

"Hawat'ın Atreideslere tüm kalbiyle sadık olduğunu söyleyeceksin. Doğru, ama Atreidesler öldü. Onun gönlünü kazanacağız. Dük'ün ölümünden sorumlu olmadığına ikna edilmeli. Her şey o Bene Gesserit cadısının marifetiydi. Hawat'ın kötü bir efendisi vardı, duyguları mantığını gölgeleyen bir adam. Mentatlar duyguyu karıştırmadan hesap yapma yeteneğine hayrandır, Nefud. Heybetli Thufir Hawat'ın gönlünü kazanacağız."

"Gönlünü kazanacağız. Evet, Efendim."

"Maalesef Hawat'in efendisi, bir Mentat'ı hakkı olduğu halde mantığın yüce zirvelerine çıkaramayan, olanakları kısıtlı birisiydi. Hawat, bunda belirli bir doğruluk payı görecektir. Dük'ün parası, Mentat'ına gerekli bilgiyi sağlayacak en verimli casuslara yetmiyordu." Baron gözlerini Nefud'a dikti. "Asla kendimizi kandırmayalım, Nefud. Gerçek, güçlü bir silahtır. Atreidesleri nasıl yendiğimizi biliyoruz. Hawat da biliyor. Bunu servetle yaptık."

"Servetle. Evet, Efendim."

"Hawat'ın gönlünü kazanacağız," dedi Baron. "Onu Sardokarlardan saklayacağız. Ve zehirin panzehirini kesmek... bunu gerektiğinde kullanacağız. Kalıcı zehiri vücuttan atmanın hiçbir yolu yok. Ve, Nefud, Hawat asla şüphelenmeyecek. Bir zehirkoklar, panzehiri ele vermeyecek. Hawat isterse yiyeceğini inceleyebilir ve zehirin izine bile rastlayamaz."

Durumu anlayan Nefud'un gözleri faltaşı gibi açıldı.

"Bir şeyin yokluğu," dedi Baron, *"varlığı* kadar öldürücü olabilir. Mesela havanın yokluğu. Suyun yokluğu. Bağımlısı olduğumuz başka herhangi bir şeyin yokluğu." Baron başını onaylarcasına salladı. "Beni anladın mı, Nefud?"

Nefud yutkundu. "Evet, Efendim."

"O halde işinin başına. Sardokarların komutanını bul ve dediklerimi yap."

"Derhal, Efendim." Nefud eğilerek selam verip döndü ve koşturarak uzaklaştı.

Hawat benim tarafımda! diye düşündü Baron. *Sardokarlar onu bana verecek. Şüphelenecekleri bir şey varsa o da Mentat'a zarar vermek isteyeceğimdir Ve bu şüpheyi sağlamlaştıracağım! Aptallar! Tarihin en heybetli Mematlarından biri, öldürmek için eğitilmiş bir Mentat ve onu*

kırılacak salak bir oyuncakmış gibi benim kucağıma atacaklar. Onlara böyle bir oyuncaktan nasıl yararlanılabileceğini göstereceğim.

Baron süspansörlü yatağının yanındaki perdenin altına uzanıp bir düğmeye basarak büyük yeğeni Rabban'ı çağırdı. Arkasına yaslanıp gülümsedi.

Ve tüm Atreidesler öldü!

Salak muhafız yüzbaşısı haklıydı elbette. Arrakis'te kum fırtınasından tabii ki hiçbir şey kurtulamazdı. Ne bir ornitopter... ne de içindekiler. Kadın ve çocuk öldü. Doğru yerlere verilen rüşvetler, bir gezegene ezici bir askeri güç indirmek için yapılan *akla hayale sığmaz* harcama... yalnızca İmparator'un duyması için kurnazca hazırlanmış raporlar, bütün o dikkatli planlama sonunda şimdi tüm meyvelerini vermeye başlamıştı.

Güç ve korku... korku ve güç!

Baron önünde uzanan yolu görebiliyordu. Bir gün bir Harkonnen, İmparator olabilirdi. Kendisi değil, kendi dölünden biri de değil. Ama bir Harkonnen. Yanına çağırdığı Rabban da değil kuşkusuz. Rabban'ın küçük kardeşi genç Feyd-Rautha. Çocukta Baron'un hoşlandığı bir sertlik... bir zalimlik vardı.

Güzel bir çocuk, diye düşündü Baron. *Bir iki yıl sonra on yedi yaşında olduğunda, tahtı kazanmak için Harkonnen Evi'ne gereken aletin o olup olmadığını kesinlikle bileceğim.*

"Efendim Baron."

Baron'un yatak odasının kapı alanının dışında duran adam, tıknaz yapılıydı, yüzü ve bedeni çok iriydi, Harkonnen erkeklerinin kısık gözlerine ve geniş omuzlarına sahipti. Gerçi yağları pek sarkmamıştı ama bir gün fazla kilolarını portatif süspansörlerle taşımak zorunda kalacağı gün gibi açıktı.

Aklı fikri kaba kuvvette olan bir kazan kafalı, diye düşündü Baron. *Yeğenimin Mentat'lıkla alakası yok... bir Piter de Vries değil, ama bu görev*

için belki de biçilmiş kaftan. Eğer izin verirsem, yolundaki her şeyi ezip geçecektir. Ah, Arrakis'te ondan nasıl da nefret edecekler!

"Sevgili Rabban," dedi Baron. Kapı alanını kaldırdı ama vücut kalkanını özellikle tam güçte tuttu. Kalkanın titreşiminin yatağın yanındaki ışıkürenin üstünde görülebileceğini biliyordu

"Beni çağırmışsınız," dedi Rabban. Odaya girdi, vücut kalkanının havadaki parazitine bir bakış attı, süspansörlü bir sandalye arandı, bulamadı.

"Yaklaş, seni rahatça görebileceğim bir yerde dur," dedi Baron.

Rabban bir adım daha ilerlerken, lanet moruğun, ziyaretçileri ayakta durmaya zorlamak için kasıtlı olarak bütün sandalyeleri kaldırtmış olduğunu düşündü.

"Atreidesler öldü," dedi Baron. "Hepsi öldü. Bu yüzden seni Arrakis'e çağırttım. Bu gezegen tekrar senin."

Rabban gözlerini kırpıştırdı. "Ama ben sanmıştım ki Piter de Vries'i..."

"Piter da öldü."

"Piter mı?"

"Piter."

Baron kapı alanını tekrar çalıştırdı, bütün enerji girişlerine kapattı.

"Sonunda ondan bıktınız, öyle mi?" diye sordu Rabban.

Enerjiye kapalı odada sesi düz ve cansız çıktı.

"Sana bunu sadece bir kez söyleyeceğim," diye gürledi Baron. "Benim, Piter'ı değersiz bir şeyi yok eder gibi yok ettiğimi ima ediyorsun." Şişman parmaklarını şaklattı. "Böyle, ha? Ben o kadar salak değilim, Yeğen. Eğer bir daha sözle ya da hareketle benim bu kadar salak olduğumu ima edersen bunu kabalık olarak kabul ederim."

Rabban'ın kısılmış gözlerinde korku okundu. Belirli sınırlar içinde, yaşlı Baron'un, aile üyeleriyle nereye kadar ters düşebileceğini biliyordu. İşi ölüm raddesine pek getirmezdi, müthiş bir kâr ya da tahrik olmadığı sürece. Ama aile cezaları acı verici olabilirdi.

"Bağışlayın, Efendim Baron," dedi Rabban. Hem kızgınlığını gizlemek hem de boyun eğdiğini göstermek için bakışlarını indirdi.

"Beni kandıramazsın, Rabban."

Rabban gözlerini kaldırmadan yutkundu.

"Sana önemli bir şey söyleyeceğim," dedi Baron. "Bir toprak idaresinin yasal bir sürece uydurarak yapabileceği gibi, bir adamı düşünmeden yok etme sakın. Bunu daima çok önemli bir amaç için yap ve *amacının ne olduğunu bil."*

Rabban kızgınlık içinde konuştu: "Ama siz haini, Yueh'yi yok ettiniz. Dün gece gelirken cesedinin dışarı taşındığını gördüm."

Gözlerini amcasına dikti, birden bu sözlerin yaratacağı etkiden korktu.

Ama Baron gülümsedi. "Ben tehlikeli silahlar konusunda çok dikkatliyim," dedi. "Doktor Yueh bir haindi. Bana Dük'ü verdi." Baron'un sesi güçle doldu. "*Ben* bir Suk Okulu doktorunun aklını çeldim! *Ruhani* Okul! Duydun mu, evlat? Ama bu, öylece bırakılmayacak kadar vahşi bir silahtı. Ben onu dikkatsizlik sonucu yok etmedim."

"Bir Suk doktorunun aklını çeldiğinizi İmparator biliyor mu?"

Bu zekice bir soruydu, diye düşündü Baron. *Bu yeğenimi yanlış mı değerlendirdim acaba?*

"İmparator henüz bunu bilmiyor," dedi Baron. "Ama Sardokarı bunu kesinlikle ona bildirecektir. Yine de bundan önce ben kendi raporumun CHOAM şirketi kanallarıyla onun elinde olmasını sağlayacağım. Şartlandırılmış gibi yapan bir doktoru *şans eseri* keşfettiğimi açıklayacağım. Sahte bir doktor, anladın mı? Bir Suk Okulu'nun

şartlandırmasına karşı konulamayacağını herkes bildiği için bu kabul edilecektir."

"Haa, anladım," diye mırıldandı Rabban.

Ve Baron şöyle düşündü: *Öyle mi, umarım anlıyorsundur. Bunun sır olarak kalmasının ne kadar hayati olduğunu umarım anlıyorsundur.* Baron aniden kendine hayret etti. *Bunu neden yaptım? Bu aptal yeğenime, kullanıp bir kenara atmak zorunda olduğum yeğenime neden böbürlendim?* Baron kendine kızdığını hissetti. Kendi kendini ele vermiş gibi hissetti.

"Bu sır olarak kalmalı," dedi Rabban. "Anladım."

Baron iç geçirdi. "Bu sefer sana Arrakis'le ilgili farklı talimatlar vereceğim, Yeğen. En son burayı yönettiğinde seni çok dizginlemiştim. Bu sefer tek bir isteğim var."

"Nedir Efendim?"

"Gelir."

"Gelir mi?"

"Atreideslerin tepesine binmek için böyle bir askeri güç getirmek bize kaça mal oldu, bir fikrin var mı, Rabban? Askeri nakliyat için Lonca'nın ne kadar ücret talep ettiği konusunda birazcık olsun bilgin var mı?"

"Pahalı, değil mi?"

"Pahalı!"

Baron şişman kolunu Rabban'a doğru savurdu. "Arrakis'i altmış yıl boyunca son kuruşuna kadar sıkarsan ancak geri ödersin!"

Rabban ağzını açtı, bir şey söylemeden kapattı.

"Pahalı," diye alay etti Baron. "Bu harcamayı çok önceden planlamamış olsaydım, uzaydaki lanet olası Lonca tekeli bizi batırırdı. Şunu unutma ki Rabban. bütün yükü biz sırtladık. Sardokarların nakliyesini bile biz ödedik."

Ve Baron, hep yaptığı gibi, Lonca'nın atlatılabileceği bir günün gelip gelmeyeceğini düşündü. Öyle kan emiciydiler ki, tam itiraz edeceği ana dek konakçıdan para sızdırarak avuçlarının içine alıp böylece onu ödemeye, ödemeye ve ödemeye zorlayabiliyorlardı.

Askeri girişimlere karşılık daima olmayacak taleplerde bulunuyorlardı. "Riskin bedeli," diye açıklıyordu yılışık Lonca ajanları. Ve Lonca Bankası'na bekçi köpeği olarak sokmayı başardığın her ajana karşılık onlar senin sistemine iki ajan yerleştiriyorlardı. *Hiç çekilmez!*

"Demek tek isteğiniz gelir," dedi Rabban.

Baron kolunu indirip yumruğunu sıktı. "Sıkmalısın."

"Ve sıktığım sürece istediğim her şeyi yapabilirim, öyle mi?"

"Her şeyi."

"Getirdiğiniz toplar," dedi Rabban. "Acaba ben..."

"Onları kaldırıyorum," dedi Baron.

"Ama siz..."

"Senin böyle oyuncaklara ihtiyacın yok. Onlar özel bir buluştu ve artık işe yaramaz. Metale ihtiyacımız var. O silahlar kalkanlara karşı kullanılamazlar, Rabban. Onlar sadece hiç beklenmedik şeylerdi. Bu iğrenç gezegende Dük'ün adamlarının kayalık mağaralara çekilecekleri tahmin ediliyordu. Toplarımız onların sadece dışarı çıkmalarını önledi."

"Fremenler kalkan kullanmaz."

"İstersen lazer silahlarından bazılarını alabilirsin."

"Peki, Efendim. Ve sınırsız hareket özgürlüğüm var."

"Sıktığın sürece."

Rabban şeytanca gülümsedi. "Tamamen anladım, Efendim."

"Sen hiçbir şeyi tamamen anlamazsın," diye homurdandı Baron. "Şunu baştan açıklığa kavuşturalım. Senin *anladığın* şey emirlerimi nasıl yerine getireceğin. Bu gezegende en azından beş milyon kişi olduğu hiç aklına geldi mi, yeğenim?"

"Efendim daha önce burada kendisinin naip-siridarı olduğumu unutuyorlar mı? Ve Efendim bağışlarlarsa, tahmini biraz düşük olabilir. Buradaki gibi çanaklar ve tavalar arasına dağılmış bir nüfusu saymak zordur. Ve şunu da dikkate almak gerekir ki Fremenler..."

"Fremenleri dikkate almaya değmez!"

"Bağışlayın beni, Efendim; ama Sardokarlar aksine inanıyor."

Baron bir an duraksadı, gözlerini yeğenine dikti. "Sen bir şeyler mi biliyorsun?"

"Dün gece geldiğimde, Efendim dinleniyorlardı. Ben... ımm, subaylarımdan... ımm, eski subaylarımdan bazılarıyla bağlantı kurayım dedim. Sardokarlara rehberlik yapıyorlarmış. Bir Fremen grubunun, buranın güneydoğusunda bir yerlerde bir Sardokar birliğini pusuya düşürdüğünü ve kırıp geçirdiğini bildirdiler."

"Bir Sardokar birliğini kırıp geçirdiğini mi?"

"Evet, Efendim."

"İmkansız!"

Rabban omuz silkti.

"Sardokarları yenilgiye uğratan Fremenler," diye alay etti Baron.

"Ben yalnızca bana bildirileni tekrarlıyorum," dedi Rabban. "Bu Fremen birliğinin, Dük'ün korkunç Thufir Hawat'ını çoktan ele geçirmiş olduğunu söylediler."

"Yaaa"

Baron başını onaylar gibi sallayarak gülümsedi.

"Rapora inanıyorum," dedi Rabban. "Fremenlerin ne büyük bir sorun olduğunu bilmiyorsunuz."

"Belki, ama subaylarının gördükleri Fremen değildi. Onlar, Atreideslerin Hawat tarafından eğitilmiş ve Fremen kılığına girmiş adamları olmalı. Mümkün olan tek cevap bu."

Rabban yine omuz silkti. "Şey, Sardokarlar onların Fremen olduğunu düşünüyor. Sardokarlar bütün Fremenleri yok etmek için bir soykırıma girişmişler bile."

"Güzel!"

"Ama..."

"Bu Sardokarları meşgul eder. Ve yakında Hawat bizim olacak. Biliyorum! Hissedebiliyorum! Of, ne başarı ama! Sardokarlar birkaç işe yaramaz çöl çetesini avlarken biz gerçek ödülü alacağız!"

"Efendim..." Rabban kaşlarını çatarak bir an duraksadı. "Fremenleri hafife aldığımızı her zaman hissettim, hem sayı olarak hem de..."

"Aldırma onlara, oğlum! Onlar kuru kalabalık. Bizi ilgilendiren nüfusu çok olan kasabalar, şehirler ve köyler. Orada bir sürü insan var, değil mi?"

"Bir sürü, Efendim."

"Beni endişelendiriyorlar, Rabban."

"Öyle mi?"

"Eh... yüzde doksanı önemli değil. Ama her zaman birkaç... Minör Ev filan vardır, tehlikeli bir şeye kalkışabilecek hırslı insanlar. Eğer bunlardan biri, burada olanlarla ilgili hoş olmayan bir hikayeyle Arrakis'ten ayrılırsa, çok canım sıkılır. Canımın ne kadar sıkılacağı hakkında bir fikrin var mı?"

Rabban yutkundu.

"Elimizde her Minör Ev'den bir rehine tutmak için hemen önlem almalısın," dedi Baron. "Arrakis dışından herhangi birisinin öğrenip öğreneceği bunun Ev-Eve normal bir savaş olduğu olmalı. Sardokarların bunda hiçbir rolü yoktu, anladın mı? Dük'e her zamanki af ve sürgün teklif edildi ama o bunu kabul edemeden talihsiz bir kazada öldü. Ancak kabul etmek üzereydi. Hikaye bu. Ve Sardokarların burada olduğuna dair herhangi bir söylenti olursa buna gülünmeli."

"İmparator'un istediği gibi," dedi Rabban.

"İmparator'un istediği gibi."

"Ya kaçakçılar ne olacak?"

"Kimse kaçakçılara inanmaz, Rabban. Onlara müsamaha gösterilir ama inanılmaz. Ne olursa olsun o çevreye biraz rüşvet dağıtacaksın... ve düşünebileceğinden emin olduğum diğer önlemleri alacaksın."

"Peki, Efendim."

"O halde Arrakis'le ilgili iki şey var, Rabban; gelir ve merhametsiz bir yumruk. Burada hiç merhamet göstermemelisin. Bu ahmakları oldukları gibi düşünmelisin; efendilerini kıskanan ve yalnızca isyan etmek için fırsat kollayan köleler. Onlara en küçük bir acıma veya merhamet kırıntısı göstermemelisin."

"Bir gezegendekilerin tümünün kökü kazınabilir mi?" diye sordu Rabban.

"Kökünü kazımak mı?" Baron şaşkınlık içinde hızla kafasını çevirdi. "Kökünü kazımakla ilgili bir şey söyleyen oldu mu?"

"Şey, ben sizin yeni işçiler getireceğinizi sanmıştım ve..."

"Ben sık dedim, Yeğen, kökünü kazı demedim. Nüfusu ziyan etme, sadece mutlak bir teslimiyete zorla. Bir etobur olmalısın, oğlum." Gülümsedi, gamzeli şişman suratta bir bebeğin ifadesi. "Bir etobur asla durmaz. Hiç merhamet gösterme. Asla durma. Merhamet bir ejderhadır.

Onu açlıktan guruldayan bir karın, susuzluktan haykıran bir boğaz mağlup edebilir. Daima aç ve susuz olmalısın." Baron süspansörlerin altındaki şişkinlikleri okşadı. "Benim gibi."

"Anladım. Efendim."

Rabban sağa sola bakındı.

"Her şey açık, değil mi, Yeğen?"

"Bir şey hariç, Amca; gezegenbilimci, Kynes."

"Ha, evet, Kynes."

"O İmparator'un adamı, Efendim, istediği gibi gidip gelebilir. Ve Fremenlerle pek samimi... biriyle evliydi."

"Kynes yarın akşam ölmüş olacak."

"Bu tehlikeli bir iş, Amca; bir imparatorluk hizmetkarını öldürmek"

"Bu kadar kısa sürede bu kadar ileri gittiğimi nasıl düşünebiliyorsun?" diye sordu Baron. Sesi alçaktı, söylenemeyecek sıfatlarla yüklüydü. "Ayrıca, Kynes'ın Arrakis'i terk etmesinden korkmana hiç gerek yok. Onun bahar bağımlısı olduğunu unutuyorsun."

"Elbette!"

"Bunu bilenler, rezervlerini tehlikeye atacak hiçbir şey yapmazlar," dedi Baron. "Kynes kesinlikle biliyor olmalı."

"Unutmuşum," dedi Rabban.

Sessizlik içinde birbirlerine baktılar.

Hemen sonra Baron şunları söyledi: "Aklıma gelmişken, ilk ilgileneceğin şeylerden biri benim kendi rezervimi sağlamak olacak. Epeyce kişisel bahar stoğum var ama Dük'ün adamlarının yaptığı şu intihar baskını satış için depoladığımız miktarın çoğunu götürdü."

Rabban başıyla onayladı. "Evet, Efendim."

Baron neşelendi. "Şimdi, yarın sabah buradaki teşkilattan geriye kim kaldıysa toplayacaksın ve onlara şöyle diyeceksin: ‘Yüce imparator Padişahımız beni bu gezegeni zaptetmek ve bütün anlaşmazlıkları sona erdirmekle görevlendirdi'"

"Anladım. Efendim."

"Bu sefer anladığından eminim. Yarın daha detaylı konuşuruz. Şimdi, bırak da uyumaya devam edeyim."

Baron kapı alanını kaldırdı, yeğeninin gözden kayboluşunu izledi.'

Kazan kafalı, diye düşündü Baron. *Aklı fikri kaba kuvvette olan bir kazan kafalı. Onlarla işi bittiği zaman kanlı birer pelte haline gelecekler. Sonra onları bu yükten kurtarmak için Feyd-Rautha'yı gönderdiğimde, kurtarıcılarını alkışlayacaklar. Sevgili Feyd-Rautha. Müşfik Feyd-Rautha, onları bir hayvandan kurtaran merhametli insan. Feyd-Rautha, arkasından gidilecek ve uğruna ölünecek bir adam. O gün geldiğinde, çocuk cezasını çekmeden nasıl zulmedileceğini biliyor olacak. İhtiyacımız olan kişinin o olduğuna eminim. Öğrenecek. Ve ne güzel bir vücut. Gerçekten güzel bir çocuk.*

Onbeş yaşındayken, çoktan sessizliği öğrenmişti.

- Prenses Irulan'ın yazdığı "Muad'Dib'in Çocukluk Tarihçesi"nden

Paul topterin kumandalarıyla boğuşurken, birbirine karışan fırtına kuvvetlerini ayırt ettiğinin ve en küçük nüanslar bazında hesaplama yapan Mentat ötesi bir bilince sahip olduğunun farkına vardı. Toz cephelerini, dalgalanmaları, birbirine karışan türbülansları ve arada sırada oluşan girdapları hissediyordu.

Kabinin içi, gösterge kadranlarının yaydığı yeşil ışıkla aydınlanan fırtınalı bir kutuydu. Dışarıdaki bej toz akışının hiçbir özelliği yok gibi görünüyordu ama Paul'ün iç duyusu perdenin arkasını *görmeye* başlamıştı.

Doğru girdabı bulmalıyım, diye düşündü.

Fırtınanın gücünün azaldığını hissedeli epey olmuştu ama fırtına hala onları sarsıyordu. Bir türbülansın daha geçmesini bekledi.

Girdap, bütün gemiyi tıngırdatan ani bir dalgalanma halinde başladı. Paul topteri sola yatırmak için korkuya meydan okudu.

Jessica manevrayı konum küresinde gördü.

"Paul!" diye çığlık attı.

Girdap onları burgu attırarak, yana yatırarak döndürdü. Topteri, gayzerin üzerinde yükselen bir çakıltaşı gibi kaldırdı, onları yukarı ve dışarı doğru fışkırttı; ikinci ayın aydınlattığı toz yumağının göbeğinde uçan bir zerre.

Paul aşağı baktı; onları dışarı atmış olan, şekli tozla belirginleşmiş sıcak rüzgar sütununu; dinmekte olan fırtınanın çölün içine doğru kuru bir ırmak

gibi sürüklendiğini ve onlar yükselirken aşağıda gittikçe küçülen, ay ışığının grileştirdiği hareketi gördü.

"Çıktık," diye fısıldadı Jessica.

Paul, gecenin kararttığı gökyüzünü incelerken, taşıtlarını bir dalış hareketiyle tozdan uzaklaştırdı.

"Onları atlattık," dedi Paul.

Jessica kalbinin güm güm attığını hissetti. Kendisini sakin olmaya zorladı, şiddeti azalan fırtınaya baktı. Zaman duyusu, temel güçlerin oluşturduğu bu bileşimin içinde neredeyse dört saattir yol aldıklarını söylüyordu; ama zihninin bir kısmı, geçen zamanı bir ömür olarak hesaplıyordu. Kendisini yeniden doğmuş gibi hissediyordu.

Duadaki gibiydi, diye düşündü. *Onunla yüzleştik ve karşı koymadık. Fırtına içimizden ve çevremizden geçti. O gitti ama biz kaldık.*

"Kanat hareketimizin sesini beğenmedim," dedi Paul. "Fırtınanın içindeyken zarar gördük."

Gıcırdayan, hasarlı uçuşu kumandaların üzerindeki elleriyle hissetti. Fırtınanın içinden çıkmışlardı ama hala Paul'ün önsezi görüntüsünü tam olarak göreceği kadar dışında değillerdi. Yine de kaçmışlardı ve Paul bir vahiyin eşiğinde titrediğini hissediyordu.

Ürperdi.

Bu his onu mıknatıs gibi kendine çekiyor ve dehşete düşürüyordu. Kendisini, bu ürkütücü bilince neyin sebep olduğunu düşünürken buldu. Bunun kısmen, Arrakis'in bahara doymuş beslenme rejiminden kaynaklandığını hissediyordu. Ama kısmen de duadan kaynaklanabileceğini düşündü, sanki sözcüklerin kendine ait bir gücü varmış gibi.

"Korkmayacağım..."

Sebep sonuç ilişkisi; kem güçlere rağmen yaşıyordu ve kendisini duanın sihri olmadan var olamayacak bir öz bilincin eşiğinde harekete hazır

hissediyordu.

Orange Katolik İncili'nden sözler hafızasında çınlıyordu: *"Dört bir yanımızda başka bir dünyayı görüp duyamamamızın nedeni hangi duyularımızın yokluğudur? "*

"Dört bir yanımızda kayalar var," dedi Jessica.

Paul dikkatini topteri indirmeye yoğunlaştırdı ve düşünceleri uzaklaştırmak için başını iki yana salladı. Annesinin gösterdiği yere baktı; ileride, sağda siyah kaya şekillerinin kumun üzerinde yükseldiğini gördü. Ayak bileklerinin çevresinde bir rüzgar, kabinin içinde bir toz kıpırtısı hissetti. Bir yerlerde delik vardı, fırtınanın marifetlerinden biri daha.

"Kuma inmemiz daha iyi olacak," dedi Jessica. "Freni köklersen kanatlar dayanamayabilir."

Paul, kumulların üstünde, rüzgarın taşıdığı kumların oluşturduğu sırtların ay ışığına doğru yükseldiği bir yeri başıyla gösterdi. "Şu kayaların yakınına ineceğim. Emniyet kemerini kontrol et."

Jessica onun dediğini yaparken şöyle düşündü: *Suyumuz ve damıtıcı giysilerimiz var. Eğer yiyecek bulabilirsek, bu çölde uzun bir süre sağ kalabiliriz. Fremenler burada yaşıyor. Onların yaptığını biz de yapabiliriz.*

"Durduğumuz anda şu kayalara doğru koşmaya başla," dedi Paul. "Ben çantayı alacağım."

"Koşmak..." Jessica sustu, başıyla onayladı. "Solucanlar."

"Dostlarımız, solucanlar," diye düzeltti Paul. "Bu topteri kapacaklar. Nereye indiğimize dair hiçbir kanıt olmayacak."

Ne kadar amaca yönelik düşünüyor, diye aklından geçirdi Jessica

Süzülerek alçaldılar... alçaldılar...

Yere yaklaştıkça hızlandıkları hissine kapıldılar; kumulların bulanıklaşan gölgeleri, adalar gibi yükselen kayalar. Topter yumuşak bir

sarsıntıyla bir kumulun tepesine değdi, sonra da bir kum vadisini atlayıp başka bir kumula.

Sürtünmeyle hızımızı azaltıyor, diye düşündü Jessica ve oğlunun ustalığına hayranlık duydu.

"Sıkı tutun!" diye uyardı Paul.

Kanat frenlerini çekti, önce yavaşça, sonra gittikçe daha sert. Çukurlaşan kanatlara hava dolduğunu hissetti, kanatların havayı karşılayan alanları gittikçe büyüyordu. Rüzgar, kanatların ana gövdeleri ve katlanan kısımları boyunca çığlık atıyordu.

Fırtınanın zayıflattığı sol kanat yalnızca belli belirsiz bir uyarı sarsıntısıyla aniden yukarıya doğru içeri bükülerek topterin yan tarafına çarptı. Taşıt bir kumulun tepesini sıyırarak sola doğru yattı. Diğer yüzeye düşerek bir sonraki kumula burnu gömüldü ve üstüne kumdan bir şelale boşaldı. Kırık kanadın olduğu tarafa yatarak durdular, sağ kanat yıldızlara bakıyordu.

Paul emniyet kemerini hızla çekip açtı, yukarıya annesinin tarafına atıldı, kapıyı zorlayarak açtı. Kabinin içine, yanık çakmak taşına özgü kuru bir koku doldurarak kum boşaldı. Arka taraftan çantayı kaptı, annesinin emniyet kemerini açmış olduğunu gördü. Jessica, sağ koltuğa basarak topterin metal kaplamasının üstüne çıktı. Paul, çantayı kayışlarından sürükleyerek onu izledi.

"Koş!" diye emretti. İşaret ettiği yerde, kumulun yüzeyi ve onun ötesinde, alt kısmı kum taşıyan rüzgarlar tarafından oyulmuş, kayadan bir kule görünüyordu.

Jessica topterden kuma atladı ve koştu, kumula tırmanırken kayıyordu. Arkasında, Paul'ün soluk soluğa ilerleyişini duyuyordu. Kayalara doğru kıvrılan bir kum sırtının üzerine geldiler.

"Sırtı izle," diye emretti Paul. "Daha hızlı olur."

Hiç durmadan kayalara doğru ilerlediler, kum ayaklarını kavrıyordu.

Yeni bir ses kendisini hissettirmeye başladı; sessiz bir fısıltı, bir tıslama, kulak tırmalayıcı bir sürtünme.

"Solucan," dedi Paul.

Ses yükseldi.

"Daha hızlı!" dedi Paul nefes nefese.

Metalin arkalarında çatırdayıp parçalandığını duyduklarında, kumdan, bir sahil gibi yükselen ilk kaya topluluğu en fazla on metre önlerindeydi.

Paul, çantayı kayışlarından tutarak sağ omzuna aldı. Çanta koşarken yan tarafına çarpıyordu. Diğer eliyle annesinin kolunu tuttu. Rüzgarın oyduğu kıvrık bir kanal boyunca, çakıllı bir yüzeyden yukarıya, yükselen kayanın üstüne tırmandılar. Nefesleri boğazlarından kuru ve kesik kesik çıkıyordu.

"Daha fazla koşamayacağım," dedi Jessica soluk soluğa.

Paul durdu, annesini kayalık bir geçidin içine doğru itti, döndü ve aşağıya, çöle baktı. Hareketli bir kabartı, üzerinde durdukları kaya adasına paralel olarak ilerliyordu; ayın aydınlattığı dalgacıklar, kum dalgaları ve yaklaşık bir kilometre uzakta, neredeyse Paul'ün göz seviyesinde, kabaran bir kovuk. Solucanın izinin oluşturduğu yassı kumul bir kez kıvrılıyordu; ornitopter enkazını terk ettikleri yeri geçerken attığı kısa bir ilmik.

Solucanın geçip gittiği yerde hava taşıtından eser yoktu.

Kabaran kovuk, çölün içine doğru ilerliyor, kendi izini izleyip onunla kesişerek geri dönüyordu.

"Bir Lonca gemisinden daha büyük," diye fısıldadı Paul.

"Soh Solucanların çölün derinliklerinde büyük olduklarını duymuştum ama... ne kadar büyük olduklarını anlamamışım."

"Ben de," diye fısıldadı Jessica.

Tekrar kayalardan uzaklaşacak şekilde dönen yaratık kıvrılan bir iz bırakarak ufka doğru hızla ilerliyordu. Solucanın yolculuğunun sesini, çevrelerindeki hafif kum kıpırtılarının içinde kayboluncaya kadar dinlediler.

Paul derin bir nefes alıp yukarıya, ay ışığında donmuş gibi görünen dik yamaca baktı ve Kitab-ül-Ibar'dan bir alıntı yaptı: "Gece yolculuk et ve gün boyunca gölgenin karanlığında dinlen." Annesine baktı. "Gecenin bitmesine hala birkaç saat var. Devam edebilir misin?"

"Biraz sonra."

Paul kaya topluluğunun üstüne çıktı, çantayı sırtına aldı ve kayışlarını ayarladı. Elinde bir parapusulayla bir an durdu.

"Hazır olunca söyle," dedi.

Jessica, gücünü topladığını hissederek kayadan uzaklaştı. "Hangi yöne?"

"Bu sırt nereye götürürse." Eliyle işaret etti.

"Çölün derinliklerine."

"Fremen çölüne," diye fısıldadı Paul.

Durakladı. Caladan'da içine doğmuş olan bir görüntünün çok net hayalini hatırlayarak sarsılmıştı. Bu çölü görmüştü. Ama o görüntüdeki sahne biraz farklıydı; bilincinde kaybolmuş, hafızası tarafından emilmiş bir hayal gibiydi; ve şimdi mükemmel kayıt gerçek dekora yansıtıldığında başarısızlığa uğruyordu. Paul hareketsiz kalırken, görüntü kaymış ve ona başka bir açıdan yaklaşmış gibi göründü.

O görüntüde Idaho bizimle birlikteydi, diye hatırladı. *Ama Idaho artık yaşamıyor.*

"Gidecek bir yol görüyor musun," diye sordu Jessica, oğlunun duraksamasını yanlış anlayarak.

"Hayır," dedi Paul, "ama yine de gideceğiz."

Çantayı sırtına iyice yerleştirip kumun kayanın içinde oyduğu bir kanaldan yukarı doğru ilerlemeye başladı. Kanal, güneye doğru basamaklar halinde tırmanan çıkıntılarla, ayın aydınlattığı düz kayalık bir zemine açılıyordu.

Paul, ilk çıkıntıya yöneldi ve üzerine tırmandı. Annesi onu izledi.

Jessica, o sırada yolculuklarının nasıl anlık ve olağandışı bir olay haline geldiğini fark etti... kayaların arasında adımlarını yavaşlatan kum çukurları; rüzgarın oyduğu, ellerini kesen sırtlar; bir seçim yapmayı gerektiren engeller; üzerinden mi geçmeli yoksa çevresinden mi dolaşmalı? Arazi onları kendi ritmine uymaya zorluyordu. Yalnızca gerektiğinde konuşuyorlardı, o zaman da sesleri gösterdikleri çabadan dolayı boğuk çıkıyordu.

"Buraya dikkat... bu kayanın üstünde kum var, kayıyor."

"Başına dikkat et de şu çıkıntıya çarpma."

"Şu sırtın altında kal; ay arkamızda, dışarıdaki birilerine hareketlerimizi belli eder."

Paul bir kayanın kıvrıldığı yerde durdu, çantayı dar bir kayaya yasladı.

Annesi de onun yanına yaslandı ve bir an dinlenebildiği için şükretti. Paul'ün damıtıcı giysi borusundan su içtiğini duydu, o da yeniden kullanılır hale gelmiş kendi suyundan bir yudum aldı. Tadı hafif tuzluydu ve Jessica Caladan'ın sularını hatırladı; öyle bir nem zenginliği vardı ki, gökyüzünü örten bir eğri şeklinde yüksek bir fıskiye, yanında durduğunda kendisini varlığıyla değil... yalnızca şekliyle, yansımasıyla ya da sesiyle fark ettirirdi.

Durmak, diye düşündü. *Dinlenmek, gerçekten dinlenmek*

Bir an için olsun durabilmek ona bir lütufmuş gibi geldi. Dur durak olmayan bir yerde lütuf olmazdı.

Paul platformdan uzaklaştı, döndü ve eğimli bir yüzeye tırmandı. Jessica iç çekerek onu izledi.

Dimdik bir kayalığın çevrelediği geniş bir kayanın üzerine kaydılar. Bu kırık araziyi geçerken yeniden düzensiz hareket ritmine döndüler.

Jessica ellerinin ve ayaklarının altındaki maddelerin küçüklük derecelerinin geceye hükmettiğini hissetti: kaya parçaları, nohut büyüklüğünde çakıl, kayalardan kopan yaprak yaprak parçalar, nohut büyüklüğünde kum topakları veya kumun kendisi, iri taneli kum, toz ya da örümcek ağı gibi olmuş pudra inceliğinde toz.

Pudra inceliğindeki toz burun filtrelerini tıkıyordu ve dışarı üflenmesi gerekiyordu. Sert yüzeyde yuvarlanan nohut büyüklüğündeki kum topakları ve çakıllar dikkatsiz birinin düşmesine neden olabilirdi. Yaprak yaprak kaya parçaları keskindi.

Ve her zaman her yerde bulunan parça parça kumlar ayaklarına yapışıp sürükleniyordu.

Paul, aniden bir platformun üstünde durarak kendisine doğru tökezleyen annesinin düşmesini engelledi.

Jessica, sol tarafı işaret eden oğlunun gösterdiği yere baktı ve yaklaşık iki yüz metre aşağısında çölün durgun bir okyanus gibi uzandığı sarp bir kayalığın tepesinde durduklarını gördü. Okyanus, ay ışığının gümüş rengine boyadığı dalgalarla dolu uzanıyordu; sivri uçlarının gölgeleri kıvrımlara dönüşen ve uzakta başka bir dik yamacın puslu griliğine doğru yükselen dalgalarla.

"Açık çöl," dedi Jessica.

"Geniş bir yer geçeceğiz," dedi Paul, sesi yüzündeki filtre maskesi nedeniyle boğuk çıktı.

Jessica sağına soluna bakındı: aşağıda kum dışında hiçbir şey yoktu.

Paul, açık kumullara göz gezdirirken ayın ilerleyişiyle birlikte hareket eden gölgeleri izledi. "Yaklaşık üç dört kilometre geçeceğiz," dedi.

"Solucanlar," dedi Jessica.

"İlla ki olacak."

Jessica yorgunluğuna, duyularını körelten kas ağrılarına yoğunlaştı. "Dinlenip bir şeyler yiyelim mi?"

Paul çantayı sırtından indirip yere bıraktı, oturdu ve sırtını çantaya yasladı. Jessica bir eliyle oğlunun omzundan destek alarak kayaya, onun yanına çöktü. Yerleşirken Paul'ün döndüğünü hissetti; çantayı karıştırdığını duydu.

"Al," dedi Paul.

Avucuna iki enerji hapı sıkıştıran oğlunun eli kupkuruydu.

Hapları damıtıcı giysisinin borusundan isteksizce çektiği bir fırt suyla yuttu.

"Bütün suyunu iç," dedi Paul. "Aksiyom: Suyunu koruyacağın en iyi yer bedenindir. Eneejini artırır. Daha güçlü olursun. Damıtıcı giysine güven."

Oğlunun dediğini yaparak su ceplerini boşalttı ve enerjisini tekrar topladığını hissetti. Bu yorgunluk anında buranın ne kadar huzurlu bir yer olduğunu düşündü ve bir zamanlar ozan-savaşçı Gurney Halleck'ten duyduğu bir şeyi hatırladı: "Huzur içinde yenen kuru bir lokma, kurbanlar ve didişmelerle dolu bir evden evladır."

Jessica bu sözleri Paul'e aktardı.

"Gurney böyleydi işte," dedi Paul.

Oğlunun ses tonunu ve ölmüş birinden bahseder gibi konuştuğunu fark ederek şöyle düşündü: *Ve zavallı Gurney de ölmüş olabilir.* Atreides birlikleri ise, ya ölmüşler ya esir düşmüşler ya da kendileri gibi bu susuz boşlukta kaybolmuşlardı.

"Gurney daima aktaracak, duruma uygun bir söz bulurdu," dedi Paul. "Şu anda onu duyar gibiyim: 'Ve nehirleri kurutacağım ve toprakları melunlara satacağım; ve toprağı tarumar edeceğim ve oradaki her şeyi... yabancıların yardımıyla.'"

Jessica gözlerini kapadı, oğlunun dokunaklı sesi yüzünden; ağlayacakmış gibi olduğunu fark etti.

Hemen ardından Paul sordu: "Nasıl... hissediyorsun?

Bu sorunun doğrudan hamileliğiyle ilgili olduğunu anlayarak şöyle dedi: "Kız kardeşinin doğmasına daha aylar var. Hala... fiziksel olarak yeterli hissediyorum."

Ve şöyle düşündü: *Kendi oğlumla ne kadar resmi bir tavırla konuşuyorum!* Ardından, Bene Gesserit yöntemi, böyle bir garipliğin yanıtını kendi içinde aramak olduğundan, araştırdı ve resmiyetinin kaynağını buldu: *Oğlumdan korkuyorum; acayipliğinden korkuyorum, önümüzde ne göreceğinden korkuyorum ve bana ne söyleyeceğinden.*

Paul kapüşonunu gözlerinin üzerine kadar indirdi, gecenin içinde koşuşturan böceklerin seslerini dinledi. Ciğerleri kendi sessizliğiyle doldu. Kaşınan burnunu ovuşturdu, filtreyi çıkardı ve yoğun tarçın kokusunun farkına vardı.

"Yakınlarda melanj baharı var," dedi.

Yumuşacık bir rüzgar yanaklarını okşadı, cüppesinin kıvrımlarını kabarttı. Ama bu rüzgar hiçbir fırtına tehdidi taşımıyordu, Paul aradaki farkı artık hissedebiliyordu.

"Yakında şafak sökecek," dedi.

Jessica başıyla onayladı.

"Bu açık kumu sağ salim geçmenin bir yolu var," dedi Paul. "Fremenler bunu yapıyor."

"Ya solucanlar?"

"Eğer bu kayalığa Fremkit'imizdeki gümlerlerden birini yerleştirirsek," dedi Paul. "Solucanı bir süre oyalar."

Jessica, ay ışığının altında kendileriyle diğer dik yamaç arasında uzanan çöle bir göz attı. "Dört kilometreye yetecek kadar bir süre mi?"

"Belki de. Ve eğer yalnızca, solucanların dikkatini çekmeyecek türden *doğal* sesler çıkararak yürürsek..."

Paul, önsezi hafızasını araştırarak, kaçarken yanlarına aldıkları çantadan çıkan el kitabındaki, gümlerler ve yaratan kancalarıyla ilgili gizemli imaları inceleyerek açık çölü gözden geçirdi. Solucanları düşündüğünde hissettiği tek şeyin yaygın bir dehşet duygusu olması ona garip geldi. Bilincinin eşiğinde, solucanlardan korkulmaması onlara saygı duyulması gerektiğini biliyor gibiydi… eğer... eğer...

Başını iki yana salladı.

"Ritmsiz sesler olması gerekiyor," dedi Jessica.

"Ne? Ah. Evet. Eğer adımlarımızı kesik kesik atarsak; kum zaman zaman kendi kendine kaymalı. Solucanlar her küçük sesi araştıramazlar. Yine de bunu denemeden önce iyice dinlenmeliyiz."

Diğer kayalık duvara doğru baktı ve ayın yarattığı dikey gölgelerden zamanın geçtiğini anladı. "Bir saat içinde şafak sökecek."

"Günü nerede geçireceğiz?" diye sordu Jessica.

Paul sola döndü ve eliyle işaret etti. "Şu kuzeye doğru kıvrılan sarp kayalıkta. Bu arada, rüzgar alan tarafın rüzgar tarafından oyulduğunu görebilirsin. Orada yarıklar olacak, derin yarıklar."

"Şimdi başlasak daha iyi olmaz mı?"

Paul ayağa kalktı, annesinin kalkmasına yardım etti. "Aşağıya inmek için yeterince dinlendin mi? Kamp kurmadan önce çöl tabanına olabildiğince yaklaşmak istiyorum."

"Dinlendim." Bir baş hareketiyle oğluna yolu göstermesini işaret etti.

Paul bir an duraksadı, sonra çantayı kaldırıp omzuna yerleştirdi ve sarp kayalığa doğru döndü.

Keşke süspansörlerimiz olsaydı, diye düşündü Jessica. *Oraya zıplamak ne kadar basit bir olay olurdu. Ama belki süspansörler de açık çölde kaçınılması gereken başka bir şeydir. Bir kalkanın çektiği gibi solucanları çekiyor olabilirler.*

Aşağıya inen bir dizi platforma geldiler. Bunların ötesinde, kanal boyunca uzanan ve kenarı ay ışığının oluşturduğu gölgelerle belli olan bir çatlak gördüler.

Paul aşağıya yöneldi, ihtiyatlı bir şekilde ama aceleyle hareket ediyordu, çünkü ay ışığının daha fazla sürmeyeceği belliydi. Gittikçe koyulaşan gölgelerin dünyasına sürükleniyorlardı. Çevrelerindeki kayaların uçları yıldızlara tırmanıyordu. Çatlağın genişliği, aşağıya, karanlığa doğru inen donuk gri renkli kumluk yamacın eşiğinde, on metreye kadar daralıyordu.

"Aşağı inebilecek miyiz?" diye fısıldadı Jessica.

"Sanırım."

Bir ayağıyla yüzeyi sınadı.

"Aşağıya kayabiliriz," dedi. "Önce ben gideceğim. Benim durduğumu duyana kadar bekle."

"Dikkatli ol," dedi Jessica.

Yamaca adımını attı ve yumuşak yüzeyin üstünde, sıkışmış Kumun neredeyse düzleşen tabanına kadar aşağı kaydı. Bu yer kayalık duvarların oldukça içindeydi.

Paul'ün arkasından kayan kumun sesi geldi. Karanlıkta yamacın yukarısını görmeye çalışırken akan kumlar neredeyse onu yere serecekti. Ortalık sessizliğe gömüldü.

"Anne?"

Yanıt yoktu.

"Anne?"

Çantayı bıraktı, yukarı tırmanmaya çalışarak yamaca doğru atıldı, çılgın gibi kumu kazıp savuruyordu. "Anne!" dedi nefes nefese. "Anne, neredesin?"

Başka bir kum şelalesi, üzerine boşalarak onu kalçalarına kadar kuma gömdü. Kendini yukarı çekerek kumdan kurtuldu.

Heyelanın içinde kalmış, diye düşündü. *Gömülmüş. Sakin olmalı ve bunu dikkatlice halletmeliyim. Hemen boğulmayacaktır. Oksijen ihtiyacını azaltmak için kendisini bindu askısına sokacaktır. Kumu kazarak onu arayacağımı biliyor.*

Annesinin öğrettiği Bene Gesserit yöntemiyle, şiddetli kalp atışlarını sakinleştirdi; geçen birkaç an kendisini üstüne yazabilsin diye zihnini boş bir sayfa haline getirdi. Heyelanın her bir kayma ve bükülmesi, olayın tamamını hatırlamak için gereken gerçek zamanın kısalığının aksine, bir iç görkemle hareket ederek hafızasında tekrar canlandı.

Hemen ardından Paul, yamaca paralel olarak yukarı doğru hareket etti, çatlağın duvarını, kayanın kıvrımını bulana kadar ihtiyatlı bir şekilde kumu yokladı. Kazmaya başladı, kumu oynatırken başka bir heyelana yol açmamaya dikkat ediyordu. Eline bir kumaş parçası geldi. Onu izledi ve bir kol buldu. Kolu hafifçe çekerek annesinin yüzünü ortaya çıkardı.

"Beni duyuyor musun?" diye fısıldadı.

Yanıt yoktu.

Daha hızlı kazdı ve omuzlarını kumdan kurtardı. Annesinin bedeni ellerinin altında pelte gibiydi ama hafif bir kalp atışı saptadı.

Bindu askısı, dedi kendi kendine.

Kumu beline kadar temizledi, kollarını omuzlarının üstünden sarkıttı ve yamaçtan aşağıya doğru çekti, önce yavaşça, ardından yukardaki kumun

çöktüğünü hissederek elinden geldiği kadar hızla sürükledi. Gösterdiği çaba sonucu nefes nefese kalıp dengesini korumaya çalışarak gittikçe daha hızlı çekti. Yamaçtaki kumun tamamı, yankılanan ve kaya duvarların arasında artan yüksek bir tıslamayla aşağı boşalırken, Paul annesini omzuna almış, çatlağın sertleşmiş zemininde sendeleyerek koşmaya başlamıştı.

Çatlağın, otuz metre kadar aşağıdaki sıra sıra çöl kumullarına bakan ucunda durdu. Annesini hafifçe kuma indirdi, onu katelepsiden çıkaracak sözcüğü söyledi.

Jessica, gittikçe derinleşen nefesler alarak yavaş yavaş uyandı.

"Beni bulacağını biliyordum," diye fısıldadı.

Paul arkaya dönüp yukarıdaki çatlağa baktı. "Bulmasaydım daha iyi olurdu belki."

"Paul!"

"Çantayı kaybettim," dedi Paul. "Yüzlerce ton kumun altında gömülü kaldı... en az yüzlerce ton."

"Her şey mi?"

"Yedek su, damıtıcı çadır; işe yarar her şey." Cebine dokundu. "Parapusula hala bende." Belindeki kuşağı yokladı. "Bıçak ve dürbün. Öleceğimiz yerin çevresini güzelce seyredebiliriz."

O anda, çatlağın ucunun ötesinde, sol tarafta bir yerlerde, güneş ufkun üstüne çıktı. Açık çölün ilerisinde, kumun içinde renkler göz kırptı. Kuşlardan oluşan bir koronun şarkıları kayaların arasındaki gizli yerlerden yükseldi.

Ama Jessica, sadece Paul'ün yüzündeki kederi görebiliyordu. Sesinin kinci olmasına özen göstererek konuştu: "Sana böyle mi öğretildi?"

"Anlamıyor musun?" diye sordu Paul. "Burada sağ kalabilmek için ihtiyacımız olan her şey o kumun altında kaldı."

"Beni buldun," dedi Jessica, bu kez sesi yumuşak ve makuldü.

Paul topuklarının üstüne çömeldi.

Hemen sonra, yeni oluşan yamaçtaki çatlağa baktı, onu inceledi ve kumun gevşekliğini kestirmeye çalıştı.

"Eğer bu yamacın küçük bir bölümünün ve kumun içine kazacağımız bir deliğin üst yüzeyinin hareket etmesini engelleyebilirsek belki çantaya kadar bir kuyu açabiliriz. Su bunu yapabilirdi, ama yeterli suyumuz yok... şey için..." Sustu, ardından: "Köpük."

Jessica, oğlunun zihninin yoğun işleyişini bozmamak için sessiz kaldı.

Paul, açıktaki kumullara baktı, gözleriyle olduğu gibi burun delikleriyle de araştırıyordu, yönünü buldu ve dikkatini altlarındaki koyu renk kum bölgesine odakladı.

"Bahar," dedi. "Özü son derece alkaliktir. Ve bende parapusula var. Besleme bloğu asit esaslıdır."

Jessica kayaya dayanarak doğrulup oturdu.

Paul annesini görmezden geldi, ayağa sıçradı; ve çatlağın ucundan çölün zeminine uzanan, rüzgarın sıkıştırdığı yüzeyden aşağı indi.

Jessica oğlunun nasıl kesik kesik adımlarla yürüdüğünü izledi: adım... duraklama, adım-adım... sürüme… duraklama..

Yürüyüşünde, yağmacı bir solucana burada çöle ait olmayan bir şeyin hareket ettiğini belli edecek hiçbir ritm yoktu.

Paul bahar bölgesine ulaştı, bir bahar yığınını cüppesinin bir kıvrımının içine doldurdu ve çatlağa döndü. Baharı Jessica'nın önüne, kumun üstüne döktü, çömeldi ve bıçağının ucunu kullanarak parapusulayı sökmeye başladı. Pusulanın kadranını çıkardı. Kuşağını çözdü, pusulanın parçalarını kuşağın üzerine yaydı ve besleme bloğunu kaldırdı. Bundan sonra, kadran mekanizmasını aletin içinde boş bir oyuk bölme bırakarak çıkardı.

"Suya ihtiyacın olacak," dedi Jessica.

Paul boynundaki su borusunu tuttu, ağzını suyla doldurdu ve oyuk bölmeye boşalttı.

Eğer bu, işe yaramazsa bu su ziyan olacak, diye düşündü Jessica. *Ama o zaman zaten fark etmeyecek.*

Paul besleme bloğunu bıçağıyla keserek açtı, kristallerini suyun içine döktü. Kristaller belli belirsiz köpürerek çöktüler.

Jessica tepelerindeki hareketi fark etti. Yukarı baktığında çatlağın kenarı boyunca bir sıra atmaca gördü. Oraya tünemiş açıktaki suya bakıyorlardı.

Ana Tanrıça! diye düşündü. *Bu uzaklıktan bile suyu algı layabiliyorlar!*

Paul, parapusulanın arka kapağını taktı, sıvıya doğru küçük bir delik oluşturan ayarlama düğmesini yerinden çıkarmıştı. Bir elinde yeni bir şekil verdiği alet, diğerinde bir avuç bahar olduğu halde geri dönüp çatlağın üstüne çıktı ve yamacın durumunu inceledi. Kuşağı olmadığı için cüppesi hafifçe dalgalanıyordu. Kum dereciklerini ve toz fıskiyelerini tekmeleyerek bata çıka yamacın bir bölümünü tırmandı.

Hemen ardından durdu, bir tutam baharı parapusulanın içine tıkıştırdı ve aletin kutusunu salladı.

Daha önce ayarlama düğmesinin bulunduğu yerdeki delikten yeşil bir köpük çıktı. Paul, köpüğü yamaca akıttı, sığ bir kanal açıp altındaki kumu tekmeleyerek uzaklaştırmaya, açılan yüzeyi daha fazla köpükle sabitlemeye başladı.

Jessica, onun aşağısında bir yere gelerek seslendi: "Yardım edebilir miyim?"

"Yukarı gelip kaz," dedi Paul. "Yaklaşık üç metre ilerlememiz gerekiyor. Ucu ucuna yetişeceğiz." O konuşurken aletten çıkan köpüğün kabarması durdu.

"Çabuk ol," dedi Paul. "Bu köpüğün kumu ne kadar tutacağı bilinmez."

Paul deliğin içine bir tutam daha bahar serpip parapusulanın kutusunu çalkalarken, annesi onun yanına tırmandı. Aletin içinden tekrar köpük çıktı.

Paul köpüğün oluşturduğu sete yön verirken, Jessica elleriyle kazarak kumu yamaçtan aşağıya savuruyordu. "Ne kadar derinde?" diye sordu soluk soluğa.

"Üç metre kadar," dedi Paul. "Ve yerini yalnızca yaklaşık olarak kestirebiliyorum. Bu deliği genişletmek zorunda kalabiliriz." Bir adım yana çekilirken gevşek kumda kaydı. "Geriye doğru kaz. Dümdüz aşağı gitme."

Jessica oğlunun dediğini yaptı.

Yavaş yavaş delik derinleşip havzanın tabanına eşit bir seviyeye ulaştı ama hala çantadan eser yoktu.

Yanlış hesaplamış olabilir miyim? diye sordu Paul kendi kendine. *Aslında paniğe kapılıp bu hataya neden olan benim. Acaba bu benim yeteneğime zarar verdi mi?* Parapusulaya baktı. Elli gramdan az asit karışımı kalmıştı. Jessica deliğin içinde doğruldu, köpük bulaşmış eliyle yanağını ovuşturdu. Paul'le göz göze geldi.

"Üst taraf," dedi Paul. "Hafifçe, şimdi." Kaba bir tutam daha bahar ekledi, kabaran köpüğü annesinin ellerinin çevresine boşaltırken, Jessica da deliğin üst kısmındaki eğimde düşey bir yüzey kesmeye başlamıştı, ikinci geçişinde elleri sert bir şeyle karşılaştı. Yavaşça, plastik tokalı kayışın bir bölümünü çıkardı.

"Daha fazla oynatma," dedi Paul, sesi hemen hemen bir fısıltı gibi çıktı. "Köpüğümüz bitti."

Bir eliyle kayışı tutan Jessica başını kaldırıp ona baktı. Boş parapusulayı havzanın tabanına atan Paul, "Öbür elini bana ver," dedi. "Şimdi dikkatle dinle. Seni yana ve tepeden aşağı doğru çekeceğim. Sakın kayışı bırakma. Tepemizden daha fazla kum dökülmeyecektir. Bu yamaç kendini sabitledi. Benim bütün yapmaya çalışacağım senin başını kumun dışında tutmak. Bu delik dolduktan sonra kazıp seni dışarı çıkarabilir ve çantayı yukarı çekebiliriz."

"Anladım."

"Hazır mısın?"

"Hazırım." Jessica kayışı tutan parmaklarını sıktı. Paul bir harekette annesinin vücudunun yarısını deliğin dışına çıkardı, köpük seti çöküp kumlar dökülmeye başladığında kadının kafasını yukarıda tuttu. Kumun çökmesi sona erdiğinde, Jessica beline kadar gömülü kaldı, sol kolu ve omzu hala kumun altındaydı, çenesi Paul'ün cüppesinin bir kıvrımının üzerindeydi. Omzu, üzerindeki yük yüzünden ağrıyordu.

"Kayışı hala tutuyorum."

Paul elini yavaşça annesinin yanındaki kuma daldırdı, kayışı buldu. "Birlikte," dedi. "Basınç sabit olsun. Koparmamalıyız."

Çantayı yukarıya çekmeye çalışırlarken biraz daha kum döküldü. Kayış yüzeye çıktığı zaman, Paul durdu ve annesini kumdan kurtardı. Daha sonra çantayı yamaçtan aşağı doğru birlikte çekip çıkardılar.

Birkaç dakika sonra çatlağın zemininde aralarında çantayı tutmuş duruyorlardı.

Paul annesine baktı. Yüzüne ve cüppesine köpük bulaşmıştı. Köpüğün kuruduğu yerlere kum yapışmıştı. Sanki kumdan yapılmış ıslak ve yeşil topların hedefi olmuş gibiydi.

"Berbat görünüyorsun," dedi Paul.

"Sen kendine bak."

Gülmeye başladılar sonra ciddileştiler.

"Bu olmamalıydı," dedi Paul. "Benim dikkatsizliğim."

Jessica omuz silkince biriken kumun cüppesinden döküldüğünü hissetti.

"Çadırı kuracağım," dedi Paul. "En iyisi sen şu cüppeyi çıkarıp silkele." Çantayı alıp döndü ve uzaklaştı.

Jessica başıyla onayladı, aniden kendini yanıt veremeyecek kadar yorgun hissetmişti.

"Kayada kazık delikleri var," dedi Paul. "Daha önce birileri burada çadır kurmuş."

Neden olmasın? diye düşündü Jessica cüppesini silkelerken. Burası uygun bir yerdi; kaya duvarlarının derinliklerinde ve başka bir sarp kayalığa dört kilometre kadar uzakta, solucanları atlatmaya yetecek kadar çölden yukarıda ama bir geçiş öncesinde kolayca erişilebilecek kadar yakında.

Döndü ve Paul'ün çadırı kurmuş olduğunu gördü. Çadırın çubuklarla yarımküre haline gelen kubbesi, çatlağın kaya duvarlarıyla karışıyor gibiydi. Paul dürbününü kaldırarak annesinin yanından geçti. Hızla döndürerek dürbünün iç basıncını ayarladı; yağ merceklerim, açık kumun ortasında, sabah ışığıyla altın parlaklığında beje dönen diğer sarp kayalığa odakladı.

Jessica, gözleri kum nehirlerini ve kanyonlarını tarayan oğlunun, bu kıyamet manzarasını incelemesini izledi.

"Orada bir şeyler yetişiyor," dedi Paul. Jessica çadırın yanında duran çantadaki yedek dürbünü buldu ve oğlunun yanına geldi.

"Orada," dedi Paul, bir eliyle dürbünü tutup diğeriyle işaret ederek

Jessica oğlunun gösterdiği yere baktı.

"Saguaro," dedi. "Zayıf şeyler."

"Yakınlarda insanlar olabilir," dedi Paul.

"Bu bir botanik deney istasyonunun kalıntıları olabilir," diye uyardı Jessica.

"Burası oldukça güneyde, çölün çok içinde," dedi Paul. Dürbününü indirdi, filtre maskesinin altından ağzını ovuşturunca dudaklarının ne kadar kurumuş ve çatlamış olduğunu hissetti, ağzının içinde susuzluğun tozlu tadını algıladı. "Burası Fremenlere ait bir yer hissi uyandırıyor," dedi.

"Fremenlerin dostça davranacaklarından emin miyiz?" diye sordu annesi.

"Kynes yardım edeceklerine söz verdi.

"Ama bu çölün insanları umutsuzluk içinde, diye düşündü Jessica. *Bugün aynı şeyi ben de hissettim. Umutsuz insanlar bizi suyumuz için öldürebilir.*

Gözlerini kapatıp bu çorak diyarın önünde Caladan'dan bir sahneyi gözünün önüne getirdi. Bir zamanlar Caladan'da tatile çıkmışlardı; o ve Dük Leto, Paul'ün doğumundan önce. Güneydeki balta girmemiş ormanların üzerinde, yaprakları saran yabani otların ve deltalardaki pirinç tarlalarının tepesinde uçmuşlardı. Ve yeşilliğin içinde sıra sıra karıncalar görmüşlerdi; yüklerini süspansörlerle havada duran omuz sırıklarının üzerinde taşıyan çeteler. Ve sahillerde üç tekneli yelkenlilerin beyaz taç yaprakları vardı.

Bunların hepsi geçmişte kalmıştı.

Jessica gözlerini çölün dinginliğine ve günün artan sıcaklığına açtı. Huzursuz hararet ifritleri açık kumun üstünde hava titreşimleri oluşturmaya başlamışlardı. Karşılarındaki diğer kaya yüzeyi, adi camdan görülen bir şey gibiydi.

Dökülen kum, çatlağın açık ucunun önüne bir an için bir perde indirdi. Sabah esintisi ve sarp kayalığın tepesinden havalanmaya başlayan atmacalar tarafından gevşetilen kum tıslayarak aşağı indi. Kum çağlayanı sona erdiğinde Jessica hala tısladığını duyuyordu. Ses yükseldi, bir kez duyulduğunda bir daha asla unutulmayacak bir ses.

"Solucan," diye fısıldadı Paul.

Göz ardı edilemeyecek, umursamaz bir ihtişamla sağ taraflarından geliyordu. Görüş alanlarının içinde, kıvrılan, kabaran, kumdan bir kovuk, kumulları kesiyordu. Kabartının ön tarafı kalkmıştı, sudaki bir pruva dalgası gibi tozu yarıyordu. Sonra, sola yönelerek uzaklaştı.

Ses azaldı ve kayboldu.

"Bundan daha küçük uzay firkateynleri gördüm," diye fısıldadı Paul.

Annesi, çöle bakmaya devam ederken başıyla onayladı. Solucanın geçtiği yerde o erişilmez boşluk kalmıştı. Önlerinde sonsuza dek acımasızca uzanıyor; onları, ufuk çizgisi şeklindeki yatay çöküntüsünün altına çağırıyordu.

"Dinlendiğimiz zaman," dedi Jessica, "derslerine devam etmeliyiz."

Paul ani bir kızgınlığı bastırarak konuştu: "Anne, sence biz..."

"Bugün paniğe kapıldın," dedi Jessica. "Zihnini ve bindu-sinir düzenini belki de benden daha iyi tanıyorsun ama bedeninin prana-kas düzeni hakkında daha öğreneceğin çok şey var. Beden bazen kendiliğinden bazı şeyler yapar, Paul; sana bunu öğretebilirim. Bedeninin her kasını, her lifini kontrol etmeyi öğrenmelisin. Eller konusunu tekrar gözden geçirmeye ihtiyacın var. Parmak kasları, avuç içi tendonları ve parmak ucu hassasiyetiyle başlayacağız." Arkasını döndü. "Çadıra gel, şimdi."

Paul annesinin büzülebilen kapıya sürtünerek geçişini izlerken sol elinin parmaklarını oynattı; onu bu karardan vazgeçiremeyeceğini... buna uymak zorunda olduğunu biliyordu.

Bana yapılmış olan her neyse, ben de buna katıldım, diye düşündü.

El konusunu tekrar gözden geçirmek!

Eline baktı. Şu solucan gibi yaratıklarla karşılaştırıldığında ne kadar da yetersiz görünüyordu.

Biz Caladan'lıyız; orası insan türü için cennet gibi bir dünyaydı. Caladan'da fiziksel ya da zihinsel bir cennet inşa etmeye hiç gerek yoktu; dört bir yanımızda gerçekliği görebiliyorduk. Ve ödediğimiz bedel insanların yaşamlarında bir cennete sahip olmak için her zaman ödedikleri bedeldi; yumuşadık ve üstünlüğümüzü kaybettik.

- Prenses Irulan'ın yazdığı "Muad'Dib:Sohbetler"den

"Demek sen büyük Gurney Halleck'sin," dedi adam.

Ayakta duran Halleck, yuvarlak mağara ofise göz gezdirip metal bir masanın arkasında oturan kaçakçıya baktı. Adam Fremen cüppesi giymişti, açık mavi renkli gözleri beslenme rejiminde gezegen dışı yiyecekler olduğunu gösteriyordu. Ofis bir uzay firkateyninin ana kumanda merkezine tıpatıp benziyordu; otuz derecelik bir yay çizen duvar boyunca haberleşme araçları ve ekranlar, yan yana duran donanım ve ateşleme panelleri vardı ve eğrinin kalan kısmı olan masa bir duvar projeksiyonu şeklindeydi.

"Ben Staban Tuek, Esmar Tuek'in oğluyum," dedi kaçakçı.

"O halde, aldığımız yardımlar için sana teşekkür etmem gerekiyor," dedi Halleck.

"Ahh, minnettarlık," dedi kaçakçı. "Oturun."

Ekranların yanındaki duvardan gemi tipi bir çanak koltuk çıktı, Halleck iç çekerek koltuğa gömülünce ne kadar yorgun olduğunu hissetti. Şimdi, kaçakçının arkasındaki karanlık yüzeyde kendi yansımasını görebiliyordu ve biçimsiz yüzünde bitkinliğin izlerini fark ederek suratını astı. Çenesi boyunca uzanan mürekkep sarmaşığı yarası suratını asınca kıvrıldı.

Halleck bakışlarını kendi yansımasından alıp döndü ve gözlerini Tuek'e dikti. Şimdi kaçakçıda ailenin yüz hatlarını görüyordu: babanın gür, sarkık kaşları ve sert hatlı yanaklarla burun.

"Adamların babanın öldüğünü, Harkonnenler tarafından öldürüldüğünü söylediler," dedi Halleck.

"Harkonnenler ya da aranızdaki bir hain tarafından," dedi Tuek

Kızgınlık Halleck'in yorgunluğunu biraz bastırdı. Doğrularak, "Hainin kim olduğunu söyleyebilir misin?" diye sordu.

"Emin değiliz."

"Thufir Hawat, Leydi Jessica'dan şüpheleniyordu."

"Haa, Bene Gesserit cadısı... belki. Yalnız Hawat şu anda Harkonnenlerin esiri."

"Duydum." Halleck derin bir nefes aldı. "Çok kişiyi öldürmemiz gerekecek gibi görünüyor."

"Dikkatleri üstümüze çekecek hiçbir şey yapmayacağız," dedi Tuek

Halleck kaskatı kesildi. "Ama..."

"Sen ve kurtardığımız adamların aramıza, sığınağımıza hoşgeldiniz," dedi Tuek. "Minnettar olduğunu söylüyordun. Pekala, bize olan borcunuzu ödeyin, iyi adamlardan her zaman yararlanırız. Ne var ki, Harkonnenlere karşı en ufak bir aleni hareket yaparsanız elimizde olmadan sizi yok ederiz."

"Ama onlar babanı öldürdüler."

"Belki de. Ve böyle olsa bile, sana babamın düşünmeden hareket edenlere verdiği yanıtı vereceğim. ‘Taş ağırdır, kum okkalı; ikisinden de ağırdır bir aptalın gazabı.'"

"Yani bu konuda hiçbir şey yapılmayacağını mı söylüyorsun?" diye alay etti Halleck.

"Ben böyle bir şey demedim. Sadece Lonca'yla olan anlaşmamıza sadık kalacağımızı söyledim. Lonca tehlikesiz bir oyun oynamamızı istiyor.

Düşmanı yok etmenin başka yolları var."

"Vaaay."

"Vay tabii. Eğer o cadıyı aramak gibi bir niyetin varsa, ara. Ama seni uyarıyorum, büyük olasılıkla çok geç kaldın... zaten istediğinin o olduğundan da şüpheliyiz."

"Hawat pek hata yapmaz."

"Ama Harkonnenlerin eline düştü."

"Hainin *o* olduğunu mu düşünüyorsun?"

Tuek omuz silkti. "Bu spekülatif bir şey. Biz cadının öldüğünü düşünüyoruz. En azından Harkonnenler öyle olduğuna inanıyor."

"Harkonnenler hakkında çok şey biliyor gibisiniz."

"İpuçları ve belirtiler... söylentiler ve sezgiler."

"Biz yetmiş dört kişiyiz," dedi Halleck. "Eğer size katılmamızı ciddi olarak istiyorsan, Dük'ümüzün öldüğüne inanıyor olmalısın."

"Cesedini görmüşler."

"Peki ya çocuk... genç Efendi Paul?" Halleck yutkunmaya çalıştı, boğazı düğümlenmişti.

"Aldığımız son haberlere göre annesiyle birlikte bir çöl fırtınasında kaybolmuş. Büyük olasılıkla kemikleri bile asla bulunamayacak."

"Öyleyse cadı öldü... hepsi öldüler."

Tuek başıyla onayladı. "Ve dediklerine göre Hayvan Rabban bir kez daha Dune'un başına geçecekmiş."

"Lankiveil Kontu Rabban mı?"

"Evet."

Halleck'in, kendisini alt edeceğinden korktuğu öfke patlamasını bastırması bir an sürdü. Soluk soluğa konuştu: "Rabban'a karşı kişisel bir hıncım var. Ona ailemin yaşamını ödeteceğim..." Çenesi boyunca uzanan yarayı ovuşturdu, "...ve bunu..."

"Bir hıncı vaktinden önce almak için her şey tehlikeye atılmaz," dedi Tuek. Halleck'in çenesi boyunca uzanan kasların oynamasını ve adamın gözlerinin düşük gözkapaklarının altında aniden uzaklaşmasını izlerken kaşlarını çattı.

"Biliyorum... biliyorum." Halleck derin bir nefes aldı.

"Siz ve adamlarınız bizimle çalışarak Arrakis dışına çıkabilirsiniz. Birçok yer..."

"Adamlarımı bana olan bütün bağlarından azat ediyorum, kendi seçimlerini kendileri yapabilirler. Mademki Rabban burada... ben kalıyorum."

"Böyle bir ruh hali içindeyken senin burada kalmanı isteyeceğimizden emin değilim."

Halleck gözlerini kaçakçıya dikti. "Sözüme güvenmiyor musun?"

"Yoo..."

"Beni Harkonnenlerden kurtardınız. Dük Leto'ya olan sadakatimin sebebi de bundan daha büyük değildi. Ben Arrakis'te kalacağım... sizinle... ya da Fremenlerle."

"Bir düşünce, dile getirilse de getirilmese de gerçek bir şeydir ve bir gücü vardır," dedi Tuek. "Fremenlerin arasında yaşamla ölümü ayıran çizgi çok ince ve keskin gelebilir sana."

Halleck, yorgunluğunun arttığını hissederek bir an gözlerini kapattı. "Bize çöl ve çukurlar diyarında yol gösteren Tanrı nerede?" diye mırıldandı.

"Ağır ol, intikamını alacağın gün gelir," dedi Tuek. "Acele işe Şeytan karışır. Acını küllendir... bunun için seni oyalayacak şeylerimiz var; yüreğe su serpen üç şey vardır: su, yeşil çimen ve bir kadının güzelliği."

Halleck gözlerini açtı. "Rabban Harkonnen'in kanının ayaklarımın dibine akmasını tercih ederim." Gözlerini Tuek'e dikti. "O günün geleceğine inanıyor musun?"

"Yarını nasıl karşılayacağın konusunda pek bir şey yapamam, Gurney Halleck. Sana yalnızca bugünü karşılaman için yardım edebilirim."

"O halde yardımınızı kabul edeceğim ve bekleyeceğim, ta ki sen bana babanın intikamını ve diğer..."

"Beni dinle, *savaşçı,"* dedi Tuek. Masasının üstüne doğru eğildi, omuzları kulaklarıyla aynı hizada, gözleri kararlıydı. Kaçakçının yüzü aniden allak bullak oldu. "Babamın suyunu... kendim geri alacağım, kendi bıçağımla."

Halleck tekrar Tuek'e baktı. O an, kaçakçı ona Dük Leto'yu hatırlattı; adamlarının lideri, cesur, kendi konumu ve kendi yolu konusunda kendinden emin Dük'e benziyordu... Arrakis'e gelmeden önceki haline."

"Bıçağımı yanında istiyor musun?" diye sordu Halleck.

Tuek arkasına yaslandı, rahatlamıştı, sessizce Halleck'i izliyordu.

"Beni bir *savaşçı* olarak görüyor musun?" diye üsteledi Halleck.

"Dük'ün subayları arasında kurtulan tek kişi sensin," dedi Tuek. "Düşmanın galip gelmek üzereydi ama sen şansını denedin... Bizim Arrakis'i yendiğimiz gibi onu yendin"

"Ne?"

"Bu çukurda acı çekerek yaşıyoruz, Gurney Halleck," dedi Tuek. "Arrakis bizim düşmanımız."

"Bir seferde bir düşman, öyle mi?"

"Öyle."

"Fremenlerin başarılı olma yolu bu mu?"

"Belki."

"Fremenlerle birlikte yaşamayı fazla çetin bulabileceğimi söyledin. Çölde, açıkta yaşadıkları için mi?"

"Fremenlerin nerede yaşadığını kim bilir? Bizim için Merkezi Plato ıssız bir diyardır. Ama bahsetmek istediğim..."

"Lonca'nın küçük bahar gemilerini nadiren çölün üzerine yolladığını duydum," dedi Halleck. "Eğer nereye bakacağını biliyorsan orada burada yeşillik kırıntıları görebileceğine dair söylentiler var."

"Söylentiler!" diye alay etti Tuek. "Şimdi Fremenlerle benim aramda bir seçim yapmak istiyor musun? Güvenlik önlemlerimiz, kayaya oyulmuş kendi siyeçimiz, kendi gizli havzalarımız var. Uygar insanlar gibi yaşıyoruz. Fremenler, *bizim* bahar avcıları olarak kullandığımız birkaç sefil gruptan ibaret."

"Ama Harkonnenleri öldürebiliyorlar."

"Sonucu bilmek istiyor musun? Şu anda bile hayvanlar gibi avlanıyorlar; lazer silahlarıyla çünkü kalkanları yok. Soykırıma uğruyorlar. Niçin? Çünkü Harkonnenleri öldürdüler."

"Öldürdükleri Harkonnenler miydi?" diye sordu Halleck.

"Ne demek istiyorsun?"

"Harkonnenlerle birlikte Sardokarların da olabileceğini duymadın mı?"

"Yine söylentiler."

"Ama bir soykırım, bu Harkonnenlerin işi değil gibi. Soykırım israftır."

"Ben gözümle gördüğüme inanırım," dedi Tuek. "Seçimini yap, savaşçı. Ben ya da Fremenler. Sana her ikimizin istediği kanı dökmek için bir şans ve bir sığınak sözü veriyorum. Buna emin olabilirsin. Fremenler sana yalnızca avlananların yaşamını sunacaktır."

Halleck, Tuek'in sözlerindeki bilgeliği ve sıcakkanlılığı hissederek bir an duraksadı ama açıklayamadığı bir nedenle canı sıkılıyordu.

"Kendi yeteneklerine güven," dedi Tuek. "Savaşta senin birliğini kimin kararları kurtarabilir? Senin. Karar ver."

"Vermeliyim," dedi Halleck. "Dük ve oğlu öldüler, değil mi?"

"Harkonnenler buna inanıyor. Böyle şeyler söz konusu olduğunda, ben Harkonnenlere güvenebilirim." Tuek'in dudaklarına sıkıntılı bir gülümseme değip geçti. "Ama onlara yalnızca bu konuda güvenirim."

"O halde karar vermeliyim," diye tekrarladı Halleck. Sağ elini, geleneksel jeste uygun bir şekilde, avuç içi yukarıda ve başparmağı onun üstüne dümdüz katlanmış bir halde uzattı. "Kılıcımı sana veriyorum"

"Kabul ediyorum."

"Adamlarımı ikna etmemi ister misin?"

"Onları kendi kararlarını vermeleri için serbest bırakmayacak mıydın?"

"Beni buraya kadar izlediler ama çoğu Caladan doğumlu. Arrakis, onların düşündüğü gibi değil. Burada hayatları dışında her şeylerini kaybettiler. Artık kendi kararlarını vermelerini tercih ederim"

"Tereddüt etmenin zamanı değil," dedi Tuek. "Seni ta buraya kadar izlediler."

"Onlara ihtiyacın var, öyle mi?"

"Tecrübeli savaşçılardan her zaman yararlanabiliriz... en çok da bu zamanlarda..."

"Benim kılıcımı kabul ettin. Onları ikna etmemi ister misin?"

"Bence seni izleyecekler, Gurney Halleck."

"Umarım öyle olur."

"Elbette."

"Bu konuda kararı ben mi veriyorum o halde?"

"Sen veriyorsun."

Halleck çanak koltuktan tutunarak kalkarken, bu küçük çabanın bile yedek gücünün ne kadarını kullanmasını gerektirdiğini hissetti. "Şimdi onların kalacağı yerlerle ve sağlık durumlarıyla ilgilenmeliyim," dedi.

"Levazım subayıma danış," dedi Tuek. "Adı Drisq. Size saygıda kusur edilmemesinin benim isteğim olduğunu söyle ona. Az sonra ben de size katılacağım. Önce, gezegen dışına gidecek bir parti baharın yüklenmesiyle ilgilenmem gerek."

"Para her kapıyı açar," dedi Halleck.

"Her kapıyı," dedi Tuek. "Karışıklık dönemi bizim işimizde az bulunan bir fırsattır."

Halleck başıyla onayladı, belli belirsiz bir hışırtı duydu ve arkasındaki sürgülü bir kapı kayarak açıldığında hava akımını hissetti. Döndü, eğilerek kapıdan geçip ofisin dışına çıktı.

Kendisini, Tuek'in yaverleri tarafından adamlarıyla birlikte getirilmiş olduğu toplantı salonunda buldu. Doğal kayadan oyulmuş uzun ve oldukça dar bir alandı; pürüzsüz yüzeyi bu işin kesenışınlarla yapıldığını ele veriyordu. Tavan, kayanın doğal taşıyıcı eğrisini sürdürmeye yetecek ve dahili hava akımlarına izin verecek yüksekliğe kadar ulaşıyordu. Duvarlarda silah rafları ve dolapları sıralanmıştı.

Halleck, adamlarından hala ayakta durabilecek durumda olanların ayakta durduğunu biraz da gururlanarak fark etti; yorgunluk ve yenilginin

yol açtığı hiçbir gevşeme belirtisi yoktu. Kaçakçıların sıhhiyecileri, adamların arasında dolaşıp yaralılarla ilgileniyorlardı, ilerde, solda bir alana sedyeler yerleştirilmişti, her yaralı adamın yanında bir Atreides refakatçi vardı.

Halleck, Atreides eğitiminin *("Bizden olana göz kulak oluruz!"),* doğal bir kayanın çekirdeği gibi içlerinde durduğunu fark etti.

Halleck'in dokuz telli balisetini kılıfsız olarak taşıyan bir subayı öne çıktı. Adam bir selam çakıp konuştu: "Efendim, buradaki sıhhiyeciler Mattai için hiç umut olmadığını söylüyor. Burada hiç kemik ve organ bankaları yok, yalnızca ilk yardım ilaçları. Mattai dayanamaz diyorlar ve onun sizden bir isteği var."

"Nedir?"

Subay baliseti uzattı. "Mattai huzur içinde gitmek için bir şarkı istiyor, efendim. Hangi şarkı olduğunu bildiğinizi söylüyor... sizden sık sık istermiş." Subay yutkundu. " 'Kadınım' adlı şarkı, efendim. Eğer siz..."

"Biliyorum." Halleck baliseti aldı, klavyeye sıkıştırılmış çoklu mızrapı çıkardı. Yumuşak bir akor bastı, birisinin onu akort etmiş olduğunu anladı. Gözleri yanıyordu ama ağır ağır ilerlerken bunu düşüncelerinden uzaklaştırdı, melodiyi tıngırdatıp kendisini hiçbir şey yokmuş gibi gülümsemeye zorladı.

Adamlarından birkaçı ve bir kaçakçı sıhhiyecisi sedyelerden birinin üzerine eğilmişti. Halleck yaklaşırken adamlardan biri, uzun zamandır biliyor olmanın rahatlığıyla ritmi yakalayarak şarkıyı alçak sesle söylemeye başladı:

"Kadınım benim pencereden bakar,

Köşeli cama inat yuvarlak hatları.

Kollarını kaldırmış... kıvırıp... aşağı sarkıtmış

Kızıl gün batımı altın gibi parlamış...

Gel bana...

Gel bana, sevgilimin sıcak kolları.

Benim için,

Benim için, sevgilimin o sıcak kolları."

Şarkıyı söyleyen adam sustu, sargılı bir kol uzandı ve sedyedeki adamın gözkapaklarını kapadı.

Halleck balisetten son bir yumuşak ses çıkarırken şöyle düşündü: *Artık yetmiş üç kişiyiz.*

Sarayda Doğanların aile yaşamını anlamak birçok insan için zordur ama ben size bunun bir özetini vermeye çalışacağım. Babamın yalnızca bir tane gerçek dostu vardı bence Kont Hasimir Fenring, genetik-hadım ve imparatorluğun en amansız savaşçılarından biri. Zarif ve ufak tefek, çirkin bir adam olan Kont, bir gün babama yeni bir halayık getirdi ve ben annem tarafından gelişmeleri gözetlemekle görevlendirildim. Hepimiz bir nefsi müdafaa meselesi olarak babamı gözetlerdik. Bene Gesserit-Lonca anlaşmasıyla babama bırakılan halayıklardan biri tabii ki bir imparatorluk Varisi doğuramazdı ama entrikalar hep aynıydı ve birbirlerine olan benzerlikleri can sıkıcıydı. Annem, kız kardeşlerim ve ben şeytani ölüm aletlerinden sakınmakta ustalaşmıştık. Bunu söylemek korkunç bir şey gibi görünebilir; ama babamın tüm bu girişimler konusunda masum olduğundan hiç de emin değilim. Bir İmparatorluk Ailesi diğer ailelere benzemez, işte yeni bir halayık gelmişti; babam gibi kızıl saçlıydı, ince ve zarifti. Bir dansçının kaslarına sahipti ve nöro-cazibe eğitimi aldığı açıkça görülüyordu. Babam, önünde çıplak duran kıza uzun uzun baktı. Nihayet şöyle dedi "Çok fazla güzel. Onu bir hediye olarak saklayacağız. "Bu kısıtlamanın Sarayda Doğanlar arasında ne büyük bir şaşkınlık yarattığını bilemezsiniz. Ne de olsa, kurnazlık ve oto-kontrol hepimiz için en ölümcül tehlikeydi.

- Prenses Irulan'ın yazdığı "Babamın Evinde"

Paul, akşamüstüne doğru damıtıcı çadırın dışında duruyordu. Kamp kurdukları yarık, koyu gölgelerin içindeydi. Açık kumun ötesindeki uzak ve sarp kayalığa bakarken çadırda uyumakta olan annesini uyandırması gerekip gerekmediğini düşündü.

Barınaklarının ötesinde kat kat kumullar yayılıyordu. Batan güneşin uzağında, kumulların yağ sürülmüş gibi görünen gölgeleri öyle siyahtı ki, gecenin kırıntıları gibiydiler.

Ve düzlük.

Zihni bu manzarada yüksek bir şey aradı. Ama hararetin bozduğu havada göze çarpan hiçbir yükselti yoktu, sadece ufuk... esintinin geçtiğini gösterecek ne bir çiçek ne de hafifçe salınan bir şey... yalnızca kumullar ve parlak gümüş mavisi gökyüzünün altındaki o uzak sarp kayalık.

Ya karşıda terk edilmiş bir deney istasyonu yoksa? diye düşündü. *Ya Fremenler de yoksa ve bu gördüğümüz bitkiler yalnızca bir tesadüfse?*

Çadırın içinde, Jessica uyandı, sırtüstü döndü ve yan gözle saydam taraftan dışarı, Paul'e baktı. Oğlu arkası ona dönük duruyordu, duruşundaki bir şey Jessica'ya Dük'ü hatırlatıyordu, içinde bir üzüntü dalgasının kabardığını hissetti ve arkasını döndü.

Hemen ardından damıtıcı giysisini ayarladı, çadırın su cebindeki suyla biraz serinledi, dışarı süzülüp ayağa kalktı ve gerindi.

Paul arkasına dönmeden konuştu: "Buradaki sessizliğin hoşuma gittiğini fark ettim."

Zihin kendini çevresine nasıl da ayarlıyor, diye düşündü Jessica ve bir Bene Gesserit aksiyomunu hatırladı: *"Zihin baskı altında iki yönden birine gidebilir; artı ya da eksi yöne, açık ya da kapalı. Bunu eksi ucunda bilinçsizlik ve artı ucunda aşırı bilinçlilik olan bir spektrum olarak düşünün. Zihnin baskı altında hangi yöne gideceği büyük ölçüde eğitimin etkisiyle belirlenir. "*

"Burada yaşamak güzel olabilir," dedi Paul.

Jessica, bu gezegenin olağan kabul ettiği tüm acımasız şartları anlamaya çabalayıp Paul'ün görebilmiş olduğu olası gelecekleri merak ederek çölü oğlunun gözlerinden görmeye çalıştı, *insan bu açıklıkta yalnız olabilir,* diye düşündü, *arkanda birisi olmasından korkmadan, avcı korkusu olmadan.*

Paul'ün yanından geçti, dürbününü kaldırdı, yağ merceklerini ayarladı ve karşılarındaki dik yamacı inceledi. Evet, kuru vadilerdeki saguarolar ve diğer dikenli bitkiler... ve kısa otların oluşturduğu, gölgelerin içinde sarı-yeşil görünen bir örtü.

"Çadırı toplayacağım," dedi Paul.

Jessica başıyla onayladı, çölü tarayabilmek için çatlağın ağzına yürüdü ve dürbününü sola döndürdü. Baktığı yerde, kenarlarına kirli bir bejlik bulaşmış bir tuz tavası bembeyaz ışıldıyordu. Beyazın ölüm olduğu bu yerde bembeyaz bir alan. Ama tava başka bir şeyin işaretiydi; *su.* Bir zamanlar bu ışıltılı beyazlığın üstünde sular akmıştı. Dürbününü indirdi, cüppesini düzeltti ve bir an Paul'ün hareketlerinin sesini dinledi.

Güneş alçaldı. Gölgeler tuz tavasının üstünde uzadılar. Gün batımında ufkun üstüne çizgiler halinde çılgın renkler yayılmıştı. Karanlığın kumu yoklayan ayağına bir renk seli akıyordu. Kömür karası gölgeler yayıldı, gecenin çöküşü çölü örttü.

Yıldızlar!

Başını kaldırıp bakarken, yanına yaklaşan Paul'ün hareketlerini algıladı. Çöl gecesi, yıldızlara doğru kalkıyormuş hissi vererek yukarıya odaklanmıştı. Gündüzün ağırlığı çekildi. Anlık bir esinti yüzüne çarptı.

"İlk ay birazdan çıkacak," dedi Paul. "Çanta hazır. Gümleri yerleştirdim."

Bu cehennemde sonsuza dek kaybolabiliriz, diye düşündü. *Ve kimsenin haberi olmaz.*

Tarçın kokusu getiren gece rüzgarı yüzünü tırmalayan kum serpintileri saçt;: karanlığın içinde bir koku banyosu.

"Kokla şunu," dedi Paul.

"Kokusunu filtreden bile alabiliyorum," dedi Jessica. "Zenginlik. Ama su satın alır mı?" Havzanın karşı tarafını gösterdi. "Orada hiç yapay ışık yok."

"Fremenler şu kayaların arkasındaki bir siyeçte gizleniyor olmalı," dedi Paul.

Sağ taraflarında ufkun üstüne gümüşten bir sikke çıktı; ilk ay. Yüzeyindeki belirgin el şekliyle tam olarak görünür hale geldi. Jessica, ışıkta ortaya çıkan kumun gümüş beyazlığını inceledi.

"Gümleri yarığın en derin yerine yerleştirdim," dedi Paul. "Fitilini ateşlediğim zaman bize yaklaşık otuz dakika verecektir."

"Otuz dakika mı?"

"Bir... solucan... çağırmaya başlamadan önce."

"Oo! Ben gitmeye hazırım"

Paul annesinin yanından sessizce uzaklaştı ve Jessica, onun geriye, çatlağın yukarısına doğru ilerleyişini duydu.

Gece bir tüneldir, diye düşündü Jessica, *yarına açılan bir delik... tabii bir yarınımız olursa.* Başını iki yana salladı. *Neden böyle sağlıksız şeyler düşünmek zorundayım? Daha iyi eğitilmiştim!*

Paul döndü, çantayı aldı ve ilk kumula doğru aşağıya yöneldi. Annesi ardından gelirken durup çevreyi dinledi. Annesinin yumuşak bir şekilde ilerleyişini ve her bir soğuk kum taneciğinin düşüşünü duydu; çölün güvenlik önlemini açık bir şekilde ortaya koyan kendi şifresi.

"Ritmsiz yürümeliyiz," diyen Paul, kumda yürüyen adamları hatırladı... hem önsezi anısını hem de gerçek anısını.

"Benim nasıl yaptığımı izle," dedi. "Fremenler kumda böyle yürüyor."

Kumulun eğrisini izleyerek rüzgar alan tarafına geçti, ayaklarını sürükleyerek ilerledi.

Jessica on adım boyunca oğlunun ilerleyişini inceledi ve onu taklit etti. Olayın özünü kavramıştı: kumun doğal kayışı gibi ses çıkarmalıydılar... rüzgar gibi. Ama kaslar bu doğal olmayan, kesik kesik yürüyüş tarzına isyan ediyordu: Adım. . . sürüme. . . sürüme. . .adım. . . adım. . . bekleme. . . sürüme. . . adım...

Zaman hiç geçmiyor gibiydi, ilerdeki kayanın yüzeyi sanki hiç yaklaşmıyordu. Arkalarındaki kaya hala kule gibi yükseliyordu.

"Güm! Güm! Güm! Güm!"

Bu, arkalarındaki sarp kayalıktan gelen bir davul sesiydi.

"Gümler," diye tısladı Paul.

Aletin güm güm atışı sürüyordu ve yürüyüşlerini bu ritmden kurtarmakta güçlük çekiyorlardı.

"Güm... güm... güm... güm..."

Gümlemenin yankılanarak patladığı, ay ışığıyla aydınlanmış bir kasenin içinde hareket ediyorlardı. Yayvan kumulların arasında bir aşağı bir yukarı; adım. . . sürüme . . . bekleme . . . adım. . . Ayaklarının altında yuvarlanan nohut büyüklüğündeki kum topaklarına basarak; sürüme... bekleme... adım…

Ve kulakları hep o özel tıslamayı bekliyordu.

Ses, geldiğinde öyle yavaş başladı ki kendi ayak sürüme sesleri bile onu bastırabiliyordu. Ama gittikçe... yükseldi, yükseldi... batıdan geliyordu.

"Güm... güm... güm... güm..." diye gümlüyordu gümler.

Tıslama geceyi geçerek arkalarından yaklaşıyordu. Yürürken kafalarını çevirince hızla ilerleyen solucanın kabartısını gördüler.

"Yürümeye devam et," diye fısıldadı Paul. "Arkaya bakma"

Geride bıraktıkları kayaların gölgesinden kulak tırmalayan bir yıkım sesi patladı. Bu her şeyi yerle bir eden bir çığ gürültüsüydü.

"Yürümeye devam et," diye tekrarladı Paul.

Biri önlerinde diğeri arkalarında olan iki kaya yüzeyinin eşit uzaklıkta göründüğü işaretlenmemiş bir noktaya erişmiş olduklarını gördü.

Ve hala arkalarında, kayaların o kamçılayıcı, çıldırtıcı yırtılması geceye hakimdi.

Yürüdüler, yürüdüler, yürüdüler... Kasları, sonsuza dek sürecekmiş gibi görünen mekanik bir ağrıma aşamasına erişmişti ama Paul onları çağıran dik yamacın daha da yükseldiğini gördü.

Jessica konsantrasyonunun verdiği boşlukta ilerliyordu, yürümeye devam etmesini sağlayanın yalnızca iradesinin baskısı olduğunun farkındaydı. Ağzının içi kuruluktan acıyordu ama arkadaki sesler damıtıcı giysisinin su ceplerinden bir yudum çekmek için durmaya dair tüm umudunu alıp götürüyordu.

"Güm... güm..."

Uzaktaki sarp kayalıktan püsküren yeni bir cinnet gümleri boğdu.

Sessizlik!

"Daha hızlı," diye fısıldadı Paul.

Jessica başıyla onayladı, oğlunun bu hareketini görmediğini biliyordu ama zaten sınırına dayanmış olan kaslarından daha da fazlasını istemenin gerekli olduğunu kendi kendine söylemek için bu hareketi yapmaya ihtiyaç duymuştu... o doğal olmayan ilerleme...

Önlerindeki güvenli kaya yüzeyi yıldızlara tırmanıyordu ve Paul tabanda kumdan bir düzlüğün uzandığını gördü. Düzlüğe çıktı, bitkinlik içinde sendeledi ve ayağının isteksiz bir hareketiyle doğruldu.

Tınlayan bir gümbürdeme çevrelerindeki kumu sarstı.

Paul sendeleyerek yana doğru iki adım attı.

"Bam! Bam!"

"Kum davulu!" diye tısladı Jessica.

Paul dengesini sağladı. Bakışlarıyla çevrelerindeki kumu taradı, kayalık dik yamaç hemen hemen ikiyüz metre uzaktaydı.

Arkalarında bir tıslama duydu; rüzgar gibi, suyun olmadığı bu yerde çırpıntılı bir gelgit gibi.

"Koş!" diye çığlık attı Jessica. "Paul, koş!"

Koştular.

Ayaklarının altında davul sesi gümbürdedi. Kurtuldular ve nohut büyüklüğündeki çakıllara çıktılar. Koşmak, alışık olmadıkları ritmsiz kullanımdan ağrıyan kaslarını bir an için rahatlatmıştı, işte bu anlaşılabilir bir hareketti, işte bu ritmdi. Ama kum ve çakıl adımlarını yavaşlatıyordu. Ve solucanın yaklaşan tıslaması çevrelerinde yükselen bir fırtına sesiydi.

Jessica tökezleyerek dizlerinin üstüne düştü. Tüm düşünebildiği bitkinlik ve ses ve dehşetti.

Paul annesini sürükleyerek ayağa kaldırdı.

El ele koşmaya devam ettiler.

Önlerindeki kumdan ince bir kazık çıkmıştı. Onu geçtiler, bir tane daha gördüler.

Bu kazıkları geçinceye kadar Jessica'nın zihni onları çözümleyememişti.

Bir tane daha vardı; kayadaki bir çatlaktan yükselen rüzgarla kazınmış bir yüzey.

Bir tane daha.

Kaya!

Daha sağlam basınca yeni bir güç kazanan yüzeyin, yürüyüşünü zorlaştırmamasının yarattığı şoku ayağıyla hissetti.

Derin bir çatlak dikey gölgesini önlerindeki sarp kayalığın içine uzatmıştı. Ona doğru son sürat koştular ve dar deliğe sığıştılar.

Arkalarından gelen solucan sesi kesilmişti.

Jessica ve Paul dönüp çöle baktılar.

Kumulların başladığı yerde, kayalık bir sahilin eteklerinden belki de elli metre uzakta, gümüş grisi bir kavis, dört bir yana kum ve toz nehirleri saçarak çölden çıktı. Daha yukarı çıktı, avını arayan dev bir ağıza dönüştü. Bu, kenarları ay ışığında parıldayan yuvarlak ve karanlık bir delikti.

Ağız, Paul ve Jessica'nın tıkıştığı dar çatlağa doğru kıvrıldı. Tarçın burun deliklerini yaktı. Kristal dişlerde ayışığı ışıldadı.

Koskoca ağız sağa sola mekik dokuyordu.

Paul nefesini düzenledi.

Jessica gözlerini ayırmadan çömeldi.

Zihnini doldurma tehdidi taşıyan, genetik hafızasındaki dehşeti alt ederek ilkel korkularını bastırması için Bene Gesserit eğitiminin yoğun konsantrasyonunu kullanması gerekti.

Paul bir tür coşku hissetti. Son birkaç saniyede, bir zaman engelini aşıp daha bilinmeyen bir bölgeye girmişti. Önünde karanlığı algılıyabiliyordu, iç gözü hiçbir şey göremiyordu. Sanki atmış olduğu bir adım, onu bir kuyuya ya da geleceğin görünmez olduğu bir dalga çukuruna düşürmüştü. Manzara derin bir değişime uğramıştı.

Zamanın karanlığını algılamak, onu ürkütmek yerine, diğer duyularını aşırı hızlanmaya zorladı. Kendini, kumdan çıkmış onu arayan o şeyin mevcut bütün özelliklerini çözümlerken buldu. Ağzı hemen hemen seksen metre çapındaydı... kenarında hançer-i figanların kıvrık şekline sahip kristal dişler parıldıyordu... körüklediği tarçın nefesi, belli belirsiz aldehitler... asitler...

Solucan, tepelerindeki kayaları sıyırıp geçerken ayışığını örttü. Gizlendikleri dar yere, küçük taşlar ve kumlar yağdı.

Paul annesini daha geriye itti.

Tarçın!

Kokusu Paul'ün etrafını sardı.

Solucanın baharla, melanjla ne ilgisi var? diye sordu kendi kendine. Ve Liet-Kynes'ın, solucanla bahar arasında bir bağlantı olduğuna dair üstü örtülü bir bilgiyi ele verdiğini hatırladı.

"Baammm!"

Bu ses, sağ taraftan, çok uzaklardan gelen kuru bir gök gürültüsü gibiydi.

Tekrar: "Baammm!"

Solucan tekrar kuma çekildi, bir an orada kaldı, kristal dişleri ayışığını yansıtıyordu.

"Güm... güm... güm... güm..."

Başka bir gümler! diye düşündü Paul.

Ses yine sağ taraflarından geldi.

Solucan boydan boya titredi, iyice kumun içine çekildi. Bir çanın ağzının yarısı gibi yukarıya doğru kabarmış bir kıvrım kaldı yalnızca, kumulların üstünde gerileyen bir tünelin kıvrımı.

Kum gıcırdadı.

Yaratık geri çekilerek, dönerek gömüldü. Kumulların arasındaki bir bel boyunca kıvrılan, kumdan bir kabartı.

Paul çatlaktan çıktı, kum dalgasının bomboş araziyi geçerek, yeni gümlerin çağrısına doğru uzaklaşmasını izledi.

Arkasından gelen Jessica sesi dinliyordu: "Güm... güm... güm... güm... güm..."

Çok geçmeden ses kesildi.

Paul damıtıcı giysisinin borusunu buldu, yeniden kullanılır hale gelmiş sudan bir yudum çekti.

Jessica kendini bu harekete odakladı; ama zihni, bitkinlikten ve yaşadığı dehşetin ardından bomboş gibiydi.

"Kesin gitti mi?" diye fısıldadı.

"Birileri onu çağırdı," dedi Paul. "Fremenler."

Jessica kendine gelmeye başladığını hissetti. "Amma büyüktü!"

"Topterimizi kapan solucan kadar büyük değildi."

"Fremenler olduğundan emin misin?"

"Gümler kullandılar."

"Neden bize yardım etsinler ki?"

"Belki de bize yardım etmiyorlardı. Belki de sadece bir solucan çağırıyorlardı."

"Neden?"

Bir yanıt, bilincinin eşiğinde hazır bekliyor ama gelmeyi reddediyordu. Zihninde, çantalarının içindeki ucu çengelli, açılır kapanır çubuklarla ilgili bir görüntü vardı; "yaratan kancaları."

"Neden bir solucan çağırsınlar ki?" diye sordu Jessica.

Zihnine korkunun nefesi değip geçti ve annesine arkasını dönerek sarp kayalığa bakmak için kendini zorladı. "En iyisi gün ışımadan önce yukarıya bir yol bulalım." Eliyle işaret etti. "Şu geçtiğimiz kazıklar... onlardan daha çok var."

Jessica oğlunun gösterdiği yere bakınca, dar bir platformun, tepelerindeki bir yarığa doğru bükülen gölgesini işaret eden kazıkları gördü; üstü rüzgarla kazınmış direkler.

"Sarp kayanın üstüne giden bir yolu işaret ediyorlar," dedi Paul. Çantayı omuzlarına yerleştirdi, platformun altına gelip yukarı doğru tırmanmaya başladı.

Jessica bir an durup dinlendi ve gücünü topladı, sonra oğlunu izledi.

Yol gösteren kazıkları izleyerek yukarı tırmandılar ve sonunda platform küçülerek karanlık bir yarığın ağzında dar bir dudağa dönüştü.

Paul gölgeli yere bakabilmek için kafasını eğdi. Dar kayanın üstüne basınca düşecekmiş gibi oldu ama kendisini yavaş ve tedbirli olmaya zorladı. Yarığın içinde yalnızca karanlığı görebildi. Yukarı doğru uzuyor, tepede yıldızlara açılıyordu. Kulakları araştırdı, yalnızca beklediği sesleri buldu; kumun azıcık dökülüşü, bir böceğin pırrr diye uçuşu, koşan küçük bir hayvanın pıtırtısı. Yarığın içindeki karanlığı bir ayağıyla yokladı, gıcırdayan yüzeyin altında kaya olduğunu anladı. Yavaşça köşeyi dolaşıp Jessica'ya kendisini izlemesi için işaret etti. Cüppesinin eteğini tutarak köşeyi dönmesine yardıma oldu.

Kafalarını kaldırıp kayadan iki dudağın çevrelediği yıldızlara baktılar. Paul yanı başında duran annesini bulanık gri bir kıpırtı olarak gördü. "Keşke bir ışık yakmayı göze alabilseydik," diye fısıldadı.

"Gözlerimizden başka duyularımız da var."

Paul bir adım daha atıp ağırlığını o ayağına kaydırdı, diğer ayağıyla önünü yokladı ve bir engele çarptı. Ayağını kaldırdı, bir basamak bulup kendisini onun üstüne çekti. Geriye uzanıp annesinin koluna dokundu, izlesin diye cüppesini çekiştirdi.

Bir adım daha

"Tepeye kadar böyle gidiyor," diye fısıldadı Paul.

Alçak ve düzenli basamaklar, diye düşündü Jessica. *Hiç şüphesiz insan eliyle oyulmuş.*

Basamakları yoklayarak Paul'ün bir gölge gibi ilerleyişini takip etti. Kaya duvarlar neredeyse Jessica'nın omuzlarına sürtünecek kadar daraldı. Basamaklar, yaklaşık yirmi metre uzunluğunda dar bir geçidin taban seviyesinde son buluyordu. Bu geçit ay ışığının aydınlattığı sığ bir havzaya açılıyordu.

Paul havzanın kıyısına çıkarak fısıldadı: "Ne güzel bir yer."

Jessica onun bir adım arkasından sessiz bir onaylama içinde bakakaldı.

Bitkinliğine, döngü boruları ve burun tıkaçlarının yol açtığı kaşıntıya, damıtıcı giysinin verdiği sıkıntıya, korku ve dinlenme isteğine rağmen; bu havzanın güzelliği, duyularını doldurup onu durmaya ve buna hayranlık duymaya zorladı.

"Peri padişahının ülkesi gibi," diye fısıldadı Paul.

Jessica başıyla onayladı.

Önünde çöl bitkileri uzanıyordu: çalılar, kaktüsler, küçücük yaprak kümeleri; hepsi ayışığında titreşiyordu. Çevreyi saran duvarlar solunda karanlıktı, sağında ise ay ışığıyla donmuş gibi görünüyordu.

"Burası bir Fremen mekanı olmalı," dedi Paul.

"Bu kadar çok bitkinin yaşayabilmesi için insanlar olmalı," diye onayladı Jessica. Damıtıcı giysisinin su ceplerine giden borunun ağzını açtı ve yudumladı. Hık, hafif buruk bir ıslaklık geçti boğazından. Suyun kendisini nasıl ferahlattığını fark etti. Jessica boruyu kapatırken, kapak, kum taneciklerine sürtünerek gıcırdadı.

Sağında, ayaklarının altından aşağı doğru kıvrılan havzanın tabanındaki bir hareket Paul'ün dikkatini çekti. Sarı ağaçların ve yabani otların arasından, kumun yüzeyinde ay ışığının aydınlattığı, küçücük bir *hoplama zıplama* hareketinin olduğu dar alana baktı.

"Fareler!" diye tısladı.

Hop zıp zıp! gittiler, gölgelere girip çıkarak.

Bir şey gözlerinin önünden geçerek farelerin arasına düştü. İnce bir çığlık geldi, bir kanat çırpışı ve pençelerinde küçük karanlık bir gölgeyle havzadan havalanan hayalet gibi gri bir kuş.

Bu uyarıya ihtiyacımız vardı, diye düşündü Jessica.

Paul havzaya bakmaya devam etti. Nefes aldı, geceye tırmanan adaçayının yumuşak bir şekilde içe işleyen kontralto kokusunu algıladı. Bu yırtıcı kuş... Paul onu bu çölün tarzı olarak düşündü. Havzaya öylesine tarifsiz bir sessizlik getirmişti ki, mavi-beyaz ay ışığının nöbetçi saguaro ve dikenli boya çalısına doğru akışı neredeyse duyulabiliyordu. Işık, Paul'ün evrenindeki bütün müziklerden daha temel bir armoni içeren hafif bir vızıltıya sahipti.

"Çadırı kurmak için bir yer bulsak iyi olacak," dedi. "Yarın o Fremenleri bulmaya..."

"Burada davetsiz misafirlerin çoğu Fremenleri bulduğuna pişman olur!"

Bu, Paul'ün sözlerini kesen, anı paramparça eden, son derece erkeksi bir sesti. Ses yukarıdan, sağ taraflarından gelmişti.

Paul dar geçide çekilmeye kalkışınca, ses: "Lütfen kaçmayın davetsiz misafirler," dedi. "Eğer kaçarsınız yalnızca bedeninizin suyunu ziyan edersiniz."

Bizi vücudumuzun suyu için istiyorlar! diye düşündü Jessica. Kasları, bütün yorgunluğunu umursamaksızın hiçbir şey belli etmeden maksimum hazırlığa ulaştı. Sesin nereden geldiğini kesin olarak belirledi ve şöyle

düşündü: *Nasıl da sessizce geldi! Hiç duymadım.* Ve sesin sahibinin yalnızca küçük sesleri, çölün doğal seslerini çıkardığını anladı.

Sol taraflarından, havzanın kenarından başka bir ses geldi. "Çabuk ol, Stil. Sularını al da yola koyulalım. Şafak sökmeden önce oldukça az zamanımız var."

Acil durumda karşılık vermeye annesinden daha az şartlanmış olan Paul, kaskatı kesilip geri çekilmeye çalıştığı ve anlık bir panikle yeteneklerini gölgelediği için düş kırıklığına uğradı. Şimdi kendisini annesinin öğrettiklerini uygulamaya zorluyordu; rahatla, ardından rahatlamış görün, sonra kasların herhangi bir yönde saklayabilecek bir kırbaç gibi olsun.

Hala içinde belli belirsiz bir korku hissedebiliyordu ve bunun kaynağını biliyordu. Bu, kör bir zamandı; hiçbir gelecek görememişti... ve sadece iki kalkansız vücudun taşıdığı suyla ilgilenen vahşi Fremenler tarafından yakalanmışlardı.

Alametleri, delilleri ve kehanetleriyle birlikte Kizara Tafvidleri aramızda olan bu Fremen dinsel uyarlaması, şimdi "Evrenin Sütunları" olarak tanıdığımız şeyin kaynağıdır. Derin güzelliği, eski kalıplara dayanan o heyecan verici müzikle ortaya çıkan ama yeni uyanışla damgalanan Arrakis'in gizemli karışımını bize onlar getirdiler. Kim, "Yaşlı Adamın İlahisi"ni duyup da derinden etkilenmez?

Sürüklüyorum ayaklarımı bir çölde

Seraplar ev sahibi telaşı içinde.

Zafere doymadan, tehlikeye aç,

Dolaştım al-Kulab'ın ufuklarını,

İzleyerek peşimdeki bana aç,

Zamanın erittiği dağları.

Ve hızla yaklaşan serçeleri gördüm,

Saldıran kurtlardan daha cüretkar.

Gençliğimin ağacına kondular.

Ve duydum hepsi üşüştüler dallarıma.

Av oldum pençeleriyle gagalarına!

- Prenses Irulan'ın yazdığı "Arrakis'in Uyanışı"ndan

Adam sürünerek bir kumulun tepesine çıktı. Öğlen güneşinin göz kamaştırıcı ışığına yakalanmış bir toz zerreciğiydi. Üstünde yalnızca bir cüppeden kalan yırtık kumaş parçaları vardı, paçavraların arasındaki çıplak

teni sıcağa maruz kalıyordu. Cüppenin kapüşonu yırtılmıştı ama adam giysiden yırttığı bir şeridi türban gibi başına bağlamıştı. Seyrek sakalı ve kalın kaşlarıyla aynı renkteki kumral saç tutamları türbanından dışarı çıkmıştı. Mavi içinde mavi gözlerinin altındaki koyu renk bir lekenin kalıntıları yanaklarına yayılıyordu. Bıyığının ve sakalının üstündeki keçeleşmiş bir yassılık, damıtıcı giysi borusunun burundan su ceplerine giden yolunu gösteriyordu.

Adam kumulun tepesinde, kolları diğer taraftan aşağı sarkarak yayılıp kaldı. Sırtında, kollarında ve bacaklarında kan pıhtılaşmıştı. Sarı-yeşil kum parçaları yaralarına yapışmıştı. Ellerini yavaş yavaş gövdesinin altına soktu, ellerinden güç alarak ayağa kalktı ve sallanarak ayakta durdu. Ve bu neredeyse gelişigüzel harekette bile, bir zamanlar hareketlerine hakim olan o titizliğin izi vardı.

"Ben Liet-Kynes," dedi kendini boş ufka tanıtarak, sesi o eski gücünün kötü bir kopyasıydı. "Ben İmparator Majestelerinin Gezegenbilimcisiyim," diye fısıldadı, "Arrakis'in gezegen ekolojisti. Bu diyar benden sorulur."

Sendeledi ve rüzgar alan tarafın sert yüzeyine yanlamasına düştü. Elleri kumu hafifçe kazıdı.

Bu kum benden sorulur, diye düşündü.

Yarı çılgın bir halde olduğunu, kumu kazarak içine girip, nisbeten daha serin alt tabakayı bularak kendini bununla örtmesi gerektiğini fark etti. Ama bu kumun altında bir yerlerden ön-bahar cebinin keskin ve yarı tatlı kokusunu hala alabiliyordu. Bu olaydaki tehlikeyi diğer Fremenlerin hepsinden daha iyi biliyordu. Ön-bahar kütlesinin kokusunu alabiliyorsa, bu, kumun derinliklerindeki gazın patlama basıncına yaklaşmakta olduğu anlamına gelirdi. Buradan kaçmak zorundaydı.

Elleri, kumulun yüzeyinde hafifçe eşelendi.

Net ve belirli bir düşünce zihnine yayıldı: *Bir gezegenin gerçek serveti topraklarında yatar, uygarlığın bu temel kaynağında nasıl bir payımız vardır; tarım.*

Ve zihninin uzun süredir tek bir şeye sabitlenip bundan kurtulamamasının ne kadar garip olduğunu düşündü. Harkonnen askerleri, onu burada suyu ve damıtıcı giysisi olmadan bırakmışlardı; eğer çöl öldürmezse bir solucanın kapacağını düşünerek. Onu, kendi gezegeninin ıssız ellerinde yavaş yavaş ölmeye bırakmanın eğlenceli olduğunu düşünmüşlerdi.

Fremenleri öldürmek Harkonnenlere daima zor gelmiştir, diye düşündü. *Biz kolay kolay ölmeyiz. Şu anda ölmüş olmalıydım... az sonra öleceğim... ama bir ekolojist olmayı bırakamıyorum.*

"Ekolojinin en büyük işlevi sonuçları anlamaktır."

Ses onu çok şaşırttı çünkü sesi tanımıştı ve sahibinin ölü olduğunu biliyordu. Bu, kendisinden önce burada gezegen-bilimci olan babasının sesiydi; uzun zaman önce ölen, Sıva Havzası'ndaki mağarada öldürülen babasının.

"Kendini büyük bir çıkmaza soktun, oğlum," dedi babası. "O Dük'ün oğluna yardım etmeye kalkışmanın sonuçlarını bilmeliydin."

Çıldırıyorum, diye düşündü Kynes.

Ses sağ tarafından geliyor gibiydi. Kynes o yöne bakmak için yüzünü kuma sürterek çevirdi; kumulun göz kamaştırıcı güneş ışığındaki hararet ifritleriyle dans eden bir kıvrımı dışında hiçbir şey yoktu.

"Bir sistemde ne kadar çok yaşam varsa, yaşam için o kadar çok yer vardır," dedi babası.

Ve ses bu sefer solundan arka taraftan geldi.

Niye dolaşıp duruyor? diye sordu Kynes kendi kendine. *Onu görmemi istemiyor mu?*

"Yaşam, yaşamı desteklemek için ortamın kapasitesini artırır," dedi babası. "Yaşam ihtiyaç duyulan besinleri daha kolay bulunur hale getirir.

Organizmadan organizmaya olan o harikulade kimyasal etkileşim yoluyla sisteme daha fazla enerji bağlar."

Niye aynı konudan bahsedip duruyor? diye sordu Kynes kendi kendine. *Daha on yaşında bile değilken bunları biliyordum.*

Bu diyardaki çoğu vahşi hayvan gibi leş yiyici olan çöl atmacaları, üzerinde daireler çizmeye başlamıştı. Kynes elinin yanından bir gölgenin geçtiğini gördü, yukarı bakmak için kafasını daha fazla çevirmeye çabaladı. Kuşlar gümüş mavisi gökyüzünde bulanık bir lekeydi; uzakta Kynes'ın üzerinde yüzen kurum zerreleri.

"Biz genelciyiz," dedi babası. "Gezegen genelindeki sorunların çevresine kesin sınırlar çizemezsin. Gezegenbilim bir deneme yanılma bilimidir."

Bana ne söylemeye çalışıyor acaba? diye düşündü Kynes. *Benim anlayamadığım bazı sonuçlar mı var?*

Yanağı sıcak kumun üstüne düştü ve ön-bahar gazlarının altındaki yanık kaya kokusunu aldı. Aklının mantıklı bir köşesinde şu düşünce oluştu: *Şu tepemdekiler leş yiyici kuşlar. Belki Fremenlerimden bazıları onları görüp araştırmaya gelir.*

"Çalışan bir gezegenbilimcinin en önemli aracı insanlardır," dedi babası, "insanların arasına ekoloji bilgisini ekmelisin. Tamamen yeni bir ekoloji notasyonu yaratmamın nedeni budur."

Çocukken bana söylediği şeyleri tekrar ediyor, diye düşündü Kynes.

Serinlemeye başladı ama aklındaki o mantıklı köşe şöyle dedi: *Güneş tepende Damıtıcı giysin yok ve sıcaktan yanıyorsun; güneş vücudunun nemini alıp götürüyor.*

Parmakları güçsüz bir şekilde kumu kavradı.

Bana bir damıtıcı giysi bile bırakamadılar!

"Havada nem olması, canlı bedenlerdeki aşırı hızlı buharlaşmayı önler," dedi babası.

Niye gün gibi aşikar şeyleri tekrarlayıp duruyor acaba" diye düşündü Kynes.

Havadaki nemi düşünmeye çalıştı: bu kumulu örten çim... altında bir yerlerde açık su, akarak çölü geçen uzun bir kanata ve iki yanında ağaçlar... Kitaplardaki çizimler dışında hiç gökyüzüne açık su görmemişti. Açık su... sulama suyu... bir hasat mevsiminde bir hektar araziyi sulamak için beş bin metre küp su gerekir, diye hatırladı.

"Arrakis'teki ilk hedefimiz" dedi babası, "çayırlık arazilerdir. Mutasyona uğramış yokluk otlarıyla işe başlayacağız. Çayırlarda nem bloke ettiğimizde, yayla ormanlarına geçebiliriz. Ardından da rüzgarın çaldığını tekrar ele geçirmek için, sık sık esen rüzgarların yoluna sıra sıra dizilecek nem yoğuşturucu rüzgar kapanlarıyla birlikte birkaç açık su kütlesi yerleştirebiliriz; tabii bunlar başlangıçta küçük olacak. Gerçek bir siroko, bir nemli rüzgar yaratmalıyız. Ama rüzgar kapanlarının gerekliliğini de asla inkar edemeyiz."

Hep bana ders veriyor, diye düşündü Kynes. *Neden çenesini kapamıyor? Ölmekte olduğumu göremiyor mu?*

"Sen de öleceksin," dedi babası, "eğer şu anda altındaki kumun derinliklerinde şekillenen balondan kaçmazsan. O orada ve sen bunu biliyorsun. Ön-bahar gazlarının kokusunu alabiliyorsun. Küçük yaratanların, sularının bir bölümünü kaybederek bu kütleye vermeye başladıklarını biliyorsun."

Altında su olduğu düşüncesi deli ediciydi. Şimdi onu gözünün önüne getirebiliyordu; yarı bitki yarı hayvan olan derimsi küçük yaratanlar tarafından geçirgen kaya katmanlarında bloke edilmiş ve berrak, saf, sıvı, yatıştırıcı bir soğuk su akıntısını oraya döken o ince çatlak...

Bir ön-bahar kütlesine!

Nefes alıp keskin tatlılığı kokladı. Çevresindeki koku öncekinden çok daha yoğundu.

Kynes dizlerinin üstünde doğruldu, bir kuş çığlığı ve kanatların aceleyle çırpılışını duydu.

Burası bahar çölü, diye düşündü. *Gündüz güneşinde bile etrafta Fremenler olmalı. Kesinlikle kuşları görüp araştırmaya gelebilirler.*

"Toprak boyunca hareket, hayvan yaşamı için bir ihtiyaçtır," dedi babası. "Göçebe insanlar da aynı ihtiyacı duyar. Geçtikleri yollar, su, yiyecek ve minerallere karşı duyulan fiziksel ihtiyaçlara uyum gösterir. Şimdi bu yolları kontrol etmeli, onu kendi amaçlarımız için düzenlemeliyiz."

"Kapa çeneni, ihtiyar," diye mırıldandı Kynes.

"Arrakis'te, daha önce bütün bir gezegen için hiç denenmemiş bir şey yapmalıyız," dedi babası. "Su döngüsünü sağlamak ve yeni bir tür toprak yapısı oluşturmak için insanı yapıcı bir ekolojik güç olarak kullanmalıyız; bu güç adapte olmuş terraform yaşamı getirecek: oraya bir bitki, buraya bir hayvan, şuraya bir insan"

"Kapa çeneni!" dedi Kynes hırıltılı bir sesle.

"Solucanlar ve bahar arasındaki ilişki hakkında bize ilk ipucunu veren geçtikleri yollar oldu," dedi babası.

Solucan, diye düşündü Kynes anlık bir umutla. *Bu balon patladığında kesin bir yaratan gelir. Ama kancam yok. Kancalarım olmadan büyük bir yaratana nasıl tırmanırım?*

Kalan azıcık gücünü de yokeden bir hüsrana kapılabilirdi. Su öyle yakındı ki... yüz metre kadar altındaydı; bir solucanın geleceği kesindi, ama onu yüzeyde yakalaması ve ondan yararlanması mümkün değildi.

Kynes, kumun üzerinde öne doğru atıldı, hareketlerinin açmış olduğu sığ çöküntüye kayarak geri döndü. Sol yanağını dayadığı kumun sıcaklığını

hissediyordu, ama bu algı uzaktı.

"Arrakis ortamı, yerli yaşam biçimlerinin evrimsel seyrinin ayrılmaz bir parçası haline gelmiştir," dedi babası. "Ne garip değil mi; çok az insan kafasını bahardan kaldırıp, geniş bitki örtüsü olmaksızın burada sağlanan ideale yakın azot-oksijen-C02 dengesini merak etmiştir. Gezegenin enerji küresi, görmek ve anlamak için oradadır; insafsız bir süreç ama yine de bir süreç. İçinde bir boşluk mu var? O zaman bir şey bu boşluğu doldurur. Bilim, açıklandıktan sonra gün gibi ortada olduğu anlaşılan o kadar çok şeyden oluşur ki. Küçük yaratanın orada olduğunu, kumun derinliklerinde olduğunu biliyordum, onu görmeden çok uzun zaman önce."

"Lütfen bana ders vermeyi kes, baba," diye fısıldadı Kynes.

Uzanmış duran elinin yakınına kumun üstüne bir atmaca kondu. Kynes, hayvanın kanatlarını kapadığını, kendisine bakmak için başını eğdiğini gördü. Haykırmak için enerji topladı. Kuş iki adım geriye sıçradı ama bakmaya devam etti.

"Bundan önce, insanlar ve onların yaptıkları, gezegenlerinin yüzeyinde bir felaket olmuştur," dedi babası. "Doğa, felaketleri telafi etmeye, onları gidermeye ya da azaltmaya, kendi yöntemiyle onları sistemin içine dahil etmeye eğilimlidir."

Atmaca kafasını içeri çekti, kanatlarını açıp tekrar kapadı. Dikkatini Kynes'ın uzanmış eline çevirdi.

Kynes, artık ona haykıracak gücünün kalmadığını hissetti.

"Ortak yağma ve gaspın tarihsel sistemi Arrakis'te işlemez," dedi babası. "Senden sonra gelecekleri düşünmeden ihtiyacın olan şeyleri çalmayı sonsuza dek sürdüremezsin. Bir gezegenin fiziksel nitelikleri, ekonomik ve politik kayıtlarında vardır. Kayıtlar önümüzde ve yolumuzun ne olduğu belli."

Asla ders vermeyi kesemeyecek diye düşündü Kynes. *Ders, ders, ders... daima ders.*

Atmaca, Kynes'in uzanmış eline doğru sıçrayarak bir adım daha yaklaştı, açıkta duran eti incelemek için başını önce bir yöne sonra diğer yöne çevirdi.

"Arrakis, tek ürünü olan bir gezegendir," dedi babası. "Tek ürün. Bu, yönetici sınıfların bugüne kadar hep yaşadığı gibi yaşayan bir yönetici sınıfı desteklemektedir, onların altında, artıklarla yaşayan yarı kölelerin oluşturduğu bir yarı insan kitlesi. Bizim ilgilendiğimiz kitleler ve artıklardır. Bunlar şimdiye kadar sanıldıklarından çok daha değerlidir."

"Sana aldırmıyorum, baba," diye fısıldadı Kynes. "Git buradan."

Ve şöyle düşündü: *Fremenlerimden bazıları kesinlikle yakınlarda olmalı. Yardım edemezler ama üzerimdeki kuşları görürler. Yalnızca, nem var mı diye bakmak için araştırma yapacaklardır.*

"Anakis'in kitleleri şunu bilmelidir ki; biz bu diyarda suyun akmasını istiyoruz," dedi babası. "Tabii ki çoğu, bunu nasıl yapmayı planladığımızı yalnızca yarı mistik bir şekilde anlayacak. Birçoğu, engelleyici kitle oranı problemini anlamadan, bizim su açısından zengin olan başka bir gezegenden su getireceğimizi bile düşünebilir. Bize inandıkları sürece ne isterlerse onu düşünsünler."

Biraz sonra ayağa kalkacağım ve hakkında ne düşündüğümü ona söyleyeceğim, diye aklından geçirdi Kynes. *Bana yardım etmesi gerekirken orada durmuş bana ders veriyor.*

Kuş, bir kez daha sıçrayarak Kynes'in uzanmış eline doğru yaklaştı. İki atmaca daha onun arkasında kuma kondu.

"Kitlelerimiz arasında, din ve hukuk, tek ve aynı olmalı," dedi babası. "İtaatsizlik etmek günah olmalı ve dinsel cezalar gerektirmeli. Hem daha fazla itaat hem de daha fazla cesaret sağlayacağından, bunun iki yönlü bir yararı olacaktır. Bireylerin cesaretine, bütün bir halkın cesaretine güvendiğimiz kadar çok güvenmemeliyiz."

En çok ihtiyacım olduğu şu anda halkım nerede? diye düşündü Kynes. Tüm gücünü toplayıp elini en yakındaki atmacaya doğru bir santim

kıpırdattı. Kuş, geriye arkadaşlarının arasına doğru sıçradı, hepsi uçmaya hazır bir halde durdular.

"Programımız, bir doğa harikasının boyutlarına ulaşmayı başaracaktır," dedi babası. "Bir gezegenin yaşamı sıkı dokunmuş uçsuz bucaksız bir kumaştır. Bitkisel ve hayvansal değişiklikler, başlangıçta, bizim idare edeceğimiz doğal fiziksel güçler tarafından belirlenecektir. Onlar kendi kendilerini oluştururken bizim değişikliklerimiz onların kendi yararlarına olan etkileri kontrol edecektir; ve biz de onlarla ilgilenmek zorunda olacağız. Şunu da aklından çıkarma ki, tüm yapıyı bizim kendi varlığını sürdüren sistemimize yöneltmek için enerji yüzdesinin yalnızca yüzde üçünü kontrol etmemiz gerekiyor, yalnızca yüzde üçünü."

Niye bana yardım etmiyorsun acaba? diye düşündü Kynes. *Hep aynı şey: ne zaman sana ihtiyacım olsa beni hayal kırıklığına uğratırsın.* Başını çevirmek; babasının sesinin geldiği yöne bakmak, yaşlı adamı utandırmak istedi. Kasları bu isteğine karşılık vermeyi reddetti.

Kynes atmacanın hareket ettiğini gördü. Arkadaşları sahte bir kayıtsızlık içinde beklerken, o ihtiyatlı bir adım atarak eline yaklaştı. Yalnızca bir sıçramalık mesafede durdu.

Kynes'ın zihnini engin bir berraklık doldurdu. Aniden, Arrakis için babasının hiç görmemiş olduğu bir potansiyeli gördü. Bu değişik yoldan kendisine doğru olasılıklar akıyordu.

"Halkının başına bela olabilecek hiçbir felaket, bir Kahraman'ın eline düşmelerinden daha kötü olamaz," dedi babası.

Düşüncelerimi okuyor! diye aklından geçirdi Kynes. *Peki... okusun.*

Mesajlar çoktan siyeç köylerime gönderilmiştir, diye düşündü. *Hiçbir şey onları durduramaz. Eğer Dük'ün oğlu yaşıyorsa onu bulacaklar ve emrettiğim gibi onu koruyacaklardır. Kadını, annesini harcayabilirler ama çocuğu koruyacaklardır.*

Atmaca sıçrayarak elini parçalayabileceği uzaklığa geldi. Kuş pelte gibi duran eti incelemek için başını eğdi. Aniden doğruldu, kafasını yukarıya

uzattı, bir çığlık atarak havaya yükseldi ve arkasında arkadaşları, yan yatarak uzaklaştı.

Geldiler! diye düşündü Kynes. *Fremenlerim beni buldular!*

Ardından kumun gürlediğini duydu.

Her Fremen bu sesi bilir, solucanların ya da diğer çöl canlılarının gürültüsünden hemen ayırabilirdi. Altında bir yerlerdeki ön-bahar kütlesi, küçük yaratanlardan yeterli su ve organik madde toplamış, çılgınca büyüyüşünün kritik aşamasına ulaşmıştı. Kumun derinliklerinde, dev bir karbondioksit balonu oluşuyor ve merkezinde bir toz girdabı olan muazzam bir "püskürtü" halinde yukarıya yükseliyordu. Yüzeyde bulunan her şeyi, kumun derinliklerinde oluşmuş şeyle değiştirecekti.

Atmacalar, hüsran çığlıkları atarak havada daireler çiziyorlardı. Ne olduğunu biliyorlardı. Hangi çöl yaratığı olsa bilirdi.

Ve ben bir çöl yaratığıyım, diye düşündü Kynes. *Beni görüyor musun, baba? Ben bir çöl yaratığıyım.*

Kendisini kaldıran balonun patladığını ve toz girdabının onu yuttuğunu, soğuk karanlığın onu içine çektiğini hissetti. Bir an için soğukluk hissi ve nem lütuf gibi geldi. Ardından, gezegeni onu öldürürken, Kynes, babasının ve diğer bütün bilim adamlarının yanıldığını, evrenin en kalıcı ilkelerinin kaza ve hata olduğunu anladı.

Atmacalar bile bu gerçeklerin farkındaydı.

Kehanet ve önsezi: Bunlar cevaplanmamış sorulara rağmen nasıl sınanabilirler? Düşünün: Muad'Dib'in içine doğan görüntülerin, onun deyişiyle "dalga görünüm"ün ne kadarı gerçek kehanet; ne kadarı kahinin geleceği kehanete uydurmak için şekillendirmesidir?

Ya kehanet eyleminin iç armonisi? Kahin geleceği mi görür; yoksa bir bıçak hamlesiyle mücevherini parçalayan elmas ustası gibi, sözler ve kararlarla parçalayabileceği zayıf bir hat, bir fay ya da çatlağı mı?

- Prenses Irulan'ın yazdığı "Muad'Dib Üstüne Kişisel Düşünceler"den

"Sularını alın," dedi gecenin içinden seslenen adam. Ve Paul korkusunu yenip gözucuyla annesine baktı. Eğitilmiş gözleri, annesinin dövüş için hazır olduğunu, kaslarının şaklayacak bir kırbaç gibi beklediğini gördü.

"Hiç düşünmeden sizi öldürmek zorunda kalırsak bu çok üzücü olur," dedi tepelerinden gelen ses.

Bu bizimle ilk konuşan, diye düşündü Jessica. *En az iki kişiler; biri sağımızda, biri solumuzda.*

"Cignoro hrobosa sukares hin mange la pchagavas doi me kamavas na beslas lele pal hrobas!"

Bu, havzanın karşısına seslenen, sağ taraftaki adamdı.

Bu sözler Paul için anlamsızdı ama Jessica, Bene Gesserit eğitimi sayesinde konuşmayı tanıdı. Bu Çakobsa'ydı, antik avlanma dillerinden biri; ve tepelerindeki adam bunların aradıkları yabancılar olabileceğini söylüyordu.

Seslenen sesi izleyen ani sessizlikte, ikinci ayın soluk fildişi mavisi tekerlek yüzü, havzanın karşısındaki kayaların üstünde yuvarlandı... parlak ve meraklı.

Kayalardan tırmanma sesleri geldi; yukarıya ve her iki tarafa doğru... ay ışığında karanlık hareketler. Bir sürü insan gölgelerin içine karıştı.

Bütün bir birlik! diye düşündü Paul, aniden içinde bir sızı hissederek.

Alacalı bir cüppe giymiş uzun boylu bir adam Jessica'nın önüne çıkıverdi. Rahat konuşabilmek için ağız maskesini yana atmış ve ayın yandan gelen ışığında gür sakalını gözler önüne sermişti ama yüzü ve gözleri öne doğru sarkan kapüşonunun altında gizliydi.

"Bakalım burada ne varmış; in misiniz cin misiniz?" diye sordu adam

Jessica onun sesindeki şakacılığı duydu ve birazcık umutlandı. Bu emreden sesti; gecenin içinden geliverip başlangıçta onları şoke etmiş olan o ses.

"Eminim insansınız," dedi adam.

Jessica, adamın cüppesinin kıvrımındaki gizli hançeri görmekten çok algıladı. Kalkanları olmadığı için büyük bir pişmanlık duydu.

"Konuşmayı da biliyor musunuz?" diye sordu adam.

Jessica, tavırlarına ve sesine bütün soylu kibrini yansıttı. Acilen yanıt vermeliydi ama adamın sesini, kültürü ve zayıflıklarını çözümlediğine emin olacak kadar duymamıştı.

"Suçlular gibi gecenin içinden gelerek karşımıza çıkan kim?" diye sordu Jessica.

Cüppenin kapüşonuyla gizlenen kafa aniden dönerken adamın gerginliğini belli etti, ardından çok şeyi ortaya koyan yavaş bir gevşeme. Kendisini iyi kontrol ediyordu.

Paul, hedefi bölmek ve her ikisine de daha açık hareket alanı sağlamak için annesinden uzaklaştı.

Kapüşonlu kafa Paul'ün hareketi üzerine dönünce ay ışığı yüzün sivri bir çıkıntısını ortaya çıkardı. Kemerli bir burun, parlayan bir *göz... karaydı,*

öyle karaydı ki içinde hiç ak yoktu... koyu kahverengi ve yukarı kıvrık bir bıyık gördü Jessica.

"Şirin bir ufaklık," dedi adam. "Eğer Harkonnenlerden kaçıyorsanız, sizi memnuniyetle aramıza kabul edebiliriz. Neler oldu, evlat?"

Olasılıklar Paul'ün aklından şimşek hızıyla geçti: *Tuzak mı? Gerçek mi?* Derhal karar vermek gerekiyordu.

"Neden kaçakları aranıza kabul ediyorsunuz?" diye sordu.

"Bir adam gibi düşünen ve konuşan bir çocuk," dedi uzun boylu adam. "Pekala, senin sorunun yanıtı, genç wali, ben ödemem Harkonnenlere fai. İşte bu yüzden bir kaçağı kabul edebilirim."

Kim olduğumuzu biliyorlar, diye düşündü Paul. *Sesinde bir şeyler gizli.*

"Ben Stilgar, Fremenim," dedi uzun boylu adam. "Bu senin dilini çözer mi, evlat?"

Aynı ses, diye düşündü Paul. Harkonnenler tarafından katledilen bir dostunun cesedini arayan bu adamın geldiği Kurul'u hatırladı.

"Seni tanıyorum, Stilgar," dedi Paul. "Dostunun suyu için geldiğinde ben de babamla birlikte Kurul'daydım. Babamın adamı Duncan Idaho'yu yanında götürmüştün; dostların takası."

"Ve Idaho, Dük'üne dönmek için bizi terk etti," dedi Stilgar.

Jessica adamın sesinde nefretin gölgesini duydu, kendisini bir saldırıya karşı hazırladı.

Tepelerindeki kayalardan gelen ses: "Burada vakit kaybediyoruz, Stil," dedi.

"Bu Dük'ün oğlu," diye bağırdı Stilgar. "Liet'in arayın dediği kesinlikle bu."

"Ama... o bir çocuk, Stil."

"Dük bir adamdı ve bu delikanlı bir gümler kullandı," dedi Stilgar. *"Şeyh-hulud'un* yolunda cesur bir geçiş yaptı."

Jessica adamın düşüncelerinde kendisinin yer almadığını duydu. Ceza kararını çoktan vermiş miydi?

"Sınamak için zamanımız yok," diye itiraz etti tepelerindeki ses.

"Ama o Lisan-ül-Gayb olabilir," dedi Stilgar.

Bir işaret bekliyor! diye düşündü Jessica.

"Ama kadın," dedi tepelerindeki ses.

"Evet, kadın," dedi Stilgar. "Ve onun suyu."

"Kanunu biliyorsun," dedi kayalardan gelen ses. "Çölde yaşayamayan..."

"Uzatma," dedi Stilgar. "Devir değişti."

"Liet böyle mi *emretti?'"* diye sordu kayalardan gelen ses.

"Silagonun sesini duydun, Jamis," dedi Stilgar. "Niye beni sıkıştırıyorsun?"

Ve Jessica düşündü: *Silago!* dilin verdiği ipucu geniş anlayış yolları açtı; bu İlm ve Fıkh'ın diliydi; ve silago, *yarasa* demekti, uçan küçük bir memeli. *Silagonun sesi:* Paul'ü ve kendisini aramalarını isteyen bir distrans mesaj almışlardı.

"Sana yalnızca görevlerini hatırlatıyorum, dostum Stilgar," dedi tepelerindeki ses.

"Benim görevim kabilenin güçlü olması," dedi Stilgar. "Tek görevim bu. Kimsenin bana bunu hatırlatmasına ihtiyacım yok. Bu çocuk-adam beni ilgilendiriyor. Eti budu yerinde. Çok suyla yaşamış. Güneş babadan uzakta yaşamış. Onda ibadın gözleri yok. Yine de tavalarda yaşayan zayıf kişiler

gibi konuşmuyor, onlar gibi davranmıyor. Babası da böyleydi. Nasıl olabilir?"

"Bütün gece burada durup tartışamayız," dedi kayalardan gelen ses. "Eğer bir devriye..."

"Tekrar söylemeyeceğim, Jamis, uzatma," dedi Stilgar.

Tepelerindeki adam sessiz kaldı ama Jessica onun hareket ettiğini, dar bir geçidin üzerinden atladığını ve sol taraftan havzanın tabanına doğru indiğini duydu.

"Silagonun sesi, ikinizi kurtarmanın bizim yararımıza olacağını söyledi," dedi Stilgar. "Bu güçlü çocuk-adamda bu olasılığı görüyorum; genç ve öğrenebilir. Ama ya sen, kadın?" Gözlerini Jessica'ya dikti.

Artık sesini ve tarzını çözümledim, diye düşündü Jessica. *Onu tek bir sözle kontrol edebilirim ama güçlü bir adam... kısıtlanmazsa ve tam anlamıyla özgür hareket ederse bizim için daha değerli olur. Göreceğiz.*

"Ben bu çocuğun annesiyim," dedi Jessica. "Onda takdir ettiğin güç, kısmen benim verdiğim eğitimin ürünü."

"Bir kadının gücü sınırsız olabilir," dedi Stilgar. "Bir Başrahibe'de kesinlikle böyledir. Sen bir Başrahibe misin?"

Jessica bir an için sorunun altındaki imaları bir kenara bıraktı ve dürüstçe yanıt verdi, "Hayır."

"Çölün yöntemleriyle eğitildin mi?"

"Hayır ama birçokları eğitimimi değerli bulur."

"Biz kendi değerlendirmemizi kendimiz yaparız," dedi Stilgar.

"Herkesin kendi değerlendirmesini yapma hakkı vardır," dedi Jessica.

"Bunun sebebini anlaman iyi," dedi Stilgar. "Seni sınamak için burada vakit kaybedemeyiz, kadın. Anladın mı? Başımıza bela olmanı istemeyiz.

Çocuk-adamı, oğlunu alacağım, benim himayemde olacak ve kabilemde bir sığınak bulacak. Ama senin için kadın... bunda kişisel hiçbir şey olmadığını anlıyorsun, değil mi? Bu kuraldır. Istislah, genel çıkar için. Bu yeterli mi?"

Paul yarım adım öne çıktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Stilgar, Paul'e bir bakış fırlattı ama dikkatini Jessica'dan ayırmadı. "Çocukluktan itibaren burada yaşamak için derin bir eğitim görmediysen bütün bir kabileye felaket getirebilirsin. Kanun budur ve biz yararsız olanları taşıyama..."

Jessica, hareketine, bayılıyormuş numarasıyla yere yığılır gibi yaparak başladı. Bu, başka dünyadan gelen zayıf birisinin yapabileceği bir şeydi ve bu rakibin tepkilerini yavaşlatırdı. Bilinen bir şey, bilinmeyen bir şeymiş gibi ortaya konduğunda bu şeyi yorumlamak bir an sürebilir. Aldığı yeni konuma karşılık adamın cüppesinin kıvrımları arasından bir silah çıkarmak için sağ omzunu eğdiğini görünce Jessica yana kaydı. Bir dönüş, kolunun sert bir hareketi, birbirine karışan cüppelerin savruluşu, ve Jessica sırtını kayalara dayamıştı, adam ise önünde çaresiz bir halde duruyordu.

Annesinin ilk hareketiyle Paul iki adım geriledi. Saldırıya geçtiğinde gölgelere daldı. Yarı eğilmiş, bir elinde silahla öne hamle yapan sakallı bir adam yoluna çıktı. Paul adamın göğüs kemiğinin altına düz tuttuğu elinin ucuyla vurdu, yana bir adım attı ve ense köküne bir kesme indirdi. Adam yere düşerken elinden silahını aldı.

Bir süre sonra, Paul gölgelerin içindeydi, silahı belindeki kuşağa yerleştirmiş kayaların arasında yukarıya tırmanıyordu. Şeklinin garipliğine rağmen silahı tanımıştı; bu bir fırlatıcı silahtı ve burası hakkında birçok şey söylüyordu; burada kalkan kullanılmadığına dair bir ipucu daha.

Dikkatleri annemin ve şu Stilgar denen adamın üstünde olacak. Annem onunla başa çıkabilir. Onları tehdit edebileceğim ve duruma hakim olabileceğim güvenli bir noktaya geçmeli; ve kaçması için anneme zaman sağlamalıyım.

Havzadan sert yay tıkırtılarının oluşturduğu bir koronun sesi yükseldi. Küçük oklar çevresindeki kayalarda vınladı. Bir tanesi Paul'ün cüppesini

sıyırdı. Kayaların arasındaki bir köşeye sıkıştı, kendini düşey, dar bir çatlağın içinde buldu ve sırtını bir cepheye, ayaklarını diğerine dayayıp, olabildiğince sessiz, yavaş yavaş yukarıya çıkmaya başladı.

Stilgar'ın kükremesi yankılanarak ona ulaştı: "Uzakta durun, solucan kafalı pislikler! Yaklaşırsanız boynumu kıracak!"

Havzanın dışından bir ses geldi: "Çocuk kaçtı, Stil. Ne yapma..."

"Tabii ki kaçtı, kum kafa:… Aghhh! Ağır ol, kadın!"

"Söyle adamlarına oğlumu kovalamayı bıraksınlar," dedi Jessica.

"Bıraktılar, kadın. Ona işaret verdiğin anda kaçtı. Yeraltının yüce tanrıları! Neden bir sihramiz kadın ve bir dövüşçü olduğunu söylemedin?"

"Söyle adamlarına geri çekilsinler," dedi Jessica. "Söyle onlara havzanın ortasına, benim görebileceğim bir yere çıksınlar... ve kaç kişi olduklarını bildiğime inansan iyi olur."

Ve şöyle düşündü: *Bu hassas bir an ama bu adam düşündüğüm kadar keskin zekalıysa bir şansımız var.*

Paul, yavaş yavaş yukarı çıkmaya devam etti, üzerinde dinlenebileceği ve havzaya bakabileceği dar bir platform buldu. Stilgar'ın sesi yukarıya kadar geldi.

"Ya reddedersem? Nasıl... Aghhh! Bıraksana, kadın! Artık sana zarar vermeye niyetimiz yok. Yüce tanrılar! Eğer en güçlümüze bunu yapabiliyorsan, suyunun on katı edersin."

Sıra akıl sınavında, diye düşündü Jessica. "Ee, Lisan-ül-Gayb diyordun."

"Efsanedekiler siz olabilirsiniz," dedi adam, "ama buna sınandığı zaman inanırım. Şu anda tek bildiğim buraya o salak Dük'le... Ahhhh! Kadın! Öldürürsen öldür! O, onurlu ve cesur bir adamdı ama Harkonnenlere bu fırsatı vermesi salaklıktı!"

Sessizlik.

Hemen ardından Jessica konuştu: "Seçme şansı yoktu ama bunu tartışmayacağız. Şimdi, şuradaki çalıların arkasında duran adamına söyle silahını bana doğrultmaktan vazgeçsin yoksa evreni senden kurtarırım sonra da sıra ona gelir."

"Sen oradaki!" diye kükredi Stilgar. "Kadının dediğini yap!"

"Ama, Stil..."

"Dediğim yap, seni solucan suratlı sürüngen kum kafalı kertenkele boku! Yap, yoksa seni parçalamasına yardım ederim. Bu kadının değerini anlayamıyor musun?"

Çalının arkasındaki adam gizlendiği yerde doğruldu ve silahını indirdi.

"Dediğini yaptı," dedi Stilgar.

"Şimdi," dedi Jessica, "benden ne istediğini halkına net bir şekilde açıkla. Aceleci bir gencin aptalca bir hata yapmasını istemem"

"Köylere ve kasabalara sızdığımızda kökenimizi gizlemek, tava ve graben halkıyla kaynaşmak zorunda kalıyoruz," dedi Stilgar. "Hançer-i figan kutsal olduğu için hiç silah taşımıyoruz. Ama sen, kadın, senin sihramiz dövüş yeteneğin var. Bundan bahsedildiğini duymuştuk ve çoğumuz inanmamıştık; ama insan kendi gözleriyle gördüklerinden şüphelenmez. Sen silahlı bir Fremen'i alt ettin. *Bu,* hiçbir aramada ortaya çıkarılamayacak bir silah."

Stilgar'ın sözleri hedefini bulunca havzada bir kıpırdanma oldu.

"Peki ya size... sihramiz yöntemi öğretmeyi kabul edersem?"

"Oğlun gibi seni de himaye ederim."

"Verdiğin sözün doğruluğundan nasıl emin olabiliriz?"

Stilgar'ın sesi alttan alta ikna edici tonunu kaybedip biraz iğneleyici bir hal aldı. "Kadın, biz burada sözleşme olarak kağıt taşımayız. Akşam söz verip şafakta sözümüzden dönmeyiz. Bir adam bir şey söylerse işte bu sözleşmedir. Halkımın lideri olarak, sözümle onları bağladım. Bize sihramiz yöntemi öğret, istediğin sürece seni koruyalım. Suyun bizimkine karışacak."

"Bütün Fremenler adına konuşabilir misin?" diye sordu Jessica.

"Zamanla olabilir. Ama yalnızca kardeşim Liet bütün Fremenler adına konuşur. Burada yalnızca gizlilik sözü veririm. Halkım diğer siyeçlere sizin sözünüzü etmeyecek. Harkonnenler kaba kuvvetle Dune'a geri döndüler ve Dük'ünüz öldü. İkinizin bir Ana fırtınada öldüğü söylendi. Avcı ölmüş avı aramaz."

Oldukça güvenli, diye düşündü Jessica. *Ama bu insanların iyi bir haberleşme sistemi var, bir mesaj gönderilebilir.*

"Bizim için bir ödül konmuştur sanıyorum."

Stilgar sessiz kaldı. Jessica, ellerinin altındaki kasların hareketlerini hissediyor, adamın kafasının içinde dolaşan düşünceleri neredeyse görebiliyordu.

Hemen ardından Stilgar: "Bir kez daha söyleyeceğim," dedi. "Kabilenin söz-bağını verdim. Artık halkım bizim için değerinizi biliyor. Harkonnenler bize ne verebilir? Özgürlüğümüzü mü? Pöh! Hayır, siz takvasınız, bizim için Harkonnen hâzinelerindeki bütün bahardan daha değerlisiniz."

"O halde size dövüş yöntemimi öğreteceğim," dedi Jessica ve kendi sözlerinin bilinçsiz ritüel yoğunluğunu hissetti.

"Artık beni serbest bırakacak mısın?"

"Öyle olsun," dedi Jessica. Adamı bıraktı ve havzadaki grubu tam olarak görmek için bir adım yana kaydı. *Bu masat sınavı,* diye düşündü. *Ama ben bu bilgi için ölsem bile, Paul onlar hakkında bilgi sahibi olmalı.*

Sessiz bekleyiş sırasında Paul annesinin durduğu yeri daha iyi görebilmek için biraz öne kaydı. Hareket ederken tepesinde, kayanın düşey çatlağının içinde birdenbire kesilen güçlü bir soluma duydu ve yıldızların önünde beliren silik bir gölge algıladı.

Stilgar’ın sesi havzadan yukarıya yükseldi: "Sen, yukarıdaki! Çocuğu kovalamayı bırak. Birazdan aşağı gelecek."

Paul'ün tepesindeki karanlıktan genç bir erkek ya da kız çocuğunun sesi duyuldu: "Ama, Stil, çok uzağa..."

"Bırak onu dedim, Chani! Seni kertenkele dölü!"

Paul'ün tepesinden fısıltı halinde bir sövgü ve kısık bir ses duyuldu: *"Bana* kertenkele dölü diyorsun ha!" Ama gölge görüş alanından çekildi.

Paul dikkatini havzaya çevirdi, annesinin yanındaki Stilgar’ın gri bir gölgeyi andıran hareketini seçti.

"Hepiniz gelin," diye seslendi Stilgar. Jessica'ya döndü. "Ve şimdi ben sana soruyorum, pazarlığımızda senin payına düşeni yapacağından *biz* nasıl emin olacağız? Siz, kağıtlarla, boş sözleşmelerle ve..."

"Biz Bene Gesseritler yeminlerimize en az sizin kadar sadık kalırız," dedi Jessica.

Sessizlik uzadı ardından üst üste tıslamalar duyuldu: "Bir Bene Gesserit cadısı!"

Paul, ele geçirdiği silahı kuşağından çekti, Stilgar’ın karanlık siluetini nişan aldı ama adam ve arkadaşları gözlerini Jessica'ya dikmiş bir halde hareketsiz kaldılar.

"Efsane *böyle"* dedi birisi.

"Shadout Mapes'in seninle ilgili olarak bunu bildirdiği söylendi," dedi Stilgar. "Ama böyle önemli bir şeyin sınanması gerekir. Eğer oğlu bize cennetin yolunu gösterecek olan, efsanedeki Bene Gesserit sensen..."

Omuz silkti.

Jessica iç geçirerek düşündü: *Demek Koruyucu Misyon' umuz bu cehennem deliğinin bile her yerine dinsel güvenlik sübapları yerleştirmiş. Güzel... yardımı olacaktır, zaten amacı da buydu.*

"Size efsaneyi getiren kahin, onu karama ve icazın bağı, kehanetin mucizesi ve eşsizliği altında verdi; bunu biliyorum. Bir işaret görmek ister misiniz?"

Adamın burun kanatları ay ışığında titredi. "Ayinlerle zaman kaybedemeyiz," diye fısıldadı.

Jessica, acil kaçış yollarını düzenlerken Kynes'ın göstermiş olduğu bir haritayı hatırladı. Ne kadar uzun zaman geçmiş gibiydi. Haritada "Tabr Siyeçi" diye bir yer vardı ve onun yanına bir kayıt düşülmüştü:" Stilgar."

"Belki Tabr Siyeçi'ne vardığımız zaman," dedi Jessica.

Bu açıklama Stilgar'ı sarstı ve Jessica şöyle düşündü: *Yaptığımız numaraları bir bilse! Koruyucu Misyon'un şu Bene Gesserit'i herhalde çok iyiymiş. Bu Fremenler bize inanmaya gayet güzel bir şekilde hazırlanmışlar.*

Stilgar rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Artık gitmeliyiz."

Jessica, kendi izniyle oradan ayrılacaklarını adamın bilmesini sağlayacak biçimde başıyla onayladı.

Stilgar kafasını kaldırıp sarp kayalığa, neredeyse direkt olarak Paul'ün çömeldiği platforma baktı. "Sen, delikanlı; artık aşağıya gelebilirsin." Dikkatini Jessica'ya yöneltti, mahcup bir ses tonuyla konuştu: "Oğlun tırmanırken inanılmaz bir gürültü çıkardı. Hepimizi tehlikeye atmaması için çok şey öğrenmeli ama daha genç."

"Şüphesiz birbirimize öğreteceğimiz çok şey var," dedi Jessica. "Bu arada en iyisi sen de şuradaki arkadaşına bir bak. Gürültücü oğlum onun silahını alırken biraz haşin davrandı."

Stilgar dönünce kapüşonu sallandı. "Nerede?"

"Şu çalıların arkasında," diyerek işaret etti.

Stilgar adamlarından ikisini dürttü. "Gidin bakın." Arkadaşlarına bir göz atıp kimlerin orada olduğunu belirledi. "Jamis kayıp." Jessica'ya döndü. "Senin ufaklık bile sihramiz yöntemi biliyor."

"Ve sen emrettiğinde oğlumun yerinden kıpırdamamış olduğu gözüne çarpacaktır," dedi Jessica.

Stilgar'ın gönderdiği iki adam, aralarında sendeleyerek nefes nefese yürüyen üçüncü birine destek olarak geri döndü. Stilgar onlara bir bakış savurup dikkatini tekrar Jessica'ya çevirdi. "Oğlun yalnızca senden emir alır, öyle mi? Güzel. Disiplinli çocuk."

"Paul, artık aşağıya gelebilirsin," dedi Jessica.

Paul ayağa kalktı, gizlendiği çatlağın üzerindeki ay ışığına çıktı, Fremen silahını tekrar kuşağına soktu. Dönerken kayalardan çıkan başka birisiyle yüz yüze geldi.

Gri taşlardan da yansıyan ay ışığında, Fremen cüppesi giymiş ufak tefek birisi, kapüşonundan ona bakan gölgeler içinde bir yüz ve cüppenin bir kıvrımından kendisine doğrultulmuş bir fırlatıcı silah namlusu gördü.

"Ben Chani, Liet'in kızı."

Ses canlıydı, sanki gülmek üzereydi.

"Arkadaşlarımı incitmene izin veremezdim," dedi kız.

Paul yutkundu. Önündeki siluet, ay ışığına doğru dönünce ince bir yüz ve siyah göz çukurları gördü. Bu yüzün aşinalığı, daha önce içine doğan sayısız görüntüdeki özellikler nedeniyle Paul'ün şaşkınlıktan dili tutuldu. Bir rüyada gördüğü bu yüzü, Başrahibe Gaius Helen Mohiam'a anlatırken, "onunla tanışacağım" diyerek gösterdiği kızgınlıkla karışık cesaret gösterisini hatırladı.

Ve işte o yüz karşısındaydı; ama bu, hiç de hayal ettiği gibi bir karşılaşma değildi.

"Öfkelenmiş bir şeyh-hulud kadar gürültü çıkarıyordun," dedi kız. "Ve buraya en zor yoldan çıktın. Beni izle; sana aşağıya inen daha kolay bir yol göstereceğim."

Paul çatlaktan dışarı tırmandı, yokuş aşağı kızın cüppesinin savruluşunu izledi. Kayaların üstünde danseden bir ceylan gibi hareket ediyordu. Paul yüzüne kan hücum ettiğini hissederek karanlığa şükretti.

Bu kız! Kaderin dokunuşu gibiydi. Kendisini coşkuyla dolduran bir devinimle uyumlu bir dalgaya kapıldığını hissetti.

Bir an sonra havzanın tabanında duran Fremenlerin ortasındaydılar.

Jessica dudaklarında buruk bir gülümsemeyle Paul'e doğru döndü ama Stilgar'a şunları söyledi: "Bildiklerimizi değiş tokuş etmemiz iyi olacak. Umarım sen ve halkın gösterdiğimiz şiddete kızmadınız. Bu... gerekli göründü. Bir... hata yapmak üzereydiniz."

"Birinin hata yapmasını engellemek, cennetten çıkma bir hediyedir," dedi Stilgar. Sol eliyle dudaklarına dokundu, diğer eliyle Paul'ün belindeki silahı alıp bir arkadaşına uzattı. "Hak ettiğin zaman, delikanlı, senin de kendi maula tabancan olacak."

Paul konuşmaya başlayacakken, annesinin öğrettiği bir şeyi hatırlayarak duraksadı: *"Başlangıçlar son derece hassas zamanlardır*

"Oğlum ihtiyacı olan silahlara sahip," dedi Jessica. Gözlerini Stilgar'a dikerek, onu, Paul'ün tabancayı nasıl ele geçirmiş olduğunu düşünmeye zorladı.

Stilgar, Paul'ün alt ettiği adama, Jamis'e şöyle bir baktı.

Adam bir köşede başı öne eğik durmuş, güçlü bir şekilde soluyordu. "Sen zor bir kadınsın," dedi Stilgar. Sol elini bir arkadaşına uzattı ve parmaklarını şıklattı. "Kushti bakka te."

Yine Çakobsa, diye düşündü Jessica.

Adam, Stilgar'ın eline kare şeklinde iki tülbent sıkıştırdı. Stilgar bunları parmaklarıyla kıvırdı, birini kapüşonun altından Jessica'nın boynuna, diğerini de aynı şekilde Paul'ün boynuna bağladı.

"Artık bakkanın tülbentini takıyorsunuz," dedi Stilgar. "Eğer ayrı düşersek, Stilgar'ın siyeçine ait olduğunuz anlaşılacak. Silahlardan başka bir zaman bahsederiz."

Grubunun arasından geçerken onları inceledi, Paul'ün Fremkit çantasını, taşıması için adamlarından birine verdi.

Bakka, diye düşündü Jessica, dinsel terimi tanıyarak; *bakka ağıtçı.* Tülbentlerin sembolizminin bu grubu nasıl birleştirdiğini algıladı. *Neden ağlamak onları birleştirsin?* diye sordu kendi kendine.

Stilgar, Paul'ü utandırmış olan genç kıza yaklaşarak konuştu: "Chani, çocuk-adamı kanatlarının altına al. Onu beladan uzak tut."

Chani, Paul'ün koluna dokundu. "Gel bakalım, çocuk-adam"

Paul sesindeki kızgınlığı gizleyerek: "Adım Paul," dedi. "Eğer siz..."

"Sana bir isim vereceğiz, küçükbey," dedi Stilgar, "mihna zamanında, akl sınavında."

Akıl sınavı, diye tercüme etti Jessica. Paul'ün itibarını korumak birden her şeyin önüne geçmişti ve Jessica bağırdı, "Benim oğlum gom cabbarla sınandı!"

Bunu izleyen sessizlikte biliyordu ki, onları can damarlarından vurmuştu.

"Birbirimiz hakkında bilmediğimiz daha çok şey var," dedi Stilgar. "Ama zaten çok zaman kaybettik. Gündüz güneşi bizi açıkta yakalamamalı." Paul'ün yere devirdiği adama yaklaşarak, "Jamis, yürüyebilir misin?" dedi.

Onu bir homurtu yanıtladı. "Beni şaşırttı, o kadar. Bi kazaydı. Yürüyebilirim."

"Kaza değildi," dedi Stilgar. "Seni, Chani'yle birlikte, delikanlının güvenliğinden sorumlu tutuyorum, Jamis. Bu insanlar benim himayemde."

Jessica gözlerini Jamis denen adama dikti. Kayalardan gelen ve Stilgar'la tartışan ses onun sesiydi, içinde ölüm barındıran ses onun sesiydi. Ve Stilgar, verdiği emri ona tekrarlamak ihtiyacını hissetmişti.

Stilgar, gruba doğru sınayan bir bakış savurdu, iki adama işaret etti. "Larus ve Farrukh, siz bıraktığımız izleri gizleyeceksiniz. Hiç iz bırakmadığımızdan emin olun. Normalden fazla dikkat gösterin; yanımızda eğitilmemiş iki kişi var." Döndü, elini yukarı kaldırarak havzanın karşısını gösterdi. "Yancılar yerine, yürüyüş düzeni alın... kımıldayın. Şafak sökmeden Sırtlar Mağarası'nda olmalıyız."

Jessica, Stilgar’ın yanında yürürken bir yandan da kafaları sayıyordu. Kırk Fremen vardı, Paul ve kendisiyle birlikte kırk iki kişi oluyorlardı... *askeri birlik gibi yürüyorlar,* diye düşündü, *o kız bile, Chani.*

Paul, sırada Chani'nin arkasına geçti. Bir kız tarafından yakalanmanın verdiği o berbat hissi bastırmıştı. Şimdi aklında, annesinin "Benim oğlum gom cabbarla sınandı!" diye bağırmasının hatırlattığı o anı vardı. Elinin, hatırlanan acıyla sızladığını fark etti.

"Bastığın yere dikkat et," diye tısladı Chani. "Çalılara sürtünme yoksa geçtiğimiz yolu belli edecek bir iplik bırakabilirsin."

Paul yutkundu, başıyla onayladı.

Jessica birliğin çıkardığı seslere kulak verince, kendisinin ve Paul'ün ayak seslerini duydu ve Fremenlerin hareket etme tarzına hayret etti. Kırk kişi havzayı yalnızca bu yere özgü sesler çıkararak geçiyordu; cüppeleri, hayalet filikaların yelkenleri gibi gölgelerin içinde uçuşuyordu. Hedefleri Tabr Siyeçi'ydi, yani Stilgar’ın siyeçi.

Sözcüğü zihninde evirip çevirdi; siyeç. Bu, sayısız yüzyılların eski avlanma dili Çakobsa'ya ait, değişmeden kalmış bir sözcüktü. Siyeç; tehlike anında toplanma yeri. Sözcüğün ve dilin içerdiği derin imaları,

karşılaşmalarının yol açtığı gerginlikten sonra ancak şimdi çözümlemeye başlamıştı.

"İyi ilerliyoruz," dedi Stilgar. "Şeyh-hulud'un izniyle şafak sökmeden Sırtlar Mağarası'na varırız."

Jessica, iradenin... ve kendisinin de kabul ettiği gibi, coşkunun gücüyle uzak tuttuğu o berbat bitkinliği algılayarak, gücünü muhafaza ederek başıyla onayladı. Burada Fremen kültürüne dair sergilenen şeyleri görünce, dikkati bu birliğin değerine odaklandı.

Hepsi, diye düşündü, *bütün bir kültür, askeri bir düzene göre eğitilmiş. Evinden olmuş bir Dük için ne paha biçilmez bir şey var burada!*

Kişinin bir şeyi istediği anla, bu şeyi elde etmek için harekete geçtiği an arasında kendini tuttuğu süre, yani atalarımızın "spannungsbogen" dediği nitelik konusunda Fremenlerin üstüne yoktu.

- Prenses Irulan'ın yazdığı "Muad'Dib'in Bilgeliğinden

Şafak sökerken Sırtlar Mağarası'na yaklaşıyorlardı; havza duvarında öyle dar bir yarık boyunca ilerliyorlardı ki geçebilmek için yan dönmek zorunda kalıyorlardı. Jessica şafağın zayıf ışığında Stilgar'ın gruptan nöbetçi ayırdığını gördü, sarp kayalıktan yukarı doğru tırmanmaya başladıkları gözüne çarptı.

Paul yürürken başını yukarı kaldırdı ve dar çatlağın adeta bir kesit alınmışçasına gri-mavi gökyüzüne doğru açıldığı yerde, bu gezegenin dokuduğu kanaviçeyi gördü.

Chani acele etmesi için onu cüppesinden çekiştirerek, "Çabuk ol," dedi. "Hava aydınlandı bile."

"Tepemizde tırmanan adamlar, onlar nereye gidiyor?" diye fısıldadı Paul.

"İlk gündüz nöbeti," dedi kız. "Hadi, acele et!"

Dışarıda bir nöbetçi bıraktılar, diye düşündü Paul. *Akıllıca. Ama buraya ayrı ayrı gruplar halinde gelsek daha akıllıca olurdu. Bütün birliği kaybetme riski azalırdı.* Bunun gerillalara özgü bir düşünüş tarzı olduğunu fark ederek durakladı ve babasının Atreideslerin bir gerilla evi haline gelmesinden korktuğunu hatırladı.

"Daha hızlı," diye fısıldadı Chani.

Paul, arkasından gelen cüppe hışırtılarını duyarak adımlarını hızlandırdı. Ve Yueh'nin küçücük O.K. İncili'ndeki sırat bölümünü düşündü.

"Cennet sağımda, Cehennem solumda ve Azrail arkamda." Bu alıntıyı defalarca aklından geçirdi.

Geçidin genişlediği yerde bir köşeyi döndüler. Stilgar, onları dimdik yana açılmış alçak bir tünele yönlendirmek için kenarda duruyordu.

"Çabuk!" diye tısladı Stilgar. "Bir devriye bizi yakalarsa, kafese konmuş tavşanlardan farkımız kalmaz."

Paul deliğe girmek için eğildi, ilerden gelen zayıf, gri bir ışıkla aydınlanmış bir mağaraya doğru Chani'yi izledi.

"Ayağa kalkabilirsin," dedi Chani.

Paul doğruldu, mekanı inceledi; bir adamın erişebileceğinin hemen ötesinde kıvrılan kubbeli tavanıyla derin ve geniş bir alan. Birlik gölgelere karıştı. Paul bir uçta annesini seçti; onun, yanındakileri incelemekte olduğunu gördü. Ve kıyafeti aynı olmasına rağmen, onun, Fremenlerin arasına karışamadığını fark etti. Hareket edişinde nasıl bir güç ve zerafet vardı.

"Dinlenecek bir yer bul ve ayak altında dolaşma, çocuk-adam," dedi Chani. "Al, yiyecek." Eline yaprağa sarılı iki lokma sıkıştırdı. Buram buram bahar kokuyorlardı.

Stilgar, Jessica'nın arkasında göründü ve soldaki gruba bir emir verdi. "Kapı contasını yerine takın ve nem güvenliğini sağlayın." Başka bir Fremen'e döndü: "Lemil, ışıküreleri getir." Jessica'yı kolundan tuttu. "Sana bir şey göstermek istiyorum, sihramiz kadın." Onu bir kaya kıvrımının çevresinden ışık kaynağına doğru götürdü.

Jessica kendini, mağaraya açılan başka bir girişin geniş ağzından dışarı bakarken buldu. Bu, sarp kayalık bir duvarda yer alan yüksek bir açıklıktı ve yaklaşık on veya on iki kilometre genişliğinde başka bir havzaya bakıyordu. Havza yüksek kaya duvarlarla korunuyordu. Etrafa seyrek bitki kümeleri dağılmıştı.

Jessica şafağın griye boyadığı havzaya bakarken; güneş, kayaların ve kumun oluşturduğu bisküvi rengindeki manzarayı aydınlatarak karşı yamacın üzerinde yükseldi. Arrakis güneşinin nasıl ufkun üstüne sıçrarmış gibi göründüğünü fark etti.

Bunun nedeni doğmamasını istiyor olmamız, diye düşündü. *Gece gündüzden daha güvenli.* Asla yağmur görmemiş bu yerde bir gökkuşağının özlemi onu sardı. *Böyle özlemleri bastırmalıyım, diye düşündü. Bunlar zayıflık. Artık zayıflıkları kaldıramam.*

Stilgar onun kolunu sıktı ve havzanın karşı tarafını gösterdi, "İşte! İşte orada gerçek Dürzileri göreceksin."

Jessica adamın gösterdiği yere baktı, hareket edenleri gördü; havza tabanında, karşıdaki sarp kayalık duvarın gölgelerinin arasına sızan gün ışığına dağılmış insanlar. Uzaklığa rağmen hareketleri açık havada belirgindi. Cüppesinin altından dürbününü çıkardı, yağ merceklerini uzaktaki insanlara odakladı. Tülbentler rengarenk kelebekler gibi dalgalanıyordu.

"İşte ev orası," dedi Stilgar. "Bu gece orada olacağız." Bir uçtan bir uca havzaya bakarken bıyığını çekiştiriyordu. "Halkım çalışmak için geç vakte kadar dışarıda kalmış. Demek ki etrafta hiç devriye yok. Daha sonra onlara işaret vereceğim ve bizim için hazırlanacaklar."

"Halkın çok disiplinli davranıyor," dedi Jessica. Dürbünü indirdi, Stilgar'ın onlara bakmakta olduğunu gördü.

"Kabileyi koruma kurallarına uyuyorlar," dedi Stilgar. "Aramızdan lider seçme yöntemimiz budur. Lider en güçlü olandır, su ve güvenlik sağlayacak olandır." Dikkatini kadının yüzüne yöneltti.

Jessica da ona baktı, hiç akı olmayan gözlerini, boyalı göz çukurlarını, uçlarına toz bulaşmış sakalını ve bıyığını, kıvrılarak burun deliklerinden damıtıcı giysisine giden su borusunun çizgisini fark etti.

"Seni alt ederek liderliğine gölge düşürmüş oldum mu, Stilgar?" diye sordu.

"Sen bana meydan okumadın."

"Bir liderin, birliği karşısında saygınlığını koruması önemlidir," dedi Jessica.

"Bu kum bitlerinin arasında hakkından gelemeyeceğim bir kişi bile yoktur," dedi Stilgar. "Sen beni alt ettiğinde hepimizi alt etmiş oldun. Şimdi senden... sihramiz yöntemi öğrenmeyi umuyorlar... ve bazıları senin bana meydan okuyup okumayacağını merak ediyor."

Jessica bu sözlerin altındaki imayı tarttı. "Seni resmi bir dövüşte alt ederek mi?"

Adam başıyla onayladı. "Bunu yapmamanı öneririm çünkü senin peşinden gelmezler. Sen kuma ait değilsin. Bunu gece yaptığımız yolculukta gördüler."

"Pratik insanlar."

"Oldukça doğru." Stilgar havzaya şöyle bir baktı. "İhtiyaçlarımızı biliyoruz. Ama şu anda eve bu kadar yakınken böyle derin düşüncelere dalan pek kimse olmaz. Lanet Lonca'nın serbest tacirlerine bahar kotamızı teslim etmek için uzun zamandır dışardaydık... umarım yüzleri sonsuza dek kara kalır."

Jessica tam arkasını dönerken durup tekrar adamın yüzüne baktı. "Lonca mı? Lonca'nın sizin baharınızla ne ilgisi var?"

"Bu Liet'in emri," dedi Stilgar. "Sebebini biliyoruz ama bunu yapmak canımızı sıkıyor. Uydularını semalarımızdan uzak tutabilmek için Lonca'ya rüşvet olarak anormal büyüklükte bir bahar ödemesi yapıyoruz, böylece Arrakis'in yüzüne ne yaptığımızı hiç kimse gözleyemiyor."

Paul'ün, Arrakis semalarında bu sebeble uydu bulunmuyor olsa gerek dediğini hatırlayarak sözlerini tartarak söyledi: "Peki Arrakis'in yüzüne görülmemesi gereken ne yapıyorsunuz?"

"Değiştiriyoruz... yavaş yavaş ama kesin bir şekilde... onu insan yaşamına uyduracak şekilde. Bizim kuşağımız bunu görmeyecek, çocuklarımız da, çocuklarımızın çocukları da, onların çocuklarının torunları da... ama gerçekleşecek." Yarı kapalı gözlerle havzaya doğru baktı. "Açık su, uzun yeşil bitkiler ve damıtıcı giysileri olmadan özgürce dolaşan insanlar."

Demek Liet-Kynes'ın rüyası buymuş, diye düşündü Jessica. Ve şöyle dedi: "Rüşvetler tehlikelidir; gün geçtikçe büyürler."

"Büyüyorlar," dedi Stilgar, "geç olsun da güç olmasın."

Jessica döndü, adamın hayalinde canlandırdığı gibi görmeye çalışarak havzaya baktı. Yalnızca uzaktaki kayaların oluşturduğu ağarmış hardal rengi lekeyi gördü; ve gökyüzünde, sarp kayalıkların üzerinde aniden ortaya çıkan bulanık bir hareket.

"Ooo," dedi Stilgar.

Jessica başlangıçta bunun bir devriye aracı olması gerektiğini düşündü, sonradan bir serap olduğunu anladı. Çöl kumunun üzerinde asılı duran başka bir toprak parçası; uzakta titreşen bir yeşillik ve orta mesafede, sırtında dalgalanan Fremen cüppesine benzer bir şeylerle yüzeyde ilerleyen uzun bir solucan.

Serap yavaşça kayboldu.

"Yaratana binmek daha iyi olurdu," dedi Stilgar, "ama havzaya girmesine izin veremeyiz. Bu yüzden bu gece de yürümek zorundayız."

Yaratan solucana verdikleri ad, diye düşündü Jessica.

Adamın sözlerinin önemini, havzaya bir solucanın girmesine *izin veremeyecekleri* ifadesini düşündü. Serapta ne görmüş olduğunu biliyordu: dev bir solucanının sırtına binmiş Fremenler. İmalar karşısında çok şaşırdığını belli etmemek yoğun bir kontrol gerektirdi.

"Diğerlerinin yanına dönmeliyiz," dedi Stilgar. "Yoksa halkım seninle kırıştırdığımı sanabilir. Zaten bazıları dün gece Tuono Havzası'nda seninle boğuşurken, ellerimle güzelliğinin tadına baktığımı düşünüp kıskanmışlardır."

"Bu kadarı da fazla artık!" dedi Jessica sertçe.

"Kırılmak yok," dedi Stilgar, sesi yumuşaktı. "Biz kadınlarla kendi rızaları olmadan birlikte olmayız... ve seninle..." Omuz silkti, "...bu geleneğe bile ihtiyaç yok."

"Unutma ki ben bir dükün eşiydim," dedi Jessica ama sesi sakindi.

"Nasıl istersen," dedi adam. "Bu deliği izole ederek damıtıcı giysi disiplininin gevşemesine izin vermenin zamanı. Halkımın bugün rahat rahat dinlenmeye ihtiyacı var. Aileleri yarın onların dinlenmesine pek izin vermeyecektir."

Aralarına sessizlik çöktü.

Jessica dışarıya güneş ışığına baktı. Stilgar'ın sesinde duymuş olduğu şeyi duymuştu; *himayesinin* ötesindeki o dile getirilmemiş teklif. Bir zevceye mi ihtiyacı vardı? Oraya adamla birlikte girebileceğini anladı. Bu, kabile liderliğiyle ilgili karmaşayı sona erdirmenin bir yolu olabilirdi; erkekle yan yana yürüyen bir dişi.

Ama o zaman Paul ne olacaktı? Burada geçerli ana babalık kurallarının ne olduğunu kim söyleyebilirdi? Ve birkaç haftadır taşıdığı doğmamış kızına ne olacaktı? Ölmüş bir Dük'ün kızına ne olacaktı? Ve karnında büyüyen bu diğer çocuğun tam olarak ne ifade ettiğiyle yüz yüze geldi, hamile kalmasında kendi güdülerinin payını gördü. Soy yoluyla ölümsüzlüğü arama dürtüsünün ne olduğunu, ölümle karşı karşıya bırakılan bütün yaratıklar tarafından paylaşılan o derin dürtüye yenik düşmüş olduğunu biliyordu. Türlerin üreme dürtüsü onlara boyun eğdirmişti.

Jessica gözucuyla Stilgar'a baktı, adamın kendisini inceleyerek beklediğini gördü. *Bu adam gibi biriyle evlenen bir kadının burada doğuracağı bir kız çocuk... böyle bir kız çocuğun kaderi ne olurdu?* diye

sordu kendi kendine. *Bu adam bir Bene Gesserit'in uyması gereken zorunlulukları sınırlamaya kalkışır mıydı?*

Stilgar boğazını temizledi ve sonra kadının aklından geçen sorulardan bazılarını anladığını ortaya koydu. "Bir lider için önemli olan, onu lider yapan şeydir. Bu, halkının ihtiyaçlarıdır. Eğer bana güçlerini öğretirsen birimizin diğerine meydan okumak zorunda kalacağı bir gün gelebilir. Ben başka bir seçeneği tercih ederim."

"Birden fazla seçenek var mı?" diye sordu Jessica.

"Sayyadina," dedi adam. "Bizim Başrahibe'miz yaşlandı."

Başrahibeleri!

Jessica'nın bunu irdelemesine fırsat kalmadan adam şöyle dedi: "Kendimi ille de bir eş olarak teklif etmiyorum. Bu kişisel bir şey değil çünkü sen güzel ve çekicisin. Ama sen kadınlarımdan biri olursan, genç adamlarımdan bazıları, bedensel zevklerle çok fazla ilgilenip kabilenin ihtiyaçlarıyla yeterince ilgilenmediğime inanacaktır. Şu anda bile bizi dinleyip izliyorlar."

Kararlarını ölçüp biçen, sonuçlarını düşünen bir adam, diye geçirdi aklından Jessica.

"Genç adamlarımın arasında yabani coşkular duyacak yaşa gelmiş olanlar var," dedi. "Bu dönemlerinde yatıştırılmalılar. Bana meydan okumaları için ortada büyük sebepler bırakmamalıyım. Yoksa içlerinden bazılarını yaralamak ve öldürmek zorunda kalabilirim. Bu, bir liderin izleyeceği doğru yol değildir, eğer onurlu bir şekilde önleme imkanı varsa. Lider, halkı güruhtan ayıran şeylerden biridir. O, bireylerin sayısını belli bir düzeyde tutar. Çok az birey olması bir halkı güruha dönüştürür."

Bu sözler, bunların bu kadar bilinçli olması ve ona olduğu kadar gizlice dinleyenlere de söyleniyor olması gerçeği, Jessica'nın adamı yeniden değerlendirmesine neden oldu.

Fazilet sahibi, diye düşündü. *Böyle bir iç denge kurmayı nereden öğrenmiş?*

"Lider seçme yöntemimizi belirleyen kanun adil bir kanundur," dedi Stilgar. "Ama bir halkın ihtiyacı olan şey her zaman adalet değildir. Şu anda gerçekten ihtiyacımız olan şey, gücümüzü daha fazla toprağa yaymak üzere gelişip büyümek için zaman"

Ataları kim acaba? diye düşündü Jessica. *Böyle bir soy nereden geliyor?* "Stilgar, seni hafife almışım."

"Ben de bundan şüpheleniyordum."

"Her ikimizin de bir diğerini hafife aldığı açık."

"Ben buna bir son vermek istiyorum," dedi Stilgar. "Seninle aramızda dostluk... ve güven olmasını isterim. Aramızda, cinsel birliktelik talebi olmaksızın yürekten gelen karşılıklı bir saygı olsun isterim."

"Anlıyorum," dedi Jessica.

"Bana güveniyor musun?"

"Samimiyetini duyuyorum."

"Bizim aramızda," dedi Stilgar, "Sayyadinalar, resmi lider olmadıkları zaman özel bir itibara sahiptirler. Öğretirler. Burada Tanrı'nın gücünü korurlar." Elini göğsüne koydu.

Şimdi şu Başrahibe sırrını irdelemeliyim, diye düşündü Jessica. Ve şöyle dedi: "Başrahibelerinizden bahsediyorsun... efsaneyle kehaneti de duydum."

"Bir Bene Gesserit'le çocuğunun geleceğimizin anahtarına sahip olduğu söylenir."

"Benim o olduğuma inanıyor musunuz?"

Adamın yüzüne bakarak düşündü: *Körpe kamış kolay kırılır. Başlangıçlar çok tehlikelidir.*

"Bilmiyoruz," dedi Stilgar.

Jessica başıyla onaylarken şöyle düşündü: *Onurlu bir adam. Benden bir işaret bekliyor ama işaretin ne olduğunu söyleyerek kaderi değiştirmek istemiyor.*

Başını çevirip havzaya, altın rengi gölgelere, mor gölgelere, mağaralarının ağzının önünde titreşen toz zerreciklerine baktı. Zihni aniden kedilerinkine benzer bir öngörüyle doldu. Koruyucu Misyon'un jargonunu biliyordu; efsanenin, korkunun ve umudun tekniklerini, adi ihtiyaçlarına nasıl uyarlayacağını biliyordu; ama burada büyük değişiklikler algılıyordu... sanki birileri Fremenlerin arasına girip Koruyucu Misyon'un etkisinden faydalanmıştı.

Stilgar hafifçe öksürdü.

Jessica onun sabırsızlığını hissediyor, günün ilerlediğini ve adamların bu deliği izole etmek için beklediğini biliyordu. Kendi açısından bu bir saldırı anıydı, neye ihtiyacı olduğunu fark etti: bir dar-ül-hikmana, bir tercüme okuluna, kendisine...

"Adab," diye fısıldadı.

İçinde, zihninin dönüyormuş gibi olduğunu hissetti. Sinyallerin hızlanmasıyla bu algıyı tanıdı. Tüm Bene Gesserit eğitiminde böyle bir tanıma sinyali taşıyan hiçbir şey yoktu. Bu ancak adab olabilirdi; hafıza yoluyla kişiyi kendiliğinden ele geçiren, diğerlerine baskın kişilik. Kendisini buna teslim etti, sözlerin ağzından dökülmesine engel olamadı.

"İbn kirtayba," dedi, "tozun bittiği nokta kadar uzak." Kolunu cüppesinden çıkarıp uzatırken, Stilgar’ın gözlerinin faltaşı gibi açıldığını gördü. Arka planda birçok cüppenin hışırdadığını duydu. "Yanında örnekler kitabı olan bir... Fremen görüyorum," dedi dua okurcasına. "Al-Lat'a okuyor, meydan okuduğu ve zaptettiği güneşe. Mahkemenin Saduları'na okuyor ve okuduğu şu:

"Düşmanlarım, boranın yolunda duran

Paramparça olmuş yeşil yapraklar gibidir.

Ey sen! Tanrımızın ne yaptığını görmüyor musun?

Bize karşı entrikalar düzenleyenlerin

Arasına salgını yolladı.

Avcıların dağıttığı kuş sürüsü gibiler.

Entrikaları hiçbir ağzın kabul etmediği

Zehirli haplara benzer.

İçinden bir ürperti geçti. Kolunu indirdi.

Arkasından, mağaranın içindeki gölgelerden birçok sesin fısıldadığı bir karşılık geldi: "Yaptıkları yerle bir oldu."

"Tanrının ateşi kalbini sardı," dedi Jessica. Ve şöyle düşündü: *Şimdi işler yoluna girdi.*

"Tanrının ateşi ışığı yaktı," diye karşılık geldi.

Başıyla onayladı. "Düşmanların düşecek," dedi.

"Bi-la kayfa," diye yanıtladılar.

Aniden oluşan sessizlikte Stilgar, Jessica'nın önünde eğildi. "Sayyadina," dedi. "Şeyh-hulud bahşederse, hala Başrahibe olma yolundan geçebilirsin."

Yolundan geçmek, diye düşündü Jessica. *Bunu söylemek için garip bir yol. Ama geri kalanı jargona gayet güzel uyuyor* Ve yapmış olduğu şeyden dolayı alaycı bir burukluk hissetti. *Koruyucu Misyon' umuz nadiren yanılır. Bu yabanıllığın içinde bizim için bir yer hazırlanmış. Salat duası gizleneceğimiz yeri hazırlamış. Şimdi... Tanrı'nın Dostu Oliya'nın rolünü oynamalıyım... Bene Gesserit kehanetlerimizle dinsel liderlerine Başrahibe diyecek kadar, damgalanmış asi halkların Sayyadina'sı olmalıyım*

Paul, mağaranın gölgelerinde, Chani'nin yanında duruyordu. Kızın verdiği lokmanın tadı hala ağzındaydı; bahar balıyla yoğrulup yaprağa sarılmış kuş eti ve tahıl. Tattığı zaman, daha önce hiç bu kadar yoğun bir bahar özü yemediğini anlamış ve bir an korkmuştu. Bu özün ona ne yapabileceğini biliyordu; zihnini önsezi bilincine iten *bahar değişimi*.

"Bi-lakayfa," diye fısıldadı Chani.

Paul ona bakınca, annesinin sözleri karşısında Fremenlerin duyduğu korkuyla karışık sayıgıyı gördü. Bir tek Jamis denen adam seremoniden uzak duruyor gibiydi, bir kenara çekilmiş, kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

"Duy yakha bin mange," diye fısıldadı Chani. "Duy punra bin mange. İki gözüm var. İki ayağım var."

Ve meraklı bir ifadeyle gözlerini Paul'e dikti.

Paul, içindeki borayı yatıştırmak için derin bir nefes aldı. Annesinin sözleri, bahar özünün yaptıklarına kilitlenmişti; Paul onun sesinin, açıkta yanan bir ateşin gölgeleri gibi içinde yükselip alçaldığını hissetmişti. Bütün bunların arasında, annesinin içindeki belli belirsiz alaycılığı algılamıştı... onu öyle, iyi tanıyordu ki!.. ama bir lokma yiyecekle başlayan bu şeyi hiçbir şey durduramazdı.

Korkunç amaç!

Onu algıladı, kaçamayacağı kalıtsal bilinci. Belirginleşeni netlik, verilerin akışı ve bilincinin duygusuz hassasiyeti vardı. Zemine çömeldi, sırtını kayaya yaslayarak oturdu ve kendisini ona bıraktı. Bilinci, zamanı

görebildiği, zaman kavramı olmayan o katmana aktı, mevcut yolları, geleceğin rüzgarlarını... geçmişin rüzgarlarını algılayarak; bir gözü geçmişte, bir gözü şimdide, bir gözü gelecekte... hepsi, zamanın mekan haline geldiğini görmesini sağlayacak üçlü bir görüntüde birleşmiş.

Kendini aşma tehlikesi vardı, bunu hissetti, şimdiye ait bilincini korumak zorundaydı; tecrübelerinin flu yansımalarını, akmakta olan anı ve 'şu anda olan'ın sürekli katılaşarak 'ebedi', geçmiş'e dönüşmesini algıladı.

Şimdiyi kavrarken, zamanın hareketinin muazzam durgunluğunun her yerde, sarp kayalıklara çarpan dalgalar gibi yön değiştiren akıntılarla, dalgalarla, dev dalgalar ve karşı dev dalgalarla karmaşıklaştığını ilk kez hissetti.

Bu, önsezisini yeni bir şekilde anlamasını sağladı ve ani bir korku hissiyle birlikte kör zamanın kaynağını, bunun içindeki hatanın kaynağını gördü.

Önsezinin, ortaya çıkardığı şeyin sınırlarını birleştiren bir aydınlanma olduğunu... hem kusursuzluğun hem de anlamlı hataların kaynağı olduğunu anladı. Bir tür Heisenberg belirsizliği araya girdi; gördüğü şeyi ortaya çıkaran, gördüğü şeyi değiştiren bir enerji harcaması.

Ve gördüğü şey, bu mağaranın içindeki bir zaman bağlantısı, buraya toplanmış kaynaşan olasılıklardı... en küçük eylemin; bir göz kırpışın, dikkatsizce söylenen bir sözün veya yer değiştiren bir kum tanesinin, bilinen evreni yerinden oynatabilecek dev bir kaldıracı harekete geçireceğiydi. Sonucuyla birlikte gördüğü şiddet öyle çok değişkene bağlıydı ki Paul'ün en ufak hareketi akışta çok büyük kaymalar yaratıyordu.

Görüntü, içinde hareket etmeyip donup kalma isteği uyandırdı ama bu da sonuçları olan bir eylemdi.

Sayısız sonuçlar... bu mağaradan her yöne yayılan hatlar... Bu sonuç-hatlarının çoğunda, bir hançer yarasından kanlar akan kendi cesedini gördü.

Babam İmparator Padişah, Dük Leto'nun ölmesini sağlayıp Arrakis'i Harkonnenlere geri verdiğinde 72 yaşındaydı ama en fazla 35 gösteriyordu. Halkın karşısına, Sardokar üniforması ve sorgucunda altın imparatorluk aslanı olan siyah Burseg miğferi olmadan pek çıkmazdı. Bu üniforma, gücünün nereden kaynaklandığının açık bir göstergesiydi. Yine de her zaman bu kadar kaba değildi. İsteyince, çevresine sempati ve samimiyet yayabiliyordu; ama son günlerde sık sık onunla ilgili herhangi bir şeyin göründüğü gibi olup olmadığını merak ediyordum. Artık onun, sürekli, görünmeyen bir kafesin parmaklıklarından kurtulmaya çalıştığını düşünüyorum. Onun bir İmparator, tarihin en karanlık dönemlerine uzanan bir hanedanın babası olduğunu unutmamalısınız. Ama biz, anayasal bir oğul vermeyi reddettik. Bu şimdiye dek bir yöneticinin başına gelen en korkunç yenilgi değil midir? Leydi Jessica, Başrahibelerine karşı koyarken, annem onlara boyun eğmişti. Daha güçlü olan hangisiydi? Tarih bunu çoktan cevapladı.

- Prenses Irulan'ın yazdığı "Babamın Evinde"

Jessica, mağaranın karanlığında, çevresindeki Fremenlerin kıpırdandığını hissedip kekremsi damıtıcı giysi kokusunu duyarak uyandı. Biyolojik saati, ona dışarıda biraz sonra gece olacağını söyledi, ama vücut nemlerini içerde tutmak için plastik kapaklarla çölden izole edilmiş olan mağara hala karanlıklar içindeydi.

Aşırı yorgunluk nedeniyle kendini tamamen dinlendirici bir uykuya bıraktığını fark etti; bu, Stilgar'ın birliği içinde kendini bilinçsiz olarak güvende hissettiği anlamına geliyordu. Hamak şekline sokulmuş cüppesinin içinde döndü, ayaklarını kayalık zemine, ardından çöl botlarının içine kaydırdı.

Damıtıcı giysimin pompalama etkisini artırmak için paçalarımı botlarımın içine sokarak bağlamayı unutmamalıyım, diye düşündü. *Hatırlanması gereken öyle çok şey var ki.*

Sabah yedikleri yemeğin tadı hala ağzmdaydı... bahar balıyla yoğrularak yaprağa sanlmış bir lokma kuş eti ve tahıl… zamanın kullanımının burada tersine döndüğünü fark etti; gece faaliyet, gündüz dinlenme zamanıydı.

Gece gizler, gece en güvenli zamandır.

Cüppesini bir kaya çukurunun içindeki hamak kancalarından kurtardı, karanlıkta yakasını bulana kadar kumaşla boğuştu ve üstüne geçirdi.

Acaba Bene Gesserit'e nasıl haber ulaştırabilirim? diye düşündü. *Onlara, yersiz yurtsuz iki kişinin Arrakis'e sığındığı söylenmeli.*

Uzaktaki ışıküreler mağarayı aydınlatmaya başladı. Orada insanların hareket ettiğini gördü, çoktan giyinmiş olan ve kapüşonunu geriye atarak kartal gagasını andıran Atreides profilini gözler önüne seren Paul de onların arasındaydı.

Yatmadan önce Paul'ün çok acayip davrandığını düşündü. *İçine kapanık.* Ölümden dönüp de henüz dönüşünün tam bilincinde olmayan biri gibi, gözleri içe dönük bakışla yarı kapalı ve donuktu. Bu, Paul'ün bahar yüklü beslenme rejimiyle ilgili yaptığı uyarıyı düşünmesine yol açtı; *bağımlılık yapıcı*

Acaba yan etkisi var mı? diye düşündü. *Önsezi yetenekleriyle ilgisi olduğunu söylemiş ama ne gördüğüyle ilgili olarak garip bir şekilde sessiz kalmıştı.*

Stilgar, Jessica'nın sağındaki gölgelerin arasından çıkıp ışıkürelerin altındaki gruba doğru ilerledi. Jessica adamın sakalını nasıl sıvazladığını ve avının üstüne atılmaya hazır bir kedi gibi tetikte göründüğünü fark etti.

Paul'ün çevresine toplanan insanlardaki gözle görülür gerilimi... ciddi tavırlarını ve ayinsel duruşlarını fark edince, ani bir korku Jessica'yı sarstı.

"Onlar benim himayemde!" diye gürledi Stilgar.

Jessica, Stilgar'ın karşı çıktığı adamı tanıdı: Jamis! Ardından Jamis'in öfkesini, omuzlarındaki kasılmayı gördü.

Jamis, Paul'ün alt ettiği adam! diye düşündü.

"Kuralı biliyorsun, Stilgar," dedi Jamis.

"Kim daha iyi bilebilir ki?" diye sordu Stilgar ve Jessica adamın sakinleştirici ses tonunu, bir şeyleri yumuşatma çabasını duydu.

"Ben dövüşü seçiyorum," diye homurdandı Jamis.

Jessica hızla koşup Stilgar'ın kolunu tuttu. "Ne demek oluyor bu?" diye sordu.

"Bu amtal kuralı," dedi Stilgar. "Jamis senin efsanedeki rolünü sınama hakkını kullanmak istiyor."

"Kadının uğrunda mücadele edilmeli," dedi Jamis. "Eğer onu savunan kazanırsa, bunda gerçek payı var demektir. Ama denir ki..." Bakışlarını topluluğun üzerinde gezdirdi. "...bir Fremen'in onu savunmasına ihtiyacı yoktur... bu tek bir anlama gelebilir; kendisini savunacak kişiyi yanında getirir."

Paul'le teke tek dövüşmekten bahsediyor! diye düşündü Jessica.

Stilgar'ın kolunu bırakıp yarım adım öne çıktı "Ben daima kendi kendimi savunurum," dedi. "Bunun ne anlama geldiği yeterince..."

"Sen bizim adetlerimiz hakkında ahkam kesemezsin'" dedi Jamis sertçe. "Gördüklerimden başka kanıtın olmadığı sürece. Stilgar dün sabah sana ne demen gerektiğini söylemiş olabilir Senin zihnini mesajlarla doldurmuş ve sen de aramızda sahte bir yer edinme umuduyla bunları papağan gibi tekrarlamış olabilirsin."

Onu öldürebilirim, diye düşündü Jessica; *ama bu, onların efsaneyi yorumlama tarzıyla çatışabilir* Ve yine Koruyucu Misyon'un yaptıklarının bu gezegende nasıl bir şekil aldığını merak etti.

Stilgar, Jessica'ya baktı, alçak bir sesle ama kalabalığın ön tarafındakilerin duyabileceği şekilde konuştu. "Jamis kindar birisidir, Sayyadina. Oğlun onu alt etti ve..."

"O bir kazaydı!" diye kükredi Jamis. "Tuono Havzası'nda cadı gücü vardı, bunu şimdi kanıtlayacağım."

"...Ve ben de onu alt etmiştim," diye konuşmasını sürdürdü Stilgar. "Bu tahaddiyle aynı zamanda benden de intikam almaya çalışıyor. Asla iyi bir lider olamaz çünkü Jamis'in içinde çok fazla şiddet var... çok fazla gafla, yani boş bulunma. Dilinde kurallar var, gönlünde sarfa, yani yoldan sapma. Hayır, o asla iyi bir lider olamaz. Onu bu kadar uzun süre korudum çünkü bunun gibi dövüşlerde yararlıdır; ama gözünü mevki edinme hırsı bürüdüğünde kendi toplumu için bile tehlikeli oluyor."

"Stilgarrrr!" diye gürledi Jamis.

Ve Jessica, Stilgar'ın ne yaptığını anladı. Jamis'i öfkelendirerek, Paul’le değil kendisiyle dövüşmesini sağlamaya çalışıyordu.

Stilgar, Jamis'e döndü; Jessica adamın gürleyen sesindeki yatıştırıcılığı duydu. "Jamis, o sadece bir çocuk. O..."

"Sen onun bir erkek olduğunu söyledin," dedi Jamis. "Annesi onun gom cabbardan geçtiğini *söylüyor.* Eti budu yerinde ve neredeyse sudan çatlayacak. Çantalarını taşıyanlar içinde litrejonlarla su olduğunu söyledi. Litrejonlarla! Bu arada biz, çiy zerresi oluştuğu anda su ceplerimize asılıyoruz."

Stilgar, Jessica'ya şöyle bir baktı. "Doğru mu bu? Çantanızda su var mı?"

"Evet."

"Litrejonlarla mı?"

"İki litrejon."

"Bu servetin amacı ne?"

Servet mı? diye düşündü. Adamın sesindeki soğukluğu hissederek başını iki yana salladı.

"Doğduğum yerde, su göklerden dökülür, toprağın üstünde geniş ırmaklarda akardı," dedi. "Öyle geniş okyanuslar vardı ki karşı kıyıyı göremezdiniz. Sizin su disiplininize göre eğitilmedim. Daha önce hiç bu şekilde düşünmek zorunda kalmamıştım."

Etraflarındaki insanların nefesi kesildi: "Su göklerden dökülür, toprağın *üstünde*... akardı."

"Aramızda kazayla su ceplerindeki suyu kaybedenler olduğunu ve bu gece Tabr'a ulaşmadan önce acı çekeceklerini biliyor muydun?"

"Nereden bilebilirim?" Jessica başını iki yana salladı.

"Eğer ihtiyaçları varsa çantamızdan onlara su ver."

"Bu servetle bunu mu yapmayı amaçlıyordunuz?"

"Hayat kurtarmayı amaçlıyordum," dedi Jessica.

"O halde lütfunuzu kabul ediyoruz, Sayyadina."

"Bizi suyla satın alamayacaksın," diye gürledi Jamis. "Sen de beni kendine karşı öfkelendiremeyeceksin, Stilgar. Sözlerimi kanıtlamadan önce sana meydan okuyayım diye uğraştığını anladım"

Stilgar Jamis'e döndü. "Bir çocukla dövüşmekte ısrarlı mısın, Jamis?" Sesi alçak ve nefret doluydu.

"Kadının uğrunda mücadele edilmeli."

"Benim himayemde olmasına rağmen mi?"

"Amtal kuralının uygulanmasını istiyorum," dedi Jamis. "Bu benim hakkım."

Stilgar başıyla onayladı. "Pekala, eğer çocuk seni doğramazsa, o zaman benim hançerimle de karşılaşacaksın. Ve bu sefer daha önce yaptığım gibi bıçağı geri çekmeyeceğim."

"Bunu yapamazsınız," dedi Jessica. "Paul henüz..."

"Sen karışmamalısın, Sayyadina," dedi Stilgar. "Beni öldürebilirsin, dolayısıyla aramızdan herhangi birini de öldürebilirsin, ama hepimiz birleşirsek bizi alt edemezsin. Bu gerçekleşmek zorunda; amtal kuralı böyle."

Jessica sessiz kaldı, ışıkürelerin yeşil ışığında gözlerini adama dikti ve ifadesine Hakim olan şeytani soğukluğu gördü. Dikkatini Jamis'e çevirdi, kaşlarının görünüşünden adamın bir şeyler kurduğunu anladı ve şöyle düşündü: *Bunu daha önce görmüş olmalıyım. Adam bir şeyler kuruyor. Suskun bir tip, kendi kendini kışkırtıyor.*

"Eğer oğluma zarar verirsen," dedi, "beni karşında bulacaksın. Sana şimdiden meydan okuyorum. Kemiklerini parça parça..."

"Anne." Paul öne çıkarak annesinin koluna dokundu. "Belki Jamis'e şeyi açıklarsam..."

"Açıkla bakalım!" diye alay etti Jamis.

Paul gözlerini ona dikerek sessiz kaldı. Ondan hiç korkmuyordu. Jamis'in hareketleri hantaldı ve gece kumun üzerinde karşılaştıklarında yere çok kolay düşmüştü. Ama Paul hala bu mağaranın kaynaşan bağlantılarını hissediyor, hala kendisinin bir hançerle öldürülmüş olduğu önsezi görüntülerini hatırlıyordu. Bu görüntüde onun için o kadar az kaçış yolu vardı ki...

Stilgar şöyle dedi: "Sayyadina, artık geriye çekil de..."

"Ona Sayyadina demeyi kes!" dedi Jamis. "Bu henüz kanıtlanmadı. Tamam, duayı biliyor! Ne olmuş yani? Çocuklarımızın hepsi bu duayı biliyor."

Yeterince konuştu, diye düşündü Jessica. *Artık onu çözecek ses tonunu biliyorum.* Bir an duraksadı. *Ama hepsini birden durduramam.*

"O zaman bana yanıt ver," dedi Jessica, sesini içinde hafif bir vınlama olan inişli çıkışlı bir tona ayarladı ve sonunda doğru tonu yakaladı.

Jamis gözlerini ona dikti, yüzünde gözle görülür bir korku vardı.

"Sana ıstırabı öğreteceğim," dedi Jessica aynı ses tonuyla. "Dövüşürken *bunu* hatırla. Öyle bir ıstırap çekeceksin ki bununla kıyaslandığında gom cabbar bile mutlu bir anı gibi kalır. Kıvranacaksın tüm..."

"Bana büyü yapmaya çalışıyor!" dedi Jamis nefes nefese. Sağ yumruğunu sıkıp kulağının yanında tuttu. "Onun susturulmasını istiyorum!"

"Pekala öyle olsun," dedi Stilgar. Jessica'ya uyarı dolu bir bakış fırlattı. "Eğer bir daha konuşursan, Sayyadina, bunun senin büyücülüğün olduğunu bileceğiz ve haklarını yitireceksin." Başıyla ona geri çekilmesini işaret etti.

Jessica kendisini geri çeken elleri hissetti ve kaba davranmadıklarını algıladı. Paul'ün kalabalıktan ayrıldığını ve ince yüzlü Chani'nin, başıyla Jamis'i işaret ederek oğlunun kulağına bir şeyler fısıldadığını gördü.

Birlik, ortalarında bir ring oluşturdu. Birkaç ışıküre daha getirildi ve hepsi sarı ışığa ayarlandı.

Jamis ringin içine girdi, cüppesini çıkarıp kalabalıktan birine fırlattı. Kat yerleri ve büzgülerle yamalı ve parçalı görünen damıtıcı giysisinin bulanık gri kayganlığı içinde dikildi. Bir an ağzını omzuna doğru eğip su cebinin borusundan su içti. Hemen ardından doğruldu, giysisini sıyırıp çıkardı ve dikkatlice kalabalığa uzattı. Kalçalarını örten bir tür peşte-mal, ayaklarının üstüne sıkıca sarılmış kumaş parçaları ve sağ elinde bir hançer-i figanla ayakta durmuş bekliyordu.

Jessica, kız-çocuğu Chani'nin Paul'e yardım ettiğini; avucuna bir hançer-i figan sıkıştırdığını; oğlunun, ağırlığını ve dengesini sınamak için hançeri tarttığını gördü. Ve Jessica, Paul'ün prana ve binduyla, sinirler ve liflerle eğitildiğini; dövüşmeyi müthiş bir okulda öğrendiğini, öğretmenlerinin Duncan Idaho ve Gurney Halleck gibi kendi devirlerinin efsaneleri olan adamlar olduğunu hatırladı. Çocuk, Bene Gesserit'in dolambaçlı yöntemlerini biliyor, esnek ve kendinden emin görünüyordu.

Ama yalnızca on beş yaşında, diye düşündü. *Ve kalkanı yok. Bunu engellemeliyim. Şöyle ya da böyle mutlaka bir yolu...* Kafasını kaldırıp bakınca Stilgar'ın kendisini izlediğini gördü

"Bunu engelleyemezsin," dedi Stilgar. "Konuşmamalısın."

Jessica bir eliyle ağzını kapatıp düşündü: *Jamis'in zihnine korku tohumları attım. Bu onu biraz yavaşlatır... belki. Keşke dua edebilseydim... yürekten dua edebılseydim.*

O sırada Paul, üstünde sadece damıtıcı giysisinin altına giymiş olduğu dövüş şortuyla, ringin hemen kenarında tek başına duruyordu. Sağ elinde bir hançer-i figan tutuyordu; ayakları kum serpilmiş kayanın üstünde çıplaktı. Idaho onu defalarca uyarmıştı: *"Zeminle ilgili şüphen varsa, en iyisi yalın ayak olmaktır "*Ve Chani'nin verdiği bilgiler hala bilincinin önünde duruyordu: *"Jamis bir hamleyi çeldikten sonra hançeriyle birlikte sağa döner. Bu hepimizin fark ettiği bir alışkanlığıdır. Ve gözünü kırptığın anda seni parçalamak için gözünün içine bakar. İki elle de dövüşebilir; gözünü dört aç, hançeri öbür eline geçirebilir."*

Ama Paul'ün içinde en güçlü olan, tüm vücuduyla hissettiği şey, eğitimi ve antrenman alanında günlerce, saatlerce içine işlenmiş olan içgüdüsel reaksiyon mekanizmasıydı.

Gurney Halleck'in sözleri de hatırlanmaya değerdi: *"İyi bir hançer dövüşçüsü, aynı anda hançerin hem ucunu hem ağzını hem de kabza siperini düşünür. Uç da kesebilir, ağız da saplanabilir, kabza siperi de rakibinin bıçağını engelleyebilir* "

Paul hançer-i figana bir göz attı. Kabza siperi yoktu; yalnızca sapın eli korumak için yukarı kalkık kenarlarıyla birlikte incecik yuvarlak halkası vardı. Ve dahası, bu bıçağın kırılma gerilimini bilmediğini fark etti, hatta *kırılıp kırılamayacağını* bile bilmiyordu.

Jamis ringte Paul'ün karşısındaki kenarda sağ tarafa yanaşmaya başladı.

Paul dizlerini kırıp eğilirken kalkanı olmadığını fark etti; oysa o, çevresinde kalkanın belli belirsiz alanı varken dövüşmek, savunmada

maksimum hızla tepki verirken, saldırısını düşmanın kalkanının içine girebilmek için gereken kontrollü bir yavaşlığa ayarlamak üzere eğitilmişti. Kalkanın insanı bilinçsizce körelten saldırı hızına bağlı kalmaması konusunda eğitimcilerinin sürekli yaptığı uyarılara rağmen biliyordu ki kalkan-bilinci kendisinin bir parçasıydı.

Jamis ritüel davetle meydan okudu: "Hançerin parçalanıp darmadağın olur inşallah!"

Demek bu hançer kırılabiliyor, diye düşündü Paul.

Jamis'in de kalkanı olmadığı konusunda kendi kendini uyardı ama adam kalkan alışkanlığıyla eğitilmemişti, bir kalkan dövüşçüsünün tutukluğu onda yoktu.

Paul gözlerini ringin karşısında duran Jamis'e dikti. Adamın vücudu kuru bir iskeletin üzerine sarılmış düğüm düğüm bir sicim gibi görünüyordu. Hançer-i figanı, ışıkürelerin ışığında süt sarısı parlıyordu.

Paul'ün içini korku sardı. Donuk sarı ışıkta insanların oluşturduğu bu ringin içinde dururken birdenbire kendini yalnız ve çıplak hissetti. Önsezi, bilgisini sayısız tecrübeyle beslemiş, geleceğin en güçlü akımlarını ve bunlara yol gösteren karar dizilerini hissettirmişti ama bu *gerçek-şimdiydi.* Bu, sonsuz sayıda küçük talihsizliğin üzerinde sallanan ölümdü.

Burada her şeyin geleceği değiştirebileceğini fark etti izleyenlerin arasında öksüren biri, dikkati dağıtan bir şey. Işıkürelerin parlaklığında bir değişiklik, aldatıcı bir gölge.

Korkuyorum, dedi Paul kendi kendine.

Dikkatli bir şekilde Jamis'in çevresinde dönerken, kendi kendine Bene Gesserit'in korkuya karşı duasını sessizce tekrarladı. *"Korku akıl katilidir."* Soğuk bir duş almış gibi oldu. Kaslarının tek bir amaç için birleştiğini, tetikte ve hazır hale geldiğini hissetti.

"Hançerimi kanına bulayacağım," diye homurdandı Jamis Ve son sözcüğün ortasında ansızın saldırdı.

Jessica hareketi gördü, atmak üzere olduğu çığlığı bastırdı.

Adamın darbeyi indirdiği yerde yalnızca boşluk vardı. Paul şimdi Jamis'in arkasında duruyordu, adamın açık sırtına temiz bir darbe indirebilirdi.

Şimdi, Paul! Şimdi! Jessica kafasının içinde haykırıyordu.

Paul'ün hareketi düşük hıza ayarlıydı ve estetik bir akıcılığı vardı ama o kadar yavaştı ki, Jamis gerileyip sağa kıvrılarak kaçacak zamanı buldu.

Paul eğilerek geri çekildi. "Önce kanımı bulmalısın."

Jessica, oğlundaki kalkan dövüşçüsü zamanlamasını tanıdı ve bunun nasıl iki yönlü bir şey olduğunu anladı. Çocuğun reaksiyonları gençliğine özgüydü ve bu insanların asla görmemiş olduğu bir seviyede eğitilmişti. Ama saldırıları da eğitilmişti ve bir kalkan engelini geçmek üzere ayarlanmıştı. Kalkan çok hızlı bir darbeyi iter, yalnızca yavaşça yapılan aldatıcı darbeyi içine alır. Bir kalkanı geçmek için kontrol ve hile gerekir.

Paul bunu anlıyor mu? diye sordu Jessica kendi kendine. *Anlamış olmalı!*

Jamis mürekkep karası gözleri parlayarak bir kez daha saldırdı; vücudu ışıkürelerin altında sarı bir lekeydi.

Paul, bir kez daha sıyrıldı ve saldırısı fazlasıyla yavaş oldu.

Ve bir kez daha.

Ve bir kez daha.

Her seferinde, Paul'ün karşı hamlesi bir an geç geldi.

Ve Jessica gördüğü şeyi Jamis'in fark etmemesini diledi. Paul'ün savunma tepkileri gözle görülemeyecek kadar hızlıydı; ama her seferinde, eğer bir kalkan Jamis'in darbelerinin bir kısmının yönünü değiştiriyor olsaydı, tam olarak alacakları doğru açıyla hareket ediyorlardı.

"Oğlun bu zavallı aptalla oynuyor mu?" diye sordu Stilgar. Jessica'nın karşılık vermesine fırsat kalmadan, adam eliyle susmasını işaret etti. "Affedersin, sessiz kalmalısın."

Şimdi, kayalık zeminin üstündeki iki kişi birbirinin etrafında dönüyordu: Hançer tuttuğu elini öne uzatıp hafifçe yukarı kaldırmış Jamis ve hançerini aşağıda tutarak eğilmiş Paul.

Jamis, bir kez daha ansızın saldırdı; bu kez sağ tarafa, Paul'ün kaçmış olduğu yere doğru kıvrıldı.

Paul, geriye ya da dışarıya doğru feyk atmak yerine, kendi bıçağının ucuyla adamın hançer tutan kolunu karşıladı. Ardından sola bükülerek kurtuldu. Uyarısı için Chani'ye minnettar kaldı.

Jamis, hançer kullandığı kolunu ovuşturarak, tekrar halkanın merkezine doğru geldi. Yaradan bir an kan damladı ve durdu. Adamın gözleri faltaşı gibi açılıp Paul'e dikilmişti; iki lacivert delik, ışıkürelerin donuk ışığında yeni bir ihtiyat duyusuyla onu inceliyordu.

"Vay, bu acıttı," diye mırıldandı Stilgar.

Paul harekete hazır bir şekilde eğildi ve kendisine verilen eğitim gereği, akan ilk kandan sonra seslendi: "Pes ediyor musun?"

"Hah!" diye haykırdı Jamis.

Birlikten kızgın bir mırıltı yükseldi.

"Durun!" diye seslendi Stilgar. "Delikanlı kuralımızı bilmiyor." Sonra Paul'e hitaben: "Tahaddide pes etmek yoktur. Ölçüsü ölümdür."

Jessica oğlunun güçlükle yutkunduğunu gördü. Ve şöyle düşündü: *Bir adamı hiç böyle öldürmedi... kanlı bir hançer dövüşünde. Bunu yapabilir mi?*

Paul, Jamis'in hareketinin zorlamasıyla yavaşça sağa doğru daire çizdi. Bu mağarada kaynaşan zaman değişkenleriyle ilgili hatırladığı önsezi bilgisi şimdi yüreğini daraltıyordu. Yeni anlayış tarzı ona, bu dövüşte

önünde uzanan herhangi bir açık kanalın kendini göstermesi için yumak haline gelmiş çok fazla sayıda karar olduğunu söylüyordu

Değişken üstüne değişken yığılmıştı ve bu mağaranın, onun yolunda flu bir bağlantı gibi durmasının nedeni buydu. Bu, selin içinde duran ve çevresindeki akıntılarda girdaplar yaratan dev bir kaya gibiydi.

"Şuna bir son ver, delikanlı," diye mırıldandı Stilgar. "Onunla oynama."

Paul, kendi hızına güvenerek ringin ortasına doğru iyice; sokuldu.

Tahaddi ringinde karşısında duranın çıtkırıldım bir dış dünyalı ve Fremen hançer-i figanı için kolay bir av olmadığını anlayan Jamis, sanki bu gerçek ona çarpmış gibi geriledi.

Jessica adamın yüzünde çaresizliğin gölgesini gördü, *en tehlikeli olduğu an bu*, diye düşündü. *Şimdi çaresiz ve her şeyi yapabilir. Karşısında duranın kendi halkının çocuklarından birine benzemediğini, onun bir dövüş makinesi olarak doğup çocukluğundan beri bunun için eğitildiğini anlıyor. İşte şimdi içine ektiğim korku çiçek açmak üzere.*

Ve Jamis'e acıdığını fark etti, oğlunun karşı karşıya olduğu tehlikenin bilinciyle hafifleyen bir duygu.

Jamis her şeyi yapabilir... öngörülemeyen herhangi biri şeyi, dedi kendi kendine. Ardından, bu geleceğin daha önce Paul'ün gözüne çarpıp çarpmadığını, onun bu deneyimi kafasında canlandırıp canlandırmadığını merak etti. Ama oğlunun hareket ediş tarzını, yüzündeki ve omuzlarındaki ter damlalarını, kaslarının kasılıp gevşemesindeki gözle görülür ihtiyatı fark etti. Ve ilk kez, Paul'e bahşedilen yetenekteki belirsizlik faktörünü anlamaksızın algıladı.

Artık dövüşe Paul hakimdi, daireler çiziyor ama saldırmıyordu. Rakibinin korktuğunu anlamıştı. Duncan Idaho'nun sesi Paul'ün bilincini doldurdu: *"Rakibinin senden korktuğu an, korkunun dizginlerini bırakacağın andır, bırak korku rakibinin içinde işlesin. Bırak korku dehşet haline gelsin. Dehşete düşen adam kendi kendisiyle dövüşür. Er geç çaresizlik içinde saldıracaktır. Bu en tehlikeli andır; ama dehşete düşen*

adamın çoğunlukla ölümcül bir hata yapacağına güvenebilirsin. Sen burada, bu hataları saptayıp kullanmak üzere eğitiliyorsun. "

Mağaradaki kalabalık mırıldanmaya başladı.

Paul'ün, Jamis'le oyun oynadığını düşünüyorlar, diye düşündü Jessica. *Paul'ün boşu boşuna zalimlik ettiğini düşünüyorlar.*

Ama kalabalığın heyecanının altında yatanı, dövüşü seyretmekten aldıkları keyfi de algılıyordu. Ve Jamis'in içinde gelişen baskıyı görebiliyordu. Bu baskının onun içine sığmayacak hale geldiği an, Jamis için olduğu kadar kendisi... ya da Paul için de açıktı.

Jamis havaya sıçradı, aldatıcı bir hareket yapıp sağ eliyle aşağıya doğru bir darbe savurdu; ama sağ eli boştu. Hançer-i figan sol eline geçmişti.

Jessica'nın soluğu kesildi.

Ama Chani, Paul'ü uyarmıştı: *"Jamis iki elle de dövüşebilir. "* Ve Paul'ün derin eğitimi bu numarayı kolaylıkla algılamıştı. *"Aklın hançerde olsun, onu tutan elde değil,"* demişti Gurney Halleck defalarca. *"Hançer elden daha tehlikelidir ve her iki elde de olabilir. "*

Ve Paul, Jamis'in hatasını görmüştü: Paul'ü şaşırtıp hançeri diğer eline geçirdiğini gizlemek için yapılmış olan ve adamın sıçradıktan sonra toparlanmasını bir nabız atımı geciktiren başarısız ayak oyunu.

Işıkürelerin kısık sarı ışığı ve seyredenlerin onlara dikilmiş mürekkep rengi gözleri dışında, antrenman alanındaki bir seansa benziyordu. Tüm vücut hareket ettirilirse, kalkan yokmuş gibi olurdu. Paul hançerini gözle görülemeyen bir hızla diğer eline geçirdi, yana kayıp hançeri yukarı doğrultarak Jamis'in alçalan göğsüne sapladı; sonra da adamın çöküşünü izlemek için çekildi.

Jamis lime lime olmuş bir paçavra gibi yüzüstü düştü, son bir nefes alıp yüzünü Paul'e çevirdi ve sonra kayalık zeminde hareketsiz kaldı. Adamın ölü gözleri iki koyu renk misket gibi sabitti.

"Bıçağın ucuyla öldürmenin hiçbir estetik yönü yoktur," demişti Idaho bir zamanlar Paul'e, *"ama bu, bir boşluk gördüğünde elini durdurmasın. "*

Birliktekiler öne atılıp, Paul'ü bir kenara iterek ringi doldurdular. Çılgın gibi hep birlikte Jamis'in üstünü örttüler. Hemen sonra içlerinden bir grup, cüppeye sarılmış bir yükü taşıyarak mağaranın derinliklerine doğru koşturdu.

Kayalık zeminin üstündeki ceset yok olmuştu.

Jessica oğluna doğru ilerlemeye çalıştı. Kendini, cüppeli ve leş gibi kokan sırtlardan oluşan bir denizde yüzüyormuş gibi hissetti, garip bir şekilde sessiz bir kalabalıkta.

İşte en korkunç an bu, diye düşündü. *Akıl ve kas açısından açıkça üstün olduğu bir adamı öldürdü. Böyle bir zaferden zevk almamalı.*

Birliğin son birkaç adamının arasından sıyrıldı; ve Paul'ün, iki sakallı Fremen'in yardımıyla damıtıcı giysisini giydiği küçük açıklığa ulaştı.

Jessica oğluna baktı. Paul'ün gözleri parlıyordu. Şiddetli bir şekilde soluyordu; kendisine yardım edenlere yardıma olacağına, onların vücuduna yaklaşmasına izin veriyor gibiydi.

"Jamis'le karşılaştı ve bir sıyrık bile yok," diye mırıldandı adamlardan biri.

Gözleri Paul'e odaklanmış olan Chani bir kenarda duruyordu. Jessica kızın heyecanını, ince yüzündeki hayranlığı gördü.

Bu hemen şimdi yapılmalı, diye düşündü Jessica.

En aşağılayıcı ses tonunu ve tavrını takınıp konuştu: "Eveet, söyle bakalım... katil olmak nasıl bir his?"

Paul darbe yemiş gibi kaskatı kesildi. Bakışları annesinin soğuk bakışlarıyla karşılaştı ve yüzüne kan hücum etti. Gönülsüz bir şekilde mağaranın zeminine daha önce Jamis'in yatmış olduğu yere doğru şöyle bir baktı.

Jamis'in cesedinin götürüldüğü mağaranın derinliklerinden dönen Stilgar, kalabalığın arasından Jessica'nın bulunduğu tarafa doğru ilerledi. Paul'e iğneleyici ve kontrollü bir ses tonuyla şunları söyledi: "Bana meydan okuyacağın ve benim burdamı deneyeceğin zaman gelince, Jamis'le oynadığın gibi benimle de oynayabileceğini sanma."

Jessica, kendisinin ve Stilgar'ın sözlerinin, Paul'ün içine işleyerek çocuğun üstünde insafsız görevini yerine getirdiğini anladı. Bu insanların yaptığı hata... şimdi bir amaca hizmet ediyordu. Paul çevrelerindeki yüzleri incelerken Jessica da aynı şeyi yaptı ve onun gördüklerini gördü. Hayranlık, evet; ve korku... bazılarında tiksinti. Stilgar'a baktı, adamın kaderciliğini gördü; dövüşün ona nasıl göründüğünü biliyordu.

Paul annesine baktı. "Ne olduğunu biliyorsun," dedi.

Jessica, oğlunun aklının başına geldiğini anladı ve sesindeki vicdan azabını duydu. Birliği gözleriyle tarayarak şöyle dedi: "Paul daha önce hiç çıplak bir bıçakla adam öldürmemişti."

Stilgar yüzünde inanmaz bir ifadeyle kadına döndü.

"Onunla oynamıyordum," dedi Paul. Kalabalıktan sıyrılıp annesinin önüne çıktı, cüppesini düzeltti, Jamis'in kanının mağaranın zemininde bıraktığı koyu renk ize gözucuyla baktı. "Onu öldürmek istemiyordum."

Jessica, Stilgar'ın yavaş yavaş buna inanmaya başladığını, damarları çıkmış eliyle sakalını çekiştiren adamın rahatladığını gördü. Olayın farkına varan birliğin mırıldanmaya başladığını duydu

"Demek bu yüzden pes mi diye sordun," dedi Stilgar.

"Anladım. Bizim adetlerimiz farklıdır ama onların iç mantığını kavrayacaksın. Aramıza bir akrep soktuğumuzu sanmıştım." Bir an duraksadı. "Ve artık sana delikanlı demeyeceğim."

Birlikten birisi seslendi: "Ona isim vermek gerek, Stil."

Stilgar sakalını çekiştirerek başıyla onayladı. "Senin içindeki kuvveti görüyorum... bir sütunun altındaki kuvvet gibi." Tekrar durakladı. "Aramızda Usul diye bilineceksin, sütunun kaidesi. Bu senin gizli adın, birlik adın. Biz, Tabr Siyeçi'nden olanlar bunu kullanabiliriz ama başka hiç kimse buna cüret edemez... Usul."

Birlikten mırıltılar yükseldi: "Bu iyi bir seçim... kuvveti... bize şans getirecek." Ve Jessica kabul edildiklerini algıladı, savunucusuyla birlikte kendisinin de buna dahil olduğunu biliyordu. O gerçekten Sayyadina'ydı.

"Şimdi, *sen* açıkça kullanabileceğimiz hangi erkeklik ismini seçiyorsun?" diye sordu Stilgar.

Paul annesine bir göz atıp yemden Stilgar'a baktı. Bu anın parçaları ve kırıntıları önsezi *hafızasında* kayıtlıydı ama sanki fizikselmişler gibi farklılıkları ve onu şimdinin dar kapısına doğru iten baskıyı hissetti.

"Küçük fareye, şu zıplayan fareye aranızda ne diyorsunuz?" diye sordu Paul, Tuono havzasındaki *hop-zıp* hareketi hatırlayarak. Bir eliyle tarif etti.

Birlikten bir kıkırdama yükseldi.

"Ona muad'dib deriz," dedi Stilgar.

Jessica'nın nefesi kesildi. Paul'ün, Fremenlerin onları kabul edeceğini ve onu hangi isimle çağıracaklarını anlatırken söylediği isim buydu. Aniden oğluna *karşı* ve oğlu *için* bir korku duydu.

Paul yutkundu. Zihninde zaten defalarca oynamış olduğu bir rolü oynadığını hissetti... yine de... farklılıklar vardı. Kendini, tecrübesi artmış ve derin bir bilgi deposuna sahip bir şekilde baş döndürücü bir zirveye tünemiş olarak görebiliyordu; ama dört bir yanı abisti.

Yeşil-siyah Atreides sancağını izleyen ve kahinleri Muad'Dib adına evrenin her yanını yakıp yıkan ve yağmalayan fanatik lejyonların görüntüsünü tekrar hatırladı.

Bu gerçekleşmemeli, dedi kendi kendine.

"İstediğin isim bu mu, Muad'Dib?" diye sordu Stilgar.

"Ben bir Atreides'im," diye fısıldadı Paul ve sonra daha yüksek bir sesle şunları söyledi: "Babamın bana verdiği isimden tamamen vazgeçmem doğru olmaz. Aranızda Paul-Muad'Dib olarak adlandırılsam olur mu?"

"Sen Paul-Muad'Dib'sin," dedi Stilgar.

Ve Paul şöyle düşündü: *Bu içime doğan hiçbir görüntüde yoktu. Farklı bir şey yaptım.*

Ama dört bir yanındaki abisin yok olmadığını hissetti.

Yeniden mırıltı halinde bir karşılık, birliğin içinde kulaktan kulağa dolaştı: "Kuvvetle birlikte bilgelik... Daha ne olsun... Bu kesinlikle efsane... Lisan-ül-Gayb... Lisan-ül-Gayb..."

"Sana yeni adınla ilgili bir şey anlatacağım," dedi Stilgar. "Seçimin bizi memnun etti. Muad'Dib çölün adetleri konusunda bilgedir. Muad'Dib kendi suyunu yaratır. Muad'Dib güneşten gizlenir ve gecenin serinliğinde yol alır. Muad'Dib üretkendir ve toprağın üstünde çoğalır. Biz Muad'Dib'e 'erkek çocukların eğitmeni' deriz. Bu, üzerine yaşamını inşa etmen için güçlü bir temel, aramızda Usul olan Paul-Muad'Dib. Aramıza hoşgeldin."

Stilgar, avucuyla Paul'ün alnına dokundu, elini çekti, Paul'ü kucakladı ve mırıldandı, "Usul."

Stilgar bırakınca, birliğin başka bir üyesi Paul'ün yeni birlik ismini tekrarlayarak onu kucakladı. Ve Paul, bütün birlikle tek tek kucaklaşırken sesleri, ses tonlarındaki değişiklikleri duyuyordu: "Usul... Usul... Usul." Şimdiden bazılarını ismiyle tanıyordu. Ve ona sarılıp ismini söylerken yanağını yanağına bastıran Chani vardı.

Hemen ardından Paul yine, "Artık, sen ihvan Bedwine'sın, bizim kardeşimizsin," diyen Stilgar'ın önünde duruyordu. Yüzü sertleşmişti ve emreder bir ses tonuyla konuştu. "Ve şimdi, Paul-Muad'Dib, şu damıtıcı giysiyi sık." Gözucuyla Chani'ye baktı. "Chani! Paul-Muad'Dib'in burun

tıkaçları kadar uymayan burun tıkacı hiç görmedim! Sanırım ona göz kulak olmanı emretmiştim!"

"Malzemem yoktu, Stil," dedi Chani. "Jamis'inkiler var, tabii ki, ama..."

"Yeter!"

"O halde benimkilerden birini vereyim," dedi kız. "Bir taneyle idare edebilirim, varınca..."

"Vermeyeceksin," dedi Stilgar. "Yedeklerimiz olduğunu biliyorum. Yedekler nerede? Biz bir birlik miyiz yoksa bir vahşiler topluluğu mu?"

Birlikten, sert, elyaf nesneler uzatıldı. Stilgar, bunlardan dört tanesini seçip Chani'ye verdi. "Bunları, Usul ve Sayyadina'ya uygun hale getir."

Birliğin arka taraflarından bir ses yükseldi: "Su ne olacak, Stil? Çantalarındaki litrejonlar ne olacak?"

"İhtiyacın olduğunu biliyorum, Farok," dedi Stilgar. Gözucuyla Jessica'ya baktı. Kadın başıyla onayladı.

"Birini ihtiyacı olanlar için açın," dedi Stilgar. "Su ustası... bir su ustası yok mu? Hah, Shimoom, ihtiyaçları tespit etmekle sen ilgilen. Gerektiği kadar, daha fazla değil. Bu su Sayyadina'nın kocasından miras kalan mülkü ve paket ücreti hariç sahra oranlarıyla siyeçte geri ödenecek."

"Sahra oranlarında geri ödeme ne demek?" diye sordu Jessica

"Bire on," dedi Stilgar.

"Ama..."

"Bu makul bir kural, ilerde sen de anlayacaksın," dedi Stilgar.

Adamlar suyu almak üzere dönerken birliğin arka tarafından cüppelerin hışırtısı duyuldu.

Stilgar elini kaldırınca sesler kesildi. "Jamis için," dedi, "Eksiksiz bir tören düzenleyin. Jamis bizim yoldaşımız ve ihvan Bedwine kardeşimizdi. Tahaddisiyle yazgımızı kanıtlayan birine saygıda kusur edilmeyecektir. Ayinin... gün batımında, karanlık onun üstünü örttüğü vakit olmasını istiyorum."

Paul bu sözleri duyunca, bir kez daha abisin içine... kör *zamana* daldığını hissetti. Zihninde geleceği kaplayan hiçbir geçmiş yoktu... sadece... sadece... ilerde bir yerlerde... hala... cihadın kanlı kılıçlarını ve fanatik lejyonlarını görüyordu.

Bu gerçekleşmeyecek, dedi kendi kendine. *Gerçekleşmesine izin veremem.*

Tanrı, Arrakis'i müminleri eğitmek için yarattı.

- Prenses Irulan'ın yazdığı "Muad'Dib'in Bilgeliğinden

Jessica mağaranın sessizliği içinde, insanlar hareket ettikçe kayanın üzerinde gıcırdayan kumu ve gözcülerin işareti olduğunu Stilgar'dan öğrendiği kuş seslerini duyuyordu.

Büyük plastik conta kapaklar mağaranın deliklerinden sökülmüştü. Önündeki kaya ağzından dışarı bakarken, ilerleyen akşamın gölgelerini ve ötedeki açık havzayı görebiliyordu. Gün ışığının onları terk etmekte olduğunu algıladı; gölgeler kadar, kuru sıcak da bunu algılamasını sağlamıştı. Biliyordu ki eğitilmiş bilinci, bu Fremenlerin bariz bir şekilde sahip olduğu şeyi, havanın nemindeki en küçük değişikliği bile algılama yeteneğini kısa bir süre sonra ona verecekti.

Mağara açıldığı zaman damıtıcı giysilerini nasıl da hemen sıkılayıvermişlerdi!

Mağaranın derinliklerinde birisi ilahi okumaya başladı:

"İma trava okolo!

İ korenja okolo!"

Jessica sessizce tercüme etti: *"Bunlar küller! Ve bunlar da kökler!"*

Jamis'in cenaze töreni başlıyordu.

Arrakis'in gün batanına, gökyüzünde üst üste yığılmış renk destelerine baktı. Gece, gölgelerini uzaktaki kayalar ve kumullar boyunca yaymaya başlamıştı. Yine de sıcaklık ısrarla sürüyordu. Sıcaklık, Jessica'nın, suyu düşünmesine yol açtı ve tüm bu insanlarda gözlediği, yalnızca belirli zamanlarda susamak üzere eğitilebildikleri gerçeğini.

Susuzluk.

Caladan'da kayaların üstüne beyaz cüppeler atan, ayın aydınlattığı dalgaları... ve nemle yüklü rüzgarı hatırlayabiliyordu. Şimdi cüppesine dokunan bu esinti, yanaklarında ve alnında açıkta kalan kısımları kavuruyordu. Yeni burun tıkaçları kadını rahatsız ediyordu, yüzünden aşağıya giysinin içine doğru inen ve nefesinin nemini toplayan borunun fazlasıyla farkındaydı.

Giysi başlı başına bir saunaydı.

" *Vücudunu daha az su içermeye alıştırdığında giysin daha rahat olacaktır, "* demişti Stilgar.

Adamın haklı olduğunu biliyordu ama bunu bilmek şu an daha rahat etmesini sağlamıyordu. Zihninin bilinçsizce suyla meşgul olması canını sıkıyordu.

Hayır, diye düzeltti; *zihni* nem *ile meşguldü.*

Ve bu daha ince ve derin bir konuydu.

Yaklaşan ayak sesleri duydu, dönüp bakınca peşinde ince yüzlü Chani'yle mağaranın derinliklerinden çıkan Paul'ü gördü.

Bir şey daha var, diye düşündü Jessica. *Paul'ü onların kadınları hakkında uyarmak gerekiyor. Bu çöl kadınlarından biri, bir Dük'ün zevcesi olamaz. Odalık olabilir ama zevce olamaz.*

Sonra kendine şaşarak şöyle düşündü: *Onun planları bana da mı bulaştı?* Ve kendisinin ne kadar iyi şartlandırılmış olduğunu gördü. *Bir odalık olduğumu aklıma bile getirmeden aristokrasinin evlilik şartlarını düşünebiliyorum. Ama... ben sadece bir odalık değildim.*

"Anne."

Paul, Jessica'nın önünde durdu. Chani yanı başındaydı.

"Anne, arka tarafta ne yaptıklarını biliyor musun?"

Jessica, oğlunun kapüşonun altından iki kara leke gibi görünen gözlerine baktı. "Galiba."

"Chani bana gösterdi... çünkü görmem ve suyun tartılması için... izin vermem gerekiyormuş."

Jessica, Chani'ye baktı.

"Jamis'in suyunu topluyorlar," dedi Chani. Burun tıkaçlarından geçen ince sesi genizden geliyordu. "Kural budur. Bir insanın bedeni kendisinindir, suyu kabileye aittir... eğer dövüşte ölmediyse."

"Suyun bana ait olduğunu söylüyorlar," dedi Paul.

Jessica, bunun niye kendisini aniden tetikte ve ihtiyatlı olmaya ittiğini merak etti.

"Dövüş suyu kazanana aittir," dedi Chani. "Bunun nedeni açıkta damıtıcı giysiler olmadan dövüşmek zorunda kalmandır. Kazanan dövüşürken kaybettiği suyu geri almalıdır."

"Onun suyunu istemiyorum," diye mırıldandı Paul. Kendisini, iç gözünü şaşırtan ve parçalara ayrılarak eş zamanlı hareket eden birçok suretin parçasıymış gibi hissetti. Ne yapacağı konusunda kuşkuları vardı ama bir şeyden emindi: Jamis'in bedeninden damıtılan suyu istemiyordu.

"Bu... su," dedi Chani.

Jessica kızın sözcüğü söyleyiş şekline hayret etti. *"Su "* Basit bir seste ne kadar çok anlam yüklü. Aklına bir Bene Gesserit aksiyomu geldi: *"Sağ kalabilmek yabancı bir suda yüzebilmektir. "* Ve şöyle düşündü: *Paul ve ben, ikimiz bu yabancı sulardaki akıntıları ve akımları bulmak zorundayız... eğer kurtulmak istiyorsak.*

"Suyu kabul edeceksin," dedi Jessica.

Kendi sesindeki bu tonu tanıdı. Aynı tonu bir zamanlar Leto'ya, yitirdiği Dük'üne, şüpheli bir girişime vereceği destek için önerilen büyük miktarda

bir parayı kabul etmesini söylerken de kullanmıştı... çünkü para Atreideslere güç sağlayacaktı.

Arrakis'te su paraydı. Bunu açıkça anlıyordu.

Paul sessiz kaldı, annesinin emrettiği şeyi yapacağını biliyordu... o emrettiği için değil, ses tonu Paul'ü tekrar düşünmeye zorladığı için. Suyu reddetmek kabul edilmiş Fremen adetiyle bağını koparmak olacaktı.

Hemen sonra Paul, Yueh'nin O.K. İncili'ndeki Kalima 467'yi hatırlayarak şöyle dedi: "Suda başlar tüm yaşam."

Jessica gözlerini ona dikti. *Bu sözü nereden biliyor?* diye sordu kendi kendine. *Hikmetleri öğrenmemişti.*

"Böyle buyrulur," dedi Chani. "Cudikar manteni: Şahname'de suyun yaratılan her şeyin başlangıcı olduğu *yazar*."

Jessica, açıklayamadığı bir sebeple (ve *bu,* hissin kendisinden daha çok canını sıkmıştı) aniden ürperdi. Şaşkınlığını gizlemek için arkasını döndü, tam da gün batımının görüleceği zamandı. Güneş ufkun altına gömülürken şiddetli bir renk afeti gökyüzüne yayılıyordu.

"Vakit tamam!"

Mağarada çınlayan Stilgar'ın sesiydi. "Jamis'in silahı yok oldu. Jamis'i O çağırdı, ayların dolunaydan hilale evrelerini düzenleyen ve sonunda, bükülüp solmuş filizler olarak görünen Şeyh-hulud." Stilgar'ın sesi alçaldı. "Artık Jamis'de bükülüp soldu."

Sessizlik mağarayı bir battaniye gibi örttü.

Jessica, uzakta karanlıkların içinde Stilgar'ın bir hayalet gibi gri bir gölgeyi andıran hareketlerini gördü. Yeniden havzaya göz atarken serinliği hissetti.

"Jamis'in dostları yaklaşsın," dedi Stilgar.

Adamlar Jessica'nın arkasına doğru ilerlediler, deliğin önüne bir perde astılar. Mağaranın içinde, oldukça geride tek bir ışıküre yakılmıştı. Sarı ışığı içeri doğru akan insan siluetlerini ortaya çıkarıyordu. Jessica cüppelerin hışırtısını duydu.

Chani sanki ışık tarafından çekilmiş gibi bir adım attı.

Jessica, Paul'ün kulağına eğilip aile şifresiyle şunları söyledi: "Onları izle, yaptıklarını yap. Jamis'in ruhunu yatıştırmak için düzenlenen basit bir tören olacak."

Sadece bu kadarla kalmayacak, diye düşündü Paul. Ve bilincinde, sanki hareket eden bir şeyi yakalayıp onu hareketsiz hale getirmeye çalışıyormuşçasına bir burkulma hissetti.

Chani süzülerek Jessica'nın yanına döndü ve elini tuttu. "Gel, Sayyadina. Biz ayrı oturmalıyız."

Paul, onların kendisini yalnız bırakarak gölgelerin içine doğru uzaklaşmalarını izledi. Kendisini terk edilmiş hissetti.

Perdeyi sabitleyen adamlar yanına geldiler.

"Gel, Usul."

Paul'ü ileri doğru götürdüler ve Stilgar'ın çevresinde bir daire oluşturan insanların içine ittiler. Stilgar ışıkürenin altında, kayalık zeminde üstüne bir cüppe serilmiş, sarıp sarmalanmış, kıvrık ve köşeli bir şeklin yanında duruyordu.

Birlik Stilgar'ın bir işaretiyle çömeldi, hareket ederlerken cüppeleri hışırdadı. Paul de onlarla birlikte çökerken Stilgar'ı izledi, adamın kafasının üstündeki kürenin, gözlerini nasıl iki çukur haline getirdiğini ve boynundaki yeşil kumaş parçasını nasıl aydınlattığını fark etti.

"İlk ay yükselirken ruh bedenin suyunu terk eder," dedi Stilgar dua okurcasına. "Böyle buyrulur. Bu gece ilk ayı gördüğümüzde, o, kimi çağıracak?"

"Jamis'i," diye karşılık verdi birlik.

Stilgar bir topuğunun üstünde tam bir daire çizerek dönerken bakışlarını yüzlerin oluşturduğu halkada gezdirdi. "Ben Jamis'in dostuydum," dedi. "Kayadaki Delik'te atmaca uçak üstümüze daldığında beni çekip kurtaran Jamis'ti."

Yanındaki yığına doğru eğildi ve cüppeyi kaldırdı. "Bu cüppeyi Jamis'in dostu olarak alıyorum... liderin hakkı." Cüppeyi omzunun üstüne atarak doğruldu

Şimdi Paul sergilenen tümseği nelerin oluşturduğunu görebiliyordu; bir damıtıcı giysinin soluk gri parıltısı, yıpranmış bir litrejon, tam ortasında küçük bir kitap bulunan bir tülbent, ucunda bıçağı olmayan bir hançer-i figan sapı, boş bir kın, katlanmış bir paket, bir parapusula, bir distrans, bir gümler, yumruk büyüklüğünde metal kancalardan oluşan bir yığın, katlanmış bir giysinin içinde küçük taşlar gibi duran bir küme, bir deste kuş tüyü... ve katlanmış paketin yanında sergilenen baliset.

Demek Jamis baliset çalıyormuş, diye düşündü Paul. Çalgı ona Gurney Halleck'i ve tüm yitirdiklerini hatırlattı. Geçmişteki, geleceğe dair hafızasıyla, olası bazı yolların onu Halleck'le karşılaştırabileceğini biliyordu, ama bu kavuşmalar az sayıda ve gölgeler içindeydi. Onu şaşırtıyorlardı. Belirsizlik faktörü onu meraklandırıyordu. *Bu, benim yapacağım bir şeyin... ya da* yapabileceğim *bir şeyin Gurney'i yok edebileceği... ya da tekrar yaşama döndürebileceği anlamına mı geliyor... yoksa...*

Paul yutkundu, başını iki yana salladı.

Stilgar tekrar tümseğe doğru eğildi.

"Jamis'in kadını ve muhafızlar için," dedi. Küçük taşlar ve kitap, cüppesinin kıvrımları içine girivermişti.

"Liderin hakkı," dedi birlik dua okurcasına.

"Jamis'in kahve takımı," dedi Stilgar ve yeşil, düz bir metal diski havaya kaldırdı. "Siyeçe döndüğümüzde uygun bir törenle Usul'a verilecek."

"Liderin hakkı," dedi birlik dua okurcasına.

Son olarak hançer-i figan sapını aldı ve elinde tutarak öylece durdu. "Cenaze ovası için," dedi.

"Cenaze ovası için," diye karşılık verdi birlik.

Halkada Paul'ün karşısında duran Jessica, törenin antik kaynağını tanıyarak başıyla onayladı ve şöyle düşündü: *Cehaletle bilginin, vahşilikle kültürün buluşması... ölülere verdiğimiz değerde başlar.* Karşısındaki Paul'e baktı. *Acaba bunu anlayacak mı? Ne yapması gerektiğini biliyor mu?*

"Biz Jamis'in dostlarıyız," dedi Stilgar. "Biz ölülerimiz için garvarg sürüsü gibi feryat etmeyiz."

Paul'ün sağındaki gri sakallı bir adam ayağa kalktı. "Ben Jamis'in dostuydum," dedi. Tümseğe doğru ilerledi, distransı aldı. "İki Kuşlar'daki kuşatmada suyumuz bir minimin altına indiğinde Jamis suyunu bizimle paylaştı." Adam halkadaki yerine döndü.

Benim de Jamis'in dostu olduğumu söylemem mi gerekiyor acaba? diye düşündü Paul. *Şu yığından bir şey almamı mı bekliyorlar?* Yüzlerin ona dönüp sonra geri çevrildiğini gördü. *Hakikaten bekliyorlar!*

Paul'ün karşısında oturan başka bir adam kalktı, çıkına doğru gitti ve parapusulayı aldı. "Ben Jamis'in dostuydum," dedi. "Sarp Kayalığın Kıvrımı'nda devriyeler bizi yakaladığında ve ben yaralandığımda, Jamis onları peşinden sürükledi, yaralılar bu sayede kurtuldu." Halkadaki yerine döndü.

Yüzler tekrar Paul'e döndü, yüzlerdeki beklentiyi gördü, bakışlarını indirdi. Bir dirsek onu dürttü ve bir ses tısladı: "Üzerimize felaket mi getireceksin?"

Onun dostu olduğumu nasıl söylerim? diye düşündü Paul.

Halkada karşısında oturan başka biri ayağa kalktı, kapüşonlu yüz ışığa yaklaşınca, Paul onun, annesi olduğunu anladı. Jessica yığından bir tülbent aldı. "Ben Jamis'in dostuydum," dedi. "Onun içindeki ruhların ruhu, doğrunun gerektirdiklerini gördüğü zaman bu ruh çekildi ve oğlumun canını bağışladı." Yerine döndü.

Paul dövüşten sonra karşısına geçip konuşan annesinin sesindeki aşağılayıcılığı hatırladı. *"Katil olmak nasıl bir his? "*

Yüzlerin tekrar kendisine döndüğünü gördü, birliktekilerin kızdığını ve korktuğunu hissetti. Annesinin, "Ölülerle ilgili inançlar" adlı tel-kitapta gösterdiği bir pasaj Paul'ün zihninden hızla geçti. Ne yapması gerektiğini biliyordu.

Yavaşça ayağa kalktı.

Halkadakiler derin bir nefes aldılar.

Paul halkanın ortasına ilerlerken *benliğinin* küçüldüğünü hissetti. Sanki kendisinden bir parçayı kaybetmiş ve burada arıyormuş gibiydi. Eşyalardan oluşan tümseğe doğru eğildi, baliseti aldı. Yığındaki bir şeye çarpan bir tel hafifçe tınladı.

"Ben Jamis'in dostuydum," diye fısıldadı.

Gözlerini yakan yaşları hissetti ve sesini yükseltti. "Jamis bana... şunu öğretti... öldürürsen... bedelini ödersin. Jamis'i daha iyi tanımak isterdim."

Önünü görmeden, el yordamıyla halkadaki yerine dönüp kayalık zemine çöktü.

Bir ses tısladı: "Gözyaşı döküyor!"

Halkadakiler yüksek sesle şöyle dediler: "Usul ölüye nem bahşediyor!"

Islak yanaklarına dokunan parmakları hissetti, huşu içindeki fısıltıları duydu.

Sesleri duyan Jessica, bunun ne kadar engin bir tecrübe olduğunu hissetti ve gözyaşı dökmeye karşı ne korkunç yasaklar olması gerektiğini fark etti. Dikkatini söylenenlere yoğunlaştırdı: *"Ölüye nem bahşediyor."* Bu hayaletler dünyasına verilen bir hediyeydi; gözyaşları. Kutsal oldukları şüphe götürmezdi.

Bu gezegendeki hiçbir şey, suyun yüce değerini ona bu kadar güçlü bir şekilde öğretemezdi. Ne su satıcıları, ne yerlilerin kupkuru ciltleri, ne damıtıcı giysiler ne de su disiplininin kuralları. Burada hepsinden daha değerli bir şey vardı... bu yaşamın ta kendisiydi ve her yanı semboller ve ayinlerle örülmüştü.

Su.

"Yanağına dokundum," diye fısıldadı birisi. "Hediyeyi hissettim."

İlk anda yanağına dokunan parmaklar Paul'ü korkuttu. Balisetin soğuk sapını sıktı, tellerin avucunu kestiğini hissetti. Sonra uzanan ellerin ötesindeki yüzleri gördü... faltaşı gibi açılmış meraklı gözler.

Hemen ardından eller geri çekildi. Cenaze töreni yeniden başladı. Ama şimdi Paul'ün çevresinde belli belirsiz bir boşluk vardı, birlik onu saygılı bir tecritle onurlandırarak geri çekildi.

Tören alçak sesle okunan bir ilahiyle sona erdi:

"Çağırıyor dolunay seni...

Şeyh-hulud bekliyor seni;

Kızıl gece, kara gökyüzü,

Kanlı ölüm seni öldürdü.

Bir aya yakarıyoruz: yusyuvarlak...

Bundan böyle şansımız bol olacak,

Aradığımız şey orda bulunacak

Ayağımız yere sağlam basacak."

Stilgar'ın ayaklarının dibinde şişkin bir tulum kaldı. Eğilip avuçlarını tuluma dayadı. Birisi arkasından gelip yanı başına çöktü ve Paul kapüşonun gölgeleri arasında Chani'nin yüzünü tanıdı.

"Jamis kabilenin otuz üç litre ve yedi tam üç bölü otuz iki dirhem suyunu taşıyordu," dedi Chani. "Şimdi Sayyadina'nın huzurunda suyu kutsuyorum. Ekkeri-akairi, bu Paul-Muad'Dib'in, fillissin-follasy, suyudur! Kivi a-kavi, hepsi bu, nakalas! Nakelas! ölçülecek ve sayılacak, ukair-an! kalp atışlarıyla jan-jan-jan dostumuz... Jamis'in."

Aniden oluşan derin sessizliğin ortasında Chani döndü ve gözlerini Paul'e dikti. Hemen sonra şunları söyledi: "Ben ateşsem sen kömür ol. Ben çiysem sen su ol."

"Bi-la kayfa," dedi birlik dua okurcasına

"Bu Paul-Muad'Dib'in payı," dedi Chani. "Onu kabile için saklasın, dikkatsizce kaybolmasın diye korusun. İhtiyaç olduğunda cömertçe dağıtsın. Sırası geldiğinde kabilenin iyiliği için başkasına versin."

"Bi-la kayfa," dedi birlik dua okurcasına.

Bu suyu kabul etmeliyim, diye düşündü Paul. Yavaşça ayağa kalkıp Chani'nin yanına gitti. Stilgar ona yer açmak için geriye çekilip baliseti elinden kibarca aldı.

"Diz çok," dedi Chani.

Paul diz çöktü.

Kız, Paul'ün ellerini tutarak su torbasının elastik yüzeyine dayadı. "Bu su kabilenin emaneti sana," dedi. "Jamis ondan çıkıp gitti. Huzur içinde al

onu." Ayağa kalkarken kendisiyle birlikte kalkması için Paul'e yardımcı oldu.

Stilgar baliseti geri verdi, avucundaki küçük metal halkalardan oluşan bir öbeği uzattı. Paul halkalara baktı, farklı boyutlarda olduklarını ve ışıkürenin ışığının üzerlerinde nasıl yansıdığını gördü.

Chani en büyük halkayı alıp bir parmağına geçirdi. "Otuz litre," dedi. Teker teker diğerlerini de alıp her birini Paul'e göstererek saydı. "İki litre, bir litre, her biri bir dirhem olan yedi su sayıcı, üç bölü otuz iki dirhemlik bir su sayıcı. Hepsi, otuz üç litre ve yedi tam üç bölü otuz iki dirhem."

Paul'ün halkaları görmesi için parmağını kaldırdı.

"Bunları kabul ediyor musun?" diye sordu Stilgar.

Paul yutkundu, başıyla onayladı. "Evet."

"Daha sonra," dedi Chani, "onları bir tülbentle nasıl bağlayacağını sana gösteririm, böylece sessizliğe ihtiyacın olduğunda şıngırdayıp seni ele vermezler." Elini uzattı.

"Onları benim için... saklar mısın?" diye sordu Paul.

Chani dönüp Stilgar'a şaşkın bir ifadeyle baktı.

Adam gülümseyerek konuştu: "Paul-Muad'Dib, yani Usul, henüz bizim adetlerimizi bilmiyor, Chani. Onları nasıl taşıyacağını göstereceğin zamana kadar, taahhüt altına girmeden onun su sayıcılarını sakla."

Kız başıyla onayladı, cüppesinin altından kumaştan bir şerit çıkardı, halkaları şeridin altından üstünden karışık bir şekilde geçirerek bağladı, bir an duraksadı, ardından cüppesinin altındaki kuşağın içine tıkıştırdı.

Bir şeyleri kaçırdım, diye düşündü Paul. Çevresinde komik bir şeyler döndüğünü, bir şeylerle dalga geçildiğini hissetti ve zihni bir önsezi anısına bağlandı; *bir kadına teklif edilen su sayıcılar... kur yapma ritüeli.*

"Su ustaları," dedi Stilgar.

Cüppe hışırtıları içinde birlik ayağa kalktı. İki adam öne çıkıp su torbasını aldı. Stilgar ışıküreyi aşağıya indirip mağaranın derinliklerine doğru yol gösterdi.

Chani'nin arkasında sıkışan Paul, ışığın kayalık duvarlarda nasıl hafifçe yansıdığını, gölgelerin nasıl dans ettiğini fark etti ve sessiz bir beklenti havasındaki birliğin moralinin yükseldiğini hissetti.

Sabırsız eller tarafından birliğin gerisine doğru çekilen Jessica, itip kakan bedenler tarafından kuşatıldı ve bir an kapıldığı paniği bastırdı. Ayinin bazı bölümlerini tanımış, sözcüklerdeki Çakobsa ve Botani-cib'in kırıntılarını saptamıştı ve bu basit gibi görünen anlarda patlayabilecek ilkel şiddeti biliyordu.

Jan-jan-jan, diye düşündü. *Hadi-hadi-hadi.*

Bu, yetişkin ellerde bütün yasakları yok olmuş bir çocuk oyunu gibiydi.

Stilgar sarı kayalık bir duvarda durdu. Bir çıkıntıya bastırdı ve sessizce dönerek açılan duvar şekilsiz bir yarık oluşturdu. Bal peteği şeklindeki karanlık bir kafesten geçen yolda ilerledi. Paul kafesi geçtiği zaman yüzüne serin bir hava akımı çarptı.

Paul, Chani'nin kolunu çekiştirip ona soru dolu bir bakış yöneltti. "Bu hava rutubetli," dedi.

"Şşşşt," diye fısıldadı Chani.

Ama arkalarındaki bir adam şöyle dedi: "Bu gece kapanda çok nem var. Jamis bize mutlu olduğunu söylüyor."

Jessica gizli kapıdan geçti, kapının arkasından kapandığını duydu. Fremenlerin petek kafesten geçerken nasıl yavaşladıklarını gördü, oraya gelince havadaki rutubeti hissetti.

Rüzgar kapanı! diye düşündü. *Yüzeyde bir yerlerde, buradaki daha soğuk bölgelere yukarıdan hava üfleyerek nem yoğuşturan gizli bir rüzgar kapanları var.*

Tepesinde kafes işlemesi olan başka bir kaya kapıdan geçtiler ve kapı arkalarından kapandı. Arkalarındaki esinti hem Jessica'nın hem de Paul'ün kolayca algılayabildiği bir nem hissi taşıyordu.

Birliğin başında yürüyen Stilgar'ın elinde tuttuğu ışıküre Paul'ün önündeki kafalardan daha aşağıya indi. Hemen sonra Paul, ayağının altında sola doğru kıvrılan basamakları hissetti. Işık, kapüşonlu kafalardan ve basamakları kıvrılarak inen insanların yılankavi hareketinden yukarı doğru yansıyordu.

Jessica, çevresindeki insanlarda tırmanan gerilimi ve inatla sürerek sinirlerini törpüleyen sessizliğin yarattığı baskıyı algıladı.

Basamaklar sona erdi ve birlik başka bir alçak kapıdan geçti. Tavanı yüksek kavisli geniş açık bir alan ışıkürenin ışığını yuttu.

Paul kolunda Chani'nin elini hissetti, soğuk havada belli belirsiz bir damlama sesi duydu; suyun huzuruna çıkan Fremenlerin üstüne sanki katedraldeymişler gibi mutlak bir sessizlik çöktüğünü hissetti.

Burayı rüyamda görmüştüm, diye düşündü Paul.

Bu düşünce hem güven verici hem de sinir bozucuydu. Bu yolun üstünde, önünde bir yerlerde, fanatik güruhlar kanlı yollarında evren boyunca onun adına ilerliyorlardı. Yeşil-siyah Atreides sancağı bir dehşet sembolü haline geliyordu. Vahşi lejyonlar hücum ederken savaş çığlıklarını atıyorlardı: "Muad' Dib!"

Bu gerçekleşmemeli, diye düşündü. *Bunun olmasına izin veremem.*

Ama içindeki, baskın çıkan kalıtsal bilinci, korkunç amacını hissedebiliyordu ve küçük bir şeyin bu dev fanatizmi yolundan döndüremeyeceğini biliyordu. Bu, ağırlık ve momentum kazanıyordu. O anda ölseydi, bu şey, annesi ve doğmamış kız kardeşi yoluyla devam edecekti. Şu anda burada toplanan birliğin tümünün, kendisi ve annesi dahil, ölmesi dışında hiçbir şey bu şeyi durduramazdı.

Paul etrafına bakındı, birliğin tek sıra halinde yayıldığını gördü. Onu doğal kayadan oyulmuş alçak bir korkuluğa doğru ittiler. Korkuluğun ötesinde, Stilgar'ın küresinin ışığında, Paul kıpırtısız, karanlık bir su gördü. Gölgelerin içine doğru uzanıyordu... derin ve karanlık... karşı duvar zor seçiliyordu, yaklaşık yüz metre ötedeydi.

Jessica, yanaklarında ve alnında kuruyup gerilen derisinin, nem sayesinde rahatladığını hissetti. Su havuzu derindi; derinliğini hissedebiliyordu. Ellerini içine daldırma arzusuna direndi.

Solundan bir şıpırtı geldi. Aşağıya, sıra halinde duran gölgeler içindeki Fremenlere baktı, Stilgar'la yan yana duran Paul'ü ve yüklerini bir su sayacından geçirerek havuza boşaltan su ustalarını gördü. Sayaç, havuzun kenarında duran yuvarlak gri bir gözdü. Parıldayan ibresinin su aktıkça oynadığını, ibrenin otuz üç litre yedi tam üç bölü otuz iki dirhemde durduğunu gördü.

"Su ölçümünde muhteşem bir hassasiyet, diye düşündü Jessica. Su geçtikten sonra sayaç oluğunun çeperinde nemin izinin bile kalmadığını fark etti. Su, bu çeperden tutunma gerilimi olmaksızın akıp gidiyordu. Bu basit gerçekte Fremen teknolojisiyle ilgili derin bir ipucu yakaladı; mükemmeliyetçiydiler.

Jessica, korkuluktan aşağıya Stilgar'ın yanına doğru ilerlemeye çalıştı. Doğal bir saygıyla ona yol verdiler. Paul'ün gözlerindeki içine kapanık bakışı fark etti ama bu büyük havuzun gizemi düşüncelerine hakim oldu.

Stilgar Jessica'ya baktı. "Aramızda suya ihtiyacı olanlar vardı," dedi, "yine de buraya gelip bu suya dokunmadılar. Bunu biliyor musun?"

"Buna inanıyorum," dedi Jessica.

Adam havuza baktı. "Burda otuz sekiz milyon dekalitreden fazla suyumuz var," dedi. "Küçük yaratanlardan duvarlarla ayrılmış, gizlenmiş ve korunmuş."

"Gizli bir hazine," dedi Jessica.

Stilgar kadının gözlerine bakmak için küreyi kaldırdı. "Hâzineden de öte. Böyle binlerce gizli yerimiz var. Yalnızca birkaçımız hepsinin yerini biliyor." Başını yana eğdi. Küre yüzüne ve sakalına sarı gölgeli bir ışık saçtı. "Bunu duyuyor musun?"

Dinlediler.

Yoğuşan suyun rüzgar kapanından damlaması, varlığıyla odayı doldurdu. Jessica, bütün birliğin kendilerinden geçmiş bir halde dinlemekte olduğunu gördü. Yalnızca Paul bundan uzakta duruyor gibiydi.

Bu ses Paul için geçip giden anlar gibiydi. Zamanın kendi içinden aktığını, bu saniyelerin asla geri gelmeyeceğini hissedebiliyordu. Bir karar vermesi gerektiğini algıladı ama kendisini hareket edemeyecek kadar güçsüz hissetti.

"Hatasız bir şekilde hesaplandı," diye fısıldadı Stilgar. "Ne kadar suya ihtiyacımız olduğunu bir milyon dekalitrelik bir hata payıyla biliyoruz. Bunu elde ettiğimizde Arrakis'in yüzünü değiştireceğiz."

Birlikten sessiz bir fısıltı halinde karşılık yükseldi: "Bi-la kayfa."

"Kumulları otların altına hapsedeceğiz," dedi Stilgar sesi gittikçe güçlenerek. "Suyu ağaçlarla ve çalılarla toprağa bağlayacağız."

"Bi-la kayfa," dedi birlik dua okurcasına.

"Her yıl kutup buzları geri çekiliyor," dedi Stilgar.

"Bi-la kayfa," dedi birlik ilahi okurcasına.

"Arrakis'ten bir anadünya yaratacağız... kutuplarda eriyen lenslerle, ılıman bölgelerde göllerle; yaratanla baharı için ise yalnızca çölün derinlikleri kalacak."

"Bi-la kayfa."

"Ve bir daha hiç kimse sudan mahrum kalmayacak. Kuy gölet, göl ya da kanaldaki su onun olacak, elini daldırıp alacak. Su bitkilerimizi sulamak

için kanatalarda akacak. Herhangi birinin alması için orada olacak. Onun ellerine sunulacak."

"Bi-la kayfa."

Jessica bu sözlerdeki dinsel tören havasını hissetti, kendisnin de içgüdüsel olarak huşu içinde karşılık verdiğini fark etti. *Gelecekle işbirliği halindeler,* diye düşündü. *Tırmanacak dağları var. Bu, o bilimadamının rüyası... ve bu basit insanlar bu köylüler bu rüyaya inanmışlar.*

Düşünceleri Liet-Kynes'a, İmparator'un gezegen ekolojistine, bir yerli haline gelmiş adama kaydı... ve onu merak etti. Bu, adamların ruhlarını ele geçirmiş bir rüyaydı ve Jessica ekolojistin bu işte parmağı olduğunu hissedebiliyordu. Bu, adamların uğrunda seve seve ölecekleri bir rüyaydı. Bu, oğlunun ihtiyacı olduğunu hissettiği temel unsurlardan bir diğeriydi; bir amacı olan insanlar. Böyle insanlar kolayca şevk ve fanatizmle doldurulabilirdi. Paul'ün mevkiini tekrar kazanması için bir kılıç gibi kullanılabilirlerdi.

"Artık gidelim," dedi Stilgar, "ve ilk ayın yükselmesini bekleyelim. Jamis güven içinde yola çıktığında eve gideceğiz."

Birlik, gönülsüzce ayrıldıklarını belli eden fısıltılarla adamın arkasına düştü ve su korkuluğunu geçip merdivenlerden gerisin geri yukarı çıktı.

Chani'nin arkasında yürüyen Paul, hayati bir anın geçip gitmiş olduğunu, önemli bir kararı kaçırdığını ve şimdi kendi efsanesine kapıldığını hissetti. Bu yeri daha önce görmüş, bunu ta Caladan'daki önsezi rüyasının bir bölümünde yaşamış olduğunu biliyordu ama rüyasında bu mekana ait görmemiş olduğu ayrıntılar şimdi tamamlanıyordu, içinde yeteneğinin sınırlarıyla ilgili bir merak hissi uyanmıştı. Sanki zamanın dalgaları içinde yüzüyormuş gibiydi; bazen dalganın çukurunda, bazen tepesinde... ve dört bir yanında yükselip alçalan diğer dalgalar yüzeylerinde taşıdıkları şeyi bir ortaya çıkarıp bir gizliyorlardı.

Tüm bunların arasından, ilerde hala vahşi cihat, şiddet ve kıyım görünüyordu. Dalgaların üstünde yükselen bir burun gibiydi.

Birlik sıra halinde ana mağaraya açılan son kapıdan geçti. Kapı mühürlendi. Işıklar söndürülüp mağaranın deliklerindeki kapaklar sökülünce, gece ve çölün üstünde yükselen yıldızlar gözler önüne serildi.

Jessica mağaranın ucundaki kuru ağıza doğru ilerledi, kafasını kaldırıp yıldızlara baktı. Yıldızlar son derece net ve yakındılar. Birliktekilerin çevresinde kıpırdandıklarını hissetti, arkasında bir yerlerde akort edilen bir balisetin ve aynı perdeden mırıldanan Paul'ün sesini duydu. Sesinin tonunda Jessica'nın hiç hoşuna gitmeyen bir melankoli vardı.

Mağaranın karanlık derinliklerinden gelen Chani'nin sesi araya girdi: "Paul-Muad'Dib, doğduğun gezegenin sularından bahsetsene bana."

Ve Paul: "Başka bir zaman, Chani. Söz veriyorum."

Ne hüzün.

"İyi bir balisettir," dedi Chani.

"Çok iyi," dedi Paul. "Jamis bunu çalmamdan rahatsız olur mu dersin?"

Bir ölüden bahsederken şimdiki zaman kullanıyor, diye düşündü Jessica. Bunun ima ettikleri onu rahatsız etti.

Bir adamın sesi araya girdi: "Bir zamanlar müziği severdi, gerçekten severdi Jamis."

"O zaman şarkılarınızdan birini söyle bana," diye yalvardı Chani.

Bu kız çocuğunun sesinde ne kadınsı bir baştan çıkarıcılık var, diye düşündü Jessica. *Paul'u onların kadınları hakkında uyarmalıyım hem de hemen.*

"Bu bir dostumun şarkısıydı," dedi Paul. "Sanırım o artık yaşamıyor, Gurney öldü. Bu şarkının kendisinin akşam duası olduğunu söylerdi."

Paul'ün, çınlayan ve tıngırdayan balisetin önünde yükselen, bir erkek çocuğuna özgü tatlı, tenor sesini dinleyen birlik giderek sessizleşti:

"İşte o an tam zamanı közleri görmenin...

Altın rengi güneş akşamüstü kaybolunca.

Duyuları çıldırtır, misk vahşice kokunca

Çıldırtır yoldaşlık ederek hatıralara."

Jessica müziğin sözlerini yüreğinde hissetti... ona vücudunu ve onun ihtiyaçlarını hissettirerek aniden yoğun bir şekilde kendisinin bilincine varmasına yol açan seslerle yüklü, zındık sözleri. Gergin bir sessizlik içinde dinledi.

"İncili buhurdanlıkla gecenin ayini...

İşte o bizim için!

Neşelenirsin ardından...

Gözlerinde parıltılar...

Çiçeklerle süslenmiş o pırıltılı aşklar

Gönüllerimizi avlar...

Çiçeklerle süslenmiş o pırıltılı aşklar

Arzularımızı sarar."

Ve Jessica, son notayla birlikte havada vızıldayan bitiş sessizliğini duydu. *Oğlum niye bu kız-çocuğuna bir aşk şarkısı söylüyor?* diye sordu

kendi kendine. Ani bir korku duydu. Yaşamın çevresinde aktığını ama dizginlerini elinde tutamadığını hissetti. *Niye bu şarkıyı seçti acaba?* diye düşündü. *içgüdüler bazen doğrudur. Niye bunu yaptı?*

Paul karanlıkta sesizce oturuyordu, bilincine tek bir çıplak düşünce hakimdi: *Annem benim düşmanım. Bunu bilmiyor ama öyle Cihada o yol açıyor. Beni o doğurdu, beni o eğitti. O benim düşmanım.*

İlerleme kavramı, geleceğin dehşetlerine karşı hızım için bir koruma mekanizması görevi görür

- Prenses Irulan'ın yazdığı "Muad'Dib'in Toplu Vecizeleri'nden

Feyd-Rautha Harkonnen, on yedinci doğum gününde, aile oyunlarındaki yüzüncü köle gladyatörünü öldürdü, İmparatorluk Sarayı'ndan gözlemci olarak ziyarete gelen Kont ve Leydi Fenring karşılaşmalar için Harkonnenlerin anadünyası olan Giedi Prime'daydılar. O öğleden sonra üçgen arenanın üstündeki altın locada yakın aile üyeleriyle birlikte oturmak üzere davet edilmişlerdi.

Na-Baron'un doğum günü onuruna ve bütün Harkonnenlere ve tebaaya Feyd-Rautha'nın varis olduğunu hatırlatmak için Giedi Prime'da o gün bayramdı. Yaşlı Baron tüm meridyenlerdeki çalışanlara tatil ilan etmişti ve aile şehri Harko'da göstermelik bir şenlik havası yaratmak için çaba harcanmıştı; binalardan sancaklar sarkıyordu ve Saray Yolu'nun kenarındaki duvarlar yalapşap boyanmıştı.

Ama Kont Fenring ve eşi, ana yolun dışında, çöp yığınlarını, caddelerdeki koyu renk su birikintilerinden yansıyan pul pul olmuş kahverengi duvarları ve insanların ürkek ürkek koşuşturmalarını fark etti.

Baron'un mavi duvarlı kalesinde korkulu bir mükemmellik vardı ama Kont ve eşi bunun için ödenen bedeli görüyordu; her yerde muhafızlar; ve o özel parlaklıklarıyla, eğitimli bir göze düzenli olarak kullanıldıklarını belli eden silahlar. Kalenin içinde bile bir yerden bir yere rutin geçişler için kontrol noktaları vardı. Hizmetkarların yürüyüşleri ve omuzlarının duruşu, aldıkları askeri eğitimi açığa çıkarıyordu... bir de gözleriyle izleyişleri, izleyişleri ve izleyişleri.

"Baskı başladı," diye mırıldandı Kont, eşine gizli dillerinde. "Baron, Dük Leto'dan kurtulmak için ödediği gerçek bedeli şimdi anlamaya

başlıyor."

"Bir ara sana zümrüdüanka efsanesini anlatmalıyım."‘dedi Leydi.

Aile oyunlarına gitmek üzere kalenin kabul salonunda bekliyorlardı. Büyük bir salon değildi, yaklaşık kırk metre boyunda ve yarısı kadar enindeydi ama yanlardaki sahte sütunlar yukarıya doğru aniden inceliyordu ve tavanda belli belirsiz bir kemer vardı; tüm bunlar mekana daha büyük bir yer havası veriyordu.

"Hah, işte Baron da geliyor," dedi Kont.

Süspansörle kaldırılan ağırlığını dengelemeye çalışan Baron, o kendine özgü paytak paytak süzülüşle salonu uzunlamasına katetti. Gerdanı bir aşağı bir yukarı sallanıyor, süspansörler turuncu cüppesinin altında sağa sola oynuyor ve yer değiştiriyordu. Parmaklarında yüzükler parıldıyor, cüppesine işlenmiş opateşler ışıklar saçıyordu.

Baron'un yanı başında Feyd-Rautha yürüyordu. Bukle bukle yapılmış koyu renk saçları melankolik gözleriyle uyuşmayan bir şekilde canlı görünüyordu. Üstüne sıkıca oturan siyah bir ceket ve paçalarına doğru çan gibi genişleyen daracık bir pantolon giymişti. Yumuşak tabanlı terlikler küçük ayaklarını sarıyordu.

Genç adamın duruşunu ve ceketinin üstünden belli olan kaslarını fark eden Leydi Fenring şöyle düşündü: *İşte asla şişmanlamayacak biri.*

Baron onların önünde durdu, sahiplenir bir tavırla yeğeninin koluna girerek konuştu: "Yeğenim na-Baron Feyd-Rautha Harkonnen." Ve, bebek yüzü gibi tombul yüzünü Feyd-Rautha'ya çevirerek, "Sana bahsettiğim Kont ve Leydi Fenring," dedi.

Feyd-Rautha saygıyla başını eğdi. Gözlerini Leydi Fenring'e dikti. Saçları altın rengi olan ince bir kadındı, mükemmel vücudunu krem rengi dökümlu bir tuvalet sarıyordu... vücudunun hiç süssüz yalın güzelliği. Gri-yeşil gözler Feyd-Rautha'nın bakışlarına karşılık verdi. Leydi, genç adamı alttan alta rahatsız eden, Bene Gesseritlere özgü o dingin sükunete sahipti.

"Immmmıh, hımmmm," dedi Kont. Feyd-Rautha'yı inceledi. "Bu, hımmmm, *kusursuz* genç adam, ıh... hımmmm... öyle mi?" Kont Baron'a baktı. "Sevgili Baron, bu *kusursuz* genç adama bizden bahsettiğini söyledin, değil mi? Neler dedin?"

"Yeğenime İmparatorumuzun size verdiği büyük değeri anlattım, Kont Fenring," dedi Baron. Ve şöyle düşündü: *Ona iyi bak, Feyd! Bir tavşanın tavırlarına sahip bir katil... en tehlikeli tür budur.*

"Elbette!" dedi Kont ve eşine gülümsedi.

Feyd-Rautha adamın hareketlerini ve sözlerini neredeyse aşağılayıcı buldu. Dikkat çekecek aleni bir şey yapmaktan kaçınıyorlardı ama bunun da tam sınırındaydılar. Genç adam dikkatini Kont'un üzerinde yoğunlaştırdı; ufak tefek, zayıf görünüşlü bir adam. Aşırı iri, koyu renk gözleriyle yüzü bir gelinciğin suratını andırıyordu. Şakaklarına kır düşmüştü. Ve hareketleri... elini ya da başını bir tarafa hareket ettiriyor, sonra öbür tarafa konuşuyordu, izlemek çok zordu.

"Immmmm ıhhh, hımmm, böyle bir, mmmm, kusursuzlukla pek sık karşılaşılmıyor," dedi Kont, Baron'un omzuna hitaben. "Ben... ıh, varisinin, hımmm, bu kusursuzluğundan dolayı, ıhhh, seni kutlarım. Bu, hımmm, amcasına bakarak söylenebilir."

"Fazlasıyla kibarsınız," dedi Baron. Eğildi ama Feyd-Rautha amcasının gözlerinin aynı saygıyı ifade etmediğini fark etti.

"Mmmm, alaycı olduğun zaman, bu, ıhhh, derin düşünceler içinde olduğun, hımmmm, anlamına gelir," dedi Kont.

Yine başladı, diye düşündü Feyd-Rautha. *Sanki hakaret ediyormuş gibi geliyor ama düelloya çağırabilmek için hiçbir sebep yok ortada.*

Feyd-Rautha, adamı dinlerken beyni pelteleşmiş gibi bir hisse kapıldı... *Immm ıhhh, hımmmm!* Feyd-Rautha dikkatini tekrar Leydi Fenring'e çevirdi.

"Bu genç adamın, ıhhh, çok fazla zamanını alıyoruz." dedi Leydi. "Anladığım kadarıyla bugün arenaya çıkacak."

İmparatorluk haremindeki hurilerden bile daha güzel bir kadın! diye düşündü Feyd-Rautha. Şöyle dedi: "Bugün sizin için birini öldüreceğim, Leydim, ithafı arenada yapacağım, izninizle."

Kadın bakışlarına dinginlikle karşılık verdi ama sesi kırbaç gibi şakladı: "Size izin *vermiyorum."*

"Feyd!" dedi Baron. Ve şöyle düşündü: *Şu küçük şeytan, bu amansız Kont'un kendisini düelloya davet etmesini mi istiyor!*

Fakat Kont yalnızca gülümsedi ve şöyle dedi: "Hımmm ımmm."

"Aslında şu anda arenaya hazırlanıyor olman *gerekiyordu,* Feyd," dedi Baron. "Dinlenmeli ve aptalca tehlikelere atılmamalısın"

Feyd-Rautha eğildi, yüzü kızgınlıktan kızarmıştı. "Eminim her şey istediğiniz gibi olacaktır, Amca." Kont Fenring'e başıyla selam verdi. "Efendim." Ardından eşine: "Leydim." Döndü, iki kanatlı kapının yanındaki Minör Aileler topluluğuna şöyle bir göz atarak uzun adımlarla salondan çıktı.

"Daha çok genç," diyerek iç çekti Baron.

"Immmm ıh, gerçekten hımmm," dedi Kont.

Ve Leydi Fenring şöyle düşündü: *Başrahibe'nin kastettiği genç bu olabilir mi? Korumamız gereken soy* bu *mu?*

"Arenaya gitmeden önce bir saatten fazla vaktimiz var," dedi Baron. "Belki küçük sohbetimizi şimdi yapabiliriz, Kont Fenring." Koca kafasını sağa eğdi. "Tartışacağımız bir sürü gelişme var."

Ve Baron'un aklından şunlar geçti: *Şimdi görelim bakalım, İmparator'un 'ofis boy'u, her ne mesaj getirdiyse, dobra dobra söyleyecek kadar dangalaklık etmeden iletmeyi nasıl becerecek.*

Kont eşine dönerek konuştu: "Immmm ıhhh, hımmm, bize, mmm, izin, ahhh, verir misin, sevgilim?"

"Her gün, kimi zaman her saat bir yenilik getirir," dedi kadın. "Mmmmm." Ve dönüp gitmeden önce Baron'a tatlı bir şekilde gülümsedi. Uzun eteği hışırdadı ve salonun ucundaki iki kanatlı kapıya doğru asil adımlarla dimdik yürüdü.

Baron, Minör Evler arasındaki konuşmaların kadın yaklaştığında nasıl kesildiğini ve gözlerin onu nasıl izlediğini fark etti. *Bene Gesserit!* diye düşündü Baron. *Evren tümünden temizlense ne iyi olur!*

"Solumuzdaki şu iki sütunun arasında bir sessizlik konisi var," dedi Baron. "Orada duyulma korkusu olmadan konuşabiliriz." Paytak paytak yürüyerek sesgeçirmez alana doğru önden gitti, kaledeki gürültülerin donuklaşıp uzaklaştığını hissetti.

Kont, Baron'un yanına geldi, dudakları okunamasın diye yüzlerini duvara döndüler.

"Sardokarların Arrakis'ten gitmesini emretme tarzın hoşumuza gitmedi," dedi Kont.

Hemen konuya girdi! diye düşündü Baron.

"Sardokarlar daha fazla kalsaydı, İmparator'un bana nasıl yardım ettiğini *başkalarının* öğrenmesi riskini göze almış olur- duk." dedi Baron.

"Ama yeğenin Rabban, Fremen sorununa bir çözüm bulmak için yeterince yüklenmiyormuş gibi görünüyor."

"İmparator'un arzusu ne?" diye sordu Baron. "Arrakis'te en fazla bir avuç Fremen kalmıştır. Güney çöllerinde yaşanamaz. Kuzey çölleri ise devriyelerimiz tarafından düzenli olarak taranıyor."

"Güney çöllerinin yaşanamaz olduğunu kim söylüyor?"

"Bunu sizin kendi gezegenbilimciniz söyledi, sevgili Kont'um."

"Ama Doktor Kynes öldü."

"Ha, evet... maalesef öyle."

"Güney bölgeleri üzerinde yapılan bir uçuştan bilgiler aldık," dedi Kont. "Bitkilerin yaşadığına dair kanıtlar var."

"Peki Lonca uzaydan gözlem yapmayı kabul etti mi?"

"Sen de gayet iyi biliyorsun ki, Baron, İmparator yasal olarak Arrakis'in üstüne bir gözcü dikemez."

"Ve *benim* param da buna yetmez," dedi Baron. "Kim yapmış bu uçuşu?"

"Bir... kaçakçı."

"Biri size yalan söylemiş, Kont," dedi Baron. "Güney bölgelerinin üzerinde kaçakçılar da ancak Rabban'ın adamları kadar seyredebilirler. Fırtınalar, kum paraziti, vesaire. Seyir işaretleri daha onlar yerleştirirken yıkılır."‘

"Parazit türlerini başka zaman tartışırız," dedi Kont.

Vayyy, diye düşündü Baron. "Yani hesaplarımda bir hata mı buldunuz?" diye sordu.

"Hatalara bakarsak sen kendini savunamazsın," dedi Kont.

Kasıtlı olarak beni kızdırmaya çalışıyor, diye düşündü Baron. Sakinleşmek için iki derin nefes aldı. Kendi terinin kokusunu duyabiliyordu ve cüppesinin altındaki süspansörlerin kayışı aniden kaşındırmaya ve sinirine dokunmaya başladı.

"İmparator, odalığın ve çocuğun ölümüne üzülmüş olamaz," dedi Baron. "Çöle kaçtılar. Bir fırtına çıktı."

"Evet, birçok uygun kaza oldu," diye onayladı Kont.

"Ses tonunuzu beğenmedim, Kont," dedi Baron.

"Kızgınlık başka bir şeydir, şiddet başka bir şey," dedi Kont. "Sizi uyarıyorum: Burada benim başıma üzücü bir kaza gelirse, Arrakis'te yaptıklarını bütün Büyük Evler öğrenir. İşleri nasıl yürüttüğünle ilgili uzun zamandır şüpheleri var."

“Son zamanlardaki işlerden tek hatırlayabildiğim," dedi Baron, "birkaç Sardokar lejyonunun Arrakis'e nakledilmesiydi."

"Bunu İmparator'a karşı bir tehdit olarak kullanabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Aklımdan bile geçirmedim!"

Kont gülümsedi. "Senin Fremen süprüntüleriyle çarpışmak istedikleri için emir almadan harekete geçtiklerini itiraf edecek Sardokar komutanları bulunabilir."

"Birçok kişi böyle bir itirafa inanmaz," dedi Baron ama bu tehdit onu afallattı. *Acaba Sardokarlar gerçekten bu kadar disiplinli mi?* diye düşündü.

"İmparator kayıtlarını denetlemek istiyor," dedi Kont.

"Ne zaman isterse."

"Senin..ıh... hiçbir itirazın yok mu?"

"Yok. CHOAM Şirketi yöneticiliğim en sıkı teftişe bile dayanacaktır." Ve şöyle düşündü: *Varsın bana karşı asılsız bir suçlamada bulunsun ve bunu açıklasın. Ben orada yiğitçe duracağım ve "İşte bakın, bana haksızlık yapılıyor, " diyeceğim. Sonra beni neyle suçlarsa suçlasın, isterse gerçek olsun. Büyük Evler, bir kez haksızlık yaptığı ispatlanan birisinin yapacağı ikinci bir suçlamaya inanmayacaktır.*

"Kayıtlarının en sıkı teftişe dayanacağı şüphe götürmez," diye mırıldandı Kont.

"İmparator, Fremenlerin kökünün kazınmasıyla neden kadar çok ilgileniyor?" diye sordu Baron.

"Konuyu değiştirmek istiyorsun, öyle mi?" Kont omuz silkti. "Bunu isteyen Sardokarlar, imparator değil. Öldürme egzersizi yapmaları gerek... ayrıca bir görevin tamamlanmadığını görmekten de nefret ederler."

Arkasında kana susamış katiller olduğunu hatırlatarak beni korkutacağını mı sanıyor acaba? diye düşündü Baron.

"Belli sayıda ölüm her zaman işin bir parçasıdır," dedi Baron, "ama buna bir yerde son vermek gerekir. Baharı işlemek için birilerinin sağ kalması lazım."

Kont kısa, gürültülü bir kahkaha attı. "Fremenleri çalıştırabileceğini mi sanıyorsun?"

"Hiçbir zaman bunun için yeterli sayıda olmadılar," dedi Baron. "Ama ölümler nüfusumun geri kalanını tedirgin ediyor, Bu iş, Arrakis sorununa başka bir çözüm düşüneceğim bir noktaya ulaşıyor, sevgili Fenring. Ve İmparator'un, bu fikir için teşekkürü hak ettiğini itiraf etmeliyim."

"Yaa?"

"Diyeceğim şu ki, Kont, bana fikir veren İmparator'u hapis gezegeni Salusa Secundus oldu."

Kont, Baron'a göze çarpan bir heyecanla baktı. "Arrakis'le Salusa Secundus arasında ne gibi bir bağlantı olabilir?"

Baron, Fenring'in ilgiyle baktığını gördü, "Henüz hiçbir bağlantı yok."

"Henüz mü?"

"Kabul etmelisiniz ki Arrakis'te esaslı bir iş gücü oluşturmanın bir yolu var; burayı bir hapis gezegeni olarak kullanmak."

"Mahkum sayısında bir artış mı bekliyorsun?"

"Orada kargaşa oldu," diye kabul etti Baron. "Daha şiddetli bir şekilde sıkmak zorundayım, Fenring. Ayrıca, ortak gücümüzü Arrakis'e nakletmek için lanet olası Lonca'ya ödediğin ücreti biliyorsunuz. Bu para *bir yerden* gelmek zorunda."

"İmparator'un izni olmadan Arrakis'i bir hapis gezegeni olarak kullanmamanı öneririm, Baron."

"Tabii ki," dedi Baron. Fenring'in sesinde aniden beliren soğukluk onu endişelendirmişti.

"Bir mesele daha var," dedi Kont. "Dük Leto'nun Mentat'ı Thufir Hawat'ın ölmediğini ve senin için çalıştığını öğrendik."

"Onu ziyan etmeye gönlüm el vermedi," dedi Baron.

"Sardokar komutanımıza Hawat öldü derken yalan söyledin."

"Yalnızca masum bir yalan, sevgili Kont'um. O adamla uzun uzun tartışmak istemedim."

"Gerçek hain Hawat mıydı?"

"Aman tanrım, hayır! Hain sahte doktordu." Baron boynundaki teri sildi. "Anlamanız gerek, Fenring, Mentat'sız kaldım. Bunu biliyorsunuz. Hiç Mentat'sız kalmamıştım. Son derece sinir bozucuydu."

"Hawat'ın taraf değiştirmesini nasıl sağlayabildin?"

"Dük'ü ölmüştü." Baron zoraki gülümsedi. "Hawat'tan korkacak bir şey yok, sevgili Kontum. Mentat'ın vücuduna gizli bir zehir zerkedildi. Yemeklerine bir panzehir katıyoruz. Panzehir olmazsa, zehir harekete geçer... birkaç güne kalmaz ölür."

"Panzehiri kes," dedi Kont.

"Ama Hawat işe yarıyor!"

"Ve yaşayan hiç kimsenin bilmemesi gereken çok fazla şey biliyor."

"İmparator'un korkmadığını söylemiştiniz."

"Benimle oyun oynama, Baron"

"Altında imparatorluk mührü olan böyle bir emir görürsem ona uyarım," dedi Baron. "Ama sizin kaprisinize boyun eğmeyeceğim"

"Bunun kapris olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Başka ne olabilir ki? İmparator'un bana da borçları var, Fenring. Onu, Dük belasından kurtardım"

"Birkaç Sardokar'ın yardımıyla."

"İmparator, bu meselede parmağı olduğunu gizlemek için, kılık değişteren Sardokarlarına üniforma sağlayacak bir Ev'i başka nereden bulurdu?"

"Aynı soruyu o da kendi kendine sordu, Baron, ama birazcık farklı bir vurguyla."

Baron, Fenring'i inceledi, çene kaslarının kasıldığını, kendisine özenle hakim olduğunu fark etti. "Hımm, evet," dedi Baron. "Umarım imparator, *bana* karşı tam bir gizlilik içinde hareket edebileceğine inanmıyordur."

"Bunun gerekmeyeceğini umuyor."

"İmparator onu tehdit ettiğime inanıyor olamaz!" Baron, sesine birazcık kızgınlık ve keder karışmasına izin verdi. V*arsın bu konuda bana haksızlık etsin! Bana nasıl da haksızlık edildiğini söyleyerek dövünüp dururken tahtı ele geçirebilirim.*

Kont'un sesi, şunları söylerken soğuk ve uzaktı: "İmparator duyularının söylediklerine inanır."

"İmparator, yüksek Landsraad Kurulunun önünde beni ihanetle suçlamaya kalkışabilir mi?" Ve Baron bunun olmasını umarak nefesini tuttu.

"İmparator'un bir şeye *kalkışmaya* ihtiyacı yoktur."

Baron yüzünün ifadesini saklamak için süspansörlerinin içinde hızla döndü. *Bu ben yaşarken olabilir!* diye düşündü. *İmparator! Hadi bana haksızlık etsin. Ardından... rüşvetler ve baskı, Büyük Evler'in bir araya gelmesi; barınağa koşturan köylüler gibi benim sancağımın altına üşüşecekler. En korktukları şey İmparator'un Sardokarlarının sırayla her bir Ev'in üstüne salınmasıdır.*

"İmparator'un samimi umudu, seni hiçbir zaman ihanetle suçlamamaktır," dedi Kont.

Baron, sesinden alaycılığı uzak tutup, yalnızca incinmiş bir ifade yüklemekte zorlandı ama bunu başardı. "Ben son derece sadık bir kul oldum. Bu sözler beni, ifade edemeyeceğim kadar çok incitti."

"Immmın ıh, hımmm," dedi Kont

Baron, Kont'a yüzünü dönmeden başıyla onayladı. Hemen ardından şöyle dedi, "Arenaya gitme vakti geldi."

"Gerçekten öyle," dedi Kont.

Sessizlik konisinden çıkıp, Minör Evler'in salonun sonunda oluşturduğu öbeklere doğru yan yana yürüdüler. Kalenin içinde bir yerlerde bir çan yavaşça çalmaya başladı... *arenaya* toplanmak için son yirmi dakika uyarısı.

"Minör Evler yol göstermen için seni bekliyorlar," dedi Kont, başıyla kendilerine doğru yaklaşan insanları işaret ederek.

Çifte anlam... çifte anlam, diye düşündü Baron.

Kafasını kaldırıp salon çıkışının iki yanındaki yeni tılsımlara baktı... asılı duran boğa kafası ve Yaşlı Dük Atreides'in, merhum Dük Leto'nun babasının yağlı boya tablosu. Bunlar, Baron'un içine garip bir şeyler doğmasına neden oldu. Caladan'daki ve sonra Arrakis'teki salonlara astıklarında bu tılsımların Dük Leto'da ne gibi düşünceler uyandırdığını merak etti... şov yapan baba ve onu öldüren boğanın kafası.

"İnsanoğlunun, ıh, tek bir, mmmm, bilimi vardır," dedi Kont, sıra halinde kendilerini izleyenleri arkalarında toplayıp salondan bekleme odasına geçerlerken. Yüksek pencereleri olan bekleme odası, zeminine desenli, mor-beyaz karolar döşenmiş dar bir mekandı.

"Peki nedir bu bilim?" diye sordu Baron.

"Bu, ımınmm ıhh, gerginliğin ıhhh, bilimidir," dedi Kont.

Arkalarındaki koyun suratlı ve uyumlu Minör Evler, tam olarak uygun bir övgü tonuyla gülüyorlardı; ama, iç oğlanları bir sıra arazi arabasını ve arabaların bir esintiyle kırbaç gibi saklayan tabur flamalarını gözler önüne sererek dış kapıları açınca aniden duyulan motor gürültüleriyle üst üste binen sesleri, bir anlaşmazlık tınısı taşıyordu.

Baron aniden oluşan gürültüyü bastırmak için sesini yükseltti: "Umarım yeğenimin bugünkü gösterisi sizi tedirgin etmez, KontFenring."

"İçimde, ıhhh, yalnızca, ımmm, bir, hımmm, beklenti hissi var, evet," dedi Kont. "Zabıt varakasında kişi, ıhhh, daima, ımmmm ıhhh, soyunun mevkiini, ıhhh, göz önünde bulundurmalıdır."

Birdenbire şaşkınlıktan kaskatı kesilen Baron, çıkıştan aşağı inen ilk basamakta tökezleyerek bunu gizledi. *Zabıt varakası! Bu, İmparatorluk'a karşı işlenen bir suçu bildiren bir rapordu.*

Ama Kont, bunun bir şaka gibi görünmesi için kıkırdadı ve hafifçe Baron'un koluna vurdu.

Yine de Baron, arenaya giden yol boyunca arabasının zırhlı yastıkları arasında arkasına yaslanarak oturdu, İmparator'un *'ofis boy'unun* Minör Evler'in önünde neden bu tür bir şaka yapmak gereği duyduğunu merak ederek yanındaki Kont'a gizli bakışlar savurdu. Fenring'in, gereksiz olduğunu hissettiği herhangi bir şeyi yaptığı, bir sözcüğün işi halledeceği yerde iki sözcük kullandığı veya tek bir sözde tek bir anlamla yetindiği nadiren görülmüştü.

Üçgen arenanın üstündeki altın locada oturuyorlardı... borular çalınıyordu, tepelerindeki ve çevrelerindeki sıralar, şamata yapan insanlar ve dalgalanan flamalarla tıka basa doluydu. O sırada Baron'un sorusu yanıtlandı.

"Sevgili Baron'um," dedi Kont, kulağına eğilerek, "biliyorsun değil mi, İmparator seçtiğin varise resmi onay vermedi."

Baron aniden kendisini, içine düştüğü şaşkınlığın oluşturduğu kişisel bir sessizlik konisinin içinde buldu. Gözlerini Fenring'e dikti, altın locadaki gruba katılmak için arkasında muhafızlarla gelmekte olan Kont'un eşini güçbela gördü.

"Bugün burada olmamın gerçek sebebi bu," dedi Kont, "İmparator benden değerli bir halef seçip seçmediğini bildirmemi istedi. Bir maskenin altındaki gerçek kişiyi gözler önüne sermek için arena gibisi yoktur, öyle değil mi?"

"İmparator, varisimi özgürce seçmem konusunda bana söz vermişti!" dedi Baron kulak tırmalayan bir sesle.

"Göreceğiz," dedi Fenring ve eşini karşılamak için başını çevirdi. Kadın, Baron'a gülümseyerek oturdu, sonra dikkatini altlarındaki kum zemine çevirdi: üzerinde tayt ve spor ayakkabılarla arenaya çıkan Feyd-Rautha'nın sağ elinde siyah eldiven ve uzun hançer, sol elinde beyaz eldiven ve kısa hançer vardı.

"Zehir için beyaz, saflık için siyah," dedi Leydi Fenring. "Tuhaf bir gelenek, değil mi sevgilim?"

"Immmm," dedi Kont.

Aile balkonlarından tezahüratlar yükseldi, Feyd-Rautha alkışlara karşılık vermek için durdu, yukarıya bakıp yüzleri inceledi... kuzenîlerini ve kuzenlerini, yan kardeşleri, odalıkları ve dış-freyn akrabaları gördü. Uçuşan rengarenk elbiseler ve sancakların ortasında pembe borazanlara benzeyen o kadar çok ağız yaygara koparıyordu ki.

Feyd-Rautha, sıraları dolduran yüzlerin, köle gladyatörün kanının olduğu kadar kendi kanının da aktığını görmek için can attıklarını anladı. Bu dövüşün sonucunun ne olacağı konusunda tabii ki hiç şüphe yoktu. Tehlikenin kendisi değil sadece görüntüsü vardı... yine de...

Feyd-Rautha hançerlerini güneşe doğru kaldırdı, arenanın üç köşesini antik tarzda selamladı. Önce beyaz eldivenli elindeki kısa hançer (beyaz, zehirin sembolü) kınına sokuldu. Sonra da siyah eldivenli eldeki uzun bıçak... şu anda saf olmayan saf bıçak, günü tümüyle kişisel bir zafere çevirecek gizli silahı; siyah bıçakta zehir.

Vücut kalkanını ayarlaması yalnızca bir an sürdü, tamamen korunduğundan emin olmak için alnının gerildiğini hissetmek üzere bir an durakladı.

Bu an sanki hiç geçmiyor gibiydi; ve Feyd-Rautha bir şovmenin kendinden emin ustalığıyla anı uzattıkça uzatıyordu, yardımcılarına ve rakibini şaşırtacak adamlarına başıyla işaret veriyor, dikkatle bakıp malzemelerini kontrol ediyordu; keskin ve parlak sivri çıkıntıları takılmış prangalar, mavi flandraları dalgalanan çengeller ve kancalar.

Feyd-Rautha müzisyenlere işaret verdi.

Antik ihtişamıyla yankılanan yavaş bir marş başladı ve Feyd-Rautha grubunun başında amcasının bulunduğu locanın altında saygıyla eğilmek için arenanın karşısına gitti. Atılan tören anahtarını havada yakaladı.

Müzik kesildi.

Aniden oluşan sessizlikte iki adım geriledi, anahtarı havaya kaldırıp bağırdı. "Bu gerçeği..." Ve amcasının şöyle düşüneceğini bilerek durakladı: *Bu genç aptal tüm bu olanlardan sonra Leydi Fenring’e ithaf edecek ve kıyametin kopmasına yol açacak!*

"...amcam ve velinimetim Baron Vladimir Harkonnen'e ithaf ediyorum!" diye bağırdı Feyd-Rautha.

Ve amcasının rahat bir nefes aldığını görmekten zevk aldı.

Hızlı bir marş başladı ve Feyd-Rautha arkasından seğirten adamlarıyla birlikte arenayı bir uçtan uca geçip yalnızca uygun kimlik bandı takanların girebildiği önlem kapısına geldi. Feyd-Rautha ön-kapıyı hiç kullanmamış olduğu ve şaşırtıcılarına nadiren ihtiyaç duyduğu için kendisiyle gurur duydu. Ama bugün orada olduklarını bilmek güzeldi... özel planlar bazen özel tehlikeler içerirdi.

Arenaya tekrar sessizlik çöktü.

Feyd-Rautha yüzünü gladyatörün çıkacağı, karşı taraftaki büyük kırmızı kapıya döndü.

Özel gladyatör.

Thufir Hawat'ın tasarlamış olduğu plan oldukça basit ve amaca yönelik, diye düşündü Feyd-Rautha. Köleye uyuşturucu verilmeyecekti, işte tehlike buydu. Bunun yerine, adamın bilinçaltına kritik bir anda kaslarını hareketsiz kılacak bir anahtar sözcük kazınmıştı. Feyd-Rautha, dudaklarını sessizce oynatarak hayati önem taşıyan sözcüğü defalarca aklından geçirdi: "Süprüntü!" Seyirciler na-Baron'u öldürmek için arenaya uyuşturucu verilmemiş bir kölenin salındığını sanacaklardı. Ve dikkatlice düzenlenmiş bütün kanıtlar kölecibaşını hedef gösterecekti.

Servo-motorlar kırmızı kapıyı açmak üzere çalışırken alçak bir vızıltı yükseldi.

Feyd-Rautha bütün dikkatini kapıya yoğunlaştırdı. Bu ilk an son derece kritikti. Çıkışta gladyatörün görünüşü eğitimli bir göze, bilmesi gerekenden fazlasını ifade ederdi. Dövüşe çıktıkları anda öldürmeye hazır görünmeleri için bütün gladyatörlere elakka adlı uyuşturucunun zerkedilmesi gerekirdi... ama hançeri nasıl tarttıklarını, savunma yaparken hangi yöne döndüklerini, tribünlerdeki seyircilerin gerçekten farkında olup olmadıklarını izlemek zorundaydınız. Kölenin başını yana yatırış şekli, karşı hamleler ve hileler için en hayati ipuçlarını verebilirdi.

Kırmızı kapı gürültüyle açıldı.

Kafası traşlı, göz çukurları koyu renk olan uzun boylu ve kaslı bir adam dışarı çıktı. Teni, sanki elakka almış gibi havuç rengiydi ama Feyd-Rautha bu rengin boya olduğunu biliyordu. Köle, bedenini saran esnek yeşil bir giysi giymiş ve yarım-kalkana özgü kırmızı bir kemer takmıştı... kemerin oku, kölenin sol tarafının kalkanlı olduğunu göstermek için sol tarafı işaret ediyordu. Hançerini kılıç stilinde tutuyordu, eğitimli bir dövüşçü gibi hafifçe dışarı doğru eğmişti. Yavaş yavaş arenanın ortasına doğru ilerledi, kalkanlı tarafını Feyd-Rautha'ya ve ön-kapıdaki gruba doğru döndü.

"Bunu hiç gözüm tutmadı," dedi Feyd-Rautha'nın çengelcilerinden biri. "Uyuşturulduğundan emin misiniz, Efendim?"

"Rengine baksana," dedi Feyd-Rautha.

"Ama bir dövüşçü gibi duruyor," dedi başka bir yardımcı.

Feyd-Rautha iki adım ilerleyerek kuma çıktı ve köleyi inceledi.

"Koluna ne yapmış?" diye sordu şaşırtıcılardan biri.

Feyd-Rautha'nın dikkati adamın sol önkolundaki kanlı bir sıyrığa kaydı ve kolunu aşağıya doğru izledi; eli, kalçasının sol tarafına, yeşil giysinin üzerine kanla çizilmiş bir deseni işaret ediyordu... orada ıslak bir şekil vardı: bir atmacanın ana hatları.

Atmaca!

Feyd-Rautha, koyu renk çukurlu gözlerin olağanüstü bir uyanıklıkla kendisine ters ters baktıklarını gördü.

Dük Leto'nun Atrakis'ten getirdiğimiz savaşçılarından biri, bu! diye düşündü Feyd-Rautha. *Basit bir gladyatör değil bu!* Tüyleri ürperdi, acaba Hawat'ın bu arena için başka bir planı mı var diye düşündü... Hilenin içindeki hilenin içinde hile. Ve suçu üstlenecek olan yalnızca kölecibaşıydı!

Başyardımcısı Feyd-Rautha'nın kulağına şunları söyledi: "Bunun bakışlarını hiç gözüm tutmadı, Efendim. Bırakın denemek için hançer tuttuğu koluna bir iki tane çengel atayım."

"Kendi çengellerimi kendim atacağım," dedi Feyd-Rautha. Yardımcısından bir çift uzun kancalı çubuk aldı, elinde tartıp dengesine baktı. Bu çengellerin ucuna da uyuşturucu sürülmüş olması gerekiyordu... ama bu sefer sürülmemişti ve baş yardımcı bu yüzden ölebilirdi. Ama tüm bunlar planın bir parçasıydı.

"Bu seni bir kahraman yapacak, " demişti Hawat. *"Gladyatörünü teke tek oldurmuş olacaksın, hem de ihanete rağmen.*

Kölecibaşı idam edilecek ve senin adamın onun yerine geçecek." Feyd-Rautha, anı sonuna dek kullanıp arenanın ortasına doğru beş adım daha ilerlerlerken köleyi inceledi. Tepesindeki tribünlerde oturan uzmanların ters giden bir şeyler olduğunu çoktan fark ettiklerini biliyordu. Gladyatör uyuşturulmuş bir adamın ten rengine sahipti ama yerinden kıpırdamıyor ve titremiyordu. Coşkulu izleyiciler şimdi aralarında şöyle fısıldaşacaklardı: "Bakın nasıl da duruyor. Tahrik olmalıydı... saldırmalı ya da geri çekilmeliydi. Bakın nasıl da gücünü harcamıyor, nasıl da bekliyor. Beklememeliydi."

Feyd-Rautha kendi heyecanının alevlendiğini hissetti, *varsın Hawat'ın aklında ihanet olsun,* diye düşündü. *Bu kölenin hakkından gelebilirim Ve bu kez zehirli olan uzun hançerim, kısa olan değil. Bunu Hawat bile bilmiyor.*

"Hey, Harkonnen!" diye seslendi köle. "Ölmeye hazır mısın?"

Arenayı ölümcül bir sessizlik sardı. *Köleler meydan okumazdı!*

Şimdi Feyd-Rautha gladyatörün gözlerini net bir şekilde görebiliyordu, bu gözlerde ümitsizliğin yol açtığı soğuk yırtıcılık vardı. Adamın, rahat ve hazır duruşunu, zafer için hazır kaslarını fark etti. Kölelerin arasındaki fısıltı gazetesi Hawat'ın mesajını bu köleye taşımıştı: *"Na-Baron'u öldürmek için gerçek bir fırsatın olacak "* Entrikanın bu kadarı o zaman planladıkları gibiydi.

Feyd-Rautha'nın dudaklarına gergin bir gülümseme yayıldı. Çengelleri kaldırdı, gladyatörün duruşunda planlarının başarısını gördü

"Hey! Hey!" diye meydan okuyan köle iki adım ilerledi.

Şimdi balkonlardaki hiç kimse bunu yanlış anlayamaz, diye düşündü Feyd-Rautha.

Bu kölenin uyuşturucunun yol açtığı dehşetle kısmen sakat hale gelmesi gerekirdi. Her hareketi, onun için hiç umut olmadığına, kazanamayacağına dair kafasındaki bilgiyi ele vermeliydi. Aklı na-Baron'un beyaz eldivenli elindeki bıçak için seçtiği zehirler hakkında hikayelerle doldurulmuş olmalıydı. Na-Baron asla çabuk öldürmezdi, nadide zehirlerin gösterisini yapmaktan zevk alırdı, kıvranan bir kurbanın üstündeki ilginç yan etkilere dikkati çekerek arenada dikilebilirdi. Kölenin içinde korku olmalıydı, evet... ama dehşet olmamalıydı.

Feyd-Rautha çengelleri iyice havaya kaldırdı, neredeyse selam verir gibi başını eğdi.

Gladyatör ansızın saldırdı.

Hileli hamlesi ve savunma karşılığı Feyd-Rautha'nın gördüklerinin en iyisiydi. Yana doğru iyi bir zamanlamayla yapılmış bir darbe na-Baron'un sol bacağının tendonlarını sıyınp geçti.

Feyd-Rautha kölenin sağ önkolunda çengelli bir çubuk bırakarak dans edercesine uzaklaştı. Kancalar ete tamamen gömülmüştü, adam onları tendonlarını yırtmadan çıkaramazdı.

Balkondakilerin aynı anda nefeslerini tuttukları duyuldu.

Bu ses, Feyd-Rautha'yı coşkuyla doldurdu.

O anda, Fenringlerle, imparatorluk Sarayı'ndan gelen gözlemcilerle birlikte yukarıda oturan amcasının ne hissettiğin biliyordu.

Bu dövüşe hiç kimse müdahale edemezdi. Şahitlerin önünde formalitelere uyulmalıydı. Ve Baron arenadaki olayları yalnızca bir şekilde yorumlayacaktı; kendisine yönelmiş bir tehdit,

Köle geriledi, hançerini dişlerinin arasında tutup kanca çubuğu flamayla koluna bağladı. "İğneni hissetmiyorum," bağırdı. Hançeri hazır, sol tarafını

dönerek tekrar ilerledij Yarım-kalkanın koruduğu yüzeyi maksimuma çıkarmak için vücudunu geriye doğru eğmişti.

Bu hareket de balkondakilerin gözünden kaçmadı. Aile localarından acı çığlıklar yükseldi. Feyd-Rautha'nın yardımcıları, bağırarak kendilerine ihtiyacı olup olmadığını soruyorlardı.

Yardımcılarına eliyle ön-kapıya geri dönmelerini işaret etti.

Onlara daha önce hiç görmedikleri bir gösteri yapacağın diye düşündü Feyd-Rautha. *Arkalarına yaslanıp stile hayran olacakları sönük bir ölüm olmayacak. Bu, ödlerini koparıp onları kıvrandıracak bir şey olacak. Ben Baron olduğun zaman bugünü hatırlayacaklar ve bu yüzden hiçbiri benden korkmamazlık edemeyecek.*

Feyd-Rautha, yengeç gibi ilerleyen gladyatörün önünden yavaş yavaş geri çekildi. Arenanın kumu ayaklarının altında gıcırdadı. Kölenin solumasını işitti, kendi ter kokusuyla birlikte havadaki belli belirsiz kan kokusunu duydu.

Na-Baron sağa dönerek durmadan geriliyordu, ikinci çengeli hazırdı. Köle sağa sola sıçradı. Feyd-Rautha tökezler gibi oldu, balkonlardan gelen çığlıkları duydu.

Köle ansızın tekrar saldırdı.

Tanrılar, ne savaşçı! diye düşündü Feyd-Rautha yana doğru sıçrarken. Onu yalnızca gençliğinin verdiği çevikliği kurtarmıştı ama ikinci çengeli kölenin sağ kolunun delta kasına gömmüştü.

Balkonlardan kulakları sağır eden tezahüratlar yağdı.

Şimdi bana tezahürat yapıyorlar, diye düşündü Feyd Rautha. Seslerde aynen Hawat'ın söylediği gibi bir vahşilik işitti. Daha önce bir aile dövüşçüsüne hiç böyle tezahürat yapmamışlardı. Ve Hawat'ın söylemiş olduğu bir şeyi biraz canı sıkılarak düşündü: *"Hayran olduğun bir düşmanın seni korkutması daha kolaydır.* "

Feyd-Rautha, herkesin açık bir şekilde görebilmesini sağlamak için arenanın merkezine doğru hızla çekildi. Uzun bıçağını çekti, eğildi ve ilerleyen köleyi bekledi.

Adam yalnızca ikinci çengeli koluna bağlayıncaya kadar durduktan sonra hızla peşinden geldi.

Aileler bunu yaparken beni görsün, diye düşündü Feyd-Rautha. *Ben onların düşmanıyım; beni şu anda gördükleri gibi hatırlasınlar.*

Kısa bıçağını çekti.

"Senden korkmuyorum, Harkonnen domuzu," dedi gladyatör. "İşkencelerin bir ölüye acı veremez. Bir yardımcı vücuduma dokunmaya firsat bulamadan kendi bıçağımla ölebilirim. Ve yanımda seni de götüreceğim."

Feyd-Rautha sırıttı, şimdi uzun bıçağını, zehirli olanı gösteriyordu. "İstersen bunu dene," dedi ve öbür elindeki kısa bıçakla aldatıcı bir hamle yaptı.

Köle, hançerini öbür eline geçirdi, hem hamleyi çelmek hem de na-Baron'un, beyaz eldivenli elinde tuttuğu, geleneğe göre zehirli olması gereken kısa bıçağını yakalamak için aldatıcı bir hamle yapmak üzere içe doğru döndü.

"Gebereceksin, Harkonnen," dedi gladyatör nefes nefese.

Kumda yana kayarak boğuştular. Feyd-Rautha'nın kalkanının, kölenin yarım-kalkanına değdiği noktada mavi bir ışıltı, teması belli etti. Çevrelerindeki hava, kalkan alanlarından gelen ozonla doldu.

"Kendi zehirinle geber!" dedi köle kulak tırmalayan bir sesle.

Beyaz eldivenli eli içeri doğru zorlayarak zehirli olduğunu sandığı bıçağı döndürmeye başladı.

Bunu görsünler! diye düşündü Feyd-Rautha. Uzun bıçağı aşağı indirdi, kölenin koluna bağlı çengelli çubuğa boşu boşuna çarptığını hissetti.

Feyd-Rautha bir an ümitsizliğe kapıldı. Çengelli çubukların köle için bir avantaj olabileceğini düşünmemişti. Ama adam için ikinci bir kalkan görevi görüyorlardı. Ve bu gladyatörün gücü! Kısa bıçağı karşı konulamaz bir şekilde içeri doğru zorluyordu ve Feyd-Rautha'nın düşünceleri, bir adamın zehirsiz bir bıçakla da ölebileceği gerçeğine odaklandı.

"Süprüntü!" dedi Feyd-Rautha nefes nefese.

Gladyatörün kasları anahtar sözcüğe ani bir gevşemeyle itaat etti. Bu Feyd-Rautha için yeterliydi. Aralarında uzun bıçak için yeterli bir boşluk açtı. Zehirli uç savruldu, kölenin göğsüne kırmızı bir çizgi çizdi. Zehir anında ıstırap çektirmeye başladı. Adam Feyd-Rautha'dan ayrıldı ve geriye doğru sendeledi.

Şimdi sevgili ailem izlesin bakalım, diye düşündü Feyd-Rautha. *Zehirli sandığı hançeri döndürüp bana karşı kullanmaya çalışan bu köle hakkında düşünsünler. Bir gladyatörün böyle bir girişime hazır olarak bu arenaya nasıl çıkabildiğini merak etsinler. Ve hangi elimin zehiri taşıdığını kesin olarak bilemeyeceklerinin daima farkında olsunlar.*

Feyd-Rautha kölenin yavaşlayan hareketlerini yerinden kımıldamadan sessizce izledi. Adam gidip gelen bir bilinçle hareket ediyordu. Adamın yüzünde şimdi her izleyenin tanıyacağı bir şey açıkça yazılıydı. Orada ölüm yazıyordu. Köle, ona bunun yapılmış olduğunu ve bunun nasıl yapılmış olduğunu biliyordu. Zehir yanlış bıçaktaydı.

"Sen," diye inledi adam.

Feyd-Rautha ölüme yer açmak için geriledi. Zehirdeki felç eden uyuşturucu henüz tam etkisini göstermemişti ama adamın yavaşlığı zehirin yayıldığını gösteriyordu.

Köle bir iple çekiliyormuş gibi öne doğru sendeledi... her seferinde tek bir sürüklenen adım. Her bir adım adamın evrenindeki yegane adımdı. Hançeri hala sıkı sıkı tutuyordu ama ucu titriyordu.

"Birgün... bizlerden... biri... senden... intikam... alacak," dedi nefes nefese.

Üzüntülü küçük bir somurtuş ağzını çarpıttı. Yere oturdu, yavaş yavaş düştü, sonra kaskatı kesildi ve yuvarlanarak Feyd-Rautha'dan uzaklaştı, yüzüstü kaldı.

Feyd-Rautha sessiz arenada ilerledi, ayağının ucunu gladyatörün vücudunun altına soktu ve zehir kasları kıvırıp bükmeye başladığında balkondakiler yüzünü açıkça görsün diye sırtüstü yuvarladı. Ama gladyatörün göğsünde kendi bıçağı saplıydı.

Feyd-Rautha, uğradığı düş kırıklığına rağmen, bu kölenin kendine bunu yapmak için felci yenmek üzere harcadığı çabaya biraz hayranlık duydu. Bu hayranlıkla birlikte, bunda *gerçekten* korkulacak bir şey olduğunu fark etti.

Bir adamı insanüstü yapan şey dehşet vericiydi.

Feyd-Rautha bu düşünce üzerine yoğunlaşırken, çevresindeki tribünlerde ve balkonlarda patlayan gürültünün bilincine vardı. Kendilerinden geçmiş bir halde tezahürat yapıyorlardı.

Feyd-Rautha döndü, kafasını kaldırıp onlara baktı.

Derin düşüncelere dalmış eli çenesinde oturan Baron ve her ikisi de yüzlerinde gülümseyen maskelerle kendisine bakan Kont ve eşi dışında herkes tezahürat yapıyordu.

Kont Fenring eşine dönerek şöyle dedi: "Ihhh ımmm, marifetli, ımmmm, bir genç. Öyle değil mi, mmmm ıh, sevgilim?"

"Sinaptik tepkileri, ıhhh, çok hızlı," dedi Leydi.

Baron kadına, ardından Kont'a bakıp dikkatini tekrar arenaya çevirdi: *Eğer birisi benimkilerden birine bu denli yaklaşabiliyorsa!* Korkusu yerini öfkeye bırakmaya başladı. *Bu gece kölecibaşını kısık ateşin üstünde öldüreceğim... ve eğer bu işte bu Kont ve eşinin parmağı varsa...*

Baron'un locasındaki konuşma Feyd-Rautha'ya çok uzak bir kıpırtı gibi geldi; sesleri, dört bir yanda ayaklarıyla tempo tutarak bağırmaya başlayanların sesleri arasında kayboldu.

"Kelle! Kelle! Kelle! Kelle!"

Feyd-Rautha'nın kendisine doğru nasıl döndüğünü gören Baron suratını astı. Öfkesini güçlükle kontrol etti; ve arenada, kölenin cesedinin yanında dikilen genç adama doğru isteksizce elini salladı. *Çocuğa bir kelle verelim. Kölecibaşının foyasını meydana çıkararak bunu hak etti.*

Kabul işaretini gören Feyd-Rautha şöyle düşündü: *Beni onurlandırdıklarını düşünüyorlar. Şimdi de benim ne düşündüğümü görsünler!*

Yardımcılarının kendisine vermek üzere testere ağızlı bir hançerle yaklaştıklarını gördü, eliyle geri dönmelerini işaret etti, durakladıklarını görünce işareti tekrarladı. *Beni sadece bir kelleyle onurlandırdıklarını düşünüyorlar,* diye geçirdi aklından. Eğildi ve gladyatörün ellerini göğsündeki hançerin sapının çevresinde çaprazladı, sonra hançeri çıkarıp gevşekçe duran ellerin içine yerleştirdi.

Bunu yapması bir an sürmüştü, doğruldu ve yardımcılarını çağırdı. "Bu köleyi ellerinde hançeriyle tek parça halinde gömün," dedi. "Bunu hak etti."

Altın locada, Kont Fenring, Baron'a doğru eğilerek konuştu: "Büyük bir jest, bu... gerçek bir şov. Yeğeninin cesareti olduğu gibi stili de var."

"Kelleyi reddederek halka hakaret ediyor," diye mırıldandı Baron.

"Hiç de değil," dedi Leydi Fenring. Döndü ve kafasını kaldırarak çevrelerindeki sıralara baktı.

Baron kadının boyun hatlarını fark etti... gerçekten güzel bir şekilde uzanan kaslar... genç bir oğlanın boynu gibi.

"Yeğeninin yaptığı şey hoşlarına gitti," dedi Leydi.

Feyd-Rautha'nın jestinin anlamı en uzak sıralara kadar ulaşıp insanlar yardımcıların ölü gladyatörü tek parça halinde taşıdıklarını görürken, Baron onları izledi ve kadının tepkileri doğru yorumladığını fark etti, insanlar çılgına dönmüş, birbirlerine vuruyor, çığlıklar atıyor ve tepiniyorlardı.

Baron canından bezmiş bir halde konuştu. "Bir şölen düzenlenmesi için emir vermek zorunda kalacağım, insanları evlerine bu şekilde gönderemeyiz, enerjilerini harcayamadılar. Coşkularını paylaştığımı görmeleri lazım." Muhafızına eliyle bir işaret verdi, ve tepelerindeki bir hizmetkar turuncu Harkonnen flamasını locanın üzerinde indirip kaldırdı... bir, iki, üç kez... Şölen işareti.

Feyd-Rautha arenayı geçti, silahları kınında, kolları iki yana sarkık bir halde altın locanın altında durdu. Halkın dinmeyen çılgınlığını bastırarak bağırdı: "Bir şölen mi veriyorsunuz, Amca?"

İnsanlar konuşmayı görüp durunca gürültü azalmaya başladı.

"Senin onuruna, Feyd!" diye seslendi Baron. Ve flamanın işaret vermek için tekrar inip kalkmasına neden oldu.

Arenanın karşısında ön-engeller kaldırıldı ve gençler arenanın içine atlayıp Feyd-Rautha'ya doğru koşmak için birbirleriyle yarıştılar.

"Ön-kalkanların indirilmesini sen mi emrettin, Baron?" diye sordu Kont.

"Kimse delikanlıya zarar vermez," dedi Baron. "O bir kahraman."

Güruhun önündekiler Feyd-Rautha'ya ulaşıp onu omuzlarının üstüne aldılar ve arenanın çevresinde tur atmaya başladılar.

"Bu gece Harko'nun en fakir mahallelerinde silahsız ve kalkansız dolaşabilir," dedi Baron. "Sırf kendileriyle arkadaşlık etsin diye, ona yemeklerinin son lokmasını, içkilerinin son yudumunu verirler."

Baron sandalyesinden kalktı, ağırlığını süspansörlerine verdi. "Lütfen beni bağışlayın. Hemen ilgilenmem gereken meseleler var. Muhafızlar kaleye kadar size eşlik edecekler."

Kont ayağa kalkıp eğildi. "Elbette, Baron. Şöleni iple çekiyoruz. Ben, ıhhh mmmm, daha önce hiç Harkonnen şöleni görmemiştim."

"Evet," dedi Baron. "Şölen." Döndü, locanın gizli çıkışına adımını atarken muhafızlar etrafını sardı.

Bir muhafız yüzbaşısı eğilerek Kont Fenring'e selam verdi.

"Emirleriniz, Efendim?"

"Biz, ıhhh, bu izdihamın, mmmm, biraz dağılmasını ımmm, bekleyeceğiz," dedi Kont.

"Başüstüne, Efendim." Adam eğilerek üç adım geri çekildi.

Kont Fenring eşine döndü, yine kendi özel mırıltı-şifreli dillerinde konuştu: "Tabii ki gördün, değil mi?"

Leydi aynı mırıltı dilinde yanıtladı: "Delikanlı gladyatörün uyuşturulmamış olacağını biliyordu. Bir an korktu, evet, ama hiç şaşırmadı."

"Planlanmıştı," dedi Kont. "Bütün gösteri."

"Şüphesiz."

"Hawat'ın işi gibi."

"Gerçekten öyle," dedi kadın.

"Biraz önce Baron'dan Hawat'ı ortadan kaldırmasını istedim."

"Bu bir hataydı, sevgilim."

"Bunu şimdi anlıyorum."

"Harkonnenlerin yakında yeni bir Baron'u olabilir."

"Eğer Hawat'ın planı buysa."

"Araştırmaya değer gerçekten," dedi kadın.

"Genç olanını kontrol etmek daha kolay olacak."

"Bizim için... bu geceden sonra," dedi kadın.

"Onu baştan çıkarmakta zorlanmayacaksın, değil mi, sevgili küçük damızlık-anne?"

"Hayır, aşkım. Bana nasıl baktığını gördün"

"Evet... ve bu soya neden sahip olmamız gerektiğini şimdi anlıyorum."

"Gerçekten öyle... ve üstünde bir hakimiyet kurmamız gerektiği açık. Onu yola getirmek için en derin benliğinin derinliklerine gerekli prana-bindu sözlerini ekeceğim"

"Olabildiğince çabuk gidelim... sen emin olur olmaz," dedi Kont

Leydi omuz silkti. "Hay hay. Bu korkunç yerde bir çocuk doğurmak istemem."

"Bunları insanlık adına yapıyoruz," dedi Kont.

"Seninki işin kolay kısmı," dedi Leydi.

"Üstesinden gelmem gereken bazı antik yargılar var" dedi Kont. "Bunlar oldukça ezeli şeyler."

"Zavallı sevgilim," dedi kadın ve kocasının yanağına hafifçe vurdu. "Biliyorsun bu, soyu korumanın tek emin yolu."

Kont kuru bir ses tonuyla konuştu: "Yaptığımız şeyi iyice anladım."

"Başarısız olmayacağız," dedi Leydi.

"Suç, başarısızlık hissi şeklinde başlar," diye hatırlattı Kont.

"Ortada suç diye bir şey olmayacak," dedi kadın. "Şu Feyd-Rautha'nın zihninde hipno-bağı ve rahmimde onun çocuğu... sonra gideceğiz."

"Şu amcası," dedi Kont. "Hiç böyle bir şekilsizlik görmüş müydün?"

"Çok berbat," dedi kadın, "ama yeğeni daha kötü olacak şekilde yetişebilirdi pekala."

"Amcanın sayesinde. Başka bir yetiştirme tarzıyla bu delikanlının nasıl olabileceğini düşünürsek... mesala ona yol gösterecek Atreides düsturuyla."

"Üzücü," dedi kadın.

"Keşke hem Atreides gencini hem de bunu kurtarabilseydik. Şu genç Paul'le ilgili duyduklarıma göre... son derece takdire şayan bir delikanlıymış, iyi bir soy üretimi ve eğitim uyumu."

Başını iki yana salladı. "Ama aristokrasinin talihsizliğine boşu boşuna üzülmemeliyiz.".

"Bir Bene Gesserit deyişi vardır," dedi Leydi.

"Her şey için de deyişiniz vardır!" diye söylendi Kont.

"Bunu seveceksin," dedi Leydi. "Şöyle: 'Bir insana ölü deme, cesedini görene dek. Hatta o zaman bile yanılabilirsin.' "

"Bir Tefekkür Vakti"nde, Muad'Dib bize, Arrakis'in gerektirdikleriyle ilk karşılaşmalarının, eğitiminin gerçek başlangıç noktaları olduğunu söyler. Hava durumu için kumu nasıl kazıklayacağını; rüzgarın onun derisine batırdığı iğnelerin lisanını, burnunun kumun verdiği kaşıntıyla nasıl vızıldayabildiğini, ve bedeninin değerli nemini, muhafaza etmek ve saklamak için çevresinde nasıl toplayacağını o zaman öğrendi. Gözleri İbad'ın mavisine büründükçe Çakobsa adetini öğrendi.

- Prenses Irulan'ın yazdığı "Yetişkin Muad'Dib"e Stilgar'ın önsözü

Siyeçe çölden gelen yersiz yurtsuz iki kişiyle birlikte dönen Stilgar'ın birliği, ilk ayın zayıflayan ışığında havzadan dışarı tırmanıyordu. Cüppeli siluetler burun deliklerinde evlerinin kokusuyla acele ediyorlardı. Arkalarındaki gri şafak çizgisi, ufuk-takvimlerinde sonbaharın ortası olan Takkekaya ayını gösteren çentikte en parlak durumundaydı.

Rüzgarın kopardığı kuru yapraklar, siyeç çocuklarının toplanmış olduğu yeri, sarp kayaların dibini örtüyordu ama yine de birliğin yolculuğunun sesleri (Paul ve annesinin zaman zaman yaptıkları sarsaklıklar dışında) gecenin doğal seslerinden ayırt edilemiyordu.

Paul terle alnına yapışan tozu sildi, kolunun çekiştirildiğini hissetti ve Chani'nin tıslayan sesini duydu. "Sana söylediğim gibi yap; kapüşonunun kıvrımını alnının üstüne indir! Yalnızca gözlerini açıkta bırak. Nem ziyan ediyorsun."

Arkalarından fısıldanan bir emir susmalarını istedi: "Çöl sizi işitiyor!"

Ta tepelerindeki kayalardan bir kuş cıvıldadı.

Birlik durdu, Paul aniden oluşan bir gerilim hissetti. Kayalardan belli belirsiz bir gümleme geldi, ses bir farenin zıplarken çıkardığı sesten daha yüksek değildi.

Kuş yine cıvıldadı.

Birliğin saflarına bir kıpırtı yayıldı. Ve yine fare-gümlemesi pıtırdayarak kumda ilerledi.

Kuş bir kez daha cıvıldadı.

Birlik tekrar kayaların içindeki bir yarığa doğru tırmanmaya başladı ama Fremenlerin soluklarının sessizleşmesi Paul'ün içini ihtiyatla doldurdu. Chani'ye yönelen gizli bakışları gören Paul, kızın içine kapanıp uzaklaşıyormuş gibi göründüğünü fark etti.

Artık ayaklarının altında kaya, çevrelerinde cüppelerin belli belirsiz kasvetli hışırtısı vardı ve Paul disiplinde bir gevşeme algıladı ama Chani ve diğerlerinin etrafındaki o 'kişinin sessizleşmesi' durumu hala sürüyordu. Gölge gibi bir şekli izledi... basamaklardan yukarı, bir dönüş, tekrar basamaklar, bir tünele giriş, nem-contalı iki kapıyı geçiş ve kaya duvarlarıyla tavanı sarı olan, küreyle aydınlatılmış dar bir geçide giriş.

Paul dört bir yanındaki Fremenlerin kapüşonlarını geriye attıklarını, burun tıkaçlarını çıkardıklarını ve derin derin nefes almaya başladıklarını gördü. Birisi iç çekti. Paul, Chani'yi aradı, kızın yanından ayrılmış olduğunu anladı. Cüppeli bedenlerin oluşturduğu kalabalık tarafından kuşatıldı. Birisi onu ittirdi, "Affedersin, Usul," dedi. "Ne izdiham! Hep böyle olur."

Onun solundaki Farok denen adamın sakallı dar yüzü Paul'e doğru döndü. Lekeli göz çukurları ve gözlerin mavi karanlığı sarı kürelerin altında daha da karanlık göründü.

"Kapüşonunu çıkar, Usul," dedi Farok. "Evdesin."

Ve Paul'e yardım etmek için kapüşonunun bağını gevşetip dirsekleriyie çevrelerinde yer açtı.

Paul burun tıkaçlarını çıkardı, ağız maskesini yana çekti. Mekandaki kokular üzerine hücum etti; yıkanmamış bedenler; yeniden kullanılır hale getirilen atıkların damıtılma kokusu; her yerde insanların ekşi, iğrenç

kokusu; ve hepsinin üstünde baharla bahar benzeri karışımların bir türbülansı.

"Neyi bekliyoruz, Farok?" diye sordu Paul.

"Başrahibe'yi, galiba. Mesajı duydun... zavallı Chani."

Zavallı Chani mi? diye soru Paul kendi kendine. Kızın nerede olduğunu ve annesinin bu izdihamda nereye kaybolduğunu merak ederek çevresine bakındı.

Farok derin bir nefes aldı. "Evin kokuları," dedi.

Paul adamın havadaki bu leş gibi kokudan hoşlandığını, sesinde hiçbir alaycılık olmadığını anladı. Sonra annesinin öksürdüğünü duydu ve kadının sesi birliğin oluşturduğu kalabalığın arasından ona ulaştı: "Siyeçinin kokuları ne kadar zengin, Stilgar. Baharla ne çok şey yaptığınızı anlıyorum... kağıt yapıyorsunuz... plastik... ve bu kimyasal patlayıcı değil mi?"

"Bunları koklayarak mı anlıyorsun?" Bu başka bir adamın sesiydi.

Ve Paul annesinin o duysun diye konuştuğunu, ondan burun deliklerine yönelik bu saldırıyı çabucak kabullenmesini istediğini fark etti.

Birliğin baş tarafından bir vızıldanma geldi, uzun süren iç çekişler Fremenlerin arasında yayılıyormuş gibiydi. Paul sıranın gerisine doğru gelen fısıltı halindeki sesleri duydu: "Demek doğru... Liet öldü."

Liet, diye düşündü Paul. O halde: *Chani, Liet'in kızı.* Zihninde parçalar yerine oturdu. Liet gezegenbilimcinin Fremen dilindeki adıydı.

Paul, Farok'a bakıp sordu: "Bu Kynes olarak tanınan Liet mi?"

"Yalnızca bir Liet vardır," dedi Farok.

Paul döndü, gözlerini önündeki Fremen'in cüppeli sırtına dikti. *Demek Liet-Kynes öldü,* diye düşündü.

"Harkonnenlerin kalleşliği," diye tısladı birisi. "Kaza süsü verdiler... çölde kaybolmuş da... bir topter kazasıymış da.

İçinde bir kızgınlığın patladığını hissetti. Onlara dostluk elini uzatan, peşlerindeki Harkonnenlerden kurtulmalarına yardım eden adam, Fremen arkadaşlarını çöldeki yersiz yurtsuz iki kişiyi aramaları için gönderen adam... Harkonnenlerin başka bir kurbanı.

"Usul henüz intikama susamadı mı?" diye sordu Farok.

Paul yanıt vermeye fırsat bulamadan, alçak sesli bir çağrı geldi; ve birlik, Paul'ü de birlikte sürükleyerek daha geniş bir odaya doğru ilerledi. Kendisini açıklık bir yerde, Stilgar'ın ve üstünde parlak, turunculu yeşilli, önden açık, dokümlü bir giysi olan acayip bir kadının önünde buldu. Kadının kolları omuzlarına kadar çıplaktı ve Paul onun damıtıcı giysi giymemiş olduğunu görebiliyordu. Soluk zeytuni tenliydi. Koyu renk saçları, çıkık elmacık kemiklerini ve gözlerinin yoğun karanlığının ortasındaki kartal gagasını andıran burnunu ortaya çıkararak açık alnından geriye doğru atılmıştı.

Kadın ona doğru döndü ve Paul, kulaklarından sallanan altın halkalara dizilmiş su çetelelerini gördü.

"Jamis'imi *bu mu* yendi?" diye sordu.

"Kes sesini, Harah," dedi Stilgar. "Bu Jamis'in marifetiydi tahaddi al-burhan'ı *o* istedi."

"Bu sadece bir çocuk!" dedi kadın. Su çetelelerini şıngırdatarak başını sertçe iki yana salladı. "Çocuklarım başka bir çocuk tarafından mı babasız bırakıldı? Mutlaka bir kazadır!"

"Usul, sen doğalı kaç yıl oldu?" diye sordu Stilgar.

"Onbeş standart," dedi Paul.

Stilgar bakışlarıyla birliği taradı. "Aranızda bana meydan okumak isteyen var mı?"

Sessizlik.

Stilgar kadına baktı. "Onun sihramiz yöntemlerini öğrenene kadar ona meydan okumazdım."

Kadın da ona baktı. "Ama..."

"Chani'yle birlikte Başrahibe'ye giden yabancı kadını gördün mü?" diye sordu Stilgar. "O birdış-freyn Sayyadina, bu delikanlının annesi. Anne de oğlu da sihramiz dövüş yöntemleri ustası."

"Lisan-ül-Gayb," diye fısıldadı kadın. Tekrar Paul'e çevirdiği gözlerinde korkuyla karışık saygı vardı.

Yine şu efsane, diye düşündü Paul.

"Olabilir," dedi Stilgar. "Gerçi henüz sınanmadı." Dikkatini Paul'e çevirdi. "Usul, adetimize göre artık Jamis'in kadını ve iki oğlunun sorumluluğu sana ait. Yalısı... meskeni senindir. Kahve takımı senindir... ve bu, onun kadını."

Paul kadını incelerken şöyle düşündü: *Neden erkeği içini yas tutmuyor acaba? Neden bana karşı hiç nefret göstermiyor?* Aniden Fremenlerin gözlerini kendisine dikmiş beklediklerini gördü.

Birisi fısıldadı: "Yapacak işimiz var. Onu nasıl kabul ettiğini söyle."

Stilgar şöyle dedi: "Harah'ı bir kadın olarak mı yoksa hizmetkar olarak mı kabul ediyorsun?"

Haran kollarını kaldırıp topuğunun üstünde yavaşça döndü. "Henüz gencim, Usul. Hala, Jamis onu yenmeden önce, Geoffla birlikte olduğum zamanki kadar genç göründüğümü söylüyorlar."

Jamis onu kazanmak için başka birini öldürmüş, diye düşündü Paul.

Ve şöyle dedi: "Onu bir hizmetkar olarak kabul edersem. daha sonra fikrimi değiştirebilir miyim?"

"Kararını değiştirmek için bir yılın var," dedi Stilgar. "Ondan sonra, istediği seçimi yapmakta özgür bir kadın olacak... ya da istediğin zaman, onu kendi seçimini yapmakta serbest bırakabilirsin. Ama ne olursa olsun bir yıl boyunca senin sorumluluğunda... ve Jamis'in oğullarının sorumluluğunun bir kısmını paylaşacaksın."

"Onu bir hizmetkar olarak kabul ediyorum," dedi Paul.

Harah ayağını yere vurup kızgınlıkla omuzlarını silkti. "Ama ben gencim!"

Stilgar, Paul'e bakarak konuştu: "İhtiyat, liderlik edecek bir adama yaraşır bir özelliktir."

"Ama ben gencim!" diye tekrarladı Harah.

"Kes sesini," diye emretti Stilgar. "Her şey er geç layığına kavuşur. Usul'a meskenini göster ve temiz çamaşırla dinlenecek bir yer sağla."

"Ooooh!" dedi Harah.

Paul, bir ilk tahmin yapmak için kadını yeterince çözümlemişti. Birliğin sabırsızlandığını hissetti, bu işin birçok şeyi geciktirdiğini biliyordu. Annemle Chani nerelerde, diye sormaya kalkışmanın doğru olup olmayacağını düşündü ve Stilgar'in sinirli halinden bunun bir hata olacağını anladı.

Harah'a döndü, sesinin tonunu ve titrekliğini kadının korkuyla karışık saygısını vurgulayacak şekilde ayarlayarak konuştu: "Bana meskenimi göster, Harah! Gençliğini başka zaman tartışırız."

Kadın iki adım geriledi, Stilgar'a korku dolu bir bakış fırlattı. "Sihramiz sese sahip," dedi boğuk bir sesle.

"Stilgar," dedi Paul. "Chani'nin babası bana ağır sorumluklar yükledi. Eğer herhangi bir şey..."

"Buna kurulda karar verilecek," dedi Stilgar. "O zaman konuşabilirsin." Konuşmanın bittiğini belirtircesine başını salladı, arkasını dönüp uzaklaştı,

birlikten geriye kalanlar onu izledi.

Paul, Harah'ın koluna girdi, teninin ne kadar serin olduğunu fark etti, kadının titrediğini hissetti. "Seni incitmeyeceğim, Harah," dedi. "Bana meskenimizi göster." Ve sesini gevşeticilerle yumuşattı.

"Bir yıl dolunca beni bir kenara atmayacak mısın yani?" dedi kadın. "Gerçeği söylemek gerekirse, bir zamanlar olduğum kadar genç olmadığımı biliyorum."

"Yaşadığım sürece yanımda bir yerin olacak," dedi Paul. Kolunu bıraktı. "Hadi gel şimdi, meskenimiz nerede?"

Kadın döndü, önden giderek geçide doğru giden yolu gösterdi, sağa sapıp tepeye düzenli aralıklarla yerleştirilmiş sarı kürelerle aydınlatılan geniş bir tünele girdi. Taş zemin pürüzsüzdü, kum süpürülmüştü

Paul yanında yürürken kadının kartal gagasını andıran profilini inceledi. "Benden nefret etmiyor musun, Harah?"

"Neden nefret edecek mişim?"

Kadın bir yan geçidin yükselen platformundan onlara bakan bir grup çocuğa başıyla işaret etti. Paul'ün gözüne, çocukların arkasında tül perdelerle kısmen gizlenen, yetişkinlere ait siluetler çarptı.

"Ben Jamis'i... yendim."

"Stilgar törenin yapıldığını ve senin Jamis'in dostu olduğunu söyledi." Gözucuyla yan yan Paul'e baktı. "Stilgar senin ölüye nem bahşettiğini söyledi. Bu doğru mu?"

"Evet."

"Benim yapacağımdan... yapabileceğimden fazlasını yapmışsın."

"Onun için yas tutmayacak mısın?"

"Yas tutma zamanı gelince onun için yas tutacağım."

Kemerli bir deliği geçtiler. Paul, deliğin içinden geniş, aydınlık bir odada takım tezgahlarıyla çalışan adamlar ve kadınlara baktı. Aşırı bir tempo içinde aceleyle çalışıyor gibiydiler.

"Orada ne yapıyorlar?" diye sordu Paul.

Kadın kemeri geçtikten sonra arkaya bakarak: "Kaçmadan önce plastik atölyesindeki kotayı doldurmak için acele ediyorlar. Bitkilendirme için bir sürü çiy kolektörüne ihtiyacımız var."

"Kaçmak mı?"

"Kasaplar bizi avlamaktan vazgeçinceye ya da biz onları topraklarımızdan sürünceye kadar."

Paul bir yanılgıya düşmüş olduğunu anladı, zamanın durmuş bir anını algılamış, bir fragmanı, görsel bir önsezi projeksiyonunu hatırlamıştı, ama bu yanlış yere yerleştirilmişti, hareketli bir montaj gibi. Önsezi anısının parçaları tam olarak hatırladığı gibi değildi.

"Sardokarlar bizi avlıyor," dedi Paul.

"Boş bir iki siyeçten başka bir şey bulamayacaklar," dedi Harah. "Ve kumda kendi paylarına düşen ölümden başka."

"Burayı bulurlar mı?" diye sordu Paul.

"Büyük olasılıkla."

"Yine de bunun için..." Başıyla şimdi çok geride kalmış olan kemeri işaret etti, "...çiy kolektörleri... yapmak için zaman harcıyoruz, öyle mi?"

"Bitkilendirme sürüyor."

"Çiy kolektörü nedir?" diye sordu Paul.

Kadının Paul'e bakışı şaşkınlık doluydu. "Sana geldiğin yerde... her nereden geldiysen, hiçbir şey öğretmediler mi?"

"Çiy kolektörleri hakkında değil."

"Hey!" dedi kadın, bu tek sözcükle birçok şey anlatmıştı.

"Peki nedir bunlar?"

"Dışarıda ergde gördüğün her bir çalı, her bir ot," dedi Harah, "biz onları bırakınca nasıl yaşıyor sanıyorsun? Her biri kendi küçük çukuruna büyük bir şefkatle ekilir. Çukurlar kromo-plastikten yapılmış pürüzsüz yumurta şekilli cisimlerle doldurulur. Işık onlara beyaz bir renk verir. Eğer yüksek bir yerden bakarsan şafakta parıldadıklarını görebilirsin. Beyaz yansıtır. Ama Yaşlı Güneş Baba gidince, kromo-plastik karanlıkta tekrar saydamlaşır. Aşırı bir hızla soğur. Yüzey havadaki nemi yoğunlaştırır. Bu nem bitkilerimizin yaşamasını sağlamak için damla damla aşağıya akar."

"Çiy yoğuşturucuları," diye mırıldandı Paul, böylesine olağanüstü bir planın basit güzelliği onu büyülemişti.

"Uygun zaman geldiğinde Jamis için yas tutacağım," dedi kadın, Paul'ün diğer sorusu aklından çıkmamış gibi, "iyi bir adamdı, Jamis, ama çabuk parlardı, iyi bir aile reisiydi, Jamis, ve çocuklara çok iyi davranırdı. Geolf'un oğlu olan ilk çocuğumla öz oğlu arasında hiç ayırım yapmazdı. Onun gözünde eşittiler." Soran gözlerle Paul'e baktı. "Seninle de böyle olur mu, Usul?"

"Bizim böyle bir sorunumuz yok."

"Ama eğer..."

"Harah!"

Paul'ün sesindeki belli belirsiz sertlik kadının irkilmesine yol açtı.

Sol taraflarındaki bir kemerden görünen iyice aydınlatılmış başka bir odayı geçtiler. "Orada ne yapılıyor?" diye sordu Paul.

"Dokuma makinelerini tamir ediyorlar," dedi kadın. "Ama gece olmadan boşaltılması gerekiyor." Sol tarafa ayrılan bir tüneli işaret etti. "Şurada ve ilerisinde gıda maddeleri işleniyor ve damıtıcı giysi bakımı

yapılıyor." Paul'e baktı. "Senin giysin yeni görünüyor. Ama onarmak gerekirse, giysilerle aram iyidir. Mevsimlik olarak fabrikada çalışıyorum."

Artık öbek öbek insanlara rastlamaya başlamışlardı ve tünelin duvarlarındaki delik kümeleri sıklaşmıştı. Ağır ağır çalkalanan paketler taşıyan bir sıra kadın ve erkek yanlarından geçti, çevrelerine güçlü bir bahar kokusu yayıyorlardı.

"Suyumuzu alamayacaklar," dedi Harah. "Ya da baharımızı. Bundan emin olabilirsin."

Paul tünel duvarlarındaki deliklere bir göz attı; yükselen platformlarda kalın halılar gördü; odaların duvarlarında parlak dokumalar gözüne çarptı, üst üste dizilmiş minderler. Deliklerin içindeki insanlar onlar yaklaştıkça sessizleşiyor, Paul'ü yabani bakışlarla izliyorlardı.

"İnsanlar senin Jamis'i yenmiş olmam garip buluyorlar," dedi Harah. "Yeni bir siyeçe yerleştiğimizde, kendini ispatlayacak bir şeyler yapmak zorunda kalacaksın gibi görünüyor."

"Öldürmekten hoşlanmıyorum," dedi Paul.

"Stilgar söyledi," dedi kadın; ama sesi inanmadığını belli ediyordu.

Önlerinde tiz seslerin söylediği bir şarkı yükseldi. Paul’ün daha önce görmüş olduklarının tümünden daha geniş başka bir yan deliğe geldiler. Paul adımlarını yavaşlattı, vişne çürüğü renginde bir halıyla kaplı zeminde bağdaş kurmuş oturan çocukların doldurduğu bir odadan içeri baktı.

Karşı duvara dayalı bir karatahtanın önünde, üstünde önden açık sarı bir giysi, elinde projeksiyon kalemi olan bu kadın duruyordu. Tahta çizimlerle doluydu: çemberler, çiviye benzer çizgiler ve eğriler, yılankavi çizgiler ve köşeli şekiller, paralel çizgilerle ayrılan uzun yaylar. Kadın kalemi olabildiğince hızlı hareket ettirerek peş peşe çizimleri gösteriyor ve çocuklar elinin hareketinin ritmine uygun olarak bir ağızdan okuyorlardı.

Paul kulak kesildi, Harah'la birlikte siyeçin derinliklerine doğru ilerledikçe sesler silikleşti.

"Ağaç," diye bir ağızdan okuyordu çocuklar. "Ağaç, ot, kumul, rüzgar, dağ, tepe, ateş, şimşek, kaya, kayalar, toz, kum, ısı, barınak, ısı, dolu, kış, soğuk, boş, erozyon, yaz, mağara, gündüz, gerilim, ay, gece, takkekaya, kum gelgiti, eğim, bitkilendirme, tutkal..."

"Böyle bir zamanda eğitime devam mı ediyorsunuz?" diye sordu Paul.

Kadının yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi, sesinde belli belirsiz bir keder vardı: "Liet bize şunu öğretti; buna bir an bile ara veremeyiz. Rahmetli Liet unutulmamalı. Çakobsa adeti böyledir."

Tünelden ayrılıp sola saptı, bir platforma çıktı, portakal rengi tül perdeyi açtı ve kenara çekildi: "Yalın hazır, Usul."

Paul platformda duran kadının yanına gitmeden önce bir an duraksadı. Bu kadınla yalnız kalmak konusunda ani bir gönülsüzlük hissetti. Ancak bir fikirler ve değerler ekolojisini önkoşulsuz kabul ederek anlaşılabilecek bir yaşam tarzıyla kuşatılmış olduğunu anladı. Bu Fremen dünyasının onu ağına düşürmeye, kendi yöntemleriyle kapana kıstırmaya çalıştığını hissetti. Ve bu kapanın ne olduğunu biliyordu... vahşi cihat, kendisini her ne pahasına olursa olsun önlemek zorunda hissettiği dinsel savaş.

"İşte yalın burası," dedi Harah. "Niye duraksıyorsun?"

Paul başıyla onayladı ve kadının yanına çıktı. Perdeyi kaldırıp kadına yol açarken kumaşın içindeki metal lifleri hissetti. Kadının arkasından kısa bir giriş yolunu geçip bir kenarı yaklaşık altı metre olan kare şeklinde daha büyük bir odaya girdi... zeminde kalın mavi halılar, kaya duvarları örten mavi ve yeşil dokumalar, tavandan sarkıtılmış sarı dokumaların önünde aşağı yukarı sallanan sarı ışığa ayarlanmış ışıküreler.

Mekan antik bir çadır etkisi yaratıyordu.

Harah, sol eli belinde, gözleri yüzünü inceleyerek Paul'ün önünde durdu. "Çocuklar bir arkadaşımın yanında," dedi kadın. "Kendilerini daha sonra takdim ederler."

Paul odaya hızlı bir şekilde göz atarak huzursuzluğunu gizledi. Sağdaki ince perdenin, duvarlarının dibine üst üste minderler dizilmiş daha geniş bir odayı kısmen gizlediğini gördü. Bir havalandırma kanalından gelen yumuşak bir esinti hissetti, tam karşısındaki perdenin kıvrımlarının içine ustaca gizlenmiş deliği gördü.

"Damıtıcı giysini çıkarmana yardım etmemi ister misin?" diye sordu Harah

"Hayır... teşekkür ederim

"Yemek getireyim mi?"

"Evet."

"Diğer odanın arkasında bir döngü hücresi var." işaret etti, "Damıtıcı giysini çıkardığın zaman konforun ve rahatın için"

"Bu siyeçten ayrılmak zorunda olduğumuzu söylemiştin," dedi Paul. "Şu anda toplanıyor olmamız falan gerekmiyor muydu?"

"Zamanı gelince yapılacak," dedi Harah. "Kasaplar henüz bölgemize kadar girmediler."

Ama bir an duraksadı, gözlerini Paul'e dikti.

"Ne oldu?" diye sordu Paul.

"Sende Ibad'ın gözleri yok," dedi kadın. "Acayip ama hiç çekici olmadığı da söylenemez."

"Yemeği getir," dedi Paul. "Acıktım."

Harah ona gülümsedi... o çok bilmiş kadınca gülümsemeyi huzursuz edici buldu. "Ben senin hizmetkarınım," dedi kadın ve kıvrak bir hareketle döndü; başını eğerek ağır bir duvar perdesinin arkasına geçti, perde tekrar yerine düşmeden önce başka bir dar geçidi gözler önüne serdi.

İçten içe kendine kızan Paul, sağdaki ince perdeye sürtünerek geniş odaya girdi. Bir an kararsız kalarak ayakta dikildi. Ve Chani'nin nerede olduğunu merak etti... babasını daha yeni kaybetmiş olan Chani'nin.

Bu konuda birbirimize benziyoruz, diye düşündü.

Dış koridorlardan bir feryat duyuldu, aradaki perdeler sesin şiddetini azaltmıştı. Çığlık tekrarlandı, bu kez biraz daha uzaktan. Ve tekrar. Paul birisinin zamanı bildirdiğini fark etti. Hiç saat görmemiş olduğunu düşündü.

Yanan katran ruhu çalısının belli belirsiz kokusu, siyeçin her yerde var olan leş gibi kokusunu bastırarak burun deliklerine doldu. Paul duyularına saldıran bu kokuları çoktan bastırmış olduğunu anladı.

Ve yine annesini merak etti, onun... ve doğuracağı kızının, geleceğin hareketli montajına nasıl dahil olacağını. Değişebilir zaman bilinci çevresinde dans etti. Başını kuvvetlice iki yana salladı, dikkatini onları yutan bu Fremen kültürünün engin derinliğini ve genişliğini ortaya koyan kanıtlar üzerine yoğunlaştırdı.

Gizli garipplikleriyle Fremen kültürü.

Mağaralar ve bu odayla ilgili bir şey görmüştü, şimdiye dek karşılaşmış olduğu her şeyden çok daha büyük farklılıklar çağrıştıran bir şey.

Burada zehir kokların izine bile rastlamamıştı, mağara bölgesinin hiçbir yerinde kullanıldıklarına dair bir belirti yoktu. Yine de siyeçin pis kokuları arasından zehir kokularını seçebiliyordu... güçlü zehirler, yaygın zehirler.

Perdelerin hışırdadığını duydu, Harah'ın yemekle döndüğünü düşünerek ona bakmak için kafasını çevirdi. Ama perdelerin yer değiştiren kıvrımlarının altından, hırsla kendisine bakan, yaklaşık dokuz on yaşlarında iki küçük oğlan çocuğu gördü. Her ikisi de kincal tipi küçük birer hançer-i figan takmıştı, bir elleri kabzaların üstündeydi

Ve Paul, Fremenlerle ilgili hikayeleri hatırladı... çocuklarının da yetişkinleri kadar vahşice dövüştükleriyle ilgili hikayeleri.

Elleri kımıldar, dudakları kımıldar...

Sözlerinden fikirler taşar,

Ve esir eder gözleri!

O bir Eşsizlik abidesi

- Prenses Irulan'ın yazdığı "Muad'Dib'i Anlamak"tan tasvir

Mağaranın uzaktaki yüksek kısımlarında duran fosfor tüpleri, içerdeki kalabalığın üstüne solgun bir ışık saçıyor, kayaların kuşattığı bu mekanın ne kadar büyük olduğunu belli ediyordu... Jessica buranın Bene Gesserit okulundaki Toplantı Salonu'ndan bile büyük olduğunu fark etti. Stilgar'la birlikte durduğu platformun altında beş binden fazla insan toplandığını tahmin etti.

Ve daha da gelenler vardı.

Hava insanların uğultusuyla doluydu.

"Oğlun dinlendiği yerden çağrıldı, Sayyadina," dedi Stilgar. "Kararını paylaşmasını ister misin?"

"Kararımı değiştirebilir mi?"

"Tabii ki, konuştuğun hava kendi ciğerlerinden gelir ama..."

"Kararım geçerli," dedi Jessica.

Ama kuşkuları vardı, tehlikeli bir yoldan geri dönmek için Paul'ü bir mazeret olarak kullanmalı mıydım acaba diye düşünüyordu. Bir de düşünmesi gereken doğmamış bir kız vardı. Annenin vücudunu tehlikeye atan şey kızın vücudunu da tehlikeye atardı.

Dürülmüş halılar taşıyan adamlar, sırtlandıkları ağırlığın altında homurdanarak geliyordu. Yükler platformun zeminine bırakıldıkça toz kalkıyordu.

Stilgar, Jessica'nın koluna girdi, onu geriye, platformun arka sınırını oluşturan akustik boynuza doğru götürdü. Boynuzun içinde bulunan bank şeklindeki bir kayayı gösterdi. "Başrahibe buraya oturacak ama o gelinceye kadar oturup dinlenebilirsin."

"Ayakta durmayı tercih ederim," dedi Jessica.

Halıları açıp platforma yayan adamları izledi, sonra kalabalığa doğru baktı. Kayalık zeminde şimdi en az on bin kişi vardı.

Ve hala geliyorlardı.

Biliyordu ki, dışarıda gün batımı çölü çoktan kızıla boyamıştı ama bu mağara salonda bitmez tükenmez bir alacakaranlık vardı; yaşamını tehlikeye atışını görmeye gelen insanlarla dolu uçsuz bucaksız bir grilik.

Sağ tarafında kalabalığın arasından bir yol açıldı ve Paul'ün, yanında iki küçük oğlan çocuğuyla yaklaştığını gördü. Çocukların kendini beğenmiş, kasıntı bir havası vardı. Elleri hançerlerinde, kaşlarını çatmış, iki yandaki insan duvarına bakıyorlardı.

"Jamis'in oğulları, artık Usul'un oğulları," dedi Stilgar. "Eskorttuk görevini pek ciddiye alıyorlar." Jessica'ya gülümsemeye çalıştı.

Jessica kendisini neşelendirme çabasını fark etti ve buna şükran duydu ama zihnini karşı karşıya olduğu tehlikeden uzaklaştıramıyordu.

Bunu yapmaktan başka seçeneğim yok, diye düşündü. *Eğer Fremenler arasındaki yerimizi sağlama almak istiyorsak hızlı hareket etmeliyiz.*

Paul çocukları aşağıda bırakarak platforma tırmandı. Annesinin önünde durdu, gözucuyla Stilgar'a bakıp tekrar Jessica'ya döndü. "Neler oluyor? Kurula çağrıldığımı sanıyordum."

Stilgar sessizliği sağlamak için elini kaldırdı, sol tarafında kalabalığın içinde açılmış başka bir yolu işaret etti.

Açılan geçitten Chani geliyordu, ince yüzünde kederin izleri vardı. Damıtıcı giysisini çıkarmıştı, üzerinde ince kollarını açıkta bırakan, önden açık, zarif, mavi bir giysi vardı. Sol koluna, omzunun hemen altına yeşil bir tülbent bağlamıştı.

Yas için yeşil, diye düşündü Paul.

Bu, Jamis'in oğullarının, onu koruyucu babaları olarak kabul ettikleri için yeşil giymediklerini söyleyerek dolaylı yoldan açıklamış oldukları bir gelenekti.

"Sen Lisan-ül-Gayb mısın?" diye sormuşlardı. Ve Paul bu sözlerde cihadı algılamış, soruyu kendi sorduğu bir soruyla geçiştirmişti; böylece daha büyük olan Kaleff'in on yaşında olduğunu ve Geoff un öz oğlu olduğunu öğrenmişti. Küçük olan Orlop sekiz yaşındaydı ve Jamis'in öz oğluydu.

İsteği üzerine meraklıları uzak tutup, ona düşüncelerini ve önsezi anılarını toparlaması ve cihadı önlemek üzere bir yol planlaması için zaman sağlayarak kendisini koruyan bu ikisiyle birlikte garip bir gün geçirmişti.

Şimdi, mağara platformunda annesinin yanında durmuş kalabalığa bakarken, herhangi bir planın fanatik lejyonların vahşi akınlarını önleyip önleyemeyeceğini düşünüyordu.

Platforma yaklaşan Chani'yi, dört kadının taşıdığı bir sedyede yatan başka bir kadın takip ediyordu.

Jessica, Chani'nin yaklaşmasını umursamadan tüm dikkatini sedyedeki kadına yöneltti... bir kocakarı, sıkıca topuz yapılmış gri saçlarını ve ip gibi boynunu ortaya çıkaracak şekilde kapüşonu arkaya atılmış siyah bir cüppenin içinde kırış kırış olmuş ve porsumuş antik bir şey.

Sedyeyi taşıyanlar yüklerini paltformun üstüne, yukarı çıkmadan nazikçe bıraktılar ve Chani yaşlı kadının ayağa kalkmasına yardım etti.

Demek Başrahibeleri bu, diye düşündü Jessica.

Siyah cüppenin içinde bir kürdan yığını gibi görünen yaşlı kadın, Jessica'ya doğru zar zor yürürken bütün ağırlığını vererek Chani'ye yaslanıyordu. Jessica'nın önünde durdu, boğuk bir sesle fısıldamaya başlamadan önce uzun uzun onu süzdü.

"Demek o sensin." Yaşlı kafa ince boynunun üstünde sanki düşecekmiş gibi bir kez sallandı. "Shadout Mapes sana acımakta haklıymış."

Jessica aşağılayıcı bir tavırla hızlı hızlı konuştu: "Hiç kimsenin merhametine ihtiyacım yok."

"Göreceğiz bakalım," dedi yaşlı kadın boğuk bir sesle. Şaşırtıcı bir hızla kalabalığa döndü. "Söyle onlara, Stilgar."

-Şart mı?" diye sordu adam.

"Biz Mısr halkıyız," dedi yaşlı kadın çatlak bir sesle. "Sünni atalarımız Nilotic al-Ourouba'dan kaçtığından bu yana, bozgunu ve ölümü biliriz. Halkımız yok olmasın diye görevi gençler devralacak."

Stilgar derin bir nefes aldı, iki adım öne çıktı.

Jessica kalabalık mağaraya çöken sessizliği hissetti... şimdi yaklaşık yirmi bin kişi neredeyse hiç kıpırdamadan sessizce duruyordu. Bu, kendisini aniden küçülmüş gibi hissetmesine ve içinin ihtiyatla dolmasına neden oldu.

"Bu gece, bize uzun zamandır barınak olan bu siyeçten ayrılmak ve güneye, çölün içine gitmek zorundayız," dedi Stilgar. Sesi, platformun arkasındaki akustik boynuzun verdiği güçle yankılanarak yukarı kalkmış yüzlere doğru gürledi.

Ama kalabalık sessiz kaldı.

"Başrahibe bana bir hacraya daha dayanamayacağını söyledi," dedi Stilgar. "Daha önce Başrahibe'miz olmadan yaşadık ama bu, yeni bir yurt arayan zor durumdaki insanlar için iyi bir şey değil."

Bunun üzerine, kalabalık, fısıltılarla ve huzursuzluk akıntılarıyla dalgalanarak kıpırdandı.

"Yine de bu başımıza gelmeyebilir," dedi Stilgar, "yeni Sayyadinamız Sihramiz Jessica, şimdi ayine girmeyi kabul etti. Başrahibe'mizin gücünü kaybetmeyelim diye bunu başarmayı deneyecek."

Sihramiz Jessica, diye düşündü Jessica. Paul'ün soru dolu gözlerle kendisine baktığını ama etraflarında olup biten tüm bu acayiplikler karşısında ağzını açmadığını gördü.

Eğer bunu denerken ölürsem, ona ne olacak? diye sordu Jessica kendi kendine. Kuşkuların yine zihnini doldurduğunu hissetti.

Chani yaşlı Başrahibe'yi akustik boynuzun derinliklerinde duran bank şeklindeki kayaya götürüp Stilgar'ın yanına döndü

"Sihramiz Jessica başarısız olursa yine de her şeyi kaybetmeyebiliriz," dedi Stilgar. "Liet'in kızı Chani, şimdi Sayyadina olarak kutsanacak." Bir adım yana çekildi.

Akustik boynuzun derinliklerinden yaşlı kadının sesi onlara kadar geldi, kulak tırmalayan ve insanın içine işleyen güçlendirilmiş bir fısıltı: "Chani hacrasından döndü... Chani suları gördü."

Kalabalıktan fısıltı halinde bir karşılık yükseldi: "O suları gördü."

"Liet'in kızını Sayyadina olarak kutsuyorum," dedi yaşlı kadın boğuk bir sesle.

"Kabul edildi," diye karşılık verdi kalabalık.

Paul, töreni pek dinleyemiyordu; dikkati, annesi için söylenen şeye yoğunlaşmıştı.

Başarısız olursa?

Döndü ve Başrahibe dediklerine baktı, kurumuş kocakarı hatlarını, gözlerinin dipsiz bucaksız mavi sabitliğini inceledi. Sanki bir esintide uçup

gidecekmiş gibi görünüyordu ama kadında öyle bir şey vardı ki insana bir coriolis fırtınasının yolunda zarar görmeden dikilebileceğini düşündürüyordu. Onu, gom cabbar yolunda ıstırapla sınayan Başrahibe Gaius Helen Mohiam'dan hatırladığı güç aurasının aynısını taşıyordu.

"Ben, sesi bir kitlenin sesi olan Başrahibe Ramallo, size; sesleniyorum," dedi yaşlı kadın. "Chani, Sayyadina olmaya; uygundur."

"Uygundur," diye karşılık verdi kalabalık.

Yaşlı kadın başıyla onaylayıp fısıldadı: "Ona gümüş semaları, altın çölle parlak kayalarını ve geleceğin yeşil alanlarını bahşediyorum. Bunları, Sayyadina Chani'ye bahşediyorum. Ve hepimizin hizmetkarı olduğunu unutmasın diye, Tohum Seremonisi'nde, hizmetçilere yaraşır işler ona düşüyor. Şeyh-hulud nasıl dilerse öyle olsun."

Kahverengi kürdan gibi kolunu kaldırdı, aşağı bıraktı.

Jessica, onu her türlü geri dönüşün ötesine sürükleyen bir akışla, törenin kendisine yaklaşmaya başladığını hissetti ve Paul'ün soru dolu yüzüne bir göz attı, ardından kendini zorlu sınav için hazırladı.

"Su ustaları öne çıksın," dedi Chani, kararsızlığın kız çocuğu sesine verdiği son derece hafif bir titremeyle.

Kalabalığın tetikte bekleyişinden ve sessizliğinden tehlikenin mevcut olduğunu anlayan Jessica, şimdi bu tehlikenin merkezinde olduğunu hissetti.

Bir grup adam, kalabalığın içinde yılan gibi kıvrılan bir yol açarak, çiftler halinde gerilerden geliyordu. Her çift küçük birer deri tulum taşıyordu. Bir insan kafasının yaklaşık iki katı büyüklüğünde olan tulumlar ağır ağır çalkalanıyordu.

En öndeki çift yüklerini platformun üstüne, Chani'nin ayaklarının dibine bırakıp çekildiler.

Jessica tulumlara, ardından adamlara baktı. Kapüşonlarını, enselerinde bir ruloyla toplanmış uzun saçlarını sergileyecek şekilde geriye atmışlardı. Gözlerinin kara çukurları tereddütsüz ona dikiliydi.

Tulumlardan yumuşacık bir tarçın kokusu yükseldi, Jessica'ya doğru yayıldı. *Bahar mı acaba?* diye düşündü.

"Su var mı?" diye sordu Chani.

Burun kemiğinin üstünde mor bir yara izi olan, sol taraftaki su ustası başını bir kez salladı. "Su var, Sayyadina," dedi adam, "ama biz onu içemeyiz."

"Tohum var mı?" diye sordu Chani.

"Tohum var," dedi adam.

Chani diz çöküp ellerini çalkalanan tuluma koydu. "Bu su ve onun tohumu kutsaldır."

Ayin Jessica'ya tanıdık gelmişti, dönüp Başrahibe Ramallo'ya baktı. Yaşlı kadının gözleri kapalıydı ve sanki uyuyormuş gibi kamburunu çıkarmıştı.

"Sayyadina Jessica," dedi Chani.

Jessica kendisine bakan kızı görmek için döndü.

"Kutsal suyu hiç tattın mı?" diye sordu Chani.

Jessica yanıt vermeye fırsat bulamadan Chani konuştu:

"Kutsal suyu tatmış olman mümkün değil. Sen bir dış dünyalısın ve ayrıcalıklı değilsin."

Kalabalığın iç geçirmesi ve cüppelerin hışırtısı Jessica'nın ensesindeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

"Hasat büyüktü ve yaratan yok edildi," dedi Chani. Çalkalanan tulumun ağzına takılı olan sarılmış boruyu açmaya başladı.

Jessica şimdi çevresinde kaynaşan tehlike hissini algılıyordu. Paul'e şöyle bir baktı ve onun kendini ayinin gizemine kaptırmış olduğunu ve gözlerinin yalnızca Chani'yi gördüğünü fark etti.

Zamanın bu anını görmüş müydü acaba? diye düşündü Jessica. Doğmamış kızını düşünerek elini karnına koydu kendi kendine şu soruyu sordu: *Her ikimizi de tehlikeye atmaya hakkım var mı ?*

Chani boruyu Jessica'ya doğru kaldırarak şöyle dedi: "İşte Ab-ı Hayat, sudan daha yüce olan su... Kan, ruhu özgür kılan su. Eğer bir Başrahibe'ysen, sana evreni açacaktır. Şimdi Şeyh hulud karar versin."

Jessica, kendisini, doğmamış çocuğuna karşı olan görevi ile Paul'e karşı olan görevi arasında ikiye bölünmüş gibi hissetti. Biliyordu ki, Paul için boruyu alıp tulumun içindekini içmesi gerekiyordu ama sunulan boruya doğru eğildiğinde hisleri ona bunun tehlikeli olduğunu söyledi.

Tulumun içindeki maddenin buruk kokusu bildiği birçok zehirin kokusuna hafifçe benziyordu ama aynı zamanda onlardan farklıydı da.

"Onu şimdi içmelisin," dedi Chani.

Geri dönüş yok, diye hatırlattı Jessica kendi kendine. Ama şu anda aklına, bütün Bene Gesserit eğitiminden ona yardım edecek hiçbir şey gelmiyordu.

Nedir bu? diye sordu Jessica kendi kendine, *içki mi? Uyuşturucu mu?*

Boruya doğru eğildi, tarçın kokusunu aldı, sonra Dune Idaho'nun sarhoşluğunu hatırladı. *Bahar likörü mü?* diye sordu kendi kendine. Sifon boruyu ağzını aldı, alabileceği en küçük yudumu aldı. Bahar tadındaydı, dilinin üstünde belli belirsiz acı bir burukluk.

Chani deri keseye bastırdı. Jessica büyük bir yudum ağzına dolunca engel olamadan sıvıyı yuttu, sükunetini ve ağırbaşlılığını korumaya çalıştı.

"Birazcık ölüm ölümün kendisinden daha kötüdür," dedi Chani. Gözlerini Jessica'ya dikip bekledi.

Ve Jessica da ona baktı, boruyu hala ağzında tutuyordu. Tulumun içindekinin tadını burun deliklerinde, damağında, yanaklarının içinde ve gözlerinde hissetti... sonra acıtan bir tatlılık.

Serin.

Chani tekrar sıvıyı Jessica'nın ağzına fışkırttı.

Hoş.

Jessica, Chani'nin yüzünü inceledi... ince yüz hatlarını... Liet-Kynes'ın henüz oturmamış olan izlerini gördü.

Bana verdikleri bu şey bir uyuşturucu, dedi Jessica kendi kendine.

Ama bu denediği hiçbir uyuşturucuya benzemiyordu oysa Bene Gesserit eğitimi birçok uyuşturucunun tadını içeriyordu.

Chani'nin yüz hatları ne kadar netti, sanki ışıkta belirginleştirilmiş gibi.

Bir uyuşturucu.

Fırıl fırıl dönen sessizlik Jessica'nın çevresine çöktü. Vücudunun her bir lifi, başına derin bir şeyler geldiği gerçeğini kabul etti. Jessica, kendisinin, bir atomaltı parçacıktan daha küçük bilinçli bir zerre olduğunu hissetti ama yine de hareket edebiliyor ve çevresindekileri algılayabiliyordu. Ani bir vahiy gibi, perdeler açılıvermişti, kendisinin psikokinestezik bir uzantısının bilincine varmaya başlamış olduğunu farkına vardı. Zerreydi ama yine de zerre değildi.

Mağara çevresinde duruyordu... insanlar da. Onları algılıyordu: Paul, Chani, Stilgar, Başrahibe Ramallo. *Başrahibe!*

Okulda, bazılarının Başrahibe sınavından sağ kurtulamadıklarına, uyuşturucunun onları öldürdüğüne dair söylentiler duymuştu.

Jessica dikkatini Başrahibe Ramallo'ya yoğunlaştırdı, tüm bunların zamanın dondurulmuş bir anında, yalnızca onun için askıda olan bir zamanda olup bittiğinin artık farkındaydı.

Zaman neden askıda? diye sordu kendi kendine. Çevresindeki donmuş ifadelere baktı, Chani'nin başının üzerinde bir toz zerreciği gördü, havada duruyordu.

Bekleyiş.

Bu anın yanıtı bilincinde bir patlama gibi ortaya çıktı; kişisel zamanı, hayatını kurtarmak için askıya alınmıştı.

Dikkatini, psikokinestezik uzantısına yoğunlaştırıp içine baktı ve hemen o anda gözenekli bir çekirdekle, irkilmesine neden olan karanlık bir çukurla karşı karşıya kaldı.

Bu bizim bakamayacağımız yer, diye düşündü, *işte Başrahibelerin bahsetmekten kaçındıkları o yer... yalnızca bir Kuisatz Haderah'ın bakabileceği o yer*

Bunu fark etmek kendine güvenini biraz artırdı ve kendi içindeki tehlikeyi araştıran bir zerre-benlik haline gelerek tekrar psikokinestezik uzantıya odaklanmaya çalıştı.

Onu, yutmuş olduğu uyuşturucunun içinde buldu.

Madde, Jessica'nın içinde parçacıklar halinde dans ediyordu, hareketleri öyle hızlıydı ki dondurulmuş zaman bile onları durduramıyordu. Dans eden parçacıklar. Bildik yapıları, atomik bağlantıları tanımaya başladı; işte şurada bir karbon atomu... şu sarmal salınım... bir glikoz molekülü. Büyük bir molekül zinciriyle karşılaştı ve bir proteini tanıdı... bir meti protein grubunu.

Ahhh!

Bu, zehirin yapısını gördüğünde içinde oluşan sessiz zihinsel bir iç çekişti.

Psikokinestezik sondasıyla onun içine girdi, bir oksijen zerresinin yerini değiştirdi, başka bir karbon zerresinin bağlan-masını sağladı, bir oksijen... hidrojen bağlantısını iliştirdi.

Dönüşüm yayıldı... katalize edilen tepkime temas yüzeyini artırarak gittikçe hızlandı.

Zamanın askısı, üzerindeki baskıyı gevşetince Jessica hareketi algıladı. Tulumdan çıkan boru ağzına değdirildi... nazikçe, bir nem damlasını topladı.

Chani, o tulumdaki zehiri dönüştürmek için vücudumdan katalizör alıyor, diye düşündü. *Neden?*

Birisi onu rahat bir şekilde oturur pozisyona getirdi. Yaşlı Başrahibe Ramallo'nun halıyla kaplı platformda yanına oturması için getirilmekte olduğunu gördü. Kuru bir el boynuna dokunda

Ve bilincinin içinde başka bir psikokinestezik zerre vardı! Jessica onu uzaklaştırmaya çalıştı ama zerre hızla yaklaştı... yaklaştı.

Birbirlerine değdiler!

Bu, en üst düzeyde bir *duygudaşlık* gibiydi, aynı anda iki insan olmak; telepati değil ortak bilinç.

Yaşlı Başrahibe’yle birlikte!

Ama Jessica, Başrahibe'nin kendi kendini yaşlı olarak düşünmediğini anladı. Ortak zihnin gözünün önünde bir suret belirdi; canlı bir ruha ve sevecen bir mizaca sahip bir genç kız.

Genç kız ortak bilincin içinde şöyle dedi: "Evet, işte ben böyleyim."

Jessica yalnızca sözleri duyabildi, karşılık veremedi.

"Yakında bunların hepsi senin olacak, Jessica," dedi ruhsal suret.

Halüsinasyon bu, dedi Jessica kendi kendine.

"Olmadığını gayet iyi biliyorsun," dedi ruhsal suret. "Şimdi çabuk ol, benimle mücadele etme. Fazla zaman yok. Biz..."

Uzun bir duraklama oldu, sonra: "Hamile olduğunu bize söylemeliydin!"

Jessica ortak bilincin içinde konuşan sesi buldu. "Neden?"

"Bu ikinizi de değiştiriyor. Kutsal Tanrıça, ne yaptık biz?"

Jessica ortak bilinçte zoraki bir yer değiştirme hissetti, içe dönük gözle başka bir zerre-varlık gördü. Bu diğer zerre çılgınca oraya buraya savruluyor, dönüyordu. Saf dehşet; yayıyordu.

"Güçlü olmak zorundasın," dedi yaşlı Başrahibe'nin suret varlığı. "Karnındaki bir kız olduğu için şükret. Bu, erkek bir cenini öldürürdü. Kızın olan o varlığa dokun... hadi... dikkatlice, yavaşça. Sen, o kız-varlık ol. Korkuyu em... yatıştır... cesaretini ve gücünü kullan... hadi... yavaşça... yavaşça."

Fırıl fırıl dönen zerre hızla yaklaştı ve Jessica kendisini ona dokunmaya zorladı.

Dehşet onu hakimiyeti altına almakla tehdit etti. Jessica ona karşı bildiği tek yolla mücadele etti: *"Korkmayacağım. Korku akıl katilidir.. "*

Dua onu hiç olmazsa birazcık sakinleştirdi. Diğer zerre karşısında hareketsiz yatıyordu.

Sözler işe yaramıyor, dedi Jessica kendi kendine.

Kendisini temel duygusal tepkilere indirgedi, sevgi ve huzur yaydı, koruyacak sıcak bir kucak.

Dehşet uzaklaştı.

Başrahibe'nin varlığı kendini tekrar hissettirdi ama şimdi üçlü bir ortak bilinç vardı... ikisi aktif, biri sessizce yatıp emen.

"Zaman beni zorluyor," dedi Başrahibe bilincin içinde. "Sana vereceğim çok şey var. Ve kızının bütün bunları delirmeden alıp alamayacağını bilmiyorum. Ama bu olmak zorunda; kabilenin ihtiyaçları her şeyin üstündedir."

"Ne..."

"Sesini çıkarma ve al!"

Tecrübeler Jessica'nın önüne serilmeye başladı. Bene Gesserit okulundaki bilinçaltına seslenen eğitim projektörünün ders bandına benziyordu... ama daha hızlıydı... göz kamaştırıcı bir hızdaydı.

Yine de... açık seçikti.

Her bir tecrübeyi sanki başından geçmiş gibi biliyordu; aşık vardı... iktidarlı, sakallı, koyu renk Fremen gözleri olan ve Jessica onun gücünü ve şefkatini, hakkındaki her şeyi Başrahibe'nin hafızası yoluyla göz açıp kapayıncaya kadar gördü.

Artık bunun kız cenine ne yapabileceğini düşünecek zaman yoktu, yalnızca almak ve kaydetmek için zaman vardı. Tecrübeler Jessica'nın üstüne boşaldı... doğum, yaşam, ölüm... önemli meseleler, önemsiz meseleler, tek bir gözden görülen zamanın taşması.

Sarp bir zirveden dökülen kumlar neden hafızaya kazınmalı? diye sordu kendi kendine.

Jessica ne olup bittiğini çok geç anladı; yaşlı kadın ölüyordu ve ölürken bir kaba su döker gibi, tecrübelerini Jessica'nın bilincine boşaltıyordu. Jessica diğer zerreyi izlerken, o, doğum öncesi bilince doğru çekilerek silikleşti. Ve düşüncede ölürken, yaşlı Başrahibe yaşamını bir iç çekişle bulanıklaşan son sözlerle Jessica'nın hafızasına bıraktı.

"Seni uzun zamandır bekliyordum," dedi kadın, "işte yaşamım."

Tümü sıkıştırılmış bir halde oradaydı.

Hatta ölüm anı bile.

Arlık bir Başrahibe'yim, diye düşündü Jessica.

Ve genelleşmiş bir bilinçle biliyordu ki, gerçekten, Bene Gesseritlerin sözcüğü tam olarak kullandıkları anlamda bir Başrahibe haline gelmişti. Zehirli uyuşturucu onu dönüştürmüştü.

Bunun, Bene Gesserit okulunda yapılanın tıpatıp aynısı olmadığını biliyordu. Hiç kimse ona bunun gizemlerini anlatmamıştı ama biliyordu.

Sonuç aynıydı.

Jessica kız-zerrenin hala iç bilincine dokunduğunu algıladı, karşılık vermeden onu inceledi.

Ona ne olduğunu fark eden Jessica'yı korkunç bir yalnızlık hissi sardı. Seyri yavaşlamış bir halde kendi yaşamını; ve dans eden etkileşimi daha açık hale getirecek kadar hızlanmış olan çevresindeki diğer yaşamları gördü.

Zerre-bilinci hissi hafifçe silikleşti, vücudu zehirin tehdidinden kurtulup rahatlayınca onun yoğunluğu da azaldı ama hala o diğer zerreyi, başına gelmesine izin verdiği şeyin suçluluk duygusuyla ona dokunarak hissediyordu.

Bunu ben yaptım, zavallı, şekillenmemiş, sevgili küçük kızım, seni bu evrene getirdim ve bilincini savunmasızca evrenin bütün çeşitliliğine açtım.

Diğer zerreden, Jessica'nın onun içine boşalttığı şeyin bir yansıması gibi küçücük bir sevgi-huzur seli geldi.

Jessica karşılık vermeye fırsat bulamadan, baskın hafızanın adab varlığını hissetti. Yapılması gereken bir şey vardı. Ne olduğunu aradı, duyularına sinen dönüşmüş uyuşturucunun yol açtığı sersemliğin kendisini engellediğini fark etti.

Bunu dönüştürebilirim, diye düşündü. *Uyuşturucu etkisini azaltabilir ve onu zararsız hale getirebilirim.* Ama bunun bir hata olacağını hissetti. *Bir*

birleşme ayinindeyim. Artık ne yapması gerektiğini biliyordu. Jessica gözlerini açtı, başının üzerinde Chani'nin tuttuğu su tulumunu işaret etti.

"Kutsandı," dedi Jessica. "Suları karıştır, hepsi dönüşsün, böylece insanlar bu kutsamaya katılıp onu paylaşsınlar."

Katalizör işini yapsın, diye düşündü. *İnsanlar onu içsin ve birbilerine yönelik bilinçleri bir süre için yükselsin. Artık, uyuşturucu güvenli... bir Başrahibe onu dönüştürdü.*

Hala baskın hafıza onun üstünde faaliyet halindeydi, hamle yapmayı sürdürüyordu. Yapması gereken başka bir şey vardı, bunun farkındaydı ama uyuşturucu dikkatini yoğunlaştırmasını zorlaştırıyordu.

Ahhh... yaşlı Başrahibe.

"Başrahibe Ramallo'yla, tanıştım," dedi Jessica. "O gitti ama kaldı. Anısı ayinde onurlansın."

Şimdi nereden bulup çıkardım bu sözleri acaba? diye düşündü Jessica.

Ve bunların, başka bir hafızadan ona verilen ve artık onun bir parçası olan *yaşamdan* geldiğini fark etti. Bununla birlikte bu yetenekte eksik bir şeyler vardı.

"Bırak orjilerini yapsınlar," dedi içindeki diğer hafıza. "Yaşamda zaten çok az zevkleri var. Evet; ve ben geri çekilip hafızalarından akıp gitmeden önce birbirimizi yakından tanımak için senin ve benim bu kısa süreye ihtiyacımız var. Zaten benliğimin senin parçalarına bağlanmaya başladığını hissediyorum. Ooo, ilginç şeylerle dolu bir zihnin var. Hayal bile etmediğim birçok şey."

Ve içindeki sıkıştırılmış hafıza-zihin, kendini Jessica'ya açarak; hiç bitmeyeceklermiş gibi görününceye kadar diğer Başrahibelerin içindeki diğer Başrahibelerin içindeki diğer Başrahibelere inen, geniş bir koridoru gösterdi.

Jessica, bu birlik okyanusunda kaybolacağı korkusuyla geriledi. Ama koridor orada kaldı, Jessica'ya Fremen kültürünün onun sandığından çok daha eski olduğunu gösterdi.

Poritrin'de Fremenlerin yaşamış olduğunu gördü, rahat bir gezegende çoğalan narin bir halk: İmparatorluk akınalarının Bela Tegeuse'la Salusa Secundus'ta insan kolonileri kurmak üzere devşirmesi için kolay bir hedef.

Ooo, Jessica *bu* ayrılış sırasında yükselen feryatları hissetti.

Koridorun çok aşağılarından bir suret-ses haykırdı: "Bizi Hac'dan mahrum ettiler!"

Jessica içindeki koridorun aşağılarında Bela Tegeuse'deki köle ambarlarını gördü, adamları Rossak ve Harmonthep'e dağıtan ayıklamayı ve seçmeyi gördü. Vahşi zulüm sahneleri, önünde korkunç bir çiçeğin taç yaprakları gibi açıldı. Ve geçmişin, Sayyadina'dan Sayyadinaya taşınan seyrini gördü: önce ağızdan çıkan sözlerle kum heyamolalarında gizlendi, sonra Rossak'da zehirli uyuşturucunun keşfiyle kendi Başrahibeleri tarafından arıtıldı... ve şimdi Ab-ı Hayat keşfedildiğinde Arrakis'te gizli gücüne kavuştu.

Koridorun çok aşağılarından başka bir ses haykırdı: "Asla bağışlanmayacak! Asla unutulmayacak!"

Ama Jessica'nın dikkati Ab-ı Hayat'ın açıklaması üzerine yoğunlaştı, onun kaynağını gördü; ölen bir kum solucanının, bir yaratanın sıvı nefesi. Ve yeni hafızasında onun öldürülüşünü görünce nefesini tuttu.

Yaratık boğuluyordu!

"Anne, iyi misin?"

Paul'ün sesi ona müdahale etti ve Jessica oğluna bakmak için iç bilinciyle mücadele etti, ona karşı olan görevinin bilincindeydi ama orada olmasına kızmıştı.

Elleri bilincinin ilk anından beri uyuşuk ve hissiz bırakılmış biri gibiyim... ta ki bir gün hissetme yeteneği onların içine zorla tıkılana kadar.

Bu düşünce zihninde asılı kaldı, onu kuşatan bir bilinç.

Ve ben dedim ki. "Bakın! Ellerim var!" Ama dört bir yanımdaki insanlar bana dedi ki: "El nedir? "

"İyi misin?" diye tekrarladı Paul.

"Evet."

"Bu içmem için uygun mu?" Chani'nin elindeki tulumu işaret etti. "Benim içmemi istiyorlar."

Jessica onun sözlerindeki gizli anlamı işitti, Paul'ün orijinal, dönüştürülmemiş maddedeki zehiri saptamış olduğunu fark etti. Oğlu onun için kaygılanıyordu. Ardından Paul'ün önsezisinin sınırlarını merak etti. Sorduğu soru çok şeyi açıklıyordu.

"İçebilirsin," dedi. "Dönüştürüldü." Ve oğlunun arkasına, gözlerini kendisine dikmiş olan Stilgar'a baktı, inceleyen kapkara gözler.

"Artık sana güvenebileceğimizi biliyoruz," dedi adam.

Bundaki gizli anlamı hissetti ama uyuşturucunun verdiği: sersemlik duyularını fazlasıyla etkiliyordu. Ne kadar sıcak ve yatıştırıcıydı. Onu böyle bir arkadaşlığın varolduğu bu topluluğa getiren bu Fremenler ne kadar hayırseverdiler.

Paul annesinin uyuşturucunun etkisi altında olduğunu anladı.

Hafızasını araştırdı... sabit geçmişi ve olası geleceklerin akış çizgilerini. Bu, zamanın durdurulmuş anlarını taramak, iç gözünün merceğini şaşırtmak gibiydi. Akıştan çekip alınca parçaları anlamak zordu.

Bu uyuşturucu... onun hakkında bilgi toplayabiliyor, annesine ne yaptığını anlayabiliyordu ama bilgi doğal bir ritmden ortak bir düşünüş sisteminden yoksundu.

Şimdiyi kapsayan geçmişi görmenin önemli bir şey olduğunu; ama gerçek önsezi sınavının geleceğin içindeki geçmişi görmek olduğunu aniden fark etti.

Şeyler göründükleri gibi olmamakta diretiyorlardı, "iç," dedi Chani. Bir su tulumunun boynuz şeklindeki borusunu burnunun dibinde salladı.

Paul doğruldu, gözlerini Chani'ye dikti. Havada bir karnaval heyecanı hissetti. Kendisinin değişmesine neden olan maddenin en mükemmel örneğini içeren bu bahar uyuşturucusunu içerse ne olacağını biliyordu. Saf zaman görüntüsüne, mekana dönüşen zaman görüntüsüne geri dönecekti. Bu, onu baş döndürücü zirveye konduracak ve anlaması için ona meydan okuyacaktı.

Stilgar, Chani'nin arkasından şöyle dedi: "İç, delikanlı. Ayini geciktiriyorsun."

Bunun üzerine Paul kalabalığı dinledi, seslerindeki çılgınlığı duydu..."Lisan-ül-Gayb," diyorlardı. "Muad'Dib!" Başını eğip annesine baktı. Oturur pozisyonda, huzurlu bir şekilde uyuyor gibi görünüyordu... nefes alıp verişi düzenli ve derindi. Aklına, kendisinin yalnız geçmişi olan gelecekten bir söz geldi: *"O, Ab-ı Hayatların içinde uyur.* Chani elbisesinin kolunu çekiştirdi. Paul boynuz şeklindeki boruyu ağzına alınca insanların bağırdığını duydu. Chani tuluma bastırınca boğazına fışkıran sıvıyı hissetti, başının dumanlar içinde döndüğünü algıladı. Chani boruyu çekti, tulumu mağaranın zemininden uzanan ellere verdi. Paul'ün gözleri kızın koluna, oradaki yeşil yas bandına odaklandı.

Chani doğrulurken Paul'ün nereye baktığını gördü ve şöyle dedi: "Suyun mutluluğu içinde bile onun için yas tutabilirim. Bu, bize onun verdiği bir şey."

Paul'ün elini tutup onu platform boyunca çekiştirdi. "Bir konuda birbirimize benziyoruz, Usul: İkimiz de babalarımızı Harkonnenlere kurban verdik."

Paul onu izledi. Başının vücudundan ayrılmış olduğunu ve garip bağlantılarla yeniden yerleştirildiğini hissetti. Bacakları lastik gibi esneyip

uzaklaşmıştı.

Dar bir yan geçite girdiler, duvarlar havada salınan ışıkürelerle loş bir şekilde aydınlatılmıştı. Paul, uyuşturucunun eşsiz etkisini göstermeye başladığını, zamanı bir çiçek gibi açtığını hissetti. Gölgeler içindeki başka bir tünele doğru dönerlerken sallanmamak için Chani'ye yaslanmak ihtiyacı hissetti. Kızın cüppesinin üstünden hissettiği sıkılıkla yumuşaklığın karışımı kanını tutuşturdu. Bu his uyuşturucunun etkisiyle karıştı, gelecekle geçmişi şimdinin içine katlayıp ona üçlü odağın en dar marjını bıraktı.

"Seni tanıyorum, Chani," diye fısıldadı. "Kumun üstündeki bir platformda otururken ben senin korkularını yatıştırırdım. Siyeçin karanlığında seviştik. Biz..." Odağı kaybetmekte olduğunu anladı, başını sallamaya çalıştı, tökezledi.

Chani onu tuttu, kalın perdelerin arasından geçirerek özel bir dairenin sarı sıcaklığına soktu... alçak masalar, minderler, üstüne turuncu bir örtü serilmiş bir şilte.

Paul durmuş olduklarının, Chani'nin yüzünün ona dönük olduğunun ve kızın gözlerinin sessiz bir dehşeti ele verdiğinin bilincine vardı.

"Bana söylemelisin," diye fısıldadı Chani.

"Sen Sihaya'sın," dedi Paul, "çölün ilkbaharı."

"Kabile Su'yu paylaşırken," dedi Chani, "biz birlikte oluruz... hepimiz. Biz... paylaşırız. Ben, benimle birlikte diğerlerini... hissedebilirim ama seninle paylaşmaktan korkuyorum."

"Neden?"

Paul dikkatini kızın üstünde toplamaya çalıştı ama geçmiş ve gelecek birleşip şimdinin içine karışarak kızın suretini bulanıklaştırdı. Onu sayısız yolda, konumda ve dekorda gördü.

"Senin içinde korku verici bir şeyler var," dedi Chani. "Seni diğerlerinden uzaklaştırdığımda... bunu yaptım çünkü diğerlerinin ne

istediğini hissedebiliyordum. Sen... insanları zorluyorsun. Sen… bizim bir şeyleri *görmemizi* sağlıyorsun."

Paul kendisini mesafeli bir şekilde konuşmaya zorladı: "Ne görüyorsun?"

Kız başını eğip ellerine baktı. "Bir çocuk görüyorum... kollarımda. Bizim çocuğumuz, senin ve benim." Eliyle ağzını kapattı. "Senin bütün özelliklerini nasıl bilebiliyorum?"

Bu yeteneğin birazına sahipler, dedi aklı Paul'e. *Ama bunu bastırıyorlar çünkü bu onları korkutuyor.*

Bir anlık netlikte Chani'nin nasıl titrediğini gördü.

"Ne söylemek istiyorsun?"

"Usul" diye fısıldadı, hala titriyordu.

"Geleceğe dönemezsin," dedi Paul.

Kıza karşı duyduğu derin bir şefkat içine yayıldı. Onu kendisine doğru çekti, saçlarını okşadı. "Chani, Chani, korkma."

"Usul, yardım et bana," diye haykırdı Chani.

Kız konuşurken, Paul uyuşturucunun içindeki etkisini tamamladığını, geleceğinin uzaktaki gri karışıklığını görmesini sağlamak için perdeleri açtığını hissetti.

"Çok sessizsin," dedi Chani.

Kendisini bilincin içinde harekete hazır tuttu, zamanın kendi tuhaf boyutunda uzadığını gördü; zaman, hassas bir dengedeydi ama yine de fırıl fırıl dönüyordu; dardı ama yine de sayısız dünyaları ve güçleri bir araya toplayan bir ağ gibi yayılıyordu; yürüyüp geçmesi gereken bir cambaz ipiydi ama yine de üzerinde dengede durduğu bir tahterevalliydi.

Bir tarafta imparatorluğu görebiliyordu; öldürücü bir bıçak gibi yıldırım hızıyla ona doğru gelen Feyd-Rautha adlı bir Harkonnen; Arrakis'te bir soykırım yapmak için gezegenlerini kasıp kavuran Sardokarlar; suç ortaklığı yapan ve komplolar hazırlayan Lonca; seçici üreme planlarıyla Bene Gesserit. Bunlar Paul'ün ufkunda, fırtına habercisi olan bir bulut yığını gibi toplanmışlardı. Onları zapteden Fremenler ve onların Muad'Dib'inden başkası değildi; evrendeki vahşi cihatları için harekete hazır bir şekilde uyuyan Fremen devi.

Paul kendisini bütün yapının çevresinde döndüğü bir merkezde, bir eksende; yanında Chani'yle, inçe bir barış ipinin üstünde biraz mutlu yürüdüğünü hissetti: Önünde uzayıp gittiğini görebiliyordu, gizli bir siyeçte nisbeten sessiz bir zaman, şiddet dönemleri arasında bir barış anı. "Barışın olduğu başka bir yer yok," dedi.

"Usul, ağlıyorsun," diye mırıldandı Chani. "Usul, kuvvetim, ölüye nem mi veriyorsun? Kimin ölüsüne?"

"Henüz ölmeyenlere."

"O halde varsın ömürlerini sürsünler."

Paul uyuşturucu sisinin arasından kızın ne kadar haklı olduğunu hissetti, onu kendine doğru çekip sıkıca sarıldı. "Sihaya!" dedi.

Chani avucunu Paul'ün yanağına koydu, "Artık korkmuyorum, Usul. Bak bana. Bana böyle sarıldığında senin gördüklerini ben de görüyorum."

"Ne görüyorsun?"

"Fırtınalar arasındaki bir sessizlik döneminde birbirimize aşkımızı sunduğumuzu görüyorum. Bizden bunu yapmamız bekleniyor."

Uyuşturucu Paul'ü tekrar etkisi altına aldı ve şöyle düşündü: *Bana öyle çok kez huzur verip her şeyi unutturdun ki.* Aşırı aydınlanmayı zamanın o çok net hayaliyle birlikte bir daha hissetti, geleceğin anılar haline geldiğini algıladı... fiziksel aşkın şefkat dolu utancı, benliklerin paylaşılması ve birleşmesi, huzur ve şiddet."

"Sen kuvvetli olansın, Chani," diye mınldandı. "Yanımda kal."

"Daima," dedi kız ve onu yanağından öptü.

III

Kadın, erkek ya da çocuk hiç kimse hiçbir zaman babamla içli dışlı olmadı. İmparator Padişah'ın yüzeysel dostları arasında onunla en yakın ilişki kuran kişi, çocukluğundan beri arkadaşı olan Kont Hasimir Fenring olmuştur. Kont Fenring'in dostluğunun derecesi öncelikle olumlu bir şeyde görülebilir: Arrakis Olayı'ndan sonra Landsraad'ın şüphelerini o yatıştırdı. Annemin dediğine göre, bu, bahar rüşveti olarak bir milyar solariden fazlaya mal olmuştu ve aynı zamanda başka hediyeler de verilmişti; cariyeler, soyluluk unvanları ve rütbeler. Kont'un dostluğunun ikinci büyük kanıtı olumsuzdur. Yapabilecek durumda olmasına ve babam emretmesine rağmen bir adamı öldürmeyi reddetti. Birazdan bu konuya değineceğim.

- Prenses Irulan'ın yazdığı "Kont Fenring: Bir Portre"

Özel dairesinden çıkmış öfke içindeki Baron Vladimir Harkonnen, yüksek pencerelerden giren akşam güneşinin yer yer aydınlattığı koridorda uçuşuyordu. Süspansörlerinin içinde sert hareketlerle aşağı yukarı sallanıyor ve sağa sola dönüp duruyordu.

Özel mutfağını geçti... kütüphaneyi ve küçük kabul odasını fırtına gibi geçip ikindi rehavetinin çoktan çökmüş olduğu hizmetkarlar sofasına daldı.

Muhafız yüzbaşısı Iakin Nefud, basık suratında semuta donukluğunun yol açtığı sersemlik ve çevresinde semuta müziğinin ürkütücü iniltileriyle, sofanın karşı tarafındaki bir divanda oturuyordu. Emrindekiler onun buyruklarını yerine getirmek üzere yakınında oturuyorlardı.

"Nefud!" diye kükredi Baron.

Adamlar ayağa fırladılar.

Uyuşturucunun etkisiyle sakin olan ama solgunluğu korkusunu belli eden yüzüyle Nefud ayakta dikiliyordu. Semuta müziği kesildi.

"Efendim Baron," dedi Nefud. Sesindeki titremeyi engelleyen tek şey uyuşturucuydu.

Baron çevresindeki yüzleri bakışlarıyla taradı, kendilerinden geçmişçesine sakin görünüyorlardı. Dikkatini tekrar Nefud'a çevirdi ve kadife gibi bir ses tonuyla konuştu:

"Ne zamandır benim muhafız yüzbaşımsın, Nefud?"

Nefud yutkundu. "Arrakis'ten beri Efendim. Hemen hemen iki yıldır."

"Şahsıma yönelik tehlikelere karşı her zaman hazırlıklı mısın?"

"Tek arzum budur, Efendim."

"Peki Feyd-Rautha nerede?" diye kükredi Baron.

Nefud irkildi "Efendim?"

"Feyd-Rautha'yı şahsıma yönelik bir tehlike olarak kabul etmiyor musun?" Ses yine kadife gibiydi.

Nefud diliyle dudaklarını ıslattı. Gözlerinde hala biraz semuta donukluğu vardı. "Feyd-Rautha köle dairesinde, Efendim."

"Yine kadınlarla birlikte, öyle mi?" Baron kızgınlığını bastırmak için gösterdiği çabayla titredi.

"Efendimiz, belki de..."

"Uzatma!"

Baron sofanın ortasına doğru bir adım daha ilerledi, adamların Nefud'un çevresinde belli belirsiz bir boşluk bırakarak gazabın hedefinden uzaklaşmak için nasıl geri çekildiklerini fark etti.

"Na-Baron'un her an nerede olduğunu tam olarak bilmeni emretmedim mi sana?" diye sordu Baron. Bir adım daha yaklaştı. "Na-Baron'un her an kime ne söylediğini *tam olarak* bileceksin demedim mi sana?" Bir adım

daha. "Ne zaman cariyelerin dairesine gitse bana haber vereceksin demedim mi sana?"

Nefud yutkundu. Alnında ter damlaları birikmişti.

Baron dümdüz, neredeyse vurgusuz bir sesle konuştu: "Bütün bunları söylemedim mi sana?"

Nefud başıyla onayladı.

"Ve bana gönderilen tüm köle oğlanları kontrol edeceksin ve bunu *bizzat* kendin yapacaksın demedim mi sana?"

Nefud yine başıyla onayladı.

"Bu akşam bana gönderilen oğlanın bacağındaki lekeyi kazara mı görmedin?" diye sordu Baron. "Acaba sen..."

"Amca."

Baron hızla dönüp kapı aralığında duran Feyd-Rautha'ya dik dik baktı. Yeğeninin şu anda burada olması... genç adamın pek gizleyemediği telaşlı görünüşü... tüm bunlar pek çok şeyi açığa çıkarıyordu. Feyd-Rautha'nın, Baron'un üzerine yoğunlaşmış kendi casusluk sistemi vardı.

"Odamda kaldırılmasını istediğim bir ceset var," dedi Baron, kalkanının en iyisi olmasına şükretti ve elini cüppesinin altındaki fırlatıcı silahında tuttu.

Feyd-Rautha sağ taraftaki duvarın önünde duran iki muhafıza şöyle bir bakıp başıyla işaret etti. Bu ikisi diğerlerinden ayrılıp hızla kapıdan çıktılar ve Baron'un dairesine doğru koşturdular.

Demek bu ikisi, ha? diye düşündü Baron. *Ohoo, bu küçük canavarın komplo kurmak konusunda hala öğreneceği çok şey var!"*

"Umarım köle dairesinde her şey yolundadır, Feyd," dedi Baron.

"Kölecibaşıyla keops oynuyordum," dedi Feyd-Rautha ve şöyle düşündü: *Nerede hata yaptık acaba? Belli ki amcama gönderdiğimiz oğlan öldürülmüş. Halbuki bu iş için biçilmiş kaftandı. Hawat bile daha iyi bir seçim yapamazdı. Oğlan mükemmeldi!*

"Demek piramit satranç oynuyordun," dedi Baron. "Ne hoş. Kazandın mı?"

"Ben... ha, evet, Amca." Feyd-Rautha huzursuzluğunu bastırmak için çaba harcadı.

Baron parmaklarını şaklattı. "Nefud, tekrar gözüme girmek ister misin?"

"Efendimiz, ben ne yaptım ki?" dedi Nefud titrek bir sesle.

"Şimdi bunun önemi yok," dedi Baron. "Feyd kölecibaşını keopsta yenmiş. Duydun, değil mi?"

"Evet... Efendimiz."

"Yanına üç adam alıp kölecibaşına gitmeni istiyorum," dedi Baron. "Kölecibaşını boğun, işiniz bitince cesedi bana getirin ki işi doğru dürüst yapıp yapmadığınıza bakayım. Böyle acemi satranç oyuncularını yanımızda çalıştıramayız."

Feyd-Rautha'nın beti benzi attı, bir adım ilerledi. "Ama Amca, ben..."

"Sonra, Feyd," dedi Baron ve eliyle geri çekilmesini işaret etti. "Daha sonra."

Köle oğlanın cesedi için Baron'un dairesine gitmiş olan iki muhafız, aralarında sarkan ve kolları yerde sürüklenen yükleriyle yalpalayarak sofa kapısının önünden geçti. Baron adamlar gözden kayboluncaya kadar onları izledi.

Nefud, Baron'un yanına geldi. "Kölecibaşını şimdi mi öldürmemi istiyorsunuz, Efendim?"

"Şimdi," dedi Baron. "Ve bu işi bitirdiğinde listene şu geçen ikisini de ekle. O cesedi taşıyışlarını hiç beğenmedim. Böyle şeyler özenle yapılmalı. Onların leşlerini de görmek istiyorum."

Nefud, "Efendim," dedi, "eğer herhangi bir şey..."

"Efendin ne emrediyorsa onu yap," dedi Feyd-Rautha. şöyle düşündü: *Şu an umut edebileceğim tek şey kendi postumu kurtarmak.*

Güzel! diye düşündü Baron. *Kayıplarını nasıl kestirip atacağını iyi biliyor.* Ve Baron şunları düşünürken içten iç gülümsedi: *Delikanlı da beni neyin hoşnut edeceğini gazabımdan nasıl zekice kaçabileceğini biliyor. Onu korumam gerektiğini biliyor. Bir gün bırakmak zorunda kalacağım dizginleri alabilecek başka kimim var ki? Bu kadar uygun başka kimsem yok. Ama öğrenmek zorunda! Ve o öğrenirken ben de kendimi korumak zorundayım.*

Nefud kendisine yardım edecek adamlara işaret edip, arkasında onlarla birlikte kapıdan çıktı.

"Benimle odama kadar gelir misin, Feyd?" diye sordu.

"Emrinizdeyim," dedi Feyd-Rautha. Eğilerek selam verirken, *Yakalandım,* diye düşündü.

"Önden buyur," dedi Baron ve kapıyı işaret etti.

Feyd-Rautha'nın korkusunu belli eden yalnızca anlık bir duraksamaydı. *Büsbütün battım mı acaba?* diye sordu kendi kendine. *Sırtıma zehirli bir bıçak mı saplayacak... yavaşça, kalkandan geçirerek? Alternatif bir halefi mi var?*

Bu dehşet anını yaşasın, diye düşündü Baron yeğeninin arkasından yürürken. *Yerime geçecek ama ben istediğim zaman. Kurduğum şeyi yıkmasına izin vermeyeceğim!*

Feyd-Rautha çok hızlı yürümemeye çalıştı. Sanki vücudu darbenin ne zaman geleceğini merak ediyormuşçasına sırtının karıncalandığını hissetti.

Kasları bir gerilip bir gevşiyordu.

“Arrakis'ten gelen son haberi duydun mu?" diye sordu Baron

"Hayır, Amca."

Feyd-Rautha kendisini arkaya bakmamak için zorladı. Hizmetkarların kanadından çıkan koridora saptı.

"Fremenlerin yeni bir kahinleri, bir tür dinsel liderleri var," dedi Baron. "Ona Muad'Dib diyorlar. Gerçekten çok komik. 'Fare' anlamına geliyor. Rabban'a, bırak dinlerini uygulasınlar, dedim. Bu onları meşgul eder."

"Bu çok ilginç, Amca," dedi Feyd-Rautha. Amcasının dairesine giden özel koridora saparken şunları düşünüyordu: *Acaba neden bana dinden bahsediyor? Bana gizli bir ipucu mu veriyor?*

"Ya, öyle değil mi?" dedi Baron.

Baron'un dairesine geldiler, kabul salonunu geçip yatak odasına girdiler. Bir boğuşmanın belli belirsiz işaretleri karşıladı onları... yerinden kaymış bir süspansörlü lamba, yerde bir yastık, açılıp yatak askısına dolanmış bir sakinleştirici kayış.

"Zekice bir plandı," dedi Baron. Vücut kalkanının ayarını maksimuma getirdi, yüzünü yeğenine dönerek durdu. "Ama yeterince değil. Söyle bana, Feyd, neden beni kendin vurmadın? Yeterince fırsatın oldu."

Feyd-Rautha bir süspansörlü koltuk buldu, teklifsizce otururken içten içe omuz silkti.

Şimdi cesur olmalıyım, diye düşündü.

"Ellerimin temiz kalması gerektiğini bana siz öğrettiniz."

"Ya, evet," dedi Baron. "İmparator'un karşısına çıktığında, bu işi yapmadığını dürüst bir şekilde söyleyebilmelisin. İmparator'un yanı başındaki cadı sözlerini duyacak, doğru söyleyip söylemediğini bilecektir. Evet. Seni bu konuda uyarmıştım."

"Neden bir Bene Gesserit satın almayı hiç düşünmediniz, Amca?" diye sordu Feyd-Rautha. "Yanınızda bir Doğru Söyleten..."

"Zevklerimi bilirsin!" dedi Baron sertçe.

Feyd-Rautha amcasını inceledi ve şöyle dedi: "Yine de, birisi işe yarayabilir..."

"Ben onlara güvenmem!" diye terslendi Baron. "Konuyu" değiştirmeye çalışma!"

Feyd-Rautha yumuşak bir ses tonuyla konuştu: "Nasıl isterseniz, Amca."

"Birkaç yıl önce arenadaki bir dövüşü hatırlıyorum," dedi Baron. "O gün bir köle seni öldürmek için ayarlanmış gibi görünüyordu. Gerçekten böyle mi olmuştu?"

"Bu çok uzun zaman önceydi, Amca. Ayrıca, ben..."

"Kıvırma lütfen," dedi Baron, sesindeki gerginlik kızgınlığını nasıl dizginlediğini ortaya koyuyordu.

Feyd-Rautha amcasına bakıp şöyle düşündü: *Biliyor, yoksa sormazdı.*

"O bir hileydi, Amca. Kölecibaşınızı gözden düşürmek için ben düzenlemiştim."

"Çok zekice," dedi Baron. "Aynı zamanda cesurca. O köle-gladyatör neredeyse seni öldürüyordu, değil mi?"

"Evet."

"Cesur olduğun kadar maharetli ve kurnaz da olsaydın gerçekten zorlu biri olurdun." Baron kafasını iki yana salladı. Ve Arrakis'teki o korkunç günden bu yana birçok kez olduğu gibi, Mentat'ı Piter'ı kaybettiği için üzüldüğünü fark etti. Hassas ve şeytani bir inceliğe sahip bir adamdı. Yine de bu onu kurtarmaya yetmemişti. Baron tekrar kafasını iki yana salladı. Bazen kadere akıl sır ermiyordu.

Feyd-Rautha gözlerini yatak odasmda gezdirip boğuşmanın izlerini inceledi ve amcasının öylesine dikkatlice hazırladıkları köleyi nasıl yendiğini merak etti.

"Onu nasıl mı yendim?" diye sordu Baron. "Eee, Feyd... bırak da bu yaşta kendimi korumak için bazı silahlarım olsun. En iyisi bu süreyi bir pazarlık yaparak geçirelim"

Feyd-Rautha gözlerini ona dikti. *Pazarlık! Demek beni hala varisi olarak görüyor. Yoksa niye pazarlık etsin insan dengiyle ya da dengine yakın olanla pazarlık eder!*

"Ne pazarlığı, Amca?" Ve Feyd-Rautha içini dolduran coşkuyu ele vermeyen, sakin ve makul bir ses tonuyla konuştuğu için kendisiyle gurur duydu.

Baron da bu kontrolü fark etti. Başıyla onayladı. "Sen iyi bir malzemesin, Feyd. Ben iyi malzemeyi ziyan etmem. Bununla birlikte senin için ifade ettiğim gerçek değeri anlamamak konusunda ısrarlısın. Dik kafalısın. Seni niçin son derece değerli biri olarak neden korunmam gerektiğini anlamıyorsun. Bu..." Yatak odasındaki boğuşmanın işaretlerini gösterdi. "Bu aptallıktı. Aptallığı ödüllendirmem."

Sadede gel, seni yaşlı aptal! diye düşündü Feyd-Rautha.

"Benim yaşlı bir aptal olduğumu düşünüyorsun," dedi Baron. "Seni bu fikrinden vazgeçirmeliyim."

"Bir pazarlıktan bahsediyordunuz."

"Aaah ah, gençlerin sabırsızlığı," dedi Baron. "Evet, bak, işin özü şu; hayatıma kasteden bu aptalca girişimlere son vereceksin. Ve sen hazır olduğunda, ben, senin yolunu açacağım. Danışman pozisyonuna çekilip koltuğu sana bırakacağım."

"Bir köşeye mi çekileceksiniz, Amca?"

"Hala benim aptal olduğumu düşünüyorsun," dedi Baron "ve bu söylediklerim de bunu doğruluyor, öyle mi? Sana yalvardığımı düşünüyorsun! Adımlarına dikkat et, Feyd. O köle oğlanın bacağına yerleştirdiğin kalkanlı iğneyi bu yaşlı aptal yutmadı. Tam da elimi koyacağım yerin altına, ha? Ufacık bir basınç ve... cıırt! Yaşlı aptalın avucunda zehirli bir iğne. Ahh Feyd..."

Başını iki yana sallayan Baron şöyle düşündü: *İşe de yarayacaktı, eğer Hawat beni uyarmamış olsaydı. Neyse, varsın delikanlı komployu tek başıma anladığımı sansın. Bir açıdan öyle oldu. Hawat'ı, Arrakis enkazından kurtaran bendim. Ve bu delikanlının benim cesaretime daha fazla saygı duyması gerekiyor.*

Kendi kendisiyle mücadele eden Feyd-Rautha, sesini çıkarmadı. *Dürüst mü acaba? Gerçekten bir köşeye çekilmek mi istiyor? Neden olmasın? Eğer dikkatli hareket edersem bir gün onun yerine geçeceğimden eminim. Sonsuza dek yaşayamaz Belki de bu süreci hızlandırmaya çalışmak aptallıktı.*

"Bir pazarlıktan bahsediyordunuz," dedi Feyd-Rautha. "Vereceğimiz sözü tutmak için nasıl yemin edeceğiz?"

"Birbirimize nasıl güvenebileceğiz, öyle mi?" diye sordu Baron. "Imm, Feyd, seninle ilgili kısmı şu; seni izlemesi için Thufir Hawat'ı görevlendiriyorum. Bu konuda Hawat'ın Mentat yeteneklerine güveniyorum. Beni anlıyor musun? Ve bana gelince, verdiğim söze güveneceksin. Ama sonsuza dek yaşayamam, değil mi, Feyd? Ve belki de şimdi, benim bildiğim ve senin *bilmen gereken* şeyler olduğundan şüphelenmeye başladın."

"Ben size söz veriyorum, siz bana ne veriyorsunuz?" diye sordu Feyd-Rautha.

"Yaşamana izin vereceğim," dedi Baron. Feyd-Rautha tekrar amcasını inceledi. *Beni izlemesi için Hawat'ı görevlendiriyor. Onun kölecibaşına mal olan gladyatör numarasını Hawat'ın planladığını söylesem ne derdi? Büyük olasılıkla, Hawat'ı gözden düşürmek için yalan söylüyorsun derdi. Yo, yardımsever Thufir bir Mentat ve bu an için hazırlıklıdır."*

"Eee, ne diyorsun?" diye sordu Baron.

"Ne diyebilirim ki? Kabul ediyorum elbette."

Ve Feyd-Rautha şöyle düşündü: *Hawat! Kendi çıkarı için bizi birbirimize düşürüyor... öyle mi? Köle oğlan girişiminde ona danışmadığım için mi amcamın tarafına geçti?*

"Seni izlemesi için Hawat'ı görevlendirmem konusunda hiçbir şey söylemedin," dedi Baron.

Feyd-Rautha'nın burun deliklerinin genişlemesi kızgınlığını ele verdi. Hawat'ın adı Harkonnen ailesi için çok uzun yıllardır bir tehlike işaretiydi... ve bu adın artık yeni bir anlamı vardı; hala tehlikeli.

"Hawat tehlikeli bir oyuncak," dedi Feyd-Rautha.

"Oyuncak mı? Salaklaşma. Hawat'a sahip olmakla neye sahip olduğumu ve bunu nasıl kontrol edeceğimi biliyorum. Hawat'ın derin duyguları var, Feyd. Korkulacak adam duyguları olmayandır. Ama derin duygular... ah, işte onlar ihtiyaçlarına göre şekillendirilebilir."

"Amca, sizi anlamıyorum."

"Evet, bu belli oluyor."

Feyd-Rautha'nın gözkapaklarının titremesi kızgınlığını ele verdi.

"Hawat'ı da anlamıyorsun," dedi Baron.

Sen de öyle! diye düşündü Feyd-Rautha

"Hawat şu anki durumu için kimi suçlar?" diye sordu Baron. "Beni mi? Kesinlikle. Ama o Atreideslerin maşasıydı ve yıllarca beni alt etti; ta ki İmparatorluk müdahale edene kadar. Olayı böyle görüyor. Bana duyduğu nefret artık sıradan bir şey. Beni her zaman alt edebileceğine inanıyor. Buna inandığı için kendisi kaybediyor. Çünkü dikkatini istediğim yere yönlendiriyorum... İmparatorluk'a." Bu yeni gerçekleri anlamasının yarattığı

gerilim Feyd-Rautha'nın alnının kırışmasına ve dudaklarının bir çizgi halini almasına neden oldu. "İmparator'a karşı mı?"

Sevgili yeğenim bunun tadına baksın, diye düşündü Baron. *Kendi kendine şöyle desin "İmparator Feyd-Rautha Harkonnen!" Kendi kendine bunun ne kadar değerli olduğunu sorsun. Bu rüya, onu gerçekleştirebilecek yaşlı bir amcanın yaşamına kesinlikle değer!*

Feyd-Rautha diliyle dudaklarını yavaşça ıslattı. Bu yaşlı aptalın söylediği doğru olabilir miydi? Bu işin içinde başka bir iş vardı.

"Peki Hawat'ın bununla ne ilgisi var?" diye sordu Feyd-Rautha.

"İmparator'dan intikam almak için bizi kullandığını düşünüyor."

"Peki bunu başardıktan sonra ne olacak?"

"İntikamın ötesini düşünmüyor. Hawat başkalarına hizmet etmek zorunda olan bir adam ve bunu kendisi bile bilmiyor."

"Hawat'tan çok şey öğrendim," diye onayladı Feyd-Rautha; ve bu sözler ağzından çıkarken doğruluklarını hissetti. "Ama her öğrendiğim yeni şeyle birlikte, ondan kurtulmamız... hemen kurtulmamız gerektiğini daha çok hissediyorum."

"Seni izlemesi fikrinden hoşlanmadın mı?"

"Hawat herkesi izliyor."

"Ve seni tahta geçirebilir. Hawat cin gibidir. Tehlikelidir, üç kağıtçıdır. Ama yine de panzehiri vermeye devam edeceğim. Bir kılıç da tehlikelidir, Feyd. Ama kılıcın kını vardır. Zehir Hawat'in içinde. Panzehiri çekince ölüm onun kını olacak."

"Bir açıdan arena gibi," dedi Feyd-Rautha. "Hilelerin içindeki hilelerin içinde hileler. Gladyatörün ne tarafa eğildiğini, ne tarafa baktığını, hançerini nasıl tuttuğunu görmek için izlersin."

Bu sözlerin amcasının hoşuna gittiğini görerek kendi kendisini takdir etti ama şöyle düşündü: *Evet! Arena gibi! Hançerin keskin ağzı da akıl!*

"Artık bana nasıl ihtiyacın olduğunu anladın," dedi Baron. "Hala işe yararım, Feyd."

İşe yaramayacak kadar körleşene dek kullanılacak bir kılıç, diye düşündü Feyd-Rautha.

"Evet, Amca," dedi.

"Ve şimdi," dedi Baron, "ikimiz köle dairesine gideceğiz. Ve sen zevk kanadındaki bütün kadınları kendi ellerinle öldürürken ben seyredeceğim."

"Amca!"

"Başka kadınlar olacaktır, Feyd. Ama bana karşı yapacağın bir hatanın cezasız kalamayacağını söylemiştim."

Feyd-Rautha'nın yüzüne kan hücum etti. "Amca, siz..."

"Cezanı kabul edeceksin ve bundan ders alacaksın," dedi Baron.

Feyd-Rautha, amcasının şeytanca bir zevk aldığını belli eden bakışlarına karşılık verdi. *Ve bu geceyi hatırlamalıyım,* diye düşündü. *Ve bu geceyi hatırlayarak başka geceleri de hatırlamalıyım.*

"Reddetmeyeceksin," dedi Baron.

Reddetseydim ne yapabilirdin ki, moruk? diye sordu Feyd-Rautha kendi kendine. Ama başka bir cezanın, belki de daha şeytani bir cezanın, onu eğecek daha vahşi bir manivelanın olabileceğini biliyordu.

"Seni tanıyorum, Feyd," dedi Baron. "Reddetmeyeceksin."

Pekala, diye düşündü Feyd-Rautha. *Şimdi sana ihtiyacım var. Bunu anlıyorum. Pazarlık yapıldı. Ama sana daima ihtiyacım olmayacak Ve... bir gün...*

İnsanın bilinçaltının derinliklerinde, bir anlam ifade eden, mantıklı bir kainata duyulan yaygın bir ihtiyaç vardır. Lâkin hakiki kainat daima mantığın bir adım ötesindedir.

- Prenses Irulan'ın yazdığı "Muad'Dib'in Vecizeleri"nden

Birçok Büyük Ev yöneticisiyle karşılıklı oturdum ama bundan daha iğrenç ve tehlikeli bir domuz hiç görmemiştim, dedi Thufir Hawat kendi kendine.

"Benimle açık açık konuşabilirsin, Hawat," diye gürledi Baron. Süspansörlü koltuğunda arkasına yaslandı, yağ katlarının arasındaki gözleriyle Hawat'a delici bakışlar savurdu.

Yaşlı Mentat, kendisiyle Baron Vladimir Harkonnen arasında duran masaya baktı, masanın dokusunun ne kadar muhteşem olduğunu fark etti. Bu bile Baron'u değerlendirirken göz önünde bulundurulması gereken bir faktördü; tıpkı bu özel konferans odasının kırmızı duvarları ve daha ağır bir misk kokusunu gizleyen havadaki hafif, tatlı ot kokusu gibi.

"Rabban'a o uyarıyı göndermemi sağlaman boşuna değildi," dedi Baron.

Hawat'in kayış gibi olmuş yaşlı suratındaki kayıtsızlık değişmedi ve duyduğu tiksintiyi hiçbir şekilde ele vermedi. "Birçok şeyden şüpheleniyorum, Efendim." dedi.

"Evet. Imm, Salusa Secundus'la ilgili şüphelerinde Arrakis'in nasıl bir yer tuttuğunu öğrenmek istiyorum. Bana, İmparator'un, Arrakis'le kendi gizemli hapis gezegeni arasındaki benzerlikler yüzünden telaşlandığını söylemen yeterli değil. Bak, Rabbanı uyarmak için acele etmemin tek nedeni, kuryenin bu Heighliner'la gitmek zorunda olması. Sen hiçbir gecikme olamaz dedin. Kabul. Ama şimdi bir açıklama bekliyorum."

Lafı ağzında geveleyip duruyor, diye düşündü Hawat. *Bir kaşını kaldırarak ya da bir el hareketiyle bana bir şey anlatabilen Leto gibi değil. Tek bir sözcüğü söyleyiş tarzıyla tüm bir cümleyi ifade eden Yaşlı Dük gibi de değil. Bu bir ahmak! Onu yok etmek insanlığa bir hizmet olur.*

"Bana tam ve eksiksiz bir açıklama yapmadan buradan ayrılmayacaksın," dedi Baron.

"Salusa Secundus'tan çok sıradan bir şeymiş gibi bahsediyorsunuz," dedi Hawat.

"Orası mahkumların gönderildiği bir sürgün yeri," dedi.

Baron. "Galaksideki en berbat serseriler Salusa Secundus'a gönderilir. Başka ne bilmemiz gerekiyor?"

"Hapis gezegenindeki koşullar hiçbir yerde olmadığı kadar acımasızdır," dedi Hawat. "Yeni gelen mahkumlar arasında ölüm oranının yüzde altmıştan yüksek olduğunu duydunuz. İmparator'un orada her çeşit baskıyı uyguladığını duydunuz. Tüm bunları duydunuz ve hiç soru sormadınız, ha?"

"İmparator, hapishanesinin Büyük Evler tarafından incelenmesine izin vermez," diye homurdandı Baron, "Ama o da benim zindanlarımı görmedi."

"Ve Salusa Secundus'u merak etmek ise... ı-ıhh..." Hawat kemikli parmaklarından birini dudaklarına götürdü, "...engellenir."

"Demek, orada yapmak zorunda kaldığı bazı şeylerle pek gurur duymuyor!"

Hawat'ın dudaklarına belli belirsiz bir gülümseme değdi geçti. Baron'a bakarken, ışıtübün ışığında gözleri parladı. "İmparator'un Sardokarlarını nereden bulduğunu hiç merak etmediniz mi?"

Baron dolgun dudaklarını büzdü. Yüz hatları dudağını sarkıtmış bir bebeğe benzedi, huysuz bir ses tonuyla konuştu: "Niye... asker topluyor... yani, devşirmeleri varken ve askere..."

"Hah!" dedi Hawat sertçe. "Sardokarların kahramanlıkları hakkında duyduğunuz hikayeler söylenti değil, öyle değil mi? Bunları, Sardokarlara karşı savaşıp da sağ kalabilen birkaç kişi anlattı, öyle değil mi?"

"Sardokarlar mükemmel savaşçılardır şüphesiz," dedi Baron. "Ama bence, benim lejyonlarım..."

"Onların yanında bir turist kafilesi gibi kalırlar!" diye terslendi Hawat. "İmparator'un, Atreides Evi'ne neden düşman olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsunuz?"

"Bu senin yorumuna açık bir konu değil," diye uyardı Baron.

Bu konuda İmparator'u harekete geçirenin ne olduğunu onun bile bilmemesi mümkün mü acaba? diye sordu Hawat kendi kendine.

"Beni hangi iş için kiraladıysanız o işle ilgili her alan benim yorumuma açıktır," dedi Hawat. "Ben bir Mentat'ım. Bir Mentat'ın bilgi alma ve hesaplama yollarını tıkamamalısınız."

Baron uzun bir süre gözlerini ona dikti ve sonra şöyle dedi: "Ne söylemen gerekiyorsa söyle, Mentat."

"İmparator Padişah, Atreides Evi'ne düşman oldu; çünkü Dük'ün Başsavaşçıları Gurney Halleck ve Duncan Idaho, Sardokarlar kadar iyi olan savaşçı bir birlik, *küçük* bir savaşçı birlik eğitmişlerdi. Hatta bazıları onlardan daha iyiydi. Dük birliğini büyütebilecek ve her parçasını İmparator'un birlikleri kadar güçlü kılabilecek durumdaydı."

Baron bu açıklamayı kafasında tarttı, ardından: "Arrakis'in bununla ne ilgisi var?" diye sordu.

"Arrakis, en acımasız sağ kalma eğitiminden geçmiş askerler sağlayan bir kaynak."

Baron başını iki yana salladı. "Fremenleri kastediyor olamazsın, öyle değil mi?"

"Fremenleri kastediyorum."

"Pöh! O halde neden Rabban'ı uyarıyoruz ki? Sardokarların soykırımı ve Rabban'ın zulmünden sonra bir avuçtan fazla Fremen kalmış olamaz."

Hawat sessizce bakmaya devam etti.

"Bir avuçtan fazla olamazlar," diye tekrarladı Baron, "Rabban sırf geçen sene altı bin Fremen öldürdü!"

Hawat hala ona bakıyordu.

"Ve bir önceki yıl dokuz bin," dedi Baron. "Sardokarlar da gitmeden önce en az yirmi bin tanesinin hesabını görmüş olmalı."

"Son iki yılda Rabban'ın birliğinin kayıpları ne kadar?" diye sordu Hawat.

Baron gerdanını ovuşturdu. "Şey, tabii, oldukça yoğun biri şekilde asker topluyordu. Ajanları oldukça büyük vaatlerde bulunuyor ve..."

"Yuvarlak hesap otuz bin diyebilir miyiz?" diye sordu Hawat.

"Bu birazcık yüksek gibi," dedi Baron.

"Bilakis," dedi Hawat. "Rabban'ın raporlarının satır aralarını ben de sizin kadar okuyabiliyorum. Ve ajanlarımızdan bana gelen raporları siz de mutlaka anlamışsınızdır."

"Arrakis zalim bir gezegen," dedi Baron. "Fırtınaların yol açtığı kayıplar..."

"Bu sayıya fırtınanın kaç kişi eklediğini ikimiz de biliyoruz," dedi Hawat.

"Ne olmuş otuz bin kişi kaybettiyse?" diye sordu Baron ve yüzüne kan hücum etti.

"Sizin hesabınıza göre," dedi Hawat, "iki yılda on beş bin kişi öldürürken, bu sayının iki katı kadar kayıp verdi. Sardokarların da yirmi bin kişi, belki de biraz daha fazlasını öldürdüğünü söylediniz. Arrakis'ten

dönüşleri için hazırlanan nakliye manifestolarını gördüm. Eğer yirmi bin kişi öldürmüşlerse, onların kaybı nerdeyse bire beş oranında. Neden bu sayılarla yüzleşmiyor ve ne ifade ettiklerini anlamıyorsunuz?"

Baron buz gibi bir ahenkle konuştu: "Bu senin işin, Mentat. Ne ifade ediyorlar?"

"Duncan Idaho'nun gittiği siyeçte kaç kişi olduğunu size söylemiştim," dedi Hawat. "Her şey uyuyor. Eğer bu siyeç topluluklarından sadece iki yüz elli tane varsa, nüfusları beş milyon civarında olmalı. Benim tahminime göre bu topluluklardan en az bunun iki katı kadar var. Böyle bir gezegende nüfus dağınık olur."

"On milyon mu?"

Baron'un gerdanı şaşkınlıkla titreşti.

"En azından."

Baron dolgun dudaklarını büzdü. Boncuk gibi gözlerini kırpmadan Hawat'a baktı. *Bu gerçek Mentat hesaplaması mı acaba?* diye düşündü. *Nasıl böyle bir şey olur da kimse şüphelenmez?*

"Doğum oranlarının artış miktarını bile etkili bir şekilde düşüremedik," dedi Hawat. "Biz sadece daha az başarılı örneklerini ayıkladık, güçlü olanları daha da güçlenmeleri için bıraktık... tıpkı Salusa Secundus'taki gibi."

"Salusa Secundus!" diye bağırdı Baron. "İmparator'un hapis gezegeniyle bunun ne ilgisi var?"

"Salusa Secundus'ta sağ kalan biri diğerlerinin çoğundan daha dayanıklı olmaya başlar," dedi Hawat. "Buna en iyi askeri eğitim de eklendiği zaman..."

"Saçmalık! Senin iddiana göre, yeğenimin onlara yaptığı bu zulümden sonra, *ben* Fremenlerin arasından asker toplayabilirim."

Hawat yumuşak bir sesle konuştu: "Siz kendi birliklerinize hiç zulmetmiyor musunuz?"

"Şey... ben... ama..."

"Zulüm göreceli bir şeydir," dedi Hawat. "Sizin savaşçılarınız çevrelerindeki savaşçılardan çok daha iyiler, değil mi? Baron'un askeri olmanın alternatifinin hoş bir şey olmadığını görüyorlar, değil mi?"

Sessiz kalan Baron'un gözleri dalmıştı. Olasılıklar... Yoksa Rabban bilmeden Harkonnen Evi'ne en güçlü silahı mı sağlamıştı?

Hemen ardından şöyle dedi: "Bu askerlerin sadakatinden nasıl emin olabilirsin?"

"Onları, müfrezeden büyük olmayan küçük gruplar halinde alırdım," dedi Hawat. "Bu zulmün etkisinden çıkarır ve alt yapılarını anlayan, tercihen onlarla aynı zulmü yaşamış insanlardan oluşan eğitici bir kadroyla birlikte izole ederdim. Ondan sonra da, gezegenlerinin kendileri gibi üstün canlılar üreten gizli bir eğitim alanı olduğu sırrını kulaklarına fısıldayıp onları dolduruşa getirirdim. Ve bütün bunlar olup biterken, onlara böyle üstün canlıların neler kazanabileceğini gösterirdim, zengin bir yaşam, güzel kadınlar, şık konaklar... ne isterlerse."

Baron başını onaylarcasına sallamaya başladı. "Sardokarların kendi yurtlarında yaşadıkları gibi."

"Askerler, zamanla, Salusa Secundus gibi bir yerin onları… seçkinleri ürettiği için mazur görülebileceğine inanmaya başlarlar. En sıradan Sardokar askeri, birçok açıdan bir Büyük Ev'in herhangi bir üyesinin yaşamı kadar haşmetli bir yaşam sürer."

"Olağanüstü bir fikir!" diye fısıldadı Baron.

"Benim şüphelerimi paylaşmaya başladınız," dedi Hawat.

"Böyle bir şey nerede başladı?" diye sordu Baron.

"Ha, evet: Corrino Evi nereden geldi? İmparator ilk mahkum gruplarını göndermeden önce Salusa Secundus'ta kimse var mıydı? Anne tarafından kuzen olan Dük Leto bile bunu asla kesin olarak bilemedi. Böyle sorular sorulması engellenirdi."

Baron'un gözleri düşünceyle donuklaştı. "Evet, çok dikkatlice korunmuş bir sır. Her aracı kullanarak..."

"Hem orada gizleyecek ne var ki?" diye sordu Hawat. "İmparator Padişah'ın bir hapis gezegeni olması mı? Bunu herkes biliyor. Onun..."

"Kont Fenring!" dedi Baron pat diye.

Konuşmayı kesen Hawat, şaşkınlık içinde kaşlarını çatarak Baron'u inceledi: "Ne olmuş Kont Fenring'e?"

"Birkaç yıl önce yeğenimin doğum gününde," dedi Baron. "Şu İmparatorluk züppesi Kont Fenring, resmi gözlemci olarak ve... ımm, imparatorla aramda bir iş anlaşmasını sonuçlandırmak için geldi."

"Eee?"

"Ben... ımm, konuşurken, sanırım Arrakis'i bir hapis gezegeni haline getirmekle ilgili bir şeyler söyledim. Fenring..."

"Tam olarak ne söylediniz?" diye sordu Hawat.

"Tam olarak mı? Bu uzun bir zaman önceydi ve..."

"Efendim Baron, hizmetlerimden en iyi şekilde yararlanmak istiyorsanız, bana yeterli bilgi vermelisiniz. Bu konuşma kaydedilmedi mi?"

Kızgınlıktan Baron'un yüzüne kan hücum etti. "Sen de Piter kadar kötüsün! Hiç hoşlanmam böyle..."

"Piter artık yanınızda değil, Efendim," dedi Hawat. "Hazır laf açılmışken, Piter'ın başına *ne* gelmişti?"

"Benimle fazla içli dışlı olmuştu, benden çok şey istemeye başlamıştı."

"Yararlı bir adamı ziyan etmeyeceğinize dair beni ikna etmiştiniz," dedi Hawat. "Tehditler savurup kaçamak cevaplar vererek beni ziyan mı edeceksiniz? Kont Fenring'e ne söylediğinizden bahsediyorduk."

Baron'un yüzü yavaş yavaş sakinleşti. *Zamanı gelince,* diye düşündü. *Bana karşı tavrını hatırlayacağım. Evet Hatırlayacağım.*

"Bir dakika," dedi Baron ve büyük salondaki konuşmayı düşündü. Durdukları sessizlik konisini gözünün önüne getirmesi işe yaradı.

"Şöyle bir şeyler söylemiştim," dedi Baron. "‘İmparator, belli sayıda ölümün her zaman işin bir parçası olduğunu bilir. İş gücü kayıplarımızdan bahsediyordum. Sonra Arrakis sorununa başka bir çözüm düşünmekle ilgili bir şeyler söyledim ve İmparator'un hapis gezegeninin onu taklit etmek için bana ilham verdiğini söyledim."

"Cadı soyu!" dedi Hawat sertçe. "Fenring ne dedi?"

"İşte o zaman beni seninle ilgili sorguya çekmeye başladı."

Hawat arkasına yaslanıp düşünceli bir şekilde gözlerini kapadı. "Demek bu yüzden Arrakis'le ilgilenmeye başladılar," dedi. "Neyse, olan olmuş." Gözlerini açtı. "Şimdiye kadar Arrakis'in her yerine casuslarını yerleştirmişlerdir. İki yıl!"

"Ama benim masum önerim kesinlikle..."

"Bir İmparator'un gözünde hiçbir şey masum değildir! Rabban'a ne talimat verdiniz?"

"Sadece, Arrakis'e bizden korkmayı öğretecekti."

Hawat başını iki yana salladı. "Şimdi iki seçeneğiniz var, Baron. Ya yerlileri öldürüp onları kırıp geçirirsiniz ya da..."

"Bir iş gücünü olduğu gibi ziyan mı edeyim?"

"İmparator'un hala arkasına takabildiği şu Büyük Evler'le buraya gelip Giedi Prime'ı kabak gibi oymasını mı tercih ederdiniz?"

Baron, Mentat'ını inceledi, ardından: "Bunu yapmaya kalkışamaz!"

"Kalkışamaz mı?"

Baron'un dudakları titredi. "Alternatifin nedir?"

"Sevgili yeğeniniz Rabban'a sırt çevirin."

"Sırt çev..." Baron susup gözlerini Hawat'a dikti.

"Ona ne birlik gönderin ne de herhangi bir şekilde yardım. Arrakis'te işleri nasıl berbat bir şekilde yürüttüğünü duyduğunuzu ve en kısa sürede bunu düzeltmeye yönelik önlemler almayı plandığınızı bildirmek dışında mesajlarına yanıt vermeyin. Mesajlarınızdan bazılarının İmparatorluk casuslarının eline geçmesini ayarlarım."

"Peki ya bahar ne olacak, kazançlar.

"Kârdan Baronluk payınızı talep edin ama taleplerinizin şekli konusunda dikkatli olun. Rabban'dan sabit tutarlar isteyin. Biz..."

Baron ellerini avuçları yukarı gelecek şekilde çevirdi. "Ama nasıl emin olabiliriz ki o sinsi yeğenimin..."

"Arrakis'te hala casuslarımız var. Rabban'a koyduğunuz bahar kotalarını karşılamasını yoksa görevden alınacağını söyleyin."

"Ben yeğenimi tanırım," dedi Baron. "Bu yalnızca onun halka daha fazla zulmetmesine yol açacaktır."

"Tabii ki öyle olacak!" dedi Hawat sertçe. "Bunun şu anda kesilmesini istemiyorsunuz! Siz sadece kendi ellerinizin temiz kalmasını istiyorsunuz. Bırakın Rabban sizin için Salusa Secundus'unuzu yaratsın. Ona mahkum göndermeye bile gerek yok. Gereken nüfusa sahip. Eğer Rabban bahar kotanızı karşılamak için halkını çalışmaya zorlarsa, o zaman İmparator'un şüphelenip başka bir sebep aramasına gerek kalmayacaktır. Bu, gezegene işkence çektirmek için yeterli bir sebep. Ve siz Baron, herhangi bir söz ya da hareketle bunun için başka bir sebep olduğunu belli etmeyeceksiniz."

Baron, ses tonundaki şakayla karışık hayranlığı engelleyemedi. "Ay, Hawat, çok üçkağıtçısın. Peki Arrakis'e gidip Rabban'ın hazırladığı şeyden nasıl yararlanacağız?"

"En basiti bu, Baron. Her yıl kotayı biraz artırırsanız, yakında orada bir çıban başı oluşur. Üretim düşer. Rabban'ı görevden alıp... karışıklığı düzeltmek için kendiniz başa geçersiniz."

"Uyar," dedi Baron. "Ama bütün bunlardan bıktım usandım. Arrakis'i benim için ele geçirecek başka birini hazırlıyorum"

Hawat karşısındaki toparlak suratı incedi. Yaşlı asker-casus başını onaylarcasına yavaş yavaş sallamaya başladı. "Feyd-Rautha," dedi. "Demek şu andaki zulmün sebebi bu. Siz de çok üçkağıtçısınız, Baron. Belki de bu iki entrikayı birleştirebiliriz. Evet. Sizin Feyd-Rautha Arrakis'e gidip onların kurtarıcısı olabilir. Halkın gönlünü kazanabilir. Evet."

Baron gülümsedi. Ve gülümserken kendi kendine sordu: *Peki bunun, Hawat'ın kişisel planıyla ne ilgisi var?*

Çıkmasına izin verildiğini anlayan Hawat, kalkıp kırmızı duvarlı odadan ayrıldı. Yürürken, Arrakis'le ilgili hesaplamaların hepsinde ortaya çıkan rahatsız edici bilinmeyenleri bastıramıyordu. Kaçakçıların arasında saklanan Gurney Halleck'in bildirdiği şu yeni dinsel lider, şu Muad'Dib.

Belki de Baron'a, bırakın bu din istediği yerde, tava ve graben halkları arasında bile gelişsin dememeliydim, diye düşündü kendi kendine. *Ama baskının dinlerin gelişmesine neden olduğu bilinen bir şeydir.*

Ve Halleck'in Fremen savaş taktikleriyle ilgili raporlarını düşündü. Bu taktikler Halleck'i hatırlatıyordu... ve Idaho'yu... ve hatta Hawat'ı.

Idaho kurtuldu mu acaba? diye sordu kendi kendine.

Ama bu boş bir soruydu. Henüz kendine Paul'ün kurtulup kurtulamadığını sormamıştı. Baron'un bütün Atreideslerin öldüğüne inandığını biliyordu. Baron, Bene Gesserit cadısının kendi silahı olduğunu

itiraf etmişti. Ve bu tek bir anlama gelebilirdi; hepsinin sonu... kadının öz oğlunun bile.

Kadının Atreideslere karşı ne zehirli bir nefreti varmış, diye düşündü. *Benim bu Baron'a karşı duyduğum nefret gibi bir şey. Benim darbem de onunki kadar kesin ve mükemmel olacak mı?*

Her şeyde evrenimize ait bir desen vardır. Onun simetrisi, inceliği ve zerafeti, vardır... her zaman gerçek sanatçıların eserlerinde bulacağınız nitelikler. Bunu, mevsim dönümlerinde, kum bulutlarının bir sırt boyunca yayılışında, günlük çalısının öbek öbek dallarında ya da yapraklarının deseninde bulabilirsiniz. Huzur veren ritmler, hareketler ve biçimler bulma ümidiyle, yaşamımızda ve toplumumuzda, bu desenleri taklit etmeye çalışırız. Yine de, en mükemmel olanı ararken tehlikeyle karşılaşma ihtimali vardır. Mükemmel desenin kendi kararlılığını taşıyacağı açıktır. Böyle bir mükemmellikte her şey ölüme doğru ilerler.

- Prenses Irulan'ın yazdığı "Muad'Dib'in Toplu Vecizeleri"nden

Paul Muad'Dib yoğun bahar özü içeren bir yemek yemiş olduğunu hatırladı. Bu anıya tutundu çünkü bu bir kanca noktasıydı ve bu hakim noktadan bakarak son tecrübesinin bir rüya olması gerektiğini söyleyebildi kendi kendine.

Ben bir süreçler tiyatrosuyum, diye düşündü. *Mükemmel olmayan görüntünün, kalıtsal bilinç ve onun korkunç amacının kurbanıyım.*

Ama, kendisine bir şekilde fazla yüklendiği ve zamanın içinde kaybolduğu korkusunu içinden atamadı; geçmiş, gelecek ve şimdi ayrılamayacak bir şekilde birbirine karışmıştı. Bu, bir tür görsel bitkinlikti; biliyordu ki bu, önsezi geleceğini sürekli olarak bir tür anı şeklinde tutma gerekliliğinden kaynaklanıyordu; oysa anı, doğası gereği geçmişe ait bir şeydi.

Bana yemeği Chani hazırladı, dedi kendi kendine.

Ama Chani güneyin derinliklerindeydi, güneşin-sıcak olduğu soğuk ülkedeydi, oğulları II. Leto ile birliktelikte, yeni siyeç kalelerinden birinde gizleniyordu.

Yoksa bu henüz gerçekleşmemiş bir şey miydi?

Hayır, diye yatıştırdı kendi kendini; çünkü kız kardeşi: Acayip Alia, annesi ve Chani'yle birlikte, vahşi bir yaratanın sırtına bağlanmış bir Başrahibe tahtırevanına binip güneye doğru yirmi gümlerlik bir yolculuk yaparak oraya gitmişti.

Dev solucanlara binme fikrinden kaçarak kendi kendine sordu: *Yoksa Alia henüz doğmadı mı?*

Ben razziadaydım, diye hatırladı Paul. *Arrakeen'deki ölülerimizin suyunu geri almak için baskına gitmiştik. Ve ben ölülerin yakıldığı odun yığınında babamdan arta kalanları buldum. Babamın kafatasını. Harg Geçidi'nin yukarısındaki bir Fremen höyüğüne yerleştirdim.*

Yoksa bu henüz olmamış bir şey miydi?

Yaralarım gerçek, dedi Paul kendi kendine. *Yara izleri gerçek. Babamın kafatasının bulunduğu mezar gerçek.*

Hala rüyada gibi olan Paul, Jamis'in karısı Harah'ın, bir gün siyeç koridorundaki bir dövüşü haber vermek için gelmiş olduğunu hatırladı. Bu, kadınlar ve çocuklar güneyin derinliklerine gönderilmeden önce, geçici siyeçte olmuştu. Harah içodanın girişinde durmuştu; siyah saçının yan tarafları, bir zincire takılmış su halkalarıyla arkadan toplanmıştı. Odanın perdesini yana çekmiş ve ona Chani'nin biraz önce birisini öldürdüğünü söylemişti.

Bu gerçekleşti, dedi Paul kendi kendine. *Bu gerçekti, zamanının dışına çekilmiş ve değişebilecek bir şey değildi.*

Paul dışarı fırlayınca, Chani'yi, üstünde kapüşonu geriye atılmış parlak mavi bir cüppeyle, koridorun sarı kürelerinin altında, harcadığı çaba sonucu ince yüz hatları kızarmış bir halde bulduğunu hatırladı. Kız hançer-i figanını kınına sokuyordu. Kalabalık bir grup koridorda yükleriyle birlikte hızla uzaklaşıyordu.

Ve Paul kendi kendine şunları söylediğini hatırladı: Bir ceset taşıdıkları daima anlaşılır.

Chani ona doğru dönünce, siyeçin içindeyken boynuna görünecek şekilde bir iple taktığı su halkaları çıngırdadı.

"Chani, neler oluyor?" diye sordu.

"Teke tek dövüşte sana meydan okumaya gelen birini hakladım, Usul."

"Onu *sen* mi öldürdün?"

"Evet. Ama belki de onu Harah'a bırakmalıydım."

(Ve Paul çevrelerindeki insanların bu sözleri nasıl takdirle karşıladıklarını hatırladı. Harah bile gülmüştü.)

"Ama o *bana* meydan okumaya gelmiş!"

"Beni sihramiz yöntemle sen eğittin, Usul."

"Mutlaka öyle! Ama sen bunu yapmama..."

"Ben çölde doğdum, Usul. Hançer-i figanın nasıl kullanılacağını bilirim."

Paul kızgınlığını bastırıp makul bir şekilde konuşmaya çalıştı. "Bütün bunlar doğru olabilir, Chani, ama..."

"Ben artık siyeçte elküresinin ışığıyla akrep avlayan bir çocuk değilim, Usul. Oyun oynamıyorum."

Paul, ona dik dik baktı ve kayıtsız tavrının altında garip bir zalimlik fark etti.

"O buna layık değildi, Usul," dedi Chani. "Meditasyonunu onun gibilerin bölmesine izin vermem." Yan gözle bakarak yaklaştı, yalnızca onun duyabileceği bir sesle konuştu. "Ve sevgilim, sana meydan okuyacak birisinin *benimle* karşılaştığı ve utanç dolu ölüme Muad'Dib'in kadını

tarafından gönderildiği duyulduğu zaman meydan okuyacakların sayısı azalacaktır."

Evet, dedi Paul kendi kendine, *bu kesinlikle oldu. Bu gerçek-geçmiş. Ve meydan okuyarak Muad'Dib'in yeni bıçağını sınayanların sayısı belirgin bir şekilde düştü.*

Bir yerlerde, rüya olmayan bir dünyada bir hareket belirtisi, bir gece kuşunun çığlığı vardı.

Rüya görüyorum, diye yatıştırdı Paul kendi kendini. *Bahar yemeği yüzünden.*

Yine de bir terk edilmişlik duygusu onu sarıyordu. Ruhunun bir şekilde sıyrılıp Fremen inanışına göre gerçek varlığının olduğu dünyaya, alem al-mitale, benzerlikler dünyasına, bütün fiziksel sınırlamaların ortadan kalktığı o metafizik aleme süzülmesinin mümkün olup olmadığını merak etti. Ve böyle bir yer düşüncesiyle korkuyu tattı çünkü bütün sınırlamaların kaldırılması bütün referans noktalarının kaldırılması anlamına geliyordu. Bir mitin topraklarında yönünü bulup da şöyle diyemedi: "Ben benim çünkü ben buradayım."

Annesi bir seferinde şöyle demişti: "Bazı insanlar seni nasıl gördükleri konusunda birbirlerinden ayrılırlar."

Bu rüyadan uyanıyor olmalıyım, dedi Paul kendi kendine. Çünkü bu gerçekleşmişti... artık Fremenlerin Başrahibesi olan annesi Leydi Jessica'nın söylediği bu sözler gerçekleşmişti.

Paul, Fremenlerle arasındaki dinsel ilişkinin annesini korkuttuğunu biliyordu. Jessica, hem siyeçte hem de grabende yaşayan insanların Muad'Dib'den *O* diye bahsetmelerinden hoşlanmıyordu. Ve kabileleri sorgulamaya gidiyor, Sayyadina casuslarını gönderiyor, onların yanıtlarını topluyor ve bunlarla ilgili olarak arpacı kumrusu gibi düşünüyordu.

Paul'e bir Bene Gesserit meseli aktarmıştı: "Din ve politika aynı arabaya bindiğinde, arabayı sürenler yollarında hiçbir şeyin duramayacağına inanırlar. Paldır küldür gitmeye başlarlar... gittikçe hızlanırlar, hızlanırlar,

hızlanırlar. Karşılarına engeller çıkabileceği düşüncesini akıllarına bile getirmezler ve gözü kapalı koşturan bir adamın çok geç oluncaya dek uçurumu göremeyeceğini unuturlar."

Annesinin meskeninde, üstüne Fremen mitolojisine ait desenler dokunmuş koyu renk perdelerle örtülü iç odada oturmuş olduğunu hatırladı. Orada oturup annesini dinlemiş, onun her zaman, önüne bakarken bile nasıl gözlem yaptığına dikkat etmişti. Oval yüzünde, ağzının kenarlarında yeni çizgiler belirmişti ama saçları hala cilalı bronz rengindeydi. İri yeşil gözleri ise baharın boyadığı mavi örtünün altına gizlenmişti. "Fremenlerin basit, pratik bir dini var," dedi Paul.

"Dinle ilgili hiçbir şey basit değildir," diye uyardı annesi.

Ama Paul, bulutların örttüğü geleceğin hala üzerlerinde asılı olduğunu gördü ve içini bir kızgınlığın kapladığını fark etti. Yalnızca şunu söyleyebildi:

"Din güçlerimizi birleştiriyor. Bu bizim gizemimiz."

"Bu havayı, bu şovu bile bile oluşturuyorsun," diye suçladı Jessica. "Asla telkine son vermiyorsun."

"Bana bunu yapmayı öğreten bizzat sensin."

Ama Jessica o gün görüşler ve iddialarla doluydu. O gün, küçük Leto'nun sünnet düğününün olduğu gündü. Paul, annesini üzen sebeplerden bazılarını anlıyordu. Chani'yle ilişkisini, "gençlik evliliği"ni hiçbir zaman kabul etmemişti. Ama Chani bir Atreides oğul doğurmuştu ve Jessica anneyle birlikte çocuğu da reddedememişti.

Oğlunun bakışlarının baskısı altındaki Jessica sonunda kıpırdandı ve konuşmaya başladı: "Benim anormal bir anne olduğumu düşünüyorsun."

"Tabii ki hayır."

"Yanımda kız kardeşin varken bana nasıl baktığını gördüm. Kız kardeşinle ilgili olarak hiçbir şey anlamıyorsun."

"Aila'nın niçin farklı olduğunu biliyorum," dedi Paul. "Ab-ı Hayat'ı dönüştürdüğün zaman daha doğmamıştı, senin bir parçandı. O..."

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun!"

Ve Paul, olayın zamanının dışına çıkıp elde ettiği bilgiyi birdenbire ifade edemedi ve yalnızca şöyle dedi: "Senin anormal olduğunu düşünmüyorum."

Oğlunun sıkıntısını gören Jessica, "Bir şey daha var, Oğul."

"Evet?"

"Chani'ni seviyorum. Onu kabul ediyorum."

Bu gerçekti, dedi Paul kendi kendine. Bu, zamanın doğumunun yol açtığı çarpılmalarla değişecek mükemmel olmayan bir görüntü değildi.

Su güvence, ona dünyasında yeni bir tutunma noktası sağladı. Rüya halinin içinden geçen saf gerçeklik parçaları bilincine doğru dalmaya başladı. Aniden bir hieregde, bir çöl kampında olduğunu fark etti. Chani damıtıcı çadırlarını yumuşak olduğu için ince kumun üstüne kurmuştu. Bu tek bir anlama gelebilirdi, Chani yanındaydı... Chani canı, Chani sihayası, çölün ilkbaharı kadar tatlı Chani, güneyin derinliklerindeki palmiyeliklerden gelmiş.

Uyku zamanı geldiğinde Chani'nin ona bir kum ilahisi söylediğini şimdi hatırlıyordu.

"Oh canım,

Bu gece hiç tadı yok Cennet'in,

Ve Şeyh-hulud'a and içerim

Oraya gideceksin,

Sevgime boyun eğeceksin."

Sonra kumun üstünde aşıkların paylaştığı yürüyüş şarkısını söyledi; şarkının ritmi, kumulların ayakların altında sürüklenmesine benziyordu:

"Anlat bana gözlerini

Ve ben sana anlatayım kalbini.

Anlat bana ayaklarını

Ve ben sana anlatayım ellerini.

Anlat bana uyuyuşunu

Ve ben sana anlatayım uyanışını.

Anlat bana arzularını

Ve ben sana anlatayım ihtiyaçlarını."

Birisinin başka bir çadırda baliset tıngırdattığını duyunca aklına Gurney Halleck gelmişti. Tanıdık çalgı, bir kaçakçı grubunun arasında yüzünü görmüş olduğu Gurney'i hatırlattı; Harkonnenleri, öldürdükleri Dük'ün oğluna istemeden de olsa götürmesin diye onu görmeyen, göremeyen ya da tanıyamayan Gurney'i.

Ama gecenin içinde çalgıcının stili, balisetin telleri üzerindeki parmakların farklılığı, gerçek müzisyenin kim olduğunu Paul'ün aklına getirdi. Bu, Sıçrayan Chatt'ti; Fedaykinlerin, Muad'Dib'i koruyan ölüm komandolarının lideri.

Çöldeyiz, diye hatırladı Paul. *Harkonnen devriyelerinin ulaşamayacağı merkezi ergdeyiz. Kumun üstünde yürümek, bir yaratanı kandırmak ve kendi başıma onun üstüne tırmanıp tam anlamıyla Fremen olmak için buradayım.*

Kuşağındaki maula tabancasını ve hançer-i figanı artık hissedebiliyordu. Çevresindeki sessizliği hissedebiliyordu.

Bu, gece kuşlarının gittiği, gündüz hayvanlarının ise düşmanlarına yani güneşe karşı henüz alarma geçmedikleri o özel, sabah öncesi sessizlikti.

"Kuma gündüz ışığında binmelisin ki Şeyh-hulud seni görsün ve korkmadığını bilsin," demişti Stilgar. "Bu yüzden zamanımızı tersine çevireceğiz ve bu gece uyuyacağız."

Paul sessizce doğruldu, vücudunu saran bol damıtıcı giysinin gevşekliğini ve ötede gölgeler içindeki damıtıcı çadırı hissetti. Son derece sessiz hareket ediyordu ama yine de Chani onu duydu.

Çadırın karanlığının içinden konuşan kadın başka bir gölgeydi: "Henüz gün tam olarak ağarmadı, sevgilim."

"Sihaya," dedi Paul sesinde yarım yamalak bir gülüşle.

"Bana çölün ilkbaharı diyorsun ama bugün ben senin üvendirenim. Adetlere uyulup uyulmadığını izleyen Sayyadina'yım."

Paul damıtıcı giysisini sıkılaştırmaya başladı. "Bir keresinde bana Kitab-ül-İbar'dan bir şeyler söylemiştin," dedi. "Demiştin ki: 'Kadın senin tarlandır; o halde tarlana git ve onu sür.'"

"Ben senin ilk çocuğunun annesiyim," diye onayladı Chani.

Paul, yarı karanlıkta, Chani'nin onunla eş zamanlı hareketlerle damıtıcı giysisini açık çöl için ayarladığını gördü.

"Dinlenebildiğin kadar dinlenmelisin," dedi Chani.

Kadın konuşurken, Paul onun kendisi için duyduğu sevgiyi fark ederek tatlı tatlı çıkıştı: "İzleme Sayyadina'sı adayı uyarmaz ya da tembihlemez."

Chani onun yanına sokuldu, avucuyla yanağına dokundu "Bugün hem izleyici hem de kadınım."

“Bu görevi başka birine bırakmalıydın."

"Beklemekten daha kötü bir şey olamaz," dedi Chani. "Senin yanında olmayı tercih ederim."

Paul giysisinin yüz maskesini örtmeden önce kadının avucunu öptü, dönüp çadırın contasını açtı, içeri dolan hava, o kadar da kuru olmayan, şafakta çiy zerresi yoğuşturacak bir serinlik içeriyordu. Havayla birlikte, bir ön-bahar kütlesinin, kuzeydoğuda bir yerlerde saptadıkları ve onlara yakında yaratan olduğunu söyleyen o kütlenin kokusu geldi.

Paul büzülebilen kapıdan emekleyerek çıktı, kumun üstüde ayağa kalkıp gerindi. Soluk, sedefli yeşil bir ışıltı doğu ufkunu derinleştirmişti.

Birliğinin çadırları, karanlığın içinde çevresini saran küçük sahte kumullar gibiydi. Sol tarafında ilerde bir hareket gördü... muhafızlar... onu gördüklerini biliyordu.

Bugün karşılaşacağı tehlikeyi biliyorlardı. Her Fremen tehlikeyle karşılaşmıştı. Şimdi, bu son birkaç dakika, kendini hazırlayabilmesi için onu yalnız bırakıyorlardı. *Bugün yapılmalı,* dedi kendi kendine. Soykırım karşısında kullandığı gücü düşündü... sihra dövüş yöntemiyle eğitmesi için oğullarını ona yollayan yaşlı adamlar, artık kurulda onu dinleyen ve planlarına uyan yaşlı adamlar, dönünce ona Fremenlerin en büyük iltifatı olan "Planın işe yaradı, Muad'Dib" diyen adamlar.

Ancak onun hiç yapmamış olduğu bir şeyi, en sıradan, ufak tefek Fremen savaşçıları bile yapabiliyordu. Ve Paul, onlarla arasındaki, bu herkes tarafından bilinen farkın liderliğini olumsuz etkilediğini biliyordu. O, yaratana binmemişti.

Ha, diğerleriyle birlikte eğitim gezilerine ve baskınlara gitmişti ama kendi yolculuğunu yapmamıştı. Bunu yapıncaya kadar yaşamı diğerlerinin yeteneklerine bağlıydı. Hiçbir gerçek Fremen bunu kabul edemezdi. Bunu kendi başına yapıncaya kadar, büyük güney topraklarından, yani ergin yaklaşık yirmi gümler ötesindeki bölgeden mahrum kalacaktı... bir tahtırevan isteyip bir Başrahibe ya da hasta, yaralı biri gibi binmediği sürece.

Gece boyunca iç bilinciyle boğuşması geldi aklına. Burada garip bir paralellik görüyordu... eğer yaratana hükmederse, yönetimi güçlenecekti; eğer içe dönük gözüne hükmederse, bu kendine ait bir komuta gücünü de beraberinde getirecekti. Ama bunların her ikisinin ötesinde bulutlu bölge, bütün evrenin karmakarışık göründüğü Büyük Kargaşa uzanıyordu

Evreni kavrayış şeklindeki farklılıklar onu huzursuz ediyordu... yanlışla eşlenen doğru. Paul, evreni asıl yerinde görüyordu. Ama doğduğunda, gerçeklerin baskılarına maruz kaldığında, *şimdinin* kendi ömrü vardı ve kendine ait ince farklarla gelişiyordu. Korkunç amaç yok olmuyordu. Kalıtsal bilinci yok olmuyordu. Ve hepsinin üstünde kanlı ve vahşi cihat beliriyordu.

Chani de çadırın dışına çıktı, kollarını kavuşturdu ve kafasını kaldırıp Paul'ün ruh halini incelerken hep yaptığı gibi yan gözle ona baktı.

"Usul, doğduğun gezegenin sularından yine bahsetsene bana," dedi Chani.

Paul, kadının, dikkatini başka yöne çekmeye, amansız sınav öncesi onu rahatlatmaya çalıştığını anladı. Gün iyice ağarıyordu, Fedaykinlerinden bazılarının çoktan çadırlarını toplamaya başladığını fark etti.

"Senin, siyeçten ve oğlumuzdan bahsetmeni tercih ederim," dedi Paul. "Leto'muz hala annemi parmağının ucunda oynatıyor mu?"

"Aynı zamanda Alia'yı da oynatıyor," dedi Chani. Hızla büyüyor. Kocaman bir adam olacak."

"Güney nasıl bir yer?"

"Yaratana bindiğin zaman kendin göreceksin."

"Ama ben önce senin gözlerinle görmek istiyorum"

"Fazlasıyla ıssız," dedi Chani.

Paul, kadının damıtıcı giysisinin başlığının altından çıkan nezhoni eşarbına dokundu. "Neden siyeçten bahsetmiyorsun!

"Bahsettim ya. Siyeç, erkeklerimizin olmadığı ıssız bir yer. Bir çalışma mekanı. Fabrikalarda ve dikim alanlarında çalışıyoruz. Yapılacak silahlar, hava tahmini için dikilecek kazık ve rüşvetler için toplanacak bahar var. Büyütüp sabitlemek için ekim yapılacak kumullar var. Dokunacak kumaşlar ve kilimler şarj edilecek yakıtlı piller var. Kabilenin gücü asla kaybolmasın diye eğitilmesi gereken çocuklar var."

"Yani siyeçte sevimli olan hiçbir şey yok mu?" diye sordu Paul.

"Çocuklar sevimli. Adetleri yerine getiriyoruz. Yeterli yiyeceğimiz var. Bazen aramızdan biri erkeğini görmek için kuzeye gelebiliyor. Hayat devam etmek zorunda."

"Kız kardeşim, Alia... insanlar onu kabul ettiler mi?"

Chani söken şafağın ışığında ona doğru döndü. Bakışı Paul'ün içine işledi. "Bunu başka bir zaman tartışırız, sevgilim."

"Şimdi tartışalım."

"Enerjini sınava saklamalısın," dedi Chani.

Paul kadının sesindeki uzaklaşmayı duyunca hassas noktaya dokunmuş olduğunu anladı. "Bilinmeyenler endişeyi de beraberinde getirir," dedi.

Bunun üzerine Chani başıyla onayladı ve söyledi. "Hala... Alia'nın acayipliği nedeniyle yanlış anlamalar. Kadınlar korkuyorlar çünkü küçücük bir çocuk... yalnızca yetişkinin bileceği şeylerden bahsediyor. Alia'yı... farklı... rahimdeki dönüşümü anlamıyorlar."

"Bir sorun mu var?" diye sordu Paul. Ve şöyle düşündü:

Alia'yla ilgili sorunlar olduğunu gördüm.

Chani, tan yerinin genişleyen çizgisine doğru baktı "Kadınlardan bazıları Başrahibe'ye yalvarmak için bir araya geldiler. Kızının içinden şeytanı çıkarmasını istediler. Şu kutsal sözleri tekrarladılar: 'Bir cadının aramızda yaşamasına izin verme.'"

"Peki annem ne dedi?"

"Kuralı söyledi ve kadınları mahcup edip gönderdi. Dedi ki: 'Eğer Alia bir soruna yol açarsa, bu, o sorunu öngörmediği ve önlemediği için otoritenin hatasıdır.' Ve Alia rahmindeyken dönüşümün onu nasıl etkilediğini açıklamaya çalıştı. Ama kadınlar utandırılmış oldukları için kızgındılar. Fısıldaşarak gittiler."

Alia'nın yüzünden sorun çıkacak, diye düşündü Paul.

Yüzünün açıkta kalan yerlerine kristal bir kum esintisi dokundu ve ön-bahar kütlesinin kokusunu getirdi. "El Sayal, sabahı getiren kum yağmuru," dedi.

Çöl manzarasının gri ışığına, zavallı manzaraya ve kendi içine hapsolmuş bir şekil olan kuma doğru baktı. Kuru bir şimşek, güneyde karanlık bir köşeyi çizgilerle kapladı... bir fırtınanın orada statik yükünü topladığının işareti. Uzun bir süre sonra gök gürledi.

"İşte bu diyarı güzelleştiren ses," dedi Chani.

Adamlarının bir kısmı daha çadırlarından çıktı. Çevredeki muhafızlar yaklaşıyordu. Etrafındaki her şey hiçbir emre gerek kalmadan antik rutin içinde tıkır tıkır işliyordu.

"Olabildiğince az emir ver," demişti babası... bir keresinde… uzun zaman önce. "Bir konuyla ilgili bir kez emir verince, o konuyla ilgili daima emir vermek zorunda kalırsın."

Fremenler bu kuralı içgüdüsel olarak biliyorlardı.

Birliğin su ustası sabah ilahisine başlamıştı ve şimdi de kum binicisini kabul törenine çağıyordu.

"Dünya bir enkazdır," diye okudu adam, sesi kumullarda inliyordu. "Kim Azrail'i geri çevirebilir? Şeyh-hulud ne emrettiyse o olur."

Paul dinlerken bunların, aynı zamanda Fedaykinlerin ölüm ilahisinin başlangıcı, ölüm komandolarının savaşa atılırken söylediği sözler olduğunu fark etti.

Bugün burada bir ruhun daha ayrılışını göstermek için, kaya mezar olacak mı? diye sordu Paul kendi kendine. *Gelecekte Fremenler burada durup her biri başka bir taş koyarak bu yerde ölmüş olan Muad'Dib'i düşünecek mi?*

Bunun, bugünün alternatifleri arasında bulunduğunu, uzay-mekandaki bu konumdan yayılan gelecek hatları arasında *gerçek* olduğunu biliyordu. Mükemmel olmayan görüntü başına bela olmuştu. Korkunç amacına ne kadar çok direnir, cihadın gelmemesi için ne kadar çok mücadele ederse, ön sezisinin her yanını saran karmaşa o kadar artıyordu. Tüm geleceği, bir uçuruma doğru hızla akan bir nehre benziyordu... ötesinde her şeyin sis ve bulutlar altında olduğu bağlantıya doğru.

"Stilgar geliyor," dedi Chani. "Artık yanından ayrılmak zorundayım, sevgilim. Artık Sayyadina olmak ve Vaka-i namelere doğru bir şekilde geçmesi için töreni gözlemek zorundayım." Başını kaldırıp Paul'e baktı, bir an için duygularını açığa vuracaktı ki kendini kontrol etti. "Bu olup bitince kahvaltını kendi ellerimle hazırlayacağım," dedi. Arkasını dönüp uzaklaştı.

Stilgar ince kumun üstünde Paul'e doğru yaklaşırken küçük toz birikintilerini bulandırıyordu. Gözlerinin karanlık oyukları yabani bakışlarıyla onun üzerine sabitlenmişti. Kara sakalı damıtıcı giysi maskesinin üstünden göze çarpıyor, yanaklarının sert hatları, hareket etmelerine rağmen, rüzgarın kazıdığı doğal kayalar gibi görünüyordu.

Adam Paul'ün sancağını taşıyordu, gönderinde bir su borusu olan yeşil-siyah sancak bu diyarda çoktan bir efsane haline gelmişti. Paul biraz da gururlanarak şöyle düşündü: *Yaptığım en basit şey bile bir efsane haline*

geliyor. Chani'den nasıl ayrıldığıma, Stilgar'ı nasıl karşıladığıma, bugün yapacağım her harekete dikkat edecekler. Yaşasam da ölsem de bu bir efsane olacak. Ölmemeliyim. Ölürsem bu yalnızca efsane olacak ve hiçbir şey cihadı engelleyemeyecek.

Stilgar, gümleri kuma, Paul'ün yanına gömdü ve ellerini iki yana sarkıttı. Mavi içinde mavi gözleri ölçülü ve kararlıydı. Ve Paul nasıl kendi gözlerinin de baharın renk maskesini taktığını düşündü

"Bizi Hac'dan mahrum ediyorlar," dedi Stilgar ritüel bir ciddiyetle.

Paul, Chani'nin öğrettiği gibi karşılık verdi: "Kim bir Fremen'i istediği yere yürüme ya da binip gitme hakkından mahrum edebilir?"

"Ben bir Naib'im," dedi Stilgar, "beni asla canlı ele geçiremezler. Ben düşmanlarımızı yok edecek ölüm üçayağının bir ayağıyım." Üzerlerine sessizlik çöktü.

Paul, Stilgar'ın arkasında kumun üstüne dağılmış diğer Fremenlere ve onların bu kişisel dua anı için kımıldamadan duruşlarına gözucuyla baktı. Ve Fremenlerin nasıl da yaşamları öldürmekten ibaret bir halk olduğunu düşündü; her gününü öfke ve kederle yaşamış olan, bu ikisinden birinin yerini, Liet-Kynes'ın ölmeden önce onlara aşıladığı rüya dışında başka bir şeyin alabileceğini bir kez bile aklına getirmeyen bir halk.

"Bize çöl ve çukurlar diyarında yol gösteren Tanrı nerede?" diye sordu Stilgar.

"O hep bizimle birlikte," dedi Fremenler ilahi okurcasına. Stilgar omuzlarını dikleştirdi, Paul'e yaklaşıp sesini alçalttı. "Şimdi, söylediğim şeyi hatırla. Bu işi basit ve direkt olarak yap... gösteriş yapma. Biz yaratana binmeye on iki yaşında başlarız. Sen en az altı yaş daha büyüksün ve bu yaşamın içinde doğmadın. Hiç kimseyi cesaretinle etkilemek zorunda değilsin. Cesur olduğunu biliyoruz. Tek yapman gereken yaratanı çağırıp ona binmek."

"Tamam, bunu unutmayacağım," dedi Paul.

"Unutmasan iyi olur. Seni ben eğittim, yüzümü kara çıkarma." Stilgar cüppesinin altından yaklaşık bir metre uzunluğunda plastik bir çubuk çıkardı. Bu nesnenin bir ucu sivriydi diğer ucunda yaylı bir dil vardı. "Bu gümleri kendim hazırladım. İyi bir gümler. Al onu."

Paul gümleri alırken plastiğin sıcak kayganlığını hissetti. "Kancaların Shishakli'de," dedi Stilgar. "Şuradaki kumulun üstüne çıktığında onları sana verecek." Sağ tarafı işaret etti. "Büyük bir yaratan çağır, Usul. Bize yolu göster."

Paul, Stilgar'ın ses tonuna dikkat etti... yarı ritüel bir yarı kaygılı bir dostun sesi.

O anda güneş ufkun üstüne sıçramış gibi göründü. Gökyüzü, Arrakis için bile aşırı sıcak ve kuru bir gün olacağını gösteren gri-mavi gümüş rengine bürünmüştü.

"Kavurucu bir gün olacak," dedi Stilgar, sesi bu kez tamamen ritüeldi. "Git, Usul ve yaratana bin, adamların lideri olarak kumda yolculuk et."

Paul sancağını selamlarken, yeşil-siyah bayrağın, şafak rüzgarı kesildiği için nasıl gevşekçe sarktığını fark etti, Stilgar'ın göstermiş olduğu kumula doğru döndü... doruğu S şeklinde olan kirli bej rengi bir yamaç. Birliktekilerin çoğu, çoktan ters yönde ilerlemeye ve çadırlarını gizleyen öbür kuma tırmanmaya başlamıştı.

Paul'ün yolunun üstünde cüppeli birisi kaldı: bir Feday ekibinin lideri olan Shishakli... adamın damıtıcı giysisi başlığı ile maskesinin arasından yalnızca gözkapakları eğiri gözleri görünüyordu.

Paul yaklaşırken Shishakli ona kırbaca benzer iki ince mızrak sundu. Mızraklar yaklaşık bir buçuk metre uzunluğundaydı, bir ucunda parlak plasçelik kancalar vardı ve diğer tarafı sıkıca kavranabilmesi için kabartmalıydı.

Paul ayinin gerektirdiği gibi her ikisini de sol eliyle aldı.

"Bunlar benim kendi kancalarım," dedi Shishakli boğu sesle. "Hiç başarısız olmadılar."

Paul başıyla onaylayarak gerekli sessizliği sağladı, adamın yanından geçip kumulun yamacına yöneldi. Doruğa varınca geriye doğru bir göz attı; birliktekilerin, cüppeleri dalgalanarak, uçuşan böcekler gibi dağıldıklarını gördü. Şimdi kumluk sırtta tek başına duruyordu; önünde yalnızca ufuk, düz ve kıpırtısız ufuk vardı. Stilgar iyi bir kumul seçmişti, yanındakilerden daha yüksek olduğu için çevreye hakimdi.

Paul eğildi, gümleri kumun sıkışmış olduğu ve gümlemeye maksimum iletimi sağlayacak rüzgar alan tarafa yerleştirdi. Sonra bir an duraksadı, dersleri ve karşı karşıya olduğu ölüm kalım durumunu tekrar aklından geçirdi.

Mandalı açınca, gümler, çağrılarına başlayacaktı. Kumun ötesinden, dev bir solucan, bir yaratan, gümlemeyi işitecek ve ona gelecekti. Paul, kırbaca benzer kanca-mızraklarla yaratanın yüksek ve eğri sırtına tırmanabileceğini biliyordu. Bir solucanın halka dilimlerinden birinin ön kenarı bir kancayla açık tutulduğunda, kum daha hassas iç kısımlara girip buraları tahriş ettiğinden, hayvan çölün altına kaçmıyordu. Dahası, açılan dilimini çöl yüzeyinden olabildiğince uzak tutmak için dev gövdesini yuvarlıyordu.

Ben bir kum binicisiyim, dedi Paul kendi kendine.

Sol elindeki kancalara bir göz attı; hayvanı yuvarlamak, döndürmek ve istediği yere yönlendirmek için tek yapması gerekenin, bu kancaları bir yaratanın uçsuz bucaksız yan tarafına saplamak olduğunu düşündü. Bunu yapılırken görmüştü. Eğitimi sırasında, kısa bir biniş için bir solucanın yan tarafına yardımla tırmanmıştı. Yakalanan solucan bitkin düşüp çöl yüzeyinde hareketsiz kalana kadar sürülebiliyor ve sonra yeni bir yaratanın çağrılması gerekiyordu.

Paul, bu sınavı geçince, dinlenmek ve toparlanmak için güney topraklarına, kadınların ve ailelerin yeni palmiyelikler ve siyeç bölgeleri arasında soykırımdan gizlendiği güneye, yirmi gümlerlik bir yolculuk yapmaya hak kazanacağını biliyordu.

Başını kaldırdı ve güneye baktı; ergden çağrılan çılgına dönmüş yaratanın bilinmeyen bir büyüklük olduğunu ve onu Çağıranın da aynı şekilde bu sınavın bir bilinmeyeni olduğunu kendi kendine hatırlattı.

"Yaklaşan yaratanı dikkatlice ölçmelisin," diye açıklamıştı Stilgar. "O geçerken, tırmanabileceğin kadar yakınında durmalısın ama seni yutabileceği kadar değil."

Paul, ani bir kararla gümlerin mandalını serbest bıraktı. Dil dönmeye başladı ve çağrılar kumun içinde gümledi, ölçülü bir "güm... güm... güm..."

Doğruldu, Stilgar'ın sözlerini hatırlayarak bakışlarıyla ufku taradı: "Yaklaşma hattına karar verirken dikkatli ol. Unutma ki bir solucan bir gümlere nadiren görünmeden yaklaşır. Bir taraftan da dinle. Çoğu zaman onu görmeden önce duyarsın."

Ve Chani'nin, gece onun için duyduğu korkuya yenik düşüp kulağına fısıldadığı uyarı zihnini doldurdu: "Yaratanın yolunda durduğun zaman tamamen hareketsiz olmalısın, kum öbeği gibi düşünmelisin. Cüppenin altına gizlen ve derin özünde küçük bir kumul haline gel."

Öğrenmiş olduğu işaretleri yakalamak için dinleyerek izleyerek yavaş yavaş ufku taradı.

Güneydoğudan geldi, uzak bir tıslama, bir kum fısıltısı! Hemen ardından, hayvanın uzaklarda bıraktığı izin, şafak ışığının önünde oluşturduğu silueti gördü ve daha önce hiç kadar büyük bir yaratan görmediğini, hiç bu büyüklükte yaratandan bahsedildiğini duymadığını düşündü. Uzunluğu yarım fersahtan fazla görünüyordu, yükselen kafasının oluşturduğu kum dalgasının yüksekliği yaklaşan bir dağ gibiydi.

Bu ne görüntüde ne de yaşamda görmediğim bir şey, diye uyardı Paul kendi kendini. Yaratığın yolunun üzerinde pozisyon almak için hızla koşturdu, kendisini bu anın acil ihtiyaçlarına tamamen kaptırmıştı.

"Para basma işini ve mahkemeleri kontrol et... varsın gerisi ayak takımının olsun. "İmparator Padişah size bunu tavsiye ediyor. Ve size diyor ki: "Kâr istiyorsanız, yönetmelisiniz. "Bu sözlerde doğruluk payı var ama ben kendi kendime şunu soruyorum: "Kimdir ayak takımı ve kimdir yönetilenler? "

- Muad'Dib'in Landsraad'a Gizli Mesajı, Prenses Irulan'ın yazdığı "Arrakis'in Uyanışı"ndan

Aniden Jessica'nın aklına bir düşünce geldi: *Paul şimdi her an kum binicisi sınavından geçiyor olabilir Bu gerçeği gizlemeye çalışıyorlar ama bu gün gibi aşikar.*

Ve Chani gizemli bir göreve gitti.

Gece derslerinin arasında sessiz bir an yakalamış olan Jessica dinlenme odasında oturuyordu. Sevimli bir oda olmakla birlikte soykırımdan kaçmadan önce Tabr Siyeçi'nde vakit geçirdiği oda kadar büyük değildi. Yine de buranın zemininde kalın kilimler, yumuşak minderler, onların hemen yanında alçak bir kahve sehpası, duvarlarda rengarenk perdeler ve başının üstünde yumuşak sarı bir ışık veren ışıküreler vardı. Odaya Fremen siyeçinin, onda bir güvenlik hissini çağrıştırmaya başlayan, o kendine özgü buruk yumuşacık kokusu sinmişti.

Ama yine de yabancı bir yerde olma hissini asla üstünden atamayacağını biliyordu. Bunun nedeni kilimler ve perdelerin gizlemeye çalıştığı sertlikti.

Belli belirsiz bir şırıltı, gümleme ve şaplak sesi dinlenme odasına kadar ulaştı. Jessica, bunun bir doğum kutlaması için olduğunu biliyordu, muhtemelen Subiay'ınki. Onun zamanı yaklaşmıştı. Ve Jessica bebeği az sonra göreceğini biliyordu... kutsanması için Başrahibe'ye getirilen mavi

gözlü, nur topu gibi bir bebek. Kızı Alia'nın kutlamada olacağını ve kendisine bilgi vereceğini de biliyordu.

Her gece okunan veda duasının zamanı henüz gelmemişti. Poritrin, Bela Tegeuse, Rossak ve Harmonthep'e yapılmış köle baskınları için yas tutma töreninin zamanı yaklaştığından doğum kutlamasını başlatmamış olmaları gerekiyordu.

Jessica iç çekti. Düşüncelerini oğlundan uzak tutmaya çalıştığını biliyordu... Oğlundan ve karşı karşıya olduğu tehlikelerden; zehirli çengelleri olan çukur tuzaklar, Harkonnen baskınları (Fremenler, Paul'ün kendilerine verdiği yeni silahlarla, onların hava taşıtlarını ele geçirip akıncılarını öldürdüğünden bu baskınlar gün geçtikçe azalıyordu aslında) ve çölün doğal tehlikeleri... yaratanlar ve susuzluk ve toz yarları.

Kahve istemeyi düşündü ve bu düşünce, Fremen yaşam tarzının, o hep farkında olduğu paradoksunu aklına getirdi; siyeç mağaralarında, graben piyonlarına kıyasla ne kadar da iyi yaşıyorlardı; ama yine de Harkonnen kölelerinin katlandığı şeyden çok daha fazlasına açık çöl hacrında katlanıyorlardı.

Yanındaki perdelerin arasından koyu renk bir el girip sehpanın üstüne bir fincan bırakıp geri çekildi. Fincandan baharlı kahvenin aroması yükseldi.

Doğum kutlamasından bir ikram, diye düşündü Jessica.

Kahveyi alıp bir yudum içti ve kendi kendine gülümsedi. *Evrenimizin başka hangi toplumunda,* diye sordu kendi kendine, *benim mevkimdeki bir kişi kimden geldiği belli olmayan içeceği kabul edip o içeceği korkusuzca içebilir? Tabii ki herhangi bir zehiri bana zarar vermeden önce dönüştürebilirim ama veren bunun farkında değil.*

Fincanı boşalttı, kahvenin verdiği enerjiyi ve gücü hissetti... sıcak ve lezzetliydi.

Onun mahremiyetine ve rahatına başka hangi toplumun böyle doğal bir saygı gösterilebileceğini düşündü; ikramı yapan yalnızca ikramı bırakacak

kadar içeri giriyor ve kendini göstererek onu rahatsız etmiyordu, ikramı gönderen saygı ve sevgiydi... hafif bir korkuyla birlikte.

Olayın bir başka yönünün farkına vardı; aklından geçmişti ve kahve gelmişti. Bunda telepatiyle ilgili hiçbir şey olmadığını biliyordu. Bu tauydu, siyeç topluluğunun birliği, paylaştıkları baharlı yiyeceklerin şeytani zehirinin karşılığı. Büyük halk yığınları, bahar tohumunun ona getirdiği aydınlanmaya asla erişemezdi, bunun için hazırlanmamış ve eğitilmemişlerdi. Zihinleri, anlayamadıkları ya da hakim olamadıkları şeyleri reddediyordu. Yine de bazen tek bir organizma gibi hissediyor ve tepki veriyorlardı.

Ve asla rastlantı fikri akıllarına yatmıyordu. *Paul kumdaki sınavından geçti mi?* diye sordu Jessica kendi kendine.

Yeteneklidir ama kaza en yetenekli olanı bile yere yıkabilir.

*B*ekleyiş.

Kasvet, diye düşündü. *Ancak bu kadar beklenebilir. Sonra bekleyişin kasveti sizi alt eder.*

Yaşamlarında her çeşit bekleyiş vardı. *İki yıldan fazladır buradayız,* diye düşündü, *ve bunun en az iki katı kadar zaman geçmeden, Arrakis'i Harkonnen yönetici Müdir Nahya'dan, Hayvan Rabban'dan almaya kalkışmayı hayal bile edemeyiz.*

"Başrahibe?"

Kapısındaki perdenin dışından gelen ses, Harah'a, Paul'ün hanesinin diğer kadınına aitti.

"Efendim, Harah."

Harah, aralanan perdenin arasından süzülüyormuş gibi göründü. Ayağında siyeç sandaletleri vardı ve kollarını neredeyse omuzlarına kadar açıkta bırakan kırmızı-sarı önden açık bir elbise giymişti. Siyah saçları ortadan ayrılmış ve bir böceğin kanatları gibi geriye taranmıştı, kafasının iki

yanında kalıp gibi ve yağlıydılar. Çıkık, yırtıcı yüz hatları gergin ve hiddetliydi. Harah'ın arkasından iki yaşlarında bir kız çocuğu, Alia geldi. Kızını gören Jessica, sık sık olduğu gibi Alia'nın, Paul'ün bu yaşlardaki haline ne kadar benzediğini düşündü... iri gözlerinin sorgulayan bakışlarında aynı ciddiyet, koyu renk saçlar, sert hatlı bir ağız. Ama belli belirsiz farklılıklar da vardı çoğu yetişkinin Alia'da huzursuz edici bulduğu şeyler bunlardı. Henüz yürümeye başlayan bu çocuk, kendisini yaşının ötesinde bir sükunet ve bilinçle taşıyordu. Yetişkinler, onun karşı cinsler arasındaki gizli kelime oyunlarına güldüğünü fark edince hayrete düşüyorlardı. Ya da kendilerini, şekillenmemiş yumuşak damağı yüzünden net olmayan yarı peltek konuşmasını dinlerken buluyorlar; ve sözlerinde, iki yaşındaki hiçbir çocuğun yaşayamayacağı tecrübelere dayanması gereken türden ifadeler yakalıyorlardı.

Harah, sabrının tükendiğini gösteren bir iç çekişle minderlerden birine yığılırken, çocuğa bakarak kaşlarını çattı.

" Alia." Jessica kızına işaret etti.

Çocuk annesinin yanındaki bir mindere çöküp onun tuttu. Tenlerin teması, Alia'nın doğumundan önce paylaşmaya başladıkları ortak bilinci canlandırdı. Bu, bir düşünceleri paylaşma olayı değildi... gerçi Jessica törenlerde bahar zehirini dönüştürdüğü sırada birbirlerine dokunduklarında, bu ortaya çıkıyordu. Ama ortak bilinç daha büyük bir şeydi, yaşayan başka bir kıvılcımın aniden oluşan bilinci, keskin ve dokunan bir şey, duygusal olarak onları bir kılan bir *smp-duygudaşlığı.*

Jessica, oğlunun hanesinin bir üyesi için uygun olan resmi bir tavırla şöyle dedi: "Subah ul kuhar, Harah. Bu akşam iyi misin?"

Harah aynı geleneksel resmiyetle karşılık verdi: "Subah un nar. İyiyim." Sözler neredeyse hiç vurgusuz söylenmişti. Harah iç çekti.

Jessica, Alia'nın eğlendiğini hissetti.

"Ağabeyimin ganiması bana sinirlendi," dedi Alia peltek konuşmasıyla.

Alia'nın Harah için kullandığı terim Jessica'nın dikkatini çekti; ganima. Fremen dilinin inceliklerinde, bu sözcük "savaşta ele geçirilen şey" anlamındaydı ve "artık orijinal amacı için kullanılmayan şey" anlamı da yüklenmişti. Bir süs, perde tutturmak için ağırlık olarak kullanılan bir mızrak ucu.

Harah çocuğa dönüp kaşlarını çattı. "Beni aşağılamaya çalışma, çocuk. Ben yerimi biliyorum."

"Bu sefer ne yaptın, Alia?" diye sordu Jessica.

Yanıt Harah'tan geldi: "Bugün diğer çocuklarla oynamayı reddetmekle kalmadı, bir de..."

"Perdenin arkasına saklandım ve Subiay'ın çocuğunun doğuşunu seyrettim," dedi Alia. "Bir oğlan. Ağlayıp durdu. Ne ciğer varmış! Yeterince ağladığı zaman..."

"Saklandığı yerden çıkıp ona dokundu," dedi Harah, "ve bebek ağlamayı kesti. Eğer bir Fremen bebeği siyeçte doğduysa, doğumda doya doya ağlaması gerektiğini herkes bilir çünkü hacr yolunda bize ihanet etmemek için bir daha asla ağlayamaz."

"Yeterince ağlamıştı," dedi Alia. "Sadece canlılığını, canını hissetmek istedim. Hepsi bu. Ve o beni hissettiği zaman daha fazla ağlamak istemedi."

"Bu sadece insanların daha fazla konuşmasına neden oldu," dedi Harah.

"Subiay'ın oğlu sağlıklı mı?" diye sordu Jessica. Bir şeylerin Harah'ı çok kaygılandırdığını anladı ve bunun ne olduğunu merak etti.

"Her annenin isteyeceği kadar sağlıklı," dedi Harah. "Alia'nın ona zarar vermediğini biliyorlar. Ona dokunmasını pek umursamadılar. Hemen sakinleşti ve keyfi yerindeydi. Mesele..." Omuz silkti.

"Mesele kızımın acayipliği, öyle değil mi?" diye sordu Jessica. "Yaşının çok ötesindeki şeylerden ve onun yaşındaki hiçbir çocuğun bilemeyeceği şeylerden... geçmişe ait şeylerden bahsedişi."

"Bela Tegeuse'teki bir çocuğun neye benzediğini nasıl bilebiliyor?" diye sordu Harah.

"Ama benziyordu!" dedi Alia, "Subiay'ın oğlu, tıpkı Mitha'nın, ayrılıştan önce doğan oğluna benziyordu."

"Alia!" dedi Jessica. "Seni uyarmıştım."

"Ama, Anne, onu gördüm ve doğruydu ve..."

Jessica, Harah'ın yüzünden rahatsız olduğunu anlayarak başını iki yana salladı. *Ben ne doğurdum?* diye sordu kendi kendine. *Doğduğunda, benim bildiğim her şeyi bilen bir kız... hatta daha fazlasını içimdeki Başrahibeler tarafından geçmişin koridorlarından çıkarılıp ona gösterilen her şeyi.*

"Mesele sadece söylediği şeyler değil," dedi Harah. "Yaptıkları da; oturuşu, bir kayaya bakışı; burnunun yanındaki tek bir kası hareket ettirmesi ya da bir parmağının arkasındaki bir kası ya da..."

"Bu, Bene Gesserit eğitimi," dedi Jessica. "Bunu biliyorsun, Harah. Kızımın mirasını ondan esirgiyor musun?"

"Başrahibe, bunların benim için önemli olmadığını bilirsin," dedi Harah. "Ama elin ağzı torba değil ki büzesin. Bu tehlikeli... hissediyorum. Kızının bir şeytan olduğunu söylüyorlar, diğer çocuklar onunla oynamayı reddediyor, onun..."

"Diğer çocuklarla ortak o kadar az şeyi var ki," dedi Jessica. "O şeytan değil. Sadece..."

"Tabii ki değil!"

Jessica Harah'ın ses tonundaki hararete şaşırdı ve gözucuyla Alia'ya baktı. Çocuk düşüncelere dalmış gibi görünüyordu, sanki... bir bekleyiş hissi içindeydi. Jessica dikkatini tekrar Harah'a yöneltti.

"Sen oğlumun hanesinin bir üyesisin," dedi Jessica. (Elini tutmakta olan Alia kıpırdandı.) "Canını sıkan her neyse benimle açık açık konuşabilirsin."

"Bundan sonra oğlunun hanesinin bir üyesi olmayacağım," dedi Harah. "Bunca zaman oğullarımın iyiliği için, *onların,* Usul'un çocukları olarak alacakları özel eğitim için bekledim. Oğlunun yatağını paylaşmadığım bilindiğinden bu yana onlara pek fazla bir şey veremiyorum."

Yanında duran Alia tekrar kıpırdandı, yarı uykulu, sıcak.

"Aslında, oğlum için iyi bir eş olurdun," dedi Jessica. Ve kendi kendine ekledi: *Eş... zevce değil,* çünkü bu düşünce hiç aklından çıkmıyordu. Ardından Jessica'nın düşünceleri doğrudan konunun özüne; oğlunun Chani'yle birlikteliğinin kalıcı hale geldiği, evlilik haline geldiği söylentisinin siyeçte yayılmasından kaynaklanan acıya yöneldi.

Chani'yi seviyorum, diye düşündü Jessica; ama sevginin, aristokrat zorunluluklar için bir kenara çekilmek zorunda kalabileceğini hatırlattı kendi kendine. Aristokrat evliliklerin sevgiden farklı sebepleri olurdu.

"Oğlun için ne planladığını bilmediğimi mi sanıyorsun," diye sordu Harah.

"Ne demek istiyorsun?"

"Kabileleri *O'nun* yönetimi altında birleştirmek istiyorsun," dedi Harah.

"Bu kötü bir şey mi?"

"Onun başının üstünde dolaşan bir tehlike görüyorum... ve Alia da bu tehlikenin bir parçası."

Alia annesine sokulurken gözlerini açmış Harah'ı inceliyordu.

"İkiniz birlikteyken sizi izledim," dedi Harah, "birbirinize dokunuşunuzu. Ve Alia benim bir parçam gibi çünkü kardeşim gibi olan birinin kız kardeşi. Buraya kaçtığımız razzia zamanından beri, bebekliğinden beri ona göz kulak oluyorum, onu koruyorum. Onunla ilgili birçok şeye tanık oldum."

Jessica başıyla onaylarken, yanında duran Alia'nın huzursuzlanmaya başladığını hissetti.

"Ne demek istediğimi biliyorsun," dedi Harah. "En başından beri ona söylediğimiz her şeyi biliyor oluşu. Bu kadar küçük yaşta su disiplinini bilen başka bir bebek hiç olmuş mu? Başka hangi bebeğin dadısına söylediği ilk söz, 'Seni seviyorum, Harah,' olmuştur?"

Harah gözlerini Alia'ya dikti. "Onun hakaretlerini neden kabul ediyorum sanıyorsun? Bu hakaretlerde hiçbir kötü niyet olmadığını biliyorum da ondan."

Alia başını kaldırıp annesine baktı.

"Evet, mantık yürütme yeteneğim var, Başrahibe," dedi Harah. "Sayyadina olabilirdim. Ben de gördüm geçirdim."

"Harah..." Jessica omuz silkti. "Ne diyeceğimi bilmiyorum." Ve kendi kendine hayret etti çünkü bu söylediği tam anlamıyla doğruydu..

Alia doğruldu, omuzlarını dikleştirdi. Jessica bekleyiş hissinin sona erdiğini algıladı, karar verme ve üzüntüden oluşan bir duygu.

"Bir hata yaptık," dedi Alia. "Şimdi Harah'a ihtiyacımız var."

"Tohum töreninde oldu," dedi Harah, "sen Ab-ı Hayat'ı dönüştürürken, Başrahibe, Alia henüz karnındayken."

Harah'a ihtiyacımız mı var? diye sordu Jessica kendi kendine.

"Başka kim, insanların arasında konuşup beni anlamaya başlamalarını sağlayabilir?" diye sordu Alia.

"Ondan ne yapmasını istiyorsun?" diye sordu Jessica.

"O ne yapacağını zaten biliyor," dedi Alia.

"Onlara doğruyu söyleyeceğim," dedi Harah. Kaşlarını çattığı için zeytuni teni kırışan yüzü, aniden yaşlı ve üzgün göründü, sert yüz hatlarında bir cadılık vardı. "Onlara Alia'nın küçük bir kızmış gibi göründüğünü ama onun hiçbir zaman küçük bir kız olmadığını söyleyeceğim."

Alia başını iki yana salladı. Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı ve Jessica kızından yayılan üzüntü dalgasını sanki bu duygu kendisininmiş gibi hissetti.

"Biliyorum, ben bir ucubeyim," diye fısıldadı Alia. Çocuk ağzından çıkan bu yetişkince çıkarım acı bir onaylama gibiydi.

"Ucube değilsin!" dedi Harah sertçe. "Kim sana ucube demeye kalkıştı?"

Harah'ın sesindeki sert, koruyucu tınıyı duyunca Jessica bir kez daha hayrete düştü. Ardından Alia'nın değerlendirmesinin doğru olduğunu anladı: Harah'a ihtiyaçları vardı. Kabile Harah'ı anlardı... hem sözlerini hem de duygularını... çünkü , onun Alia'yı kendi çocuğu gibi sevdiği gün gibi ortadaydı.

"Kim söyledi bunu?" diye tekrarladı Harah.

"Kimse."

Alia yüzündeki yaşları silmek için Jessica'nın abasının bir ucunu kullandı. Cüppenin ıslatıp buruşturduğu yerini düzeltti.

"O zaman böyle söyleme," diye emretti Harah.

"Peki, Harah."

"Şimdi," dedi Harah, "bunun nasıl bir şey olduğunu bana anlat ki ben de diğerlerine anlatabileyim. Başına ne geldiğini bana anlat."

Alia yutkundu, başını kaldırıp annesine baktı.

Jessica başıyla onayladı.

"Bir gün uyandım," dedi Alia. "Uyuduğumu hatırlayamamam dışında uykudan uyanmak gibiydi. Sıcak, karanlık bir yerdeydim. Ve korkmuştum."

Kızının yarı peltek konuşmasını dinleyen Jessica, büyük mağaradaki o günü hatırladı.

"Korkunca," dedi Alia, "kaçmaya çalıştım ama kaçacak hiçbir yer yoktu. Sonra bir kıvılcım gördüm... ama tam olarak görmek gibi de değildi. Kıvılcım hemen orada benimle birlikteydi ve kıvılcımın duygularını hissediyordum... beni yatıştırıyor, bana huzur veriyor, bu şekilde bana her şeyin düzeleceğini söylüyordu. O annemdi."

Harah gözlerini ovuşturdu, Alia'ya güven verici bir şekilde gülümsedi. Yine de Fremen kadınının gözlerinde vahşi bir bakış, sanki onlar da Alia'nın sözlerini işitmeye çalışıyormuş gibi bir yoğunluk vardı.

Ve Jessica şöyle düşündü: *Böyle birinin... eşsiz tecrübeleri, eğitimi ve atalarından dolayı ne şekilde düşündüğüyle ilgili olarak gerçekte ne biliyoruz ki?*

"Tam kendimi güvende ve yatışmış hissettiğimde," dedi Alia, "bizimle birlikte başka bir kıvılcım daha vardı... her şey bir anda oluyordu. Diğer kıvılcım yaşlı Başrahibe'ydi. O... annemle yaşanılan... her şeyi... takas ediyordu... ve ben onlarla birlikteydim, her şeyi görüyordum... her şeyi. Ve bu sona erdi ve ben onlardım ve tüm diğerleri ve kendim... yalnız kendimi tekrar bulmam uzun sürdü. Diğerleri öyle çoktu ki."

"Bu zalimce bir şeydi," dedi Jessica. "Hiçbir varlık bu şekilde bilince kavuşmamalı. Mucizevi olan senin başına gelen tüm bu şeyleri kabul edebilmendi."

"Yapabileceğim başka bir şey yoktu ki!" dedi Alia "Bilincimi nasıl reddedeceğimi ya da gizleyeceğimi... ya da susturacağımı bilmiyordum... her şey öylesine olmuştu... her şey..."

"Bilmiyorduk," diye mırıldandı Harah. "Annene Ab'ı verdiğimizde, onun karnında olduğunu bilmiyorduk."

"Bunun için üzülme, Harah," dedi Alia. "Kendim için üzülmemeliyim. Ayrıca bunda mutlu olmak için bir neden var; ben bir Başrahibe'yim. Kabilenin iki Baş..."

Konuşmayı kesti, dinlemek için başını yana yatırdı.

Minderde oturmakta olan Harah topuklarının üstünde geriye kaykıldı, gözlerini Alia'ya dikti, sonra dikkatini Jessica'nın yüzüne çevirdi.

"Hiç şüphelenmedin mi?" diye sordu Jessica.

"Şşşşt," dedi Alia.

Onları siyeç koridorlarından ayıran perdenin arasından belli belirsiz tempolu bir nida duyuldu. Nida yükseldi, ne söylendiği artık anlaşılıyordu: Ya! Ya! Yavm! Ya! Ya! Yavm! Muzayn, Vallah! Ya! Ya! Yavm! Muzayn, Vallah!"

Bağıranlar dış kapının önünden geçtiler ve sesleri iç dairelerde gürledi. Ses yavaş yavaş uzaklaştı.

Ses yeterince azaldığında Jessica üzüntülü bir sesle duaya başladı: "Bela Tegeuse'de Ramazan ve Nisan'dı."

"Ailem havuzlu avlularında oturuyordu," dedi Harah, "bir fıskiyenin serpintisinden yükselen nemle yıkanan havada. Hemen yanlarında bir portakal ağacı vardı, meyveleri yuvarlak ve koyu renkli. Bir sepet mişmiş, baklava ve kupalarla liban... her çeşit güzel yiyecek vardı. Bahçelerimizde ve cemaatimizde barış vardı... barış vardı tüm diyarda."

"Akıncılar gelene kadar yaşam mutlulukla doluydu," dedi Alia

"Dostların çığlıkları kanımızı dondurdu," dedi Jessica. Ve paylaştığı o tüm diğer geçmişlerden kendisine doğru anıların hücum ettiğini hissetti.

"La, la, la, diye çığlık attı kadınlar," dedi Harah.

"Müştemelden akıncılar geldi, hançerlerinden erkeklerimizin kanı damlarken üstümüze saldırdılar," dedi Jessica.

Siyeçin bütün dairelerinde olduğu gibi acılarını hatırlayıp bu şekilde canlı tutarken üçünün üstüne de sessizlik çöktü.

Hemen ardından, sözcüklere Jessica'nın daha önce hiç duymamış olduğu bir sertlik yükleyen Harah, seremoninin ritüel kapanışını yaptı.

"Asla bağışlamayacağız ve asla unutmayacağız," dedi Harah

Kadının sözlerini izleyen düşünce dolu sessizlikte insanların mırıltısını ve birçok cüppenin hışırtısını duydular. Jessica odasını saran perdenin arkasında birinin durduğunu hissetti.

"Başrahibe?"

Bir kadın sesiydi ve Jessica onu tanıdı: Stilgar'ın karılarından birinin, Tharthar'ın sesi.

"Ne var, Tharthar?"

"Sorun var, Başrahibe."

Jessica kalbinin sıkıştığını hissetti, oğlu için ani bir korku duydu. "Paul..." dedi nefes nefese.

Tharthar perdeyi araladı, odaya girdi. Dış odaya yığılmış insanlar perde düşmeden önce Jessica'nın gözüne çarptı. Kafasını kaldırıp Tharthar'a baktı; üzerinde kırmızı bir şekil olan siyah bir cüppe giymiş ufak tefek, esmer bir kadın, gözlerinin mutlak mavisi Jessica'ya dikilmişti, küçücük burnunun delikleri genişledikçe tıkaç yaraları görünüyordu.

"Ne var?" diye sordu Jessica.

"Kumdan haber var," dedi Tharthar. "Usul, sınavı için yaratanla karşılaşıyor... bugün. Gençler onun başansız olamayacağını, akşama kalmadan bir kum binicisi olacağını söylüyorlar. Gençler bir razzia için bir araya geliyorlar. Kuzeye baskın yapacaklar ve orada Usul'la buluşacaklar. O zaman seslerini yükselteceklerini söylüyorlar. Onu Stilgar'a meydan okumaya ve kabilelerin kumandasını üstlenmeye zorlayacaklarını söylüyorlar."

Su toplamak, kumulları bitkilendirmek, dünyalarını yavaş yavaş ama kesin bir şekilde değiştirmek... bunlar artık yeterli değil, diye düşündü Jessica. *Küçük baskınlar, belirli baskınlar... bunlar artık yeterli değil çünkü Paul ve ben onları eğittik. Güçlerini hissediyorlar. Savaşmak istiyorlar.*

Tharthar ağırlığını bir ayağından öbürüne verdi, hafifçe öksürdü

İhtiyatla beklemeye ihtiyacımız olduğunu biliyoruz, diye düşündü Jessica, *ama artık zıvanadan çıktık. Bu bekleyişin, fazla uzun sürmesinin bize verebileceği zararı biliyoruz. Bu bekleyiş uzatılırsa amacımızdan uzaklaşırız.*

"Gençler, eğer Usul, Stilgar'a meydan okumazsa, bunun sebebi korkmasıdır diyorlar," dedi Tharthar.

Bakışlarını yere indirdi.

"Olacağı buydu," diye mırıldandı Jessica. Ve şöyle düşündü: *Evet, bunun yaklaştığını anlamıştım. Stilgar'ın anladığı gibi.*

Tharthar tekrar hafifçe öksürdü. "Kardeşim, Shoab bile böyle diyor," dedi. "Usul'a başka seçenek bırakmayacaklar."

Demek zamanı geldi, diye düşündü Jessica. *Ve Paul bunu kendi başına halletmeli. Başrahibe, bu yönetim değişikliğinin bir parçası olmaya kalkışmamalı.*

Alia annesinin elini bırakarak şöyle dedi: "Tharthar'la birlikte gidip gençleri dinleyeceğim. Belki de çıkar bir yol vardır."

Jessica, Tharthar'a bakıp Alia'ya şunları söyledi: "Peki git. Ve olanları bir an önce bana haber ver."

"Bunun olmasını istemeyiz, Başrahibe," dedi Tharthar.

"İstemeyiz," diye onayladı Jessica. "Kabilenin sahip olduğu *bütün* güce ihtiyacı var." Harah'a şöyle bir baktı "Onlarla gidecek misin?"

Harah sorunun dile getirilmemiş kısmını yanıtladı: "Tharthar, Alia'nın başına bir şey gelmesine izin vermez. Yakında birlikte zevce olacağımızı, aynı erkeği paylaşacağımızı biliyor; ikimiz konuştuk, Tharthar'la ben." Harah başını kaldırıp Tharthar'a baktı, sonra Jessica'ya döndü. "Anlaşmaya vardık."

Tharthar elini Alia'ya uzatıp, "Acele etmeliyiz," dedi. "Gençler gidiyorlar."

Perdenin arasından geçtiler, çocuğun eli ufak tefek kadının elindeydi ama sanki çocuk yol gösteriyordu.

"Eğer Paul-Muad'Dib, Stilgar'ı öldürürse, bunun kabileye bir yararı olmaz," dedi Harah. "Şimdiye kadar yönetim hep bu şekilde el değiştirdi ama zaman değişti."

"Zaman senin için de değişti," dedi Jessica.

"Böyle bir dövüşün sonucu konusunda şüphem olduğunu düşünüyor olamazsın," dedi Harah. "Usul mutlaka kazanır."

"Kastettiğim buydu."

"Ve kararıma kişisel duygularımın karıştığını düşünüyorsun," dedi Harah. Başını iki yana salladı, boynundaki su halkaları şıngırdadı. "Nasıl da yanılıyorsun. Belki de Usul tarafından seçilmemiş olduğuma hayıflandığımı ve Chani'yi kıskandığımı da düşünüyorsundur, öyle mi?"

"Yapabildiğin sürece kendi kararını kendin verirsin," dedi Jessica.

"Chani'ye acıyorum," dedi Harah.

Jessica oturduğu yerde dikleşti. "Ne demek istiyorsun?"

"Chani hakkında ne düşündüğünü biliyorum," dedi Harah. "Oğlun için uygun bir zevce olmadığını düşünüyorsun."

Jessica arkasına yaslandı, minderlerinin üstünde gevşedi. Omuz silkti. "Belki de."

"Haklı olabilirsin," dedi Harah. "Eğer haklıysan, şaşırtıcı bir müttefik bulabilirsin... Chani'nin ta kendisi. Chani, *onun* için en iyi olanı istiyor."

Aniden boğazı sıkışan Jessica yutkundu. "Chani benim için çok değerli," dedi. "O asla..."

"Kilimlerin çok kirlenmiş," dedi Harah. Gözlerini Jessica'nın gözlerinden kaçırarak bakışlarıyla zemini taradı. "Her dakika dünya kadar insan basıyor. Gerçekten bunları daha sık temizletmen gerek."

Muhafazakar bir dinle politikanın karşılıklı etkileşimleri önlenemez. Bu güç mücadelesi, muhafazakar toplumun eğitimine, öğretimine ve yetiştirilmesine siner. Bu baskı nedeniyle böyle bir toplumun liderleri kaçınılmaz olarak şu nihai tercihle yüzleşmek zorunda kalırlar: Yönetimlerini sürdürmenin karşılığı olarak tam bir oportünizme teslim olmak ya da muhafazakar ahlak uğruna kendilerini feda etme riskini göze almak.

- Prenses Irulan'ın yazdığı "Muad'Dib:Dinsel Meseleler"den

Paul, kumda, dev yaratanın yaklaşma hattının dışında bekliyordu. *Bir kaçakçı gibi beklememeliyim... sabırsız ve tedirgin,* diye hatırlattı kendi kendine. *Çölün bir parçası olmalıyım.*

Yaratık artık yalnızca birkaç dakika uzaklıktaydı; yol alırken sürtünerek çıkardığı tıslama, sabahı dolduruyordu. Bir mağarayı andıran ağzındaki büyük dişleri dev bir çiçek gibi açılmıştı. Yaydığı bahar kokusu havaya hakim olmuştu.

Paul'ün damıtıcı giysisi vücudunu hiç rahatsız etmiyordu, burun tıkaçlarıyla solunum maskesinin hemen hemen hiç farkında değildi. Stilgar’ın verdiği dersler, kumun üstündeki o zahmetli saatler, geri kalan her şeyi gölgede bırakıyordu.

"Nohut büyüklüğündeki kum topaklarının üstünde, yaratanın yarıçapının ne kadar dışında durman gerekir?" diye sormuştu Stilgar ona.

Ve o doğru yanıtı vermişti: "Yaratanın çapının her bir metresi için yarım metre."

“Neden?"

"Geçerken oluşturduğu girdaptan korunmak ama aynı zamanda da onu yakalayıp tırmanmak üzere yeterli zamana sahip olmak için."

"Tohum ve Ab-ı Hayat için beslenen küçüklerine bindin," demişti Stilgar. "Ama sınavın için çağıracağın, vahşi bir yaratan, yani çölün ihtiyarı olacak. Bunun gibisine hak ettiği saygıyı göstermelisin"

Gümlerin derin gümlemesi, artık yaklaşan solucanın tıslamasına karışıyordu Paul derin derin nefes aldı; kumun, filtrenin içinden bile duyulabilen sert, madensel kokusunu içine çekti. Vahşi yaratan, çölün ihtiyarı, neredeyse yanı başındaymış gibi görünüyordu. Yükselen ön dilimleri Paul'ün dizlerine çarpan bir kum dalgası savurdu.

Yukarı çık, sevgili canavar, diye düşündü. *Yukarı. Seni çağırdığımı duyuyorsun. Yukarı çık! Yukarı çık!*

Dalga ayaklarını yukarı kaldırdı. Yüzeydeki toz ona çarptı. Ayaklarını yere sağlam bastı; kum bulutları içindeki bu kıvrık duvar, halka çizgilerinin açık bir şekilde belirli olduğu bu dilimli yamaç, dünyasına hakim oldu.

Paul kancalarını kaldırdı, uzatıp nişan aldı ve sapladı. Kancaların gömüldüğünü ve kendisini çektiğini hissetti. Yukarı sıçradı, ayaklarını o duvara yerleştirdi, takılmış olan çengellere asıldı. Bu gerçek sınav anıydı: eğer kancaları bir halka diliminin ön kenarına doğru bir şekilde yerleştirmişse, dilim açılacak ve solucan yuvarlanıp onu ezmeyecekti.

Solucan yavaşladı. Gümlere doğru süzüldü ve onu susturdu. O rahatsız edici çengelleri olabildiğince yükseğe kaldırıp, halka diliminin yumuşak iç kısmını tehdit eden kumdan uzaklaştırmak için yavaş yavaş yuvarlanmaya başladı.

Paul kendisini solucanın tepesine çıkmış buldu. Sevinçten uçuyordu, dünyasını keşfe çıkmış bir imparator gibiydi. Hoplayıp zıplamak ve solucanı döndürüp bu yaratığa onun efendisi olduğunu göstermek için duyduğu ani isteği bastırdı.

Stilgar'ın, bir gün onu, bu canavarlarla dans edip oynayan, onların sırtında amuda kalkan, kancaların ikisini de çıkarıp solucanın kendilerini düşürmesine fırsat kalmadan tekrar saplayan gözü kara gençler konusunda neden uyardığını birden anladı.

Kancalardan birini yerinde bırakan Paul, diğerini çıkarıp yan tarafa, daha aşağıya sapladı. İkinci kancayı iyice yerleştirip sınayınca, ilkini aşağı indirdi, böylece yan taraftan aşağı doğru ilerlemeye devam etti. Yaratan yuvarlandı ve yuvarlanırken yön değiştirdi, diğerlerinin beklediği ince kumun yakınına geldi.

Paul onların yaklaştıklarını, kancalarını kullanarak tırmandıklarını ama tepeye çıkana kadar dilimlerin hassas kenarlarından uzak durduklarını gördü. Sonunda onun arkasında, üçlü bir sıra halinde dizilip kancalarına asılarak sağlam bir şekilde durdular.

Stilgar sıraların arasından yukarı doğru ilerledi, Paul'ün kancalarını nasıl yerleştirmiş olduğunu kontrol etti ve gülen suratına şöyle bir baktı.

"Başardın, öyle mi?" diye sordu Stilgar sesini yolculuklarının tıslamasını bastıracak kadar yükselterek. "Böyle düşünüyorsun ha? Başardın demek?" Doğruldu. "Bak, bu çok salakça bir işti. Daha iyisini yapan oniki yaşında çocuklarımız var. Beklediğin yerin solunda kum davulu vardı. Eğer solucan o tarafa dönseydi, oraya kaçamazdın."

Paul'ün yüzündeki gülümseme silindi. "Kum davulunu gördüm."

"O zaman neden birimizin yardımcı pozisyon alması için işaret etmedin? Bu, sınavda bile yapabileceğin bir şeydi."

Paul yutkundu, yüzünü yolculuklarının rüzgarına döndü. "Şimdi bunu söylememin kötü olduğunu düşünüyorsun," dedi Stilgar. "Bu benim görevim. Kabile için değerini düşünüyorum. Eğer tökezleyip o kum davulunun içine düşseydin, yaratan sana doğru dönerdi."

İçinde bir kızgınlık dalgası yükselmesine rağmen, Paul, Stilgar'in doğru söylediğini biliyordu. Sakinleşmesi uzun sürdü ve bunun için annesinden aldığı tüm eğitimi kullanması gerekti. "Özür dilerim," dedi. "Bir daha olmayacak."

"Sıkışık bir durumda, her zaman, bir yardımcı, sen yapamazsan yaratanı yakalayacak birini al," dedi Stilgar. "Unutma, biz birlikte çalışıyoruz. Bu şekilde emin oluruz. Birlikte çalışıyoruz, tamam mı?"

Paul'ün omzuna hafifçe vurdu.

"Birlikte çalışıyoruz," diye onayladı Paul.

"Şimdi," dedi Stilgar, sesi sert çıktı, "Bir solucanla nasıl başa çıkacağını bildiğini göster bana. Hangi tarafın üstündeyiz?"

Paul bastıkları kabuk kabuk olmuş halka yüzeyine şöyle bir baktı, kabukların tipine, büyüklüğüne ve sağa doğru büyüyüp sola doğru küçüldüklerine dikkat etti. Çoğu zaman aynı tarafları üstte hareket etmelerinin, solucanların tipik bir özelliği olduğunu biliyordu. Solucan yaşlandıkça, bu tipik üst taraf neredeyse sabit bir şey haline geliyordu. Alt kabuklar büyüyor, kalınlaşıyor ve kayganlaşıyordu. Büyük bir solucanın üst kabukları yalnızca büyüklüklerine bakılarak tanınabilirdi.

Paul kancalarının yerini değiştirerek sola doğru kaydı. Yancılara, aşağıya inip yan taraftaki dilimleri açmalarını ve yuvarlanmakta olan solucanı sabit bir rotada tutmalarını işaret etti. Solucanı döndürdüğünde iki dümenciye sıradan çıkıp öndeki yerlerini almalarını işaret etti.

"Akh, heyyyy-yo!" diye bağırarak geleneksel bir şekilde seslendi. Sol dümenci bir halka dilimi açtı.

Yaratan, açılan dilimini korumak için büyük bir daire çizerek döndü. Dönüşünü tamamlayıp başını güneye çevirdiğinde Paul bağırdı: "Geyrat!"

Dümenci kancasını çıkardı. Yaratan düz bir rotaya oturdu.

Stilgar, "Çok iyi, Paul-Muad'Dib," dedi. "Çok çalışırsan günün birinde kum binicisi olabilirsin."

Paul kaşlarını çatıp düşündü: *İlk tırmanan ben değil miydim?*

Arka taraftan ani bir gülüşme geldi. Birliktekiler tezahürat yapmaya, adını gökyüzüne doğru haykırmaya başladılar.

"Muad'Dib! Muad'Dib! Muad'Dib! Muad'Dib!"

Ve Paul, solucanın yüzeyinin ta gerilerinde üvendirecilerin kuyruk dilimlerine inen vuruşlarını duydu. Solucan hızını artırmaya başladı. Cüppeleri rüzgarda dalgalanıyordu. Yolculuklarının kulak tırmalayan sesi artmıştı.

Paul geriye dönüp birliktekilere baktı, aralarında Chani'nin yüzünü seçti. Stilgar'la konuşurken kadına baktı. "Sonuç olarak, ben bir kum binicisiyim, değil mi Stil?"

"Hal yavm! Bugün bir kum binicisisin."

"O halde hedefimizi seçebilirim."

"Adet böyle."

"Ve ben, bugün Habbanya erginde doğan bir Fremenim. Bugünden önce hiç yaşamadım. Bugüne kadar bir çocuk gibiydim."

"Pek de çocuk değil," dedi Stilgar. Kapüşonunun rüzgarda uçuşan ucunu tutturdu.

"Ama yaşamımı mühürleyen bir tıpa vardı ve bu tıpa açıldı."

"Artık tıpa yok."

"Güneye gideceğim, Stilgar... yirmi gümler. Yarattığımız o diyarı göreceğim, yalnızca başkalarının gözlerinden gördüğüm o diyarı."

Ve oğlumla ailemi göreceğim, diye düşündü. *Şimdi zihnimin içinde bir geçmiş olan geleceği gözden geçirmem gerek. Karışıklık geliyor ve onu çözebileceğim yerde olmazsam bu şey çılgın gibi yayılır.*

Stilgar, sabit ve ölçen bir bakışla ona baktı. Dikkatini Chani'den ayırmayan Paul, kadının yüzünde beliren ilgiyi gördü, sözlerinin birliktekiler arasında uyandırdığı heyecanı da fark etti.

"Adamlar seninle birlikte Harkonnen çanaklarına baskın yapmak için sabırsızlanıyorlar," dedi Stilgar. "Çanaklar yalnızca bir gümler uzaklıkta."

"Fedaykinler benimle birlikte baskın yaptılar," dedi Paul "Arrakis'in havasını soluyan hiçbir Harkonnen kalmayıncaya dek benimle birlikte baskın yapmayı sürdürecekler."

Solucanın üstünde giderken Stilgar onu inceledi; ve Paul şunu fark etti; adam, bu anı değerlendirirken, Tabr siyeçinin yöneticiliğine ve Liet-Kynes öldüğü zaman Liderler Kurulu'nun liderliğine nasıl yükseldiğini hatırlıyordu.

Genç Fremenlerin arasındaki huzursuzluktan haberi var, diye düşündü Paul.

"Bir liderler toplantısı mı istiyorsun?" diye sordu Stilgar.

Birlikteki bazı gençlerin gözlerinde kıvılcımlar çaktı. Eğilip baktılar. Ve Paul, Chani'nin bakışlarındaki huzursuzluğu ve bakışlarını amcası Stilgar'dan eşi Paul-Muad'Dib'e çevirişini gördü.

"Ne istediğimi tahmin edemezsin," dedi Paul.

Ve şöyle düşündü: *Vazgeçemem. Bu insanlar üzerindeki kontrolü elimde tutmam lazım*

"Bugün kum binişinin müdiri sensin," dedi Stilgar. Sesinde soğuk bir resmiyet tınladı: "Bu gücü nasıl kullanacaksın?"

Gevşemek ve soğukkanlı düşünmek için zamana ihtiyacımız var, diye düşündü Paul.

"Güneye gideceğiz," dedi Paul.

"Bugün sona erdiğinde kuzeye geri döneceğimizi söylesem bile mi?

"Güneye gideceğiz," diye tekrarladı Paul.

Sıkıca cüppesine sarınırken kaçınılmaz bir ağırbaşlılık hissi Stilgar'ı sardı. "Bir Toplantı olacak," dedi. "Mesajları göndereceğim."

Ona meydan okuyacağımı sanıyor, diye düşündü Paul. *Ve karşımda dayanamayacağını biliyor.*

Paul yüzünü güneye döndü, açıkta kalan yanaklarına çarpan rüzgarı hissetti, karar vermesi gereken şeyleri düşündü.

Nasıl olduğunu bilmiyorlar, diye düşündü.

Ama o biliyordu ki, hiçbir düşüncenin kendisini yoldan çıkarmasına izin veremezdi. Geleceğin içinde görebildiği zaman fırtınasının merkez hattında kalmak zorundaydı. Bunun çözülebileceği bir an gelecekti; ama Paul'ün, merkezi düğümü kesebileceği yerde olması gerekiyordu.

Eğer bir çaresi varsa ona meydan okumayacağım, diye düşündü. *Eğer cihadı önlemenin başka bir yolu varsa...*

"Akşam yemeği ve dua için Habbanya Sırtının altındaki Kuşlar Mağarası'nda kamp kuracağız," dedi Stilgar. Yaratanın eğilmesine karşı, kancalardan biriyle kendini sağlama aldıktan sonra çölden yükselen alçak kayalık bir engeli işaret etti.

Paul kayalığı ve onu dalgalar gibi kesen yol yol kayaları inceledi. Bu katı ufku yumuşatacak ne bir yeşillik ne bir çiçek vardı. Bunun ötesinde güney çölüne giden yol uzanıyordu... yaratanları ne kadar hızlı güderlerse gütsünler en az on gün on gece sürecek bir yol.

Yirmi gümler.

Bu yol Harkonnen devriyelerinin ulaşamayacağı kadar uzaklara gidiyordu. Nasıl olacağını biliyordu. Rüyalar ona göstermişti. Bir gün, giderlerken ta ufukta belli belirsiz bir renk değişikliği olacaktı... öyle hafif bir değişiklik ki, bunu umutları nedeniyle hayal ettiğini sanacaktı... ve orada yeni siyeç olacaktı.

"Kararım Muad'Dib'e uyuyor mu?" diye sordu Stilgar. Sesinde belli belirsiz bir iğneleyicilik vardı; ama çevrelerindeki Fremenlerin, bir kuşun çığlığındaki veya bir silagonun taşıdığı mesajdaki her bir tonu duymak için

tetikte olan kulakları, bu iğneleyiciliği duydular ve ne yapacağını görmek üzere Paul'ü seyretmeye başladılar.

"Fedaykinleri kutsadığımız zaman, Stilgar, ona olan sadakatim üzerine yemin ettiğimi duymuştu," dedi Paul. "Ölüm komandolarım benim sözümün şeref sözü olduğunu bilir. Stilgar'in bundan şüphesi mi var?

Paul'ün sesinde gerçek bir acı vardı. Bunu duyan Stilgar bakışlarını yere indirdi.

"Usul, siyeçimin yoldaşı, asla şüphelenmediğim," dedi Stilgar. "Ama sen Paul-Muad'Dib'sin, Atreides Dükü; ve sen Lisan-ül-Gayb'sın, Dış Dünya'dan Gelen Ses. Bu adamları, tanımıyorum bile."

Paul çölden çıkan Habbanya Sırtına bakmak için döndü. Altlarındaki yaratan hala güçlü ve istekliydi. Onları Fremenlerin daha önce bindiği diğer tüm yaratanların neredeyse iki katı kadar uzağa taşıyabilirdi. Bunu biliyordu. Çocuklara anlatılan hikayeler dışında, çölün bu ihtiyarına benzeyen hiçbir şey yoktu. Paul bunun yeni bir efsane malzemesi olduğunu anladı.

Bir el omzunu sıktı.

Paul ele baktı, kolu izleyip arkasındaki yüze ulaştı. Stilgar’ın filtre maskeyle damıtıcı giysi kapüşonunun arasından görünen koyu renk gözleri.

"Benden önce Tabr siyeçine önderlik eden adam," dedi Stilgar, "arkadaşımdı. Birlikte tehlikelere göğüs gerdik. Birçok kez onun hayatını kurtardım... ve o da benimkini."

"Ben senin dostunum, Stilgar," dedi Paul.

"Kimse bundan şüphe etmez," dedi Stilgar. Elini çekti ve omuz silkti. "Adet böyle."

Paul, Stilgar’ın başka herhangi bir olasılık düşünemeyecek kadar Fremen adetlerine saplanmış olduğunu anladı. Burada bir lider, dizginleri

selefinin ölü ellerinden alırdı ya da selefi çölde öldüyse kabilesinin en güçlülerinden bazılarını katlederdi Stilgar naipliğe bu şekilde yükselmişti.

"Bu yaratanı çölün derinliklerinde bırakmalıyız," dedi Paul

"Evet," diye onayladı Stilgar. "Buradan mağaraya yürüyebiliriz

"Ona o kadar uzun zamandır biniyoruz ki kendini gömüp bir iki gün hayata küsecektir," dedi Paul

"Kum binişinin müdiri sensin," dedi Stilgar. "Sen söyle ne zaman..." Sustu ve gözlerini doğu semalarına dikti.

Paul hızla döndü. Gözlerindeki bahar mavisi örtü gökyüzünü karanlık görmesine neden oldu, yoğun bir filtreden geçen gök mavisinin önündeki belirsiz, ritmik bir ışıltı keskin bir zıtlıkla göze çarpıyordu.

Ornitopter!

"Küçük bir topter," dedi Stilgar.

"Bir gözcü olabilir," dedi Paul. "Ne dersin, bizi görmüş müdür?"

"Bu uzaklıktan sadece yüzeyde bir solucanız," dedi Stilgar. Sol eliyle işaret verdi, "İnin. Kumda dağılın."

Birliktekiler solucanın yan taraflarından inip aşağı atlamaya başladılar, cüppelerinin altında kuma karıştılar. Paul, Chani' nin düştüğü yeri belirledi. Çok geçmeden yalnızca o ve Stilgar kaldı.

"İlk binen, son iner," dedi Paul.

Stilgar başıyla onayladı, kancalarına dayanarak yan taraftan kendini aşağı bıraktı, kumun üstüne sıçradı. Yaratanın, dağılma alanından güvenli bir mesafeye kadar uzaklaşmasını bekleyen Paul kancalarını bıraktı. Bu, ustalık gerektiren bir andı çünkü solucan tamamen bitkin düşmemişti.

Üvendirelerden ve kancalardan kurtulan koca solucan kuma girmeye başladı. Paul, yaratığın geniş yüzeyi boyunca ağırlığını vermeden geriye

doğru koşmaya başladı, ineceği ana dikkatli bir şekilde karar verdi ve aşağı sıçradı. Koşarak yere indi, kendisine öğretildiği gibi bir kumulun kaygan yüzeyine atıldı ve cüppesinin üzerine dökülen kum şelalesinin altına gizlendi.

Şimdi, bekleyiş...

Paul yavaşça döndü, cüppesinin birleşme yerini bir yarık halinde açarak gökyüzüne baktı. Geldikleri yol boyunca geride kalan diğerlerinin de aynı şeyi yaptıklarını tahmin etti.

Topteri görmeden önce kanatlarını çırptığını duydu. Jet motorlarının fısıltısı, bulunduğu yerin üstüne gelip sırta doğru geniş bir yay çizerek döndü.

Paul bunun işaretsiz bir topter olduğunu fark etti.

Habbanya Sırtı'nın ötesine uçarak görüş alanından çıktı.

Çölün üstünde bir kuş çığlığı duyuldu. Bir daha.

Paul üstündeki kumları silkeledi, kumulun tepesine tırmandı. Diğerleri sırttan uzaklaşan bir hat boyunca göründüler. Onların arasında Chani ve Stilgar'ı seçti.

Stilgar sırtı işaret etti.

Toplandılar ve hiçbir yaratanı rahatsız etmeyecek kesik bir ritmle yüzeyde süzülerek kum yürüyüşüne başladılar. Stilgar bir kumulun rüzgarla sıkışmış doruğu boyunca ilerleyerek Paul'ün yanına geldi.

"Bir kaçakçı taşıtıydı," dedi Stilgar.

"Öyle görünüyor," dedi Paul. "Ama burası kaçakçılar için çölün çok derin yerleri."

"Onların da başı devriyelerle dertte," dedi Stilgar.

"Bu kadar derine geliyorlarsa daha derinlere de gidebilirler," dedi Paul.

"Doğru."

"Eğer güneyin fazla derinliklerine gitmeye kalkışırlarsa görebilecekleri şeyleri görmeleri onlar için iyi olmaz. Kaçakçılar da bilgi satar."

"Bahar avlıyorlar, sence de öyle değil mi?" diye sordu Stilgar.

"Bir yerlerde bu topteri bekleyen bir kanat ve bir tırtıl olmalı." dedi Paul. "Baharımız var. Hadi kumun üstüne biraz yem atalım da birkaç kaçakçı yakalayalım. Burasının bizim toprağımız olduğunu öğrenmeliler, adamlarımızın da yeni silahlarla antrenman yapmaya ihtiyaçları var."

"Şimdi, Usul konuşuyor," dedi Stilgar. "Usul Fremen gibi düşünüyor."

Ama Usul, bir korkunç amaca hizmet eden kararlara teslim olmak zorunda, diye düşündü Paul.

Ve fırtına başlıyordu.

Kanunla görev bir olduğu, din tarafından birleştirildiği zaman, asla tam olarak bilinçli hale gelemez ve kendinizin tam olarak farkına varamazsınız. Daima bir bireyden biraz noksan olursunuz.

- Prenses Irulan'ın yazdığı "Muad’Dib:Evrenin Doksan Dokuz Harikasından

Kaçakçıların bahar fabrikası, kraliçesini izleyen bir böcek sürüsü gibi, ana taşıyıcısı ve çevresindeki uzaktan yönetilen ornitopterleri ile birlikte bir kumul yükseltisini aşarak geldi. Koloninin önünde, çöl tabanından, Kalkan Duvarı'nın küçük taklitleri gibi yükselen alçak kaya sırtlarından biri uzanıyordu. Sırtın kuru sahilleri yakın zamandaki bir fırtına tarafından temizlenmişti.

Fabrikanın şeffaf seyir kubbesinin içindeki Gurney Halleck öne doğru eğildi, dürbününün yağ merceklerini ayarladı ve manzarayı inceledi. Sırtın ötesinde bir bahar püskürtüsü olabilecek koyu renk bir leke gördü ve çevrede uçan ornitopterlerden birine araştırmaya gitmesi için işaret verdi.

Topter işareti aldığını belirtmek için kanatlarını açıp kapadı. Koloniden ayrılıp koyu renkli kuma doğru hızla alçaldı, dedektörlerini yüzeye doğru sarkıtarak alanın üstünde daireler çizmeye başladı.

Bir an sonra kanatlarını katlayıp alçaldı ve beklemekte olan fabrikaya bahar bulmuş olduğunu belli etmek için daireler çizdi.

Gurney dürbününü kılıfına soktu, diğerlerinin de işareti görmüş olduğunu biliyordu. Bu bölgeyi sevmişti. Sırt bir ölçüde koruma ve muhafaza sağlıyordu. Burası çölün derinliklerindeydi, pusuya düşme olasılığı pek yoktu... yine de… Gurney ekiplerden birine sırtın üstünde dolaşıp orayı taramaları için işaret verdi, yedek kuvvetleri bu alanın üstünde mevzilenmeleri için gönderdi... çok yüksekte durmamalarını istedi, aksi halde uzaktaki Harkonnen dedektörleri tarafından görülebilirlerdi.

Ama Harkonnen devriyelerinin bu kadar güneye geleceklerinden şüpheliydi. Burası hala Fremen ülkesiydi.

Gurney silahlarını kontrol etti, kalkanları burada yararsız hale getiren kadere lanet etti. Bir solucanı çağıracak her şeyden ne pahasına olursa olsun kaçınılmalıydı. Çevreyi incelerken çenesi boyunca uzanan mürekkep sarmaşığı yarasını ovuşturdu, bir yer ekibinin başında sırta gitmenin en güvenli yol olacağına karar verdi. Hala en emin yöntem incelemeyi yayan yapmaktı. Fremenler ve Harkonnenler birbirlerinin boğazına sarılmışken ne kadar dikkat edilse azdı.

Burada onu endişelendiren Fremenlerdi. Alabileceğin kadar bahar almanı umursamazlardı ama eğer gitmeni yasakladıkları bir yere adım atarsan, savaşa hazır şeytanlar haline gelirlerdi. Ve son zamanlarda öyle şeytanca bir ustalığa sahiplerdi ki...

Bu yerlilerin savaştaki ustalığı ve becerisi canını sıkıyordu. Evrenin en iyi dövüşçüleri tarafından eğitilmiş ve sonra yalnızca en iyi olan birkaç kişinin sağ kaldığı savaşlarda tecrübe kazanmış olan Gurney'in şimdiye kadar karşılaştıklarına kıyasla çok başarılı ve karmaşık bir savaş tekniği sergiliyorlardı.

Gurney tekrar manzarayı taradı ve neden içinde bir huzursuzluk olduğunu merak etti. Belki de bunun nedeni görmüş oldukları solucandı... ama o sırtın öbür tarafındaydı.

Seyir kubbesinde, Gurney'in yanında birden bir kafa beliriverdi: fabrika komutanı... baharlı yiyecekler nedeniyle gözleri mavi, dişleri bembeyaz olan, kaba sakallı ve tek gözlü, yaşlı bir korsan.

"Zengin bir parçaya benziyo, efendim," dedi fabrika komutanı. "Gemiyi indiriim mi?"

"Şu sırtın eteğine in," diye emretti Gurney. "Adamlarımla birlikte dışarı çıkmamı bekle. Baharı oradan çekebilirsin. O kayaya bir bakacağız."

"Baş üstüne."

"Bir mesele çıkarsa," dedi Gurney, "fabrikayı kurtar. Topterler bizi alır."

Fabrika komutanı selam verdi. "Baş üstüne, efendim" Kapaktan aşağı çekiliverdi.

Gurney tekrar ufku taradı. Burada Fremenler olması olasılığını ve buraya izinsiz girdiğini göz önünde tutmak zorundaydı. Fremenler onu endişelendiriyordu, dayanıklılıkları ve ne yapacaklarının belli olmaması. Bu işle ilgili birçok şey onu endişelendiriyordu ama ödüller çok büyüktü. Gözcüleri çok yükseğe gönderememesi de onu endişelendiriyor, telsizleri susturmak zorunda olmaları huzursuzluğunu artırıyordu.

Fabrika tırtıl döndü ve inmeye başladı. Sırtın eteğinde kuru sahile doğru hafifçe süzüldü. Paletlerinin dişleri kuma değdi.

Gurney şeffaf kubbeyi açtı, emniyet kemerini çıkardı. Fabrika durduğu anda dışarı çıktı, kubbeyi çarparak kapattı kuma, acil durum ağlarının ötesine atlamak için palet muhafazalarının üstüne indi. Kişisel muhafızlarından beş tanesi burundaki kapaktan çıktı. Diğerleri fabrikanın taşıyıcı kanadını serbest bıraktılar. Kanat ayrıldı, havalandı ve alçakta daire çizerek uçmaya başladı.

Hemen sonra büyük fabrika tırtıl öne atıldı ve sırttan uzaklaşıp kumun üstündeki koyu renk bahar lekesine doğru sallanarak ilerledi.

Yakına inen bir topter kayarak durdu. Bir başkası ona izledi ve bir başkası. Gurney'in müfrezesini boşalttılar ve havalanıp dolaşmaya başladılar.

Gurney damıtıcı giysisinin içinde gerinerek kaslarını yokladı. Yüzündeki filtre maskesini çıkardı, daha önemli bir ihtiyaç için nem kaybediyordu... bağırarak emir vermek zorunda kalırsa sesinin güçlü çıkması için. Kayaların arasına tırmanıp çevreyi kontrol etti... ayağının altında çakıllar ve nohut büyüklüğünde kum topakları, havada bahar kokusu.

Bir acil durum üssü için iyi bir yer, diye düşündü. *Buraya biraz erzak gömmek iyi olabilir.*

Arkaya bir göz atıp kendisini izleyen adamlarının çevre dağılışını seyretti. Adamlar iyiydi, henüz sınamak için zaman bulamadığı yeni adamlar bile. Adamlar iyiydi. Sürekli ne yapacaklarını söylemek zorunda kalmıyordu. Hiçbirinin üstünde kalkanın titrek ışığı yoktu. Bu grupta, bir solucanın kalkan alanını hissedip buldukları baharı çalmaya geleceğini bile bile kalkanını yanında taşıyacak kadar ödlek kimse yoktu.

Gurney, kayaların arasındaki bu hafif yükseltiden, yarım kilometre ötedeki bahar lekesini ve onun kıyısına yaklaşmakta olan tırtılı görebiliyordu. Siper uçuşu yapan taşıtlara şöyle bir baktı, irtifayı fark etti... çok yüksek değildi. Kendi kendine onayladı, sırta tırmanmaya devam etmek için döndü.

O anda sırt püskürdü.

Kükreyen on iki alev hattı yukarıda dolaşıp duran topterlere ve taşıyıcı kanatlara doğru hızla yükseldi. Fabrika tırtıldan bir metal patlaması sesi duyuldu ve Gurney'in çevresindeki kayalar kapüşonlu savaşçılarla doldu.

Gurney'in düşünecek zamanı oldu: *Hay Ana Tanrıça'nın boynuzları! Roketler! Roket kullanmaya cesaret ediyorlar!*

O sırada hançer-i figanı elinde, dizlerini kırarak eğilmiş, kapüşonlu biriyle yüz yüze geldi. Kayaların üstünde, solda ve sağda iki adam daha bekliyordu. Gurney, önündeki savaşçının, kum rengi cüppesinin kapüşonuyla peçesi arasından yalnızca gözlerini görebiliyordu; ama eğilişi ve saldırmaya hazır oluşu karşısındakinin eğitimli bir savaşçı olduğunu söylüyordu. Bu gözler derin çöl Fremenlerinin mavi içinde mavi gözleriydi.

Gurney, gözlerini karşısındakinin hançerinden ayırmadan elini kendi hançerine doğru uzattı. Eğer roket kullanmaya cesaret ediyorlarsa başka fırlatıcı silahları da olmalıydı. Bu an büyük bir dikkat gerektiriyordu. Yalnız sesi duyarak bile hava siperinin bir kısmının düştüğünü söyleyebilirdi. Ve homurtular, arkasındaki boğuşmaların gürültüsü...

Gurney'in önündeki savaşçının gözleri hançere uzanan elin hareketini izledi, sonra Gurney'in gözlerine dik dik bakmaya devam etti.

"O hançeri kınından çıkarma, Gurney Halleck," dedi adam.

Gurney bir an duraksadı. Bu ses bir damıtıcı giysi filtresinden geçmesine rağmen garip bir şekilde tanıdık gelmişti.

"Adımı biliyor musun?" dedi.

"Karşımda hançere ihtiyacın yok, Gurney," dedi adam. Doğruldu, hançer-i figanını cüppesinin altındaki kınına soktu. "Adamlarına yararsız direnişlerine son vermelerini söyle."

Adam kapüşonunu geriye atıp filtreyi yana çekti.

Gurney gördüğü şeyin yarattığı şaşkınlıkla donakaldı. Önce Dük Leto Atreides'in hayaletine baktığını sandı. Karşısındakinin kim olduğunu yavaş yavaş anladı.

"Paul," diye fısıldadı. Sonra daha yüksek bir sesle konuştu: "Paul, gerçekten sen misin?"

"Gözlerinle gördüğüne inanmıyor musun?" diye son Paul.

"Öldüğünü söylemişlerdi," dedi Gurney çatlak bir sesle. Öne doğru yarım adım attı.

"Adamlarına teslim olmalarını söyle," diye emretti Paul. Eliyle sırtın eteklerini işaret etti.

Gurney döndü, gözlerini Paul'den ayırmak istemiyordu. Yalnızca birkaç grubun boğuştuğunu gördü. Kapüşonlu adamlar her yerdeydiler. Üzerinde Fremenlerin durduğu fabrika tırtıl sessizliğe gömülmüştü. Tepede hiçbir taşıt yoktu.

"Dövüşmeyi kesin," diye bağırdı Gurney. Derin bir nefes aldı, ellerini bir megafon gibi ağzının iki yanına koydu "Gurney Halleck konuşuyor! Dövüşü kesin!"

Dövüşenler yavaş yavaş, ihtiyatlı bir şekilde ayrıldılar, ona doğru dönen gözler soru doluydu.

"Onlar dost," diye seslendi Gurney.

"Ne iyi dostlar!" diye bağırarak yanıtladı birisi. "Bizimkilerin yarısını öldürdüler."

"Bu bir hataydı," dedi Gurney. "Bir hata da siz yapmayın.

Tekrar Paul'e döndü, gözlerini delikanlılım masmavi Fremen gözlerinin içine dikti.

Paul'ün dudaklarında bir gülümseme belirdi; ama ifadesinde, Gurney'e Yaşlı Dük'ü, Paul'ün büyükbabasını hatırlatan bir sertlik vardı. Sonra Gurney, Paul'de, daha önce hiçbir Atreides'te görülmemiş olan o güçlü acımasızlığı gördü... teninin kayış gibi görünüşü, gözlerinde bir kısıklık ve görünürde her şeyi tarıyormuş gibi görünen bakışlarında bir ihtiyat.

"Öldüğünü söylemişlerdi," diye tekrarladı Gurney.

"Onların böyle sanmasına izin vermek, korunmak için iyi yol gibi göründü," dedi Paul.

Gurney, avunacağı hiçbir şey olmadan tek başına kalmasına ve genç Dük'ünün... dostunun ölmüş olduğuna inanmak zorunda bırakılmasına karşılık duyup duyacağı tek özrün bu olduğunu anladı. Sonra tanıdığı ve bir savaşçı olarak yetiştirdiği o çocuktan bir şeyler kalıp kalmadığını merak etti.

Paul, Gurney'e bir adım yaklaştı, adamın gözlerindeki acıyı fark etti. "Gurney..."

Birdenbire, güven duydukları bir insana dokunmanın verdiği rahatlıkla sarmaş dolaş olup birbirlerinin sırtına vurmaya başladılar.

"Seni ufaklık! Seni ufaklık!" deyip duruyordu Gurney.

Paul ise: "Gurney! Gurney!"

Hemen ardından, ayrılıp birbirlerine baktılar. Gurney derin bir nefes aldı. "Demek Fremenlerin savaş taktiklerinde bu kadar usta oluşlarının

nedeni sensin. Tahmin etmeliydim. Birçok şeyi benim planlamış olabileceğim gibi yapıp duruyorlardı. Keşke bilseydim..." Başını iki yana salladı. "Keşke bana bir haber uçursaydın, delikanlı. Hiçbir şey beni durduramazdı. Koşar gelirdim ve..."

Paul'ün gözlerindeki bir bakış onu susturdu... sert, inceleyen bir bakış.

Gurney iç çekti. "Doğru... Gurney Halleck'in neden koşturduğunu merak edenler çıkardı ve bazıları soru sormaktan daha ileri giderdi. Yanıtların peşine düşerlerdi."

Paul başıyla onayladı, çevrelerinde bekleyen Fremenlere bir göz atü... Fedaykinlerin yüzlerinden merakla durumu anlamaya çalıştıkları belli oluyordu. Bakışlarını ölüm komandolarından tekrar Gurney'e çevirdi. Eski kılıç ustasının içini coşkuyla doldurduğunu fark etti. Bunun iyiye alamet olduğunu düşündü; her şeyin iyi olduğu bir geleceğin yolunda ilerlediğine dair bir işaret.

Gurney benim tarafımda...

Sırtın aşağısına, Fedaykinlerin ötesine bir göz atıp Halleck'le birlikte gelen kaçakçı ekibini inceledi.

"Adamların hangi tarafta, Gurney?" diye sordu.

"Hepsi kaçakçı," dedi Gurney. "Kâr neredeyse o taraftalar."

"Bizim maceramızda çok az kâr var," dedi Paul ve Gurney'in kendisine sağ eliyle çaktığı gizli parmak işaretini fark etti... geçmişlerine ait o eski el şifresi. Kaçakçı ekibinde korkulacak ve güvenilmeyecek adamlar vardı.

Paul anladığını göstermek için dudağını tuttu, tepelerindeki kayalarda nöbet tutan adamlara baktı. Stilgar'ı gördü. Stilgar'la arasındaki çözülmemiş sorunu hatırlamak Paul'ün coşkusunu biraz gölgeledi.

"Stilgar," dedi, "bu daha önce bahsetttiğim Gurney Halleck. Babamın silah ustası, beni eğiten kılıç ustalarından biri, eski bir dost. Her tür maceraya girilebilecek biri."

"Duydum," dedi Stilgar. "Onun Dük'üsün."

Paul tepesindeki adamın esmer çehresine baktı, Stilgar'a bunu söyleten sebepleri merak etti. *Onun Dük'ü.* Stilgar'ın sesinde tuhaf ve gizli bir tonlama vardı... sanki başka bir şey söylemiş olmayı tercih eder gibi. Ve bu her zamanki Stilgar değildi; bir Fremen lideri, aklından geçeni söyleyen bir adam olan Stilgar değildi.

Dük'üm! diye düşündü Gurney. Paul'e yeni bir gözle baktı.

Evet, Leto'nun ölümüyle unvanı üstlenmek Paul'e düşmüştü.

Arrakis'teki Fremen savaşının seyri Gurney'in kafasında yeni bir şekil almaya başladı. *Dük'üm!* içinde ölmüş olan bir parça canlanmaya başladı. Bilincinin yalnızca bir kısmı, kaçakçı ekibinin silahlarının sorgulanıncaya kadar alınmasını emreden Paul'e yoğunlaştı.

Adamlarından bazılarının karşı çıktığını duyunca Gurney'in düşünceleri tekrar emre kaydı. Başını iki yana salladı. Hızla döndü. "Sağır mısınız?" diye bağırdı adamlarına. "Yasal olarak o Arrakis Dük'ü. Ne emrediyorsa yapın."

Kaçakçılar söylene söylene teslim oldular.

Paul, Gurney'in yanına yaklaşıp alçak bir sesle konuştu. "Bu tuzağa düşmeni beklemezdim, Gurney."

"İyi bir ders aldım," dedi Gurney. "Şuradaki bahar lekesinin kalınlığının bir kum tanesinden fazla olmadığına bahse girerim; bizi tuzağa düşürmek için bir yem."

"Bahsi kazandın," dedi Paul. Aşağıya, silahları alınan adamlara baktı. "Ekibinde babamın adamlarından kimse kaldı mı?"

"Yok. Darmadağın olduk. Serbest tüccarların arasında birkaç kişi var. Birçoğu kazandığını buradan gitmek için harcadı."

"Ama sen kaldın."

"Kaldım."

"Çünkü Rabban burada," dedi Paul.

"İntikam dışında hiçbir şeyimin kalmadığını düşündüm," dedi Gurney.

Sırtın tepesinden garip bir şekilde aniden kesilen bir çığlık duyuldu. Gurney yukarı bakınca tülbentini sallayan bir Fremen göldü.

"Bir yaratan geliyor," dedi Paul. Arkasından gelen Gurney'le birlikte bir kayanın ucuna çıktı, güneybatıya doğru baktı. Orta mesafede bir solucanın kabaran kovuğu, kumulların arasından dosdoğru sırta gelen, tepesi tozla örtülü bir iz görülüyordu.

"Oldukça büyük," dedi Paul.

Aşağılarındaki fabrika tırtıldan bir tangırtı yükseldi. Paletlerinin üstünde dev bir böcek gibi dönüp kayalara doğru lambur tumbur gitti.

"Kaptıkaçtıyı kurtaramamamız çok kötü oldu," dedi Paul.

Gurney, Paul'e bir göz attıktan sonra bakışlarını, Fremen roketlerinin düşürdüğü, dumanı tüten kaptıkaçtı ve ornitopter enkazına çevirdi. Birden orada ölen adamlara... adamlarına acıdı ve şöyle dedi: "Baban olsaydı daha çok kurtaramadığı adamları düşünürdü."

Paul adama sert bir bakış savurdu, gözlerini yere indirdi. Hemen ardından şöyle dedi: "Onlar senin dostundu, Gurney. Anlıyorum. Oysa bizim için onlar, buraya izinsiz girip görmemeleri gereken şeyleri gören birileriydi. Bunu anlamalısın."

"Bunu gayet iyi anlıyorum," dedi Gurney. "Şimdi görmemem gereken şeyleri görmek için sabırsızlanıyorum."

Paul, Halleck'in yüzündeki o eski ve çok iyi hatırladığı kurt gibi sırıtışa, mürekkep sarmaşığı yarasının çenesi boyunca dalgalanışına bakmak için kafasını kaldırdı.

Gurney aşağıdaki çöle bakarak başını onaylarcasına salladı. Etrafa dağılmış olan Fremenler işleriyle uğraşıyorlardı. Yaklaşan solucanın hiçbirini endişelendirmiyor görünmesi onu hayrete düşürdü.

Yem olarak kullanılan bahar lekesinin ötesinden, açıklardaki kumullardan bir gümleme duyuldu... ayaklarının altında hissettikleri derin bir gümbürdeme. Gurney, Fremenlerin kuma, solucanın yolu üzerine dağıldıklarını gördü.

Solucan, halkaları dalgalanıp bükülerek ve yüzeyi kabartarak büyük bir kum balığı gibi geldi. Bir an sonra Gurney, çölün üstündeki hakim noktadan solucanın yakalanışını gördü... ilk kancacının gözüpek sıçrayışını, yaratığın dönüşünü ve tüm grubun solucanın kabuk kabuk olmuş parıldayan yan tarafına çıkışını gördü.

"İşte görmemen gereken şeylerden biri," dedi Paul.

"Hikayeler ve söylentiler duymuştum," dedi Gurney. "Ama bu görmeden kolay kolay inanılacak bir şey değil." Başını iki yana salladı. "Arrakis'te herkesin korktuğu yaratığa bir binek hayvanı gibi davranıyorsunuz."

"Babamın çöl gücünden bahsettiğini duymuştun," dedi Paul. "İşte çöl gücü. Bu gezegenin yüzeyi bizim. Hiçbir fırtına, hiçbir yaratık, hiçbir koşul bizi durduramaz."

Bizi, diye düşündü Gurney. *Fremenleri kastediyor. Kendisinden onlardan biriymiş gibi bahsediyor.* Gurney bir kez daha Paul'ün gözlerindeki bahar mavisine baktı. Rengin kendi gözlerine de bulaştığını biliyordu ama kaçakçılar gezegen dışı yiyecekler bulabiliyorlardı ve onların gözlerinin tonu gizli bir sınıf göstergesi gibiydi. Bir adamın fazla yerlileştiğini anlatmak için "bahar fırçasının dokunuşu"ndan bahsederlerdi. Ve bu düşüncede her zaman bir güvensizlik belirtisi vardı.

"Bir zamanlar bu enlemlerde gün ışığında yaratana binmiyorduk," dedi Paul. "Ama Rabban'ın o kadar az hava gücü kaldı ki bunu da kumdaki birkaç noktaya bakmak için harcayamıyor." Gurney'e baktı. "Burada hava taşıtınızla karşılaşmak bizi çok şaşırttı."

Bizi... bizi...

Gurney bu düşünceleri uzaklaştırmak için başını salladı. "Sizi, sizin bizi şaşırttığınız kadar şaşırtmadık," dedi.

"Çanaklarda ve köylerde Rabban hakkında ne diyorlar?" diye sordu Paul.

"Graben köylerini onlara zarar veremeyeceğiniz kadar korunaklı hale getirdiklerini söylüyorlar. Siz boşu boşuna saldırıp kendinizi yorarken, onların yalnızca savunma hatlarının arkasında oturacaklarını söylüyorlar."

"Yani," dedi Paul, "hareketsiz kaldılar."

"Oysa siz istediğiniz yere gidebiliyorsunuz," dedi Gurney.

"Bu senden öğrendiğim bir taktik," dedi Paul, "inisiyatifi kaybettiler, demek ki savaşı kaybettiler."

Gurney, durgun ve anlayışlı bir ifadeyle gülümsedi.

"Düşmanımız tam da olmasını istediğim yerde," dedi Paul. Gurney'e şöyle bir baktı. "Peki, Gurney, bu işi bitirmek için benimle çalışacak mısın?"

"Çalışmak mı?" Gurney gözlerini ona dikti. "Efendim, ben sizin hizmetinizden hiç çıkmadım ki. Öldüğünüzü sanmama siz neden oldunuz. Ve kaderine terk edilmiş olan ben, günah çıkarabileceğim kadar çıkardım, yaşamımı, değecek bir şey için... Rabban'ın ölümü için vereceğim anı bekleyerek..."

Paul'ün üstüne utanç dolu bir sessizlik çöktü.

Bir kadın kayalardan tırmanarak onlara doğru geldi, damıtıcı giysisinin kapüşonuyla yüzündeki maskenin arasından görünen gözleri Paul ve arkadaşı arasında mekik dokuyordu. Paul'ün önünde durdu. Gurney kadındaki sahiplenme havasını ve Paul'e nasıl sokulduğunu fark etti.

"Chani," dedi Paul, "bu Gurney Halleck. Sana ondan bahsetmiştim."

Chani, Hallck'e bakıp tekrar Paul'e döndü. "Evet, bahsetmiştin."

"Adamlar yaratanın üstünde nereye gittiler?" diye sordu Paul.

"Sadece donanımları kurtaralım diye zaman kazandırmak için onu başka bir yere götürdüler."

"İyi o zaman..." Paul sustu, havayı kokladı.

"Rüzgar geliyor," dedi Chani.

Yukarıdan, sırtın tepesinden bir ses geldi: "Hey, işte orada... rüzgar!"

Gurney, Fremenler arasında bir hareketlenme olduğunu gördü... bir koşuşturma ve telaş. Solucanın ateşlemediği bir şey rüzgar korkusuyla ortaya çıkmıştı. Fabrika tırtıl altlarındaki kum sahile geldi, kayaların arasında onun için bir yol açıldı... ve arkasından kayalar öyle düzgün kapandı ki Gurney geçidin yerini kaybetti.

"Bu gizli yerlerden daha çok var mı?" diye sordu Gurney.

"Hem de çok fazla," dedi Paul. Chani'ye baktı. "Korba'yı bul. Bu kaçakçı ekibi arasında güvenilmeyecek adamlar olduğu konusunda Gurney'in beni uyardığını söyle ona."

Kadın Gurney'e bir baktı, sonra Paul'e döndü, başıyla onayladı ve ceylan gibi sekerek kayalardan aşağı indi. "Senin kadının," dedi Gurney.

"İlk çocuğumun annesi," dedi Paul. "Atreidesler arasında bir Leto daha var."

Gurney buna yalnızca gözlerini açarak karşılık verdi.

Paul çevrelerindeki hareketi dikkatli bir gözle izliyordu.

Güney semalarına bir köri rengi hakim olmuştu ve tozun kafalarının üstüne kamçı gibi çarpmasına yol açan düzensiz patlamalar ve şiddetli rüzgarlar başlamıştı.

"Giysini kapat," dedi Paul. Maskesini ve kapüşonunu yüzünün çevresine bağladı.

Gurney onun dediğini yaptı ve filtrelere şükretti. Paul konuşunca filtreden geçen sesi boğuk çıktı: "Ekibinden kimlere güvenmiyorsun, Gurney?"

"Bazıları yeni geldi," dedi Gurney. "Dünya dışından..." Aniden kendi kendine hayret ederek duraksadı. *Dünya dışından.* Bu sözleri öyle rahat söylemişti ki.

"Eee?" dedi Paul.

"O hep gelen servet avcılarına benzemiyorlar," dedi Gurney. "Bunlar daha dayanıklı."

"Harkonnen ajanları mı?" diye sordu Paul.

"Sanırım Harkonnenlere rapor vermiyorlar, Efendim. İmparatorluk'un hizmetinde olduklarından şüpheleniyorum. Onlarda Salusa Secundus'u hatırlatan bir şeyler var."

Paul sert bir bakış savurdu. "Sardokarlar mı?"

Gurney omuz silkti. "Olabilir, ama iyi gizliyorlar."

Paul başını onaylarcasına sallarken Gurney'in Atreides hizmetkarı rolüne ne kadar kolay geri döndüğünü düşündü... ama belli belirsiz şüpheler... ve farklarla. Arrakis onu da değiştirmişti.

Kapüşonlu iki Fremen altlarındaki kırık kayadan çıkıp yukarı tırmanmaya başladı. Bir tanesi omzunda büyük siyah bir paket taşıyordu.

"Ekibim şimdi nerede?" diye sordu Gurney.

"Altımızdaki kayaların içinde güvendeler," dedi Paul. "Burada bir mağaramız var, Kuşlar Mağarası. Onları ne yapacağımıza fırtınadan sonra karar vereceğiz."

Tepelerinden birisi seslendi: "Muad'Dib!"

Paul sese doğru döndü, mağaraya inmelerini işaret eden bir Fremen muhafız gördü. Duyduğunu gösteren bir el hareketi yaptı.

Yüzünde yeni bir ifade beliren Gurney, Paul'ü inceledi. "Sen Muad'Dib misin?" diye sordu. "Sen kumun-azmi misin?"

"Bu benim Fremen adım," dedi Paul.

Gurney bunaltıcı bir önsezi hissiyle başını çevirdi. Ekibinin yarısı ölmüş, kumun üstünde yatıyordu, diğerleri tutsak edilmişti. Yeni gelenleri, şüphelendiklerini umursamıyordu ama diğerlerinin arasında iyi adamlar, dostlar, kendini sorumlu hissettiği insanlar vardı. *"Onları ne yapacağımıza fırtınadan sonra karar vereceğiz."* Paul böyle söylemişti, Muad'Dib böyle söylemişti. Ve Gurney, Muad'Dib, Lisan-ül-Gayb hakkında anlatılan hikayeleri hatırladı: bir Harkonnen subayının derisini nasıl yüzüp davuluna gerdiğini, ölüm komandolarının, dudaklarında ölüm çığlıklarıyla savaşa atılan Fedaykinlerin çevresinde nasıl etten bir duvar oluşturduğunu.

O.

Kayalara tırmanan iki Fremen Paul'ün önündeki platforma hafifçe sıçradı. Esmer yüzlü olan şöyle dedi: "Güvenlik sağlandı, Muad'Dib. Artık aşağı insek iyi olacak."

"Tamam."

Gurney adamın ses tonuna dikkat etti; yarı emir yarı rica. Bu Stilgar denen adamdı, yeni Fremen efsanelerinin başka bir kahramanı.

Paul diğer adamın taşıdığı pakete bakarak şöyle dedi: "Korba, pakette ne var?"

Stilgar yanıtladı: "Tırtılda duruyordu. Üstünde dostunun adının baş harfleri var ve içinde de bir baliset. Gurney Halleck'in baliset konusundaki müthiş yeteneğinden bahsettiğini defalarca duydum."

Gurney konuşan adamı inceledi, damıtıcı giysi maskesinin üstünden görünen siyah sakalının sınırını, atmaca bakışlarını ve yontulmuş gibi duran burnunu gördü.

"Düşünceli bir arkadaşınız var, Efendim," dedi Gurney.

"Teşekkür ederim, Stilgar."

Stilgar yanındaki adama paketi Gurney'e vermesini işaret ederek: "Efendin Dük'e teşekkür et," dedi. "Onun himayesi buraya kabul edilmeni sağladı."

Gurney paketi aldı, bu sözlerin altındaki kaba ima kafasını karıştırmıştı. Adamın meydan okuyormuş gibi bir havası vardı ve Gurney bunun Fremenin kıskançlığından kaynaklanıp kaynaklanmadığını düşündü. Daha Arrakis'e gelmeden önce Paul'ü tanıyan, onunla, Stilgar'ın asla kuramayacağı bir dostluğu paylaşan bir adam, Gurney Halleck denen birisi ortaya çıkmıştı.

"İkinizin dost olmasını istiyorum," dedi Paul.

"Fremen Stilgar şanlı bir isimdir," dedi Gurney. "Harkonnenleri öldüren birinin dostum olması bana onur verir."

"Dostum Gurney Halleck'le el sıkışır mısın, Stilgar?" diye sordu Paul.

Stilgar yavaşça elini uzattı, Gurney'in kılıç tutan nasırlı elini sıktı. "Gurney Halleck'in adını duymayan pek yoktur," dedi ve adamın elini bıraktı. Paul'e döndü. "Fırtına hızla yaklaşıyor."

"Hadi hadi," dedi Paul.

Stilgar döndü, kayaların arasında kıvrılıp bükülen patikada onlara yol gösterip gölgelerin içindeki çatlaktan geçirerek bir mağaranın alçak girişine götürdü. Adamlar arkalarından kapı contasını kapamak için koşturdular. Işıkürelerin aydınlattığı tavanı kubbeli, geniş mekanın bir tarafında yükseltilmiş bir platform vardı ve bu platformun sonunda bir geçit başlıyordu.

Paul hemen arkasından gelen Gurney'le birlikte platformun üstüne sıçradı ve geçide doğru ilerledi. Diğerleri girişin karşısındaki başka bir geçide doğru yöneldiler. Paul, Gurney'i bir sofadan geçirip duvarlarında bordo perdeler olan bir odaya soktu.

"Burada bir süre yalnız kalabiliriz," dedi Paul. "Diğerleri buna saygı..."

Dış salonda bir alarm zili çınladı, ardından bağırışlar ve silahların şakırtısı duyuldu. Paul hızla geri döndü, koşarak sofayı geçti ve dış salona yukarıdan bakan çıkıntıya ulaştı. Silahını çekmiş olan Gurney hemen arkasındaydı.

Altlarında, mağaranın zemininde boğuşan insanların oluşturduğu bir güruh dönüp duruyordu. Paul bir an durup sahneyi inceledi, Fremen cüppelerini ve hırkalarını rakiplerinin giysilerinden ayırt etti. Annesi tarafından en gizli ipuçlarını saptamak için eğitilmiş duyuları önemli bir gerçeği gördü: Fremenler kaçakçı cüppesi giymiş adamlarla dövüşüyordu ama kaçakçılar üçlüler halinde dizlerini kırarak eğilmiş, sıkıştıkları yerlerde üçgenler oluşturarak sırt sırta vermişlerdi.

Bu yakın dövüş alışkanlığı imparatorluk Sardokarlarına ait bir özellikti.

Kalabalığın içindeki bir Fedaykin Paul'ü gördü ve attığı savaş çığlığı salonda yankılandı: "Muad'Dib! Muad'Dib! Muad'Dib!"

Başka bir göz daha Paul'ü seçmişti. Kara bir hançer hızla ona doğru geldi. Paul ani bir hareketle yana çekildi, hançerin arkasındaki taşta çıkardığı tangırtıyı duydu, gözucuyla bakınca Gurney'in onu aldığını gördü.

Üçgen topluluklar şimdi geriye doğru sıkıştırılıyordu

Gurney hançeri kaldırıp Paul'ün gözlerinin önünde tuttu; imparatorluk'un rengini taşıyan çok ince sarı sargıyı, altın aslan armasını ve kabzanın topuzundaki her yöne bakan gözleri gösterdi.

Kesinlikle Sardokar.

Paul platformun ucuna geldi. Yalnızca üç Sardokar kalmıştı. Sardokar ve Fremenlerin yırtık pırtık olmuş kanlı elbise yığınları kıvrılıp bükülerek salonun bir tarafından öbür tarafına uzanan bir desen oluşturuyordu.

"Durun!" diye bağırdı Paul. "Dük Paul Atreides durmanızı emrediyor!"

Dövüşenler bocaladı ve duraksadı.

"Siz Sardokarlar!" Paul kalan gruba seslendi. "Kimin emriyle hüküm süren bir Dük'ü tehdit ediyorsunuz?" Ve adamları Sardokarları sıkıştırmaya başlayınca hemen bağırdı: "Durun dedim!"

Köşeye sıkıştırılmış üçlüden bir kişi doğruldu. "Bizim Sardokar olduğumuzu kim söylüyor?" diye sordu.

Paul hançeri Gurney'den alıp havaya kaldırdı. "Bu söylüyor."

"Peki senin hüküm süren bir Dük olduğunu kim söylüyor?" diye sordu adam.

Paul Fedaykinleri işaret etti. "Bu adamlar söylüyor. Sizin kendi İmparatorunuz, Arrakis'i Atreides Evi'ne verdi. *Ben* Atreides Evi'yim."

Kıpırdanan Sardokar sesini çıkarmadı.

Paul adamı inceledi: uzun boylu ve basık suratlıydı, sol yanağının yarısında soluk bir yara izi uzanıyordu. Tavırları kızgınlığını ve şaşkınlığını ele veriyordu ama bir Sardokarın onsuz çıplak, çıplakken ise onunla tepeden tırnağa giyinik gibi görüneceği kibir hala yerli yerindeydi.

Paul gözucuyla Fedaykin subaylarından birine bakarak konuştu: "Korba, bu adamlar nasıl silahlı olabiliyor?"

"Damıtıcı giysilerinin içindeki hileli ceplerde gizli hançerleri varmış," dedi subay.

Paul salonun bir tarafından öbür tarafına uzanan ölü ve yaralıları inceledi, dikkatini tekrar subaya yöneltti. Bir şey söylemeye gerek yoktu. Subay bakışlarını indirdi.

"Chani nerede?" diye sordu Paul ve nefesini tutarak yanıtı bekledi.

"Stilgar onu şu tarafa götürdü." Adam başıyla diğer geçidi işaret etti, ölü ve yaralılara bir göz attı. "Bu hatadan kendimi sorumlu tutuyorum, Muad’Dib."

"Bu Sardokarlardan kaç tane vardı, Gurney?" diye sordu Paul.

"On."

Paul salonun zeminine yavaşça atladı, uzun adımlarla yürüdü ve Sardokar sözcüsünün vuruş mesafesinde durdu.

Fedaykinlerin üstüne gergin bir hava çöktü. Onun bu şekilde tehlikeyle karşı karşıya kalmasından hoşlanmıyorlardı. Bunu önlemek için yemin etmişlerdi çünkü Fremenler Muad’Dib’in bilgeliğini korumak istiyorlardı.

Paul arkasını dönmeden subayına sordu: "Kaç zayiatımız var?"

"Dört yaralı, iki ölü, Muad’Dib."

Paul, Sardokar’ın arkasında bir hareket gördü, Chani ve Stilgar diğer geçidin içinde duruyordu. Dikkatini tekrar Sardokar’a çevirdi, gözlerini sözcünün gözlerinin gezegen dışı aklarına dikti. "Sen, adın ne?" diye sordu Paul.

Adam kıpırdandı, sağa sola göz attı.

"Aklına bile getirme," dedi Paul. "Sana Muad'Dib'i bulup yok etmen emredilmiş, bu benim için gün gibi aşikar. Bahse girerim çölün derinliklerinde bahar aramak sizin fikrinizdi."

Arkasındaki Gurney'in nefesinin kesilmesi Paul'ün hafifçe gülümsemesine neden oldu.

Sardokar'ın yüzüne kan hücum etti.

"Karşında gördüğün Muad'Dib'in de ötesinde," dedi Paul.

"İki kişiye karşılık sizden yedi kişi öldü. Üçe bir. Sardokarlara karşı oldukça iyi, öyle değil mi?"

Adam parmak uçlarında yükseldi, Fedaykinler öne doğru çıkınca geriledi.

"Adını sordum," dedi Paul ve Ses'in inceliklerini kullanarak emretti: "Bana adını söyle!"

"Yüzbaşı Aramşam, İmparatorluk Sardokarı!" dedi adam bir çırpıda. Ağzı açık kaldı. Kafası karışmış bir halde Paul'e baktı. Adamın bu mağarayı tarihe karışmış bir barbarlar bölgesi olarak gören tavrı bir anda yok oldu.

"Pekala Yüzbaşı Aramşam," dedi Paul, "şu anda senin bildiklerini öğrenmek için Harkonnenler çok şey verirdi. Ve İmparator... ihanetine rağmen bir Atreides'in hala yaşadığını öğrenmek için neler vermezdi."

Yüzbaşı gözucuyla sağa sola, kendisine kalan iki adama baktı. Paul adamın kafasının içinde dolaşan düşünceleri neredeyse görebiliyordu. Sardokar teslim olmazdı ama imparator bu tehdidi öğrenmek *zorundaydı*

Ses'i kullanmaya devam eden Paul şöyle dedi: "Teslim ol, yüzbaşı."

Yüzbaşının sol tarafındaki adam hiçbir uyarıda bulunmadan Paul'e doğru atıldı, kendi yüzbaşısının hançeri yıldırım hızıyla göğsüne saplandı. Saldırgan, göğsünde hançer, sırılsıklam bir yığın halinde zemine çarptı.

Yüzbaşı kalan tek arkadaşına döndü. "Majestelerine en iyi hizmetin ne olduğuna ben karar veririm," dedi. "Anladın mı?"

Diğer Sardokar'ın omuzları çöktü.

"İndir silahını," dedi yüzbaşı.

Sardokar emre uydu.

Yüzbaşı dikkatini tekrar Paul'e çevirdi. "Sizin için bir dostumu öldürdüm," dedi. "Bunu hiç unutmayalım."

"Benim esirimsiniz," dedi Paul. "Bana teslim oldunuz. Yaşamanızın ya da ölmenizin hiçbir önemi yok." Muhafızına iki Sardokar'ı almalarını işaret etti, esirlerin üstünü aramış olan subayını çağırdı.

Muhafız geldi ve Sardokarları itip kakarak götürdü.

Paul subayına doğru eğildi.

"MuadDib," dedi adam "Seni hayal kırıklığına..."

"Benim hatamdı, Korba," dedi Paul. "Ne araman gerektiği konusunda seni uyarmalıydım. Gelecekte, Sardokarları ararken bunu unutma. Ayrıca, her Sardokar'ın, etkili bir verici yapmak için vücutlarına gizlenmiş diğer parçalarla birleştirilebilen bir iki sahte ayak tırnağı olabileceğini de unutma. Bir sahte dişten daha fazlasına sahip olabilirler. Saçlarında şiga teli bobinleri taşırlar... çok zor tespit edebileceğin incelikteki bu tel bir adamı boğarken kafasını koparabilecek kadar güçlüdür. Karşında Sardokarlar varsa, onları taramadan geçirmeli, hem yansımalı hem de sert ışınlarla incelemeli, vücudundaki kılların her bir telini kesmelisin. Ve işini bitirdiğinde emin ol ki hala keşfedemediğin bir şeyler vardır."

Onları dinlemek için yaklaşmış olan Gurney'e baktı.

"O halde en iyisi onları öldürelim," dedi subay.

Hala Gurney'e bakmakta olan Paul başını iki yana salladı. "Hayır. Kaçmalarını istiyorum."

Gurney gözlerini ona dikti. "Efendimiz..." diye fısıldadı.

"Evet?"

"Adamınız haklı. Bu esirleri derhal öldürün. Onlarla ilgili tüm kanıtları yok edin, ;mparatorluk Sardokarlarını rezil ettiniz! İmparator bunu öğrendiği zaman, sizi ağır ağır yanan bir ateşin üstünde pişirmedikçe rahat etmeyecektir."

"İmparator'un benim üstümde böyle bir gücü olacağını sanmıyorum," dedi Paul. Yavaş yavaş soğuk bir şekilde konuşmuştu. Sardokarla yüz yüze

geldiğinde içinde bir şeyler olmuş, bilincinde birçok karar birikmişti. "Gurney," dedi, "Rabban'ın çevresinde Lonca'nın çok üyesi var mı?"

Gurney doğruldu, gözlerini kıstı. "Sorunuz hiç..."

"Var mı?" diye bağırdı Paul.

"Arrakis Lonca ajanlarıyla kaynıyor. Sanki evrendeki en değerli şeymiş gibi bahar satın alıyorlar. Niye bu kadar uzaklara gelmeye kalkıştık..."

"Bahar evrendeki en değerli şey," dedi Paul. "Onlar için."

Salonu geçerek ona doğru yaklaşan Stilgar ve Chani'ye baktı. "Ve onu biz kontrol ediyoruz, Gurney."

"Harkonnenler kontrol ediyor!" diye karşı çıktı Gurney.

"Bir şeyi, onu yok edebilen insanlar kontrol eder," dedi Paul. Gurney'e daha fazla bir şey söylememesini işaret etti ve yanında Chani'yle birlikte önünde duran Stilgar'ı selamladı.

Paul, Sardokar hançerini sol eline alıp Stilgar'a sundu. "Kabilenin iyiliği için yaşarsın," dedi Paul. "Bu hançerle canımı alabilir misin?"

"Kabilenin iyiliği için," diye homurdandı Stilgar.

"O zaman kullan şu hançeri," dedi Paul.

"Bana meydan mı okuyorsun?" diye sordu Stilgar.

"Eğer meydan okusaydım," dedi Paul, "silahsız durur beni öldürmene izin verirdim."

Stilgar hızlı ve sert bir nefes aldı.

Chani "Usul," dedi, sonra Gurney'e bir göz atıp Paul'e döndü

Stilgar hala onun sözlerini değerlendirirken, Paul şunları söyledi. "Sen Stilgar'sın, bir savaşçısın. Sardokarlar burada dövüşmeye başladığında,

çarpışmaların ön saflarında değildin. Senin ilk düşündüğün Chani'yi korumak oldu."

"O benim yeğenim," dedi Stilgar. "Eğer Fedaykinlerin bu süprüntülerin hakkından gelemeyeceğine dair bir şüphen varsa..."

"Neden ilk düşündüğün Chani oldu?" diye sordu Paul.

"O değildi!"

"Öyle mi?"

"Sendin," diye itiraf etti Stilgar.

"Bana el kaldırabileceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu Paul.

Stilgar titremeye başladı. "Adet böyle," diye mırıldandı.

"Adet, çölde bulunan gezegen dışından gelmiş yabancıları öldürmek ve onların suyunu Şeyh-hulud'un hediyesi olarak almaktır," dedi Paul. "Ama bir gece böyle iki kişinin, annemle benim yaşamamıza izin verdin."

Stilgar sesini çıkarmadan titreyerek ona bakarken Paul şöyle dedi: "Adetler değişir, Stil. Onları sen kendin değiştirdin."

Stilgar elinde tuttuğu hançerin sarı amblemine baktı.

"Ben yanımda Chani'yle Arrakeen'de Dük olduğum zaman, Tabr siyeçi yönetiminin tüm ayrıntılarıyla ilgilenmeye zaman bulabilir miyim sanıyorsun?" diye sordu Paul. "Sen her ailenin iç sorunlarıyla bizzat mı ilgilenirsin?"

Stilgar gözlerini hançerden ayırmadı.

"Sağ kolumu kesmek isteyeceğimi mi sanıyorsun," diye sordu Paul.

Stilgar yavaşça kafasını kaldırıp ona baktı.

"Sen!" dedi Paul. "Kendimi ve kabileyi senin bilgeliğinden ve gücünden mahrum bırakmak istediğimi mi sanıyorsun?"

Stilgar alçak bir sesle konuştu: "Kabilemin, adı tarafımdan bilinen gencini, meydan okuma alanında Şeyh-hulud'un rızasıyla öldürebilirim. Lisan-ül-Gayb'a ise, işte ona zarar veremem. Bu hançeri bana verirken bunu biliyordun."

"Biliyordum," diye onayladı Paul.

Stilgar avucunu açtı. Hançer taş zemine çarparak tangırdadı. "Adetler değişir," dedi.

"Chani," dedi Paul, "anneme git ve onu buraya gönder ki kurulunu hazır..."

"Ama güneye gideceğimizi söylemiştin!" diye itiraz etti kadın.

"Yanılmışım... Harkonnenler orada değil. Savaş orada değil."

Chani derin bir nefes aldı, ölümü içeren bir yaşamın ortasında tüm şartları kabul eden bir çöl kadını olarak bunu kabullendi.

"Anneme sadece onun duyacağı bir mesaj ileteceksin," dedi Paul. "Stilgar'ın beni Arrakis Dük'ü ilan edeceğini ama dövüş olmadan gençlerin bunu kabullenmesi için bir yol bulunması gerektiğini söyle ona."

Chani gözucuyla Stilgar'a baktı.

"Ne diyorsa yap," diye homurdandı Stilgar. "İkimiz de onun beni yenebileceğini biliyoruz... ve ben ona el kaldıramam... kabilenin iyiliği için."

"Annenle birlikte döneceğim," dedi Chani.

"Onu gönder," dedi Paul. "Stilgar'ın içgüdüsü doğruydu. Sen güvende olduğunda ben daha güçlü oluyorum. Siyeçte kalacaksın."

Chani tam itiraz edecekken vazgeçti.

"Sihaya," dedi Paul, kadına verdiği mahrem adı kullanarak. Hızla sağa döndü, Gurney'in dik dik bakan gözleriyle karşılaştı.

Paul annem dediğinden beri, onunla yaşlı Fremen arasındaki diyalog, Gurney'e bir sis bulutunun içinde geçiyormuş gibi geliyordu.

"Annen," dedi Gurney. "Baskın gecesi Idaho bizi kurtardı," dedi Paul, Chani'den ayrıldığı için dikkati dağılmış bir halde. "Biz hemen şimdi..."

"Duncan Idaho'ya ne oldu, Efendim," diye sordu Gurney.

"Öldü... bize kaçalım diye birazcık zaman sağlamak için yaşamını verdi."

O cadaloz karı yaşıyor! diye düşündü Gurney. *İntikam almak için yemin ettiğim kadın yaşıyor! Ve Dük Paul'ün, kendisini nasıl bir yaratığın doğurduğunu bilmediği aşikar. Uğursuz karı! Paul'ün babasını Harkonnenlere sattı!*

Paul, onunla ilgilenmeden yanından geçti, platforma sıçradı. Arkasına bir göz attı, yaralıların ve ölülerin kaldırılmış olduğunu fark etti ve bunun Paul-Muad'Dib efsanesinde yeni bir bölüm olduğunu düşündü alaycı bir şekilde. *Hançerimi bile çekmedim ama bugün tek başıma yirmi Sardokar öldürdüğüm söylenecek.*

Gurney Stilgar'la birlikte onu izledi, sanki bastığı yeri hissetmiyordu. Öfke, ışıkürelerin sarı ışığıyla aydınlanan bu mağarayı düşüncelerinden uzaklaştırmıştı. *İhanet ettiklerinin kemikleri mezarlarında sızlarken o cadı karı yaşıyor. Onu öldürmeden önce ne yapıp yapıp Paul'ün onunla ilgili gerçeği öğrenmesini sağlamalıyım.*

Kızgın bir adam, benliğinin söylediklerini çoğu zaman şiddetle reddeder.

- Prenses Irulan'ın yazdığı "Muad'Dib'in Toplu Vecizeleri"nden

Mağara toplantı salonundaki kalabalık, Paul'ün Jamis'i öldürdüğü gün Jessica'nın hissettiği o sürü duygusunu yayıyordu. Seslerin arasında sinirli mırıltılar vardı. Cüppelerin arasında, küçük hizipler, gruplar halinde toplanmıştı.

Jessica, Paul'ün özel meskeninden platforma çıkarken bir mesaj rulosunu cüppesinin altına soktu. Güneyden buraya yaptığı uzun yolculuktan sonra kendini dinlenmiş hissediyordu ama yine de Paul'ün ele geçirilen ornitopterlerin kullanılmasına henüz izin vermemesine sinirlenmişti.

"Hava sahasını tam olarak kontrol edemiyoruz," demişti Paul. "Ve gezegen dışı yakıta bağımlı hale gelmemeliyiz. Hem yakıt hem de hava taşıtları biriktirilip maksimum gücün gerekeceği o gün için saklanmalı."

Paul platformun yanında, gençlerden oluşan bir grupla birlikte duruyordu. Işıkürelerin soluk ışığı sahneye gerçekdışı bir renk katıyordu. Bir tablo gibiydi ama bölgenin kokuları, fısıltılar ve ayak sürüme sesleri bu tabloya başka bir boyut katıyordu.

Neden hala sürprizi Gurney Halleck'i ortaya çıkarmadığını, merak ederek oğlunu inceledi. Gurney'i düşünmek, huzurlu geçmişi, Paul'ün babasıyla geçirdiği sevgi ve güzellik dolu günleri hatırlattığı için onu rahatsız etmişti.

Stilgar platformun diğer ucunda kendi küçük grubuyla birlikte bekliyordu. Üzerinde, konuşmadan duruşunda her zamanki gibi bir ağırbaşlılık vardı.

Bu adamı kaybetmemeliyiz, diye düşündü Jessica. *Paul’ün planı gerçekleşmeli. Bunun dışında herhangi bir şey büyük bir trajedi olur.*

Platformda uzun adımlarla yürüdü, Stilgar'a hiç bakmadan yanından geçip kalabalığın arasına indi. Paul’e doğru ilerlerken onun için bir yol açıldı. Ve sessizlik onu izledi.

Sessizliğin anlamını biliyordu... insanların dile getirilmeyen soruları, Başrahibe'ye duyulan korkuyla karışık saygı.

Jessica Paul'e yaklaşınca, onun yanındaki gençler geriye çekildiler; oğluna gösterilmeye başlanan hürmetin, kendisini aniden kaygılandırdığını fark etti. *"Altındaki tüm adamlar mevkine göz koyarlar,"* diyordu bir Bene Gesserit aksiyomu. Ama bu yüzlerde hiçbir açgözlülük göremiyordu. Dinsel heyecan onları Paul'ün liderliği çevresinde belli bir mesafe tutuyordu. Ve başka bir Bene Gesserit vecizesini hatırladı: *"Kahinler şiddete maruz kalarak ölürler. "*

Paul ona baktı.

"Vakit tamam," dedi Jessica ve mesaj rulosunu oğluna verdi.

Paul'ün yanındakilerden biri, diğerlerinden daha gözü pek olanı gözucuyla Stilgar'a bakarak konuştu: "Ona meyda okuyacak mısın, Muad'Dib? Şimdi tam zamanı. Yoksa senin bir korkak olduğunu düşünecekler eğer..."

"Kim bana korkak demeye cüret ediyor?" diye sordu Paul. Eli yıldırım hızıyla hançer-i figanının kabzasına gitti.

Nefesler tutulunca grubun üstüne çöken sessizlik kalabalığa yayıldı.

"Yapılacak işler var," dedi Paul, adam geri çekilirken. Paul döndü, kalabalığı omuzlarıyla yararak platforma doğru ilerledi, sıçrayıp oraya çıktı ve yüzünü insanlara çevirdi.

"Hadi!" diye haykırdı birisi.

Haykırışın ardından mırıltılar ve fısıltılar yükseldi.

Paul susmalarını bekledi. İtiş kakış ve öksürük sesleri dağılırken yavaş yavaş sessizlik sağlandı. Paul çenesini yukarı kaldırıp en uzak köşelere kadar ulaşan bir sesle konuştu.

"Beklemekten yoruldunuz," dedi Paul.

Karşılık olarak yükselen çığlıkların dinmesi için yine bekledi

Gerçekten de beklemekten yoruldular, diye düşündü Paul, içinde ne olduğunu düşünerek mesaj rulosunu eliyle şöyle bir tarttı. Bunu ona annesi göstermiş ve bir Harkonnen kuryesinden nasıl alındığını açıklamıştı.

Mesaj açıktı: Rabban Arrakis'te kendi kaynaklarıyla başbaşa bırakılmıştı! Yardım ya da destek isteyemiyordu!

Paul sesini tekrar yükseltti: "Stilgar'a meydan okuyup birliklerin liderliğini değiştirmenin zamanı geldi diye düşünüyorsunuz!" Onlar karşılık vermeye fırsat bulamadan kızgın bir ses tonuyla haykırdı: "Lisan-ül-Gayb'ın bu kadar salak olduğunu mu sanıyorsunuz?"

Şaşıran kalabalık sessizleşti.

Dinsel sorumluluğu kabul ediyor, diye düşündü Jessica. *Bunu yapmamalı!*

"Adet böyle!" diye bağırdı birisi.

Paul içten içe gelişen gizli duygusal eğilimleri inceleyerek kuru bir sesle konuştu: "Adetler değişir."

Mağaranın bir köşesinden kızgın bir ses yükseldi: "Neyin değişeceğini biz söyleriz!"

Oradan buradan onaylayan bağırışlar duyuldu.

"Nasıl isterseniz," dedi Paul.

Ve Paul annesinden öğrendiği Ses'in güçlerini kullanırken Jessica gizli tonlamaları duydu.

"Söyleyeceksiniz," diye onayladı. "Ama önce benim söyleyeceklerimi dinleyeceksiniz."

Stilgar platform boyunca ilerledi, sakallı yüzü kayıtsız görünüyordu. "Bu da bir adettir," dedi. "Her Fremen Kurul'da konuşabilir. Paul-Muad'Dib bir Fremen."

"Kabilenin iyiliği, en önemli şey bu, öyle değil mi?" diye sordu Paul.

Sesinde hiçbir ifade olmayan Stilgar, ağırbaşlılığını koruyarak konuştu: "Budur adımlarımıza rehberlik eden."

"Pekala," dedi Paul. "Söyleyin bakalım, kabilemizin birliğini kim yönetiyor... ve sihramiz yöntemle eğittiğimiz dövüş öğretmenleri aracılığıyla bütün kabileleri ve birlikleri kim yönetiyor?"

Paul kalabalığı oluşturan kafalara yukarıdan bakarak bekledi. Hiçbir yanıt gelmedi.

Hemen ardından şunları söyledi: "Bunların hepsini Stilgar mı yönetiyor? Kendisi öyle olmadığını söylüyor. Ben mi yönetiyorum? Stilgar bile benim emirlerimi zaman zaman yerine getiriyor; ve hikmet sahipleri, bilgelerin en bilgeleri beni dinleyip Kurul'da onurlandırıyorlar."

Kalabalık sessizlik içinde kıpırdanıyordu.

"Peki," dedi Paul. "Annem mi yönetiyor?" Üzerinde resmi siyah cüppesiyle aralarında duran Jessica'yı işaret etti. "Stilgar ve diğer bütün birlik liderleri hemen hemen her önemli kararda onun tavsiyesini alıyorlar. Bunu biliyorsunuz. Ama bir Başrahibe kumda yürür mü ya da Harkonnenlere karşı bir razzıaya liderlik eder mi?"

Paul'ün görebildiği alınlar kaşların çatılmasıyla kırıştı ama hala kızgın mırıltılar duyuluyordu.

Bunu yapmak için tehlikeli bir yol izliyor, diye düşündü Jessica ama mesaj rulosunu ve ne anlama geldiğini hatırladı. Ve Paul'ün amacını anladı:

Doğruca onların kuşkularının derinliklerine ulaşıp, bunları sona erdirecekti; ve gerisi kolaydı.

"Hiç kimse meydan okuma ve dövüş olmadan liderliği onaylamıyor, öyle mi?" diye sordu Paul.

"Adet böyle!" diye bağırdı birisi.

"Hedefimiz ne?" diye sordu Paul. "Harkonnen hayvanı Rabban'ı devirmek; ve dünyamızı, çocuklarımızı bir su bolluğunun ortasında, mutluluk içinde büyütebileceğimiz bir yer haline getirmek... hedefimiz bu mu?"

"Zor görevler zor yöntemler gerektirir," diye bağırdı birisi.

"Bir savaştan önce hançerini kırar mısın?" diye sordu Paul. "Bir böbürlenme ya da meydana okuma olarak değil bir gerçeği ifade etmek için söylüyorum: burada Stilgar dahil teke tek dövüşte karşımda durabilecek hiç kimse yok. Bu Stilgar'ın kendi ifadesi. Bunu o da biliyor siz de biliyorsunuz."

Yine, kalabalıktan kızgın mırıltılar yükseldi.

"Birçoğunuz benimle birlikte antrenman alanında bulundunuz," dedi Paul. "Bunun boş bir böbürlenme olmadığını biliyorsunuz. Bunu söylüyorum çünkü bu hepimizin bildiği bir gerçek ve bunu görmemem için aptal olmam lazım. Bu yöntemlerle eğitilmeye sizden daha önce başladım ve benim öğretmenlerim sizin görüp görebileceklerinizin hepsinden daha sertti. Ben, sizin çocuklarınızın daha şakacıktan dövüştüğü bir yaştayken Jamis'i nasıl yenebildim sanıyorsunuz?"

Ses'i iyi kullanıyor, diye düşündü Jessica, *ama bu insanlara karşı bu yeterli değil. Ses kontolüne karşı iyi bir yalıtımları var. Onları mantıkla da etkilemeli.*

"O halde," dedi Paul, "şuna gelelim." Mesaj rulosunu havaya kaldırdı ve üstündeki bant parçasını çıkardı. "Bu bir Harkonnen kuryesinden alındı. Güvenilirliği su götürmez. Rabban'a hitaben yazılmış. Ona, yeni birlik

isteğinin reddedildiğini, bahar hasatının kotanın çok altında olduğunu ve elindeki insanlarla Arrakis'ten daha fazla bahar çıkarması gerektiğini söylüyor."

Stilgar Paul'ün yanına geldi.

"Bunun ne ifade ettiğini kaçınız anlıyor?" diye sordu Paul. "Stilgar hemen anladı."

"Yüzüstü bırakıldılar!" diye bağırdı birisi.

Paul mesajı ve ruloyu kuşağının içine itti. Şiga telinden örülmüş bir ipi boynundan aldı, ipten bir yüzük çıkardı ve yüzüğü havaya kaldırdı.

"Bu babamın dükalık mührü," dedi. "Birliklerimi Arrakis'in dört bir yanına göndermeye ve gezegenin yasal olarak idaremde olduğunu ilan etmeye hazır olana kadar takmamaya ant içmiştim." Yüzüğü parmağına taktı ve yumruğunu sıktı.

Mağarayı mutlak bir sessizlik kapladı.

"Burayı kim yönetiyor?" diye sordu Paul. Yumruğunu kaldırdı. "Burayı ben yönetiyorum! Arrakis'in her santimetre karesini ben yönetiyorum! İmparator kabul etse de etmese de burası benim dükalık toprağım! Buranın idaresini babama verdi ve idare babamdan bana geçti!"

Paul parmaklarının ucuna kalkıp bakındı. Kalabalığı inceledi, tava geldiklerini hissetti.

Hemen hemen tamam, diye düşündü.

"İmparatorluk haklarımı ilan ettiğim zaman, Arrakis'te önemli konumlara gelecek adamlar var aranızda," dedi Paul. "Stilgar bu adamlardan biri. Ona rüşvet vermek istediğim için değil! Minnettarlıktan ötürü de değil, burada ona can borcu olan birçok kişiden biri olmama rağmen. Hayır! Bilge ve güçlü olduğu için. Bu birliği yalnızca kurallarla değil, kendi zekasıyla yönettiği için. Beni salak mı sanıyorsunuz? Sırf siz

bir gösteri seyredeceksiniz diye sağ kolumu kesip bu mağaranın zeminine kanlar içinde bırakacağımı mı sanıyorsunuz?"

Paul kalabalığı sert bir bakışla taradı. "Arrakis'in yasal yöneticisi olmadığımı söyleyen var mı burada? Bunu kanıtlamam için ergdeki bütün Fremen kabilelerini lidersiz bırakmam mı gerekiyor?"

Paul'ün yanında duran Stilgar kıpırdandı, soran gözlerle ona baktı.

"En çok ihtiyacımız olduğu anda gücümüzü mü azaltayım?" diye sordu. "Ben sizin yöneticinizin! ve size diyorum ki, en iyi adamlarımızı öldürmeye son verip gerçek düşmanlarımız, Harkonnenleri öldürmeye başlamanın zamanı geldi!"

Stilgar çok seri bir hareketle hançer-i figanını çıkarıp havaya kaldırarak kalabalığa doğru tuttu. "Çok yaşa Dük Paul Muad'Dib!" diye bağırdı.

Kulakları sağır eden bir kükreme mağarayı doldurdu, yankılandı, yankılandı. Bağırıyor, tezahürat yapıyorlardı: "Ya hya çuhada! Muad'Dib! Muad'Dib! Muad'Dib! Muad'Dib! Ya hya çuhada!"

Jessica kendi kendine tercüme etti: *"Yaşasın Muad'Dib'in savaşçıları!"* Paul ve Stilgar'ın birlikte hazırlamış oldukları sahne planladıkları gibi işe yaramıştı.

Hengame yavaş yavaş dindi.

Tekrar sessizlik sağlanınca Paul Stilgar'a dönerek konuştu: "Diz çok, Stilgar."

Stilgar paltformun üzerinde dizlerinin üstüne çöktü.

"Bana hançer-i figanını ver," dedi Paul.

Stilgar itaat etti.

Bu planladığımız gibi değil, diye düşündü Jessica.

"Söylediklerimi tekrarla, Stilgar," dedi Paul ve babasından duymuş olduğu tayin töreni sözlerini hatırladı. "Ben, Stilgar, bu hançeri Dük'ümün ellerinden alıyorum."

"Ben, Stilgar, bu hançeri Dük'ümün ellerinden alıyorum," dedi Stilgar ve Paul'ün verdiği sütbeyaz bıçağı aldı.

"Dük'üm nereye emrederse, bu bıçağı oraya saplarım," dedi Paul.

Stilgar bu sözleri yavaş ve ciddi bir şekilde tekrarladı.

Törenin kaynağını hatırlayan Jessica gözlerini kırparak gözyaşlarının akmasını önledi ve başını iki yana salladı. *Bunun sebeplerini biliyorum,* diye düşündü. *Beni heyecanlandırmasına izin vermemeliyim.*

"Kanlarımız aktığı sürece bu bıçağı Dük'ümün amacına ve düşmanlarının ölümüne adıyorum," dedi Paul.

Stilgar tekrarladı.

"Bıçağı öp," diye emretti Paul.

Stilgar itaat etti, ardından, Fremen adetlerine uygun olarak Paul'ün hançer tutan kolunu öptü. Paul başıyla onaylayınca; bıçağı kınına soktu ve ayağa kalktı.

Kalabalıktan huşu dolu bir iç çekişle birlikte fısıltılar yükseldi ve Jessica şu sözleri duydu: "Kehanet: Bir Bene Gesserit yolu gösterecek ve bir Başrahibe bunu görecek." Ve daha uzaklardan: "Bize oğlu aracılığıyla gösteriyor!"

"Bu kabilenin lideri Stilgar," dedi Paul. "Kimse yanlış anlamasın. O benim sesimle emredecek. Size söylediği her şeyi ben söyledim demektir."

Akıllıca, diye düşündü Jessica. *Kabile komutanı, kendisine itaat edecekler arasında saygınlığını yitirmemeli.*

Paul sesini alçaltarak konuştu: "Stilgar, Bir Kurul Toplantısı'na davet için bu gece kum yayaları ve silagolar göndermeni istiyorum. Onları

gönderdikten sonra, Chatt, Korba, Otheym ve kendi seçtiğin iki subayı alıp onları savaş planı yapmak için meskenime getir. Geldikleri zaman Liderler Kurulu'na gösterecek bir zaferimiz olmalı."

Başını eğerek annesine kendisiyle gelmesini işaret eden Paul, platformdan inip kalabalığın arasından merkez geçide ve oradan da hazırlanmış olan oturma odalarına doğru ilerledi. Paul kalabalığın içinden geçerken eller ona dokunmak için uzandı. Sesler ona seslendiler.

"Stilgar nereye emrederse hançerim oraya uzanacak, Paul-Muad'Dib! Hadi savaşalım, Paul-Muad'Dib! Hadi gezegenimizi Harkonnenlerin kanıyla ıslatalım!"

Kalabalığın duygularını hisseden Jessica bu insanların savaşın kıyısında olduklarını algıladı. Bundan daha hazır olamazlardı. *Onları dorukta yakaladık*, diye düşündü.

İç odada, Paul annesine oturmasını işaret edip, "Bu bekle," dedi. Ve perdelerin altından yan geçide geçti.

Paul gittikten sonra perdelerin arkasındaki oda öyle sessizleşti ki, siyeçteki havayı deveran ettiren rüzgar pompalarının belli belirsiz uğultusu bile Jessica'nın oturduğu yere ulaşmıyordu.

Gurney Halleck'i buraya getirmeye gidiyor, diye düşündü. Ve içini garip duyguların kaplaması onu şaşırttı. Gurney ve müziği, Arrakis'e taşınmadan önce Caladan'da geçirdikleri sayısız hoş anın bir parçası olmuştu. Caladan'da yaşamış olan sanki başka biriydi. O zamandan beri geçen yaklaşık üç yıl içinde *başka biri* haline gelmişti. Gurney'le karşılaşacak olmak, onu, değişiklikleri tekrar değerlendirmeye zorlamıştı.

Paul'ün, Jamis'ten miras kalan, gümüş ve yasmiyum alaşımından yapılmış yivli kahve takımı, Jessica'nın sağ tarafındaki alçak bir sehpada duruyordu. Bu metale ne kadar çok elin dokunduğunu düşünerek servis takımına baktı. Chani son bir ay içinde Paul'e bu takımla servis yapmıştı.

Bir çöl kadını, bir Dük'e, kahve servisi yapmak dışında ne yapabilir? diye sordu kendi kendine. *Ona ne güç verir ne de aile. Paul'ün tek bir şansı*

var; güçlü bir Büyük Evle müttefik olmak, hatta belki de İmparatorluk ailesiyle. Hala evlenebileceği prensesler var ve her biri Bene Gesserit eğitimi almış.

Jessica, İmparatorluk ailesinin damadının annesi olarak tadabileceği o güç ve güvenlik dolu yaşam için Arrakis'in zor koşullarından ayrıldığını hayal etti. Bu mağara hücresinin kayalarını örten kalın perdelere göz gezdirirken, buraya, solucanların, tahtırevanların; ve sefere katılanların ihtiyaçlarının tepeleme istiflendiği paketlerin ortasında gelmiş olduğunu düşündü

Chani yaşadığı surece, Paul kendi görevini anlamayacak, diye düşündü Jessica. *Ona bir oğul verdi ve bu kadarı yeterli.*

Aniden torununa duyduğu özlem içini sardı, çocuk büyükbabasına... Leto'ya öyle çok benziyordu ki. Jessica avuçlarını yanaklarına koydu, duyguları yatıştıran ve zihni arındıran ritüel solumayı uygulamaya başladı; ardından vücudu zihnin isteklerine hazırlayan ibadet egzersizi için belini kırarak öne doğru eğildi.

Biliyordu ki, Paul'ün Kuşlar Mağarası'nı karargahı olarak seçmesi tartışma götürmezdi. Burası ideal bir yerdi. Ve kuzeyde, sarp kayalıkların duvar gibi çevrelediği korunaklı bir köye açılan Rüzgar Geçidi uzanıyordu. Bu kilit bir köydü; zanaatkarlarla teknisyenlerin yurdu ve tüm bir Harkonnen savunma bölgesinin bakım merkeziydi.

Odanın perdesinin dışında bir öksürük duyuldu. Jessica doğruldu, derin bir nefes alıp yavaş yavaş verdi.

"Girin," dedi.

Perde savrularak açıldı ve Gurney Halleck odaya daldı, garip gülümsemeye sahip yüze yalnızca bir an bakabildi, ardından adam arkasına geçip adaleli kolunu çenesinin altına dolayarak onu ayağa kaldırdı.

"Gurney, seni aptal, ne yapıyorsun?" diye sordu.

Sonra sırtına dayalı hançerin ucunu hissetti. Bu hançerin, ucundan vücuduna yayılan ürpertiyle olayın farkına vardı, o anda Gurney'in canına kastettiğini anladı. *Neden?* Hiçbir sebep göremiyordu çünkü adam ihanet edecek türde biri değildi. Ama amacının ne olduğundan emindi. Bunu bilmek zihnini bulandırıyordu. Bu öyle kolay kolay alt edilecek bir adam değildi. Bu adam, Ses'ten, bütün dövüş hilelerinden, ölüm ve şiddet numaralarından haberdar bir katildi. Bu adam, Jessica'nın da bizzat gizli ipuçları ve önerilerle eğitimine yardımcı olduğu bir araçtı.

"Kurtulduğunu sandın, öyle mi, cadı?" diye homurdandı Gurney.

Jessica soruyu kafasında evirip çevirmeye ya da yanıtlamaya firsat bulamadan, perdeler aralandı ve Paul içeri girdi.

"İşte anne, O..." Paul gördüğü sahnedeki gerilimi fark edince sözlerini tamamlayamadı.

"Olduğunuz yerde kalın, Efendim," dedi Gurney.

"Sen ne..." Paul başını iki yana salladı.

Jessica konuşmaya kalkışınca boğazına dayalı kolun kasıldığını hissetti.

"Yalnızca ben izin verdiğim zaman konuşacaksın, cadı," dedi Gurney. "Senden oğlunun duyması için tek bir şey söylemeni istiyorum ve bana karşı koymaya kalkıştığını hissettiğim an bu hançeri gayri ihtiyari kalbine saplayıveririm. Sesin aynı perdede kalacak. Belirli kaslarını germeyecek ya da kıpırdatmayacaksın. Birkaç saniye daha yaşayabilmek için çok aşırı bir dikkatle hareket edeceksin. Ve seni temin ederim ki en fazla bu kadar zamanın var."

Paul öne doğru bir adım attı. "Gurney, ne..."

"Olduğunuz yerde kalın!" dedi Gurney sertçe. "Bir adım daha atarsanız anneniz ölür."

Paul'ün eli hançerinin kabzasına kaydı. Müthiş bir sükunetle konuştu: "En iyisi derdini anlat, Gurney."

"Babanıza ihanet edeni öldüreceğime ant içmiştim," dedi Gurney. "Beni bir Harkonnen köle çukurundan kurtarıp bana özgürlük, yaşam, onur... ve benim için her şeyden daha değerli olan bir şeyi, dostluğunu veren adamı unutabileceğimi mi sanıyorsunuz? Ona ihanet eden hançerimin altında. Hiçbir şey beni durdura..."

"Bundan daha fazla yanılamazdın, Gurney," dedi Paul.

Ve Jessica şöyle düşündü: *Demek buymuş! Ne ironi!*

"Yanılıyorum, öyle mi?" diye sordu Gurney. "Bunu kadının kendisinden duyalım bakalım. Ve bu suçlamanın doğruluğunu onaylamak için rüşvet verdiğimi, casusluk yaptığımı ve dalavereler çevirdiğimi de unutmasın. Hikayenin bir kısmını elde edebilmek için bir Harkonnen muhafız yüzbaşısına semuta bile ayarladım."

Jessica boğazındaki kolun birazcık gevşediğini hissetti ama konuşmaya başlamadan önce Paul şunları söyledi: "Hain Yueh'ydi. Bunu sana bir kez daha söylemeyeceğim, Gurney. Kanıtlar kesin ve çürütülemez. Yueh'ydi. Bu şüpheye nasıl kapıldığın umurumda bile değil çünkü bu bir şüpheden öteye gidemez... ama eğer anneme zarar verirsen..." Paul hançer-i figanını kınından çıkardı, bıçağı adamın önünde tuttu, "...canını alırım."

"Yueh şartlandırılmış bir doktordu, soylu bir ev için uygundu," diye hırladı Gurney. "O ihanet etmiş olamaz."

"O şartlandırmayı ortadan kaldırmanın bir yolunu biliyorum," dedi Paul.

"Kanıt," diye ısrar etti Gurney.

"Kanıt burada değil," dedi Paul. "Tabr siyeçinde, ta güneyde, ama eğer..."

"Bu bir numara," diye homurdandı Gurney ve kolu Jessica'nın boğazını sıktı.

"Numara değil," dedi Paul, sesi öyle üzgün bir tını taşıyordu ki Jessica'nın yüreği parçalandı.

"Harkonnen ajanından ele geçirilen mesajı gördüm," dedi Gurney. "Not doğrudan..."

"Onu ben de görmüştüm," dedi Paul. "Babam, bir gece bu notu bana göstermiş ve bunun neden kendisini sevdiği kadından şüphelendirmeyi amaçlayan bir Harkonnen numarası olması gerektiğini açıklamıştı."

"Yaa!" dedi Gurney. "Siz..."

"Kes sesini," dedi Paul, sözlerinin tekdüze sükuneti Jessica'nın daha önce hiçbir seste duymadığı kadar emredici bir ton taşıyordu

Büyük Kontrol'e sahip, diye düşündü Jessica. Gurney'in kadının boynuna dayalı kolu titredi. Sırtındaki hançerin ucu kararsızlık içinde kıpırdadı.

"Senin duymadığın," dedi Paul, "annemin Dük'ünü kaybettiği gece nasıl hıçkıra hıçkıra ağladığıydı. Harkonnenleri öldürmekten bahsederken annemin gözlerinin kıvılcımlar saçtığını görmedin."

Demek dinlemiş, diye düşündü Jessica. Gözyaşları görüşünü engelledi.

"Senin hatırlamadığın," diye devam etti Paul, "Harkonnen köle çukurunda aldığın derslerdi. Babamın dostluğuyla gurur duyduğundan bahsediyorsun! Harkonnenlerle Atreidesler arasındaki farkı, bir hileye bulaşmış leş gibi Harkonnen kokusunu alabilecek kadar öğrenmedin mi? Atreides sadakati sevgiyle kazanılırken Harkonnenlerinkinin nefretle satın alındığını öğrenmedin mi? Bunun ne tür bir ihanet olduğunu anlayamadın mı?"

"Ama Yueh?" diye mırıldandı Gurney.

"Elimizdeki kanıt, Yueh'nin, ihanetini itiraf ettiği kendi mesajı," dedi Paul. "Sana duyduğum sevgi üzerine yemin ederim, seni cansız yere serdikten sonra bile duyacağım sevgi üzerine."

Oğlunu duyan Jessica, onun bilincine ve zekasının keskin sezgisine hayranlık duydu.

"Babamın dostları hakkında bir içgüdüsü vardı," dedi Paul. "Sevgisini verirken tutumlu davranırdı ama hiç hata yapmazdı. Zayıflığı, nefreti yanlış anlamasıydı. Harkonnenlerden nefret eden birinin ona ihanet edemeyeceğini sanıyordu." Gözucuyla annesine baktı. "O bunu biliyor. Babamın, kendisine olan güvenini asla kaybetmediğine dair mesajını ona vermiştim."

Jessica kontrolünü kaybetmekte olduğunu hissetti, alt dudağını ısırdı. Paul'ün katı resmiyetini görünce bu sözlerin ona neye mal olduğunu anladı. Ona doğru koşup hiç yapmamış olduğu gibi oğlunun başını göğsüne bastırmak istedi. Ama boğazına dayalı kolun titremesi kesilmişti, sırtındaki hançerin ucu hareketsiz ve sivriydi.

"Bir çocuğun yaşamındaki en korkunç anlardan biri," dedi Paul, "babasıyla annesinin insan olduğunu ve kendisinin asla tam olarak tadamayacağı bir sevgiyi paylaştıklarını keşfettiği andır. Bu bir yitiriştir, dünyanın *orada* ve *burada* olduğu, bizim de onun içinde yalnız olduğumuz gerçeğine uyanmaktır. Bu an kendi gerçekliğini içinde taşır, bundan kaçamazsın. Babamı annem hakkında konuşurken *duydum.* O hain değil, Gurney."

Jessica konuşabildi: "Gurney, bırak beni." Bu sözlerde özel bir emredicilik, adamın zayıflıklarını körükleyen bir hile yoktu ama Gurney'in eli aşağı düştü. Jessica Paul'e doğru ilerledi, ona dokunmadan önünde durdu.

"Paul," dedi, "bu evrende başka uyanışlar da var. Birdenbire seni kendi seçtiğim bir yola sokmak için nasıl kullandığımı, şekillendirdiğimi ve yönlendirdiğimi anladım... kendi eğitimim nedeniyle seçmek zorunda olduğum bir yola, eğer bu bir özürse." Yutkundu, boğazına bir şeyler düğümlenmişti. Başını kaldırıp oğlunun gözlerine baktı. "Paul... benim için bir şey yapmanı istiyorum; sen mutluluk yolunu seç. Eğer istediğin buysa çöl kadınınla evlen. Bunu yapmak için herkese ve her şeye karşı koy. Ama kendi yolunu kendin seç. Ben..." Arkasından gelen hafif mırıltıyı duyunca sustu.

Gurney!

Jessica, oğlunun bakışlarının arkasına yöneldiğini gördü ve döndü.

Gurney aynı noktada duruyordu ama hançerini kınına sokmuş, kaçakçıların siyeç bölgelerinden aldığı tipteki damıtıcı giysisinin kaygan griliğini ortaya çıkaracak şekilde cüppesini açmıştı.

"Hançerinizi göğsüme saplayın," diye mırıldandı Gurney. "Beni öldürün ve bu işi bitirin diyorum. Ben adımı lekeledim. Dük'üme ihanet ettim! En iyi..."

"Sakin ol!" dedi Paul. Gurney gözlerini ona dikti.

"Kapa şu cüppeyi ve bir aptal gibi davranmayı bırak," dedi Paul. "Bir gün için bu kadar aptallık yeter."

"Öldürün beni dedim!" diye söylendi Gurney öfkeyle.

"Beni gayet iyi tanıyorsun," dedi Paul. "Benim ne tür bir aptal olduğumu sanıyorsun? İhtiyacım olan her adamla buna katlanmak zorunda mıyım?"

Gurney Jessica'ya baktı, ona hiç yakışmayan ümitsiz ve yalvarır bir ses tonuyla konuştu: "O halde siz, Leydim, lütfen... siz öldürün beni."

Jessica adamın yanına gitti, ellerini omuzlarına koydu. "Neden Atreideslerin sevdiklerini öldürmeleri gerektiği konusunda ısrar ediyorsun, Gurney?" Açılmış cüppeyi yavaşça ellerinin arasından çekerek adamın göğsünün üstünde kapadı.

Gurney kesik kesik konuştu: "Ama... ben..."

"Bunu Leto için yaptığını düşünüyordun," dedi Jessica, "ve bu yüzden sana saygı duyuyorum."

"Leydim," dedi Gurney. Çenesini göğsüne indirdi, gözyaşlarının akmasını engellemek için gözkapaklarını sıkıca kapadı.

"Bunu eski dostlar arasındaki bir yanlış anlama olarak kabul edelim," dedi Jessica. Paul annesinin sesindeki yatıştırıcıları ve dengeleyici tonları

duydu. "Artık geçti ve bir daha asla aramızda böyle yanlış anlamalar olmayacağı için şükredebiliriz."

Gurney nemli gözlerini açtı ve kadına baktı.

"Benim tanıdığım Gurney Halleck hem kılıç hem de baliset ustasıydı," dedi Jessica. "Benim asıl hayran olduğum baliset ustasıydı. O Gurney Halleck benim için baliset çalarken saatlerce onu dinlemekten nasıl zevk aldığımı hatırlamıyor mu? Hala bir balisetin var mı, Gurney?"

"Yeni bir tane var," dedi Gurney. "Chusuk'tan geldi, hoş bir çalgı. Üzerinde imza olmamasına rağmen gerçek bir Varota'ya benziyor. Sanırım Varota'nın bir öğrencisi tarafından..."

Sözlerini tamamlayamadı. "Size ne söyleyebilirim, Leydim? Burada durmuş gevezelik ediyo..."

"Gevezelik değil, Gurney," dedi Paul. Annesinin yanına gelip Gurney'in gözlerinin içine bakarak durdu. "Gevezelik değil sadece dostlar arasına mutluluğu getiren bir şey. Şimdi annem için çalarsan bunu bir iyilik olarak kabul ederim. Savaş planı birazcık bekleyebilir. Nasıl olsa yarına kadar savaşa gitmeyeceğiz."

"Ben... gidip balisetimi alayım," dedi Gurney. "Geçitte duruyor." Onların etrafından dolaşıp perdelerin arasından çıktı.

Paul elini annesinin koluna koydu, kadının titrediğini fark etti

"Geçti, anne," dedi.

Jessica başmı çevirmeden yan gözle oğluna baktı. "Geçti mi?"

"Tabii ki. Gurney'in..."

"Gurney mi? Ha... evet." Bakışlarını yere indirdi.

Gurney balisetiyle birlikte geri dönerken perdeler hışırdadı. Gözlerini onlardan kaçırarak çalgıyı akort etmeye başladı. Duvarlardaki perdeler

yankılanmayı engellediği için çalgının sesinin az ve derinden çıkmasına neden oluyordu.

Paul, annesini bir minderin yanına götürüp sırtını duvardaki kalın perdelere dayayarak oraya oturmasını sağladı. Çölün kuruluğuyla yüzünde çizgiler oluşmaya başlayan ve mavi peçeli gözlerinin kenarları gerilen annesinin, ne kadar yaşlı göründüğünü aniden fark etmek onu sarstı.

Yorgun, diye düşündü Paul. *Yükünü hafifletmenin bir yolunu bulmalıyız.*

Gurney bir akor bastı.

Paul ona şöyle bir bakarak konuştu: "Benim... ilgilenmem gereken bazı şeyler var. Burada beni bekle." Gurney başıyla onayladı.

Kafası çok uzaklarda gibiydi; sanki o an, ufkunda yağmur getiren yapağı gibi bulutları olan Caladan semalarının altındaydı.

Paul başını çevirmek için kendisini zorladı, yan geçidi örten ağır perdelerin arasından çıktı. Gurney'in onun arkasından bir ezgi tutturduğunu duydu ve müziğin kısık sesini dinlemek için odanın dışında bir an durakladı.

"Bağlar ve bahçeler,

Ve dolgun göğüslü huriler,

Ve önümde dolup taşan bir kadeh.

Neden un ufak olmuş tepeler

Ve savaşlar hakkında zırvalıyorum?

Neden yaşla dolu bu gözler?

Açılıyor gökler

Saçılıyor zenginlikler;

Sadece toplamalıyım servetini.

Neden bir tuzak kurulduğunu,

Ve kadehimde zehir olduğunu düşünüyorum?

Neden hissettiriyor kendini seneler?

Çağırıyor aşkın kolları

Onların çıplak zevkleri,

Ve Aden'in sarhoşluk vaatleri.

Neden yaraları hatırlıyor,

Eski günahların hayalini kuruyorum...

Ve neden korku içinde geceler?"

Cüppeli bir Fedaykin kurye Paul'ün önündeki geçidin köşesinden çıktı. Adam, açık çölden yeni geldiğini belli edecek şekilde, kapüşonunu geriye atmıştı ve damıtıcı giysisinin bağları boynunun çevresinde sallanıyordu.

Paul adama durmasını işaret etti ve kapının perdesinden ayrılıp geçitte kuryeye doğru ilerledi.

Adam, bir Başrahibe'yi ya da ayin Sayyadina'sını karşılar gibi ellerini önünde birleştirip eğildi. "Muad'Dib, liderler Kurul için gelmeye başladılar."

"Bu kadar çabuk mu?"

"Bunlar Stilgar'ın daha önce haber gönderdikleri... ımm şey zannederek..." Omuz silkti.

"Anladım." Paul gözucuyla arkaya, balisetin belli belirsiz sesine doğru baktı ve annesinin favorisi olan bu eski şarkıyı düşündü; neşeli bir ezgi ve üzüntülü sözlerin garip zıtlığı. "Stilgar biraz sonra diğerleriyle birlikte burada olacak. Annemin beklediği yeri onlara göster."

"Burada bekleyeceğim, Muad'dib," dedi kurye.

"Evet... evet, bekle."

Paul adamın yanından geçip mağaranın derinliklerine doğru ilerledi, bu tür mağaraların hepsinde bulunan o mekana, su tutma havzasının yakınındaki mekana yöneldi. Bu mekanda küçük bir şeyh-hulud olurdu, su dolu hendeklerle çevrelenerek kıstırılmış ve bodur bırakılmış, uzunluğu dokuz metreden fazla olmayan bir yaratık. Yaratan, yaşam çevriminde taşıyıcı görevi gören küçük yaratanından çıktıktan sonra, onun için zehir olduğundan sudan kaçardı. Ve bir yaratanın boğulması en büyük Fremen sırrıydı; çünkü bu, birliklerinin özü olan Ab-ı Hayat'ı, yalnızca bir Başrahibe tarafından dönüştürülebilen zehiri üretiyordu.

Paul, annesine yönelen tehlikenin gerilimiyle yüz yüze kaldığında bu karara varmıştı. Görmüş olduğu hiçbir gelecek hattı, Gurney Halleck'in neden olduğu o tehlike anını taşımıyordu. Tüm evrenin kaynaşan bir bağlantıya doğru yuvarlandığı hissini veren gelecek... 'bulutlu bulanık gelecek' bir hayal dünyası gibi çevresinde asılıydı.

Bunu görmek zorundayım, diye düşündü.

Vücudu yavaş yavaş belirli bir bahar toleransını kazanmıştı ve bu önsezi görüntülerini gitgide azaltıyor... karartıyordu. Çözüm onun için gün gibi aşikardı.

Yaratanı boğacağım. Şimdi Başrahibelerin sağ çıktığı sınavdan sağ çıkabilen Kuisatz Haderah olup olmadığımı göreceğiz bakalım.

Ve Çöl Savaşı'nın üçüncü yılında, Paul-Muad'Dib, Kuşlar Mağarası'nda, bir iç hücrenin kisve perdelerinin altında tek başına yatıyordu. Ve kendini Ab-ı Hayat'ın vahyine kaptırmış, varlığı hayat veren zehirle, zamanın sınırlarının ötesine aktarılmış bir halde ölü gibi yatıyordu. Böylece Lisan-ül-Gayb'ın hem ölü hem de diri olabileceğine dair kehanet gerçekleşmiş oluyordu.

- Prenses Irulan'ın yazdığı "Arrakis'in Toplu Efsaneleri"

Chani tan yeri ağarmadan Habbanya havzasından gelirken onu güneyden getirmiş olan topterin, enginliğin içinde gizli bir yere doğru pır pır ses çıkararak gittiğini duydu. Çevresindeki eskortlar mesafelerini koruyarak sırtın kayalarının arasına doğru her yöne yayılıp tehlike olup olmadığını araştırıyorlardı.

Muad'Dib'in eşine, ilk çocuğunun annesine istediği şeyi sağlıyorlardı; bir an tek başına yürümek.

Paul neden beni çağırdı? diye sordu kendi kendine. *Daha önce bana küçük Leto ve Alia'yla birlikte güneyde kalmam gerektiğini söylemişti*

Cüppesini toparladı ve bir kaya engelinin üzerinden, yalnızca çöl eğitimi almış olanların karanlıkta fark edebileceği tırmanma patikasına sessizce sıçradı. Ayağının altında çakıllar kaydı; ve o, gerekli çevikliği hiç düşünmeden üzerlerinden sekti.

Bu tırmanış, canlanmasına, eskortlarının sessizliğinin ve değerli bir topterin kendisi için gönderilmesinin yol açtığı korkuların yatışmasına neden oldu. Paul-Muad'Dib'e, Usul'una kavuşmaya yaklaştığı için içi içine sığmıyordu. Adı tüm diyarda bir savaş çığlığı olabilirdi: *"Muad'Dib! MuadDib! Muad'Dib!"* Ama o, farklı bir adı olan farklı bir adam tanıyordu... oğlunun babası, sevecen sevgilisi.

Tepesindeki kayaların arasından iriyarı biri çıktı, acele etmesini işaret etti. Chani adımlarını hızlandırdı. Şafak kuşları çoktan ötmeye ve gökyüzüne yükselmeye başlamışlardı. Donuk bir ışık doğu ufkuna yayıldı.

Yukarıda gördüğü kendi eskortlarından biri değildi. Hareketlerinin ve tavırlarının tanıdık geldiğini fark ederek *Otheym mi acaba?* diye düşündü. Adamın yanına çıktı, artan ışıkta Fedaykin subayının geniş ve basık yüzünü tanıdı, kapüşonu açıktı ve çöle yalnızca bir an için çıkan birinin bazen yaptığı gibi ağız filtresi gevşekçe bağlanmıştı.

"Çabuk," diye tısladı ve kadını gizli mağaranın saklı yarığına doğru götürdü. Geçmesi için kapı contasını tutarken, "Birazdan gün ağaracak," diye fısıldadı. "Harkonnenler bu bölgenin üstünde çaresizlik içinde devriye geziyorlar. Şu anda keşfedilme riskini göze alamayız."

Yan geçidin dar girişinden Kuşlar Mağarası'na girdiler. Işıküreler yandı. Otheym yanından geçerken, "Beni izle. Hadi çabuk," dedi.

Geçitte hızla ilerleyip başka bir vanalı kapıdan başka bir geçide ve perdelerin arasından, eskiden burası gündüz konakladıkları bir mağarayken Sayyadina'nın bölmesi olan yere girdiler. Şimdi zemin, kilimler ve minderlerle kaplıydı. Üzerinde kırmızı atmaca figürü olan dokuma perdeler kaya duvarları gizliyordu. Bir kenarda duran yer masasının üstüne yayılmış kağıtlardan, bunların hammaddesi olan baharın aroması yükseliyordu.

Başrahibe girişin tam karşısında tek başına oturuyordu. Başını kaldırdı ve alışık olmayanları ürperten o içe dönük bakışla baktı.

Otheym avuçlarını birbirine yapıştırarak konuştu: "Chani'yi getirdim." Eğildi ve perdelerin arasından çekildi.

Ve Jessica, *Chani'ye nasıl söyleyeceğim?* diye düşündü.

"Torunum nasıl?" diye sordu.

Demek ritüel karşılama olacak, diye düşündü Chani ve içini yine korkular sardı. *MuadDib nerede? Neden beni karşılamak için burada değil?*

"Sağlıklı ve mutlu, anneciğim," dedi Chani. "Onu ve Alia'yı Harah'a bıraktım."

Anneciğim, diye düşündü Jessica. *Evet, resmi karşılamada bana böyle hitap etmeye hakkı var. Bana bir torun verdi.*

"Coanua siyeçinden hediye olarak bir kumaş gönderildiğini duydum," dedi Jessica.

"Çok güzel bir kumaş," dedi Chani.

"Alia mesaj yolladı mı?"

"Yollamadı. Ama şimdi siyeçte işler iyi gidiyor, insanlar artık onun mucizevi konumunu kabul etmeye başladı."

Niye böyle uzatıp duruyor? diye düşündü Chani. *Öyle acil bir şey var ki bana bir topter gönderdiler. Şimdi formalitelerle vakit kaybediyoruz!*

"Yeni kumaşın bir kısmından küçük Leto'ya giysi dikmeliyiz," dedi Jessica.

"Nasıl isterseniz, anneciğim," dedi Chani. Bakışlarını yere indirdi. "Savaştan haber var mı?" Jessica bunun Paul-Muad'Dib'le ilgili bir soru olduğunu anlamasın diye, yüzünde herhangi bir ifade olmasına izin vermedi.

"Yeni zaferler," dedi Jessica. "Rabban ihtiyatlı bir ateşkes önerisi yolladı. Habercilerin suyunu alıp geri gönderdik. Hatta Rabban bazı çanak köylerindeki halkın yükünü hafifletti. Ama çok geç kaldı. Halk, onun, bunu bizden korktuğu için yaptığını biliyor."

"Demek Muad'Dib'in dediği gibi oluyor," dedi Chani. Korkularını gizlemeye çalışarak Jessica'ya baktı. *Onun adını andım ama karşılık vermedi. O'nun surat dediği bu cansız taşta kimse bir duygu göremez... ama fazlasıyla donuk. Niye bu kadar durgun? Usul'umun başına ne geldi?*

"Keşke güneyde olsaydık," dedi Jessica. "Biz ayrıldığımızda vahalar öyle güzeldi ki. Tüm diyarın bu şekilde çiçekleneceği günün özlemini

çekmiyor musun sen de?"

"Orası güzel bir diyar, doğru," dedi Chani. "Ama orada çok fazla keder var."

"Keder zaferin bedelidir," dedi Jessica.

Beni kedere mi hazırlıyor? diye sordu Chani kendi kendine. Ve şunları söyledi: "Erkeksiz öyle çok kadın var ki... Kuzeye çağrıldığım duyulunca beni kıskandılar."

"Seni ben çağırdım," dedi Jessica.

Chani kalbinin küt küt attığını hissetti. Kulaklarını, duyacakları şeyden korkarak elleriyle kapatmak istedi. Yine de sesinin titremesine engel oldu: "Mesaj, Muad'Dib'in imzasını taşıyordu."

"İmzayı subaylarının huzurunda ben attım," dedi Jessica. "Bu gerekli bir hileydi." Ve şöyle düşündü: *Cesur bir kadın Paul'umun kadını. Korku neredeyse benliğini sarmışken bile ayrıntılara dikkat ediyor. Evet. Şu an ihtiyacımız olan o olabilir.*

Chani konuşurken sesine yalnızca belli belirsiz bir kabullenme sızmıştı. "Artık söylenmesi gereken şeyi bana söyleyebilirsiniz."

"Paul'ü yaşama döndürmek için senin yardımına ihtiyacım var," dedi Jessica. Ve şöyle düşündü: *İşte! Tam olarak doğru bir şekilde söyledim.* Yaşama döndürmek! *Böylece, bir çift sözcükle hem Paul'un sağ olduğunu hem de tehlike içinde olduğunu öğrendi.*

Chani'nin kendisini sakinleştirmesi yalnızca bir an sürdü. Ardından, "Ne yapabilirim?" diye sordu. Aslında yapmak istediği, Jessica'nın üstüne atılıp onu sarsmak ve *"Beni ona götür!"* diye haykırmaktı. Ama sessizce yanıt bekledi.

"Harkonnenlerin," dedi Jessica, "Paul'ü zehirlemek için aramıza bir ajan sokmayı başardıklarını düşünüyorum. Duruma uygun tek açıklama bu gibi

görünüyor. Son derece olağandışı bir zehir. Kanını en incelikli yöntemlerle inceledim ama zehiri saptayamadım."

Chani kendini dizlerinin üstüne bıraktı. "Zehir mi? Acı çekiyor mu? Ben..."

"Kendinde değil," dedi Jessica. "Yaşam belirtileri o kadar hafif ki yalnızca en gelişmiş yöntemlerle saptanabiliyor. Onu benden başka biri bulmuş olsaydı başına ne gelebilebileceğini düşünmek tüylerimi ürpertiyor. Eğitimsiz bir göze ölmüş gibi görünür."

"Beni çağırmak için nezaketten başka sebepleriniz var," dedi Chani. "Sizi tanıyorum, Başrahibe. Sizin yapamayacağınız neyi yapabileceğimi düşünüyorsunuz?"

Cesur, güzel ve üstelik çok çabuk kavrıyor, diye düşündü Jessica. *İyi birBene Gesserit olabilirmiş.*

"Chani," dedi Jessica, "buna inanmakta güçlük çekebilirsin ama seni neden çağırttığımı tam olarak bilmiyorum. Bu bir içgüdüydü... temel bir sezi. Bu fikir kendiliğinden geldi:’Chani'yi çağırt.'"

Chani, Jessica'nın ifadesinde ilk kez olarak üzüntüyü, o içe dönük bakışı değiştiren gizlenmemiş acıyı gördü.

"Bildiğim her şeyi yaptım," dedi Jessica. Bu *her şey...* normalde yapılması beklenen *her şeyin* o kadar ötesinde ki hayal bile edemezsin. Yine de... başaramadım."

"Eski dostu, Halleck," dedi Chani, "hainin o olması mümkün mü?"

"Gurney değil," dedi Jessica. Bu iki sözcük sanki bir bütün konuşmayı anlatıyordu ve Chani bu kesin reddedişi getiren araştırmaları, sınavları... ve eski başarısızlık anılarını gördü.

Chani geriye doğru kaykılıp ayağa kalktı, çölde lekelenen cüppesini düzeltti. "Beni ona götürün," dedi.

Jessica kalktı, sol duvardaki perdelere doğru döndü.

Chani onu izledi, kendisini daha önce depo olan bir yerde buldu, kaya duvarlar artık ağır perdelerin altına gizliydi. Paul karşı duvarın önündeki bir yer yatağında yatıyordu. Üzerindeki tek ışıküre yüzünü aydınlatıyordu. Göğsüne kadar örtülü olan siyah cüppe iki yana uzatılmış kollarını açıkta bırakıyordu. Cüppenin üzerinden çıplak olduğu belli oluyordu. Açıkta kalan teni, katı, balmumu gibi görünüyordu. Gözle görülür hiçbir kımıltı yoktu.

Chani öne fırlayıp kendisini onun üzerine atma isteğini bastırdı. Bunun yerine düşüncelerinin oğluna... Leto'ya gittiğini fark etti. Ve o anda, Jessica'nın böyle bir anı bir kez yaşamış olduğunu anladı; erkeği ölümle tehdit edilmiş, kendini genç oğlunu korumak için ne yapabileceğini düşünmeye zorlamıştı. Bunu anlamak yaşlı kadınla arasında ani bir bağ oluşturdu ve Chani uzanıp Jessica'nın elini tuttu. Jessica'nın, bir duygu yoğunluğu içinde elini sıkarak verdiği karşılık acı doluydu.

"Yaşıyor," dedi Jessica. "Seni temin ederim yaşıyor. Ama yaşamla olan bağı o kadar ince ki kolaylıkla gözden kaçabilir. Bazı liderler, bir Başrahibe'nin değil bir annenin konuştuğunu, oğlumun aslında ölü olduğunu ve benim onun suyunu kabileye vermek istemediğimi mırıldanmaya başladılar."

"Ne zamandır bu halde?" diye sordu Chani. Elini Jessica'nın elinden çekti ve odanın içinde ilerledi.

"Üç hafta," dedi Jessica. "Onu yaşama döndürmek için neredeyse bir hafta uğraştım. Toplantılar, tartışmalar... soruşturmalar oldu. Sonra seni çağırttım. Fedaykinler emirlerime uyuyorlar yoksa ertelemem hiç mümkün..." Paul' ün yanına giden Chani'yi izlerken diliyle dudaklarını ıslattı.

Chani, Paul'ün tepesinde durdu, yüzünü çevreleyen seyrek sakalına baktı, çıkık kaşlarını, güçlü burnunu ve kapalı gözlerini izledi... yüz hatları bu katı sükunetin içinde öyle huzurluydu ki.

"Nasıl besleniyor?" diye sordu Chani.

"Vücudunun talepleri öyle az ki henüz yiyeceğe ihtiyacı olmadı," dedi Jessica.

"Ne olduğunu kaç kişi biliyor?"

"Yalnızca en yakın danışmanları, liderlerden birkaçı, Fedaykinler ve tabii ki zehiri kim verdiyse o."

"Zehiri kimin verdiğine dair hiçbir ipucu yok, öyle mi?"

"Ve bunu soruşturmaya da gerek yok," dedi Jessica.

"Fedaykinler ne diyor?" diye sordu Chani.

"Paul'ün mukaddes bir trans halinde olduğuna, son savaşlardan önce kutsal güçlerini topladığına inanıyorlar. Bu, kafalarına benim soktuğum bir düşünce."

Chani yatağın yanına diz çöktü, Paul'ün yüzüne doğru eğildi. Yüzünün farklı bir duygu uyandırdığını algıladı... ama bu yalnızca bahardı, kokusu Fremen yaşamındaki her şeye sinen, her yerde hazır ve nazır olan bahar. Yine de...

"Siz, bizim gibi, doğduğunuzdan beri baharla iç içe değilsiniz. Vücudunun, yediklerinde bulunan çok fazla miktarda bahara isyan etmesi olasılığını araştırdınız mı?"

"Alerji tepkilerinin hepsi olumsuz," dedi Jessica.

Gözlerini kapadı... sadece bitkinliğini aniden fark ettiği için değil biraz da bu sahneyi görmemek için. *Ne kadar zamandır uykusuzum?* diye sordu kendi kendine. *Çok uzun zamandır.*

"Ab-ı Hayat'ı dönüştürdüğünüzde," dedi Chani, "bunu kendi içinizde ruhsal bilinçle yapıyorsunuz. Bu bilinci Paul'ün kanını test etmek için kullandınız mı?"

"Normal Fremen kanı," dedi Jessica. "Beslenme rejimine ve buradaki yaşama tamamen adapte olmuş."

Chani topuklarının üstüne oturdu, Paul'ün yüzünü incelerken kafasındaki korkuları bastırdı. Bu, Başrahibeleri izlerken öğrendiği bir

hünerdi. Zamanın zihne hizmet etmesi sağlanabilirdi. insan bütün dikkatini yoğunlaştırabilirdi.

Hemen sonra Chani, "Burada bir yaratan var mı?" diye sordu.

"Birkaç tane var," dedi Jessica biraz yorgun bir sesle. "Bugünlerde onlarsız olmuyor. Her zaferi kutsamak gerekiyor. Her baskından önce bir seremoni..."

"Ama Paul-MuadDib bu seremonilerden uzak duruyordu," dedi Chani.

Jessica oğlunun bahar uyuşturucusuna ve onun yoğunlaştırdığı önsezi bilincine yönelik çelişkili duygularını hatırlayarak içinden onayladı.

"Nereden biliyorsun bunu?" diye sordu Jessica.

"Konuşuluyor."

"Çok fazla şey konuşuluyor," dedi Jessica iğneleyici bir şekilde.

"Bana yaratanın ham Ab'ından getir," dedi Chani.

Chani'nin sesindeki emredici ton Jessica'nın kaskatı kesilmesine yol açtı. Sonra genç kadındaki yoğun konsantrasyonu gördü ve, "Derhal," dedi. Bir su görevlisi göndermek için perdelerin arasından dışarı çıktı.

Chani, Paul'e bakarak oturuyordu. *Eğer bunu yapmayı denediyse,* diye düşündü. *Ve bu onun deneyebileceği türden bir şey...*

Jessica Chani'nin yanına diz çökerken basit bir kamp ibriği uzattı. Zehirin şiddetli kokusu Chani'nin burun deliklerini yaktı. Bir parmağını sıvıya batınp Paul'ün burnuna yaklaştırdı.

Burun kemiğinin üzerindeki deri hafifçe kırıştı. Yavaş yavaş burun delikleri genişledi.

Jessica'nın nefesi kesildi.

Chani ıslak parmağını Paul'ün üst dudağına değdirdi. Paul kesik kesik, uzun bir nefes aldı.

"Ne oluyor?" diye sordu Jessica.

"Sakin ol," dedi Chani. "Az bir miktar kutsal su dönüştürmelisin. Çabuk!"

Jessica, Chani'nin sesindeki bilinç tonunu fark ettiği için soru sormaksızın ibriği ağzına götürdü ve küçük bir yudum aldı.

Paul'ün gözleri aniden açıldı. Chani'ye baktı.

"Ab'ı dönüştürmesine gerek yok," dedi. Sesi zayıftı ama titremiyordu.

Jessica, dilinin üstünde bir yudum sıvı, vücudunun, zehiri neredeyse otomatik olarak düzenleyip dönüştürdüğünü fark etti. Seremoninin her zaman neden olduğu o hafif yükselme duygusu sürerken, Paul'den gelen yaşam ışığını, duyularını etkileyen ışımayı algıladı.

İşte o anda anladı.

"Kutsal suyu içtin!" dedi bir çırpıda.

"Bir damla," dedi Paul. "Çok az... bir damla."

"Nasıl böyle aptalca bir şey yapabildin?" diye sordu Jessica.

"O sizin oğlunuz," dedi Chani.

Jessica ona dik dik baktı.

Durumu kavradığını gösteren, sıcak ve hafif bir gülümseme Paul'ün dudaklarına değdi geçti. "Sevgilimi dinle," dedi. "Dinle onu, anne. O biliyor."

"Başkaları bir şeyi yapabiliyorsa, o mutlaka yapmak zorunda," dedi Chani.

"Ağzıma damlayı aldığımda, onu hissettiğimde ve kokladığımda, bana ne yapıyor olduğunu anladığımda, senin yapmış olduğun şeyi yapabileceğimi anladım," dedi Paul. "Bene Gesserit gözetmenlerin Kuisatz Haderah'tan bahsediyorlardı ama benim ne kadar çok yerde bulunduğumu tahmin bile edemezler. Ben birkaç dakika içinde..." Sustu, şaşkınlıkla kaşlarını çatarak Chani'ye baktı. "Chani? Buraya nasıl geldin? Senin şu anda... Neden buradasın?"

Dirseklerinin üzerinde doğrulmaya çalıştı. Chani onu hafifçe iterek yatırdı.

"Lütfen, Usul’um," dedi.

"Kendimi çok güçsüz hissediyorum," dedi. Bakışlarını odada gezdirdi. "Ne kadar zamandır buradayım?"

"Üç haftadır o kadar derin bir komadaydın ki, yaşam kıvılcımın sönmüş gibiydi," dedi Jessica.

"Ama... içeli daha bir saniye oldu ve..."

"Senin için bir saniye, benim için korku dolu üç hafta," dedi Jessica

"Yalnızca bir damlaydı... ama onu dönüştürdüm," dedi Paul. "Ab-ı Hayat'ı dönüştürdüm." Ve Chani'yle Jessica'nın kendisini durdurmasına firsat bırakmadan elini, yerde, yanında duran ibriğe daldırdı ve sıvıyla dolup taşan elini ağzına götürüp avuç dolusu sıvıyı yuttu.

"Paul!" diye haykırdı Jessica.

Paul annesinin elini tuttu, pişmiş kelle gibi sırıtarak ona baktı ve bilincini dalga dalga üstüne yolladı.

Bu ahenk, mağarada Alia'yla ve Yaşlı Başrahibe'yle olduğu kadar sevecen, paylaşımcı ve sarmalayıcı değildi... ama yine de bir ahenkti; tüm varlığa ait bir duyu paylaşımıydı. Bu, onu sarstı, zayıflattı; ve Jessica zihninin içinde Paul'den korkup kaçtı.

Paul yüksek sesle şunları söyledi: "Giremeyeceğiniz bir yerden mi bahsediyordunuz? Başrahibelerin karşı karşıya gelemediği şu yeri göster bana."

Jessica başını iki yana salladı, bunun düşüncesi bile onu korkutmuştu.

"Göster bana!" diye emretti Paul.

"Hayır!"

Ama oğlundan kaçamadı. Onun korkunç gücü tarafından zorlanınca, gözlerini kapadı ve içine...'o karanlık yön'e odaklandı

Paul'ün bilinci onun içinden ve çevresinden karanlığa doğru aktı. Zihni dehşetten kaçmadan önce, o yer hayal meyal gözüne çarptı. Görmüş olduğu şeyin karşısında, bilmediği bir sebeple tüm varlığı titredi; bir rüzgarın estiği ve kıvılcımların çaktığı; ışık halkalarının genişleyip büzüldüğü; karanlığın ve hiçbir yerden esmeyen bir rüzgarın sürüklediği sıra sıra kabarık beyaz şekillerin, ışıkların üstünden, altından ve çevresinden aktığı bir bölge.

Hemen gözlerini açtı ve Paul'ün kendisine baktığını gördü.

Hala elini tutuyordu ama korkunç ahenk kaybolmuştu. Titremesini yatıştırdı. Paul elini bıraktı. Sanki bir destek çekilmiş gibi oldu. Yukarıya ve geriye doğru sendeledi, Chani onu tutmak için atılmasaydı düşecekti.

"Başrahibe!" dedi Chani. "Ne oldu?"

"Yorgunum," diye fısıldadı Jessica. "Çok... yorgunum."

"Buyrun," dedi Chani. "Buraya oturun." Jessica'yı duvara dayalı bir mindere götürdü.

Güçlü, genç kollar Jessica'ya çok iyi geldi. Chani'ye sımsıkı tutundu.

"Gerçekten Ab-ı Hayat'ı gördü mü?" diye sordu Chani. Kendisini tutan Jessica'dan ayrıldı.

"Gördü," diye fısıldadı Jessica. Zihni temasın etkisiyle hala dönüyor ve dalgalanıyordu. Bu, dalgalı bir denizde haftalar geçirdikten sonra karaya ayak basmak gibiydi. İçindeki yaşlı Başrahibe'nin... ve tüm diğerlerinin uyanıp *"Neydi bu? Ne oldu? Neredeydi o yer?"* diye sorduklarını hissetti.

Tüm bunların arasından, oğlunun Kuisatz Haderah olduğu gerçeğine ulaştı; o, aynı anda birçok yerde olabilendi. Paul, Bene Gesserit rüyalarından çıkan bir gerçekti. Ve bu gerçek Jessica'ya hiç huzur vermiyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Chani.

Jessica başını iki yana salladı.

Paul şunları söyledi: "Her birimizin içinde bir alıcı bir verici antik güç vardır. Bir erkek, içinde alıcı gücün yaşadığı o yerle yüzyüze gelirken çok az zorluk çeker ama erkekten başka bir şey haline dönüşmeden verici gücün içine bakmak onun için neredeyse imkansızdır. Bir kadın için durum bunun tam tersidir."

Jessica başını kaldırıp baktı, Paul'ü dinleyen Chani'nin gözlerinin kendi üstünde olduğunu fark etti.

"Beni anladın mı, anne?" diye sordu Paul.

Jessica yalnızca onaylayabildi.

"Bu şeyler o kadar uzun zamandır içimizde ki," dedi Paul, "vücudumuzun her bir hücresinde kök salmışlar. Böyle güçler tarafından şekillendiriliriz. Kendi kendine, 'Evet, bunun nasıl bir şey olabileceğini anlıyorum,' diyebilirsin. Ama içine baktığında ve kendi yaşamının saf gücüyle korunmasız olarak karşı karşıya kaldığında, yarattığın tehlikeyi görürsün. Seni etkisi altına alabileceğini anlarsın. Veren için en büyük tehlike alıcı güçtür. Alan için en büyük tehlike ise verici güçtür. Almak kadar vermek de insanı kolayca etkisi altına alabilir."

"Ya sen, oğlum," diye sordu Jessica, "sen alıcı mısın verici misin?"

"Ben denge noktasındayım," dedi Paul. "Almadan veremem ve vermeden..." Konuşmayı kesip sağ tarafındaki duvara baktı.

Chani yanaklarını değen bir esinti hissetti, dönüp bakınca perdelerin kapalı olduğunu gördü.

"Otheym," dedi Paul. "Bizi dinliyordu."

Bu sözleri onaylayan Chani, Paul'e görünen önsezinin bir kısmından etkilenmişti ve o da 'henüz olmamış bir şey'i sanki olmuş gibi biliyordu. Otheym görmüş ve duymuş olduğu şeyleri anlatacaktı. Diğerleri, bu hikayeyi, diyarı bir ateş gibi sarıncaya kadar yayacaklardı. Paul-Muad'Dib diğer erkekler gibi değil diyeceklerdi. Artık şüpheye yer yok. O bir erkek ama bir Başrahibe'nin yöntemiyle Ab-ı Hayat'ı görüyor. O gerçekten Lisan-ül-Gayb.

"Sen geleceği gördün, Paul," dedi Jessica. "Ne gördüğünü söyler misin?"

"Geleceği değil," dedi Paul. "Şimdi'yi gördüm." Kendini doğrulup oturmak için zorladı, kendisine yardım etmek için hamle yapan Chani'ye geri çekilmesini işaret etti. "Arrakis'in üzerindeki uzay Lonca'nın gemileriyle dolu."

Sesindeki kesinlik Jessica'yı ürpertti.

"Bizzat imparator Padişah orada," dedi Paul. Hücresinin kaya tavanına baktı. "En gözde Doğru Söyleten'i ve beş lejyon Sardokar'ıyla birlikte. Yaşlı Baron Vladimir Harkonnen de, yanında Thufir Hawat ve toplayabildiği bütün askerlerle tıka basa dolu yedi gemiyle birlikte orada. Bütün Büyük Evler'den akıncılar tepemize üşüşmüş... bekliyor."

Chani başını iki yana salladı, gözlerini Paul'den ayıramıyordu. Acayipliği, kesin ses tonu ve onu görmeyen bakışı, içini korkuyla karışık bir saygıyla doldurdu.

Boğazı kuruyan Jessica yutkunmaya çalıştı ve şöyle dedi: "Neyi bekliyorlar?"

Paul annesine baktı. "Lonca'nın iniş izni vermesini. Lonca, izinsiz iniş yapan bir gücü Arrakis'te bırakır."

"Lonca bizi koruyor mu?" diye sordu Jessica.

"Korumak mı? Burada ne yaptığımız hakkında hikayeler yayarak; ve birlik nakliye ücretlerini, en fakir Evlerin bile bizi yağmalamak için yukarıda bekleyebileceği bir seviyeye kadar düşürerek, buna Lonca'nın kendisi sebep oldu."

Jessica oğlunun sesinde hiçbir burukluk olmadığını anlayınca şaşırdı. Sözlerinden şüphe edemezdi... bu sözler, Paul, onları Fremenlerin arasına getiren gelecek yolunu ortaya çıkardığı gece, Jessica'nın onda gördüğü yoğunluğun aynısını taşıyordu.

Paul derin bir nefes aldı ve şunları söyledi: "Anne, bizim için bir miktar Ab dönüştürmelisin. Katalizöre ihtiyacımız var. Chani, bir keşif gücü gönder... ön-bahar kütlesi bulsunlar. Eğer bir miktar Ab-ı Hayat'ı ön-bahar kütlesinin üstüne yerleştirirsek ne olur biliyor musunuz?"

Jessica oğlunun söylediklerini düşündü, birden ne kastettiğini anladı. "Paul!" dedi nefesi kesilerek.

"Ab-ı Ölüm" dedi. "Bu zincirleme bir reaksiyon olacak." Zemini gösterdi. "Küçük yaratanlar arasında ölüm yayacak, baharı ve yaratanları içeren yaşam çevriminin taşıyıcısını öldürecek. Arrakis gerçekten terk edilmiş bir yer olacak... baharsız, yaratansız."

Chani eliyle ağzını kapattı, Paul'ün dudaklarından dökülen bu küfür karşısında şaşkınlıktan dili tutulmuştu.

"Bir şeyi kim yok edebiliyorsa, onun gerçek kontrolüne o sahiptir," dedi Paul. "Biz baharı yok edebiliriz."

"Lonca'yı engelleyen ne?" diye fısıldadı Jessica.

"Beni arıyorlar," dedi Paul. "Bir düşünün! En hızlı Heighlinerlar için zamanın içindeki en güvenli yolu arayıp bulabilen adamlar, en iyi Lonca

kaptanları, hepsi beni arıyor... ve bulamıyor. Nasıl da titriyorlar! Burada onların sırrına sahip olduğumu biliyorlar!" Paul çukurlaştırdığı avucunu uzatti. "Baharsız kör kalırlar!"

Chani konuşabildi. *'"Şimdiyi* gördüğünü söylemiştin!"

Paul tekrar uzandı; yayılan *şimdiyi* ve onun geleceğin ve geçmişin içine uzanan sınırlarını araştırdı; bahar aydınlanması sönmeye başladığı için bilinci yitirmemekte güçlük çekti.

"Git, dediğimi yap," dedi Paul. "Gelecek benim için olduğu kadar Lonca için de karmakarışık. Görüntü hatları daralıyor. Her şey buraya odaklanıyor, baharın olduğu yere... daha önce karışmaya cesaret edemedikleri yere... çünkü karışmaları demek sahip olmaları gereken şeyi kaybetmeleri demekti. Ama şimdi ümitsizler. Bütün yollar karanlığa çıkıyor."

Ve o gün doğduğunda, Arrakis evrenin merkezindeydi ve çark dönmeye hazırdı.

- Prenses Irulan'ın yazdığı "Arrakis'in Uyanışı"ndan

"Şuna bak!" diye fısıldadı Stilgar.

Paul Kalkan Duvarı'nın sınırında yüksek bir kaya yarığının içinde Stilgar'ın yanına uzanmıştı, gözünü bir Fremen teleskopunun kolektöründen ayırmıyordu. Yağ merceği, şafakla birlikte altlarındaki havzada görünen hafif bir uzay gemisine odaklanmıştı. Geminin uzun doğu cephesi direkt olarak gelen güneş ışığıyla parıldıyor ama gölgedeki tarafında geceden kalan ışıküreler nedeniyle sarı sarı lumbozlar görünüyordu. Geminin ötesinde, kuzeyden gelen güneş ışığında soğuk pırıltılı Arrakeen şehri uzanıyordu

Paul biliyordu ki, Stilgar'ı heyecanlandıran şey gemi değil geminin yalnızca bir orta direk görevi gördüğü yapıydı. Gemi'nin tabanı çevresinde, bin metre çapında bir daire oluşturan çok katlı metal bir kışla... birbirine bağlanmış metal yapraklardan oluşan bir çadır... beş lejyon Sardokar ve Majesteleri imparator Padişah IV. Şaddam'ın geçici meskeni.

Paul'ün sol tarafında çömelmiş oturan Gurney Halleck şöyle dedi: "Dokuz kat saydım, içerde epeyce Sardokar olmalı."

"Beş lejyon," dedi Paul.

"Hava aydınlanıyor," diye tısladı Stilgar. "Senin göz önünde olman hoşumuza gitmiyor, Muad'Dib. Hadi şimdi kayaların arasına dönelim."

"Burada son derece güvendeyim," dedi Paul.

"Bu gemi fırlatıcı silahlar taşıyor," dedi Gurney.

"Kalkanla korunduğumuzu sanıyorlar," dedi Paul. "Bizi görseler bile kimliği bilinmeyen üç kişiye ateş etmezler."

Paul havzanın uzak duvarını taramak içi teleskobu çevirdi, çopur sarp kayaları, babasının askerlerinden birçoğunun mezarını işaret eden kapakları gördü. Ve bir an için, bu adamların ruhlarının o sırada aşağıya baktıkları hissine kapıldı Kalkanlı toprakların karşısındaki Harkonnen kaleleri ve kasabaları Fremenlerin eline geçmişti veya bir bitkiden koparılıp solmaya terk edilmiş yapraklar gibi kaynaklarından koparılmışlardı. Düşmana yalnızca bu havza ve içindeki şehir kalmıştı.

"Topterle bir bombardıman uçuşu yapmaya kalkışabilirler," dedi Stilgar. "Eğer bizi görürlerse."

"Varsın görsünler," dedi Paul. "Bugün ateşe vereceğimiz topterler var... ve biliyoruz ki bir fırtına yolda."

Teleskobu şimdi Arrakeen iniş alanının uzak tarafına, orada dizilmiş Harkonnen firkateynlerine ve onların altında yerdeki gönderde hafif hafif dalgalanan bir CHOAM Şirketi sancağına çevirmişti. Ve Lonca'yı, bütün diğerlerini yedekte bekletirken bu iki gruba iniş izni vermeye zorlayan ümitsizliği düşündü. Lonca, çadır kurmadan önce ayağının ucuyla kumun sıcaklığına bakan bir adam gibiydi.

"Buradan görülecek yeni bir şey var mı?" diye sordu Gurney. "Korunağa girmeliyiz. Fırtına *geliyor."*

Paul dikkatini tekrar dev kışlaya çevirdi. "Kadınlarını bile getirmişler," dedi. "Ve uşaklarıyla hizmetkarlarını da. Ahh, sevgili imparator, ne kadar da kendinizden eminsiniz."

"Gizli yoldan adamlar yaklaşıyor," dedi Stilgar. "Otheym ve Korba dönüyor olabilir."

"Tamam, Stil," dedi Paul. "Geri dönüyoruz."

Ama teleskopla çevreye son bir kez baktı... yüksek gemilerin durduğu düzlüğü, parıldayan metal kışlayı, sessiz şehri ve paralı Harkonnen

askerlerinin firkateynlerini inceledi. Sonra kayalık bir uçurumun çevresinden dolaşarak gözden kayboldu. Teleskobun başındaki yerini bir Fedaykin muhafız devralmıştı.

Paul, Kalkan Duvarı'nın yüzeyindeki sığ bir çöküntüye girdi. Burası, Fremenlerin yarı saydam bir kamuflaj örtüsünün altına gizlemiş oldukları, kayanın doğal yapısında oluşmuş, yaklaşık otuz metre çapında ve hemen hemen üç metre derinliğinde bir yerdi. Haberleşme donanımı, sağda duvardaki bir deliğin çevresine kümelenmişti. Fremen muhafızlar, çöküntüye dağılıp Muad'Dib'in saldırı emrini beklediler.

Haberleşme donanımının yanındaki delikten çıkan iki adam oradaki muhafızlarla konuştu.

Paul gözucuyla Stilgar'a baktı ve iki adamın olduğu tarafı başıyla işaret etti. "Sana rapor versinler, Stil."

Stilgar onun dediğini yapmak için davrandı.

Paul sırtını kayaya dayayıp çömelerek kaslarını esnetti ve doğruldu. Stilgar'ın, iki adamı kayanın içindeki karanlık deliğe geri gönderdiğini gördü; o dar, insan yapısı tünelden havzanın tabanına yapılan uzun inişi düşündü.

Stilgar Paul'ün yanına geldi.

"Bir silagoyla mesaj gönderemeyecekleri kadar önemli olan şey ne?" diye sordu Paul.

"Kuşlarını savaş için saklıyorlar," dedi Stilgar. Haberleşme donanımına bir göz atıp tekrar Paul'e baktı. "Dar bir dalga aralığıyla bile olsa bu şeyleri kullanmak doğru değil, Muad'Dib. Yayının yönünü belirleyip seni bulabilirler."

"Yakında beni arayamayacak kadar meşgul olacaklar," dedi Paul. "Adamlar ne rapor verdi?"

"Evcil Sardokarlarımız sınırın aşağısındaki Eski Gedik'in yakınında serbest bırakılmışlar ve sahiplerine doğru yola koyulmuşlar. Roket rampaları ve diğer firlatıcı silahlar yerleştirilmiş, insanlar emrettiğin gibi yayılmışlar. Her şey olması gerektiği gibi."

Paul sığ kasenin karşı tarafına baktı, kamuflaj örtüsünün süzdüğü ışıkta adamlarını inceledi. Zamanın, bir kayanın üzerinde yürüyen bir böcek gibi süründüğünü hissediyordu

"Sardokarlarımız bir birlik taşıyıcısına işaret vermeden önce bir süre tabana kuvvet yürüyecekler," dedi Paul, "izleniyorlar mı?"

"İzleniyorlar," dedi Stilgar.

Paul'ün yanında duran Gurney Halleck hafifçe öksürdü. "Güvenli bir yere geçsek daha iyi olmaz mıydı?"

"Böyle bir yer yok," dedi Paul. "Hava raporu hala lehimize mi?"

"Bir fırtınanın büyük büyükannesi geliyor," dedi Stilgar. "Hissetmiyor musun, Muad'Dib?"

"Hava gerçekten riskli gibi," diye onayladı Paul. "Ama ben kumu kazıklamanın kesinliğini tercih ederim."

"Fırtına bir saat içinde burada olur," dedi Stilgar. İmparator'un kışlasının ve Harkonnen firkateynlerinin göründüğü deliği başıyla işaret etti. "Onlar da biliyorlar. Gökyüzünde tek bir topter bile yok. Her şey içeri çekildi ve bağlandı. Uzaydaki dostlarından hava raporunu almışlar."

"Başka araştırma uçuşu yapmadılar mı?" diye sordu Paul.

"Dün gece indiklerinden beri hiç yapmadılar," dedi Stilgar. "Burada olduğumuzu biliyorlar. Sanırım zamanı kendileri seçmek için bekliyorlar."

"Zamanı biz seçeriz," dedi Paul.

Gurney yukarıya bir göz attı, *"Onlar* seçmemize fırsat bırakırsa," diye homurdandı.

"O filo uzayda kalacak," dedi Paul.

Gurney başını iki yana salladı.

"Hiç seçenekleri yok," dedi Paul. "Baharı yok edebiliriz. Lonca bu riske girmeyi göze alamaz."

"Ümitsiz insandan tehlikelisi yoktur," dedi Gurney.

"Biz ümitsiz değil miyiz?" diye sordu Stilgar

Gurney kaşlarını çatıp ona baktı.

"Sen Fremen rüyasıyla yaşamadın," diye uyardı Paul "Stil rüşvet için harcadığımız bütün o suyu ve bu yüzden Arrakis'in yeşillenmesini bekleyişimize eklediğimiz yılları düşünüyor. O..."

"Arrrgh," diye homurdandı Gurney.

"Neden bu kadar sıkıntılı?" diye sordu Stilgar.

"Savaşlardan önce hep sıkıntılı olur," dedi Paul. "Bu Gurney'in tek eğlencesi."

Bir kurdu andıran o sırıtış, yavaşça Gurney'in yüzüne yayıldı, damıtıcı giysisinin çene kabının üzerinde bembeyaz dişleri göründü. "Beni, günah çıkarmalarına fırsat kalmadan haklayacağımız bütün o zavallı Harkonnen ruhlarını düşünmek kederlendiriyor," dedi.

Stilgar güldü. "Bir Fedaykin gibi konuşuyor."

"Gurney doğuştan ölüm komandosudur," dedi Paul. Ve şöyle düşündü: *İyi, iyi, düzlükteki birliğe karşı kendimizi denemeden önce biraz sohbet edip kafalarını dağıtsınlar.* Kaya duvardaki deliğe baktı; tekrar Gurney'e döndüğünde ozan-savaşçının suratını asmış, arpacı kumrusu gibi düşündüğünü gördü.

"Endişe gücü azaltır," diye mırıldandı Paul. "Bunu bir zamanlar bana sen söylemiştin, Gurney."

"Dük'üm," dedi Gurney, "benim esas endişem atom silahları. Eğer Kalkan Duvarı'nda bir delik açmak için onları kullanırsanız..."

"O tepedeki insanlar bize karşı atom silahı kullanmayacaklar," dedi Paul. "Cesaret edemezler... ve bunun nedeni bizim baharın kaynağını yok etmemizi riske edememeleriyle aynı."

"Ama yasak..."

"Yasak!" diye haykırdı Paul. "Evler'in birbirlerine karşı atom silahları kullanmasını engelleyen şey yasak değil korku. Büyük Konvansiyon'un ne söylediği gayet açıktır: 'Atom silahlarının insanlara karşı kullanımının cezası gezegenin yok edilmesidir.' Biz Kalkan Duvarı'nı parçalayacağız insanları değil."

"Bu fazlasıyla ince bir ayrıntı," dedi Gurney.

"Şu yukandaki kılı kırk yaran tipler her aynntıya dikkat edeceklerdir," dedi Paul. "Hadi artık bundan daha fazla bahsetmeyelim"

Başını çevirdi, gerçekten bu kadar emin olmak isterdi. Hemen sonra şöyle dedi: "Şehir halkından ne haber? Daha yerlerini almadılar mı?"

"Aldılar," diye mırıldandı Stilgar.

Paul ona baktı. "Canını sıkan ne?"

"Şehirlilere tam olarak güvenilebileceğini hiçbir zaman düşünmemiştim," dedi Stilgar.

"Bir zamanlar ben de şehirliydim," dedi Paul.

Stilgar kaskatı kesildi. Yüzüne kan hücum etti. "Muad'Dib bunu kastetmediğimi..."

"Ne kastettiğim biliyorum, Stil. Ama birisini sınarken kıstas, onun yapacağını sandığın şey değildir. Onun, gerçekten yaptığı şeydir. Bu şehirlilerde Fremen kanı var. Sadece bağlarından nasıl kurtulacaklarını daha öğrenmediler. Onlara biz öğreteceğiz."

Stilgar başıyla onayladı, pişmanlık dolu bir sesle konuştu: Bir ömür boyu edinilen alışkanlıklar, Muad'Dib. Topluluk halinde yaşayanları hor görmeyi Cenaze Ovası'nda öğrendik."

Paul gözucuyla Gurney'e baktı, onun Stilgar'ı incelediğini gördü. "Söyle, Gurney, şu aşağıdaki şehir halkı Sardokarlar tarafından neden evlerinden sürüldüler?"

"Eski bir numara, Dük'üm. Sığınmacılarla yükümüzü artırmayı düşünüyorlar."

"Gerillalar o kadar uzun zamandır etkin değiller ki kudretli olanlar onlarla nasıl savaşacaklarını unutmuşlar," dedi Paul. "Sardokarlar ekmeğimize yağ sürdüler. Şehirli kadınlardan bazılarını kendi zevkleri için alıkoydular, karşı koyan erkeklerin kafalarını savaş sancaklarını süslemek için kullandılar. Yaklaşmakta olan savaşa, yalnızca büyük bir sıkıntı... ve efendiler zümresinin değişmesi olasılığı olarak bakacak insanlar arasında bir nefret ateşi yaktılar. Sardokarlar bize asker sağlıyorlar, Stilgar."

"Şehirliler hevesli görünüyor," dedi Stilgar.

"Nefretleri taze ve sınırsız," dedi Paul. "Bu yüzden onları şok birlikler olarak kullanıyoruz."

'Korkunç bir kıyıma uğrayacaklar," dedi Gurney.

Stilgar başıyla onayladı.

"Onlara olasılıklar anlatıldı," dedi Paul. "Öldürecekleri her Sardokar'ın bizim işimizi biraz daha kolaylaştıracağını biliyorlar. Gördüğünüz gibi, beyler, uğruna ölecekleri bir şeyleri var. Bir halk olduklarını keşfettiler. Uyanıyorlar."

Teleskobun başındaki gözcüden mırıltı halinde bir nida yükseldi. Paul kaya yarığına gidip, "Ne oluyor?" diye sordu.

"Büyük bir karışıklık var, Muad'Dib," diye tısladı gözcü. "Şu koskoca metal çadırda. Batı Sınır Duvarı'ndan bir arazi arabası geldi, bir kaya

kekliğinin yuvasına yaklaşan atmaca gibiydi."

"Tutsak Sardokarlarımız geldiler," dedi Paul.

"Şu anda bütün iniş alanının çevresinde bir kalkan var," dedi gözcü. "Baharı sakladıkları depolama alanının kıyısında bile havanın titreştiğini görebiliyorum."

"Artık kiminle savaştıklarını biliyorlar," dedi Gurney. "Harkonnen hayvanları titresin ve bir Atreides'in hala sağ olması içlerine dert olsun!"

Paul teleskobun başındaki Fedaykin'e şöyle dedi: "İmparator'un gemisinin tepesindeki bayrak direğine bak. Eğer oraya benim bayrağım çekilirse..."

"Böyle bir şey olmayacak," dedi Gurney. Stilgar'ın şaşkınlıkla kaşlarını çattığını gören Paul şunları söyledi: "Eğer imparator hakkımın yasal olduğunu kabul ederse, Arrakis'e Atreides bayrağı dikerek işaret verecektir. Bu durumda ikinci planı uygulayarak yalnızca Harkonnenlere saldıracağız. Sardokarlar bir kenara çekilip aramızdaki meseleyi halletmemizi bekleyecekler."

"Bu gezegen dışı şeylerle ilgili hiçbir tecrübem yok," dedi Stilgar. "Bahsedildiğini duymuştum ama bana pek..."

"Ne yapacaklarını bilmek için tecrübeye ihtiyacın yok," dedi Gurney.

"Yüksek geminin tepesine yeni bir bayrak çekiyorlar," dedi gözcü. "Bayrak sarı... ortasında kırmızı-siyah bir daire var."

"Bu şeytanca bir iş," dedi Paul. "CHOAM Şirketi'nin bayrağı."

"Diğer gemilerdeki bayraklarla aynı," dedi Fedaykin muhafız.

"Anlamıyorum," dedi Stilgar.

"Gerçekten de şeytanca bir iş," dedi Gurney. "Atreides sancağını çekseydi, bunun ifade ettiği şeyin kurallarına göre davranmak zorunda kalacaktı. Çevrede çok fazla gözlemci var. Gönderine Harkonnen bayrağını

çekerek de işaret verebilirdi... bu açık bir duyuru olurdu. Ama, yoo... CHOAM paçavrasını çekiyor. Yukarıdakilere..." Gurney uzayı işaret etti. "...kârın nerede olduğunu söylüyor. Burada bir Atreides olup olmamasının umurunda olmadığını söylüyor."

"Fırtınanın Kalkan Duvarı'na çarpmasına ne kadar kaldı?" diye sordu Paul.

Stilgar arkasını dönüp uzaklaştı, kasenin içindeki Fedaykinlerden birine danıştı. Çok geçmeden geri dönüp şöyle dedi: “Çok az kaldı, Muad'Dib. Beklediğimizden daha az. Bir fırtınanın büyük büyük büyükannesi... belki istediğinden de fazla," dedi Stilgar.

"Bu benim fırtınam," dedi Paul ve kendisini duyan Fedaykinlerin yüzündeki sessiz saygıyı gördü. "Bütün dünyayı sallasa bile istediğimden fazla olamaz. Dosdoğru Kalkan Duvarı'na çarpacak mı?"

"Öyle yaklaşacak ki hiç fark etmez," dedi Stilgar.

Havzaya inen delikten çıkıp yanlarına gelen bir kurye şöyle dedi: "Sardokar ve Harkonnen devriyeleri geri çekiliyor, Muad'Dib."

"Fırtınanın havzaya çok fazla kum dökerek görüşü azaltmasını bekliyorlar," dedi Stilgar. "Bizim de onlar gibi güç duruma düşeceğimizi sanıyorlar."

"Topçularımıza görüş azalmadan önce nişangahlarını iyice ayarlamalarını söyleyin," dedi Paul. "Fırtına kalkanları yok eder etmez şu gemilerin her birinin burnunu havaya uçurmalılar." Kasenin duvarına çıktı, kamuflaj örtüsünün bir kenarını açıp gökyüzüne baktı. Gökyüzünün karanlığının önünde fırtınanın savurduğu kumun at kuyruğu gibi büküldüğü görülebiliyordu. Paul örtüyü kapatıp, "Adamlarımızı aşağıya göndermeye başla, Stil," dedi

"Bizimle gelmiyor musun?" diye sordu Stilgar.

"Burada Fedaykinlerle birlikte birazcık daha bekleyeceğim," dedi Paul.

Stilgar Gurney’e bakarak, görüyorsun ya, der gibi omuz silkti, kaya duvardaki deliğe girip gölgelerin içinde kayboldu.

"Kalkan Duvarı’nı havaya uçuracak tetiği senin ellerine bırakıyorum, Gurney," dedi Paul. "Bunu yaparsın, değil mi?"

"Yaparım"

Paul bir Fedaykin subayına işaret ederek konuştu: "Otheym, kontrol devriyelerini patlamanın etki alanından çıkarmaya başla. Fırtına kalkana çarpmadan önce oradan çıkmış olmalılar."

Adam eğilerek selam verdi ve Stilgar'ı izledi.

Gurney kaya yarığının içine eğilip teleskobun başındaki adama şöyle dedi: "Gözlerini güney duvarından ayırma. Biz havaya uçurana kadar tamamen savunmasız olacak."

"Zaman sinyalli bir silago gönder," diye emretti Paul.

"Bazı arazi arabaları güney duvarına doğru ilerliyor," dedi teleskobun başındaki adam. "Bazıları yoklamak için fırlatıcı silahlar kullanıyor. Bizimkiler emrettiğin gibi vücut kalkanı kullanıyorlar. Arazi arabaları durdu."

Aniden oluşan sessizlikte, Paul tepelerinde oynaşan rüzgar ifritlerini duydu... fırtınanın ön cephesi. Örtünün deliklerinden kaseye kum dökülmeye başladı. Bir rüzgar patlaması örtüyü kaptığı gibi uçurdu.

Paul, Fedaykin'ine siper almasını işaret etti, tünelin ağzının yakınında duran haberleşme donanımının başındaki adamların yanına gitti. Gurney onun yanında durdu. Paul işaretçinin üzerine eğildi.

Birisi şöyle dedi: "Bu fırtınanın büyük büyük *büyük* büyükannesi, Muad'Dib."

Paul kararan gökyüzüne bir göz atıp, "Gurney," dedi, "güney duvarı gözcülerini çek." Fırtınanın yükselen gürültüsünü bastırabilemek için bağırarak emrini tekrar etmek zorunda kaldı.

Gurney dediğini yapmak için döndü.

Paul yüz filtresini bağladı, damıtıcı giysisinin kapüşonunu sıkıştırdı.

Gurney geri döndü.

Paul onun omzuna dokundu, işaretçilerin arkasındaki tünelin ağzına yerleştirilmiş tetiği gösterdi. Gurney tünele girip bir eli tetikte gözleri Paul'de durdu.

"Hiç mesaj almıyoruz," dedi Paul'ün yanındaki işaretçi. "Çok fazla parazit var."

Paul başıyla onayladı, gözünü işaretçinin önündeki zaman ayar kadranından ayırmadı. Hemen ardından, Paul, Gurney'e baktı, elini kaldırdı, dikkatini tekrar kadrana çevirdi. Zaman sayacı yavaş yavaş ilerleyerek son devrine girdi.

"Şimdi!" diye bağırdı Paul ve elini indirdi.

Gurney tetiğe bastı.

Altlarındaki zeminin dalgalanıp sallandığını hissetmelerinden önce sanki tam bir saniye geçmişti. Fırtınanın kükremesine bir gürleme sesi eklendi.

Teleskobun başındaki Fedaykin gözcü Paul'ün yanında belirdi, teleskobu koltuğunun altına sıkıştırmıştı. "Kalkan Duvarı yarıldı, Muad'Dib!" diye bağırdı. "Fırtına tepelerinde ve topçularımız çoktan ateşe başladı."

Paul havzayı süpürüp geçen fırtınayı ve düşman tarafındaki bütün kalkan engellerini yok eden, kum duvarının içindeki statik yükü düşündü.

"Fırtına!" diye bağırdı biri. "Kapalı bir yere girmeliyiz, Muad'Dib!"

Kendine gelen Paul, yanaklarının açıkta kalan kısmına iğne gibi batan kumu hissetti. *Biz kendimizi adadık,* diye düşündü. Kolunu işaretçinin omzuna atıp, "Cihazları bırak! Tünelde onlardan daha var," dedi. Çekilerek

uzaklaştırıldığını hissetti, Fedaykinler onu korumak için çevresini sarmıştı. Tünelin ağzından tıkış tıkış girince içerinin daha sessiz olduğunu algıladılar. Bir köşeyi dönüp tavanında ışıküreler olan küçük bir odaya girdiler, ilerde başka bir tünel girişi vardı.

Orada cihazlarının başmda oturan başka bir işaretçi vardı.

"Çok fazla parazit var," dedi adam.

Çevrelerindeki havayı bir kum anaforu doldurdu.

"Tüneli izole edin!" diye bağırdı Paul. Aniden oluşan sessizlik emrinin yerine getirildiğini gösterdi. "Havzaya inen yol hala açık mı?" diye sordu Paul.

Bir Fedaykin bakıp geldi ve şöyle dedi: "Patlama bir miktar kayanın düşmesine neden olmuş ama mühendisler yolun hala açık olduğunu söylüyorlar. Lazer ışınlarıyla temizliyorlar."

"Söyle onlara ellerini kullansınlar!" diye bağırdı Paul. "Aşağıda aktif halde kalkanlar var!"

"Dikkat ediyorlar, Muad'Dib." dedi adam ama emri iletmek için döndü.

Dışardaki işaretçiler cihazlarını taşıyarak yanlarından geçtiler.

"Bu adamlara cihazlarını bırakmalarını söylemiştim!" dedi Paul.

"Fremenler cihazlarını terk etmekten hoşlanmaz, Muad'Dib," diye karşı çıktı Fedaykinlerinden biri.

"Şu anda adamlar cihazlardan daha önemli," dedi Paul. "Yakında kullanamayacağımız kadar çok cihazımız olacak ya da herhangi bir cihaza ihtiyacımız kalmayacak."

Gurney Halleck yanına yaklaştı ve şunları söyledi: "Aşağıya inen yolun açık olduğunu söylediklerini duydum. Burada yüzeye çok yakınız, Efendim, Harkonnenler herhangi bir misillemeye kalkışmasınlar."

"Misilleme yapacak durumda değiller," dedi Paul. "Kalkanları olmadığını ve Arrakis'ten gidemeyeceklerini ancak şimdi anlıyorlardır."

"Bu arada yeni karargah tam anlamıyla hazır, Efendim," dedi Gurney.

"Henüz karargahta bana ihtiyaçları yok," dedi Paul. "Plan bensiz de yürür. Beklemek zorunda olduğumuz..."

"Bir mesaj alıyorum, Muad'Dib," dedi haberleşme donanımının başındaki işaretçi. Adam başını iki yana salladı, bir alıcı kulaklığı kulağına bastırdı. "Çok fazla parazit var!" Önündeki not defterine bir şeyler karalamaya başladı, başını sallayarak bekledi, yazdı... bekledi.

Paul işaretçinin yanına geçti. Fedaykinler geriye çekilerek ona yer açtı. Adamın ne yazmış olduğuna baktı ve okudu:

"Tabr Siyeçi'nde... baskın... tutsaklar... Alia (boşluk) çocukları öldüler... Muad'Dib'in oğlunu (boşluk)..."

İşaretçi tekrar başını iki yana salladı.

Paul başını kaldırınca Gurney'in kendisine bakmakta olduğunu gördü.

"Mesaj karmakarışık," dedi Gurney. "Parazit var. Belki de..."

"Oğlum öldü," dedi Paul, bunu söylerken doğru olduğunu biliyordu. "Oğlum öldü... ve Alia bir tutsak... bir rehine." İçinin boşaldığını hissetti, duyguları olmayan bir kabuk gibi. Dokunduğu her şey ölüm ve keder getiriyordu. Ve bu, evrene yayılan bir hastalık gibiydi.

Yaşlılara özgü o bilgeliği, sayısız olası yaşamdan kaynaklanan tecrübelerin birikimini hissedebiliyordu. Sanki içinde bir şey kıkır kıkır gülüyor ve ellerini oğuşturuyordu.

Ve Paul düşündü: *Evren gerçek zulmün doğası hakkında ne kadar az şey biliyor!*

Ve Muad'Dib önlerinde durdu ve dedi ki: "Gerçi tutsak düşenleri ölmüş kabul ediyoruz ama yine de o yaşıyor. Çünkü onun tohumu benim tohumum ve onun sesi benim sesim. Ve o olasılıkların en uzak sınırlarını görür. Ayrıca, benden ötürü bilinmeyenler vadisini de görür.

- Prenses Irulan'ın yazdığı "Arrakis'in Uyanışı"ndan

Baron Vladimir Harkonnen, İmparator Padişah'ın kışlasının içindeki oval selamlıkta, İmparatorluk kabul salonunda gözlerini yere dikmiş duruyordu. Baron gizli bakışlarla metal duvarlı odayı ve odadakileri inceledi: nugerler, iç oğlanları, muhafızlar ve odanın tek dekorasyonu olan ele geçirilmiş kanlı, yırtık pırtık savaş bayraklarının altında duvarlara çepeçevre dizilmiş bir halde rahatta duran Sardokar Evi birliği. Salonun sağ tarafından yükselen sesler yüksek geçitte yankılandı: "Yol açın! Hükümdar'a yol açın!"

İmparator Padişah IV. Şaddam, arkasında maiyetiyle geçitten çıkıp kabul salonuna girdi. Baron'u görmezlikten gelerek, görünüşte odadaki herkesi görmezlikten gelerek tahtının getirilmesini bekledi.

Baron hükümdarı görmezlikten gelemeyeceğini anladı ve bu görüşmenin amacı için bir işaret, herhangi bir ipucu bulabilmek amacıyla İmparator'u inceledi, imparator harekete hazır bekliyordu, altın ve gümüş süslü gri Sardokar üniformasının içinde zarif ve narindi. İnce yüzü ve buz gibi gözleri, Baron'a, yıllar önce ölmüş olan Dük Leto'yu hatırlattı. Gözlerinde yırtıcı kuşlara özgü o aynı bakış vardı. Ama İmparator'un saçları siyah değil kızıldı ve bu saçların çoğu tepesinde altın imparatorluk arması olan siyah bir Burseg miğferiyle gizlenmişti.

İç oğlanları tahtı getirdiler. Tek parça Hagal kuvarsından oyulmuş yekpare bir koltuktu bu... yarı-saydam mavi-yeşil taşın içinde alev sarısı damarlar yayılıyordu, imparator platformun üstüne yerleştirilen tahta oturdu.

Kapüşonu alnının üstüne kadar indirilmiş siyah bir aba giymiş yaşlı bir kadın, İmparator'un maiyetinden ayrılarak tahtın arkasında yerini aldı, bir deri bir kemik elini kuvars arkalığa koydu. Kapüşondan çıkan yüzü bir cadı karikatürü gibiydi; çökmüş yanaklar ve gözler, çok uzun bir burun, lekeli ve damarları çıkmış bir ten.

Baron kadını görünce başlayan titremesini bastırdı. İmparator'un Doğru Söyleteni Başrahibe Gaius Helen Mohiam'ın mevcudiyeti, bu görüşmenin önemini ortaya koyuyordu. Baron bakışlarını ondan uzaklaştırıp bir ipucu bulabilmek ümidiyle İmparator'un maiyetini inceledi, iki Lonca temsilcisi vardı, biri uzun boylu ve şişman, diğeri kısa boylu ve şişmandı, her ikisinin de donuk gri gözleri vardı. Uşakların arasında İmparator'un kızlarından biri duruyordu, Prenses Irulan; en derin Bene Gesserit yöntemleriyle, bir Başrahibe olmak için eğitildiği söylenen bir kadın. Uzun boylu ve sarışındı, yüzü heykel gibi güzeldi, yeşil gözlerinin bakışları Baron'u delip geçiyordu.

"Sevgili Baron."

İmparator tenezzül edip onu fark etmişti. Sesi baritondu ve enfes bir kontrole sahipti. Aynı anda onu hem selamlamayı hem de onunla ilgilenmemeyi başarmıştı.

Baron eğilerek selam verdi. Platforma, gerektiği gibi on adım mesafe bırakarak yaklaştı. "Çağrınız üzerine geldim, Majesteleri."

"Çağrı mı?" dedi yaşlı cadı kesik kesik gülerek.

"Başrahibe," diye çıkıştı İmparator, ama Baron'un bozulmasına gülümseyerek şöyle dedi: "Önce bana kölen Thufir Hawat'ı nereye gönderdiğini söyleyeceksin."

Baron sağına soluna bakındı, buraya muhafızları olmadan geldiği için kendi kendine sövdü. Gerçi Sardokarlara karşı pek işe yaramazlardı ama yine de...

"Evet?" dedi İmparator.

"Beş gündür yok, Majesteleri." Baron, Lonca temsilcilerine bir bakış savurup tekrar İmparator'a döndü. "Bir kaçakçı üssüne inip şu fanatik Fremen'in, Muad'Dib'in kampına sızmaya çalışacaktı."

"İnanılmaz!" dedi imparator.

Cadının pençeye benzeyen ellerinden biri İmparator'un omzuna hafifçe vurdu. Öne doğru eğilip kulağına bir şeyler fısıldadı.

İmparator başıyla onayladı ve şöyle dedi: "Söyleyin, Baron, beş gün geçti, neden onun yokluğundan endişelenmediniz?"

"Ama *endişelendim*, Majesteleri!"

İmparator gözlerini Baron'dan ayırmadan bekledi. Başrahibe kesik bir kahkaha attı.

"Benim kastettiğim, Majesteleri," dedi Baron, "Hawat öyle ya da böyle birkaç saat içinde ölecek." Ardından gizli zehirden ve panzehir ihtiyacından bahsetti.

"Ne kadar zekisin, Baron," dedi imparator. "Peki ya yeğenlerin Rabban ve genç Feyd-Rautha neredeler?"

"Fırtına geliyor, Majesteleri. Onları çevremizi araştırmaya yolladım, Fremenler kum örtüsünün altına gizlenip saldırmasın diye."

"Çevre," dedi İmparator. Bu sözcük ağzından sanki dudaklarını büzermiş gibi çıktı. "Fırtına havzanın içine pek girmeyecek ve ben beş lejyon Sardokarla buradayken o Fremen serserileri saldırmayacaktır."

"Elbette öyle, Majesteleri," dedi Baron, "ama ihtiyatlı olmak adına yapılan hata eleştirilemez."

"Vayy," dedi İmparator. "Demek eleştirilemez. O halde, bu Arrakis saçmalığının ne kadar zamanımı aldığından bahsetmemeliyim, öyle mi? Bu sıçan deliğine akan CHOAM Şirketi kârlarından da, ha? Bu salakça mesele yüzünden ertelemek, hatta iptal etmek zorunda kaldığım saray işleri ve devlet sorunlarının da sözünü etmemeliyim, öyle mi?"

Baron önüne baktı, İmparator'un kızgınlığından korkmuştu. Buradaki konumunun hassasiyeti, Konvansiyon'a ve Büyük Evler'in aile hükmüne bağımlılığı ve tek başına olması canını sıkıyordu. *Beni öldürmek mi istiyor?* diye sordu Baron kendi kendine. *Yapamaz! Diğer Büyük Evler yukarıda beklerken ve Arrakis'teki bu karışıklıktan kazanç sağlamak için mazeret ararken yapamaz.*

"Hiç rehine aldınız mı?" diye sordu İmparator.

"Yararı yok, Majesteleri," dedi Baron. "Bu çılgın Fremenler her tutsak için bir cenaze töreni yapıyor, tutsak aldıklarımız ölmüş gibi davranıyorlar."

"Eee?" dedi İmparator.

Ve Baron, gözucuyla sağına soluna, selamlığın metal duvarlarına bakıp çevresindeki koskoca yelmetal çadırı düşünerek bekledi. Bu o kadar sınırsız bir servetin göstergesiydi ki Baron bile hayranlık duydu. *İç oğlanlarını getirmiş,* diye düşündü Baron, *işe yaramaz saray uşaklarını, kadınlarını ve onların yardımcılarını... kuaförler, modacılar, her şey... Saray'ın kenarda köşede kalmış bütün parazitleri. Hepsi burada... dalkavukluk ediyor, sinsice komplolar kuruyor, İmparatorla birlikte "bu konforsuzluğa katlanıyorlar." ...onun bu meseleye bir son verdiğini görmek, savaşlar üzerine maniler düzmek ve yaralıları idolleştirmek için buradalar.*

"Belki de hiçbir zaman doğru rehineleri bulmaya çalışmadınız," dedi İmparator.

Bir şeyler biliyor, diye düşündü Baron. Korku midesine taş gibi oturmuştu, öyle ki yemek yeme düşüncesine bile zorlukla katlanabiliyordu. Yine de bu his açlık gibiydi ve defalarca süspansörlerinin içinde dönüp kendisine yemek getirilmesini emretme noktasına gelmişti. Ama burada o emrettiğinde gelecek kimse yoktu.

"Bu Muad'Dib'in kim olabileceği konusunda bir fikrin var mı?" diye sordu İmparator.

"Ummalardan biridir, mutlaka," dedi Baron. "Bir fanatik Fremen, dinsel bir maceracı. Uygarlığın kıyılarında düzenli olarak baş gösterirler.

Majesteleri bunu biliyor."

İmparator gözucuyla Doğru Söyleten'ine baktı, sonra kaşlarını çatarak Baron'a döndü. "Ve bu Muad'Dib'le ilgili başka hiçbir şey bilmiyorsun, öyle mi?"

"Çılgının teki," dedi Baron. "Ama bütün Fremenler biraz çılgındır."

"Çılgın mı?"

"Adamları savaşa atılırken onun adını haykırıyorlar. Kadınlar, erkeklerinin saldırabilecekleri bir hat açmak için bebeklerini bize doğru fırlatıp kendileri de hançerlerimizin üstüne atlıyorlar. Hiç... ama hiç... terbiyeleri yok!"

"Demek bu kadar kötü," diye mırıldandı İmparator ve alaycı ses tonu Baron'un dikkatinden kaçmadı. "Söyle, sevgili Baron, adamların Arrakis'in güney kutup bölgelerini araştırdı mı?"

Konunun değişmesine çok şaşıran Baron, gözlerini İmparator'a dikti. "Ama... şey, biliyorsunuz, Majesteleri, bütün o bölge yaşanamaz durumda, rüzgara ve solucanlara açık. Bu enlemlerde bahar bile yok."

"Bahar gemilerinden orada görülen yeşillikler hakkında hiç rapor almadın mı?"

"Her zaman bu tür raporlar gelmiştir. Bazıları araştırıldı... yıllar önce. Birkaç bitki görülmüştü. Bir sürü topter kayboldu. Çok pahalıya mal oluyor, Majesteleri. Orası insanların uzun süre sağ kalamayacakları bir yer."

"Demek öyle," dedi imparator. Parmaklarını şıklattı ve tahtın arkasında, sol tarafındaki bir kapı açıldı. Yaklaşık dört yaşında bir kız çocuğunu getiren iki Sardokar kapıdan içeri girdi. Kız siyah bir aba giymişti; ve kapüşonu, boğazında sallanan damıtıcı giysi bağcıklarını ortada bırakacak şekilde geriye atılmıştı. Gözleri Fremen mavisi, yuvarlak yüzü yumuşak hatlıydı. Hiç korkmuş görünmüyordu; bakışlarında, Baron'a, açıklayamadığı bir sebeple huzursuzluk veren bir şey vardı.

Yaşlı Bene Gesserit Doğru Söyleten bile, çocuk geçerken geri çekildi ve ona doğru bir korunma işareti yaptı. Yaşlı cadı, çocuğun varlığı nedeniyle açık bir şekilde sarsılmıştı.

İmparator konuşmak için boğazını temizledi ama önce çocuk konuştu. Yumuşak damağı yüzünden hafif peltek ama yine de anlaşılır ince bir sesle, "İşte burada," dedi. Platformun kenarına doğru ilerledi. "Hiç de söylendiği gibi değil, öyle değil mi... süspansörlerin yardımı olmaksızın kendi vücudunu taşıyamayacak kadar güçsüz, korkmuş, şişko bir ihtiyar."

Bu lafların bir çocuğun ağzından çıkması o kadar şaşırtıcıydı ki Baron kızgınlığına rağmen hiçbir şey söyleyemedi. *Cüce midir nedir?* diye sordu kendi kendine.

"Sevgili Baron," dedi imparator, "Muad'Dib'in kız kardeşiyle tanış."

"Kız kar..." Baron dikkatini imparator'a çevirdi. "Anlamıyorum"

"Bazen ben de ihtiyatlı olmak için hata yaparım," dedi imparator. "Şu senin *yaşanamaz* güney kutup bölgelerinde insanların yaşadığına dair kanıtlar olduğu rapor edildi bana."

"Ama bu imkansız!" diye karşı çıktı Baron. "Solucanlar... kum taa..."

"Bu insanlar solucanları atlatabiliyor gibi görünüyor," dedi İmparator.

Çocuk platforma, tahtın yanına oturdu, ayaklarını aşağı sarkıtıp sallayarak platformun kenarına vurmaya başladı. Çevresindekilere değerlendiren gözlerle bakışında bir kendine güven havası vardı.

Baron sallanan ayaklara, onların siyah cüppeyi oynatışına ve kumaşın altında bir görünüp bir kaybolan sandaletlere baktı.

"Maalesef," dedi imparator, "sorgulamak üzere tutsak toplamak için yalnızca beş birlik taşıyıcı ve hafif bir saldırı gücü gönderdim. Yalnızca üç tutsak ve bir taşıyıcı kaçıp kurtuldu. Bak, Baron, çoğunluğunu kadınların, çocukların ve ihtiyarların oluşturduğu bir birlik neredeyse Sardokarlarımı yenecekti. Bu çocuk saldıran gruplardan birine komuta ediyordu."

"Görüyorsunuz, Majesteleri!" dedi Baron. "Nasıl olduklarını görüyorsunuz!"

"Tutsak alınmama kendim izin verdim," dedi çocuk. "Ağabeyimle karşılaşıp ona oğlunun öldürülmüş olduğunu söylemek zorunda kalmak istemedim."

"Yalnızca bir avuç adamımız kaçabildi," dedi İmparator, "kaçtı! Duyuyor musun?"

"Onları da yakalardık," dedi çocuk, "eğer alevler olmasaydı."

"Sardokarlarım, taşıyıcılarındaki havalanma jetlerini alev makinesi olarak kullanmışlar," dedi imparator. "Bu, ümitsizliğin yol açtığı bir hareket; ve üç tutsaklarıyla birlikte kaçmalarını sağlayan tek şey. Şunu iyi dinle, sevgili Baron: Sardokarlar, kadınlar, çocuklar ve ihtiyarlar karşısında bozguna uğrayıp geri çekilmek zorunda kalmışlar!"

"Bütün kuvvetimizle saldırmalıyız," dedi Baron çatlak bir sesle. "Onları son zerrelerine kadar yok etmeli..."

"Sus!" diye kükredi imparator. Tahtında öne doğru eğildi. "Zekamı daha fazla aşağılama. Orada aptalca bir masumiyet içinde duruyorsun ve..."

"Majesteleri," dedi yaşlı Doğru Söyleten.

Kadına susmasını işaret etti. "Ne bizim bulduğumuz yaşam belirtilerinden ne de bu muhteşem insanların savaş yeteneklerinden haberin olmadığını söylüyorsun!" İmparator tahtında yarı yarıya doğruldu. "Sen beni ne sanıyorsun, Baron?"

Baron iki adım gerilerken şöyle düşündü: *Rabban'ın suçu! Bunu bana o yaptı Rabban...*

"Ve Dük Leto'yla olan şu sahte anlaşmazlık," diye mırıldandı İmparator tahtına gömülürken. "Ne kadar güzel manevra yapmışsın!"

"Majesteleri," diye yalvardı Baron. "Siz ne..."

"Sus!"

Yaşlı Bene Gesserit elini İmparator'un omzuna koydu ve kulağına eğilip bir şeyler fısıldadı.

Platformda oturan çocuk ayaklarını vurmayı keserek dedi: "Onu biraz daha korkut, Şaddam. Bundan hoşlanmamalıyım ama bu zevki bastırmam mümkün değil."

"Sessiz ol, çocuk," dedi İmparator. Öne doğru eğilip elini çocuğun başına koydu ve gözlerini Baron'a dikti. "Bu mümkün mü, Baron? Doğru Söyleten'imin söylediği kadar beyinsiz olabilir misin? Bu çocuğu, müttefikin Dük Leto'nun kızını tanımadın mı?"

"Babam asla onun müttefiki olmadı," dedi çocuk. "Babam öldü ve bu yaşlı Harkonnen hayvanı beni daha önce hiç görmedi."

Sersemleyen Baron ters ters baktı. Konuşmayı başardığında ancak çatlak bir ses çıkarabildi: "Kim?"

"Ben Alia, Dük Leto ve Leydi Jessica'nın kızı, Dük Paul-Muad'Dib'in kardeşi," dedi çocuk. Platformdan kabul salonunun zeminine atladı. "Ağabeyim senin kelleni savaş bayrağının tepesine geçirmeye ant içti ve sanırım bunu yapacak.'"

"Sesini çıkarma, çocuk," dedi imparator ve tekrar tahtına gömülüp eli çenesinde Baron'u incelemeye koyuldu.

"Ben İmparator'dan emir almam," dedi Alia. Dönüp başını kaldırarak yaşlı Başrahibe'ye baktı. "O bilir."

İmparator başını hafifçe çevirip gözucuyla Doğru Söyleten'ine baktı. "Ne demek istiyor?"

"Bu çocuk bir melanet!" dedi yaşlı kadın. "Onun annesi tarihteki cezaların en büyüğünü hak ediyor. Ölüm... bu çocuk ve onu doğuran için çok çabuk gelmemeli!" Yaşlı kadın parmağını Alia'ya uzattı. "Çık zihnimden!"

"T-P'mi?" diye fısıldadı İmparator. Dikkatini hızla Alia'ya çevirdi. "Ana Tanrıça!"

"Anlamıyorsunuz, Majesteleri," dedi yaşlı kadın. "Telepati değil. O benim zihnimin içinde. O benden öncekiler gibi, bana hafızalarını verenler gibi. Zihnimim içinde duruyor! Orada olması mümkün değil ama orada!"

"Ne öncekileri?" diye sordu İmparator. "Nedir bu saçmalık?"

Yaşlı kadın doğruldu ve elini indirdi. "Çok fazla şey söyledim ama şurası bir gerçek ki bu çocuk olmayan çocuğun yok edilmesi gerekli. Uzun zamandır böyle birine karşı ve böyle bir doğumu nasıl önleyeceğimiz konusunda uyarılıyorduk ama içimizden biri bize ihanet etti."

"Saçmalıyorsun, ihtiyar," dedi Alia. "nasıl olduğunu bilmiyorsun ama bir mankafa gibi çan çan edip duruyorsun." Alia gözlerini kapattı, derin bir nefes aldı ve nefesini tuttu.

Başrahibe inledi ve sersemledi.

Alia gözlerini açtı. "İşte böyle oldu," dedi. "Evrensel bir kaza... ve sen de bundaki rolünü oynadın."

Başrahibe her iki elini uzattı, havayı Alia'ya doğru avuç içleriyle itti.

"Ne oluyor burada?" diye sordu İmparator. "Çocuk, sen düşüncelerini başkasının zihnine gerçekten yansıtabiliyor musun?"

"Hiç de öyle değil," dedi Alia. "Sen olarak doğmadıkça sen olarak düşünemem."

"Öldürün onu," diye mırıldandı yaşlı kadın ve destek almak için tahtın arkasını sıkıca kavradı. "Öldürün onu!" Çökmüş yaşlı gözler dik dik Alia'ya bakıyordu.

"Sus," dedi İmparator ve Alia'yı inceledi. "Çocuk, ağabeyinle haberleşebilir misin?"

"Ağabeyim burada olduğumu biliyor," dedi Alia.

"Ona, senin yaşamına karşılık teslim olmasını söyleyebilir misin?"

Alia, ona saf bir masumiyetle gülümsedi. "Bunu yapmayacağım," dedi.

Baron, Alia'nın yanında durmak için öne doğru sendeledi. "Majesteleri," diye yalvardı, "Hiçbir şey bilmiyordum..."

"Sözümü bir kez daha kesersen, Baron," dedi imparator, "bunu yapma yeteneğini kaybedeceksin... hem de sonsuza kadar." Dikkati Alia'nın üstündeydi, kısık gözkapaklarının arasından çocuğu inceliyordu. "Yapmayacaksın, öyle mi? Eğer dediğimi yapmazsan ne yapacağımı zihnimden okuyabiliyor musun?"

"Düşünceleri okuyamadığımı daha önce söylemiştim," dedi Alia, "ama senin amaçlarını okumak için telepatiye gerek yok."

İmparator kaşlarını çattı. "Çocuk, durumun ümitsiz. Tek yapmam gereken birliklerimi toparlamak ve bu gezegeni..."

"Bu kadar basit değil," dedi Alia. iki Lonca üyesine baktı. "Onlara sorun."

"Arzularıma karşı gelmek pek akıl kârı değildir," dedi İmparator. "Benden en ufak bir şeyi bile esirgememelisin."

"Şu anda ağabeyim geliyor," dedi Alia. "Dürüstlüğün gücüne sahip olduğu ve cennet ona gülümsediği için bir imparator bile Muad'Dib'in önünde titrer."

İmparator ayağa kalktı. "Bu oyun yeterince uzadı. Ağabeyini ve bu gezegeni alıp un ufak..."

Oda çevrelerinde gürledi ve sallandı. Aniden, tahtın arkasından, kışlanın imparator'un gemisine bağlandığı yerden bir kum şelalesi dökülmeye başladı. Yüzey basıncında aniden oluşan titreşim ve gerilme, bir geniş alan kalkanının çalıştırıldığını gösteriyordu.

"Sana söyledim," dedi Alia. "Ağabeyim geliyor."

İmparator tahtının önünde durdu ve sağ elini sağ kulağına bastırdı. Oradaki servoalıcı, durum raporunu iletiyordu. Baron Alia'nın iki adım arkasına geldi. Sardokarlar fırlayıp kapılardaki yerlerini almışlardı.

"Uzaya geri çekileceğiz ve yeniden düzene gireceğiz," dedi imparator. "Özür dilerim, Baron. Bu çılgınlar *gerçekten de* fırtına örtüsünün altına gizlenip saldırıyorlar. O halde biz de onlara İmparator'un gazabını gösteririz." Alia'yı işaret etti. "Onu fırtınaya bırakın."

İmparator konuşurken Alia korkmuş gibi yaparak geriye kaçtı. "Varsın fırtına ne alabiliyorsa alsın!" diye haykırdı. Ve geri geri Baron'un kollarının arasına düştü.

"Onu yakaladım, Majesteleri!" diye bağırdı Baron. "Hemen haklaya... aaaaaaaaah!" Çocuğu zemine savurdu ve sol kolunu kavradı.

"Üzgünüm, Büyükbaba," dedi Alia. "Atreides gom cabbarıyla tanıştın." Ayağa kalktı, elinde tuttuğu koyu renk bir iğneyi yere attı.

Baron geri çekildi. Sol avucundaki kırmızı yaraya bakarken gözleri irileşti. "Sen. . . sen. . ." Süspansörlerinin içinde sağa sola yuvarlandı, yavaş yavaş düşen et kütlesi, ağzı açık ve kafası sarkmış bir halde zeminin beş on santim üstünde asılı kaldı.

"Bunlar deli," diye homurdandı imparator. "Çabuk! Gemiye Bu gezegeni temizle..."

Sol tarafında bir şey kıvılcımlar saçtı. Yuvarlanarak gelen top şeklinde bir şimşek oradaki duvardan sekti ve metal zemine değdiğinde çatırdadı. Yanan yalıtım maddesinin kokusu selamlığa yayıldı.

"Kalkan!" diye bağırdı Sardokar subaylarından biri. "Dış kalkan düştü! Bu..."

İmparator'un arkasındaki gemi duvarı titreyip sallanırken, adamın sözleri metalik bir kükremenin içinde boğuldu.

"Gemimizin burnunu vurdular!" diye seslendi birisi. Odanın içine toz hücum etti. Bu örtünün altında, Alia ayağa fırladı ve dış kapıya doğru koştu.

İmparator hızla döndü, içerdekilere, tahtın arkasında, kayarak geminin yan tarafına açılan bir acil durum kapısını işaret etti. Toz bulutunun içinden fırlayan bir Sardokar subayına bir el işareti çaktı. "Burada direneceğiz," diye emretti İmparator.

Başka bir çarpma çadırı sarstı. Salonun karşı tarafındaki iki kanatlı kapı gümbürtüyle açılınca, içeriye rüzgarın savurduğu kum ve bağırış sesleri doldu. Işığın önünde bir an için siyah cüppeli küçük bir şekil görüldü... Alia bir bıçak bulup Fremen eğitimine uygun olarak Harkonnen ve Sardokar yaralılarını öldürmek için ok gibi atılmıştı. Sardokar Evi, geri çekilen imparator'u korumak için bir yay oluşturarak ellerinde silahlarıyla, yeşilimsi sarı bir bulutun arasından kapıya doğru hamle yaptı.

"Kendinizi koruyun, Efendimiz!" diye bağırdı bir Sardokar subayı. "Gemiye girin!"

Ama İmparator, platformunun üstünde tek başına durmuş kapıları işaret ediyordu. Orada, çadırın kırk metrelik bir bölümü havaya uçmuştu ve selamlık kapıları artık fırtınanın sürüklediği kuma açılıyordu. Dışarıda, soluk renkli bir yerlerden esen bir toz bulutu yere yakın, asılı duruyordu. Statik şimşeklerin çıtırdadığı bulutun içinde, fırtınanın yüküyle kısa devre yapan kalkanlardan çıkan kıvılcımlar görülebiliyordu. Düzlük, çarpışan insanlarla dalgalanıyordu: Sardokarlar ve fırtınadan çıkıp geliyormuş gibi görünen, sıçrayıp dönen cüppeli adamlar. Bütün bunlar İmparator'un işaret ettiği yerin çevresinde olup bitiyordu.

Kum bulutunun içinden yıldırım hızıyla gelen şekillerin oluşturduğu düzenli bir kütle ortaya çıktı... kristal çubukları olan dev kıvrımlar; kum solucanlarının açık ağızlarının oluşturduğu bir duvar; her birinin üstünde, saldırı için binmiş Fremen birlikleri. Bir tıslama sesiyle birlikte kendilerine yol açarak geldiler... düzlükteki güruhu yarıp geçerlerken cüppeler rüzgarda uçuşuyordu.

Onlar İmparator'un kışlasının üstüne doğru gelirken, Sardokar Evi, akıllarının kabullenmekte zorlandığı bu hücum karşısında, tarihlerinde ilk

defa olarak korkuyla karışık bir saygı duyarak durdular.

Ama solucanların sırtından yere atlayanlar insandı ve bu uğursuz sarı ışıkta ışıldayan hançerler Sardokarların karşı karşıya gelmek için eğitilmiş oldukları bir şeydi. Çarpışmak için atıldılar. Arrakeen düzlüğünde teke tek dövüşler sürerken, önceden seçilmiş bir Sardokar koruma, İmparator'u geminin içine itip kapıyı sımsıkı üstüne kapadı ve kapının önünde, onun kalkanının bir parçası olarak ölmeye hazırlandı.

Geminin nispeten sessiz olmasının yarattığı şaşkınlık içinde, İmparator, maiyetindekilerin, gözleri faltaşı gibi açılmış suratlarına baktı; sarfettiği çabadan yanakları kızarmış olan en büyük kızını ve yüzüne doğru indirilmiş kapüşonuyla kara bir gölge gibi duran yaşlı Doğru Söyleten'i gördü; sonunda aradığı yüzleri buldu; iki Lonca üyesini. Lonca grisi renginde sade bir kıyafetleri vardı; ve bu, çevrelerindeki taşkın duygulara rağmen korudukları sükunetlerine çok uyuyordu.

Ancak uzun boylu olanı, sol gözünü tutuyordu. İmparator onu izlerken, biri Lonca üyesinin koluna çarptı, el kaydı ve göz göründü. Adam gizleyici kontakt lenslerinden birini kaybetmişti, göz o kadar koyu bir maviydi ki adeta simsiyah görünüyordu.

İkilinin kısa olanı, dirsekleriyle kendine yol açarak İmparator'a bir adım yaklaşıp şöyle dedi: "Ne olacağını bilemeyiz." Ve eliyle gözünü tekrar kapamış olan uzun boylu arkadaşı soğuk bir sesle ekledi: "Ama şu Muad'Dib'de bilemez." Bu sözlerle sarsılan İmparator içine düştüğü şaşkınlıktan kurtuldu. Dilinin ucuna gelen küfrü gözle görülür bir çabayla engelledi; çünkü bu, bir Lonca kaptanının tek amaca yönelik dikkatini, bu düzlükteki yakın geleceği görmek için temel olasılık üzerine toplamasını sağlamazdı. *Bu ikisi yeteneklerine bu kadar mı bağımlı ki, gözlerini ve mantıklarını kullanamaz hale geldiler?* diye düşündü İmparator. "Başrahibe," dedi, "bir plan yapmalıyız." Kadın kapüşonu yüzünden çekti ve gözlerini kırpmadan onun gözlerine baktı. Aralarındaki bakışma tam bir anlaşma sağladı. Tek bir silahları kalmıştı ve bunun ne olduğunu ikisi de biliyordu: İhanet.

"Kont Fenring'i dairesinden çağırtın," dedi Başrahibe.

Padişah başıyla onayladı, yaverlerinden birine emri yerine getirmesini işaret etti.

O, savaşçı ve gizemci, umacı ve aziz, kurnaz ve masum, şövalye ruhlu, acımasız, bir tanrıdan az bir insandan fazla. Muad'Dib'i harekete geçiren nedenleri, sıradan standartlara göre değerlendirmek mümkün değildir. Zafer anında, onun için hazırlanmış ölümü gördü, yine de ihaneti kabul etti. Bunun bir adalet hissinden kaynaklandığını söyleyebilir misiniz? Peki, kimin adaleti? Unutmayın, şu anda bahsettiğimiz, düşmanlarının derisinden savaş davulları yapılmasını emreden Muad'Dib, dukalık geçmişinin geleneklerini elinin tersiyle bir kenara itip sadece şöyle diyen Muad'Dib: "Kuisatz Haderah'ım ben. Bu yeterli bir neden."

- Prenses Irulan'ın yazdığı "Arrakis'in Uyanışı"ndan

Zafer akşamında eskortlarının Muad'Dib'i getirdiği yer, Atreideslerin Dune'da ilk yerleştikleri eski Konut, Arakeen valilik konağıydı. Bina, Rabban'ın restore ettirdiği haliyle duruyordu, kent halkı tarafından yağmalanmasına karşın çarpışmalardan hiç zarar görmemişti. Ana salondaki bazı mobilyalar devrilmiş ya da parçalanmıştı.

Paul, bir adım arkasında yürüyen Gurney Halleck ve Stilgar'la birlikte ana girişi uzun adımlarla geçti. Eskortları Büyük Salon'a yayıldılar, mekanı derleyip topladılar ve bir alanı Muad'Dib için temizlediler. Bir müfreze, gizli bir tuzak yerleştirilmediğinden emin olmak için mekanı incelemeye başladı. "Babanla buraya ilk geldiğimiz günü hatırlıyorum," dedi Gurney. Kirişlere ve dar, uzun pencerelere göz gezdirdi. "O zaman burayı sevmemiştim, şimdi daha da az seviyorum. Mağaralarımızdan biri daha güvenli olurdu."

"Gerçek bir Fremen gibi konuştun," dedi Stilgar ve Muad'Dib'in dudaklarında beliren soğuk gülümsemeyi fark etti. "Bu konuyu bir daha düşünecek misin, Muad'Dib?"

"Bu mekan bir sembol," dedi Paul. "Rabban burada yaşadı. Bu mekanı ele geçirerek, herkesin anlaması için zaferimi perçinleyeceğim. Adamlar

binaya dağılsın. Hiçbir şeye dokunmayın. Yalnızca, Harkonnenlerin hiçbir adamının ya da oyuncağının kalmadığından emin olun."

"Emredersiniz," diyerek söylenenleri yapmak üzere dönen Stilgar'ın ses tonundan gönülsüzlüğü belli oluyordu.

Haberleşme görevlileri koşturarak odaya girdiler ve yanlarında getirdikleri cihazları büyük şöminenin yanına kurmaya başladılar. Sağ kalan Fedaykinleri takviye eden Fremen muhafızlar odanın içinde mevzilendiler. Aralarında mırıldanıyor, sık sık çevreye şüpheli bakışlar savuruyorlardı. Burası o kadar uzun zamandır bir düşman mekanıydı ki, içinde olmayı kolay kolay kabullenemiyorlardı.

"Gurney, bir eskort annemle Chani'yi getirsin," dedi Paul. "Chani oğlumuza olanları biliyor mu?"

"Mesaj gönderildi, Efendim."

"Yaratanlar havzanın dışına çıkarılıyor mu?"

"Evet, Efendim. Fırtına neredeyse geçti."

"Fırtınanın yol açtığı hasar ne kadar?" diye sordu Paul.

"Yolunun tam üstünde, iniş alanında ve düzlükteki bahar depolama alanlarında aşırı hasar var," dedi Gurney. "Fırtına kadar savaş da hasara yol açtı."

"Paranın tamir edemeyeceği hiçbir şey yok herhalde," dedi Paul.

"Yaşamlar dışında, Efendim," dedi-Gurney ve sesinde öyle bir sitem vardı ki sanki şöyle demek istiyordu: *"Ne zamandır bir Atreides, insanlar tehlike altındayken nesneleri düşünüyor?"*

Ama Paul dikkatini yalnızca, iç gözüne ve hala yolunun üstündeki zaman duvarında görebildiği boşluklara odaklayabiliyordu. Her boşluktan, geleceğin koridorlarını kasıp kavuran cihat görünüyordu.

İç çekti, duvara dayanmış bir sandalye görünce salonun öbür ucuna geçti. Sandalye bir zamanlar yemek salonunda duruyordu, hatta belki babası da bu sandalyeye oturmuştu. Ama o anda sadece, yorgunluğunu gidermesini ve adamlarından gizlemesini sağlayacak bir nesneydi. Cüppesini bacaklarının etrafına toplayarak oturdu ve damıtıcı giysisinin yakasını gevşetti.

"İmparator hala gemisinin kalıntılarında saklanıyor," dedi Gurney.

"Şimdilik onu orada tutun," dedi Paul. "Harkonnenleri bulabildiler mi?"

"Hala ölüleri inceliyorlar."

"Yukarıdaki gemilerden ne yanıt geldi?" Çenesini tavana doğru salladı.

"Henüz bir yanıt yok, Efendim."

Paul sandalyesinin arkasına yaslanarak iç çekti. Hemen ardından şöyle dedi: "Bana tutsak bir Sardokar getir. İmparator'umuza bir mesaj göndereceğiz. Şartları tartışmanın zamanı geldi."

"Baş üstüne, Efendim."

Gurney dönüp Fedaykinlerden birine bir el işareti yapınca, adam Paul'ün arkasında yakın koruma pozisyonu aldı.

"Gurney," diye fısıldadı Paul. "Tekrar bir araya geldiğimizden beri, senin olaylar için uygun bir söz ürettiğim duymadım." Dönüp bakınca Gurney'in yutkunduğunu, adamın çenesinin ani bir kasılmayla sertleştiğini gördü.

"Nasıl isterseniz, Efendim," dedi Gurney. Boğazını temizledi, çatlak bir sesle konuştu: "‘Ve zafer o gün, tüm insanlar için bir mateme dönüştü; çünkü insanlar o gün, kralın, oğlu için nasıl acı çektiğini duydu.'"

Paul gözlerini kapattı, kederi zihninden attı, onu bekletti, bir zamanlar babasının yasını tutmak için beklediği gibi. Şimdi düşüncelerini o gün toplanan bulgulara yöneltmeliydi: birbirine karışan gelecekler ve bilincinin içinde Alia'nın gizli *varlığı.*

Zaman görüntüsünün bütün kullanımları arasında en acayip olanı buydu. "Sözlerimi sadece senin duyabileceğin bir yere yerleştirmek için geleceğe göğüs gerdim," demişti Alia. "Bunu sen bile yapamazsın, ağabeyciğim. Bu oyun bana ilginç geldi. Ve... ha, evet: Büyükbabamızı öldürdüm, şu yaşlı kaçık Baron'u. Çok az acı çekti."

Sessizlik. Paul'ün zaman duyusu, Alia'nın çekildiğini anladı

"Muad'Dib."

Paul gözlerini açınca tepesinde Stilgar'ın kara sakallı çehresini ve savaş ışığıyla parıldayan koyu renk gözlerini gördü.

"Yaşlı Baron'un cesedini buldunuz," dedi Paul.

Stilgar'ın üstüne bir sessizlik çöktü. "Nereden bildin?" diye fısıldadı. "Cesedi İmparator'un inşa ettirdiği büyük metal yığınında daha yeni bulduk."

Paul, Gurney'in, tutsak bir Sardokar'ı getiren iki Fremen'Ie birlikte döndüğünü görüp soruyu duymazlıktan geldi.

"İşte onlardan biri, Efendim," dedi Gurney. Muhafızlara, tutsağı Paul'ün beş adım önünde tutmalarını işaret etti.

Paul, Sardokar'in gözlerinde donuk bir şok ifadesi olduğunu fark etti. Burun kemiğinden ağzının kenarına kadar mavi bir çürük uzanıyordu. Yüz hatları heykel gibi olan o sarışın sınıftandı; bu görünüş, Sardokarlar arasında bir rütbeye sahip olmakla aynı anlama geliyordu; ancak yırtık üniformasında, imparatorluk armasını taşıyan altın düğmeler ve pantolonunun yırtık pırtık şeritleri dışında hiçbir nişan yoktu.

"Sanırım bu bir subay, Efendim," dedi Gurney.

Paul başıyla onaylayarak konuştu: "Ben Dük Paul Atreides'im. Bunun ne demek olduğunu anlıyor musun?"

Sardokar kıpırdamadan ona baktı.

"Konuş," dedi Paul, "yoksa İmparator'un ölebilir."

Adam gözlerini kırptı, yutkundu.

"Kimim ben?" diye sordu Paul.

"Dük Paul Atreides'siniz," dedi adam boğuk bir sesle.

Adam Paul'e fazla uysalmış gibi göründü ama sonra Sardokarlarm bugünkü gibi olaylar için hiç hazırlanmamış olduklarını düşündü. Paul, zafer dışında hiçbir şey tanımamış olduklarının ve bunun kendi içinde bir zayıflık olabileceğinin farkına vardı. Bu düşünceyi daha sonra kendi eğitim programında değerlendirmek üzere bir kenara bıraktı.

"İmparator'a götürmeni istediğim bir mesajım var," dedi Paul. Ve sözlerini antik üslupla dile getirdi: "Bir Büyük Ev'in Dük'ü, bir İmparatorluk Akrabası olan ben, Konvansiyon'a göre bağlayıcı söz veriyorum. Eğer İmparator ve tebaası silahlarını bırakıp bana gelirlerse, burada yaşamlarını kendi yaşamım pahasına koruyacağım." Paul, Sardokar'ın Dükalık mührünü görmesi için sol elini kaldırdı. "Bunun üzerine yemin ederim."

Adam diliyle dudaklarını ıslatıp Gurney'e şöyle bir baktı.

"Evet," dedi Paul. "Bir Atreides dışında kim Gurney Halleck'in sadakatini emredebilir?"

"Mesajı götüreceğim," dedi Sardokar.

"Onu ileri karargahımıza götürün ve içeri gönderin," dedi

Paul.

"Emredersiniz, Efendim." Gurney muhafızlara emri yerine getirmelerini işaret etti ve onlarla birlikte dışarı çıktı.

Paul Stilgar'a döndü.

"Chani ve annen geldiler," dedi Stilgar. "Chani üzüntüsüyle başbaşa kalmak için biraz zaman istedi. Başrahibe ise bir süre sihramiz odada durmak istedi, neden bilmiyorum."

"Annem belki de asla göremeyeceği bir gezegenin özlemini çekiyor," dedi Paul. "Suyun göklerden döküldüğü; ve bitkilerin, aralarında yürüyemeyeceğin kadar sık olduğu bir yer."

"Göklerden dökülen su," diye fısıldadı Stilgar.

Paul o anda, Stilgar'ın bir Fremen naipten nasıl Lisan-ül-Gayb'ın bir *kölesi* haline dönüştüğünü, nasıl saygı ve itaatle dolduğunu anladı. İnsanlığı azalıyordu ve Paul bunda cihadın gölge-rüzgarını hissetti.

Bir dostun bir kula dönüştüğünü görüyorum, diye düşündü.

Paul yalnız kalmışken odaya hızla göz gezdirdi; muhafızlarının, kendisinin huzurunda ne kadar düzgün ve teftişe hazır hale geldiklerini fark etti. Aralarındaki gizli rekabeti ve ön plana çıkma çabalarını hissetti; her biri Muad'Dib tarafından fark edilmeyi umuyordu.

Muad'Dib, tüm lütuflar ondan akar, diye düşündü; ve bu, yaşamının en acı düşüncesi oldu. *Tahtı almak zorunda olduğumu hissediyorlar. Ama bunu cihadı önlemek için yaptığımı bilemezler.*

Stilgar hafifçe öksürüp konuştu: "Rabban da ölmüş."

Paul başıyla onayladı.

Sağ taraftaki muhafızlar aniden yana çekildiler, Jessica için bir yol açarak hazır olda durdular. Jessica siyah abasını giymişti ve adımlarında kumda yürümüş olmanın izleri vardı; ama bu evin, ona bir zamanlar burada ne olarak bulunduğunu hatırlatmış olduğunu fark etti; hüküm süren bir dükün odalığı. Varlığı o eski iddialı halinden bir şeyler taşıyordu.

Jessica Paul'un önünde durdu, başını eğip ona baktı. Ne kadar bitkin olduğunu ve bunu nasıl gizlediğini gördü ama içinde ona karşı hiçbir acıma

duygusu yoktu. Sanki oğlu için *herhangi bir* duygu beslemekten aciz hale gelmiş gibiydi.

Jessica Büyük Salon'a girerken bu mekanın neden hatıralarına tam olarak uymadığını merak etti. Burası yabancı bir oda olarak kaldı, sanki burada hiç yürümemişti, sanki sevgili Leto'suyla hiç yürümemişti, sanki sarhoş bir Duncan Idaho'yla burada hiç karşılaşmamıştı... hiç, hiç, hiç...

Adaba, baskın hafızaya tamamen zıt bir sözcük olmalı, diye düşündü. *Kendilerini inkar eden hafızalar için bir sözcük olmalı.*

"Alia nerede?" diye sordu.

"Dışarıda, böyle zamanlarda her iyi Fremen çocuğunun yapması gereken şeyi yapıyor," dedi Paul. "Yaralı düşmanları öldürüyor ve cesetlerini su toplama ekipleri için işaretliyor."

"Paul!"

"Bunu iyi yürekliliğinden yaptığını anlamalısın." dedi, "iyi yüreklilik ve zalimliğin gizli birliğini böylesine yanlış anlamamız garip değil mi?"

Jessica oğluna ters ters baktı, ondaki derin değişim karşısında çok şaşırmıştı. *Buna çocuğunun ölümü mü neden oldu acaba'"* diye düşündü. Ve şöyle dedi: "Adamlar seninle ilgili tuhaf hikayeler anlatıyorlar, Paul. Efsanenin tüm güçlerine sahip olduğunu, senden hiçbir şey gizlenemediğini, başkaları göremezken senin gördüğünü söylüyorlar."

"Bir Bene Gesserit, efsanelerle ilgili soru mu soruyor?" diye sordu Paul.

"Sen her neysen bunda benim parmağım var," diye itiraf etti, "ama benden beklememen..."

"Sen milyarlarca ve milyarlarca ömrü yaşamak ister miydin?" diye sordu Paul. "Sizin bir efsaneler sisteminiz var! Bütün o tecrübeleri ve getirdikleri bilgeliği düşün. Ama bilgelik sevgiyi azaltır, değil mi? Ve nefrete yeni bir şekil verir. Hem zalimliğin hem de iyi yürekliliğin

derinliklerine inmedikçe, neyin merhametsizlik olduğunu nasıl söyleyebilirsin? Benden korkmalısın, anne. Kuisatz Haderah'ım ben."

Boğazı kuruyan Jessica yutkunmaya çalıştı. Hemen sonra şöyle dedi: "Bir gün Kuisatz Haderah olduğunu inkar etmiştin."

Paul başını iki yana salladı. "Artık hiçbir şeyi inkar edemem." Başını kaldırıp annesinin gözlerinin içine baktı. "Şimdi imparator ve tebaası gelecek. Her an haber verebilirler. Yanımda dur. Onları net bir şekilde görmek istiyorum. Aralarında, evleneceğim kız da olacak."

"Paul!" dedi Jessica sertçe. "Babanın yaptığı hatayı yapma!"

"O bir prenses," dedi Paul. "O beni tahta götürecek olan anahtar ve daima öyle kalacak. Hata ha? Ben, senin yaptığın o şey olduğum için mi, intikam alma ihtiyacı hissedemeyeceğimi düşünüyorsun?"

"Masumlardan da mı?" diye sordu ve şöyle düşündü: *Benim yaptığım hataları yapmamalı.*

"Artık kimse masum değil," dedi Paul.

"Bunu Chani'ye anlat," dedi Jessica ve Konut'un arka tarafına çıkan geçidi işaret etti.

Chani, Fremen muhafızların arasında sanki onların farkında değilmiş gibi yürüyerek, geçitten Büyük Salon'a girdi Kapüşonu ve damıtıcı giysisinin başlığı geriye atılmıştı, yüz maskesi bir tarafa bağlanmıştı. Halsiz ve kararsız adımlarla odayı boydan boya geçip Jessica'nın yanında durdu.

Paul onun yanaklarında gözyaşlarının izlerini gördü... *Ölüye su bahşediyor.* Kederin bir bıçak gibi yüreğine saplandığını hissetti ama sanki bunu yalnızca Chani'nin varlığı aracılığıyla hissedebiliyordu.

"Öldü, sevgilim," dedi Chani. "Oğlumuz öldü."

Paul kendini sıkıca kontrol altında tutarak ayağa kalktı. Uzanıp Chani'nin yanağına dokundu ve gözyaşlarının ıslaklığını hissetti. "Onun

yeri doldurulamaz," dedi Paul, "ama başka oğullarımız olacak. Usul söz veriyor." Kadını hafifçe yana çekerek Stilgar'a işaret etti.

“Muad'Dib," dedi Stilgar.

"Gemiden geliyorlar, İmparator ve tebaası," dedi Paul. "Ben burada duracağım. Tutsakları odanın ortasında açık bir yere toplayın. Ben aksini emretmediğim sürece, benim on metre uzağımda tutulacaklar."

Emredersiniz, Muad'Dib."

Stilgar emri yerine getirmek için dönerken, Paul Fremen muhafızların hayranlıkla mırıldandıklarını duydu: "Gördün mü? Bildi! Kimse ona söylemedi ama o bildi!"

İmparator’un maiyetinin yaklaştığı artık duyulabiliyordu, Sardokarlar morallerini yüksek tutmak için marşlarından birini mırıldanıyorlardı. Girişten bir uğultu yükseldi ve Gurney Halleck muhafızların arasından geçip Stilgar'la konuştu, sonra Paul'ün yanına geldi, gözlerinde tuhaf bir bakış vardı.

Gurney’i de mi kaybedeceğim acaba? diye düşündü Paul. *Stilgar'ı kaybettiğim gibi... bir köle kazanmak için bir dostu kaybederek.*

"Fırlatıcı silahları yok," dedi Gurney. "Kendim kontrol ettim." Odaya göz gezdirip Paul'ün hazırlıklarını gördü. "Feyd-Rautha Harkonnende onlarla birlikte. Onu diğerlerinden ayırayım mı?"

“Bırak."

"Bir de Lonca'dan birileri var, Anakis'e ambargo koyma tehdidiyle özel ayrıcalıklar talep ediyorlar. Onlara mesajlarını sana ileteceğimi söyledim."

"Bırak tehdit etsinler."

"Paul!" diye tısladı Jessica arkadan. "Lonca'dan bahsediyor!"

"Birazdan onların da tırnaklarını sökeceğim," dedi Paul. Sonra Lonca'yı düşündü; bu güç öyle uzun zamandır tek bir konu üzerine yoğunlaşmıştı ki

parazit haline gelmişti, beslendiği yaşamdan bağımsız olarak var olamıyordu. Hiçbir zaman kılıçlarına davranmaya kalkışmamışlardı... ve artık bunu yapamazlardı. Kaptanları için melanj bilinç-spektrumu uyuşturucusu üzerinde yoğunlaşma hatasına düştüklerini fark ettikleri zaman Arrakis'i ele geçirebilirlerdi. Bunu yapmış *olabilirlerdi*, görkemli günlerini yaşamış ve ölmüş olabilirlerdi. Ama bunun yerine, yüzdükleri denizin, eski konakçı öldüğünde yenisini üreteceğini umarak anı yaşamışlardı.

Sınırlı önsezi yeteneği kazanmış Lonca kaptanları o ölümcül kararı vermişlerdi; atalete sürüklüyor bile olsa daima açık ve güvenli yolu seçmişlerdi.

Yeni konakçılarına yakından baksınlar, diye düşündü Paul.

"Bir de annenin dostu olduğunu söyleyen bir Bene Gesserit Başrahibe'si var," dedi Gurney.

"Annemin Bene Gesserit dostu yok."

Gurney Büyük Salon'a tekrar göz gezdirdikten sonra Paul'un kulağına eğildi. "Thufir Hawat da onlarla birlikte, Efendim. Onu yalnız görme şansım olmadı ama Harkonnenlerle çalıştığını ve sizin ölmüş olduğunuzu sandığını söylemek için eski el işaretlerimizi kullandı. Onların arasında bırakılması gerektiğini söylüyor."

"Thufir'i o..."

"Kendisi istedi... ve ben de en iyisinin bu olduğunu düşündüm. Eğer... bir sorun çıkarsa, onu kontrol edebileceğimiz bir yerde olacak. Eğer sorun çıkmazsa... diğer tarafta bir kulağımız olacak"

O sırada Paul önsezi görüntülerinde gözüne ilişen bu ana dair olasılıkları düşündü... zaman hatlarından birinde, Thufir, İmparator'un "bu zıpçıktı Dük"e karşı kullanmasını emrettiği zehirli bir iğne taşıyordu.

Girişteki muhafızlar iki yana ayrılarak mızraklarıyla kısa bir koridor oluşturdular. Giysilerin hışırtısı ve Konut'un içine sürüklenmiş kumlara

sürtünen ayakların sesi duyuldu.

İmparator Padişah IV. Şaddam, arkasında tebaasıyla salona girdi. Burseg miğferi kaybolmuştu ve kızıl saçları darmadağınıktı. Üniformasının sol kolu dikiş yeri boyunca yırtılmıştı. Kemeri yoktu ve silahsızdı; ama mevcudiyeti, çevresindeki alanı boşaltan bir güç kalkanı kabarcığı gibi onunla birlikte ilerliyordu.

Bir Fremen mızrağı yolunu kesti ve onu Paul'ün emretmiş olduğu yerde durdurdu. Diğerleri arkada bir araya toplandılar, renkler, kıpırdanmalar ve bakınan yüzlerden oluşan bir montaj.

Paul bakışlarıyla grubu taradı, ağlama izlerini gizleyen kadınları ve tribünlerde oturup bir Sardokar zaferinin keyfini çıkarmaya gelip şimdi yenilgiyle sessizliğe gömülen uşakları gördü. Başrahibe Gaius Helen Mohiam'ın, siyah kapüşonunun altından dik dik bakan kuş gözü gibi parlak gözlerini ve onun yanında gözden kaçmaya çalışan Feyd-Rautha Harkonnen'i gördü.

Burada zamanın bana ihanet edip göstermediği bir yüz var, diye düşündü Paul.

Bunun üzerine Feyd-Rautha'nın arkasına baktı ve bir hareket dikkatini çekti. Orada zamanın içinde ya da dışında hiç karşılaşmamış olduğu, gelinciği andıran dar bir yüz gördü. Bu yüzü tanıması gerektiğini hissetti, bu his bir korku alameti taşıyordu.

Neden bu adamdan korkmam gerekiyor acaba? diye sordu kendi kendine.

Annesine doğru eğilip fısıldadı: "Başrahibe'nin solundaki adam, şu uğursuz suratlı... kim o?"

Jessica baktı ve Dükünün dosyasında görmüş olduğu bu yüzü tanıdı. "Kont Fenring," dedi. "Bizden hemen önce burada olan adam. Bir genetik-hadım... ve bir katil."

İmparator'un 'ofis boyu' diye düşündü Paul. Ve bu düşünce bilincine çarpan bir şok dalgası oldu çünkü olası gelecekler boyunca yayılan sayısız bağlantılarda imparator'u görmüştü ama Kont Fenring bu önsezi görüntülerinde bir kez bile görünmemişti.

Ardından, zaman ağının sayısız uzantısı boyunca kendi cesedini görmüş olduğu ama ölüm anını bir kez bile görmemiş olduğu geldi aklına.

Bu adamın bir anlık görüntüsünden bile mahrum bırakılmamın nedeni beni öldürecek olanın o olması mı acaba? diye *düşündü.*

Bu düşünce, içine bir önsezi sızısının saplanmasına neden oldu. Dikkatini Fenring'den uzaklaştırmaya çalıştı, Sardokar asker ve subaylarından arta kalanlara, yüzlerindeki acıya ve ümitsizliklerine baktı. Aralarındaki bazı yüzler kısa bir süre için Paul'ün dikkatini çekti: odadaki hazırlıkları inceleyen, yenilgiyi zafere dönüştürmenin bir yolunu bulmak için hala planlar ve entrikalar tasarlayan Sardokar subayları.

Sonunda, uzun boylu, sarışın, yeşil gözlü bir kadın; asil bir güzelliğe sahip, kibriyle klasik, gözyaşlarının değmediği, yenilgiyi hiç tatmamış bir yüz Paul'ün dikkatini çekti. Söylenmeden kim olduğunu biliyordu... Bene Gesserit eğitimi almış imparatorluk Prensesi; zaman görüntüsünün ona birçok açıdan göstermiş olduğu bir yüz: Irulan.

İşte anahtarım, diye düşündü.

Sonra bir araya toplanmış insanların kıpırdandığını gördü, bir yüz ve vücut ortaya çıktı... Thufir Hawat, koyu renk lekeli dudaklarıyla damarları çıkmış yaşlı yüz hatları, kamburlaşmış omuzlar, yaşının getirdiği sağlıksız görünüş.

"İşte Thufir Hawat," dedi Paul. "Onu bıraksınlar, Gurney."

"Ama, Efendim," dedi Gurney.

"Bıraksınlar," diye tekrarladı Paul.

Gurney başıyla onayladı.

Bir Fremen mızrağı kalktı, Hawat ayaklarını sürüyerek ilerledi, mızrak tekrar indi. Nemli gözler Paul'e inceleyerek, araştırarak baktı.

Paul bir adım ilerledi, gerilimi hissetti, İmparator'un ve tebaasının hareket etmesini bekledi.

Hawat'ın bakışları Paul'ü delip geçiyordu, yaşlı adam şöyle dedi: "Leydi Jessica, düşüncelerimde nasıl yanıldığımı ancak bugün öğrendim. Bağışlamanız gerekmiyor."

Paul bekledi ama annesi sessiz kaldı.

"Thufir, eski dostum," dedi Paul, "gördüğün gibi sırtım hiçbir kapıya dönük değil."

"Evren kapılarla doludur," dedi Hawat.

"Ben babama mı çekmişim?" diye sordu Paul.

"Daha çok büyükbabana benziyorsun," dedi Hawat çatlak bir sesle. "Sende onun tavırları ve gözlerinde onun bakışları var."

"Yine de babama çekmişim," dedi Paul. "Çünkü sana diyorum ki Thufir, aileme hizmet ettiğin yılların karşılığı olarak şu anda benden her şeyi isteyebilirsin. Her şeyi. Şu anda canıma mı ihtiyacın var, Thufir? Senindir." Paul ellerini iki yana açıp bir adım ilerledi, Hawat'in gözlerinde anladığını belli eden bir bakış gördü.

İhaneti bildiğimi fark etti, diye düşündü Paul.

Sesini yalnızca Hawat'ın duyabileceği bir yarı fısıltı tonuna ayarlayarak konuştu: "Ciddiyim, Thufir. Bana vuracaksan, bunu şimdi yap."

"Yalnızca önünüzde bir kez daha durmak istedim, Dük'üm," dedi Hawat. Ve Paul, o anda, yaşlı adamın düşmemek için harcadığı çabanın farkına vardı. Paul uzanıp Hawat'ı omuzlarından tuttu, kasların ellerinin altında seğirdiğini hissetti.

"Canın acıyor mu, eski dostum?" diye sordu Paul.

"Acıyor, Dük'üm," diye onayladı Hawat, "ama aldığım zevk acıdan daha büyük." Paul'ün kollarında hafifçe döndü, sol elini avucu yukarıda İmparator'a doğru uzattı ve parmaklarına bastırdığı ince iğneyi gösterdi. "Görüyor musunuz, Majesteleri?" diye seslendi. "Haininizin iğnesini görüyor musunuz? Yaşamını Atreideslerin hizmetine vermiş olan ben, Şimdi bunu yapamaz mıyım sandınız?"

Yaşlı adam kollarının arasında yığılırken Paul sendeledi; ölümü, o mutlak gevşemeyi hissetti. Paul, Hawat'ı hafifçe yere bıraktı, doğruldu ve muhafızlara cesedi kaldırmalarını işaret etti.

Emir yerine getirilirken salonu bir sessizlik kapladı.

İmparator'un yüzüne artık amansız bir bekleyiş görüntüsü yerleşmişti. Hiçbir zaman korkuyu açığa vurmayan gözler sonunda korkuyu itiraf etmişti.

"Majesteleri," dedi Paul; uzun boylu imparatorluk Prensesi'nin şaşırarak irkildiğini ve dikkat kesildiğini fark etti. Bu sözcük, kontrollü Bene Gesserit atonalleriyle söylenmişti ve içinde Paul'un oraya koyabildiği bütün küçümseme ve aşağılama perdelerini taşıyordu.

Gerçekten Bene Gesserit eğitimi almış, diye düşündü Paul, İmparator boğazını temizledikten sonra konuşmaya başladı: "Belki de saygıdeğer akrabam şu anda istediği her şeyi elde ettiğine inanıyor. Hiçbir şey gerçeklerden bu kadar uzak olamaz. Konvansiyonu ihlal ettin, atom silahlarını..."

"Ben atom silahlarını çölün doğal bir oluşumuna karşı kullandım," dedi Paul. "Yolumun üstündeydi ve acelem vardı, bazı tuhaf faaliyetlerinizle ilgili açıklama istemek için yanınıza geliyordum, Majesteleri."

"Şu anda Arrakis'in üstünde, uzayda, Büyük Evler'in büyük bir donanması var," dedi imparator. "Tek bir sözüm yeter, onlar..."

"Ha, evet," dedi Paul, "az kalsın onları unutuyordum." İki Lonca üyesini görene kadar İmparator'un maiyetini inceledikten sonra yalnızca Gurney'in

duyabileceği bir şekilde konuştu "Şunlar Lonca temsilcileri mi, Gurney, oradaki gri giyinmiş iki şişman?"

"Evet, Efendim."

"Siz ikiniz," dedi Paul işaret ederek. "Derhal oradan çıkın ve o filoyu evine postalayacak mesajları gönderin. Bundan sonra, benim iznimi almadan..."

"Lonca senden emir almaz!" diye bağırdı uzun boylu olan. O ve arkadaşı, Paul'ün bir işaretiyle kaldırılan mızrak engeline doğru kendilerine yol açtılar, iki adam hızla ilerledi ve uzun boylu olan kolunu Paul'e doğru uzatarak konuştu: "Pekala ambargoya uğrayabilirsin bu..."

"İkinizden birinden bir saçmalık daha duyarsam," dedi Paul, "bir emir veririm ve Arrakis'teki tüm bahar üretimi yok olur... sonsuza dek."

"Çıldırdın mı sen?" diye sordu uzun boylu Lonca üyesi. Yarım adım geriledi.

"Demek, bunu yapmak için gücüm olduğunu kabul ediyorsunuz, öyle mi?" diye sordu Paul.

"Lonca üyeleri bir an uzayın içine bakarmış gibi göründüler, ardından: "Evet, yapabilirsin ama yapmamalısın."

"Yaaa," dedi Paul ve kendi kendine onayladı, "ikiniz de Lonca kaptanısınız, değil mi?"

"Evet!"

İkiliden kısa olan konuştu: "Sen de kör olursun ve bizi yavaş bir ölüme mahkum edersin. Bir kez bağımlı olduktan sonra bahar liköründen mahrum kalmak nasıl bir şeydir bir fikrin var mı?"

"Güvenli yola bakan göz sonsuza dek kapanır," dedi Paul. "Lonca kötürüm kalır, insanlar izole edilmiş gezegenlerinde izole edilmiş küçük gruplar haline gelirler. Bunu sırf inat olsun diye yapabilirim… ya da can sıkıntısından."

"Bunu başbaşa görüşelim," dedi uzun boylu Lonca üyesi. "Eminim bir anlaşmaya..."

"Arrakis'in üzerindekilere mesajı gönderin," dedi Paul. "Bu tartışmadan sıkıldım. Eğer tepemizdeki şu filo hemen gitmezse konuşmamıza hiç gerek kalmayacak." Başıyla salonun yan tarafındaki haberleşme görevlilerini işaret etti. "Cihazlarımızı kullanabilirsiniz."

"Önce bunu tartışmamız gerek," dedi uzun boylu Lonca üyesi. "Böyle hemen..."

"Gönderin şu mesajı!" diye bağırdı Paul. "Bir şeyi yok edebilen güç, onun üstündeki mutlak kontroldür. Benim bu güce sahip olduğum konusunda hemfikirsiniz. Burada olmamızın amacı tartışmak, pazarlık etmek ya da bir orta yol bulmak değil. Ya emirlerime uyarsınız ya da *hemen* ortaya çıkacak sonuçlara katlanırsınız!"

"Şaka yapmıyor," dedi kısa boylu Lonca üyesi. Ve Paul korkunun onları avucunun içine aldığını gördü.

İkisi yavaş yavaş Fremen haberleşme cihazlarının yanına gittiler.

"Emrinize uyacaklar mı?" dedi Gurney.

"Dar bir zaman görüntüleri var," dedi Paul, "itaatsizliğin sonuçlarını ortaya koyan boş bir duvarın ötesini göremiyorlar. Tepemizdeki gemilerde bulunan hiçbir Lonca kaptanı o duvarın ötesini göremiyor, itaat edecekler."

Paul, İmparator'a bakmak için arkasına dönerek konuştu: "Babanın tahtına çıkmana izin verdikleri zaman, bahar akışının sürmesi teminatını vermen şart koşulmuştu. Onları hayal kırıklığına uğrattın, Majesteleri. Sonuçlarını biliyor musun?"

"Kimse bana *izin*..."

"Aptal rolü yapmayı bırak," diye bağırdı Paul. "Lonca nehir kenarına kurulmuş bir köy gibidir. Suya ihtiyaçları vardır ama gereksinimleri ne kadarsa ancak o kadarını alabilirler Nehre baraj kurup onu kontrol

edemezler; çünkü bu, dikkatleri aldıkları şeye çekeceğinden sonuçta felakete yol açar. Bahar akışı... işte nehirleri bu. Ve ben bir baraj inşa ettim. Ama barajım öyle bir baraj ki, nehri yok etmeden onu yok edemezsin."

İmparator kızıl saçlarını düzeltti, arkası ona dönük olan iki Lonca üyesine baktı.

"Bene Gesserit Doğru Söyleten'i bile titriyor," dedi Paul. Başrahibelerin, numaraları için kullandıkları başka zehirler de var ama bahar likörünü bir kez kullanınca diğerleri işe yaramaz."

Yaşlı kadın şekilsiz siyah cüppesine sarındı, mızraklardan oluşan engelin arkasında durmak için kalabalığın arasında kendisine yol açtı.

"Başrahibe Gaius Helen Mohiam," dedi Paul. "Caladan'daki görüşmemizden bu yana uzun zaman geçti, değil mi?"

Kadının bakışları Paul'ü geçip annesine ulaştı. "Evet, Jessıca, görüyorum ki oğlun gerçekten O'ymuş. Bu nedenle kızının melaneti için bile affedilebilirsin."

Paul soğuk, delici bir kızgınlığı yatıştırarak konuştu: "Sen herhangi bir şey için annemi bağışlama hakkına ya da nedenine asla sahip olmadın!"

Yaşlı kadın gözlerini Paul'e kenetledi.

"Numaralarını benim üstümde denesene, yaşlı cadı," dedi Paul. "Gom cabbarın nerede? Bakmaya cesaret edemediğin o yere bakmayı denesene. Orada gözlerimi sana dikmiş bir halde beni bulacaksın!"

Yaşlı kadın bakışlarını yere indirdi.

"Söyleyecek hiçbir şeyin yok mu?" diye sordu Paul.

"Sana insanların safına hoş geldin diyen bendim," diye mırıldandı yaşlı kadın. "Buna leke sürme."

Paul sesini yükseltti: "Ona bakın, yoldaşlar! O bir Bene Gesserit Başrahibesi, sabırlı yolun sabırlı yolcusu. Diğer rahibelerle birlikte, planları

gereği, tek bir kişiyi üretmek üzere, genlerin ve ortamın uygun bileşimi için doksan kuşak bekleyebiliyor. Bakın ona! Şu anda doksan kuşağın o kişiyi ürettiğini biliyor, işte buradayım... ama... asla... onun... emirlerine... uymayacağım!"

"Jessica!" diye haykırdı yaşlı kadın. "Sustur onu!"

"Kendin sustursana," dedi Jessica.

Paul yaşlı kadına dik dik baktı. "Tüm bunlardaki payın yüzünden seni seve seve boğazlatabilirdim," dedi. "Bunu, engelleyemezdin!" diye haykırdı, kadın öfkeden kaskatı kesilirken. "Ama asla bana dokunamadan ya da beni planlarının istediği şey haline getiremeden ömrünü sürdürmek, senin için daha iyi bir ceza olacak diye düşünüyorum."

"Jessica, sen ne yaptın?" diye sordu yaşlı kadın.

"Sana tek bir şey söyleyeceğim," dedi Paul. "Irkın ihtiyacı olan şeyin bir kısmını anlamışsın ama öyle yetersiz bir şekilde ki. insan soyunun devamını kontrol etmeyi ve ana planınıza uygun birkaç seçilmişi çaprazlamayı düşünüyorsun! O kadar az şey anlıyorsun ki..."

"Bunlardan bahsetmemelisin!" diye tısladı yaşlı kadın.

"Sus!" diye kükredi Paul. Sözcük, ikisinin arasında, havada Paul'ün kontrolünde kıvrılıp bükülürken sanki maddeleşiyormuş gibi oldu.

Yaşlı kadın arkasında duranların kollarına doğru sendeledi; zihnini zapteden Paul'ün kullandığı gücün şokuyla yüzü ifadesizleşti. "Jessica," diye fısıldadı. "Jessica."

"Gom cabbarını hatırlıyorum," dedi Paul. "Sen de benimkini hatırla. Bir sözcükle seni öldürebilirim."

Salondaki Fremenler, gördün mü, der gibi birbirlerine baktılar. Efsane şöyle demiyor muydu: *"Ve onun sözü doğruluğa karşı gelenlere ebedi ölümü getirecek*"?

Paul dikkatini İmparator babasının yanında duran uzun boylu Prenses'e yöneltti. Gözlerini ondan ayırmadan konuştu: "Majesteleri, ikimiz de karşı karşıya olduğumuz bu güç durumdan nasıl kurtulacağımızı biliyoruz."

İmparator, kızına bir göz atıp tekrar Paul'e baktı. "Bu ne cüret! Sen! Ailesi olmayan bir maceraperest, bir hiç..."

"Benim kim olduğumu çoktan kabul ettin," dedi Paul. "Akrabam dedin. Bu saçmalığa bir son verelim."

"Ben senin yöneticinim," dedi imparator.

Paul, haberleşme donanımının başında, yüzleri ona dönük duran Lonca üyelerine şöyle bir baktı. Bir tanesi başıyla onayladı.

"Bunu değiştirebilirim," dedi Paul.

"Buna cüret edemezsin!" dedi imparator kulak tırmalayan bir sesle.

Paul sadece gözlerini ona dikip baktı.

İmparatorluk Prensesi, elini babasının koluna koydu. "Baba," dedi, kadife gibi yumuşak sesi yatıştırıcıydı.

"Numaralarını benim üstümde denemeye kalkışma," dedi imparator. Kızına baktı. "Bunu yapmak zorunda değilsin, kızım. Başka kaynaklarımız da..."

"Ama burada oğlun olmaya uygun bir adam var," dedi Prenses.

Sükunetini yeniden kazanan yaşlı Başrahibe, kendine yol açarak İmparator'un yanına gitti ve kulağına eğilip bir şeyler fısıldadı.

"Başrahibe seni savunuyor," dedi Jessica.

Paul altın saçlı Prenses'e bakmayı sürdürdü. Yalnızca annesinin duyabileceği bir şekilde konuştu: "Bu Irulan, en büyük olan, öyle değil mi?"

"Evet."

Chani, Paul'ün diğer tarafına geçip sordu: "Gitmemi ister misin, Muad'Dib?"

Paul Chani'ye baktı. "Gitmek mi? Bundan sonra asla yanımdan ayrılmayacaksın."

"Aramızda bağlayıcı hiçbir şey yok," dedi Chani.

Paul bir an sessizlik içinde ona baktı, ardından: "Bana karşı dürüst ol, Sihaya," dedi. Chani karşılık vermeye kalkıştığında parmağını kadının dudaklarına koyarak onu susturdu. "Bizi bağlayan şey koparılamaz," dedi. "Şimdi, bu olayları yakından izle çünkü bu odayı daha sonra senin bilgeliğin aracılığıyla görmek istiyorum."

İmparatorla Doğru Söyleten'i hararetli ve alçak sesli tartışmalarını sürdürüyorlardı.

Paul annesine dönerek konuştu: "İmparator'a, tahta bir Bene Gesserit geçirmenin, anlaşmalarının bir parçası olduğunu ve bu iş için Irulan'ı hazırladıklarını hatırlatıyor."

"Planları bu muydu?" dedi Jessica.

"Bu açık değil mi?" diye sordu Paul.

"İşaretleri görüyorum!" dedi. Jessica sert bir sesle. "Sorumun amacı, benim sana öğrettiğim bu meseleleri bana öğretmeye kalkışmaman gerektiğini hatırlatmaktı."

Paul ona şöyle bir baktı, dudaklarındaki soğuk gülümsemeyi gördü

Gurney Halleck ikisinin arasına eğilerek: "Bu grubun arasında bir Harkonnen olduğunu size hatırlatmak isterim, Efendim," dedi. Sol tarafta bir mızrak engeline dayanmış duran siyah saçlı Feyd-Rautha'yı başıyla işaret etti. "Şu soldaki kısık gözlü olan. Gördüğüm en uğursuz surat. Bir keresinde bana söz vermiştiniz..."

"Teşekkür ederim, Gurney," dedi Paul. "O na-Baron... ihtiyar öldüğü için artık Baron," dedi Gurney. "O benim için uygun..."

"Onu öldürebilir misin, Gurney?"

"Efendim şaka yapıyor olmalı!"

"İmparotor'la cadısı arasındaki tartışma gereğinden fazla uzadı. Sence de öyle değil mi, anne?"

Jessica başıyla onayladı. "Gerçekten öyle." Paul sesini yükselterek imparator'a seslendi: "Majesteleri, aranızda bir Harkonnen var mı?"

İmparator'un, Paul'e bakmak için dönüşü, soylu kibrini ortaya çıkardı. "Maiyetimin senin dükalık sözünün koruması altında olduğuna inanıyorum," dedi.

"Sorum yalnızca bilgi edinmek içindi," dedi Paul. "Bir Harkonnen'in resmi olarak maiyetinizin bir parçası mı olduğunu yoksa sadece ödlek olduğu için teknik bir ayrıntının ardına mı gizlendiğini bilmek istiyorum."

İmparator'un gülümsemesi ihtiyatlıydı, "İmparatorluk grubuna kabul edilen herkes maiyetimin üyesidir."

"Bir Dük size söz verdi," dedi Paul, "ama Muad'Dib ayrı bir konu. *O* sizin yaptığınız maiyet üyesi tanımını tanımayabilir. Dostum Gurney Halleck'in canı bir Harkonnen öldürmek istiyor. Eğer..."

"Kanlı!" diye bağırdı Feyd-Rautha. Kendisini engelleyen mızrağı zorladı. "Bu kan davasının adını koyan, babandı, Atreides. Kendin kadınların arasına saklanıp üstüme uşağını salarken bana ödlek diyorsun!"

Yaşlı Doğru Söyleten, İmparator'un kulağına hararetli hararetli bir şeyler fısıldadı ama o kadını kenara iterek konuştu: "Kanlı, öyle mi? Kanlının katı kuralları vardır."

"Paul, buna bir son ver," dedi Jessica.

"Efendim," dedi Gurney, "Bana Harkonnenlerden intikam alacağım gün için söz vermiştiniz."

"Sen onlardan intikamını aldın," dedi Paul ve duygularına bir gösteri yapma isteğinin hakim olduğunu hissetti. Cüppesiyle kapüşonunu omuzlarından sıyırdı, onları kemeri ve hançer-i figanıyla birlikte annesine verdikten sonra damıtıcı giysisinin bağlarını çözmeye başladı. O anda evrenin bu ana odaklandığını hissetti.

"Buna hiç gerek yok," dedi Jessica. "Daha kolay yolları var, Paul."

Paul damıtıcı giysisini sıyırıp yerde bıraktı, annesinin elinde duran hançer-i figanını kınından çıkardı. "Biliyorum," dedi. "Zehir ya da bir suikastçi, bütün o eski bildik yollar."

"Bana bir Harkonnen vaat etmiştiniz!" diye tısladı Gurney; Paul adamın yüzündeki öfkeyi, mürekkep sarmaşığı yarasının kızarıp kabarışını gördü.

"Bunu bana borçlusunuz, Efendim!"

"Onların yüzünden benden daha fazla mı acı çektin?" diye sordu Paul.

"Kız kardeşim," dedi Gurney çatlak bir sesle. "Köle çukurlarında geçen yıllarım..."

"Babam," dedi Paul. "Yakın dostlarım ve arkadaşlarım, Thufir Hawat ve Duncan Idaho... ne bir yerim ne de yardım eli uzatan kimsem olmadan bir kaçak olarak geçirdiğim yıllarım; ve bir şey daha var: artık bu bir kanlı ve kuralları sen de benim kadar iyi biliyorsun."

Halleck'in omuzları çöktü. "Efendim, eğer o domuz... o bir hayvandan başka bir şey değil, tekmeleseniz kirlendi diye ayakkabınızı çıkarıp atarsınız. Eğer şartsa bir cellat çağırın ya da bırakın ben yapayım, ama kendinizi..."

"Muad'Dib'in bunu yapması gerekmiyor," dedi Chani. Paul gözucuyla bakınca, kadının gözlerindeki korkuyu gördü.

"Ama Dük Paul yapmalı." dedi.

"Bu bir Harkonnen hayvanı," dedi Gurney çatlak bir sesle. Paul tam kendi Harkonnen atalarını açıklamak üzereyken bir an duraksadı, annesinin

sert bir bakışıyla bundan vazgeçti ve sadece şöyle dedi: "Ama bu canlı, insan şeklinde, Gurney; ve bu yüzden ya insansa diye şüphelenilmeyi hak ediyor."

Gurney şöyle dedi: "Eğer o bu kadar..."

"Lütfen kenara çekil," dedi Paul. Hançer-i figanını elinde şöyle bir tarttı, Gurney'i hafifçe kenara itti.

"Gurney!" dedi Jessica. Adamın koluna dokundu. "Bu huyu büyükbabasına çekmiş. Onun dikkatini dağıtma. Şu anda onun için yapabileceğin tek şey bu." Ve şöyle düşündü: *Ana Tanrıça! Ne ironi.*

Feyd-Rautha'yı inceleyen İmparator, onun geniş omuzlarını, gelişmiş kaslarını gördü. Paul'e bakmak için döndü: gencin vücudu gergin bir sicim gibiydi, Arrakis yerlileri kadar kurumuş değildi ama kaburgaları sayılıyordu ve böğrü çökmüştü; o kadar ki kaslarının seğirmesi ve kasılması derisinin üstünden görülebiliyordu.

Jessica Paul'e doğru eğildi, sesini yalnızca onun duyabileceği şekilde ayarladı: "Bir şey söyleyeceğim, oğlum. Bazen tehlikeli bir kişi Bene Gesseritler tarafından hazırlanır ve eski zevk-acı yöntemleriyle benliğinin en derin yerlerine bir sözcük aşılanır. En sık kullanılan sözcük-ses Uroşnor'dur. Eğer kuvvetle şüphelendiğim gibi bunu hazırlamışlarsa, kulağına söylenen bu sözcük kaslarını gevşetecek ve.

"Buna karşı hiçbir özel avantajım olsun istemiyorum," dedi Paul. "Yolumdan çekil."

Gurney, Jessica'ya dönüp, "Bunu neden yapıyor?" diye sordu. "Kendini öldürtüp şehitlik mertebesine yükselmeyi mi düşünüyor? Onun mantığını gölgeleyen, Fremenlerin şu dinsel lakırdıları mı?"

Jessica oğlunun neden bu yolu seçtiğini tam olarak bilmediğini fark ederek elleriyle yüzünü örttü. Odanın içinde ölümü hissedebiliyordu; ve değişmiş olan Paul'ün, Gurney'in söylediği gibi bir şeyi yapabileceğini biliyordu, içindeki bütün yetenekler, oğlunu koruma ihtiyacına odaklandı ama yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Sebep şu dinsel lakırdılar mı?" diye ısrar etti Gurney.

"Sesini çıkarma," diye fısıldadı Jessica. "Ve dua et."

İmparator'un yüzüne ani bir gülümseme yayıldı. "Eğer maiyetimden... Feyd-Rautha Harkonnen... öyle istiyorsa," dedi. "Onu tüm sınırlamalardan kurtarıyorum ve ona kendi yolunu seçme özgürlüğü veriyorum." İmparator, Paul'ün Fedaykin muhafızlarını eliyle işaret etti. "Senin ayak takımından biri kemerimle kısa bıçağımı aldı. Eğer Feyd-Rautha isterse, elinde benim bıçağımla karşına çıkabilir."

"İsterim," dedi Feyd-Rautha ve Paul onun yüzündeki sevinci gördü.

Kendine aşırı güveniyor, diye düşündü Paul, *işte kabul edebileceğim doğal bir avantaj.*

"İmparator'un bıçağını getirin," dedi Paul ve emrinin yerine getirilişini izledi. "Oraya yere koyun." Ayağıyla bir yeri işaret etti, "İmparatorluk'un ayak takımını duvarın önüne götürün, Harkonnen tek başına dursun."

Cüppelerin gürültüsü, ayakların sürtünüşü, alçak sesli emirler ve itirazlar Paul'ün emrinin yerine getirilişine eşlik etti. Lonca üyeleri haberleşme donanımının yanında kaldılar. Belirgin bir kararsızlık içinde kaşlarını çatıp Paul'e baktılar.

Geleceği görmeye alışıklar, diye düşündü Paul. *Bu mekan ve zamanda onlar kör... ben bile körüm.* Ve zaman-rüzgarlarından örnekler alıp denedi; karışıklığı, o sırada bu ana ve mekana odaklanmış olan fırtına bağlantısını algıladı. Belli belirsiz boşluklar bile şimdi kapanmıştı. Burada, doğmamış cihadın olduğunu biliyordu. Burada, bir zamanlar kendi korkunç amacı olarak tanımış olduğu kalıtsal bilinç vardı. Burada, bir Kuisatz Haderah ya da Lisan-ül-Gayb hatta Bene Gesserit'in duraklayan planları için yeterli neden vardı, insan ırkı kendi uyuşukluğunu hissetmiş, bayıltıldığını algılamıştı; ve şimdi tek bildiği o karışıklığı yaşama ihtiyacıydı, genlerin karışacağı ve daha güçlü yeni karışımların sağ kalacağı o karışıklığı. O anda tüm insanlar, bilinçsiz tek bir organizma halinde, her engeli aşabilecek bir tür cinsel sıcaklığı yaşıyordu.

Ve Paul bunun en küçük bir parçasını değiştirmek için göstereceği herhangi bir çabanın ne kadar boş olacağını anladı. Cihada kendi benliğinin içinde karşı çıkmayı düşünmüştü ama cihat olacaktı. Lejyonları, Paul olmadan da Arrakis'ten çıkarak ortalığı kasıp kavuracaklardı. İhtiyaçları olan tek şey o efsaneydi ve Paul çoktan o efsane haline gelmişti. Onlara yolu göstermiş, varolmak için bahara sahip olması gereken Lonca üzerinde bile hakimiyet kurmalarını sağlamıştı.

Bir başarısızlık hissi onu sardı ve bu hissin içinden, Feyd-Rautha Harkonnen'in yırtık üniformasını çıkarmış, üstünde içi zırhlı dövüş korsesiyle kalmış olduğunu gördü.

Bu bir düğüm noktası, diye düşündü Paul. *Gelecek buradan açılacak, bir zaferi örten bulutlar dağılacak. Ve eğer burada ölürsem, kendimi feda ettiğimi ve ruhumun onlara önderlik edebileceğini söyleyecekler. Ve eğer yaşarsam, hiçbir şeyin Muad'Dib'e karşı koyamayacağını söyleyecekler.*

"Atreides hazır mı?" diye seslendi Feyd-Rautha antik kanlı ritüelinin sözlerini kullanarak.

Paul ona Fremen tarzında yanıt vermeyi tercih etti: "Hançerin parçalanıp darmadağın olur inşallah!" İmparator'un zeminde duran bıçağını göstererek, Feyd-Rautha'ya ilerleyip onu almasını belirtmiş oldu.

Dikkatini Paul'den ayırmayan Feyd-Rautha hançeri aldı, alışabilmek için bir an elinde dengeledi. İçinde bir heyecan alevlendi. Bu hayalini kurduğu bir dövüştü; araya giren kalkanlar olmaksızın erkeğin karşısında erkekçe hünerin karşısında hüner. Önünde açılan ve güce giden bir yol görebiliyordu çünkü İmparator bu başbelası dükü her kim öldürürse onu kesinlikle ödüllendirecekti. Ödül, mağrur kızı ve tahttan bir hisse bile olabilirdi. Ve şu hödük dükün, şu yaban dünya maceraperestinin, yüzlerce arena dövüşünde her tür hileyle ve her tür kalleşlikle eğitilmiş bir Harkonnen'e denk olması mümkün değildi. Ve bu hödüğün burada silah olarak bir hançerden daha fazlasıyla yüz yüze olduğunu bilmesi imkansızdı.

Görelim bakalım zehire dayanıklı mısın? diye düşündü Feyd-Rautha. Paul'ü, İmparator'un bıçağıyla selamlayarak şöyle dedi: "Ölümüne merhaba de, aptal herif."

"Dövüşecek miyiz, kuzen?" diye sordu Paul. Ve gözleri kendisini bekleyen bıçakta, kedi adımlarıyla ilerledi; süt-beyaz hançer-i figanını sanki kolunun bir uzantısıymış gibi tutmuş, dizlerini kırarak öne doğru eğilmişti.

Çıplak ayakları zemine sürtünerek, gözleri en ufak bir açık yakalamak için tetikte, birbirlerinin çevresinde daireler çizdiler.

"Ne kadar da güzel dans ediyorsun," dedi Feyd-Rautha.

Çok konuşuyor, diye düşündü Paul. *İşte başka bir zayıflık. Sessizlikle karşılaşınca huzursuz oluyor.*

"Günah çıkardın mı?" diye sordu Feyd-Rautha.

Paul hala sessizlik içinde onun çevresinde dönüyordu.

Dövüşü, İmparator'un kalabalık maiyetinin arasında izleyen yaşlı Başrahibe titrediğini hissetti. Genç Atreides, Harkonnen'e kuzen diye seslenmişti. Bu tek bir anlama gelebilirdi: ortak atalarını biliyordu. Bunun sebebim anlamak zor değildi, o Kuisatz Haderah'tı. Ama bu sözler onu, burada kendisi için önem taşıyan tek şeye odaklanmaya zorladı.

Bu, Bene Gesserit çiftleştirme programı için büyük bir felaket olabilirdi.

Paul'ün burada görmüş olduğu şeyle ilgili bir şey görmüştü: Feyd-Rautha öldürebilirdi ama zafer kazanmış olmazdı. Ancak başka bir düşünce onu bunaltıyordu. Bu uzun ve zahmetli programın iki sonuç ürünü, kolaylıkla her ikisini de yok edebilecek ölümüne bir dövüşte karşı karşıya gelmişti. Eğer her ikisi de ölürse geriye yalnızca; Feyd-Rautha'nın, henüz bir bebek, bir bilinmeyen, değerlendirilmemiş bir faktör olan gayri meşru kızı ile melanet Alia kalıyordu.

"Belki de burada yalnızca putperest adetlerini uyguluyorsunuzdur," dedi Feyd-Rautha. "Ruhunu, çıkacağı yolculuğa, İmparator'un Doğru Söyleteni'nin hazırlamasını ister misin?"

Paul sağa doğru daire çizerken gülümsedi, tetikteydi ve karanlık düşünceleri bu anın gerektirdikleri için bastırılmıştı.

Feyd-Rautha sıçrarken sağ eliyle vuracak gibi yaptı ama hançerini gözle görülmez bir hızla sol eline geçirmişti.

Paul zorlanmadan yana çekildi, Feyd-Rautha'nın hamlesinde kalkan-şartlanmasının duraksamasını fark etti. Yine de, Paul'ün bazılarında görmüş olduğu kadar büyük bir kalkan şartlandırması değildi ve Feyd-Rautha'nın daha önce kalkansız düşmanlara karşı dövüşmüş olduğunu algıladı.

"Bir Atreides kaçar mı yoksa durup dövüşür mü?" diye sordu Feyd-Rautha

Paul sessizce onun çevresinde dönmeyi sürdürdü. Idaho'nun sözleri, uzun yıllar önce Caladan'daki antrenman alanında eğitim sırasında söylenmiş sözler aklına geldi: *"İlk anları incelemek için kullan. Bu yüzden, zaferi çabucak kazanmak için bir fırsat kaçırabilirsin ama inceleme anları başarının güvencesidir. Zamanını kullan ve dikkatli ol. "*

"Belki de bu dansın ömrünü birkaç saniye uzatacağını düşünüyorsun," dedi Feyd-Rautha. "Pekala." Dönmeyi bırakıp doğruldu.

Paul bir ilk yaklaşım için göreceğini görmüştü. Feyd-Rautha sanki zırhlı dövüş korsesi yan tarafını tamamen koruyabilecekmiş gibi sağ kalçasını göstererek sol tarafa ilerledi. Bu, kalkan ve her iki elinde hançerle çalışmış bir adamın hareketiydi.

Ya da... Ve Paul bir an duraksadı... korse *göründüğünden* daha öte bir şeydi.

Harkonnen, bugün Sardokar lejyonlarına karşı zafer kazanmış birlikleri yöneten bir adama karşı fazlasıyla kendinden emin görünüyordu.

Feyd-Rautha duraksamayı fark edip şöyle dedi: "Kaçınılmaz olanı neden geciktirelim? Yalnızca beni, bu pislik küresinin üzerindeki haklarımı uygulamaktan alıkoyuyorsun."

Eğer bu bir ok-atıcı ise, diye düşündü Paul, *ustaca yapılmış bir parça. Korsede, değişiklik yapıldığını belli eden hiçbir iz yoktu.*

"Neden konuşmuyorsun?" diye sordu Feyd-Rautha.

Paul inceleyerek dönmeyi, sürdürdü. Feyd-Rautha'nın sesindeki huzursuzluğu duyunca, yüzüne soğuk bir gülümseme yayılmasını engellemedi; bu huzursuzluk, sessizliğin yarattığı baskının kanıtıydı.

"Gülümsüyorsun, ha?" diye sordu Feyd-Rautha. Ve cümlenin ortasında atıldı.

Belli belirsiz duraksamayı bekleyen Paul, yıldırım hızıyla inen bıçaktan az kalsın kaçamıyordu; bıçağın ucunun sol kolunu çizdiğini hissetti. Kolunda duyduğu ani acıyı bastırdı, zihni, daha önceki duraksamanın bir numara, bir üst hile olduğu idrakiyle dolup taştı. Karşısında, beklediğinden daha zorlu bir rakip vardı. Hilelerin içindeki hilelerin içinde hileler olacaktı.

"Hünerlerimden bazılarını bana dostun Thufir Hawat öğretti," dedi Feyd-Rautha. "Kanımı ilk akıtan o oldu. Yaşlı aptalın bunu görecek kadar yaşamaması ne kötü."

Ve Paul, Idaho'nun söylemiş olduğu bir şeyi hatırladı:

"*Yalnızca, dövüşte olacak şeylerin olmasını bekle. Bu şekilde asla şaşırmazsın.*

İkisi tekrar dizlerini kırarak, ihtiyatlı bir şekilde birbirlerinin etrafında döndüler.

Rakibinin yine sevinçle dolduğunu gördü ve buna hayret etti. Bir sıyrık bir adam için bu kadar önem taşır mıydı? Bıçakta zehir olmadığı sürece! Ama nasıl olabilirdi? Silahı kendi adamları vermişti, vermeden önce de zehirkoklardan geçirmişlerdi. Fazlasıyla iyi eğitilmişlerdi, bu kadar bariz bir şeyi gözden kaçırmış olamazlardı.

"Orada konuştuğun kadın," dedi Feyd-Rautha "Şu ufak tefek olan. Sana özel bir şey mi? Belki de evcil bir hayvan ha? Benim özel olarak ilgilenmemi hak eder mi?"

Paul sessiz kaldı, yarasından akan kanı iç duyuları ile inceledi ve İmparator'un bıçağında uyutucu bir maddenin izine rastladı. Kendi metabolizmasını bu tehdide karşı yeniden düzenledi ve uyutucu maddenin moleküllerini dönüştürdü ama yine de şüpheyle ürperdi. Bir bıçağa uyutucu madde sürerek hazırlık yapmışlardı. Uyutucu bir madde. Bir zehirkokları alarma geçirmeyecek ama değdiği kasları yavaşlatmaya yetecek kadar güçlü bir şey. Düşmanlarının kendi planlarının içinde planları vardı ve bir yığın kalleşlikleri.

Feyd-Rautha tekrar sıçrarken bıçağını savurdu.

Paul, gülümsemesi yüzünde donmuş bir halde, sanki uyuşturucunun verdiği bir yavaşlıkla hareket ediyormuş gibi yaptı ve son anda kenara çekilerek Feyd-Rautha'nın yıldırım hızıyla aşağı inen kolunu hançer-i figanın ucuyla karşıladı.

Feyd-Rautha yana eğildi, kurtulup kaçtı; bıçağını sol eline geçirdi, kendisine öyle hakimdi ki Paul'ün kestiği yerdeki asit acısını yalnızca çenesinin renginin hafifçe atması ele veriyordu

Kendi şüphe anıyla tanışsın, diye düşündü Paul. *Zehirden şüphelensin.*

"Kalleşlik!" diye bağırdı Feyd-Rautha. "Zehirledi beni! Zehiri kolumun içinde hissediyorum!"

Paul sessizlik cüppesinden sıyrılarak konuştu: "Yalnızca birazcık asit, İmparator'un bıçağındaki uyutucuya karşılık."

Feyd-Rautha, Paul'ün soğuk gülümsemesine karşılık verdi, yapmacık bir selamlama için sol elindeki bıçağını havaya kaldırdı. Gözleri hançerin arkasında öfkeyle parıldıyordu.

Rakibi gibi Paul de hançer-i figanını sol eline geçirdi. Tekrar birbirlerini kollayarak dönmeye başladılar.

Feyd-Rautha aralarındaki boşluğu kapatmaya, sokulmaya başladı; hançerini yukarıda tutuyordu; kızgınlık, kendini gözlerinin kısıklığında ve çenesinin duruşunda gösteriyordu. Sağa ve aşağıya doğru vuracakmış gibi

yaptı, birbirlerinin hançer tutan ellerine sarılıp olanca güçleriyle karşılıklı olarak yüklendiler.

Paul, Feyd-Rautha'nın zehirli bir ok-atıcı taşıdığından şüphelendiği sağ kalçasına dikkat ederek onu sağa doğru dönmeye zorladı. Kemer çizgisinin altından çıkan iğnenin ucunu az kalsın göremiyordu. Feyd-Rautha'nın kayarak geriye doğru çekilmesi onu uyardı. Küçücük uç Paul'ün vücudunu kıl payı ıskaladı

Sol kalçasının üzerindeymiş!

Kalleşliğin içindeki kalleşliğin içinde kalleşlik, diye hatırlattı Paul kendi kendine. Paul, Feyd-Rautha'nın bir refleksini yakalamak için Bene Gesserit eğitimi almış kaslarını kullanarak arkaya doğru eğildi ama rakibinin kalçasından çıkan küçücük uçtan kurtulmak üzere geriye çekilince dengesini kaybetti ve kendini yerde buldu, Feyd-Rautha tepesindeydi.

"Kalçamdakini gördün mü?" diye fısıldadı Feyd-Rautha. "Ölümünü, aptal herif." Ve kendisini döndürmeye başladı, zehirli iğneyi yaklaştırdıkça yaklaştırıyordu. "O kaslarını durduracak ve hançerim işini bitirecek. Kimse hiçbir iz bulamayacak!"

Olanca gücüyle karşı koyan Paul, zihninde sessiz çığlıklar duyuyordu; Feyd-Rautha'yı yavaşlatıp kendini kurtarması için gizli sözcüğü kullanmasını isteyen, hücrelerinde kayıtlı atalarının çığlıkları.

"Söylemeyeceğim!" dedi Paul çatlak bir sesle.

Feyd-Rautha şaşkınlıkla ona baktı ve yalnızca bir anlık bir duraksamaya kapıldı.

Bu, Paul'ün, rakibinin bacak kaslarının birindeki denge zayıflığını bulması için yeterliydi ve pozisyonları değişti. Feyd-Rautha sağ kalçası yukarıda yatıyordu, vücudunun bir bölümü Paul'ün altında kalmıştı, küçücük iğne ucu zemine takıldığı için dönemiyordu.

Paul kolundan akan kanın ıslaklığının yardımıyla sol elini bükerek kurtardı, hançer-i figanını Feyd-Rautha'nın çenesinin altına bir kez sertçe

sapladı. Hançerin ucu kayarak beynin içindeki yuvasına oturdu. Feyd-Rautha kasıldı ve geriye yığıldı, belindeki iğne zemine takılı kaldığı için hala yan duruyordu.

Sakinleşmek için derin derin nefes alan Paul, ondan uzaklaştı ve ayağa kalktı. Cesedin tepesinde elinde hançeriyle dikildi, gözlerini özellikle yavaş yavaş kaldırarak odanın karşısındaki İmparator'a baktı.

"Majesteleri," dedi Paul, "gücünüz bir kişi daha azaldı. Artık yalanları ve kandırmacaları bırakıp ne olması gerektiğini tartışalım mı? Kızınız benimle evlenecek ve bir Atreides için tahta giden yol açılacak."

İmparator dönüp Kont Fenring'e baktı. Kont, bakışlarına karşılık verdi; yeşil gözlere karşı gri gözler. Düşünce, orada, ikisinin arasında açıkça duruyordu, ilişkileri o kadar eskilere dayanıyordu ki tek bir bakışla anlaşabiliyorlardı.

Şu zıpçıktıyı benim için öldür, diyordu imparator. Atreides, genç ve marifetli, evet; ama çok yoruldu ve seninle zaten boy ölçüşemez. Şimdi ona meydan oku bunun yolunu biliyorsun. Öldür onu.

Fenring yavaş yavaş başını döndürerek Paul'le yüzyüze geldi.

"Yap şunu!" diye tısladı İmparator.

Kont dikkatini Paul'e yoğunlaştırıp eşi Leydi Margot tarafından Bene Gesserit yöntemiyle eğitilmiş gözleriyle bakarak, bu genç Atreides'teki gizemin ve gizli görkemin farkına vardı.

Onu öldürebilirim, diye düşündü Fenring... bunun doğru olduğunu biliyordu.

O sırada, kendi gizli derinliklerindeki bir şey onu durdurdu; Paul'e karşı sahip olduğu avantaj, kısa bir süre için yetersiz bir şekilde gözüne ilişti: o gençten gizlenmenin bir yolu, kısmen gizliliği ve hiçbir gözün sızamayacağı amaçlar.

Zaman bağlantısının kaynaşma şeklinden, bunun bir Kısmının farkına varan Paul, en sonunda, önsezi ağları boyunca neden Fenring'i hiç görmemiş olduğunu anladı. Fenring olması muhtemel'lerden biriydi, genetik akıştaki bir hata nedeniyle sakatlanmış bir 'neredeyse Kuisatz Haderah'tı... bir hadımdı, yeteneği gizlilik ve iç inzivaya yoğunlaşmıştı. Kont'a karşı derin bir şefkat duygusu Paul'e doğru aktı; bu, yaşadığı ilk birlik duygusuydu.

Fenring Paul'ün duygularını okudu ve şöyle dedi: "Majesteleri, reddetmek zorundayım."

IV. Şaddam öfkesine yenik düştü. Maiyetinin arasında iki kısa adım attı, Fenring'e acımasız bir tokat patlattı.

Kontun yüzüne kan hücum etti. Dosdoğru İmparator'a baktı, kasıtlı olarak vurgusuz bir şekilde konuştu: "Biz dostuz, Majesteleri. Şimdi yapacağım şey dostluğumdan kaynaklanıyor. Bana vurduğunuzu unutacağım."

Hafifçe öksüren Paul şöyle dedi: "Tahttan bahsediyorduk, Majesteleri."

İmparator hızla dönüp ters ters Paul'e baktı. "Tahtta ben oturuyorum!" diye bağırdı.

"Salusa Secundus'ta bir tahtın olacak," dedi Paul.

"Senin bağlayıcı sözüne güvenerek silahlarımı bırakıp buraya geldim!" diye bağırdı imparator. "Beni tehdit etmeye cüret..."

"Şahsınız benim huzurumda emniyette," dedi Paul. "Bir Atreides buna söz verdi. Halbuki Muad'Dib, seni kendi hapis gezegeninde sürgüne mahkum ediyor. Ama korkmayın, Majesteleri. Emrimdeki bütün güçlerle oranın acımasızlığını azaltacağım. Hoş şeylerle dolu bir cennet bahçesi haline gelecek."

İmparator, bu sözlerin gizli anlamı zihninde belirginleşince, odanın karşısındaki Paul'e baktı. "Gerçek amaçları şimdi anlıyoruz," diye alay etti.

"Gerçekten de öyle," dedi Paul.

"Peki ya Arrakis ne olacak?" diye sordu İmparator. "Hoş şeylerle dolu başka bir cennet bahçesi mi?"

"Muad'Dib Fremenlere söz verdi," dedi Paul. "Burada açık havada sular akacak ve güzel şeylerle dolu yeşil vahalar olacak. Ama düşünmemiz gereken bir de bahar var. Bu nedenle Arrakis'te her zaman çöl olacak... ve zalim rüzgarlar ve bir adamı dayanıklı kılan çileler. Biz Fremenlerin bir deyişi vardır: 'Tanrı Arrakis'i müminleri eğitmek için yarattı.' Tanrı'nın sözüne karşı gelinmez."

Yaşlı Doğru Söyleten, Başrahibe Gaius Helen Mohiam'ın, şimdi Paul'ün sözlerindeki gizli anlam üzerine kendi görüşü vardı. Bir an cihadı gördü ve şöyle dedi: "Bu insanları evrenin üstüne salamazsın!"

"Sardokarların nazik yöntemlerini özleyeceksiniz!" dedi Paul sertçe.

"Bunu yapamazsın," diye fisıldadı Başrahibe.

"Sen bir Doğru Söyleten'sin," dedi Paul. "Sözlerini bir kez daha gözden geçir."

İmparatorluk Prensesi'ne şöyle bir bakıp İmparator'a döndü. "Şu işi hemen halledelim, Majesteleri."

İmparator kızına kırgın bir bakış yöneltti. Prenses babasının koluna dokundu ve yatıştırıcı bir şekilde konuştu: "Ben bunun için eğitildim, baba."

İmparator derin bir nefes aldı.

"Bunu önleyemezsin," diye mırıldandı Doğru Söyleten.

İmparator dikleşti, kendi kendine vakur olması gerektiğini hatırlatarak resmi bir tavır aldı." Senin için kim pazarlık edecek, akraba?" dedi.

Paul döndü, annesini gördü, gözleri yarı kapalı olan Jessica, Chani'yle birlikte, bir Fedaykin muhafız müfrezesinin arasında duruyordu. Onların yanına gitti, Chani'ye bakarak durdu.

"Sebepleri biliyorum," diye fısıldadı Chani. "Eğer gerekiyorsa... Usul."

Paul kadının sesindeki gizli gözyaşlarını duyarak yanağına dokundu. "Sihaya'mın hiçbir zaman hiçbir şeyden korkmasına gerek yok," diye fısıldadı. Kolunu indirip annesine döndü. Benim için sen pazarlık edeceksin, anne, yanında Chani'yle birlikte. O, bilgeliğe ve keskin gözlere sahiptir. Ve hiç kimsenin bir Fremen'den daha sıkı pazarlık edemeyeceğinin söylenmesi boşuna değildir, Bana duyduğu aşkın gözünden bakacak, doğacak oğullarını ve onların ihtiyaçlarını düşünecektir. Ona kulak ver."

Jessica oğlunun acımasız hesapçılığını algıladı, içini saran ürpertiyi bastırdı. "Talimatların nedir?"

"Drahoma olarak İmparator'un CHOAM Şirketi hisselerinin tümü," dedi Paul.

"Tümü mü?" Jessica'nın şaşkınlıktan dili tutulmuştu.

"Onu donuna kadar soyacağız. Gurney Halleck için bir kontluk ve CHOAM yöneticiliği istiyorum ve Caladan'ın toprak idaresinin onda olmasını. Rütbesiz askerler dahil Atreideslerin sağ kalan her adamına unvan ve yanı sıra güç verilecek."

"Ya Fremenler?" diye sordu Jessica.

"Fremenler benim," diye yanıtladı Paul. "Onların eline geçecek şeyleri Muad'Dib dağıtacak. Bu işe Arrakis'in Valiliğini Stilgar'a vermekle başlayacağız ama bu bekleyebilir."

"Peki ya ben?" diye sordu Jessica.

"İstediğin bir şey var mı?"

"Belki Caladan," dedi Gurney'e bakarak. "Emin değilim. Çok fazla Fremen... ve Başrahibe oldum. Düşünmek için bir sure huzur ve sükunete ihtiyacım var."

"*Buna* sahip olacaksın," dedi Paul, "ve Gurney'in ya da benim sana verebileceğimiz başka herhangi bir şeye."

Jessica başıyla onayladı, aniden kendisini yaşlı ve yorgun hissetmeye başlamıştı. Chani'ye baktı. "Ya imparatorluk odalığı?"

"Ünvan istemiyorum," diye fısıldadı Chani. "Hiçbir şey istemiyorum. Yalvarırım."

Paul kadının gözlerine baktı; bir zamanlar kollarında tuttuğu küçük Leto'yla, bu şiddetin içinde ölen çocuklarıyla nasıl göründüğünü hatırladı aniden. "Sana yemin ederim ki," diye fısıldadı, "hiçbir unvana ihtiyacın olmayacak. Orada duran şu kadın benim karım olacak, sense sadece bir odalık; çünkü bu politik bir şey ve bu andan barış içinde birleşerek çıkmalıyız, Landsraad'ın Büyük Evleri'yle işbirliği yapmalıyız. Kurallara uymalıyız. Yine de o prenses benim adımdan başka hiçbir şeyime sahip olmayacak. Ne çocuğuma ne bir dokunuşa ne yumuşak bir bakışa ne de bir şehvet anına."

"Şimdi böyle söylüyorsun," dedi Chani. Odanın karşı tarafında duran uzun boylu prensese baktı.

"Oğlumu bu kadar az mı tanıyorsun?" diye fısıldadı Jessica. "Orada duran şu prensese bak, ne kadar mağrur ve kendinden emin. Edebi bir yeteneği olduğu iddiasında. Bu tür şeylerle teselli bulacağını umalım, bunun dışında pek bir şeyi olmayacak." Jessica'nın ağzından farkında olmadan acı bir kahkaha çıkıverdi. "Bunu düşün, Chani; şu prenses onun adını alacak ama bir odalık bile değilmiş gibi yaşayacak... bağlı olduğu erkekten bir an bile şefkat görmeyecek. Oysa biz, Chani, biz odalık adını taşıyanlar… tarih bizi zevceler diye anacak.

EKLER

I.Ek: Dune'un Ekolojisi

Sonlu bir uzayda, kritik bir noktadan sonra, sayılar arttıkça özgürlük azalır. Bu, kapalı bir kaptaki gaz molekülleri için olduğu kadar, bir gezegenin eko-sisteminin sonlu uzayındaki insanlar için de doğrudur, insanı ilgilendiren soru, sistem içinde muhtemelen kaç kişinin sağ kalabileceği değil, sağ kalanlar için ne tür bir varoluşun mümkün olduğudur.

- Pardot Kynes, Arrakis'in İlk Gezegenbilimcisi

Arrakis'in yeni gelen birisi üzerindeki etkisi, çoğunlukla çorak toprağın dayanılmazlığıdır. Yabancı, burada hiçbir şeyin açıkta yaşayamayacağını ya da yetişemeyeceğini; buranın hiç üretken olmamış ve asla olmayacak gerçek bir çorak diyar olduğunu düşünebilir.

Pardot Kynes'a göre, gezegen başlı başına enerjinin bir ifadesi, güneşinin çalıştırdığı bir makineydi, ihtiyacı olan şey, insanın ihtiyaçlarına uyacak biçimde yeniden şekillendirilmekti. Aklı hemen, özgürce hareket eden insan nüfusuna, Fremenlere gitti. Ne zor iş! Ne kadar iyi bir alet olabilirlerdi! Fremen; neredeyse sınırsız potansiyeli olan ekolojik ve jeolojik bir güç.

Birçok yönden amacına yönelmiş, basit bir adam: Pardot Kynes. Harkonnen sınırlamalarından mı kaçmak zorundasın? Güzel. O zaman bir Fremen kadınıyla evlenirsin. Kadın bir Fremen oğul verdiğinde, işe onunla başlarsın, Liet-Kynes'la; ve diğer çocuklarla; onlara ekolojiyi anlamayı öğretir; iklimiyle, mevsimlerin olanaklarıyla tüm toprakları kullanmak ve sonunda bütün baskıcı fikirleri aşıp *düzen'in* o göz kamaştırıcı bilincine ulaşmak için aklı donatan sembollerle yeni bir dil yaratırsın "insanların yaşamasına uygun herhangi bir gezegende, hareket ve dengenin içten içe

fark edilen bir güzelliği vardır," dedi Kynes. "Bu güzelliğin içinde, tüm yaşamlar için gerekli bir dinamik dengeleme etkisi görürsün. Bunun amacı basittir: çeşitliliği gittikçe artan uyumlu örnekleri korumak ve üretmek. Yaşam, yaşamı desteklemek için kapalı sistemlerin kapasitesini artırır. Yaşam, tüm yaşam, yaşamın hizmetindedir. Yaşamın çeşitliliği arttıkça, yaşam için gerekli besinler *yaşam* tarafından gittikçe artan bir zenginlikle sağlanır, ilişkilerle ve ilişkiler içindeki ilişkilerle dolan tüm topraklar canlanır."

Bu sözler, bir siyeç bölgesi sınıfına ders veren Pardot Kynes'a aitti.

Ancak derslerden önce Fremenleri ikna etmek zorundaydı. Bunun nasıl gerçekleştiğini anlamak için, önce o müthiş tek amaca adanmışlığı ve onun herhangi bir soruna nasıl bir saflıkla yaklaştığını anlamanız gerekir. Toy değildi, sadece başka şeylerin dikkatini dağıtmasına izin vermezdi.

Sıcak bir öğleden sonra, tek kişilik arazi arabasıyla Arrakis topraklarını keşfe çıktığında, acınacak derecede yaygın bir sahneyle karşılaştı. Kalkanlı ve tepeden tırnağa silahlı altı Harkonnen eşkıyası, Windsack köyünün yakınında, Kalkan Duvarı'nın arkasındaki açıklıkta üç Fremen gencini tuzağa düşürmüştü. Kynes'a göre bu, gürültülü patırtılı bir kavga, gerçek değil düpedüz bir güldürüydü; ta ki Harkonnenlerin Fremenleri öldürmeyi amaçladığının farkına varana kadar. Bu sırada, gençlerden biri atardamarı kesilmiş halde yere düştü, eşkıyalardan ikisi de yerdeydi, ama hala iki delikanlıya karşı dört silahlı adam vardı.

Kynes cesur değildi, sadece o tek amaca adanmışlığı vardı ve tedbirliydi. Harkonnenler Fremenleri öldürüyordu. Gezegeni yeniden kurarken kullanmayı tasarladığı aletleri yokediyorlardı! Kalkanını çalıştırdı, kavgaya daldı ve Harkonnenlerden ikisini, arkalarında birisinin olduğunu fark etmelerine fırsat kalmadan bir ince-uçla öldürdü. Hızla yana çekilerek diğerlerinden birinin salladığı kılıçtan kurtuldu, şık bir entrisseur'le adamın boğazını kesti ve tek başına kalan eşkıyayı iki genç Fremen'e bırakıp bütün dikkatini yerdeki delikanlıyı kurtarmaya verdi. Ve gerçekten de delikanlıyı kurtardı... altıncı Harkonnen haklanırken.

İşte şimdi ortada tatsız bir durum vardı! Fremenler Kynes'ı ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Onun kim olduğunu biliyorlardı tabii ki.

Arrakis'e gelen herkes hakkında Fremenlere ayrıntılı bir dosya gidiyordu. Onu tanıyorlardı; o bir imparatorluk hizmetkarıydı.

Ama Harkonnenleri öldürdü!

Yetişkinler olsa omuz silker ve biraz pişmanlıkla, onun ruhunu da yerde yatan altı ölü adamın ruhunun yanına gönderirlerdi. Ancak bu Fremenler deneyimsiz gençlerdi ve tüm görebildikleri bu imparatorluk hizmetkarına bir can borçları olduğuydu.

Kynes iki gün sonra kendini Rüzgar Geçidi'ne yukarından bakan bir siyeçte buldu. Ona göre her şey çok doğaldı. Fremenlere, sudan, ot bürümüş kumullardan, hurma ağaçlarıyla dolu palmiyeliklerden, çöl boyunca akan açık kanatalardan bahsetti. Konuştu, konuştu, konuştu...

Kynes'ın çevresinde, hiç farkında olmadığı, şiddetli bir tartışma hüküm sürüyordu. Bu çılgını ne yapmalı? Büyük bir siyeçin yerini biliyor. Ne yapmalı? Ya söylediklerine ne demeli? Bu çılgın, Anakis'te bir cennetten bahsediyor! Sırf laf. Çok fazla şey biliyor. Ama Harkonnenleri öldürdü! Peki ya su yükü? İmparatorluğa ne zaman bir şey borçlandık ki? Harkonnenleri öldürdü. Herkes Harkonnenleri öldürebilir. Ben de öldürmüştüm.

Amaya Arrakis'i çiçeklendirmekle ilgili bu konuşma?

Çok basit: Bunun için su nerede?

O, su burada diyor! Ve bizlerden üç kişinin suyunu kurtardı.

Kendini Harkonnen yumruğunun önüne atmış üç aptalı kurtardı! Hançer-i figanları da görmüş!

Gerekli karar, dile getirilmeden saatler önce biliniyordu. Bir siyeçin tausu, üyelerine ne yapmak zorunda olduklarını söyler; en yabanıl ihtiyaç bile bilinir. Deneyimli bir savaşçı, kutsanmış bir hançerle işi halletmek için gönderildi. İki su görevlisi, cesetten suyu almak için onu izledi. Yabanıl ihtiyaç. Kynes'ın, müstakbel celladının farkına vardığı bile şüpheliydi. Çevresine ihtiyatlı bir mesafeyle dağılmış bir gruba hitap ediyordu.

Konuşuyordu, konuşurken dolaşıyordu: küçük bir çember çiziyor, elleriyle işaretler yapıyordu. Açık su, diyordu Kynes. Açık havada damıtıcı giysiler olmadan yürümek. Kovayı daldırıp bir göletten su almak! Portakallar! Hançerli adam karşısına geçti.

"Çekil oradan" dedi Kynes ve gizli rüzgar kapanları hakkında konuşmayı sürdürdü. Adamla ilgilenmeden yanından geçti. Kynes'ın sırtı törensel darbeye açık duruyordu.

Müstakbel celladın aklından neler geçtiği şimdi bilinemez. Sonunda Kynes'ı dinledi ve inandı mı? Kim bilir? Ama yaptığı şey kayda değerdi. Uliet'ti adı, *Yaşlı* Liet. Uliet üç adım attı ve bile bile kendi hançerinin üzerine düştü, böylece kendi kendine "çekildi" oradan. İntihar mı? Bazıları onu Şeyh-hulud'un çektiğini söylerler.

Kehanetler işte...

O andan itibaren, Kynes'ın sadece "Oraya gidin," diye göstermesi yeterli oldu. Bütün Fremen kabileleri gitti. Erkekler öldü, kadınlar öldü, çocuklar öldü. Ama gittiler.

Kynes, İmparatorluk görevine, Biyolojik Deney İstasyonları'nı yönetme işine geri döndü. Ve İstasyon personeli arasında Fremenler görülmeye başladı. Fremenler birbirlerine baktılar. "Sistem"in içine sızıyorlardı, bu hiç akıllarına gelmeyecek bir olasılıktı. İstasyondaki aletler, siyeç bölgelerinin yolunu tutmaya başladılar; özellikle de yeraltı su havzalarını ve gizli rüzgar kapanlarını kazmakta kullanılan kesen-ışınlar. Su havzalarda toplanmaya başladı.

Fremenler Kynes'ın tam anlamıyla çılgın bir adam olmadığını, sadece kutsal olmaya yetecek kadar çılgın olduğunu anlamaya başladılar. O ummadan, kahinler topluluğundan biriydi. Uliet'in ruhu sadulara, semavi yargıçlar topluluğuna yükseldi.

Kynes, amacına yönelmiş, acımasızca kararlı Kynes, iyi düzenlenmiş bir araştırmanın yeni bir şey üretmemeyi garantilediğini biliyordu. Hızlı bir Tansley etkisi için, verilerin düzenli bir şekilde değiş tokuş edildiği küçük birimli deneyler düzenleyip her grubu kendi yolunu bulması için bıraktı.

Milyonlarca küçücük olgu toplamak zorundaydılar. Karşılarındaki zorlukları görebilmelerini sağlamak için, yalnızca izole edilmiş, kabataslak prova deneyler düzenledi.

Bledin her yerinde yeraltından örnekler alındı. Hava durumunun, iklim adı verilen uzun vadedeki eğilimleriyle ilgili haritalar geliştirildi. 70° kuzey ve 70° güney enlemleri arasındaki geniş kuşakta sıcaklığın binlerce yıldan beri 254°-332° (mutlak*) aralığının dışına çıkmadığını ve bu kuşakta, sıcaklığın 284° ila 302° mutlak arasında değiştiği uzun süreli mevsimlerin hüküm sürdüğünü buldu; terra-form yaşam için "verimli" aralık... su sorununu çözdüklerinde.

**Mutlak sıcaklıkta, suyun donma noktası 273°'dir. ç.n.*

Ne zaman çözeceğiz? diye sordu Fremenler. Ne zaman Arrakis'i bir cennet olarak göreceğiz?

Kynes, 2 artı 2'nin kaç ettiğini soran bir çocuğa yanıt veren bir öğretmen edasıyla şöyle dedi: "Üçyüz ila beşyüz yıl."

Başka bir kavim olsa umutsuzluk içinde haykırabilirdi. Ama Fremenler sabretmeyi kırbaçlı adamlardan öğrenmişlerdi. Bu, beklediklerinden biraz daha uzun bir süreydi ama hepsi kutsal günün gelmekte olduğunu görebiliyorlardı. Kuşaklarını sıkıp işlerinin başına döndüler. Hayal kırıklığı, her nasılsa cennet düşünü daha gerçek kıldı.

Arrakis'in sorunu su değil nemdi. Evcil hayvanlar neredeyse bilinmiyordu, çiftlik hayvanları ise çok azdı. Bazı kaçakçılar evcilleştirilmiş çöl eşeğini, yani kulonu kullanıyordu; ancak hayvanların değiştirilmiş damıtıcı giysilerle ortama uyum göstermesi sağlansa bile suyun fiyatı yüksekti.

Kynes, gezegendeki kayalarda tutulmuş hidrojen ve oksijenden su elde etmek için indirgeyici fabrikalar kurmayı düşündü ama enerji-maliyet faktörü alabildiğine yüksekti. Kutup bölgelerinin tuttuğu su (piyonlara suyla ilgili sahte bir güvenlik hissi vermelerini gözardı edersek), projesi için çok çok azdı... ve suyun nerede olduğu konusunda zaten şüpheleri vardı. Orta yüksekliklerde ve belirli rüzgarlarda tutarlı nem artışı vardı. Esas ipucu

havanın bileşimindeydi; yüzde 23 oksijen, yüzde 75,4 azot, yüzde 0,023 karbon-dioksit ve kalanı eser miktarda diğer gazlar.

Kuzeyin ılıman bölgelerinde, 2.500 metre yüksekliğin üzerinde yetişen az bulunur yerli bir kök bitkisi vardı. İki metre uzunluğunda bir yumru kök, yarım litre su sağlıyordu. Terraform çöl bitkileri de vardı; çiy yoğuşturucuları ile kaplanmış çukurlara dikildiğinde dayanıklı olanları büyüme belirtileri gösteriyordu.

Ardından Kynes tuz tavasını gördü.

Bled üzerinde, uzaktaki istasyonlar arasında uçan topteri bir fırtına yüzünden rotasının dışına sürüklendi. Fırtına geçtiğinde, tava oradaydı, uzun ekseni üçyüz kilometre kadar olan dev oval bir çöküntü, açık çölde parıldayan beyaz bir sürpriz. Kynes topteri indirdi, tavanın fırtına tarafından temizlenmiş yüzeyini tattı.

Tuz

Artık emindi.

Arrakis'te açık su varmış... bir zamanlar. Su sızıntılarının göründüğü ve asla dönmemek üzere kaybolduğu kurumuş kaynakların izlerini yeniden incelemeye başladı.

Kynes yeni eğittiği Fremen gölbilimcilerini işe koştu; ellerindeki başlıca ipucu, bazen bir püskürtü sonrası bahar kütlesiyle birlikte bulunan deriye benzer parçacıklardı. Bunu, Fremen halk hikayelerindeki hayali "kumbalığı"na yordular. Olgular kanıt haline dönüştükçe, bu deriye benzer parçacıkları açıklayacak bir yaratık ortaya çıktı; sıcaklığı 280° (mutlak) sınırının altında olan geçirgen alt tabakalardaki üretken kabarcıklar içinde su bloke eden bir kum yüzücüsü.

Her bahar püskürtüsünde, bu "su hırsızlarından milyonlarcası ölüyordu. Sıcaklıktaki beş derecelik bir değişim onu öldürmeye yetiyordu. Sağ kalan birkaçı, altı yıl içinde küçük (yaklaşık üç metre uzunluğunda) kum solucanları olarak çıkmak üzere yarıpasif bir kese uykusuna giriyordu. Bunlardan yalnızca birkaçı, daha büyük kardeşlerinden ve ön-bahar su

kabarcıklarından kurtulup dev şeyh-huludlar olarak olgunluğa erişiyordu. (Ab-ı Hayat diye adlandırdıkları bilinç spektrumu uyuşturucusunu üretmek için Küçük Erg'in az bulunur "bodur solucanı"nı boğan Fremenler, suyun şeyh-hulud için zehirli olduğunu uzun süredir bilmekteydiler. "Bodur solucan", şeyh-huludun yalnızca dokuz metre uzunluğa erişen ilkel bir formudur.)

İşte şimdi çevrimsel ilişkiyi elde etmişlerdi: küçük yaratan ön-bahar kütlesine; küçük yaratan şeyh-huluda; şeyh-huludun, kum planktonu denen mikroskobik yaratıkların üzerine onları besleyen baharı saçması; kum planktonu, şeyh-hulud için yiyecek, büyüme, tünel kazma, küçük yaratanlar haline gelme.

Daha sonra, Kynes ve halkı dikkatini bu büyük ilişkiden mikro-ekolojiye çevirip bu konu üzerine yoğunlaştı. Önce iklim; kum yüzeyinin (mutlak) sıcaklığı çoğu zaman 344° ila 350°'ye ulaşıyordu. Zeminin otuz santim altında 55°, otuz santim üstünde 25° daha soğuk olabilirdi. Yapraklar veya tam gölge bir 18° daha soğuma sağlayabilirdi. Ardından, besinler: Arrakis kumu çoğunlukla solucan sindiriminin ürünüydü; toz (orada gerçekten her yerde var olan sorun) sabit yüzey sürünmesi, yani kumun "sıçrama" hareketiyle üretilirdi. Kumulların rüzgar almayan taraflarında kaba tanecikler bulunurdu. Rüzgar alan tarafın yüzeyi pürüzsüz ve sertti. Yaşlı kumullar sarı (oksitlenmiş), genç kumullar ise altındaki kayanın renginde, yani çoğunlukla griydi.

Yaşlı kumulların rüzgar almayan tarafları ilk plantasyon alanları olarak kullanıldı. Fremenler öncelikle, rüzgarı, büyük silahı olan hareketli taneciklerden yoksun bırakarak kumulları sarmak, keçeleştirmek ve sabitlemek için turba benzeri kılımsı uzuvları olan yokluk otunun çevrimini kullanmayı amaçladılar.

Uygulamanın yapılabileceği bölgeler Harkonnen gözcülerinden uzakta, iyice güneyde yer almaktaydı. Başkalaşım geçirmiş yokluk otu önce, batıdan sürekli esen rüzgarların güzergahı üzerinde seçilmiş kumulların rüzgar almayan (kaygan yüzlü) taraflarına ekildi. Rüzgar almayan yüzü ot bürüdüğünde, rüzgar alan yüz yükseldi, yükseldi ve otlar da aynı hızla ilerletildi. Yüksekliği 1.500 metreden fazla olan dev şifler (yılankavi doruğu olan uzun kumullar) bu şekilde ortaya çıkarıldı.

Çit kumulları yeterli yüksekliğe ulaştığında, rüzgar alan yüzlere daha dayanıldı kılıç otları dikildi. Kalınlığı yüksekliğinin yaklaşık altı katı olan bir temel üzerindeki her yapı otla tutturuldu, yani "sabitlendi".

Sıra daha derin bitkileri dikmeye geldi: kısa ömürlüler (başlangıçta ıspanakgiller, kazayağı ve horozibiği); sonra katırtırnağı, acı bakla, sarılgan okaliptüs (Caladan'ın kuzey bölgelerine adapte edilmiş tipi), cüce ılgın, sahil çamı; daha sonra gerçek çöl bitkileri: kandelila, saguaro (dev kaktüs) ve bisnaga, yani fıçı kaktüsü. Deve adaçayı, soğan otu, gobi iğne otu, yabani kaba yonca, eşekotu, kumcul mine çiçeği, akşam çuhaçiçeği, günlük çalısı, sarı ağaç ve katran ruhu çalısı büyüyecekleri yerlere getirildiler.

Ardından gerekli olan hayvan yaşamına yöneldiler, toprağı açıp havalandırmak için tünel kazan yaratıklar; tilki yavrusu, kanguru faresi, yabani çöl tavşanı, kum kaplumbağası... ve bunları kontrol altında tutmak için yırtıcı hayvanlar; çöl atmacası, cüce baykuş, kartal ve çöl baykuşu; ve bunların ulaşamadığı oyukları dolduracak böcekler; akrep, kırkayak, yuvası kapaklı örümcek, yaban arısı ve kurtsineği ve bunlara bekçilik etmek üzere çöl yarasası.

Sıra can alıcı teste geldi; hurma ağaçları, pamuk, kavun, karpuz, kahve, şifalı bitkiler; test edilip adaptasyonu gerçekleştirilmek üzere seçilmiş 200'den fazla yenilebilir bitki türü.

"Ekoloji konusunda bilgisiz olanların ekosistem hakkında fark etmedikleri şey," dedi Kynes, "onun bir sistem olduğudur. Bir sistem! Bir sistem tek bir oyukta atılan yanlış bir adımla yok edilebilecek belirli akışkan bir dengeyi korur. Bir sistemin düzeni, yani noktadan noktaya bir akışı vardır. Bir şey bu akışın önüne set çekerse düzen çöker. Eğitilmemiş biri bu çöküşü fark etmeyebilir, ta ki iş işten geçinceye kadar. Bu yüzden ekolojinin en büyük işlevi sonuçları anlamaktır."

Bir sistem oluşturabilmişler miydi?

Kynes ve halkı gözledi... bekledi. Fremenler artık onun beşyüz yıla uzanan bir tahminle ne demek istediğini biliyorlardı.

Palmiyeliklerden bir rapor geldi:

Plantasyonların çöl sınırında, kum planktonları yeni yaşam formlarıyla etkileştikçe zehirleniyordu. Sebep: protein uyumsuzluğu. Orada, Arrakis yaşamının dokunamadığı zehirli su oluşuyordu. Plantasyonları çorak bir bölge çevreliyordu. Şeyh-hulud bile buraya giremiyordu.

Kynes yirmi gümlerlik bir yolculuğa çıkarak (hiçbir zaman bir kum binicisi olmadığı için yaralı bir adam ya da bir Başrahibe gibi tahtırevanla) palmiyeliklere gitti. Çorak bölgede (leş gibi kokuyordu) testler yaptı ve bir ödülle, Arrakis'ten bir armağanla çıkageldi.

Sülfür ve kararlı azotun eklenmesi çorak bölgeyi terra-form yaşam için zengin bir bitki yatağına dönüştürdü. Plantasyonlar istendiği gibi geliştirilebilirdi!

"Bu, zamanlamayı değiştirir mi?" diye sordu Fremenler.

Kynes gezegenle ilgili formüllerine geri döndü. Artık rüzgar kapanı hesapları oldukça güvenilirdi. Ekolojik sorunların sınırlarını belirgin bir şekilde çizemeyeceğini bildiğinden toleransları konusunda cömertti. Belirli bir miktar bitki örtüsü, kumulları yerinde tutmak için; belirli bir miktar, yiyecek ihtiyacını karşılamak (hem insanlar hem hayvanlar) için; belirli bir miktar ise kök sistemlerinde nem tutmak ve çevredeki susuzluktan kavrulmuş alanlara su vermek için bir kenara ayrılmalıydı. Bu arada, açık bled üzerinde dolaşan soğuk noktaların haritasını çıkardılar. Bunların formüllerde hesaba katılması lazımdı. Şeyh-huludun bile tablolarda bir yeri vardı. Onun asla yok edilmemesi gerekiyordu, yoksa bahar bolluğu sona ererdi. Ancak, şeyh-huludun içindeki sindirim "fabrikası", muazzam aldehit ve asit konsantrasyonlarıyla dev bir oksijen kaynağıydı. Orta büyüklükte (yaklaşık 200 metre uzunlukta) bir solucan, on kilometre karelik yeşil bitki yüzeyinin yaptığı fotosentezin açığa çıkardığı kadar oksijeni atmosfere boşaltıyordu.

Bir de dikkate aldığı Lonca vardı. Arrakis semalarındaki hava durumu uyduları ve diğer gözcüler için Lonca'ya verilen bahar rüşveti çoktan büyük oranlara ulaşmıştı.

Fremenler de gözardı edilemezdi. Özellikle, rüzgar kapanları ve su stoğu etrafında kurulmuş düzensiz yerleşimleriydi Fremenler; yeni ekolojik

bilgileri ve Arrakis'in uçsuz bucaksı alanlarının bir çayırlık ova evresinden geçerek ormanla kaplanması rüyalarıyla Fremenler.

Tablolardan bir sayı çıktı. Kynes bunu bildirdi. Yüzde üç. Eğer Arrakis'teki yeşil bitkilerin yüzde üçünün karbon bileşikleri oluşturmasını sağlayabilirlerse, kendi varlığını sürdüren çevrimlerine kavuşacaklardı.

"Ama ne kadar sürecek?" diye ısrar etti Fremenler.

"Ha, bu, yaklaşık üçyüzelli yıl."

Demek bu ummanın başlangıçta söylediği doğruymuş: bu; ne şu an hayatta olan herhangi birisi, ne de onun sekiz kuşak sonraki torunları yaşarken gerçekleşmeyecekti.

Çalışma devam etti; inşa etme, bitkilendirme, kazma, çocukları eğitme.

Sonra Umma Kynes, Sıva Havzası'ndaki göçükte öldü.

Bu sırada, oğlu Liet-Kynes ondokuz yaşında, yüzden fazla Harkonneni öldürmüş tam bir Fremen ve bir kum binicisiydi. Baba Kynes'ın zaten oğlu adına tahsis etmiş olduğu İmparatorluk görevi doğal olarak ona devredildi. Bu, faufreluches'in katı sınıf yapısının iyi düzenlenmiş planının sonucuydu. Oğlu babasını izlemek üzere eğitilmişti.

Bu sırada işler rayına oturmuştu: Ekolojik-Fremenler yollarına devam ediyordu. Liet-Kynes'ın tek yapması gereken Harkonnenleri gözlemek ve onlara yaklaşıp casusluk yapmaktı... ta ki gezegeninin başına bir Kahraman bela olana kadar.

II.Ek: Dune'un Dini

Arrakis'teki Fremenleri inceleyen her alim, onların, Muad'Dib'in gelişinden önce, kökleri Maometh Saari'ye uzanan bir dini uyguladıklarını görecektir. Birçok alim bu dinde diğer dinlerden geniş ölçüde alıntılar olduğunu ortaya çıkardı. En yaygın örnek, doğrudan Orange Katolik Dualar Kılavuzu'ndan kopya edilmiş olan ve Arrakis'in hiç görmemiş olduğu

yağmur bulutlarını çağıran Su İlahisi'dir. Ama Fremenlerin Kitab-ül-Ibar'ının, İncil, İlm ve Fıkhın öğretileriyle örtüştüğü daha temel noktalar vardır.

Muad'Dib'in zamanına kadar İmparatorluk'ta hakim olan dinsel inançlar arasında yapılacak bir karşılaştırmaya, bu inançları şekillendiren başlıca güçlerle başlanmalıdır:

1.Kitabı, Orange Katolik İncili olan ve görüşleri Tefsirler ile Ekümenik Tercümanlar Komisyonu'nun (E.T.K.) ürettiği diğer literatürde ifade edilen On Dört Bilge'nin takipçileri;

2.Dinsel bir kurum olduklarını inkar eden ama neredeyse akıl erdirilemez bir ritüel gizemcilik perdesinin arkasında faaliyet gösteren ve eğitimi, sembolizmi, örgütlenmesi ve içsel öğreti yöntemleri neredeyse tamamen dinsel olan Bene Gesserit;

3.Dini, halkı oyalamak ve yumuşak başlı tutabilmek için bu çeşit kukla gösterisi olarak gören ve temelde bütün olguların hatta dinsel olguların bile mekanik açıklamalara indirgenebileceğine inanan agnostik yönetici sınıf (Lonca dahil);

4. Antik Öğretiler olarak adlandırılanlar; birinci, ikinci ve üçüncü İslami hareketlerden Zensünni Gezginleri'nin sürdürdükleri; Chusuk'un Navahristiyanlığı, Lankiveil ve Sikun'da hakim olan grupların Budislami Çeşitlemeleri, Mahayana Lankavatara'nın Karma Kitapları, Delta Pavonis III'ün Zen Hekiganşuları, Salusa Secundus'ta varlığını sürdüren Tevrat ve Talmudi Zebur, yaygın Obeah Ritüeli, Caladan'ın pundi pirinci çiftçileri arasında sürdürülen saf İlm ve Fıkh'ıyla birlikte Muadh Kur'an, evrenin her yerinde izole edilmiş küçük piyon bölgelerinde bulunan Hindu modelleri ve son olarak Butleryan Cihat.

Dinsel inancı şekillendiren beşinci bir güç vardır; ama etkisi o kadar evrensel ve derindir ki ayrı tutulmayı hakeder.

Bu, tabii ki uzay yolculuğudur ve herhangi bir din tartışmasında şu şekilde yazılmayı hakeder:

UZAY YOLCULUĞU!

İnsanoğlunun uzayın derinliklerine doğru hareketi, Butleryan Cihat'tan önceki yüz on yüzyıl boyunca dine damgasını vurmuştur. Başlangıçta, ilk uzay yolculukları yaygın olmasına karşın oldukça düzensiz, yavaş ve belirsizdi; Lonca tekelinden önce karmakarışık yöntemlerle gerçekleştirilmişti. Kulaktan kulağa aktarılırken çok fazla çarpıtılmış ilk uzay deneyimleri, gizemli spekülasyonlara çok açıktı.

Hemen sonra, uzay, Yaratılış fikirlerine farklı bir renk ve anlayış getirmiştir. Bu fark, dönemin en büyük dinsel başarılarında bile görülmektedir. Din boyunca, kutsal his dış karanlığın anarşisi tarafından etkilenmiştir.

Bu sanki Jüpiter'in, bütün torunlarının vücudunda ana rahmine geri dönüp yerini, içi hırsla dolu, dehşet saçan dişi bir varlığa bırakmasıydı.

Antik formüller, yeni fetihlerin ve yeni hanedan sembollerinin ihtiyaçlarına uygun olacak şekilde örülür, birbirine düğümlenirdi. Bu, bir tarafta zebanilerin, diğer tarafta eski ibadet ve duaların olduğu bir mücadele zamanıydı.

Kesin bir karar asla verilmedi.

Denir ki; Yaratılış, bu süreç boyunca, Tanrı'nın şöyle söylediği kabul edilerek tekrar yorumlanmıştır:

"Çoğalın ve üreyin; ve *evreni* doldurun; ve ona hakim olun; ve sonsuz göklerde, sonsuz toprakların üstünde ve altında yaşayan her tür acayip hayvana ve canlı yaratığa hükmedin".

Güçleri gerçek olan kadın büyücülerin zamanıydı. Kışkırtıcıları nasıl avuçlarının içine aldıkları hakkında hiç böbürlenmemeleri, ne kadar güçlü olduklarını göstermektedir.

Ardından Butleryan Cihat geldi; iki kuşak boyunca kaos. Halk arasında makine-mantığın tanrısı devrildi ve yeni bir görüş doğdu:

"İnsanın yerini hiçbir şey alamaz".

İki kuşak süren bu şiddet, bütün insanlık için bir talamus duraksamasıydı. insanlar tanrılarına ve ritüellerine baktılar ve her ikisinin de tüm denklemlerin en korkuncuyla doldurulduğunu gördüler; korku bölü hırs.

Takipçileri milyarların kanını döken din liderleri, görüş alışverişinde bulunmak üzere toplantı yapmaya ikircikli bir şekilde başladılar. Bu, tüm yıldızlararası yolculuklar üzerinde tekelini kurmaya başlamış olan Uzay Loncası ve kadın büyücüleri kendisine bağlamakta olan Bene Gesserit tarafından cesaretlendirilen bir hareketti.

Bu ilk ekümenik toplantılardan iki önemli gelişme ortaya çıktı:

1. Bütün dinlerin en azından ortak bir emri olduğunun kavranması: "Özünü bozmayacaksın".

2. Ekümenik Tercümanlar Komisyonu

E.T.K, ana dinlerin üretken toprağı olan Yaşlı Dünya'nın tarafsız bir adasında toplandı. "Evrende bir ilahi Öz'ün mevcut olduğu şeklindeki yaygın inanç"ta buluştular. Bir milyondan fazla takipçisi olan her inanç temsil edildi ve bir ortak hedef bildirisi üzerinde şaşırtıcı bir şekilde ani bir uzlaşmaya vardılar:

"Biz, birbiriyle anlaşamayan dinlerin ellerinden temel bir silahı almak için buradayız. Bu silah, biricik vahiye sahip olma iddiasıdır."

"Temel uzlaşmanın imzalanması"ndaki zafer şenliği havasının zamanından önce yapıldığı ortaya çıktı. Bir standart yıldan uzun bir süre, E.T.K. bu bildiri dışında hiç duyuru yapmadı. İnsanlar bu gecikmeden üzüntüyle bahsettiler. Ozanlar, yüz yirmi bir "Edepsiz İhtiyar" (E.T.K. delegeleri böyle adlandırılıyordu) hakkında nükteli, iğneleyici şarkılar bestelediler. (Bu isim, E.T.K. kısaltmasının baş harfleriyle oynanarak yapılan adi bir şakadan çıkmakta ve delegeleri "Edepsizler, Tekerlek Küfürbazlar" diye adlandırmaktadır.) Şarkılardan biri olan "Bronz Tatil" dönem dönem yenilenmiştir ve bugün bile popülerdir:

"Düşün leyleri.[1]

Bronz tatili; ve

Trajedisini

Bütün o

Edepsizlerin!

Tüm o Edepsizler!

O rehavet, rehavet

Günler boyunca.

Zaman çalıyor çanlarını

Efendim Sandviç için!"[2]

[1] Ley. Havai 'de bir selamlama biçimi olarak insanların boynuna takılan çiçeklerden yapılmış çelenk.

[2] Sandviç. Havai Adaları'nın eski adı-ç.n.

E.T.K. oturumlarından arada sırada dedikodular sızıyordu. Metinleri karşılaştırdıkları söyleniyordu ve fütursuzca bunların isimleri açıklanıyordu. Bu tür dedikodular kaçınılmaz bir şekilde ekümenizm karşıtı ayaklanmaları kışkırtıyor ve tabii ki yeni esprilere esin kaynağı oluyordu.

İki yıl geçti... üç yıl.

Aralarından dokuz tanesi ölen ve yenilenen Komisyon üyeleri, yenilenmenin resmi düzenlemesini incelemek için çalışmalarına ara verdiler ve dinsel geçmişin "tüm patalojik belirtilerinden arındırılmış bir kitap ortaya çıkarmak için çalıştıklarını duyurdular.

"Her şekilde çalınacak bir Aşk enstrümanı üretiyoruz" dediler.

Birçokları, bu bildirinin ekümenizme karşı şiddet içeren en kötü ayaklanmaları kışkırtmasını garip karşıladılar. Yirmi delege dinsel örgütleri tarafından geri çağrıldı. Bunlardan biri, bir uzay firkateyni çalıp güneşe dalarak intihar etti.

Tarihçiler ayaklanmaların seksen milyon cana mal olduğunu tahmin etmekteler. Bu, o sırada Landsraad İttifakı'na dahil olan her bir dünyadan yaklaşık altıbin kişi ediyordu. Kesin sayıda yapılmış herhangi bir sahtekarlık, tam anlamıyla sahtekarlıktır; yine de zamanın kargaşası göz önüne alındığında, bu abartılı bir tahmin olmayabilir. Dünyalar arasındaki iletişim çok kötü bir durumdaydı.

Doğal olarak ozanlar bayram ediyordu. Dönemin popüler bir müzikal komedisinde, bir E.T.K. delegesi, beyaz bir kumsalda, bir palmiyenin altına oturmuş şu şarkıyı söylüyordu:

"Tanrı, kadın ve aşkın ihtişamı şerefine

Oyalanıyoruz burada korkusuz ve endişesiz.

Ozan! Ozan, bir başka şarkı söyle

Tanrı, kadın ve aşkın ihtişamı şerefine!"

Ayaklanmalar ve komedi, çağın açıklayıcı özelliklerinden başka bir şey değildir. Psikolojik havayı, derin belirsizlikleri... ve daha iyi bir şeyler uğruna çabaların yanısıra, bütün bunlardan hiçbir şey çıkmayacağı korkusunu da belli ederler.

Bu zamanlarda anarşinin önüne çekilen başlıca setler, olgunlaşmamış Lonca, Bene Gesserit ve en sert engellemelere karşın 2.000 yıllık toplantı yapma rekorunu sürdüren Landsraad'dır. Lonca'nın rolü açıkça görülmektedir; tüm Landsraad ve E.T.K. işleri için ücretsiz taşıma hizmeti verdiler. Bene Gesserit'in rolü ise daha belirsizdir. Bu kesinlikle, kadın büyücüler üzerindeki egemenliklerini güçlendirdikleri, şeytani uyuşturucuları araştırdıkları, prana-bindu eğitimini geliştirdikleri ve Koruyucu Misyon'u, yani batıl inancın o kara gücünü tasarladıkları zamandır. Ama bu dönem aynı zamanda, Korku'ya karşı Dua'nın yayılmasına, Azhar Kitabı'nın, yani en antik inançların büyük gizlerini koruyan bibliyografi mucizesinin toplanmasına da tanık olmuştur.

Ingsley'in yorumu belki de olası tek yorumdur: "Bu, derin paradokslar çağıydı."

Bu arada, E.T.K. neredeyse yedi yıl çalıştı. Ve yedinci yıldönümleri yaklaşırken, insan evrenini çok önemli bir duyuruya hazırladılar. Bu yedinci yıldönümünde Orange Katolik İncili'ni ilan ettiler.

"İşte değerli ve anlamlı bir çalışma" dediler, "işte insanlığın, Tanrı'nın tam bir yaratımı olarak kendisinin bilincine varmasını sağlayacak bir yol."

E.T.K. üyeleri, yeniden keşfin görkeminde, Tanrı'dan ilham alan fikir arkeologlarına benzetildi. Onların, "yüzyılların tortusuyla örtülmüş büyük ideallerin gücünü" gün ışığına çıkarmış oldukları ve "dinsel bir vicdanın sonucu olan ahlaki yükümlülükleri keskinleştirmiş" oldukları söylendi.

E.T.K., O.K. İncili'yle birlikte, yalnızca kısa (O.K. İncili'nin yarısından daha kısa) olduğundan değil, aynı zamanda açıksözlü olduğu ve hem kendine acıyıp hem de kendini haklı gördüğü için de birçok açıdan daha dikkate değer bir çalışma olan "Toplu Dua Kılavuzu ve Tefsirler"i de sundu.

Başlangıç bölümü agnostik yöneticilere açık bir yakarıştır. "Sünnete [Şeriattan onbin dinsel soru] hiçbir yanıt bulamayan insanlar, şimdi kendi uslamlamalarını uyguluyorlar. Bütün insanlar aydınlatılmak istiyor. Din, insanların Tanrı'nın evreninden anlam çıkarmaya çabaladığı en antik ve onurlu yoldur. Bilimadamları olayların meşruluğunu araştırır, insanı bu meşruluğa uydurmak ise Din'in görevidir."

Oysa sonuç bölümünde Tefsirler, kaderlerini önceden söylermiş gibi sert bir tarz kullanmaktadır.

"Din diye adlandırılanların çoğu, hayata karşı bilinçsiz olarak düşmanca bir tavır taşımıştır. Gerçek din, yaşamın Tanrı'nın gözüne hoş görünen hazlarla dolu olduğunu ve eylemsiz bilginin boş olduğunu öğretmelidir. Herkes, dinin kurallar ve ezbere dayalı öğretisinin büyük ölçüde aldatmaca olduğunu görmelidir. Doğru öğretiyi kolayca fark edersiniz. Onu yanılmaksızın tanırsınız çünkü içinizde, bunun daima bildiğiniz bir şey olduğu duygusunu uyandırır."

Basımlar ve şigateli kayıtları rulo yapılıp O.K. İncili dünyalara yayılırken tuhaf bir sükunet duygusu hakimdi. Bazıları bunu Tanrı'dan bir işaret ve bir birlik kehaneti olarak yorumladı.

Ancak, her biri kendi toplantısına dönerken E.T.K. delegeleri bile bu sükunet masalına ihanet ettiler, iki ay içinde on sekiz tanesi linç edildi. O yıl içinde elli üç tanesi sözünü geri aldı.

O.K. İncili "aklın kibri" tarafından üretilmiş bir çalışma olarak suçlandı. Sayfalarının mantığa karşı duyulan baştan çıkarıcı bir ilgiyle doldurulduğu söylendi. Popüler bağnazlığı dikkate alan düzeltmeler görülmeye başladı. Bu düzeltmeler kabul edilmiş sembolllere (Haç, Hilal, Tüylü Çıngırak, On iki Aziz, Zayıf Buda ve benzerleri) güvendi ve kısa sürede antik batıl inançların ve inanışların yeni ekümenizm tarafından ö*zümsenmemiş* olduğu açığa çıktı.

E.T.K.'nın yedi yıllık çabası için Halloway'in koyduğu "Astrofazik Belirlenimcilik" isminin üstüne milyarlarca hevesli atladı ve ismin başharfleri olan A.B.'yi "Allahın Belası" olarak yorumladılar.

Zensünni Ulema'sından, asla sözünü geri almayan on dört delegeden (popüler tarihin "On Dört Bilge"si) biri olan E.T.K. Başkanı Toure Bomoko, sonunda E.T.K.'nın yanılmış olduğunu kabul eder göründü.

"Yeni semboller yaratmaya çalışmamalıydık," dedi. "Kabul edilen inanca belirsizlikler getirmemizin ve Tanrı hakkında merak uyandırmamızın beklenmediğini fark etmiş olmalıydık. Günlük hayatta bütün insani şeylerin

dehşet verici kararsızlığıyla karşı karşıya kalsak da, dinlerimizin daha katı ve kontrollü, daha boyun eğdirici ve acımasız olmasına izin veririz. İlahi Emir'in yolundaki bu gölge nedir? Bu, anlamları kaybolsa da kurumlar ile sembollerin varlığını sürdürdüğüne ve tüm erişilebilir bilginin bir özeti olmadığına dair bir uyarıdır." Bu itiraftaki acı çift yanlılık onu eleştirenlerin gözünden kaçmadı ve hemen ardından Bomoko sürgüne gitmeye zorlandı. Yaşamı Lonca'nın gizlilik yeminine bağlıydı. Rivayete göre Tupile'de saygı ve sevgi görerek öldü. Son sözleri şöyleydi: "Din, kendi kendine 'Olmak istediğim gibi biri değilim' diyen insanlar için bir çıkış noktası olarak kalmalıdır. Hiçbir zaman kendini beğenmişlerden oluşan bir topluluğun içinde boğulmamalıdır."

Bomoko'nun, "kurumların varlığını sürdürmesi" sözündeki kehaneti anladığını düşünmek memnuniyet veriddir. Doksan kuşak sonra, O.K. İncili ve Tefsirler, dinsel evrenin her noktasına yayılmıştır.

Paul Muad'Dib, sağ elini (lanetli sol el değil kutsal sağ el) babasının kafatasının bulunduğu kaya mezarın üzerine koyduğu zaman, "Bomoko'nun Vasiyeti"nden alıntı yaparak kelimesi kelimesine şunları söyledi:

"Siz, bizi mağlup etmiş olanlar, kendi kendinize Babil'in düştüğünü ve oradaki her şeyin yerle bir olduğunu söyleyin. Size diyorum ki; insan hala yargılanıyor, her insan kendi sanık sandalyesinde. Her insan bir küçük savaştır."

Fremenler Muad'Dib'den, firkateyni Lonca'ya meydan okuyan ve bir gün *oraya* gidip geri dönen Abu Zide gibiydi, diye bahsettiler. Bu şekilde kullanılan *ora,* doğrudan Fremen mitolojisinden, ruhun ülkesi, bütün sınırlamaların ortadan kalktığı alem al-mital olarak tercüme edilir.

Bununla Kuisatz Haderah arasındaki paralellik kolayca görülür. Rahibeler topluluğunun çiftleştirme programı yoluyla elde etmeye çalıştıkları Kuisatz Haderah, "Yolun kısalması" veya "Aynı anda iki yerde birden olabilen" şeklinde yorumlanmıştır.

Ancak her iki yorumun da doğrudan doğruya Tefsirler'den kaynaklandığı gösterilebilir: "Hukuk ve dinsel görevler bir olduğu zaman, benliğin evreni sarar".

Muad'Dib kendisi hakkında diyor ki: "Ben zaman denizinde bir ağım, geleceği ve geçmişi tarayabilen. Ben hiçbir olasılığın kaçamayacağı hareketli bir perdeyim."

Bu düşüncelerin tümü bir ve aynıdır; ve O.K. İncili'nde "Dile getirilsin ya da getirilmesin bir düşünce, gerçek bir şeydir ve gerçeğin gücüne sahiptir" diyen Kalima 22'ye kulak verirler.

Muad'Dib'in, rahipleri Kizara Tafvid tarafından yorumlandığı şekliyle "Evrenin Sütunları'nda yer alan kendi tefsirlerine geldiğimizde, onun E.T.K. ve Fremen-Zensünnilere olan gerçek borcunu görürüz.

Muad'Dib: "Hukuk ve görev birdir, öyle olsun. Ancak şu sınırlamaları hatırla: Bu yüzden asla tam anlamıyla bilinçli olamazsın. Bu yüzden komünal tauya dalmış vaziyette kalamazsın. Bu yüzden her zaman bir bireyden daha azsın. "

O.K. İncili: Aynı anlatım. (Vahiy 61)

Muad'Dib: "Din çoğu zaman, bizi belirsiz bir geleceğin dehşetinden koruyan bir ilerleme miti niteliğindedir. "

E.T.K. Tefsirleri: Aynı anlatım (Azhar Kitabı bu ifadenin kökenini, bir yeniden yazım sayesinde, birinci yüzyılda yaşamış dindar yazar Neshou'da bulur.)

Muad'Dib: "Eğer bir çocuk, eğitimsiz biri, cahil biri ya da bir deli bir soruna yol açarsa, bu, o sorunu önceden görmediği ve önlemediği için otoritenin hatasıdır. "

O.K. İncili: "Herhangi bir günah, en azından kısmen, doğal bir kötü eğilime yüklenirse, bu Tanrı nazarında kabul edilebilir bir hafifletici sebeptir." (Azhar Kitabı bunun kökenini antik Sami Tevrat'ında bulur.)

Muad'Dib: "Uzat elini ileri ve Rabbin sana bahşettiklerini ye; ve doyduğun zaman Tanrı'ya dua et. "

O.K. İncili: aynı anlamı olan bir yeniden yazım. (Azhar Kitabı bunun kökenini hafif farklı biçimde İlk İslam'da bulur.)

Muad'Dib: "Şefkat zulmün başlangıcıdır. "

Fremenlerin Kitab-ül-Ibar'ı: "Şefkatli bir Tanrı'nın ağırlığı korkutucu bir şeydir. Yanan güneşi (Al-Lat) bize Tanrı vermedi mi? Nem'in Rahibelerini (Başrahibeler) bize Tanrı vermedi mi? Şeytan'ı (iblis) bize Tanrı vermedi mi? Hızın zararını Şeytan'dan öğrenmedik mi?"

(Bu, "Hız Seylan'dan gelir" şeklindeki Fremen deyişinin kaynağıdır. Düşünün: egzersizle [hız] üretilen her yüz kalori ısı için bedenden yaklaşık 186 gram ter alılır. Fremenlerin terleme için kullandıkları sözcük bakka veya gözyaşıdır ve bir söyleniş şeklinde, "Şeytanın ruhunuzu sıkarak çıkardığı yaşam özü" olarak tercüme edilir.)

Muad'Dib'in gelişi, Honeywell tarafından "dinsel olarak zamanında" diye adlandırılır ama zamanlamanın bununla çok az ilgisi vardır. Muad'Dib'in kendisinin de dediği gibi: "Ben buradayım; öyleyse..."

Bununla birlikle, Muad'Dib'in dinsel etkisini anlamak için, şu gerçeği asla gözden kaçırmamak hayali önem taşır: Fremenler, bütün ataları düşman topraklara alışık olan bir çöl halkıydı. Açık bir düşmanlığın üstesinden gelerek her saniye sağ kalabilmeye çalışıyorsanız gizemci olmak zor değildir. "Sen oradasın; öyleyse..."

Böyle bir gelenekle, acıya razı olunur; belki de bilinçsiz bir ceza olarak ama razı olunur. Ve Fremen ritüelinin suçluluk duygusundan neredeyse tamamen arınmış olduğuna dikkat çekmek gerekir. Bu, hukuklarının ve dinlerinin, itaatsizliği günah saymakla özdeş oluşundan kaynaklanmamaktadır. Kendilerini suçtan kolaylıkla arındırdıklarını çünkü günlük varoluşlarının, daha yumuşak bir toprakta insanlara dayanılmaz suç yükleyecek yabanıl (çoğu zaman ölümcül) yargılar gerektirdiğini söylemek konuya iyi bir yaklaşım getirir.

Bu, muhlemelen Fremenlerin batıl inanca verdikleri önemin köklerinden biridir (Koruyucu Misyon'un görevlerini gözardı edersek). Islık çalan kumların bir kehanet olması ne önem taşır? ilk Ayı ilk kez

gördüğünde yumruk işareti yapmak zorunda kalmak ne önem taşır? Bir insanın bedeni kendisinindir ve suyu kabileye aittir; ve yaşamın sırrı çözülecek bir problem değil tecrübe edilecek bir gerçekliktir. Kehanetler bunu hatırlamana yardım eder. Ve sen *burada* olduğun için, *dine* sahip olduğun için, sonunda zafer senden kaçamaz.

Fremenlerle anlaşmazlığa düşmeden çok önce, yüzyıllar boyunca Bene Gesserit'in öğrettiği gibi:

"Din ve politika aynı arabaya bindiğinde; ve bu arabayı, yaşayan kutsal bir adam (baraka) sürdüğünde, onların yolunda hiçbir şey duramaz."

III. Ek: Bene Gesserit'in Güdüleri ve Amaçları Üzerine Rapor

Arrakis Olayı'ndan hemen sonra Leydi Jessica'nın isteğiyle kendi ajanları tarafından hazırlanmış olan "Özet"ten bir pasaj aşağıda yer almaktadır. Bu raporun açık sözlülüğü, değerini sıradan bir raporun çok ötesine taşır.

Bene Gesseritler, insanlar arasında seçici çiftleştirme programlarını yürütürken, yüzyıllar boyunca yarı mistik bir okul perdesi arkasında çalıştıkları için, onları hakediyor göründüklerinden daha fazla statüyle ödüllendirme eğilimindeyiz. Arrakis Olayı üzerine yaptıkları "bilgi yargılamasının analizi, okulun kendi rolünü hiç dikkate almadığını ele veriyor.

Bene Gesseritlerin sadece ellerine ulaşan gerçekleri inceleyebildikleri ve Kahin Muad'Dib'in kendisine doğrudan erişemedikleri iddia edilebilir. Ancak okul daha büyük engellerin üstesinden gelmiştir ve buradaki hatası daha derinlere gitmektedir.

Bene Gesserit programı, "aynı anda birçok yerde olabilen" anlamına gelen "Kuisatz Haderah" terimiyle ifade ettikleri kişinin üretilmesini hedef almıştır. Daha basit bir ifadeyle, elde etmeye çalıştıkları; zihinsel güçleri, yüksek dereceli boyutları anlamasına ve kullanmasına olanak sağlayan bir insandı

Çiftleştirme programları bir süper-Mentat, yani Lonca'nın kaptanlarında bulunan önsezi yeteneklerinden bazılarına sahip bir insan bilgisayar elde etmek içindi. Şimdi şu bilgilere dikkat edin:

Asıl adı Paul Atreides olan Muad'Dib, soyu bin yıldan uzun bir zamandır dikkatle izlenmiş olan bir adamın, Dük Leto'nun oğluydu. Kahin'in annesi Leydi Jessica, Baron Vladimir Harkonnen'in öz kızıydı ve gen özelliklerinin çiftleştirme programı için büyük önem taşıdığı neredeyse ikibin yıldır biliniyordu. Üretilmiş ve eğitilmiş bir Bene Gesserit'ti ve *projenin gönüllü bir aleti olmuş olmalıydı.*

Leydi Jessica'ya, bir Atreides kızı doğurması emredilmişti. Plan, bu kızı Baron Vladimir'in yeğeni olan Feyd-Rautha Harkonnen'le çiftleştirmekti. Büyük bir olasılıkla bu birleşmeden Kuisatz Haderah ortaya çıkacaktı. Ancak, hiçbir zaman tam olarak anlayamadığını itiraf etttiği sebeplerden dolayı, odalık Leydi Jessica emirlere karşı geldi ve bir oğul doğurdu.

Tek başına bu bile, Bene Gesserit'i, planlarına kararsız bir değişkenin girmiş olma olasılığına karşı alarma geçirmeliydi. Ama aslında dikkate almadıkları çok daha önemli belirtiler vardı:

1.Paul Atreides gençken geleceği önceden görme yeteneği gösterdi. Kusursuz, keskin ve dört boyutlu tanımlamanın ötesine geçen önsezi görüntülerine sahip olduğu bilinirdi.

2.Onbeş yaşındaki Paul'ün insanlığını sınayan Bene Gesserit Gözetmeni Başrahibe Gaius Helen Mohiam, onun kayda geçen diğer bütün insanlardan daha fazla ıstıraba dayandığını ifade eder. Yine de raporuna bununla ilgili özel bir not koymayı ihmal etmiştir!

3.Atreides Ailesi, Arrakis gezegenine taşındığında, Fremen halkı genç Paul'ü bir kahin, "dış dünyadan gelen ses" olarak selamladı. Bene Gesseritler, bütün o çöl toprakları, açık suyun mutlak yokluğu ve sağ kalabilmek için gereken en ilkel ihtiyaçlar üzerindeki etkisiyle Arrakis gibi bir gezegenin insafsızlığının, engellenemez bir şekilde çok sayıda duyarlı insan ortaya çıkardığının gayet iyi farkındaydılar. Ancak bu Fremen tepkisi ve yüksek dozda bahar içeren Arrakis beslenme rejiminin belirgin payı, Bene Gesserit gözlemcileri tarafından gizlendi.

4.Harkonnenler ve imparator Padişah'in fanatik askerleri, Paul'ün babasını ve Atreides askerlerinin çoğunu öldürerek Arrakis'i yeniden işgal ettikleri zaman, Paul ve annesi ortadan kayboldular. Ancak hemen ardından Fremenler arasında yeni bir dinsel lider, yine "dış dünyadan gelen ses" olarak selamlanan Muad'Dib adında bir adam olduğu rapor edildi. Raporlar, yeni bir Sayyadina Riti Başrahibesi'nin, "onu doğuran kadın"ın ona eşlik ettiğini açıkça ifade ediyordu. Bene Gesseritlerin ulaşabildiği kayıtlar, Fremenlerin Kahinle ilgili efsanelerinin şu sözleri içerdiğini açıkça ifade ediyordu: "O bir Bene Gesserit cadısından doğacak".

(Bu noktada, Bene Gesseritlerin Koruyucu Misyonlarını, Arrakis'te tuzağa düşüp sığınağa ihtiyaç duyacak kimi okul üyelerine güvence olarak, efsaneye benzer bu şeyin tohumunu atmak üzere, yüzyıllar önce oraya gönderdiği ve standart bir Bene Gesserit oyunu gibi göründüğü için, bu "dış dünyadan gelen ses" efsanesinin haklı olarak gözardı edildiği iddia edilebilir. Bu ancak, Bene Gesseritlerin, Paul Muad'Dib hakkındaki diğer ipuçlarını gözardı etmekte haklı olduklarını kabul etmeniz şartıyla doğrudur.)

5.Arrakis Olayı başladığında Uzay Loncası Bene Gesserit'e önerilerde bulundu. Lonca, boşlukta uzay gemilerine kılavuzluk etmek için gerekli olan sınırlı önseziyi elde etmek üzere Arrakis'in bahar uyuşturucusunu kullanan kaptanların "gelecek hakkında endişelendiklerini" veya "ufukta sorunlar" gördüklerini ima etti. Bu yalnızca, ötesindeki yolu öngöremedikleri bir bağlantıyı, sayısız hassas kararın buluştuğu bir yeri gördükleri anlamına gelebilirdi. Bu, bir şeylerin daha üst boyutlara müdahale ettiğinin açık bir belirtisiydi!

(Az sayıda Bene Gesserit, Lonca'nın hayati bahar kaynağına doğrudan müdahale edemeyeceğinin uzun zamandır farkındaydı; çünkü zaten Lonca kaptanları, en azından Arrakis'te atacakları en küçük yanlış bir adımın felakete yol açabileceğinin ayırdına varacak kadar yüksek dereceli boyutlarla, kendi acemice yöntemlerini kullanarak uğraşıyorlardı. Lonca kaptanlarının, aynen böyle bir bağlantı oluşturmaksızın, baharın kontolünü ele geçirmelerinin mümkün olmadığını önceden sezebildikleri bilinen bir gerçekti. Bene Gesserit bu noktayı tamamen gözden kaçırmış olsa da,

belirgin olan sonuç, yüsek dereceli güçleri olan birisinin bahar kaynağının kontrolünü *ele geçirmekte* olduğuydu!)

Bu gerçekler yüzünden, Bene Gesserit'in bu olaydaki etkisiz tavrının, hiç farkında olmadıkları çok daha yüksek bir planın ürünü olduğu şeklindeki kaçınılmaz sonuca varılabilir!

IV. Ek: Almanak en-Eşraf (Soylu Evler'den Seçilmiş Pasajlar)

IV. ŞADDAM (10.118-10.202)

İmparator Padişah, Altın Aslan Tahtı'nı elinde bulunduran soyun (Corrino Evi) 81. üyesi, 10.156'dan (babası IX. Elrood'un çomurkiyle öldürüldüğü tarih), en büyük kızı Irulan'ın adına kurulan 10.196 Saltanat'ına kadar hükümdarlığını sürdürdü. Birçok tarihçi tarafından Saray'ın işleriyle ve iktidarın şaşaasıyla oyalanmakla suçlanan IV. Şaddam'ın dönemi esas olarak Arrakis İsyanı'yla tanınır. Döneminin ilk onaltı yılında Burseglerin sayısı iki katına çıkarıldı. Arrakis İsyanı'ndan önceki son otuz yılda Sardokarların eğitimi için ayrılan ödenek düzenli bir şekilde azaldı. Beş kızı (Irulan, Chalice, Wensicia, Josifa ve Rugi) vardı ve yasal oğlu yoktu. İnzivaya çekildiğinde dört kızı ona eşlik etti. Gizli Rütbeli bir Bene Gesserit olan karısı Anirul 10.176'daöldü.

LETO ATREIDES(10.140-10.191)

Anne tarafından Corrinoların kuzeni, çoğu zaman Kızıl Dük olarak anılır. Atreides Evi, Arrakis'e taşınmaya zorlanana kadar yirmi kuşak boyunca Caladan'ı siridar-idareci olarak yönetti. Esas olarak, Umma Naip Dük Paul Muad'Dib'in babası olarak bilinir. Dük Leto'dan kalanlar Arrakis'teki "Kafatası Mezarı"ndadır. Ölümü bir Suk doktorun ihanetine ve Siridar- Baron Vladimir Harkonnen'in eylemine yüklenmiştir.

LEYDI JESSICA (Fahri Atreides) (10.154-10.256)

Siridar-Baron Vladimir Harkonnen'in öz kızı (Bene Gesserit kaynaklarına göre). Dük Paul Muad'Dib'in annesi. IX. Wallach B.G.

Okulu'ndan mezundur.

LEYDİ ALİA ATREIDES (10.191-

Dük Leto Atreides ile resmi odalığı Leydi Jessica'nın yasal kızı. Leydi Alia, Dük Leto'nun ölümünden yaklaşık sekiz ay sonra Arrakis'te doğdu. Genellikle Bene Gesserit kaynaklarında "Lanetli" olarak geçmesinin nedeni doğum öncesinde bir bilinç- spektrumu uyuşturucusuna maruz kalmasıdır. Popüler tarihte Azize Alia veya Hançerin Azizesi Alia olarak bilinir. (Ayrıntılı bir tarihçe için, Pander Oulson'un *Azize Alia, Bir Milyar Dünyanın Avcısı* adlı eserine bakınız.)

VLADIMIR HARKONNEN (10.110-10.193)

Genellikle Baron Harkonnen olarak anılır, resmi olarak unvanı Siridar (gezegen valisi) Baron'dur. Baba tarafından soyu, Corrin Savaşı'ndan sonra korkaklığı nedeniyle sürgüne gönderilen Başar Abulurd Harkonnen'e dayanmaktadır. Harkonnen Evi'nin iktidarı yeniden ele geçirmesi, genellikle balina kürkü pazarının ustalıkla idare edilmesine ve daha sonra Arrakis'ten gelen melanj serveti takviyesine bağlanmaktadır. Siridar-Baron, isyan sırasında Arrakis'te öldü. Ünvanı hemen na-Baron Feyd-Rautha Harkonnen'e geçti.

KONT HASIMIR FENRİNG (10.117-10.225)

Anne tarafından Corrino Evi'nin kuzeni, IV. Şaddam'ın çocukluk arkadaşıydı. (Pek güvenilir bulunmayan *Corrino'nun Korsan Tarihi,* Fenring'in, IX. Elrood'un işini bitiren çomurkiden sorumlu olduğuna dair şüpheli hikayeyle ilgilidir.) Bütün rivayetler, Fenring'in IV. Şaddam'ın en yakın arkadaşı olduğu doğrultusundadır. Kont Fenring tarafından yürütülen İmparatorluk işleri, Harkonnen rejimi süresince Arrakis'te İmparatorluk Temsilciliğini ve daha sonra Caladan'ın Siridar- Absentia'lığını içeriyordu. IV. Şaddam'ın Salusa Secundus'taki inzivasına katıldı.

KONT GLOSSU RABBAN (10.132-10.193)

Lankiveil Kontu GIossu Rabban, Vladimir Harkonnen'in en büyük yeğeniydi. GIossu Rabban ve (Siridar-Baron'un ailesi için seçildiği zaman

Harkonnen adını alan) Feyd-Rautha Rabban, Siridar-Baron'un en küçük yan kardeşi Abulurd'un meşru oğullarıdır. Abulurd, kendisine Rabban-Lankiveil'in altbölge valiliği verildiği zaman, Harkonnen adından ve unvanın getirdiği tüm haklardan feragat etti. Rabban anne tarafından gelen bir isimdi.

İmparatorluğun Terminolojisi

İmparatorluğu, Arrakis'i; ve Muad'Dib'i yaratan kültürün tümünü incelerken birçok yabancı terim ortaya çıkar. Anlaşılırlığı artırmak övgüye değer bir amaç olduğundan, tanımlar ve açıklamalar aşağıda verilmiştir.

A

Aba: Fremen kadınlarının giydiği bol giysi; çoğunlukla siyah.

Ab-ı hayat: "Aydınlatıcı zehir" *(Bk.* Başrahibe). Bir kum solucanının *(Bk.* Şeyh-hulud) boğularak öldüğü anda, ürettiği bu sıvı nefes, Başrahibe'nin vücudunda değişime uğrayarak siyeçin tau orjisinde kullanılan uyuşturucu madde haline gelir. Bir "bilinç spektrumu" uyuşturucusu.

Adab: Kişiyi kendiliğinden ele geçiren diğerlerine baskın hafıza

Aile hükmü: Kraliyete mensup bir kişinin veya Büyük Evlerin bir üyesinin, resmileşmemiş ihanete dayanılarak katledilmesini yasaklayan Büyük Konvansiyon kuralı. Kural, resmi çerçeveyi belirler ve suikast yöntemlerini sınırlar.

Akarso: Neredeyse dikdörtgen biçimli yapraklarıyla tanınan, anayurdu Sikun (70 Ophiuchi A'daki) olan bir bitki. Bitkinin yeşil-beyaz çizgileri, birbirine paralel aktif ve pasif klorofil bölgelerinin oluşturduğu sürekli çoklu durumu gösterir.

Akh: Sola dön; solucan-dümendsinin seslenişi.

Akl: Akıl sınavı. Köken olarak, "Düşünen kim?"le başlayan "Yedi Mistik Soru"

Alem al-mital: Bütün fiziksel sınırlamaların ortadan kalktığı, benzerliklerin mistik dünyası.

Al-lat: İnsanoğlunun ilk güneşi; kullanımda: herhangi bir gezegenin asıl güneşi. *(Lat: İslamdan önce Arap bedevi kabilelerinin taptıkları güneş tanrıçası, El-Lat: Taif yakınlarındaki tapınak yıkıntısı. -ç. n.)*

Ampoliros: Uzayın efsanevi "Uçan Hollandalı"sı.

Amtal veya Amtal kuralı: İlkel dünyalarda, bir şeyi, sınırlarını ya da kusurlarını belirlemek için sınarken kullanılan yaygın bir kural. Genellikle yoketmeye varan sınama

Ana Tanrıça: Uzayın dişil unsuru olan boynuzlu tanrıça (genellikle: Uzay Ana), İmparatorluk içindeki birçok din tarafından Yüce Tanrı olarak kabul edilen eril-dişil-nötr teslisin dişil yüzü. *(Teslis: Hristiyan dininde üç ayrı kişinin bir tek tanrıda birleşmesi anlamına gelmektedir.-ç. n.)*

Arrakeen: Arrakis üzerindeki ilk yerleşim yeri; uzun zamandır gezegen hükümetinin merkezi.

Arrakis: Dune adıyla bilinen gezegen; Canopus'un üçüncü gezegeni. *(Canopus, Dünya'dan 650 ışık yılı uzaktadır, gökyüzünün ikinci parlak yıldızıdır.-ç.n.)*

Ateş sütunu: Açık çölde kullanılan basit işaret fişeği.

Ateş vicdanı: İmparatorluk şartlandırmasının eriştiği kısıtlayıcı düzey. *(Bk.* İmparatorluk şartlandırması.)

Aya kilidi: Hangi ele ayarlandıysa, o elin ayasının temasıyla açılabilen kilit veya mühür.

Ayat: Yaşamın işaretleri. *(Bk.* Burhan) *('Ayat', Arapçada ’izler’, ’işaretler’ anlamına gelmektedir.-ç. n.)*

B

Bahar: *Bk.* Melanj.

Bahar fabrikası: *Bk.* Kum tırtılı.

Bahar sürücüsü: Arrakis çöllerinde hareketli makineleri kumanda eden ve yönlendiren Dune işçisi.

Bakka: Fremen efsanesinde, tüm insanlık için yas tutan ağıtçı.

Baklava: Hurma şurubuyla yapılan ağır bir tatlı.

Baliset: Dokuz telli bir müzik aleti, doğrudan doğruya 'zithra'dan türetilmiştir, Chusuk gamına göre akort edilir ve tellerine vurularak çalınır. İmparatorluk ozanlarının gözde çalgısı. *(Bk.* Chusuk)

Baradye tabancası: Kum üzerinde geniş bir alanı boyayla işaretlemek için, Arrakis'te geliştirilen statik şarjlı bir toz silahı.

Baraka: Sihirli güçlere sahip, yaşayan kutsal bir adam.

Başar (çoğu zaman Albay Başar): Standart askeri sınıflandırmada, Albay'ın çok az üstünde olan Sardokar subayı. Bir gezegen altbölgesinin askeri yöneticisi için yaratılmış rütbe. (Birlik Başarı, sadece askeri kullanım için ayrılmış bir unvandır.)

Baş Gözetmen: Aynı zamanda bir B.G. okulunun bölgesel yöneticisi olan Bene Gesserit Başrahibesi. (Genellikle: Görüsü olan Bene Gesserit.)

Başrahibe: Köken olarak, kendisini daha üst bir bilinç durumuna yükseltecek bir "aydınlatıcı zehir"i vücudunda dönüştürmüş Bene Gesserit gözetmeni. Fremenlerin benzer bir "aydınlanma"yı başarmış kendi dinsel liderleri için benimsedikleri unvan. *(Bk.* Bene Gesserit ve Ab-ı Hayat)

Bayıltıcı: Ucu zehirli veya ilaçlı küçük bir oku düşük hızla atan silah. Etkisi, kalkan ayarındaki değişikliklerle ve hedefle atıcı arasındaki göreli hareketle sınırlıdır.

Bedwine: *Bk.* İhvan Bedwine

Bela Tegeuse: Kuentsing'in beşinci gezegeni; hicrete zorlanan Zensünnilerin (Fremen) üçüncü durak yeri.

Bene Gesserit: "Düşünen makineler" diye adlandırılanları ve robotları yok eden Butleryan Cihat'tan sonra, esas olarak kadın öğrenciler için kurulmuş, zihinsel ve fiziksel eğitim veren antik okul. *(Bene Gesserit" terimi İbranice kaynaklı olup, "Köprünün Çocukları" anlamına gelmektedir.-ç.n.)*

Bene Gesserit Yöntemi: Gözlemin nüanslarının kullanılması.

B.G.: Bene Gesserit için kullanılan kısa ad.

Bi-la kayfa: Amin. (Kelimesi kelimesine: "Başka bir şey açıklamaya gerek yok.")

Bindu: insanın sinir sistemiyle, özellikle sinir eğitimiyle ilgili. Çoğu zaman Bindu-sinir düzeni olarak ifade edilir. *(Bk.* Prana)

Bindu askısı: Kişinin kendisinin başlattığı özel bir katalepsi durumu. *(Katalepsi: Vücudun kaskatı kesilmesi; insanın vücut hareketlerini kontrol edemediği, kaslarının bir ölününki kadar sertleştiği ya da ne biçimdeyse öyle kaldığı bir hastalık. -ç. n.)*

Birlik taşıyıcı: Gezegenler arasında özellikle birliklerin taşınması için tasarlanmış Lonca gemisi.

Bled: Düz, açık çöl.

Boşaltma kutuları: Sürtünme ısısını dağıtan yüzeylerle ve süspansörlü sönümleme sistemiyle donatılmış, değişik şekilli kargo konteynerleri için kullanılan genel terim. Uzaydan bir gezegenin yüzeyine malzeme boşaltmak için kullanılırlar.

Botani Cib: *Bk.* Cakobsa.

Burhan: Yaşamın kanıtları (Genellikle: yaşamın ayat ve burhanı. *Bk.* Ayat.) *(Burhan', Arapça'da kanıt, ispat, tanık' anlamına gelmektedir.-ç. n.)*

Burka: Fremen'lerin açık çölde giydikleri yalıtım örtüsü. *(‘Burka’, Arapça’da ’peçe’ anlamına gelmektedir.-ç. n)*

Burseg: Sardokarlarda general.

Butleryan Cihat: Bilgisayarlara, düşünen makinelere ve bilinçli robotlara karşı yapılan, L.Ö. 201'de başlayıp L.Ö. 108'de sona eren dinsel savaş. Cihat'ın O. K. İncil'inde değişmeden kalan başlıca emri şöyledir; "Bir adamın aklıyla benzerlik gösteren makine yapmayacaksın". *(Bk.* Büyük İsyan)

Büyük İsyan: Butleryan Cihat için yaygın olarak kullanılan terim. *(Bk.* Butleryan Cihat.)

Büyük Konvansiyon: Lonca, Büyük Evler ve İmparatorluk tarafından sürdürülen güç dengesi altında uygulanmakta olan evrensel ateşkes. En önemli maddesi, atom silahlarının insanlara karşı kullanılmasını yasaklar. Büyük Konvansiyon'un her maddesi şöyle başlar: "Uyulması gereken usuller..."

C-Ç

Caladan: Delta Pavonis'in üçüncü gezegeni; Paul Muad'Dib'in doğduğu dünya.

CHOAM: 'Combine Honnete Ober Advancer Mercantiles’ın kısa adı İmparator ve Büyük Evler tarafından, sessiz ortakları Lonca ve Bene Gesserit'le birlikte yönetilen evrensel gelişim şirketi.

Chusuk: Theta Shalish'in dördüncü gezegeni; "Müzik Gezegeni" olarak bilinir, müzik aletlerinin kalitesiyle tanınır. *(Bk.* Varota.)

Cihat: Bk. Butleryan Cihat.

Coriolis fırtınası: Açık düzlükler üzerindeki rüzgarların, gezegenin kendi dönüş hareketi tarafından güçlendirilerek saatte 700 kilometre hıza ulaştığı Arrakis'teki büyük kum fırtınaları.

Corrin Savaşı: İmparatorluk Evi Corrino'nun adını aldığı uzay savaşı. L.Ö. 88'de Sigma Draconis yakınında gerçekleşen savaş, Salusa Secundus'lu olan yönetici Ev'in egemenliğinin kurulmasını sağlamıştır.

Cudikar: Kutsal doğru. (Genellikle Cudikar manteni ifadesinde karşılaşılır; asıl ve yardıma doğru.)

Cüppe: Genel olarak Arrakis'te damıtıcı giysinin üstüne giyilen çok amaçlı (yayılmayla dağılan ısıyı yansıtacak veya içeri alacak şekilde ayarlanabilir, bir hamak ya da barınağa dönüştürülebilir) üstlük.

Çakobsa: Kısmen antik Botani'den (Botani Cib -cib lehçe anlamındadır) türetilmiş, "manyetik dil" olarak adlandırılan dil. Gizlilik gereksinimiyle biraz değiştirilmiş antik lehçelerin bir derlemesidir; ancak temelde ilk Suikastçiler Savaşı'nın kiralık suikastçileri olan Botani'lerin avlanma dilidir.

Çanak: Arrakis'te, kendisini sık sık çıkan fırtınalardan koruyan yükseltilerle çevrili, yerleşilebilir düzlük alan.

Çanak haritası: Barınma yerleri arasındaki en güvenilir para-pusula rotaları referans alınarak yapılan Arrakis yüzey haritası. *(Bk.* Parapusula)

Çerem: Kin birliği (çoğunlukla intikam için).

Çiy kolektörleri veya çiy yoğuşturucuları: Çiy toplayıcıları ile karıştırılmamalıdır. Kolektörler veya yoğuşturucular, uzun ekseni yaklaşık dört santimetre olan yumurta şekilli aygıtlardır. Işığa tutulduğunda parlak beyaz bir renk alan ve karanlıkta tekrar saydamlaşan kromoplastikten yapılmışlardır. Kolektör, üzerinde şafak çiyinin yoğuşacağı belli bir soğuklukta yüzey oluşturur. Fremenler tarafından bitkilendirme çukurlarını kaplamakta kullanılan bu aygıtlar, buralardan az ama güvenilir bir su kaynağı sağlarlar.

Çiy toplayıcıları: Tırpan benzeri bir çiy toplama aletiyle Arrakis'in bitkilerinden çiy toplayan işçiler.

Çomas (Bazı lehçelerde omas): Başka bir şekilde uygulanan zehirden farklı olarak katı yiyecekteki zehir.

Çomurki (Bazı lehçelerde Maski veya Murki): İçeceğe katılan zehir.

D

Damıtıcı çadır: içinde bulunanların verdikleri nefesle ortamda oluşan nemi, yeniden içme suyu haline getirmek üzere tasarlanan, mikro-sandviç dokumadan yapılmış küçük, sızdırmaz muhafaza.

Damıtıcı giysi: Arrakis'te keşfedilmiş vücudu örten giysi. Dokuması, ısı dağılması ve vücut atıkları için filtre fonksiyonlarını yerine getiren bir mikro-sandviç şeklindedir. Yeniden kullanılır hale getirilen nem, su cebinden çıkan borular yoluyla geri alınır.

Dar-ül-hikman: Dinsel tercüme ya da tefsir okulu.

Değişim Yargıcı: Landsraad Yüksek Kurulu ve İmparator tarafından, toprak idaresindeki bir değişimi, bir kanlı pazarlığını veya bir Suikastçiler Savaşı'ndaki resmi çarpışmayı gözlemek için atanan memur. Yargıç'ın hüküm yetkisi yalnızca İmparator'un hazır bulunduğu Yüksek Kurul'un önünde sorgulanabilir.

Derkh: Sağa dön; solucan-dümencisinin seslenişi.

Dış-freyn: Galakça'da "doğrudan doğruya yabana" anlamındadır, yani; doğrudan senin toplumundan olmayan, seçkinlerden olmayan

Distrans: Yarasaların veya kuşların sinir sistemi üzerinde geçici sinirsel bir kayıt bırakmaya yarayan aygıt. Yaratığın normal çığlığının o sırada taşıdığı mesaj kaydı, başka bir distrans tarafından taşıyıcı dalgadan ayrılabilir.

Doğru Söyleten: Doğru transına girme ve samimiyetsizliği ya da yalanı saptama yetisine sahip Başrahibe.

Doğru transı: Çeşitli "bilinç spektrumu" uyuşturucularından biriyle sağlanan, kasıtlı yalanları ele veren küçük belirtilerin doğru transı gözlemcisine göründüğü yarı hiptonik trans. (Not: "bilinç spektrumu" uyuşturucuları, kendi vücutları içinde zehirin konfigürasyonunu dönüştürebilen duyarlılığı azalmış kişiler dışındakiler için çoğu zaman öldürücüdür.)

Döngü boruları: insanın atık boşaltım sistemini, damıtıcı giysinin döngü filtrelerine bağlayan borular.

Dune işçileri: Arrakis'teki açık kum işçileri, bahar avcıları ve benzeri için kullanılan deyim. Kum işçileri. Bahar işçileri.

E

Ecaz: Alfa Centauri B'nin dördüncü gezegeni; heykeltraşların cenneti diye anılır; çünkü doğal haliyle, yalnızca insanın düşünce gücü tarafından şekillendirilebilen bir bitki olan sis ağacı'nın vatanıdır.

Ego-benzeşimi: Ego'nun özünü ifade eden mimikleri kopyalayabilen şiga teli projektörüyle üretilmiş portre görüntü.

Eğitim: Bene Gesserit söz konusu olduğunda bu alışılmış terim özel bir anlam kazanır; sinir ve kasların, doğal fonksiyonların izin verdiği son olası seviyeye kadar şartlandırılması (Bk. Bindu ve Prana).

Elakka (uyuşturucu): Ecaz'in kırmızı damarlı elakka odunu yakılarak elde edilen uyuşturucu madde. Etkisi, kendini koruma içgüdüsünü büyük ölçüde ortadan kaldırmaktır. Uyuşturucunun etkisindeki kişinin teni tipik havuç rengine döner. Genellikle köle gladyatörleri ringe hazırlamak için kullanılır.

El sayal: 'Kum yağmuru'. Bir coriolis fırtınası tarafından orta irtifaya (yaklaşık 2.000 metre) taşınmış toz yağışı. El sayallar çoğu zaman yer seviyesine nem getirirler.

Erg: Geniş kumul bölgesi, kum denizi.

Eşleme indeksi: Kuisatz Haderah'ı yaratmayı amaçlayan insan çiftleştirme programının Bene Gesserit ana kaydı.

Ev: Bir gezegen veya güneş sisteminin Yönetici Klan'ı için kullanılan deyim.

Ezici: Düşmanın bulunduğu bir yerin üzerine düşerek ezecek şekilde tasarlanmış birçok küçük geminin birbirine kenetlenerek oluşturduğu daha büyük askeri uzay gemisi.

F

Fai: Su haracı, Arrakis'teki başlıca vergi türü.

Faufreluches: İmparatorluk tarafından uygulanan katı sınıf ayırım kuralı. "Her insana bir yer ve her insan kendi yerinde".

Fedaykin: Fremen ölüm komandoları; tarihsel olarak bir yanlışı düzeltmek için toplanmış, bu uğurda canını feda etmeye yemin etmiş grup.

Fıkh: Şeriat usul ve hükümleri; Zensünni Gezginlerinin dininin yarı efsanevi kökenlerinden biri.

Filtre-tıkaç: Verilen nefesteki nemi tutmak için damıtıcı giysiyle birlikte takılan burun filtresi birimi.

Firkateyn: Bir gezegene iniş yapabilen ve tek parça halinde havalanabilen en büyük uzay gemisi.

Fremen: Arrakis'in özgür kabileleri, çölde yaşarlar, Zensünni Gezginlerinden sağ kalanlar, (İmparatorluk Sözlüğüne göre "Kum Korsanları")

Fremkit: Fremenlerin imal ettiği, çölde sağ kalabilmek için gerekli malzemeleri içeren çanta.

G

Gafla: Kişinin gaflete düşmesi. Bu yüzden; dönek, güvenilmez kişi.

Galakça: İmparatorluğun resmi dili, insanoğlunun uzun göç silsilesi süresince uyarlanmış kültürel-uzmanlaşma terimlerinin güçlü izlerini taşıyan Inglo-Slav kırması dil.

Gamont: Niushe'nin üçüncü gezegeni, hedonist kültürü ve egzotik cinsel deneyimleriyle tanınır.

Ganima: Savaşta veya teke tek dövüşte ele geçirilen şey. Genellikle, yalnızca anımsamak için saklanan dövüş yadigarı.

Gare: Masa dağ, tek başına duran yanları dik üstü düz tepe.

Geyrat: Dümdüz ileri; solucan-dümendsinin seslenişi.

Giedi Prime: Ophiuchi B (36)'nın gezegeni, Harkonnen Evi' nin anadünyası. Etkin fotosentez seviyesi düşük olan yaşanabilir düzeyde bir gezegen

Ginaz Evi: Dük Leto'nun eski müttefikleri. Grummanla yapılan Suikastçiler Savaşı'nda yenilgiye uğradılar.

Gom Cabbar: Zorba düşman; alternatifi ölüm olan insani bilinç sınavını uygulayan Bene Gesserit Gözetmenleri'nin kullandığı ucu meta-siyanürlü özel zehirli iğne.

Gözcü Kumanda: Bir bahar avlama grubunda gözetleme ve koruma görevi verilen hafif ornitopter.

Graben: Üstünde bulunduğu yer katmanlarının hareketleri nedeniyle zemin çöktüğü zaman oluşan uzun jeolojik hendek

Grumman: Niushe'nin ikinci gezegeni, özellikle gezegeni yöneten

Ev'in (Moritani) Ginaz Evi'yle arasındaki düşmanlıkla tanınır.

Güdümlü avcı: Yakınındaki bir kumanda paneliyle silah olarak yönlendirilen, süspansörle havada duran, metalden, yırtıcı küçük kama; yaygın bir suikast aygıtı.

Gümler: Ucunda yaylı bir dil olan kısa sopa. Kullanımı: kumun içinde çalıştırılır ve şeyh-hulud'u çağırmak üzere "güm güm" ses çıkaracak şekilde ayarlanır. *(Bk.* Yaratan kancaları)

H

Hacr: Çöl yolculuğu, hicret.

Hacra: Arayış yolculuğu.

Hagal: "Mücevher Gezegeni" (Theta Shaowei II), I. Şaddam zamanında maden ocağı açılarak bütün değerli taşları çıkarılıp alınmıştır.

Hakika: Ecaz'ın iradeyi yokeden uyuşturucu maddelerinden biri. Kişiyi yalan söyleyemez hale getirir.

Halyavm: "Hahişte! Nihayet!" anlamında Fremen nidası.

Hançer-i figan: Arrakis'teki Fremen'lerin kutsal hançeri. Ölü kum solucanlarından alınan dişlerden iki şekilde yapılır. Bu iki şekil "kararlı" ve "kararsız"dır. Kararsız bir hançerin, parçalanmasını önlemek için, insan vücudunun elektrik alanına bitişik olması gerekir. Kararlı hançerler ise saklanmak üzere işlenir. Hepsi yaklaşık 20 santimetre uzunluğundadır.

Harmonthep: Ingsley bu sözcüğü Zensünni hicretinin altıncı durağına gezegen adı olarak vermiştir. Delta Pavonis'in artık varolmayan bir uydusu olduğu sanılmaktadır.

Hasatçı veya hasat fabrikası: Genellikle zengin, kirlenmemiş melanj püskürtüsü üzerinde çalıştırılan büyük (çoğu zaman 120 metreye 40 metre)

bahar çıkarma makinesi. (Bağımsız paletler üzerindeki böceğimsi gövdesi yüzünden çoğu zaman "tırtıl" olarak adlandırılır.)

Hava durumu tarayıcısı: Arrakis'te hava durumu tahmininin özel yöntemleri (kumu kazıklama ve rüzgarın yarattığı şekilleri okuyabilme dahil) konusunda eğitilmiş kişi *(Bk.* Kumu kazıklama)

Hayereg: Açık kum üzerindeki geçici Fremen çöl kampı.

Heighliner: Uzay Loncası'nın nakliye sisteminin başlıca kargo taşıyıcısı.

Heyyyy-yo: Hareket komutu; solucan-dümencisinin seslenişi;

Holtzman etkisi: Bir kalkan jeneratörünün negatif itme etkisi,

I

Işıküre: Süspansörle havada duran aydınlatma cihazı, çoğunlukla organik pillerle kendi enerjisini kendi sağlar.

Ix: *Bk.* Richese.

Izgara planya: Melanj baharı kütlesini kumdan temizlemek için kullanılan diferansiyel-şarjlı ayırıcı; bahar arıtımının ikinci aşamasında kullanılan bir aygıt.

İ

İbad'ın gözleri: Çok melanj içeren bir beslenme rejiminin göz akı ve göz bebeğinin koyu mavi bir renge dönmesi şeklindeki tipik etkisi (aşırı melanj bağımlılığının göstergesi), (*'İbad', Arapçada kullar, ibadet edenler' anlamına gelmektedir. -ç n)*

İbn Kirtayba: "Şöyle der kutsal sözler..." Fremen dinsel büyüsünün törensel başlangıcı (törensel kehanetten türetilmiştir).

İcaz: Doğası gereği inkar edilemeyen kehanet; değişmez kehanet.

İhvan Bedwine: Arrakis'teki tüm Fremen'lerin kardeşliği. *(‘ihvan’ Arapçada 'sadık, samimi, candan dostlar, tarikat arkadaşları anlamına gelmektedir.-çn)*

İkhat-Eyy!: Arrakis'teki su satıcılarının bağırışı (etimolojisi belirsiz). *Bk.* Su Su Suuk!

İkinci ay: Arrakis'in iki uydusundan küçük olanı, yüzeyindeki izlerde görülen kanguru faresi figürüyle göze çarpar.

İlk ay: Arrakis'in uydularından büyük olanı, geceleri önce doğan ay; yüzeyindeki belirgin insan yumruğu şekli ile tanınır.

İlm: Teoloji; dinsel gelenekler bilimi; Zensünni Gezginleri'nin inancının yarı geleneksel kökenlerinden biri.

İmparatorluk lejyonu: On tümen (yaklaşık 30.000 kişi)

İmparatorluk Şartlandırması: Suk Tıp Okulları'nın getirdiği bir yenilik; insan yaşamını almaya karşı en güçlü şartlandırma. Üyelerinin alınlarına elmas bir dövme yapılmış, saçlarını uzatmalarına ve gümüş bir Suk halkasıyla bağlamalarına izin verilmiştir.

İnce-uç: Kalkanlı dövüşte sol elle kullanılan herhangi bir ince, kısa bıçak (çoğu zaman ucu zehirli).

İstislah: Genel refah kuralı; çoğunlukla yabanıl ihtiyacın başlangıcı.

K

Kaid: Görevi gereği çoğunlukla sivillerle iş yapan askeri memura verilen Sardokar subay rütbesi; bütün bir gezegen bölgesi üzerindeki askeri

valilik; Başar'ın rütbesinin üstünde ama Burseg'e eşit değil.

Kalıcı zehir: Mentat Piter de Vries'e atfedilen bu buluş, düzenli olarak panzehir verilmesini gerektirecek bir maddenin vücuda zerkedilmesidir. Herhangi bir zamanda panzehirin kesilmesi ölüme sebep olur.

Kalkan: Bk. Savunma Kalkanı.

Kalkan duvarı: Arrakis'in kuzey bölgelerindeki dağlık coğrafik özellik, küçük bir alanı gezegenin coriolis fırtınalarının bütün etkisinden korur.

Kanata: Bir çölün içinden, kontrol edilen şartlar altında sulama suyu taşıyan açık kanal.

Kancacı: Yaratan kancalarıyla kum solucanı yakalamaya hazır Fremen.

Kanlı: Büyük Konvansiyon'un kuralları altında en katı sınırlamalara göre sürdürülen resmi düşmanlık veya kan davası.(Bk. Değişim Yargıcı.) Köken olarak kurallar masum seyircileri korumak için tasarlanmıştır.

Kanto ve Karşılığı: Bir dua ayini, 'Koruyucu Misyon'un 'törensel kehanet'inin bir bölümü. (Dua ayininde din adamının yakarışı (kanto) ve cemaatın verdiği karşılık.-ç.n.)

Kapı contası: Fremenler'in gündüz konakladıkları mağara kamplarında nemi korumak için kullandıkları taşınabilir plastik sızdırmazlık contası.

Kaptıkaçtı: Uçan kanat (genellikle "kanat"), bahar madenciliği, avcılığı ve arıtımı için kullanılan büyük donanımın taşındığı Arrakis hava taşıtı.

Karama: Mucize; ruhlar dünyası tarafından başlatılan eylem.

Karanlık Şeyler: Koruyucu Misyon tarafından, inanmaya hazır uygarlıklara öğretilen bulaşıcı batıl inançlar için kullanılan deyim.

Keops: Piramit satranç; kendi vezirini zirveye yerleştirmek ve rakibin şahını tehdit altında tutmak şeklinde ikili amacı olan dokuz seviyeli satranç.

Kesenisin: Çoğunlukla kesme aleti ve neşter olarak kullanılan kısa menzilli lazer silahı türü.

Khala: Adı anılan yerin kızgın ruhlarını yatıştırmak için yapılan geleneksel dua.

Kincal: Ağız kısmı hafifçe kıvrık, yaklaşık 20 santimetre uzunluğunda, iki tarafı da keskin kısa kılıç (veya uzun hançer).

Kirtayba: *(Bk.* İbn Kirtayba.)

Kisve: Fremen mitolojisinden herhangi bir figür veya tasarım.

Kitab-ül-İbar: Arrakis'teki Fremenler tarafından geliştirilmiş, sağ kalabilme el kitabı-dinsel kılavuz birleşimi kitap.

Kizara Tafvid: Fremen rahipleri (Muad'Dib'den sonra).

Koruyucu Misyon: Bene Gesserit düzeninin, ilkel dünyalarda bulaşıcı batıl inançların tohumlarını atmak, dolayısıyla bu bölgeleri Bene Gesserit sömürüsüne açmakla görevli kolu. *(Bk.* Törensel kehanet.)

Krimskell ipi veya Krimskell halatı: Ecaz'da yetişen *hufuf* sarmaşığının liflerinden dokunan "kıskaçlı ip". Uçları önceden ayarlamak için çekildiği zaman, Krimskell'deki düğümler birbirini gittikçe daha sıkı kavrayacaktır. (Daha detaylı bir inceleme için, Holjance Vohnbrook'un "Ecaz'ın Boğazlayan Sarmaşıkları" adlı eserine bakınız.)

Kuisatz Haderah: "Yolun kısalması". Genetik bir çözüm aradıkları *bilinmeyene,* Bene Gesserit tarafından verilen isim; organik zihinsel güçleri zaman ile mekan arasında köprü kuracak erkek bir Bene Gesserit. *(Kuisatz Haderah', terimi İbranice kaynaklıdır.- ç.n.)*

Kulon: Tena'nın Asya'ya özgü bozkırlarında yaşayan vahşi eşek; Arrakis şartlarına adapte edilmiştir.

Kul vahad!: "Derinden sarsıldım!" İmparatorlukta yaygın olan samimi bir şaşkınlık nidası. Tam tercüme, içinde bulunulan duruma bağlıdır. (Bir

keresinde, Muad'Dib'in, bir çöl atmacası yavrusunun yumurtadan çıktığını gördüğü ve "Kul vahad!" diye fısıldadığı söylenir.)

Kum binicisi: Bir kum solucanını yakalayıp binebilenler için kullanılan Fremen terimi.

Kum davulu: Yüzeyine yapılacak herhangi bir ani darbe sonucu belirgin bir davul sesi çıkaracak şekilde oluşmuş kum sıkışması.

Kum gelgiti: Toz gelgiti için kullanılan deyim. Arrakis'teki kumla kaplı belirli havzalarda, güneş ve uyduların çekim etkisi nedeniyle oluşan seviye değişikliği. *(Bk.* Toz Gelgit Havzası)

Kum solucanı: *Bk.* Şeyh-hulud

Kum şnorkeli: Kumla kaplanmış bir damıtıcı çadıra yüzeydeki havayı pompalayan soluma aygıtı.

Kum tırtılı: Arrakis yüzeyinde melanj avcılığı ve toplayıcılığında kullanılmak üzere tasarlanan makineler için kullanılan genel terim

Kumu kazıklama: Arrakis'in açık çöl alanlarına plastik ve fiber kazıklar yerleştirme ve kum fırtınalarının kazıkların üzerine kazıdığı şekilleri, hava durumu tahmini için bir ipucu olarak yorumlama sanatı.

Kum ustası: Bahar operasyonlarının genel yöneticisi.

Kum yayası: Açık çölde sağ kalmak için eğitilmiş herhangi bir Fremen

Kuzenilik: Kuzenlikten daha uzak kan bağı.

Küçük Yaratan: Derin kumda yaşayan, Arrakis kum solucanının yaşam çevriminde taşıyıcı görevi gören yarı bitki yarı hayvan canlı. Küçük Yaratan'ın salgısı ön-bahar kütlesinin özünü oluşturur.

L

La, la, la: Fremen ıstırap çığlığı. (La, en büyük inkar, karşı konulamaz bir "hayır" olarak tercüme edilir.)

Lazer silahı: Kesintisiz dalgalı lazer projektörü. Işını bir kalkanla kesiştiği zaman ortaya çıkan patlama (teknik olarak atomaltı füzyon) nedeniyle kalkan alanı üreten uygarlıklarda silah olarak kullanımı sınırlandırılmıştır.

Liban: Fremen libanı, avize ağacı tozu ile demlenen bahar suyudur. Köken olarak ekşi bir sütlü içecektir. *('Liban', Arapça 'da 'anne sütü', 'insan sütü' anlamına gelmektedir,-ç.n.)*

Lisan-ül-Gayb: "Dış Dünya'dan Gelen Ses". Mesihle ilgili Fremen efsanelerinde dünya dışı kahin. Bazen "Suyu Bağışlayan" olarak tercüme edilmiştir. *(Bk. Mehdi.) (Gayb', Arapça'da 'gizli olan, göze görünmeyen, belirsiz, bilinmeyen şeyler', 'Lisan-ül-Gayb', bilinmeyen şeylerden ve gelecekten haber veren anlamına gelmektedir,-ç.n.)*

***Litrejon:** Arrakis'te su taşımak için kullanılan bir litrelik, yoğunluğu yüksek, kırılmaz plastikten yapılmış, sızdırmaz contası olan kap.*

Lonca: Uzay Loncası, Büyük Konvansiyon'u sürdüren siyasi sacayağının bir ayağı. Lonca, Butleryan Cihattan sonra kurulan ikinci zihinsel-fıziksel eğitim okuludur *(Bk.* Bene Gesserit). Uzay yolculuğu ve taşımacılığı ile uluslararası bankacılık üzerindeki Lonca tekeli, İmparatorluk Takvimi'nin başlangıç noktası olarak alınır.

L.Ö.: Loncadan Önce anlamına gelir ve Uzay Loncası'nın tekelinin doğuşuna dayanan İmparatorluk takvimini gösterir.

M

Majör Evler: Gezegenlerin toprak idaresini elinde bulunduranlar; gezegenlerarası girişimciler. *(Bk.* Ev)

Manten: Temel bilgelik, destekleyici sav, birinci ilke. *(Bk* Cudikar.)

Maski: İçecekteki zehir. *(Bk.* Çomurki.)

Masat sınavı: (Ruhsal saygınlık olarak tanımlanan) onurun tehlikeye atıldığı herhangi bir sınav.

Maula: Köle.

Maula tabancası: Zehirli küçük oklar atan yaylı silah; menzili yaklaşık kırk metredir.

Mehdi: Mesihle ilgili Fremen efsanelerinde, "Bize Cennetin Yolunu Gösterecek Olan".

Melanj: "Baharların baharı," yegane kaynağı Arrakis olan ürün. Temelde ömrü uzatıcı etkileriyle tanınan bahar, az miktarda alındığı zaman hafif bağımlılığa yol açar, vücut ağırlığının her yetmiş kilosu için günlük iki gramın üzerindeki miktarlarda kullanıldığında ise şiddetli bağımlılığa neden olur. *(Bk.* Ibad, Ab-ı Hayat ve Ön-bahar Kütlesi.) Muad'Dib, baharın, kahinlik güçlerinin anahtarı olduğunu iddia etmiştir. Lonca kaptanları da benzer iddialarda bulunmuştur, imparatorluk piyasasında dekagramının fiyatı 620.000 solariye kadar çıkmaktadır.

Mentat: İmparatorluk vatandaşlarının, mantık biliminde üstün başarılar elde etmek için eğitilen sınıfı, "insan bilgisayarlar".

Metacam: Yasmiyum kuartzı levhalarına yüksek sıcaklıkta gaz tutulmasıyla elde edilen cam. Aşırı yüksek gerilme dayanımı (iki santimetre kalınlıkta santimetre kare başına yaklaşık 450.000 kilogram) ve ayırıcı radyasyon filtresi yeteneğiyle tanınır.

Mısr: Tarihi Zensünni'lerin (Fremen) kendileri için kullandıkları terim: "Halk"

Mihna: Erkekliğe adım atmak isteyen Fremen gençlerinin sınanma dönemi.

Minimik tel: Çoğu zaman casusluk ve karşı casusluk verilerini aktarmak için kullanılan bir mikron çapında şiga teli.

Minör Evler: Bir gezegenle sınırlı girişimci sınıf (Galakça: "Richece").

Mişmiş: Kayısı.

Monitör: Ağır silahlar ve kalkan koruması taşıyan on bölümlü uzay savaş gemisi. Bir gezegene indikten sonra kalkış için kendisini oluşturan bölümlere ayrılacak şekilde tasarlanmıştır.

Muad'Dib: Arrakis şartlarına uyum göstermiş kanguru faresi; Fremen toprak-ruh mitolojisinde, gezegenin ikinci ayının üzerinde görülen figürle bağdaştırılan yaratık. Fremen'ler, açık çölde sağ kalabilme yeteneği dolayısıyla bu yaratığa hayranlık duyarlar.

Mu zayn Vallahi: Mu zayn, kelimesi kelimesine "hiç hayrı dokunmasın" anlamına gelir, vallah ise dönüşlü bir bağlantı nidasıdır. Düşmana karşı edilen bir Fremen bedduasının bu geleneksel başlangıcında, Vallah, vurguyu Mu zayn sözcüklerine çevirerek şu anlamı ortaya çıkarır: "Hiç hayrı dokunmasın, asla hayrı dokunmasın, hiçbir işe yaramasın".

Müdir Nahya: Fremen'lerin Hayvan Rabban'a (Lankiveil Kontu Rabban) verdikleri ad; uzun yıllar boyunca Arrakis'i zalimce yöneten Harkonnen kuzeni, isim çoğu zaman "Zebani Yönetici" olarak tercüme edilmiştir.

Mürekkep sarmaşığı: Anayurdu Giedi Prime olan ve çoğu zaman köle ambarlarında kırbaç olarak kullanılan sarılgan bitki. Kurbanlarda, uzun yıllar boyunca sürecek kalıcı bir acıya neden olan pancar renkli dövmeler oluşur.

Müştemel: Küçük ek bahçe ya da bahçe avlusu.

N

Na-: "Aday" veya "sıradaki" anlamında önek. Dolayısıyla: na-Baron bir baronluğun veliahtı anlamına gelir.

Naip: Düşmanın eline asla sağ olarak düşmemeye yemin etmiş kişi; bir Fremen liderinin geleneksel andı.

Nezhoni eşarbı: Evli veya "eşli" Fremen kadınlarının bir erkek çocuk doğurduktan sonra, damıtıcı giysinin kapüşonunun altından alınlarına taktıkları katlanmış eşarp.

Nugerler: İmparatorluk muhafızlarının imparatora kan bağıyla bağlı subayları. Kraliyet odalıklarının oğullarının geleneksel rütbesi. *('Nuger', Farsçada ’kul, köle’ anlamına gelmektedir. -ç.n)*

O

Oliya: Zensünni Gezginleri'nin dininde, Tanrı'nın sol elindeki dişi; Tanrı'nın kadın hizmetkarı.

Omas: Yiyeceğe katılan zehir. (Özellikle: katı yiyecekteki zehir.) Bazı lehçelerde: Çomas.

Onarım seti: Damıtıcı giysinin onarılması ve yenilenmesi için gerekli temel malzemeler.

Opateş: Hagal'daki nadir opalin mücevherlerinden biri.

Orange Katolik İncili: "Toplanmış Kitap", Ekümenik Tercümanlar Komisyonu tarafından ortaya çıkarılan dinsel metin. Maometh Saari, Mahayana Hristiyanlığı, Zensünni Katolikliği ve Budislam gelenekleri de dahil olmak üzere en antik dinlerden öğeler kapsar. En önemli emrinin şu olduğu kabul edilir: "Özünü bozmayacaksın". *(Orange proteston tarikatı 1794’te Ulster presbiteryenlerinin kurduğu gizli demek. Derneğin amacı dinsel yönden olduğu kadar ekonomik yönden de rakipleri olan katolik vergi toplayıcılarıyla mücadele etmekti.-çn)*

Ornitopter (Genellikle: topter): Kuşlar gibi devamlı kanat çırparak uçabilen hava taşıtı.

Ö

Ölüm üçayağı: Köken olarak, çöl cellatlarının kurbanlarını astıkları üçayak. Kullanımda, aynı intikam için and içmiş bir Çerem'in üç üyesi.

Ön-bahar kütlesi: Küçük Yaratanlar'ın salgılarının içine su dolduğunda ortaya çıkan mantarımsı doğal oluşum aşaması. Bu aşamada, Arrakis baharı, yeraltının derinliklerinden gelen malzemeyi, üzerindeki yüzeyde bulunan maddeyle değiştirerek tipik bir "püskürtü" oluşturur. Bu kütle, güneş ve havaya maruz kaldıktan sonra melanj haline gelir. *(Bk* Melanj ve Ab-ı Hayat.)

Önlem kapısı veya önlem engeli (kısaca: ön-kapı veya ön-engel): Takip edilme durumunda, daha önceden seçilmiş kişilerin kaçması için uygun olan pentakalkan. *(Bk.* Penta-kalkan)

P

Parapusula: Lokal manyetik sapmadan yararlanarak yön saptayan pusula; ilgili haritaların mevcut olduğu durumlarda ve bir gezegenin toplam manyetik alanının kararsız olduğu ya da şiddetli manyetik fırtınalarla gizlendiği yerlerde kullanılır.

Pentakalkan: Antre veya geçit gibi küçük alanlar için uygun olan (büyük alanlarda destekleyici kalkanlar birbirini izleyen her bir katla giderek kararsız hale gelir) ve kalkan kodlarına ayarlanmış bir gizleyici giymeyen hemen hiç kimsenin geçemeyeceği beş- katlı kalkan-jeneratör alanı. *(Bk.* Önlem Kapısı)

Piyonlar: Gezegene bağlı rençber veya işçi, faufreluches'in altındaki temel sınıflardan biri. Yasal olarak, gezegenin vesayeti altında bulunanlar.

Plasçelik: Kristal yapısının içinde, stravidium lifleri geliştirilerek kararlı hale getirilen çelik.

Plenisenta: Ecaz'ın, tatlı aromasıyla tanınan egzotik yeşil çiçeği.

Poritrin: Epsilon Alangue'nun üçüncü gezegeni, dilleri ve mitolojilerindeki ipuçları köklerinin çok daha antik bir gezegene uzandığını göstermesine karşın, birçok Zensünni Gezgini tarafından ilk gezegenleri olarak kabul edilir.

Prana: (Prana-kas düzeni): Vücudun kaslarına, en yüksek eğitim için birimler olarak düşünüldüklerinde verilen ad. *(Bk.* Bindu)

Pundi pirinci: Taneleri doğal şeker açısından zengin, dört santimetre uzunluğa kadar gelişen, mutasyona uğramış pirinç; Caladan'ın başlıca ihraç ürünü.

R

Rakag: Akarso'nun sarı tanelerinden elde edilen kafein tipi bir uyarıcı. *(Bk.* Akarso)

Ramazan: Oruç tutarak ve dua ederek geçirilen antik dinsel dönem; geleneksel olarak güneş-ay takviminin dokuzuncu ayı. Fremenler bu ibadetin zamanını ilk ayın dokuzuncu meridyenden geçtiği döneme göre belirlerler.

Razzia: Yarı-korsan gerilla baskını.

Richese: Eridani A'nın dördüncü gezegeni, Ix ile birlikte makine kültüründe üstün sayılırlar. Minyatürleştirme teknikleriyle tanınırlar. (Richese ve Ix'in Butleryan Cihadı'nın daha ciddi etkilerinden nasıl kaçtığı hakkında ayrıntılı bir inceleme için Sümer ve Kautman'ın *Son Cihat* adlı eserine bakınız.)

Ruh: Fremen inanışında, kişinin, kökleri daima metafizik dünyada olan (ve orayı hissedebilen) parçası. *(Bk.* Alem al-mital.)

Rüzgar kapanı: Sık esen bir rüzgarın güzergahı üzerine yerleştirilen; yakalanan havadan, çoğunlukla kapandaki ani ve belirgin bir sıcaklık düşüşüyle nem yoğuşturabilen aygıt.

S

Sadular: Yargıçlar. Fremenlerin, azizlere denk olan kutsal yargıçlar için kullandıkları unvan.

Safo: Ecaz'da yetişen çit köklerinden çıkarılan yüksek enerjili içecek. Mentatlar bu içeceğin zihinsel güçleri kuvvetlendirdiğini iddia ederler ve yaygın olarak kullanırlar. Kullananların ağzında ve dudaklarında koyu yakut rengi lekeler oluşur.

Salusa Secundus: Gamma Waiping'in üçüncü gezegeni; Kraliyet Sarayı'nın Kaitan'a taşınmasınının ardından imparatorluk Hapis Gezegeni olarak adlandırıldı. Salusa Secundus Corrino Evi'nin anadünyası ve Gezgin Zensünnilerin hicretinin ikinci durak noktasıdır, inanışlarına göre Fremenler, dokuz kuşak boyunca S.S.'te köleymiş.

Sardokar: İmparator Padişah'ın fanatik askerleri. Her onüç kişiden altısının onbir yaşına basmadan öldüğü vahşilikte bir ortamdan gelirlerdi. Askeri eğitimleri, acımasızlığı ve kişisel güvenlikle ilgili olarak intihara yakın bir kayıtsızlığı vurgulardı. Çocukluklarından itibaren onlara, rakiplerini dehşete düşürerek zayıflatan standart bir silah olarak zalimliği kullanmaları öğretilirdi. Evrenin meseleleri üzerindeki hakimiyetlerinin zirvesindeyken, kılıç kullanmadaki ustalıklarının onuncu Ginaz seviyesine eşdeğer olduğu söylenir ve yakın dövüşteki maharetlerinin ise bir Bene Gesserit ustasınınkine yaklaştığı kabul edilirdi. Bir tanesinin, sıradan on Landsraad neferine bedel olduğu düşünülürdü. IV. Şaddam zamanında, hala heybetlerini korurken, güçleri kendilerine olan aşırı güvenleri nedeniyle tükenmiş ve savaşçı dinlerinin destekleyici gizemi alaycılık nedeniyle oldukça zayıflamıştı.

Sarfa: Tanrı yolundan sapmak.

Savaş dili: Savaş durumunda, anlaşılır bir sözlü iletişim sağlamak için geliştirilmiş, etimolojisi gizli olan herhangi bir özel dil.

Savunma Kalkanı: Holtzman jeneratörü tarafından üretilen koruyucu alan. Bu alan, süspansör sıfırlama etkisinin Birinci Fazı'ndan türetilmiştir. Kalkan yalnızca düşük hızlarda hareket eden nesnelerin girmesine izin verir (ayarlamaya bağlı olarak bu hız saniyede altı ile dokuz santimetre arasında değişir) ve sadece bir kontluğun ihtiyacını karşılayabilecek büyüklükte bir elektrik alanı ile kaldırılabilir. *(Bk. Lazer* silahı)

Sayyadina: Fremen dinsel hiyerarşisinde başrahibenin kadın yardımcısı.

Selamlık: İmparatorluk kabul salonu.

Semuta: Elakka ağacının yanmış tortusundan (kristal çıkarma ile) türetilen ikinci uyuşturucu madde. Zaman duygusunun kalmadığı, kuvvetli bir kendinden geçme hali olarak tanımlanan etkisi, semuta müziği olarak adlandırılan belirli atonal titreşimlerle ortaya çıkarılır.

Serbest tüccarlar: Kaçakçılar için kullanılan deyim.

Servok: Basit işleri yapmak için saat-ayarlı mekanizma; Butleryan Cihat'tan sonra izin verilen sınırlı "otomatik" aygıtlardan biri.

Ses: Bir ustanın, başkalarını yalnızca sesin seçilmiş ton değişimleriyle kontrol etmesini sağlayan Bene Gesserit kaynaklı toplu eğitim.

Sessizlik konisi: Titreşimleri, 180 derece karşı fazda bir üpkıtitreşim ile sönümleyerek, sesin veya başka bir titreşim aletinin taşıma kapasitesini sınırlayan bir distorsiyon aletinin alanı.

Shadout: Kuyu kepçesi, saygı belirten bir Fremen unvanı.

Sınır duvarı: Arrakis'in Kalkan Duvarı'ndaki koruyucu sarp kayalıkların ikinci üst basamağı. *(Bk.* Kalkan Duvarı.)

Sırat: O. K. incil'inde, insan yaşamını dar bir köprünün bir ucundan öbür ucuna yapılan yolculuk olarak tanımlayan pasaj: "Cennet sağımda, Cehennem solumda ve Azrail arkamda".

Sihaya: Fremen dilinde, verimlilik zamanını ve "cennetin geleceği" zamanı ifade eden dinsel belirtilerle çölde ilkbahar mevsimi.

Sihramiz: Deyim; mistik bir şeyin veya büyücülüğün parçası olan.

Silago: Değişime uğratılmış, distrans *(Bk.* distrans) mesajlar taşımaya alıştırılmış Arrakis yarasası.

Siyeç: Fremen dilinde: "Tehlike anında toplanma yeri". Fremenler çok uzun zamandır tehlike altında yaşadıklarından, genel kullanımda terim, kabilelerden birinin barındığı herhangi bir mağara bölgesini belirtir hale gelmiştir.

Solari: İmparatorluğun resmi para birimi; alım gücü, Lonca, Landsraad ve İmparator arasında dört yüz yılda bir yapılan pazarlıklarla belirlenir.

Solido: Şiga teli bobinine kaydedilmiş 360 derece referans sinyallerini kullanan bir solido projektöründen elde edilen üç boyutlu görüntü. Genellikle en iyi solido projektörlerinin Ix'te yapıldığı kabul edilir.

Sondagi: Tupali'nin çili lalesi.

Subah ul kuhar: "İyi misin?"; bir Fremen selamı.

Subah un nar: "İyiyim. Ya sen?"; geleneksel yanıt.

Su borusu: Bir damıtıcı giysi veya çadır içinde yeniden elde edilen suyu, su cebine ya da su cebinden kullanıcıya taşıyan boru.

Su cebi: Damıtıcı giysinin, süzülmüş suyun toplanıp depolandığı cebi.

Su disiplini: Arrakis'te yaşayanların, boşa nem harcamadan var olmalarını sağlayan sert eğitim.

Su görevlisi: Suyun ve Ab-ı Hayat'ın etrafındaki ayinsel görevleri üstlenmiş ve bu iş için kutsanmış Fremen.

Suikastciler savaşı: Büyük Konvansiyon ve Lonca Barışı altında izin verilen sınırlandırılmış savaşma şekli. Amaç masum seyircilerin katılımını

azaltmaktır. Kurallar amaçların resmi olarak açıklanmasını emreder ve izin verilen silahları sınırlar.

Suikastçinin elkitabı: Bir Suikastciler Savaşı'nda yaygın olarak kullanılan zehirler üzerine, üçüncü yüzyılda yazılmış bir derleme. Daha sonra, Lonca Barışı ve Büyük Konvansiyonla izin verilen öldürücü aletleri de içerecek şekilde genişletilmiştir.

Su sayıcılar: Her biri, Fremen depolarından verilecek belirli bir miktar suyu gösteren, farklı büyüklüklerdeki metal halkalar. Özellikle doğum, ölüm ve kur yapma ritüelinde (para fikrinin çok ötesinde) büyük anlam taşırlar.

Su su suuk!: Anakis'teki su satıcılarının bağırışı. Suuk bir pazaryeridir. *(Bk.* Ikhat-Eyy!)

Su yükü: Fremen dilinde; can borcu.

Süspansör: Holtzman alan jeneratörünün (düşük çekimli) ikincil fazı. Kütle ve enerji tüketiminin belirlediği sınırlar içerisinde yerçekimini sıfırlar.

Ş

Şahname: Zensünni Gezginleri'nin yarı efsanevi ilk Kitabı.

Şeriat: Törensel Kehanet'in batıl ayinleri ortaya koyan bölümü. *(Bk.* Koruyucu Misyon.)

Şeyh-hulud: Arrakis kum solucanı, "Çölün ihtiyarı," "Sonsuzluğun Yaşlı Babası" ve "Çölün Dedesi". Açık bir şekilde, bu isim, belirli bir tonda söylendiğinde veya büyük harflerle yazıldığında, Fremen yurdu batıl inançlarının toprak tanrısı olarak adlandırılır. Kum solucanları muazzam bir büyüklüğe ulaşır (açık çölde 400 metreden daha uzun örnekler görülmüştür) ve hemcinslerinden biri tarafından katledilmedikçe veya onlar için zehirli olan suda boğulmadıkça çok uzun yıllar yaşarlar. Kum solucanı Arrakis'teki kumun büyük bir bölümünü hareket sahası olarak kullanır. *(Bk.* Küçük

Yaratan) *("Şeyh’, Arapça’da 'yaşlı adam, ihtiyar', 'hulud'ise 'olumsuzluk'anlamına gelmektedir.-ç.n.)*

Şiga teli: Sadece Salusa Secundus ve Delta Kaising III’te yetişen bir yer sarmaşığının *(Narvi narviium)* metalik uzantısı. Aşırı yüksek gerilme dayanımı ile tanınır.

Şlag: Anayurdu Tupile olup ince, dayanıklı derisi için neredeyse soyu tükenene kadar avlanmış olan hayvan.

T

Tahaddi: Fremenlerde ölümcül dövüş için meydan okuma, çoğunlukla bazı temel meseleleri sınamak üzere. *('Tahad-di', Arapça’da ’meydan okuma’anlamına gelmektedir.-ç.n.)*

Tahaddi al-burhan: Merhamete yer olmayan nihai sınav (çoğunlukla ölümü veya yoketmeyi getirdiği için).

Takva: Kelimesi kelimesine: "Özgürlüğün bedeli". Çok değerli olan bir şey. Bir ölümlünün ilahi istekleri (ve bu isteğin yol açtığı korku). *(Takva’, Arapçada ’Allah’tan korkma, Allah korkusuyla dinin yasak ettiği şeylerden kaçınma anlamına gelmektedir.-ç.n.)*

Tau: Fremen terminolojisinde, bir siyeç topluluğunun baharlı yiyeceklerle artan *birliği* ve özellikle birliğin Ab-ı Hayat içerek ortaya çıkarılan tau orjisi.

Tava: Arrakis'te, altında bulunan zemin yapısının çökmesiyle oluşan herhangi bir düşük rakımlı bölge veya çöküntü. (Yeterli suyu olan gezegenlerde, tava, bölgenin bir zamanlar suyla kaplı olduğunu gösterir. Tartışmaya açık olmasına karşın, Arrakis'te bunun gibi en azından bir tane bölge olduğuna inanılır.)

Telkitap: Eğitimde kullanılan ve anımsatıcı bir sinyal taşıyan şiga teli kaydı.

Tleilax: Thalim'in yalnız gezegeni, Mentat'lar için kaçak eğitim merkezi olarak bilinir; "dönek" Mentatların kaynağı.

Toplantı: Kurul Toplantısından farklıdır. Kabilenin liderini belirleyen dövüşe tanıklık etmek üzere Fremen liderlerinin resmi toplantısı. (Kurul Toplantısı bütün kabileleri bağlayan kararlar almak için yapılır.)

Toz Gelgit Havzası: Arrakis'in yüzeyinde bulunan, yüzyıllar boyunca tozla dolmuş ve içinde gerçek toz gelgitleri *(Bk.* Kum gelgitleri) ölçülmüş olan geniş çöküntülerden her biri.

Toz yarı: Arrakis çöllerinde, çevresindeki yüzeyden farklı görünmeyen tozla dolmuş derin yarık veya çöküntü; insan ya da hayvan içine batıp boğulacağı için öldürücü bir tuzaktır. *(Bk.* Toz Gelgit Havzası.)

Törensel Kehanet: Bene Gesserit tarafından ilkel bölgeleri sömürmek için kullanılan bulaşıcı batıl inançları kapsayan terim. *(Bk.* Koruyucu Misyon.)

T-P: Telepatinin kısaltması.

Tupile: İmparatorluğun yenilmiş evleri için "sığınak gezegen" (muhtemelen birkaç gezegen). Bu gezegen(ler)in yer(ler)i yalnızca Lonca tarafından bilinmekte ve Lonca Barışı altında dokunulmazlığı sağlanmaktadır.

U

Ulema: Zensünni teoloji doktoru.

Uroşnor: Genel bir anlamı olmayan ve Bene Gesserit'in, seçilmiş kurbanların zihnine kontrol amacıyla aşıladığı birkaç sesten biri. Sesi işiten duyarlı haldeki kişi geçici olarak hareketsiz kalır.

Usul: Fremen dilinde: "Sütunun kaidesi". *('Usul', Arapçada 'asıllar', 'asl' ise 'kaide', 'kök', 'temel', 'esas', 'başlangıç ' anlamlarına gelmektedir.-ç.n.)*

Uzay loncası: *Bk.* Lonca.

U

Umma: Kahinler topluluğundan bir kişi, (imparatorlukta aşağılayıcı bir terim, fanatik kehanetlere düşkün "çılgın" kimse anlamında)

V

Varota: Ünlü baliset yapımcısı; Chusuk yerlisi. (Bk. Baliset)

W

Wali: Sınavdan geçmemiş Fremen genci.

Wallach IX: Laoujinin dokuzuncu gezegeni, Bene Gesserit Rahibe Okulu'nun bulunduğu yer.

Y

Ya hya çuhada: "Yaşasın savaşçılar!" Fedaykin savaş çığlığı. Bu çığlıktaki ya'nın (şimdi) etkisi hya şekliyle (ebediyete uzanan şimdi) artırılmıştır. Çuhada (savaşçılar) adaletsizliğe *karşı* savaşçılar şeklinde ek bir anlam taşır. Bu sözcükte savaşçıları belirleyen bir fark vardır; onlar herhangi bir şey *için* savaşmazlar, kendilerini yalnızca belirli bir şeye *karşı* adarlar.

Yağ merceği: Büyütücü bir sistemin veya diğer bir ışık ayarlama sisteminin parçası olan bir okuma tübünün içinde kapalı bir kuvvet alanı tarafından statik gerilimde tutulan hufuf yağı. Bir seferde her bir mercek elemanı ayrı ayrı bir mikron ayarlanabildiğinden, yağ merceğinin,

görülebilir ışığı ayarlamak için en yüksek hassasiyete sahip mercek olduğu kabul edilir.

Yalı: Bir Fremen'in siyeçteki kişisel meskeni.

Yaratan: *Bk.* Şeyh-hulud.

Yaratan kancaları: Bir Arrakis kum solucanının yakalanması, üstüne tırmanılması ve yönlendirilmesi için kullanılan kancalar.

Yan kardeşler: Aynı hanede yaşayan odalıkların aynı babaya sahip oldukları bilinen oğulları.

Ya! Ya! Yavm!: Derin ayinsel bir anlamı olan durumlarda Fremenlerin kullandığı tempolu nida. Ya sözcüğünün esas anlamı "Hey”dir. Yavm şekli ise, acil durum çağrısı için kullanılan değiştirilmiş bir terimdir. Bu nida çoğunlukla "Duyduk duymadık demeyin!" şeklinde tercüme edilir.

Yelmetal: Duralüminyumun içinde yasmiyum kristali büyütülerek elde edilen metal; ağırlığa bağlı gerilme dayanımının aşırı yüksek olmasıyla ünlüdür. Adı, "yelpaze gibi açılıp kapanabilen' yapılardaki yaygın kullanımından türetilmiştir.

Yöntem: *Bk*. Bene Gesserit Yöntemi.

Yüksek Kurul: Ev'ler arası anlaşmazlıklarda en üst mahkeme olarak görev yapmak üzere yetki verilen Landsraad merkezi grubu.

Z

Zabıt Varakası: imparatorluğa karşı işlenen bir suçu açıklayan yarı resmi rapor. Yasal olarak: şüpheli bir sözlü iddia ile resmi bir suç ithamı arasına düşen bir eylem.

Zehirkoklar: Koku spektrumu içinde çalışan ve zehirli maddeleri saptamaya ayarlanmış koku yayılımı çözümleyicisi.

Zensünni: Yaklaşık L.Ö. 1381'de, ("Üçüncü Muhammed" adı da verilen) Maometh'in öğretilerinden ayrılan hizipçi bir mezhebin takipçileri. Zensünni dini, temelde, mistik olanları vurgulamasıyla ve "ataların yöntemlerine" geri dönüşüyle tanınır. Çoğu alim, Ali Ben Ohashi'yi ilk hizibin lideri olarak adlandırır, ancak Ohashi'nin, sadece ikinci karısı Nisai'nin sözcüsü olmuş olabileceğine dair bazı kanıtlar vardır.

Zitar*:* Kanuna benzeyen, parmaklarla veya yüksük mızrapla çalınan 30-40 telli bir müzik aleti.-ç.n.

HARİTA İÇİN KARTOGRAFİK NOTLAR

Enlem başlangıcı: Gözlemevi Dağı'ndan geçen meridyen.

Yüksekliği saptamak için sıfır hattı: Büyük Bled.

Kutup Çukuru: Bled seviyesinin 500 m. Altında.

Batı Sınır Duvarı: Arrakeen Kalkan Duvarı'ndan yükselen bir yamaç (6240 m).

Büyük Bled: Erg-kum tepeciği alanına zıt olarak açık, düz çöl. Açık çöl yaklaşık 60° kuzeyden 70° güneye kadar uzanır. Çoğunlukla kum ve kayadan oluşur, ara sıra zemin yapısının çıkıntıları görülür.

Büyük Düzlük: Erg'in içine karışmış açık bir kaya çöküntüsü. Bled'in yaklaşık 100 m. üstünde yer alır. Pardot Kynes'ın (Liet-Kynes'ın babası) keşfettiği tuz tavası Düzlük'te bir yerdedir. Sietch Tabr'la güneyde işaretli sietch toplulukları arasında, 200 m.'ye kadar yükselen kaya çıkıntıları vardır.

Carthag: Arrakeen'in 200 km. kuzeydoğusu.

Cenaze Ovası: Açık erg.

Eski Gedik: Arrakeen Kalkan Duvarı'nda 2240 m.'ye kadar inen bir yarık; Paul Muad'Dib tarafından açılmıştır.

Güney Palmiyelikleri: Bu haritada görülmemektedir. Yaklaşık 40° güney enleminde yer almaktadırlar.

Harg Geçidi: Leto'nun kafatasının bulunduğu mezar bu geçidin yukarısındadır.

Kızıl Yar: Bled seviyesinin 1582 m. altında.

Kuşlar Mağarası: Habbanya sıradağlarında.

Rüzgar Geçidi: Sarp duvarlıdır, çukur köylere açılır.

Solucan hattı: Solucanların kaydedilmiş olduğu en kuzey noktaları gösterir. (Belirleyici faktör soğuk değil nemdir.)